

ความจริง

ที่โลกต้องรู้

จอห์น อาร์. คอส

ความจริงที่โลกต้องรู้

By This Name

(edition 2a)

(Translated in Thai under the title "The Truth The World Must Know")

ISBN : 978-1-890082-80-2

สงวนลิขสิทธิ์ © 2013 GoodSeed® International

ผู้เขียน: จอห์น อาร์. ครอส

ผู้แปล: ประพันธ์ พิพัฒน์มหกิจ หน่อราช, ธารา นิมมานเหมินทร์

บรรณาธิการบริหาร: ธรรมศักดิ์ สุเมตติกุล

บรรณาธิการต่างประเทศ: คาร์ล และอีเลน มอสบี

ศิลปะ/รูปเล่ม: วรวิทย์ เชื้อนเพชร

พิมพ์ครั้งที่ 2: กันยายน 2013

ราคาปก 250 บาท

Scripture taken from the Holy Bible, Thai New Contemporary Version, TNCV.

Copyright © 2001, 2007, 2011 by Biblica Thailand.

Used by permission of Biblica Thailand.

ผู้ประสานงานประเทศไทย: ธรรมศักดิ์ สุเมตติกุล

สำนักงานติดต่อ: ตู้ ป.ณ. 55 ปณ.แม่เหียะ (เชียงใหม่2) อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50100

โทรศัพท์ 089-1919611

Thailand Office: Thammasak Sumettikul

P.O.Box 55, Macheia (Chiangmai2), Chiangmai, Thailand 50100.

Email: info.th@goodseed.com : ความจริงที่โลกต้องรู้

Phone: 66-89-1919611

201507-321-0000

Printed in USA

คำขอบคุณ

ผมใคร่ขอขอบพระคุณพระเจ้าที่หนังสือเล่มนี้ได้ตีพิมพ์เป็นภาษาไทยเสร็จแล้ว พร้อมที่จะเป็นพรแก่คนไทยทั้งในประเทศ และคนไทยที่อาศัยอยู่ในหลายๆ ประเทศทั่วโลก

ผมอยากขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับคุณประพันธ์ หน่อราช, คุณธรรมศักดิ์ และสุดคณิง สุเมตติกุล, คุณคาร์ล และอีเลน มอสบี, คุณอรรวรรณ จุฑาทเทพ, คุณโซริน โจเอ็นเซ็น, คุณอรนุช จุฑาทเทพ และคุณวีรวรรณ มอสบี

หนังสือเล่มนี้จะเสร็จสมบูรณ์ไม่ได้เลย หากปราศจากความทุ่มเทและการสนับสนุนของบุคคลเหล่านี้

จอห์น ครอส์

พฤษภาคม 2012

สารบัญ

เกริ่นนำ		vii
บทที่ หนึ่ง	1. หนังสือที่มีเอกลักษณ์พิเศษ	11
	2. หลักการในการศึกษา	12
	3. ผู้เขียน 40 คน	15
	4. การศึกษา	18
	5. ยาห่วย	20
	6. การดลใจจากพระเจ้า	25
บทที่ สอง	1. ในปฐมกาล	31
	2. ทรงเป็นบุคคล	34
	3. ทูตสวรรค์ และดวงดาว	36
บทที่ สาม	1. เพียงแค่คำตรัส	43
	2. พระลักษณะสามประการ	45
	3. ระเบียบและกฎต่างๆ	49
	4. สมบูรณ์แบบและห่วงใย	55
	5. พระฉายาของพระเจ้า	58
	6. ทรงสูงส่ง แต่ประทับอยู่ใกล้	62
บทที่ สี่	1. สองวิถีทาง	71
	2. การทดสอบ	76
	3. ทางเลือก	81
	4. เจ้าอยู่ที่ไหน	83
	5. ความตาย	88
บทที่ ห้า	1. สองสิ่งที่ขัดแย้ง	101
	2. เครื่องถวายบูชาสองชนิด	107
	3. หนังสือแห่งชีวิต	117
	4. นาวาใหญ่	120
	5. ภัยพิบัติ	126
	6. ความสับสน	132

บทที่ ทก	1. ความเชื่อศรัทธา	141
	2. พระสัญญา	145
	3. บุตรแห่งการไม่เชื่อ	148
	4. พระคุณ	150
	5. การพิพากษา	153
	6. บุตรแห่งพันธสัญญา	156
	7. เราต้องทำเช่นไร	162
บทที่ เจ็ด	1. อิสราเอลกับยูดาห์	169
	2. ฟาโรห์กับโมเสส	172
	3. โรคระบาดและการเผยพระวจนะ	177
	4. ขนมปังกับเนื้อแกะ	183
บทที่ แปด	1. ทะเลแดง	189
	2. น้ำกับอาหาร	191
	3. กฎสิบประการ	194
	4. วิบัติแก่ชาวเจ้า	204
	5. พลาดเป้า	208
	6. โคทองคำ	214
บทที่ เก้า	1. พลับพลา	221
	2. พระพรหรือคำแช่งสาป	227
	3. พระดาโกน	231
	4. ผู้เผยพระวจนะ	236
	5. พระบาอัล	244
	6. การพลัดถิ่น	247
บทที่ สิบ	1. มุมมองที่ชัดเจน	257
	2. ทูตสวรรค์	260
	3. หลายพระนาม	266
	4. พระผู้ช่วยให้รอด	270
	5. พิธีบัพติศมา	278
	6. เอกภาพเชิงซ้อน	281
บทที่ สิบเจ็ด	1. ทรงถูกทดลอง	289
	2. ฤทธิ์เดช	292
	3. บังเกิดใหม่	297

	4. ความสว่าง	200
	5. ทรงถูกปฏิเสธ	303
	6. อัครสาวกลีบสองคน	306
	7. อาหาร	309
บทที่ สิบสอง	1. แผนการ	315
	2. ประตุเดียว	316
	3. นรก	319
	4. จงออกมา	321
	5. สองวิถีทาง	326
	6. ทาส	329
	7. ถูกทรยศ	334
บทที่ สิบสาม	1. ถูกจับกุม	341
	2. ถูกไต่สวน	344
	3. ถูกเขียนตี	348
	4. ถูกตรึง	352
	5. เป็นขึ้นจากความตาย	359
บทที่ สิบสี่	1. คนแปลกหน้า	369
	2. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส -จากการเนรมิตสร้าง ถึงทอบาเบล-	372
	3. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส -จากอับราฮัม ถึงพีธีปัสกา-	384
	4. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส -จากพระบัญญัติ ถึงพลับพลา-	390
	5. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส -จากนิโคเดมัส ถึงการฟื้นคืนพระชนม์-	398
	6. ห้องพิพากษา	408
	7. ตัวบุคคล การจัดเตรียม และคำสัญญา	415
บทที่ สิบห้า	1. พระองค์ทรงประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร	421
	2. เวลาสะดวก	442

เกริ่นนำ

เราอาศัยอยู่ในโลกที่มีระบบความเชื่อทางศาสนาต่างๆ กัน ไม่ว่าคุณจะเรียกระบบนั้นว่า *ศาสนา, ความเชื่อ, หรือลัทธิ*ใด ๆ สิ่งใด ๆ ที่คนเราเชื่อนั้นเป็นสิ่งที่เราไม่อาจมองข้ามประวัติศาสตร์แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ไปเพราะสงครามและความขัดแย้งเรื่องศาสนา ในอดีตสงครามเหล่านี้อยู่ในระดับท้องถิ่น แต่ทุกวันนี้ เมื่อโลกกลายเป็นชุมชนโลกาภิวัตน์ ผู้คนต่างลัทธิความเชื่อกำลังถูกกดดันให้เผชิญหน้ากัน มีโอกาสมากที่ความขัดแย้งเหล่านี้จะลุกลามใหญ่โต

เป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่เราต้องรู้ว่าเพื่อนบ้านของเราเชื่อในเรื่องใดและทำไม ถึงแม้เราอาจไม่เห็นด้วยกับความเชื่อของเขา แต่เมื่อเรารู้ว่าเขาเชื่อในสิ่งใด เราจึงสามารถเห็นต่างได้โดยไม่ต้องขัดแย้งกัน

หนังสือ *"ความจริงที่โลกต้องรู้"* เป็นเรื่องเกี่ยวกับ *"พระคริสตธรรมคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์"* ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่อยากเข้าใจถึงแก่นสารคำสอนของพระคัมภีร์ไบเบิลอย่างจริงจังแล้วละก็ นี่คือหนังสือสำหรับคุณ

ผมพยายามสื่อสารถึงแก่นสารคำสอนของพระคัมภีร์แบบตรงไปตรงมา ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ยากเลย โดยเนื้อแท้แล้ว พระคัมภีร์เรียกร้องผู้อ่านต้องตอบสนอง แต่ผมก็พยายามอย่างยิ่งที่อธิบายพระคัมภีร์ให้ชัดเจน เพื่อให้พระคัมภีร์พูดกับผู้อ่านโดยตรง และผู้อ่านจะสามารถสรุปความหมายของพระคัมภีร์ได้เอง ส่วนคุณจะเชื่อหรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับตัวคุณเอง

บางคนอาจตำหนิว่าผมไม่เป็นกลาง เพราะผมนำเสนอว่าเนื้อหาของพระคัมภีร์เป็นเรื่องจริงไปแล้ว ผมรู้สึกว่าการนี้ผมต้องยอมเสี่ยง เพราะว่าพระคัมภีร์ได้นำเสนอตัวเองแบบนี้มาอยู่แล้ว การที่จะพลิกเปลี่ยนไปนำเสนอเป็นอย่างอื่นย่อมไม่สอดคล้องกับเนื้อหาพระคัมภีร์กล่าวกับเราอย่างตรงไปตรงมาอยู่แล้ว ผมจึงตั้งใจอย่างยิ่งที่จะหลีกเลี่ยงการทำให้เนื้อหาของพระคัมภีร์อ่อนลง หรือกลายเป็นเรื่องคลุมเครือไป

ขอให้คุณอ่านดูต่อไป การที่พระคัมภีร์เป็นหนังสือยอดเยี่ยมตลอดกาลนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผล พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวที่น่าตื่นตาตื่นใจ เป็นเรื่องราวที่คุณจะต้องค้นหาด้วยตัวของคุณเอง

พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า

..."เชิญมาเถิด" และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา...ผู้ใดมีใจปรารถนา
ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

วิวรณ์ 22:17

บทที่ หนึ่ง

1. หนังสือที่มีเอกลักษณ์พิเศษ
2. หลักการในการศึกษา
3. ผู้เขียน 40 คน
4. การศึกษา
5. ยาทวี
6. การดลใจจากพระเจ้า

1. หนังสือที่มีเอกลักษณ์พิเศษ

ประชากรเกินครึ่งของโลกอ้างว่าเป็นผู้เชื่อถือ และประพุดตามคำสอนของหนังสือที่มียอดจำหน่ายสูงที่สุด และเป็นหนังสือที่มีการโต้แย้งกันรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ หนังสือเล่มนี้เรียกว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ คนอีกส่วนหนึ่งยอมรับว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ดี มีคำสอนที่ดีหลายอย่าง นี่เป็นสถิติที่น่าประทับใจ แต่มีน้อยคนในกลุ่มนี้ที่สามารถอธิบายถึงแนวคิด ซึ่งมีอยู่ในพระคัมภีร์ได้ แม้จะเป็นแนวคิดที่เป็นพื้นฐานที่สุดก็ตาม

ผู้รูต่างก็เห็นด้วยว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือขายดีมาหลายศตวรรษแล้ว พระคัมภีร์เป็น...หนังสือที่ถูกอ้างอิงมากที่สุด มียอดจัดพิมพ์สูงสุด มีการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากที่สุด และเป็นหนังสือที่ทรงอิทธิพลสูงสุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ แต่ถึงแม้จะมีลักษณะพิเศษมากขนาดนั้น พระคัมภีร์ก็ยังคงเป็นหนังสือที่ถูกกล่เลยมากที่สุด แม้กระทั่งในท่ามกลางกลุ่มนักวิชาการและนักศึกษาทางด้านวรรณกรรม เป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดในยุคนี้แต่ไม่ค่อยมีคนอ่านหรือ? พังดูแล้วไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าไร

แล้วทำไมต้องอ่านพระคัมภีร์ด้วยละ? คำถามนี้มีคำตอบหลายข้อ แต่มีสี่ข้อที่สำคัญเป็นพิเศษ

1. ประการแรก พระคัมภีร์กล่าวถึงบ่อเกิดแห่งความยินดีและความโศกเศร้า พระคัมภีร์ให้คำแนะนำเกี่ยวกับความสัมพันธ์เรื่องการสมรส การเป็นพ่อแม่ ลูก และนายจ้าง/ลูกจ้าง พระคัมภีร์สอนถึงเรื่องการใช้เงิน พรสวรรค์และเวลาอย่างฉลาด และกล่าวถึงความเป็นอิสระจากความรู้สึกผิด ความกลัว และความละอาย พระคัมภีร์เป็นเหมือนทองคำแห่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชีวิตโดยทั่วไป คำแนะนำส่วนใหญ่แฝงอยู่ในรูปของเรื่องราวที่น่าสนใจ ซึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้แก่หนังสือและภาพยนตร์มากมายจนนับไม่ถ้วน

2. ประการที่สอง พระคัมภีร์สอนไว้มากมายถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่เราตายไปแล้ว สิ่งที่ทำให้ข้อมูลในเรื่องนี้มีความสำคัญยิ่งก็คือ พระคัมภีร์กล่าวว่า ชีวิตของเราในโลกนี้จะส่งผลไปถึงชีวิตในโลกหน้า ซึ่งเราจะรอจนถึงวันตายค่อยรับรู้ข้อมูลนั้นไม่ได้ เพราะมันจะสายเกินไป

แต่ผมก็รู้ว่า มีบางคนที่จะบอกว่า "ฉันเชื่อว่า ถ้าฉันตาย ชีวิตของฉันก็จบ ไม่มีอะไรมากกว่านั้นอีก" แต่การคิดแบบนั้น ก็เท่ากับทารกที่อยู่ในครรภ์พูดว่า "ฉันไม่เชื่อว่า มีชีวิตอยู่จริงหลังการเกิด ชีวิตมีอยู่แค่ที่นี่ ตอนนี ในครรภ์อันมืดมิด แต่สนอบอุ่นนี่เท่านั้น"

ต้องเป็นเรื่องเขลาแน่ถ้าทารกจะพูดแบบนั้น ถ้าเราเห็นด้วยอย่างนี้ ก็ดูเป็นการฉลาดดีที่จะลองศึกษาค้นคว้าหนังสือเล่มหนึ่งที่สอนถึงเรื่อง "ชีวิตในโลกหน้า" ดูสักหน่อย

ดูว่าหนังสือเล่มนั้นบอกไว้อย่างไรบ้าง จะดีหรือร้ายก็ตามที

3. ประการที่สาม ประมาณร้อยละ 27 ของพระคัมภีร์เป็นคำทำนาย ซึ่งส่วนใหญ่ได้บังเกิดเป็นจริงไปแล้ว คำทำนายที่เกิดขึ้นจริงแล้วนั้น สอดแทรกอยู่ในบทตอนต่างๆ ทำให้ข้อความทั้งหมดนั้นมีความน่าเชื่อถือ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ายศจรรย์ใจจริงๆ

พระคัมภีร์กล่าวว่า เหตุที่บันทึกคำทำนายเหล่านี้ไว้ก็เพื่อสร้างความอัศจรรย์ใจให้แก่เรามากพอจนเราเกิดความสนใจต่อคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เรามองไม่เห็น และสิ่งที่เรามองเห็น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ความตาย และชีวิตหลังความตาย

4. เหตุผลประการที่สี่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน พระคัมภีร์กล่าวถึงสงครามที่กำลังเกิดขึ้นในจักรวาล การต่อสู้กันระหว่างความดีกับความชั่ว เรื่องนี้มีความสำคัญก็เพราะเรากำลังรบอยู่ในแนวหน้า เป็นสงครามที่เราไม่อาจหลบเลี่ยงได้ ถึงแม้การสู้รบส่วนใหญ่จะเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็น แต่มันก็ส่งผลกระทบต่อเราในทุกด้าน นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมสิ่งเลวร้ายจึงเกิดขึ้นกับคนดี ถ้าการสงครามนี้มีจริงก็จำเป็นที่เราจะต้องรู้ว่าเราอยู่ในตำแหน่งใดในเรื่องนี้

เพียงแค่นี้เรื่องนี้ก็เป็นเหตุผลเพียงพอแล้วที่เราจะหันมาศึกษาหาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเรียกว่า *พระคริสตธรรมคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์*

2. หลักในการศึกษา

ก่อนที่จะจะเริ่มศึกษาดูภาพรวม เราจำเป็นต้องวางแนวทางในการศึกษาด้วยกันเสียก่อน ผมอยากจะเริ่มโดยการเหมาเอาว่าคุณยังไม่ค่อยรู้จักมักคุ้นกับพระคริสตธรรมคัมภีร์มากนัก และบางทีอาจจะไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องของพระคัมภีร์เอาเสียเลย ซึ่งผมอยากให้กำลังใจว่าเมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว พระคัมภีร์จะมีความหมายมากขึ้นเป็นพิเศษ แต่ก็อยากจะขอให้คุณอ่านดูแต่ละบทด้วยความเอาใจใส่เป็นพิเศษ ขอให้แน่ใจว่าคุณเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดีแล้วค่อยอ่านต่อในตอนถัดไป

หลายครั้ง ผมจะอ้างถึงข้อพระคัมภีร์โดยตรง ซึ่งถ้าผมหยิบยกข้อพระคัมภีร์มาให้ดู มันจะมีลักษณะเป็นตัวเอนอยู่ในย่อหน้าต่างหาก และในตอนท้ายของข้อพระคัมภีร์จะมีข้อความบ่งบอกรายละเอียดของข้อไว้คล้ายกับเป็นที่อยู่ของข้อนั้นๆ เพื่อบอกให้รู้ว่ามีมาจากส่วนไหนของหนังสือพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น

เพราะทุกสิ่งทั้งที่เขียนไว้ในอดีตก็เขียนขึ้นเพื่อสอนเรา เพื่อว่าเราจะได้มีความหวัง โดยความทรหดอดทนและการให้กำลังใจจากพระคัมภีร์ โรม 15.4

อยากให้เราเริ่มศึกษาถึงเรื่องนี้โดยการมองภาพหนังสือพระคัมภีร์เป็นเหมือนภาพต่อปริศนาขนาดใหญ่ ซึ่งแต่ละชิ้นส่วนวางกระจัดกระจายกันอยู่ต่อหน้าเรา และเรากำลังจะเอาชิ้นส่วนเหล่านั้นต่อเข้าด้วยกันทีละชิ้น ๆ เพื่อให้เราจัดวางภาพต่อพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง เราจะใช้หลักสากลในการเรียนรู้ 4 ประการ ซึ่งใช้กันเป็นประจำทุกวันในชั้นเรียนตามโรงเรียนและมหาวิทยาลัยต่างๆ มาเป็นแนวทาง

1. หลักการเรื่องการจัดลำดับความสำคัญ (The Priority Principle)

หลักการข้อที่หนึ่งกล่าวว่า เมื่อเราศึกษาวิชาใหม่ ๆ ขอให้เราเรียนรู้ข้อมูลที่สำคัญที่สุดก่อน ยกตัวอย่าง ถ้าช่างก่อสร้างต้องการสอนใครคนหนึ่งให้รู้จักวิธีการสร้างบ้าน เขาก็จะเน้นถึงความสำคัญของการวางรากฐานที่มั่นคงก่อน จากนั้นก็สร้างผนังที่แข็งแรง แล้วค่อยมุ่งหลังคา ส่วนการเลือกเครื่องใช้ไม้สอยในบ้านหรือสีทาสีบ้านนั้นสามารถทำทีหลังได้

ในทำนองเดียวกัน พระคริสตธรรมคัมภีร์มีหัวข้อครอบคลุมเรื่องต่างๆ หลากหลายมากมาย แต่ไม่ใช่ทุกเรื่องที่มีความสำคัญเท่ากัน ในหนังสือเล่มนี้ เราจะเน้นที่หัวข้อที่สำคัญที่สุดของพระคัมภีร์เท่านั้น เมื่อคุณเข้าใจเรื่องเหล่านี้ดีแล้ว พระคัมภีร์จะกลายเป็นหนังสือที่ดูมีเหตุผลหนักแน่น แต่ก็เข้าใจง่าย

2. หลักการในการเล่าเรื่อง (The Storytelling Principle)

หลักการข้อที่สองเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ เมื่อเราอ่านเรื่องเล่าใด ๆ เราย่อมไม่เริ่มอ่านตั้งแต่บทที่สิบ แล้วข้ามไปอ่านบทที่หก อ่านบทที่สองเสร็จแล้วข้ามไปอ่านบทที่เก้าอะไรแบบนี้ เราทุกคนรู้ว่า การที่จะอ่านเรื่องราวนั้นให้เข้าใจดี เราต้องเริ่มอ่านตั้งแต่บทแรก เป็นขั้นเป็นตอนไปจนจบบทสุดท้าย เรื่องนี้ฟังดูก็น่าจะเข้าใจกันดีอยู่แล้ว แต่หลายคนกลับชอบอ่านพระคัมภีร์แบบตรงโนนินิด ตรงนี้หน่อย สุดท้ายก็ทำให้ตัวเองสับสนงุนงง เนื่องจากเนื้อหาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์เป็นเรื่องเล่า เราก็จะดำเนินตามลำดับเรื่องราวปกติต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ในขณะที่เดียวกัน เราจะนำเอาหลักการเรื่องการจัดลำดับความสำคัญมาประยุกต์ใช้ด้วย เพื่อให้ครอบคลุมถึงเรื่องราวที่มีความสำคัญมากที่สุดก่อน จากนั้นก็ร้อยเรียงเรื่องราวทั้งหมดเข้าด้วยกัน และเนื่องจากหนังสือเล่มนี้จะเป็นการเล่าเรื่องราวให้คุณเห็นภาพแบบกว้าง ๆ เท่านั้น จึงย่อมมีการเว้นข้ามเรื่องราวบางตอนไปบ้าง เรื่องราวที่ขาดหายไปนั้นเราจะเพิ่มเติมให้ภายหลัง หลังจากที่您可ได้มองเห็นภาพรวมเรียบร้อยแล้ว

3. หลักการเชิงคณิตศาสตร์ (The Mathematical Principle)

หลักการข้อที่สามเป็นการขยายความต่อจากขั้นตอนข้างต้น แล้วเพิ่มมิติใหม่เข้าไปในการเรียนรู้นั้น เราต้องเริ่มจากเนื้อหาที่ง่าย ๆ ไปสู่นี้อาหาที่ซับซ้อน ยกตัวอย่างเช่น เราจะไม่สอนให้เด็กเรียนวิชาพีชคณิตตั้งแต่ชั้นอนุบาล แต่จะ让他เรียนเลขคณิตไปก่อน พวกสมการง่าย ๆ เช่น แอปเปิ้ลหนึ่งผล บวกกับแอปเปิ้ลอีกหนึ่งผล = แอปเปิ้ลสองผล เมื่อเวลาผ่านไป ถึงค่อย เรียนคณิตศาสตร์ที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น เช่น $E=Mc^2$ เป็นต้น ถ้าสอนพีชคณิตให้เขาตั้งแต่ชั้นอนุบาลก็รังแต่จะทำให้เด็กเกิดความสับสน ซึ่งก็เป็นทำนองเดียวกันกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ ถ้าคุณข้ามขั้นตอนพื้นฐานไป ความเข้าใจในพระคัมภีร์ของคุณ ก็จะเป็นแนวคิดที่แปลก ๆ มีแต่จะทำให้มันงงไปกับเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาที่เราจะดำเนินเรื่องต่อเนื่องจากเรื่องในบทก่อน ๆ ซึ่งเราได้เรียนรู้ไปแล้วนั้น

4. หลักการเรื่องความชัดเจน (The Clarity Principle)

หลักการข้อที่สี่เกี่ยวข้องกับสองประเด็น ประการแรกเกี่ยวข้องกับความหมายของคำบางคำ เมื่อเวลาผ่านไปหลายศตวรรษ ความหมายของคำบางคำก็เปลี่ยนไป แต่พระคัมภีร์มีระบบสื่อความหมายของคำไว้ให้คงเดิม พระคัมภีร์ใช้วิธีเล่าเรื่องเพื่อเป็นการบ่งบอกความหมายของคำที่ใช้จากเรื่องที่เล่านั้น ทำให้เราเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของคำนั้น ๆ ในแง่มุมนี้ หลักการเรื่องความชัดเจนบ่งบอกเราว่า เราต้องปล่อยให้พระคัมภีร์อธิบายความหมายของคำที่ใช้เอง

ประการที่สอง เกี่ยวกับการศึกษาเป็นหัวข้อเรื่อง ยกตัวอย่างตามปกติแล้ว เราจะศึกษาวิทยาศาสตร์เป็นรายวิชาไป เช่น ดาราศาสตร์ เคมีวิทยาหรือชีววิทยา โดยไม่ปะปนกัน สำหรับผู้เรียนใหม่นั้น การนั่งฟังบรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับระบบสุริยจักรวาล ไปพร้อม ๆ กับโครงสร้างของเซลล์ย่อมทำให้เกิดความคิดสับสน เมื่อเนื้อหาใด ๆ เป็นเรื่องใหม่หรือยังไม่คุ้นเคย หลักการเรื่องความชัดเจนทำให้อาจารย์ผู้สอนตัดสินใจ สอนไปที่ละวิชา ซึ่งเราจะทำเช่นเดียวกันด้วย

เมื่อเรานำหลักการทั้งสี่ข้อนี้มาประยุกต์ใช้ เราก็จะเกิดความเข้าใจเนื้อหาการสอนของพระคัมภีร์ได้อย่างชัดเจน เราจะสามารถต่อภาพปริศนาเข้าด้วยกันได้อย่างถูกต้อง

3. ผู้เขียน 40 คน

แล้วพระคัมภีร์มาจากที่ไหน และเราได้พระคัมภีร์มาอย่างไร?

พระคัมภีร์เขียนขึ้นโดยคนประมาณ 40 คน คนเหล่านี้มีภูมิหลังแตกต่างกันไปหลากหลาย มีทั้งกษัตริย์, นายพลของกองทัพ, รัฐบุรุษ, นักวิชาการ, ชาวไร่ชาวนา, นักปรัชญา, คนเลี้ยงแกะ, กวี, ชาวประมง, นายกรัฐมนตรี, แพทย์, คนเก็บภาษี, เป็นต้น พื้นที่ในการเขียนนั้นครอบคลุมสามทวีป คือเอเชีย, แอฟริกาและยุโรป ส่วนสถานที่เขียนก็แตกต่างกันมากมาย ทั้งเขียนในราชวัง, ในคุก, ในทะเลทราย, และในเมืองใหญ่ ทั้งในช่วงเวลาที่มีสงครามและในยามสงบ บางครั้งเขียนในขณะที่เขาเป็นทุกข์โศกเศร้า บางครั้งเขียนในยามปิติยินดี ภาษาที่ใช้มีสามภาษาคือ ฮีบรู, อารามิกและกรีก สองภาษามาจากตะวันออก ส่วนอีกภาษาหนึ่งมาจากตะวันตก โดยสรุปแล้ว ผู้เขียนเหล่านี้ได้ใช้เวลารวมกันกว่า 1,500 ปี เพื่อเขียนหนังสือขึ้นมา รวม 66 เล่ม ซึ่งรวมกันเป็นหนังสือเล่มใหญ่หนึ่งเล่ม คือพระคริสตธรรมคัมภีร์

ถึงแม้ผู้เขียนทั้ง 40 คนเหล่านี้ส่วนใหญ่จะไม่รู้จักกันเลย เขาเข้าใจเพียงว่าเนื้อหาที่ตนเองเขียนนั้น คงเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เป็นประเด็นโต้เถียงกันไม่น่าเกิน 100 หัวเรื่อง แต่โดยรวมเนื้อหาที่พวกเขาบันทึกไว้กลับคล้องจองต่อเนื่อง เป็นเรื่องราวเดียวกันตั้งแต่ต้นจนจบ

ตรงนี้เป็นจุดเด่นอย่างยิ่ง ลองคิดถึงเรื่องนี้สักครู่หนึ่ง เอาแค่เรา มีนักเขียนอยู่ด้วยกันเพียงสิบคน ทุกคนยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ เป็นคนรุ่นเดียวกัน ทำงานในอาชีพที่เกี่ยวข้องกัน อาศัยอยู่ในบริเวณเดียวกัน และทุกคนพูดภาษาเดียวกันหมด โอกาสที่คนเหล่านี้จะเขียนหนังสือได้สอดคล้องเป็นแนวทางเดียวกันหมดจะมีสักแค่ไหน ถ้ากำหนดให้พวกเขาเขียนเรื่องที่เป็นประเด็นถกเถียงกันเพียงหัวเรื่องเดียว แต่ห้ามไม่ให้ปรึกษาหรือพูดคุยกันเลยแน่นอน แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย แต่นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นในกรณีของการเขียนหนังสือพระคัมภีร์ ซึ่งไม่ใช่คนเขียนแค่เพียงสิบคน แต่มากถึง 40 คน และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับประเด็นมากมายหลายหัวเรื่อง นี่เป็นสิ่งที่โดดเด่นอย่างแท้จริง เป็นจุดหนึ่งที่ทำให้หนังสือพระคัมภีร์มีลักษณะพิเศษ ไม่เหมือนหนังสืออื่นใด หรือเป็นหนังสือที่ศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

มาจากแหล่งเดียวกัน

สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรหรือ? พุดง่าย ๆ ก็คือ ไม่มีผู้เขียนคนใดเลยที่กล่าวอ้างว่าตนเองคือแหล่งข้อมูลในการเขียนพระคัมภีร์ขึ้นมา แต่ทุกคนกล่าวอ้างแบบเดียวกันว่า

มีผู้หนึ่งที่ทำให้ความคิดแก่พวกเขาในการเขียน ซึ่งเป็นแหล่งที่เปรียบดั่งเสียงเดียวกันที่พูดกับผู้เขียนทุกคน

การที่จะเข้าไปทำความเข้าใจกับแหล่งแห่งข้อมูลดังกล่าวนี้ได้ เราจะพิจารณาดูข้อพระคัมภีร์โดยเริ่มต้นที่ชายคนแรกซึ่งเป็นผู้เขียนหนังสือ 5 เล่มแรก เขามีชื่อว่าโมเสส เราจะย้อนไปสู่ช่วงเวลาเมื่อประมาณ 3,500 ปีก่อน ในตอนที่โมเสสเล่าเรื่องเหตุการณ์ในช่วงที่เขาถือกำเนิดขึ้นมา

ชายที่ชื่อโมเสส

โมเสสอยู่ในกลุ่มทาสที่เรียกว่า ชาวอิสราเอลหรือชาวฮีบรู นับจำนวนรวมกันได้ประมาณสองล้านห้าแสนคน คนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาประมาณ 350 ปีแล้ว กษัตริย์แห่งอียิปต์หรือฟาโรห์รู้สึกกังวลพระทัยที่จำนวนประชากรอิสราเอลที่ขึ้นอย่างรวดเร็ว เรื่องราวดำเนินต่อไปจนถึงตอนที่ฟาโรห์กล่าวว่า

"...คูลี ชนอิสราเอลพวกนี้มีจำนวนมากเกินไปสำหรับเราแล้ว เราต้องจัดการกับพวกเขาอย่างแยบยล มิฉะนั้นพวกเขาจะยิ่งมีจำนวนมากขึ้น และถ้าเกิดสงคราม พวกนี้จะสมคบกับศัตรูหันมารบกับเรา แล้วหนีออกนอกประเทศ"

ดังนั้น ชาวอียิปต์จึงบีบบังคับพวกอิสราเอลให้เป็นทาส และตั้งนายงานคอยควบคุมพวกเขาให้ทำงานหนัก... แต่ยิ่งชนอิสราเอลถูกกดขี่ข่มเหงมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งเพิ่มจำนวนและแพร่ขยายมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ชาวอียิปต์จึงหวั่นเกรงชนอิสราเอลและเคียดแค้นพวกเขาอย่างทารุณ

อพยพ 1:9-13

แต่เมื่อถูกบังคับให้ทำงานแล้ว จำนวนคนอิสราเอลก็ไม่ได้ลดลงแต่อย่างใด ฟาโรห์จึงทบทวนแผนการควบคุมจำนวนประชากรเสียใหม่

กษัตริย์อียิปต์ตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู...ว่า "เมื่อเจ้าทำคลอดให้หญิงชาวฮีบรูและดูแลหญิงนั้นขณะคลอด ถ้าทารกเป็นผู้ชายให้ฆ่าทิ้ง ถ้าเป็นผู้หญิงให้ไว้ชีวิต"

ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่ราษฎรทั้งปวงว่า "บุตรชายฮีบรูทุกคน ที่เกิดมา ให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำไนล์ แต่บุตรหญิงทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้"

อพยพ 1:15-16, 22

คำบัญชาของฟาโรห์นั้นเป็นสิ่งที่น่าหวาดหวั่นพรึ่บยิ่งนัก แต่ถึงแม้จะมีการกดขี่เบียดเบียนหนักขนาดนั้น ชีวิตของคนอิสราเอลก็ยังคงดำเนินกันต่อไป พระคัมภีร์กล่าวว่า มีชายหนุ่มชาวฮีบรูคนหนึ่งรับหญิงคนหนึ่งมาเป็นภรรยา และ...

...ฝ่ายภรรยาตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง... อพยพ 2:2

คำบัญชาของฟาโรห์นั้นเข้มงวดยิ่งนัก เด็กทารกเพศชายที่คลอดมาจะต้องถูกนำไปทิ้งเสียในแม่น้ำไนล์ แต่...

...เมื่อนางเห็นว่าบุตรของตนน่ารักจึงซ่อนตัวเขาไว้เป็นเวลาสามเดือน แต่เมื่อนางไม่อาจซ่อนเด็กไว้ได้ต่อไป นางจึงนำต้นกกมาสานเป็นตะกร้า ยาค่อยชั้นและยางมะตอย แล้ววางเด็กลงในตะกร้า ปล่อยให้ลอยอยู่กลางกอปรือริมแม่น้ำไนล์

พี่สาวของทารกนั้น จับตาดูอยู่ห่างๆ คอยดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับน้องชาย เมื่อพระธิดาของฟาโรห์ เสด็จมาสงวนน้ำที่แม่น้ำไนล์ และบรรดานางกำนัลกำลังเดินเลียบตลิ่ง พระนางทรงสังเกตเห็นตะกร้าในกอปรือจึงรับสั่งให้ทาสสาวไปนำมา เมื่อทรงเปิดดูก็เห็นทารกเพศชายกำลังร้องไห้ พระนางจึงรู้สึกสงสารและตรัสว่า "นี่ต้องเป็นทารกชาวฮีบรูแน่ๆ"

อพยพ 2:2-6

เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ธิดาของฟาโรห์ประสงค์จะมีบุตร เพราะนางเป็นหมัน เมื่อเห็นเด็กทารกลอยมาตามน้ำเช่นนั้น ก็เท่ากับปัญหาของนางได้รับการแก้ไขไปในทันที พี่สาวของโมเสสกำลังยืนเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ เมื่อธิดาของฟาโรห์เปิดตะกร้านั้นออกดู พี่สาวของโมเสสจึงรีบ ออกจากที่ซ่อนแล้วเข้าไปเฝ้าธิดาของฟาโรห์

พี่สาวของทารกนั้นจึงทูลถามพระธิดาว่า "ให้หม่อมฉันไปหาแม่ฉัน
ชาวฮีบรูมาเลี้ยงเด็กให้ไหม?" อพยพ 2:7

พี่สาวของโมเสสเสนอตัวช่วยจัดหาทาสเพื่อมาเลี้ยงดูเด็กนั้น

พระนางรับสั่งว่า "ตกลง ไปหามาเถิด" เด็กหญิงนั้นจึงกลับบ้านไป
ตามมารดาของทารกนั้นมา

พระธิดาของฟาโรห์ตรัสกับนางว่า "เอาเด็กคนนี้ไปเลี้ยงดูแทนฉันด้วย
แล้วฉันจะให้ค่าจ้าง" ดังนั้นนางจึงอุ้มทารกกลับไปเลี้ยงดู อพยพ 2:8-9

แม่ของโมเสสได้รับค่าจ้างเพื่อให้เลี้ยงดูบุตรของตนเอง!

...ดังนั้นนางจึงอุ้มทารกกลับไปเลี้ยงดู ต่อมาเมื่อเด็กคนนั้น เติบโตขึ้น
นางก็นำกลับมาเข้าเฝ้าพระธิดาของฟาโรห์ พระนางทรงรับเลี้ยงเขาเป็นโอรส
และประทานนามว่าโมเสส... อพยพ 2:9-10

ดังนั้น โมเสสจึงได้เติบโตขึ้นมาในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์

4. การศึกษา

พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า

โมเสสได้รับการศึกษาในวิชาความรู้ทั้งปวงของอียิปต์ กิจการ 7:22

เพียงแค่เราเดินผ่านซากปรักหักพังของอาณาจักรอียิปต์โบราณช่วงสั้น ๆ ก็พอ
จะเห็นได้ว่า โมเสสนั้นได้รับการศึกษาอย่างกว้างขวางเพียงใด ตั้งแต่ด้านสถาปัตยกรรม
ไปจนถึงดาราศาสตร์ และสิ่งที่แทรกซึมอยู่ในทุกส่วนของการเรียนนั้นก็คือศาสนาของอียิปต์
ซึ่งสูงส่งเหนือทุกสิ่ง

ไม่มีหนังสือศักดิ์สิทธิ์

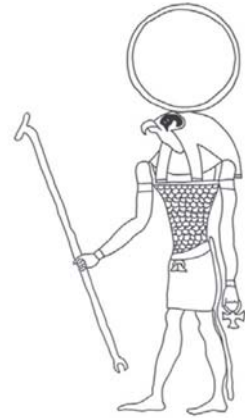
ถึงแม้อียิปต์โบราณจะมีระบบความเชื่อที่พัฒนามาเป็นอย่างดี แต่ก็เป็นการยากที่จะ
บ่งชี้ลงไปอย่างชัดเจนว่าแก่นแท้ของศาสนาของอียิปต์นั้นคือเรื่องใด เพราะอียิปต์ไม่มีหนังสือ
คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์หรือตำราใด ๆ ไม่ได้ยึดถือสัจธรรมคำสอนของศาสดาคนหนึ่งคนใดเป็นการ
เฉพาะ ในแต่ละเมืองก็จะมีกษัตริย์เทพเจ้าต่าง ๆ กันออกไป แม้แต่เทพที่ถือว่าเป็นองค์ที่
สูงส่ง ก็ยังเปลี่ยนแปลงไปได้เรื่อย ๆ ตามยุคสมัย

พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว กับเทพเจ้าหลายองค์

ประเด็นที่ว่า ชาวอียิปต์นั้มีสการเทพเจ้าสูงสุดองค์เดียว ซึ่งแบ่งภาคเป็นเทพเจ้าอีกหลายองค์ หรือว่าจริง ๆ แล้วพวกเขาไม่มีสการเทพเจ้าหลายองค์อยู่แล้วนั้น ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ ซึ่งมันอาจเป็นจริงได้ทั้งสองกรณี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาวอียิปต์นั้นมีความคิดกว้างไกลมาก พวกเขาเปิดใจยอมรับเอาเทพเจ้าใหม่ ๆ เข้ามาเสริมกับเทพเจ้าที่มีอยู่แล้วนั้น และเอาลักษณะของเทพเจ้าแต่ละองค์ผสมปนเปกันไปได้เรื่อย ๆ โดยยึดถือเทพนิยายต่าง ๆ เป็นตำนานศักดิ์สิทธิ์ ถึงแม้แต่ละเรื่องจะขัดแย้งกันเองก็ตามแต่ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่า มหาวิหารแห่งเทพเจ้าของเขานั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โมเสสเองก็คงรู้จักกับบรรดาเทพเจ้าหลัก ๆ เหล่านี้เป็นอย่างดี และอาจรู้จักกับเทพเจ้าองค์รอง ๆ เหล่านี้ด้วย

สุริยเทพ

ชาวอียิปต์โบราณนั้มีสการสุริยเทพนามว่า “รา” (Ra) เป็นเทพเจ้าองค์สูงสุด พวกเขาเชื่อว่า รา เนรมิตสร้างตนเองขึ้นมาจากนั้นก็ได้สร้างเทพและเทพีองค์อื่น ๆ รวมทั้งมนุษย์และสัตว์ต่าง ๆ ด้วย บางครั้งพวกเขาเรียก รา ว่า องค์บิดาแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย หรือ เทพแห่งเทพทั้งปวง รูปปั้นของเทพองค์นี้ เป็นเหยี่ยวที่มีร่างกายเป็นคน และมีแผ่นทองคำเป็นรูปดวงอาทิตย์อยู่บนเศียร

เครื่องคริสต์ศาสนาอย่างยั้ง

ถึงแม้ชาวอียิปต์จะนับถือเทพเจ้าของตนเป็นอย่างมาก แต่พวกเขาก็อาจจะตั้งข้อเรียกร้องต่อบรรดาเทพเจ้าของตนอยู่หลายครั้งหลายครา แต่ทั้งนี้พวกเขาไม่ได้ละเลยต่อเหล่าเทพเจ้า ศาสนาได้แทรกซึมไปสู่ทุกอณูของชีวิต มีการทำเสน่ห์, ใช้คาถาอาคม, และไสยศาสตร์ลึกลับใน พิธีเฉลิมฉลอง และวันหยุดทางศาสนา แม้แต่สถาปัตยกรรมต่าง ๆ ก็ยังได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อในเทพเจ้า

ศาสนาที่ทรงเกียรติ

เป็นเวลาสี่พันปีมาแล้วที่วิถีการดำเนินชีวิตของชาวอียิปต์ได้รับการยกย่องอย่างสูง ความเชื่อของชาวอียิปต์ได้รับการถือว่าเป็นศาสนาที่ทรงเกียรติ ในโลกที่เต็มไปด้วยแนวคิดแบบอียิปต์โบราณเช่นนี้เองที่โมเสสได้รับการศึกษาชั้นสูง แต่โมเสสยังได้เรียนรู้ถึง

วัฒนธรรมแบบฮีบรูด้วย แม่แท้ๆ ของท่านได้รับการว่าจ้างให้เลี้ยงดูท่านในวัยเด็ก ซึ่งแม่ของท่านคงได้อบรมท่านในเรื่องความเชื่อของชาวยิวอย่างไม่ต้องสงสัย ระบบความเชื่อของทั้งสองศาสนาขัดแย้งกัน แต่นั่นไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่สำหรับชาวอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจใดๆ ต่อพระเจ้าของชาวฮีบรู ถึงอย่างไรพระเจ้าของชนชั้นทาสย่อมต้องอ่อนแอมาก ดูเหมือนจะไม่มีใครรู้จักพระนามของพระเจ้าองค์นั้นด้วยซ้ำ!

5 ยาทีเวิร์

ไม่ว่าโมเสสจะถูกเลี้ยงดูและสั่งสอนตามแบบของชาวอียิปต์อย่างครอบคลุมรอบด้านเพียงใดก็ตาม แต่ท่านก็ไม่เคยลืมรากเหง้าของตน

เมื่อโมเสสเติบโตเป็นหนุ่มแล้ว วันหนึ่งเขาไปหาคนชนชาติเดียวกันกับเขา เห็นพวกเขาต้องตรากตรำทำงานหนักและได้เห็นชาวอียิปต์คนหนึ่งทุบตีชาวฮีบรูชนชาติเดียวกันกับตน โมเสสเหลียวซ้ายแลขวาเห็นว่าไม่มีใครจึงฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นแล้วหนีไปในทราาย

เมื่อฟาโรห์ทรงทราบเรื่องก็พยายามจะประหารโมเสส แต่โมเสสหนีฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในดินแดนมีเดียน อพยพ 2:11-12,15

เมื่อโมเสสต้องหนีเอาชีวิตรอดนั้น ท่านต้องปิดบังฐานะของตนไว้ และได้แต่งงานกับหญิงชาวบ้านคนหนึ่ง ท่านค่อยๆ เรียนรู้วิธีการเลี้ยงแกะและได้กลายเป็นคนเลี้ยงแกะไป

ขณะที่โมเสสกำลังเลี้ยงฝูงแกะของเยโรธ ผู้เป็นพ่อตาซึ่งเป็นบุโรทิดแห่งมีเดียน เขาต้อนฝูงแกะไปยังอีกด้านหนึ่งของถิ่นกันดาร... อพยพ 3:1

วันหนึ่ง โมเสสสังเกตเห็นสิ่งแปลกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น มีพุ่มไม้ที่มีเปลวไฟลุกอยู่ แต่โมเสสสังเกตเห็นว่ามันไม่ได้ถูกเผาไหม้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ประหลาดมาก!

ดังนั้นโมเสสจึงคิดว่า "เราจะเข้าไปดูสิ่งประหลาดนี้ ว่าทำไมพุ่มไม้
จึงไม่มอดไหม้" อพยพ 3:3

เมื่อโมเสสเข้าไปใกล้พุ่มไม้ นั่น ก็มีเสียงดังลั่นออกมาจากเปลวไฟนั้นว่า

"โมเสส! โมเสส!" อพยพ 3:4

คุณคงนึกออกว่า โมเสสจะรู้สึกตระหนกตกใจเพียงใด ใครหนอที่เปล่งเสียง
ออกมาจากพุ่มไม้ที่มีไฟลุกอยู่นี้? นี่เป็นเทพเจ้าหรือเทพีองค์ใดหรือเปล่า?

โมเสสทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" พระเจ้าตรัสว่า "อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้
จงถอยร่นเข้าออกเพราะเจ้ากำลังยืนอยู่บนที่บริสุทธิ์" อพยพ 3:4-5

โมเสสคงเกิดอาการงุนงงมาก ทำไมพื้นที่นั้นถึงกลายเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นสถานที่
พิเศษไม่เหมือนที่อื่นใดขึ้นมาได้? ถ้าเสียงนั้นเป็นของเทพเจ้า นั่นจะเป็นเสียงของเทพ
องค์ใดละ? ก่อนที่โมเสสจะพูดถ้อยคำใดออกมาได้ เสียงลึกลับนั้นก็พูดออกมาอีกครั้ง

"เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้า
ของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ" อพยพ 3:6

พระเจ้า

คำว่า *พระเจ้า* เป็นคำกว้างๆ ทั่วไป มีความหมายว่า *ผู้เข้มแข็ง*, *ผู้นำที่ทรงพลัง*,
เทพ ซึ่งสามารถใช้เพื่อหมายถึงเทพองค์ใดๆ ก็ได้ มันเป็นศัพท์กว้างๆ แต่พระเจ้าองค์นี้
กลับอ้างถึงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของโมเสส และพระองค์ก็ตรัสถึง
ชื่อสามชื่อคือ อับราฮัม, อิสอัคและยาโคบ ซึ่งท่านเหล่านั้นเป็นญาติของโมเสสที่ล่วงลับ
ไปนานแล้ว และเป็นต้นตระกูลของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ที่เป็นทาสอยู่ในขณะนั้น
เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกทาสซึ่งตรัสออกมาจากพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น
ไม่ใช่เทพ รา หรือพระอื่นใดของชาวอียิปต์แน่นอน

โมเสสเคยได้ยินได้ฟังแม่ของท่านเล่าเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งสนทนากับอับราฮัม, อิสอัคและยาโคบ แต่นั่นเป็นเรื่องที่ผ่านมานานแล้ว บางคนสงสัยว่าเรื่องเหล่านั้น
เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า นอกจากนี้ นักวิชาการชาวอียิปต์ก็คงสอนกันว่า ไม่มีเทพเจ้าองค์ใด
หรือที่ จะมานั่งสนทนากับมนุษย์เรา เทพเหล่านั้นอยู่ห่างไกลและเจียบอยู่ตลอด หรือไม่ก็จะ
พูดผ่านทางปุโรหิตในวิหารเท่านั้นแต่ตอนนี้พระเจ้าของเหล่าทาสกำลังตรัสกับโมเสส
ผ่านทางพุ่มไม้ที่มีไฟลุกอยู่เหมือนคนนั่งสนทนากัน พระเจ้าองค์นี้มีลักษณะพิเศษจริงๆ

พระคัมภีร์กล่าวว่า

โมเสสจึงปิดหน้าตนเอง เพราะเขากลัวที่จะมองดูพระเจ้า อพยพ 3:6

พระเจ้าตรัสอีกว่า

เราได้เห็นความทุกข์เข็ญของประชากรของเราในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร่ำร้องเนื่องจากนางงานอำมหิตของพวกเขา และเราหวังในความทุกข์ทรมานของพวกเขา ดังนั้นเราจึงลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ และนำพวกเขาออกไปยังดินแดนกว้างใหญ่...

บัดนี้จึงไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปหาฟาโรห์เพื่อนำอิสราเอล ประชากรของเราออกจากอียิปต์" อพยพ 3:7-8,10

โมเสสตกใจกลัวจนตัวสั่น เขาหลบหนีคดีความมาเป็นเวลาสี่สิบปีแล้ว การที่เขาเดินทางกลับไปอียิปต์อาจเป็นเรื่องพอรับได้ แต่น่าสงสัยอยู่ว่าฟาโรห์จะดีใจหรือเปล่าที่เห็นเขาปรากฏตัวอีกครั้ง การที่เขาจะไปยื่นเผชิญหน้ากับบรูซที่ทรงอำนาจที่สุดในโลกและเรียกร้องให้ปล่อยพวกเขาไปนั้นจะเป็นไปได้ได้อย่างไร? แล้วบรรดาเพื่อนร่วมชาติชาวฮีบรูจะยอมรับให้เขาเป็นตัวแทนในการเจรจาของพวกเขาหรือเปล่า?

โมเสสทูลพระเจ้าว่า "หากข้าพระองค์ไปบอกชนอิสราเอลว่า 'พระเจ้าของบรรดาบรูซของพวกท่านได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน' และพวกเขาจะย้อนถามว่า 'พระเจ้าทรงพระนามว่าอะไร?' ข้าพระองค์จะตอบเขาว่าอย่างไร?" อพยพ 3:13

ฤทธิ์เดช?

เราไม่รู้ถึงเหตุผลที่แท้จริงที่โมเสสถามถึงชื่อของพระเจ้า คำตอบที่เป็นไปได้ประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับความเชื่อของชาวอียิปต์เกี่ยวกับแหล่งแห่งพลังทั้งหมด ตามความคิดของคนอียิปต์นั้น เทพแต่ละองค์มีระดับของฤทธิ์เดชต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับนามลึกลับของเทพแต่ละองค์ ถ้าเรารู้จักนามของเทพเป็นส่วนตัว เราก็จะได้ครอบครองพลังและความสามารถของเทพองค์นั้นด้วย

เนื่องจากโมเสสได้รับการสั่งสอนมาแบบนี้ตามเทพนิยายของชาวอียิปต์ บางทีเขาอาจจะคิดว่าคงจะเป็นแบบเดียวกันด้วยสำหรับพระเจ้าของชาวฮีบรู อาจเป็นไปได้ว่าโมเสสคิดว่าถ้าเขาได้รู้จักพระนามของพระเจ้าของชาวฮีบรู จะทำให้เขาสามารถมีพลังพอ

ที่จะเผชิญหน้ากับฟาโรห์ผู้เข้มแข็งได้ แต่ประเด็นที่สำคัญคือโมเสสรู้ว่า ชาวอียิปต์ทุกคนเชื่อว่าไม่มีเทพองค์ใดเลยที่จะเปิดผืนนามลึกลับให้ใครได้รู้ แต่สำหรับพระเจ้าของชาวฮีบรูอาจแตกต่างกันก็ได้ สิ่งที่ทำให้โมเสสเกิดแรงบันดาลใจที่จะถามพระนามพระเจ้าจริง ๆ นั้นเราไม่รู้ แต่คำตอบนั้นชัดเจนอย่างยิ่ง

พระเจ้าตรัสตอบโมเสสว่า "เราเป็นผู้ที่เราเป็น เจ้าจงบอกชาวอิสราเอลว่า **เราผู้เป็น** ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน"

พระเจ้าตรัสกับโมเสสด้วยว่า "จงบอกชนอิสราเอลว่า **พระยาห์เวห์** พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน" "นี่เป็นนามของเรา ชั่วนิรันดร์..."

อพยพ 3:14-15

พระนาม

ในภาษาเดิมนั้น วลีที่ว่า **เราเป็น** และพระนาม **ยาห์เวห์** มีความหมายแบบเดียวกัน ทั้งสองคำนี้มีความหมายว่า **เราเป็นผู้ที่เป็นอยู่** เช่นกัน หรือ **เราเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง** จากพระนามนี้ พระเจ้าของพวกทาสกำลังอ้างว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ได้โดยฤทธิ์เดชของพระองค์เอง ในขณะที่มนุษย์เราต้องการอาหาร น้ำ อากาศ การนอนหลับ ความสว่าง และที่พักอาศัย รวมทั้งปัจจัยจำเป็นอีกหลายอย่างเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ แต่พระเจ้าองค์นี้ตรัสว่า พระองค์ไม่ต้องอาศัยปัจจัยใดๆ เลย นี่เป็นความหมายที่แฝงซ่อนอยู่ในพระนามนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ได้ด้วยพระองค์เอง องค์ผู้เป็น-ยาห์เวห์ ไม่มีเทพเจ้าหรือเทพองค์ใดของอียิปต์ที่อ้างแบบนี้เลย

ยาห์เวห์

ชาวอิสราเอลโบราณนั้นเกรงกลัวองค์ยาห์เวห์อย่างหนัก ตลอดอีกหลายศตวรรษต่อมาพวกเขาไม่ยอมออกนามของพระองค์เลย เมื่อต้องอ่านออกเสียงพระธรรมมาถึงตอนที่มีคำว่า **ยาห์เวห์** นั้น พวกเขาจะเสียงไปเป็นคำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระนาม" แทน และทุกคนก็เข้าใจดีว่านั่นหมายถึงคำว่า **ยาห์เวห์** นั่นเอง จนถึงทุกวันนี้ เมื่อใดที่อ่านคำที่พระเจ้าตรัสตอบโมเสส ก็จะมีการใช้คำว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้า** แทนคำว่า **ยาห์เวห์**

พระเจ้าตรัสกับโมเสสด้วยว่า "จงบอกชนอิสราเอลว่า **พระยาห์เวห์** พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและ

พระเจ้าของยาโคบ ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน' "นี่เป็นนามของเราซึ่งนิรันดร..."

อพยพ 3:15

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์ พระองค์ทรง
ยิ่งใหญ่ และพระนามของพระองค์เปี่ยมด้วยฤทธิอำนาจ เยเรมีย์ 10:6

สรุป

1. ชื่อสามัญคำว่า พระเจ้า หมายถึง ผู้เข้มแข็ง, ผู้นำที่ทรงพลัง, ผู้เป็นเจ้า มีชื่อเทพเจ้าและเทพีหลายองค์ที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์
2. ยาห์เวห์ มักจะถูกใช้ในความหมายพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ซึ่งหมายถึงความมีเอกลักษณ์เฉพาะ, ความแตกต่าง, ไม่มีผู้ใดเหมือน
3. หลายศตวรรษต่อมาหลังสมัยของโมเสส คนอิสราเอลเสี่ยงไม่เอ่ยพระนามยาห์เวห์ เพื่อแสดงความยำเกรงต่อพระเจ้า แม้แต่เมื่อต้องเขียนก็จะเสี่ยงไปเป็นคำว่า พระผู้เป็นเจ้าแทน
4. วลี เราเป็น และพระนามว่า ยาห์เวห์ มีความหมายเหมือนกัน ทั้งสองคำนี้แปลว่า เราเป็นผู้ซึ่งดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง

ฤทธิ์เดชที่แฝงอยู่ในนาม

เรื่องราวนี้ไม่ได้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ แต่มาจากเรื่องปรัมปราของชาวอียิปต์

ซึ่งสะท้อนให้เราเห็นถึงวิธีการคิดของคนในสมัยของโมเสส

เรื่องของฤทธิ์เดชนั้นมีศูนย์กลางอยู่ที่เทพแห่งอาทิตยของชาวอียิปต์คือ รา และหลานสาวของเขา ชื่อ ไอซิส เทพีผู้ซึ่งปรารถนาจะครอบครองสวรรค์และโลก ไอซิสเกิดความอิจฉาในฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของ รา จึงได้ล่ถามถึงพระนามลับของ รา ซึ่ง รา ย่อมไม่ยอมเปิดเผยอย่างแน่นอน แต่เรื่องก็ไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น ไอซิส ได้ลอบเนรมิตงูพิษขึ้นมาตัวหนึ่ง แล้วนำไปปล่อยตกไว้ในเส้นทางของ รา เมื่อรา ดำเนินไปตามเส้นทางปกติประจำวัน ก็ไปเหยียบโดนงูพิษเขาและถูกกัดบาดเจ็บสาหัส ขณะที่ รา ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดนั้น เทพและเทพีองค์อื่นก็เสนอวิธีที่จะช่วยเหลือเข้ามา แต่ก็ไม่มีใครที่จะช่วยปลดเปลื้องความเจ็บปวดของเขาได้

สุดท้าย ไอซิส ก็ปรากฏตัวออกมาพร้อมกับข้อเสนอที่จะรักษา รา ให้หาย ด้วยเงื่อนไขว่า รา ต้องบอกพระนามลับของตนให้นางได้ทราบ ซึ่ง รา ก็ไม่ค่อยจะเต็มใจนักและพยายามขัดขืน แต่ในท้ายที่สุดก็ฝืนใจบอกพระนามต่าง ๆ ให้ไอซิสได้รู้ แต่ไอซิสยังไม่พอใจ เพราะนางรู้ว่า รา พยายามทำให้นางสับสนโดยชื่อปลอมต่างๆ ไอซิส รอแล้วรอเล่า จนกระทั่งเมื่อ รา เจ็บปวดอย่างที่สุด จนทนไม่ไหวแล้ว จึงได้ยอมบอกนามลับให้แก่ไอซิสและได้รับการรักษาให้หาย

เรื่องดำเนินต่อไปว่า ไอซิส ก็ได้กลายเป็นเทพผู้ทรงฤทธิ์เดชเทียบเท่ากับ รา บ่อยครั้งจะถูกเรียกขานนามว่า ราซินีแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของชาวกรีกและโรมัน รวมทั้งผู้คนอีกหลายชาติและถือว่าพระนางคือมารดาแห่งเทพทั้งปวง

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่าง รา และยาห์เวห์ ก็คือ พระผู้เป็นเจ้ายาห์เวห์นั้น ไม่ได้พยายามปกปิดพระนามของพระองค์ไว้ แต่ได้ตรัสสั่งให้โมเสสเปิดเผยพระนามของพระองค์ให้ชาวโลกได้รับรู้ ซึ่งโมเสสก็ได้ทำเช่นนั้น เมื่อท่านได้บันทึกหนังสือห้าเล่มแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์

6. การดลใจจากพระเจ้า

การที่โมเสสไปเผชิญหน้ากับพระเจ้ายาห์เวห์บริเวณพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น ถือเป็นประสบการณ์หนึ่งในอีกหลายๆ ประสบการณ์ที่เกิดตามมาภายหลัง โมเสสเป็นคนแรกในบรรดาสีลิบคนที่บันทึกพระคัมภีร์ 66 เล่มเข้าไว้ด้วยกัน ทุกคนเหล่านั้นต่างก็เป็นอิสราเอลทั้งสิ้น ยกเว้นเพียงคนเดียว และเป็นพระยาห์เวห์นั่นเองที่ทรงตรัสถ้อยคำออกมาเป็นเสียงเดียวกัน ทรงเป็นแหล่งแห่งการดลใจให้คนทั้งสี่สิบคนได้บันทึกพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่องเป็นเนื้อหาเดียวกัน

การดลใจจากพระเจ้า

พระเจ้าไม่ได้บอกข้อความให้โมเสสบันทึกเป็นพระคัมภีร์ทีละคำ เหมือนกับเจ้านายสั่งให้เลขานุการบันทึก แต่กระบวนการดลใจเป็นไปในการทำงานเดียวกันกับการหายใจ

พระคัมภีร์ทุกตอน ได้รับการดลใจจากพระเจ้า...

2 ทิโมธี 3:16

แนวคิดทั้งหมดเรื่องการที่พระเจ้าทรงดลใจให้เขียนพระคัมภีร์นี้ ต้องแยกไปศึกษาต่างหาก แต่เช่นเดียวกับการหายใจออกของเรา ลมหายใจนั้นออกมาจากส่วนลึกภายในตัวเรา จึงถือว่าพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นมาโดยตรงจากพระเจ้ายาห์เวห์เอง พระเจ้ากับพระวจนะของพระองค์คือเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออก จึงเป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่เราเรียกพระคัมภีร์ว่าพระวจนะของพระเจ้า

...พระวจนะของพระองค์คงอยู่ตลอดไป มั่นคง...

สดุดี 119:89

ข้อพิสูจน์ที่แนบชัด

ในบทต่อๆ ไป เรื่องต่างๆ จะเผยให้เราเห็นข้อพิสูจน์ที่แนบชัดว่า พระผู้เป็นเจ้าของจริงเป็นผู้ทรงถ่ายทอดพระวจนะของพระองค์ให้แก่ผู้เขียนทั้งสี่สิบคน คุณจะสามรถตัดสินด้วยตนเองได้ว่า ระบบนี้สามารถป้องกันไม่ให้มีคนแอบเขียนข้อความของตนเองขึ้นมาแล้วอ้างว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าได้หรือไม่สำหรับขั้นนี้ เรื่องสำคัญที่เราต้องเข้าใจไว้อีกก่อนก็คือผู้เขียนทั้งสี่สิบคนนั้นได้รับการทรงนำและดลใจจากพระเจ้าองค์เดียวกัน

มีความถูกต้องอย่างยิ่ง

พระวจนะของพระเจ้านั้น ตอนแรกได้เขียนบันทึกไว้บนหนังสือม้วน ซึ่งมักจะเป็นหนังสือตัวที่เรียกว่า *กระดาษหนัง* หรือไม่ก็เป็นกระดาษที่ทำมาจากพืชชนิดหนึ่งชื่อว่า ปาปิร์ส หนังสือม้วนต้นฉบับนั้นเรียกว่า ชุดต้นฉบับ (autographs)

แต่เนื่องจากชุดต้นฉบับมีอายุจำกัด จึงมีการทำสำเนาหนังสือม้วนเก็บไว้ แนนอนทั้งหมดนี้ต้องคัดลอกด้วยมือ ผู้เขียนตระหนักดีว่าสิ่งที่ถูกบันทึกไว้นั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าเอง จึงส่งผลให้เกิดการทำซ้ำที่นั่นที่สุดเท่าที่เคยทำมา ในการเขียนฉบับภาษาฮีบรูนั้น

"พวกเขาใช้วิธีป้องกันที่แน่นหนาที่สุดเท่าที่จะคิดได้ ไม่ว่าจะต้องยุ่งยาก หรือใช้ความพยายามมากแค่ไหน เพื่อให้แน่ใจว่ากระบวนการคัดลอกข้อความนั้นเป็นไปอย่างถูกต้อง จึงมีการนับจำนวนตัวอักษรในพระธรรมแต่ละเล่มไว้ และกำหนดตัวอักษรกึ่งกลางของแต่ละคำ และกำหนดคำกึ่งกลางของพระธรรมแต่ละเล่มไว้ด้วย"

ขั้นตอนนี้ต้องกระทำทั้งต้นฉบับและตัวสำเนา เพื่อให้แน่ใจว่าทั้งสองชุดนั้นเหมือนกันอย่างสิ้นเชิง

พวกธรรมาจารย์ที่ทำหน้าที่คัดลอกพระคัมภีร์นี้ มีความถูกต้องแม่นยำในการเขียนเป็นอย่างยิ่ง จนเมื่อมีการค้นพบหนังสือม้วนทะเลตาย (the Dead Sea Scrolls) เขียนขึ้นเมื่อ

ปี ค.ศ.100 แล้วนำมาเปรียบเทียบกับสำเนาต้นฉบับอื่น ๆ ที่ถูกคัดลอกในช่วงหนึ่งพันปีต่อมา (ค.ศ. 900) แทบจะไม่พบข้อแตกต่างที่สำคัญใดๆ ในเนื้อความเลย

โจเซฟัส พงศ์พินธุทาสชาวฮีบรูคนหนึ่งและเป็นนักประวัติศาสตร์ ในช่วงคริสต์ศตวรรษแรกได้กล่าวสรุปไว้ให้ชาวฮิวฟังว่า "...เราให้ความเชื่อถือแก่หนังสือพระธรรม ซึ่งเป็นสิ่งประจำชาติของเราหนักแน่นเพียงใด ก็ดูได้จากสิ่งที่เรากระทำ เพราะตลอดหลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมา ไม่มีใครอาจหาญลุกขึ้นมาเพิ่มเติมข้อความใดๆ ในหนังสือพระธรรมเหล่านั้น หรือตัดทอนข้อความใดๆ ออกไป หรือทำการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในนั้นเลย แต่เป็นเรื่องธรรมดาที่คนอิสราเอลทุกคนจะเคารพยำเกรงหนังสือพระธรรมเหล่านั้นเป็นมาจากพระเจ้า..."

ผู้คนเหล่านี้ต่างก็เชื่ออย่างสุดใจว่า การพยายามเข้าไปแก้ไขข้อความพระคัมภีร์ก็เท่ากับกำลังเข้าไปยุ่งกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั่นเอง เรามีเหตุผลหนักแน่นที่จะแน่ใจได้ว่าพระคัมภีร์ที่มีอยู่ในทุกวันนี้มีใจความเดียวกับสิ่งที่ผู้เขียนทั้งสี่สิบคนได้บันทึกไว้แต่เดิมนั่นเอง

การแปล

ทั้งต้นฉบับและสำเนาเริ่มแรกนั้นถูกบันทึกเป็นภาษาฮีบรู, อาราเมค, และกรีก แต่เนื่องจากพวกเราส่วนใหญ่ไม่รู้ภาษาเหล่านี้เลย จึงมีการแปลพระคัมภีร์ออกเป็นภาษาต่างๆ อีกหลายภาษา โดยทำการแปลจากสำเนาดั้งเดิมในอดีต มีคนกล่าวว่าพระคัมภีร์อาจถูกปรับเปลี่ยนแก้ไขข้อความหลายตอนเพื่อให้บรรดาคำพยากรณ์ที่เผยไว้ได้ปรากฏเหมือนจริง แต่จากการค้นพบหนังสือม้วนทะเลตาย และการศึกษาค้นคว้า ย้อนไปในอดีตเพื่อตรวจสอบข้อความดั้งเดิม ทำให้นักวิชาการที่น่าเชื่อถือหลายท่านแน่ใจว่าไม่ได้มีการแก้ไขข้อความในพระคัมภีร์แต่อย่างใด เป็นที่น่าสนใจว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ที่เก่าแก่ได้บันทึกคำตรัสของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไว้ว่า

ต้นหญ้าที่เขียวเฉาและดอกไม้ร่วงโรยไป แต่พระวณะของพระเจ้า

ของเรายืนยงนิรันดร์

อิสยาห์ 40:8

... ตราบจนฟ้าและดินสูญสิ้นไป แม้อักษรที่เล็กที่สุดสักตัวหนึ่ง หรือขีดๆ
หนึ่งก็จะมีทางสูญหายจากหนังสือบทบัญญัติจนกว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จ
ครบถ้วน มัทธิว 5:18

สื่อบปี

เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเมื่อใดหรือที่ไหนที่โมเสสได้ทำการบันทึกข้อความทั้งสิ้นที่
พระเจ้าข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน แต่เราทราบว่าท่านเขียนขึ้นในช่วงสี่สิบปีสุดท้ายของ
ชีวิตท่าน เราจะศึกษาดูประสบการณ์บางส่วนในชีวิตของโมเสสในบทต่อๆ ไป ในขณะที่
คุณอ่าน โปรดระลึกไว้ว่า พระคัมภีร์อ้างไว้เองว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า ตลอดทั้งเล่ม
พระคัมภีร์ได้บอกเราว่าเราสามารถเข้ามารู้จักสนิทสนมกับองค์ข้าพเจ้าได้ พระเจ้าตรัสว่า

"...เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสุดใจ
ของเจ้า"

เยเรมีย์ 29:13

เครื่องมือช่วยในการศึกษาค้นคว้า

ขณะที่ทำการค้นคว้าดูหนังสือทั้งหกสิบหกเล่มที่มีอยู่ในพระคัมภีร์
เราควรจะรู้ว่าหนังสือแต่ละเล่มจะถูกแบ่งออกเป็นบทต่าง ๆ และแต่ละบทก็แบ่งออก
เป็นข้อ ๆ พระคัมภีร์หลายฉบับมีคำแนะนำภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ มีเชิงอรรถ
ข้อความอ้างอิง แผนที่และศัพท์สัมพันธ์ไว้ให้เราศึกษาด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์
แต่เราก็ต้องเข้าใจด้วยว่า ส่วนประกอบพิเศษเหล่านี้ไม่ได้ถือเป็นส่วนหนึ่งของ
พระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ผู้เขียนทั้งสี่สิบคนได้บันทึกไว้ แต่มีคนพยายามอธิบาย
เนื้อหาในพระคัมภีร์เพื่อเสริมเข้าไป และเราควรเข้าใจด้วยว่าพระคัมภีร์แบ่งออกเป็น
สองภาคใหญ่ ๆ คือภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ ในเชิงประวัติศาสตร์
นั้นพันธสัญญาเดิมแบ่งออกเป็นสามประเภท ได้แก่

1. พระบัญญัติของโมเสส: บางครั้งก็เรียกพระคัมภีร์ส่วนนี้ว่า *โทราห์, หนังสือ
ของโมเสส, หรือพระบัญญัติ*
2. ข้อเขียน: บางทีก็เรียกว่า *บทสดุดี*
3. ผู้เผยพระวจนะ

ในพระคัมภีร์ วลีที่ว่า "พระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ" ถือเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้เรียกพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ซึ่งมีเนื้อหาประมาณสองในสามของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ส่วนที่เหลืออีกหนึ่งในสามนั้น เรียกว่า *พันธสัญญาใหม่*

บทที่ สอง

1. ในปฐมกาล
2. ทรงเป็นบุคคล
3. ทูตสวรรค์และดวงดาว

1 ในปฐมกาล

ขณะที่โมเสสเขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์นั้น ท่านคงจะรู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปเข้าโรงเรียนใหม่อีกครั้งเป็นแน่ แน่แน่นอนท่านคงได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กันด้วยคนอิสราเอลในสมัยนั้นรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขาเป็นอย่างดี ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าส่วนใหญ่ถือเป็นเรื่องใหม่ทั้งนั้น

สามคำ

หนังสือเล่มแรกนั้นเรียกว่า ปฐมกาล ซึ่งหมายถึง การเริ่มต้น พระธรรมปฐมกาลเริ่มต้นด้วยคำที่หนักแน่นสามคำ (ตามภาษาไทย)

ในปฐมกาล...

ปฐมกาล 1:1

พระคัมภีร์ไม่ได้เริ่มต้นด้วยการโต้แย้งเรื่องการดำรงอยู่ของพระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้าของทรงดำรงอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว พระองค์ทรงดำรงอยู่เสมอมา

นี่ต้องเป็นข่าวที่น่าพิศวงสำหรับชาวอียิปต์และชาวอิสราเอลเป็นแน่ แม้แต่ รา ยังต้องมีต้นกำเนิด -- เรื่องเล่าโบราณมีอยู่ว่า รา เนรมิตสร้างตนเองขึ้นมา! แต่ยาห์เวห์ตรัสว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่ตลอดเวลาที่ผ่านมา พระองค์ทรงดำรงอยู่เสมอ ก่อนฟิซ สัตว์และผู้คน นับแต่ก่อนโลกและจักรวาลเสียด้วยซ้ำ โมเสสเขียนไว้ว่า

...พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาล (อดีต) ตลอด

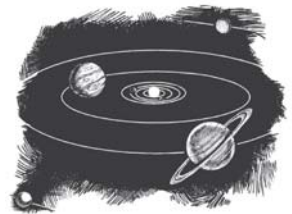
ชั่วนิรันดร์กาล (อนาคต)

สดุดี 90:2

พระทั้งหลายของชาวอียิปต์นั้นมีกำเนิดและแก่ชราไปพร้อมกับกาลเวลา แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าของมาตั้งแต่นิรันดร์กาลในอดีตและจะดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

เนื่องจากร่างกายของเรามีข้อจำกัด และจะดำรงอยู่บนโลกได้เพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น แนวคิดเรื่องพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์นั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้ แต่มีตัวอย่างที่จะช่วยให้เราเข้าใจถึงเรื่องนี้ได้ เช่น เราอาจเปรียบเทียบนิรันดร์กาลเป็นเหมือนกับจักรวาล

พวกเราส่วนใหญ่สามารถนึกภาพระบบสุริยะได้ มีดวงอาทิตย์ที่ล้อมรอบไปด้วยบรรดาดาวนพเคราะห์ทั้งหลายที่หมุนอยู่รอบ ๆ เราว่ามันเป็นสิ่งที่ใหญ่มาก แต่การสืบค้นดูจักรวาลทำให้เราดูเหมือนจะสามารถไปจนถึงขอบฟ้าที่ไกลที่สุดได้

ด้วยความเร็วของแสง
สามารถเดินทางรอบโลก
ได้เจ็ดรอบภายใน 1 วินาที

...ถึงดวงจันทร์
ในสองวินาที

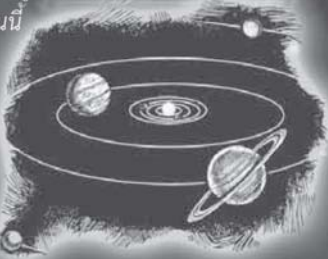

...และดาวพลูโต
หรือดาวยมใน
ห้าชั่วโมง

ดาวอังคาร
ในสี่นาที

1 นาที มี 60 วินาที ใน 1 วินาทีแสงเดินทางได้ถึง 300,000 ก.ม. (186,000 ไมล์) ลองคิดดูว่าในเวลาหนึ่งนาที หนึ่งชั่วโมง หรือหนึ่งวัน หรือหนึ่งปี แสงจะเดินทางได้ไกลแค่ไหน และหากเดินทางจากโลกถึงดาวฤกษ์ดวงที่อยู่ใกล้ที่สุดด้วยความเร็วของแสง จะต้องใช้เวลา 4.3 ปี (ด้วยความเร็ว 300,000 ก.ม.ต่อวินาที) แสดงว่าระยะทางจากโลกถึงดาวดวงนั้นคือ 40,682,300,000,000 ก.ม. หรือ 25,284,000,000,000 ไมล์

ตำแหน่งของดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นดาวฤกษ์ของเราคือบริเวณชายขอบแกแล็คซี่ทางช้างเผือก ระบบสุริยะจักรวาลของเราทั้งระบบ ตลอดจนดาวเคราะห์ที่โคจรอยู่ รวมแล้วมีขนาดประมาณกรอบสี่เหลี่ยมที่เห็นนี้

แกแลคซี่ทางช้างเผือก

กลุ่มดาวมากมายที่เห็นบนท้องฟ้าในเวลาค่ำคืน เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มดาวขนาดมหึมาที่เรียกว่าแกแลคซี่ทางช้างเผือก ซึ่งหากว่าเราเดินทางจากฟากหนึ่งไปอีกฟากหนึ่งด้วยความเร็วของแสงจะต้องใช้เวลาถึง 100,000 ปี ประมาณกันว่าจักรวาลนี้มีแกแลคซี่แบบนี้อยู่ถึง 100 พันล้านแกแลคซี่ และมีอยู่มากมายที่ประกอบด้วยดวงดาวนับพันล้านดวง แกแลคซี่เกิดจากกระจุกดาวที่มีทั้งขนาดธรรมดาและขนาดใหญ่เป็นพิเศษ และมีอยู่ประมาณยี่สิบแกแลคซี่ที่เป็นกระจุกดาวขนาดธรรมดา แต่อีกนับพันที่เป็นกระจุกดาวขนาดใหญ่พิเศษ

อยากตั้งชื่อดาวสักดวงตามชื่อตัวเองไหม?

คำนวณจากจำนวนประชากรโลกในปัจจุบันแล้ว เราสามารถตั้งชื่อดาวตามชื่อของเราได้ถึง 16 แกแลคซี่ หมายความว่า เราสามารถตั้งชื่อดวงดาวตามชื่อของเราได้นับพันล้านดวง

ด้วยความเร็วของแสง เราสามารถเดินทางถึงแกแลคซี่ถัดไปที่อยู่ใกล้เราที่สุดภายในเวลา 2,000,000 ปี

ถึงตรงนี้ เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นการเดินทางไปในจักรวาลของเราเท่านั้น

...และถึงอีกแกแลคซี่ถัดไปในเวลา 20,000,000 ปี

แต่ลองก้าวไปอีกขั้นหนึ่งเพื่อวัดดูระยะของจักรวาล ถ้าเราได้เข้าไปนั่งในยานอวกาศแล้วเดินทางไปด้วยความเร็วของแสง เราจะสามารถเดินทางรอบโลกได้เจ็ดรอบในระยะเวลาเพียงหนึ่งวินาทีเท่านั้น เมื่อมุ่งหน้าออกสู่อวกาศในอัตราความเร็วเดียวกัน เราจะสามารถเดินทางผ่านดวงจันทร์ได้ในเวลาแค่สองวินาที ผ่านดาวอังคารได้ในเวลาสี่นาที ดาวพลูโตในเวลาห้าชั่วโมง จากจุดนั้นเราก็จะเข้าไปสู่แกแล็กซีทางช้างเผือก

ใช่แล้ว การคิดถึงนิรันดร์กาลนั้นถือเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้ แต่ก็เช่นเดียวกับความกว้างใหญ่ไพศาลของจักรวาลนั้นแหละ ทั้งสองอย่างนี้ยิ่งใหญ่เกินความคิด แต่ก็เป็นที่มิอยู่จริง และเมื่อมาคิดถึงความเป็นนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระคัมภีร์กล่าวเน้นถึงจุดนี้อย่างหนักแน่น พระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นนิรันดร์ และการที่พระองค์ดำรงอยู่นิรันดร์กาลนั้นถือเป็นพระลักษณะประจำตัวของพระองค์ จนนำมาเรียกขานเป็นพระนามของพระองค์เลยทีเดียว

...พระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าองค์นิรันดร์... ปฐมกาล 21.33

2 ทรงเป็นบุคคล

ครั้งหนึ่ง ผมนั่งถกเรื่องพระคัมภีร์กับหนุ่มสาวคู่อึ่ง จู่ ๆ คนที่เป็นสามีก็ตัดบทขึ้นมาและพูดด้วยเสียงที่ประหลาดใจว่า “คุณกำลังพูดถึงพระเจ้าราวกับว่าท่านเป็นบุคคลจริงๆ”

ผมตอบว่า “ใช่ ถูกต้องแล้วครับ” แล้วผมก็ถามเขาว่า เขากำลังคิดอะไรอยู่ “ก็...” เขาบอก “ผมไม่เคยคิดถึงพระเจ้าในแง่ที่มากมายขนาดนั้น ผมว่าผมคิดว่าพระเจ้าเป็นแบบ.. เป็นพลังอะไรสักอย่างนะครับ”

ผมยืนยันกับเขาว่าพระคัมภีร์ได้นิยามว่าพระผู้เป็นเจ้าแท้เว่นั้นทรงเป็นบุคคล มีบุคลิกลักษณะและความเป็นบุคคล พระองค์ไม่ใช่พลังจักรวาลหรือนามธรรมที่ลอยล่องอยู่เบื้องบน

ยาห์เวห์องค์เดียว แต่มีหลายพระนาม

วิธีการหนึ่งที่พระคัมภีร์สำแดงให้เราารู้ถึง พระลักษณะของพระเจ้า ก็คือโดยทางพระนามต่างๆ ของพระองค์ เราอาจกล่าวได้ว่า พระเจ้าทรงมีพระนามเฉพาะบุคคลเพียงนามเดียว แต่มีพระนามอื่นๆ อีกหลายนามซึ่งเป็นเหมือนกับตำแหน่งต่างๆ ของพระองค์ แต่ละพระนามต่างก็บ่งบอกถึงพระลักษณะบางด้านของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ยาห์เวห์ถูกเรียกบ่อย ๆ ว่า เป็นองค์สูงสุด

ให้พวกเขารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงพระนามว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์
แต่ผู้เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้าสูงสุดเหนือมวลพิภพ สดุดี 83:18

พระนามว่า องค์ผู้สูงสุด นั้น เน้นถึงบทบาทของพระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็น
ผู้ครอบครองสูงสุด เช่นเดียวกับอาณาจักรอียิปต์โบราณที่มีผู้มีอำนาจครอบครองเบ็ดเสร็จ
พระเจ้ายาห์เวห์ที่ทรงเป็นกษัตริย์แห่งสากลจักรวาล เรารู้ว่าอาณาจักรอียิปต์โบราณนั้นนับถือ
เทพเจ้า รา เป็นเทพชั้นหัวหน้า และเป็นผู้เนรมิตสร้างเทพกับเทพีองค์อื่น ๆ ทั้งสิ้น แต่พระเจ้ายาห์
เวห์ที่ทรงเป็นเทพเจ้าชั้นหัวหน้า ในตระกูลเดียวกันกับเทพอื่น ๆ ด้วยหรือไม่? พระองค์
มีเทพและเทพีอื่น ๆ อยู่ภายใต้พระองค์หรือไม่? พระนามยาห์เวห์นั้นเป็นอีกนามหนึ่งของ
เทพเจ้ารา ใช่หรือไม่?

ก่อนอื่นจำเป็นต้องเข้าใจว่า ยาห์เวห์ ไม่ใช่อีกนามหนึ่งของเทพเจ้ารา หรือเทพเจ้า
อื่นใดทั้งสิ้น ประการที่สอง พระคัมภีร์กล่าวถึงเทพและเทพีอื่น ๆ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่
พระเล็ก ๆ แล้วมียาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่ปกครองอยู่เบื้องบน เมื่อเราศึกษาชุดต่อไปเราจะพบว่า
เทพเจ้าเหล่านั้นมีบทบาทตรงไหนอย่างไร แต่ในตอนนี้นสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้จักคือ...

...พระผู้เป็นเจ้า... ผู้ทรงพระชนม์อยู่ จอมราชันตลอดนิรันดร์กาล .

เยเรมีย์ 10:10

แนวคิดเรื่องพระยาห์เวห์เป็นพระมหากษัตริย์นั้นอาจทำให้เรานึกภาพของชายชรา
ผู้หนึ่งที่นั่งประทับอยู่บนบัลลังก์ทองคำซึ่งลอยล่องอยู่ในชั้นบรรยากาศที่โหนกแห่ง ถึงแม้
พระคัมภีร์ไม่เคยเอ่ยถึงพระเจ้าในฐานะที่เป็นชายชราเลย แต่มีการกล่าวถึงพระบัลลังก์
ของพระองค์ ว่าไม่ได้ตั้งอยู่บนก้อนเมฆ แต่สถาปนาอยู่ในสถานที่อันสมบูรณ์แบบแห่งหนึ่ง
ที่เรียกว่า สวรรค์

องค์พระผู้เป็นเจ้า ประทับบนบัลลังก์แห่งสวรรค์ สดุดี 11:4

พระคัมภีร์บอกเราว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงปกครองจากสวรรค์ เราไม่ทราบรายละเอียด
มากนักเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้ แต่เท่าที่เราทราบเพียงเล็กน้อยนั้นก็คือสวรรค์เป็นที่ตาม
น่ายู่ เราจะถูกถึงเรื่องของสวรรค์ให้ละเอียดมากขึ้นในบทต่อไป

ทรงเป็นพระวิญญาณ

พระคัมภีร์อ้างถึงพระผู้เป็นเจ้าในฐานะที่เป็นเพศชาย เช่น ในสรรพนาม พระองค์
(ชาย) ซึ่งไม่ได้หมายถึงพระองค์ทรงมีลักษณะทางเพศเช่นเดียวกับมนุษย์เรา ยาห์เวห์

ไม่ได้เป็นเช่นเดียวกับ เทพเจ้ารา หรือเทพองค์อื่นใดของอียิปต์ พระเจ้าไม่ได้มีพระมหีหรือพระโอรส พระคัมภีร์บอกเราว่า

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ...

ยอห์น 4:24

คนในยุคโบราณมักจะถ่ายทอดลักษณะเทพเจ้าของพวกเขาเป็นครึ่งคนครึ่งสัตว์ แต่นั่นไม่ใช่ภาพขององค์ยัห์เวห์เลย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ เราจึงไม่อาจมองเห็นพระองค์ได้ พระองค์ไม่ได้มีร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง

ลองนึกภาพงานศพของเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเพิ่งเสียชีวิตไป หากเปิดดูภายในโลงศพ เราจะสามารถเห็นร่างของเขานอนอยู่ แต่เพื่อนของเราจริงๆ อยู่ที่ไหนล่ะ? เขาจากไปแล้ว วิญญาณของเพื่อนไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อเรามองดูใครบางคน เราเห็นเรือนกายคือร่างภายนอกของเขา แต่เราไม่ได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาคือวิญญาณนั้นเลย ในทำนองเดียวกัน เราไม่อาจมองเห็นยัห์เวห์ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ แต่ยังทรงไว้ซึ่งลักษณะของบุคคลอย่างครบถ้วน พระองค์ทรงไว้ซึ่งบุคลิกลักษณะและความเป็นบุคคล

สรุป

เราเพิ่งจะเริ่มเกริ่นถึงเนื้อหาบทเรียนของเราเท่านั้น แต่ก็ได้เรียนรู้ถึงเรื่องของพระผู้เป็นเจ้ายัห์เวห์ไปมากทีเดียว

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์ ไม่ใช่พลังอำนาจที่ไม่มีตัวตน

พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ ไม่มีร่างกายที่ตะต้องสัมผัสได้

พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้สูงสุด เป็นผู้ทรงครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

และนั่นคือสิ่งที่เข้ามา -- ในปฐมกาล...

3 กูตสวรรค์และดวงดาว

ตอนนี้เราจะมาอ่านอีกคำหนึ่งต่อจากสามคำแรกซึ่งโมเสสได้เขียนไว้

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้าง...

ปฐมกาล 1:1

การเนรมิตสร้างเริ่มแรกของพระเจ้านั้นปรากฏอยู่ทั่วไปในหนังสือพระคัมภีร์ เราสามารถรวบรวมข้อมูลได้มากพอที่จะตอบคำถามเบื้องต้นได้ แต่พระคัมภีร์ก็หยุดไว้เพียงเท่านั้น พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นอันไม่มีที่สิ้นสุด

ของมนุษย์ พระคัมภีร์ให้ข้อมูลพื้นฐานของเหตุการณ์บางเรื่อง แต่ก็ไม่ได้พูดถึงรายละเอียดที่มากกว่านั้นอีก นี่ก็เป็นกรณีเดียวกันกับเรื่องของเหล่าวิญญาณต่าง ๆ

ชื่อต่าง ๆ

พระคัมภีร์เรียกวิญญาณด้วยชื่อต่าง ๆ กัน บ่อยครั้งเราเรียกวิญญาณเหล่านี้ว่า ทูตสวรรค์ แต่พระคัมภีร์ใช้ศัพท์หลายคำเพื่อนิยามถึงวิญญาณเหล่านี้ เช่น เครูป, ทูตสวรรค์, อัครเทวดา, ดาวประจำรุ่งและอื่น ๆ อีกมากมาย ถ้าจะกล่าวโดยรวม เราเรียกทูตเหล่านี้ว่า เหล่าบริวาร, พลโยธา, หรือ ดวงดาว* วิญญาณเหล่านี้ไม่ใช่พลังงานที่เป็นนามธรรมอย่างที่เรเห็นกันในภาพยนตร์ แต่เป็นบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตที่สามารถคิดหรือรู้สึกได้

* ยานำไปปะปน
กับดวงดาว
ในท้องฟ้า

...และชาวสวรรค์นั้ลการพระองค์(ยาห์เวห์)

เนหะมีย์ 9:6

ทูตสวรรค์เหล่านี้อาจมีชื่อเฉพาะตัว แต่มีเพียงไม่กี่องค์เท่านั้นที่ถูกกล่าวถึง เช่น กาเบรียลและมีคาเอล

มองไม่เห็นด้วยตา มีจำนวนมากเหลือคณานับ

วิญญาณเหล่านี้ก็เช่นเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า คือไม่มีร่างกายที่เป็นเนื้อหนังและเลือดเหมือนเรา แต่ถึงแม้เราอาจมองไม่เห็นทูตสวรรค์ แต่เชื่อว่าทูตสวรรค์อยู่ทั่วไปทุกแห่งหน สำนวนที่บรรยายถึงทูตสวรรค์เฉพาะกลุ่มที่รายล้อมพระที่นั่งของพระเจ้านั้น ทำให้เราเห็นว่า มีจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน

แล้วข้าพเจ้ามองดู และได้ยินเสียงทูตสวรรค์นับแสนนับล้าน
มากมายนับไม่ถ้วน ซึ่งรายล้อมพระที่นั่ง...
วิวรณ์ 5:11

ข้อความนี้้นำเราไปสู่คำถามข้อหนึ่ง เมื่อเราเห็นว่าพระที่นั่งของพระเจ้าตั้งอยู่ในสวรรค์ แสดงว่าสวรรค์คือที่สถิตของบรรดาทูตสวรรค์ใช่หรือไม่?

คำถามที่ว่าทูตสวรรค์จำเป็นต้องมีที่พักอาศัยหรือไม่นั้นยังเป็นเรื่องที่ได้แย้งกันอยู่ แต่เมื่อดูภาพรวมของพระคัมภีร์แล้ว ดูเหมือนว่าทูตสวรรค์มีฐานปฏิบัติการอยู่ที่สวรรค์ แต่สามารถเดินทางไปที่ใดก็ได้ในจักรวาล

พระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดเจนว่าทูตสวรรค์เป็นวิญญาณ จึงไม่ต้องอาศัยอยู่ในวิหาร, ในบ้าน, ตามก้อนหิน, ต้นไม้ หรือแม่น้ำ

ผู้รับใช้

มาถึงจุดนี้คงเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่จะถามตัวเองว่า "ในเมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงเทพต่าง ๆ ไว้มากมาย ทูตสวรรค์เหล่านี้คือเทพเจ้าหรือเทพี ใช่หรือไม่?"

ตอบได้ง่ายว่าไม่ใช่ ทูตสวรรค์ไม่ใช่เทพหรือเทพี แต่เป็นวิญญาณที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ปรนนิบัติรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าย่ำเท้า และกระทำตามชอบพระทัยของพระองค์

ทูตสวรรค์ทั้งปวงคือวิญญาณผู้ปรนนิบัติ... มิใช่หรือ? อีบรู 1:14

คำว่า ทูตสวรรค์ นั้นแปลมาจากภาษากรีกซึ่งมีความหมายว่า ผู้สื่อสาร หรือคนรับใช้ เพราะเหตุที่พระเจ้าย่ำเท้าทรงสร้างทูตสวรรค์ขึ้นมา พวกเขาจึงเป็นคนรับใช้ของพระองค์ และจะกระทำการต่าง ๆ ตามที่พระองค์ทรงใช้ให้ทำ

พระเจ้าสร้าง—ผู้เป็นเจ้าของ

แนวคิดเรื่องพระเจ้าผู้สร้างซึ่งเป็นเจ้าของชีวิตเราด้วยนั้นไม่ได้มีพลังเข้มแข็งอีกแล้ว ในยุคที่เศรษฐกิจซบเซาลดลงด้วยเงินดิ่งเช่นทุกวันนี้ ผมยังจำตอนที่เดินไปในหมู่บ้านของชนเผ่าหนึ่งที่ปาปัว นิวินี ของทุกชั้นที่ผมถามถึง เช่น "ผีพายนี่เป็นของใคร?" "เรือแคนูนี้เป็นของใคร?" ก็จะมีคำตอบตามมาที่บ่งบอกถึงผู้เป็นเจ้าของ เมื่อผมถามว่าเขารู้ได้อย่างไร ใครเป็นเจ้าของ เขาจะหันมามองหน้าผมอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง เห็นได้ชัดว่าผมกำลังถามอะไรที่ฟังดูโง่สำหรับพวกเขา สำหรับคนเหล่านั้นมันชัดเจนดีอยู่แล้วว่า "เจ้าของก็คือคนที่สร้างมันขึ้นมา นั่นไง" ผู้สร้างกับผู้เป็นเจ้าของนั้นเกี่ยวพันกันอย่างเหนียวแน่น

เพราะพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างทูตสวรรค์ขึ้นมา จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะถือว่าทูตสวรรค์เป็นสมบัติของพระเจ้า และเพราะพวกเขาเป็นของพระเจ้า จึงต้องทำหน้าที่ปรนนิบัติในฐานะผู้รับใช้และผู้สื่อสารของพระองค์ นี่ไม่ใช่ระบบทาสแบบสมัยโบราณ และไม่เหมือนกันกับทาสที่ถูกใช้กำลังบังคับ ทูตสวรรค์คงไม่อาจหาผู้สร้างและเจ้าของที่ดีกว่านี้ได้อีกแล้ว

มีสติปัญญาและฤทธิ์เดชมากเกินธรรมดา

เพื่อให้กำหนดการของพระเจ้าดำเนินไปได้ พระองค์จึงได้ทรงเนรมิตสร้างทูตสวรรค์ขึ้นมาให้ประกอบด้วยสติปัญญาและฤทธิ์เดชอย่างมากมาย ทูตสวรรค์ถูกสร้างขึ้นมาให้สมบูรณ์แบบปราศจากความชั่วร้าย แต่พวกเขาไม่ใช่หุ่นยนต์ จึงมีเจตนาเป็นของตนเอง และสามารถที่จะเลือกได้ ข้อนี้สำคัญอย่างยิ่ง

พระคัมภีร์กล่าวถึงทูตสวรรค์ที่ร้องสรรเสริญพระเจ้าขณะที่กำลังออกไปปฏิบัติภารกิจ คำว่าสรรเสริญ หมายถึง การกล่าวยกย่องความล้ำเลิศของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นการแสดงความยกย่องเทิดทูน

จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ทูตสวรรค์ของพระองค์เอ๋ย
ท่านผู้มีฤทธิ์ซึ่งปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ผู้เชื่อฟังพระวามะของ
พระองค์ จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ชาวสวรรค์ทั้งมวลเอ๋ย ท่านผู้รับใช้
ของพระองค์ ผู้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ สดุดี 103:20-21

แต่การสรรเสริญจะเป็นสิ่งที่ไร้ความหมาย หากต้องกระทำเพราะฝืนใจ ขอยกตัวอย่างจากการแสดงออกแบบต่างๆ ของมนุษย์เรา เช่น การเห็นอกเห็นใจ ผมเคยใช้เวลาช่วงหนึ่งอยู่ที่ประเทศหนึ่งซึ่งหลายคนมีอาชีพรับจ้างร้องให้หน้างานศพ ถ้าเราไปร่วมงานศพ จะสังเกตเห็นคนกลุ่มนี้อยู่ต่างหาก ทำหน้าที่ร้องไห้คร่ำครวญอย่างจริงจัง ถ้ามองดูเขาแล้ว จะรู้สึกน่าเวทนาอย่างยิ่ง แต่คนเหล่านี้สามารถหยุดร้องได้ทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเขาคิดว่าได้ค่าจ้างน้อยเกินไป ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจที่คนเหล่านี้แสดงออกดูแล้วเหมือนจริงมาก แต่มันเป็นของปลอมซึ่งไม่ได้มีความหมายใดๆ

ถ้าเหล่าทูตสวรรค์ถูกออกแบบให้ทำการสรรเสริญพระเจ้าเหมือนพวกหุ่นยนต์ มันก็คงไม่มีความหมาย เช่นเดียวกับพวกที่รับจ้างร้องให้หน้าศพ แต่เพราะทูตสวรรค์ถูกสร้างมาด้วยใจที่เป็นอิสระ การแสดงออกถึงความยินดี ความรัก หรือความประทับใจ ย่อมเป็นไปด้วยความจริงใจ ในพระคัมภีร์นั้นการสรรเสริญพระยาห์เวห์จะเกี่ยวโยงกับแนวคิดเรื่องการนมัสการอยู่เสมอ

พระองค์ประทานชีวิตแก่ทุกสิ่ง และชาวสวรรค์นมัสการพระองค์

เนหะมีย์ 9:6

การนมัสการ

คำว่า นมัสการ ประกอบด้วยแนวคิดเรื่องการแสดงออกซึ่งความรักและการเทิดทูนใครบางคนอย่างลึกซึ้ง เพราะคนๆ นั้นสมควรรับการเคารพยกย่อง นั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของการสรรเสริญ ในกรณีนี้ทูตสวรรค์ทำการนมัสการพระเจ้า นี่เป็นสิ่งที่สมควรกระทำ เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นจอมกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจสูงสุด จึงทรงสมควรได้รับการยกย่องเทิดทูนอย่างสูง แต่ในทางกลับกัน ถ้าผมรอดอ้างถึงความดีของเพื่อนคนหนึ่ง บางคนก็อาจตั้งคำถามว่าเพื่อนผมสมควรได้รับการยกย่องชมเชยมากขนาดนั้นหรือไม่ แต่พระคัมภีร์

กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงสมควรที่จะได้รับเกียรติอย่างแท้จริง ทูตสวรรค์จึงกระทำในสิ่งที่ชอบแล้วในการสรรเสริญพระเจ้าข้าห์வேห์ คือนมัสการพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

"ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเรา พระองค์ทรงสมควรที่จะรับพระสิริ พระเกียรติและเดชานุภาพ เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งและโดยพระดำริของพระองค์ สิ่งเหล่านี้ได้ถูกสร้างขึ้นและเป็นอยู่"

วิวรณ์ 4:11

คล้ายคลึงแต่ก็แตกต่าง

เป็นที่น่าสังเกตว่าทูตสวรรค์มีลักษณะบางอย่างที่คล้ายคลึงกับมนุษย์ ถึงแม้มนุษย์จะไม่มีฤทธิ์เดชและสติปัญญาเทียบเท่าทูตสวรรค์ก็ตาม พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าข้าห์வேห์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา...

...ให้ต่ำกว่าชาวสวรรค์เพียงเล็กน้อย

สดุดี 8:5

ถึงแม้จะคล้ายคลึงกันแต่ทูตสวรรค์ก็แตกต่างจากมนุษย์ ทูตสวรรค์ไม่มีวันตาย ทูตสวรรค์ไม่มีการแต่งงานและไม่มีการสืบพันธุ์ ตามปกติทูตสวรรค์จะไม่ปรากฏตัว แต่ในภารกิจพิเศษทูตสวรรค์ก็อาจสำแดงตัวได้ เมื่อทูตสวรรค์สนทนากับมนุษย์นั้น พวกเขาจะใช้ภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจได้ เพราะเหตุที่ทูตสวรรค์มักจะคลุกคลีและสนทนากับผู้คนอยู่ตลอดเวลา พระคัมภีร์จึงกล่าวไว้ว่า มีบางครั้งที่เราคนมักสงสัยว่าวิญญาณเหล่านี้เป็นพระเจ้าหรือเทพเจ้า แต่อย่างที่เรารู้ได้เห็นไปแล้วว่า พระเจ้าข้าห์வேห์ได้สร้างทูตสวรรค์ขึ้นมา และทูตสวรรค์ก็แตกต่างจากพระองค์ พวกเขาไม่ใช่เทพเจ้าและไม่เหมือนกับพระเจ้า เรือแคนูกับฝีพาย ไม่ใช่ผู้สร้างฉันทูตสวรรค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าฉันทูตสวรรค์ทั้งสองแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ฝ่ายหนึ่งเป็นพระผู้สร้าง อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ถูกสร้าง

บทบาทหน้าที่	คุณลักษณะ	ชื่อเฉพาะ
พระผู้สร้าง	พระเจ้า	ยาห์வேห์
ผู้ถูกสร้าง	วิญญาณ (ทูตสวรรค์)	กาเบรียล, มิกาเอล

เครือบผู้รับการเจิม

วิญญาณที่มีฤทธิ์เดชมากที่สุด มีสติปัญญาและความงามมากที่สุดเท่าที่เคยสร้างมาก็คือเครือบ พระคัมภีร์บางฉบับแปลชื่อของเครือบผู้นี้ตรงจากภาษาละตินว่า ลูซิเฟอร์ แต่รากศัพท์ในภาษาฮีบรูแปลว่า ผู้ส่องสว่างหรือดาวประจำรุ่ง

โอ ดาวประจำรุ่ง โอรัสแห่งรุ่งอรุณ!

อิสยาห์ 14:12

ผู้ส่องสว่างนั้นถูกเรียกเป็นเครือบผู้รับการเจิม ความหมายของคำว่า รับการเจิมมีรากมาจากพิธีกรรมการเทน้ำมันเพื่อเจิมบางคนหรือบางสิ่งเพื่อแยกไว้ปฏิบัติภารกิจพิเศษ การเจิมเป็นเรื่องที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ จะทำเป็นเล่น ๆ ไม่ได้

เจ้าได้รับการเจิมตั้งให้เป็นเครือบผู้พิทักษ์... ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้น

ความประพฤติของเจ้าก็ปราศจากที่ติ...

เอเสเคียล 28:14-15

ลักษณะงานของผู้ส่องสว่างทำให้เขาต้องอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าตลอดเวลา เราจะเรียนรู้ถึงเรื่องของเครือบผู้รับการเจิมเพิ่มขึ้นในบทต่อไป

ทูตสวรรค์เฝ้ามองดู

เมื่อทรงเนรมิตสร้างเหล่าวิญญาณทั้งหลายแล้ว พระราชกิจแห่งการเนรมิตสร้างของพระเจาก็เริ่มขึ้น ตอนนี้เหล่าทูตสวรรค์กำลังเฝ้าดูและชื่นชมยินดีที่เห็นองค์ผู้สูงสุดทรงเริ่มต้นพระราชกิจยิ่งใหญ่อันใหม่ของพระองค์ นั่นคือการเนรมิตสร้างจักรวาลทั้งมวล

"เจ้าอยู่ที่ไหนเมื่อเราวางฐานรากของโลก? หากเจ้าเข้าใจ จงบอกเรามาเถิด ใครที่กำหนดขนาดให้โลก? เจ้าย่อมรู้แน่นอน! ใครหนอเป็นผู้ซึ่งเชือกวัดรอบโลก? อะไรที่ค้ำจุนฐานรากของมันไว้ และใครเป็นผู้วางศิลามุมเอกของมัน ขณะที่เหล่าดวงดาวแห่งรุ่งอรุณขับขานบทเพลงด้วยกัน และ ทูตสวรรค์ทั้งมวลโห่ร้องด้วยความชื่นชมยินดี?"

โยบ 38:4-7

บทที่ สาม

1. เพียงแต่คำตรัส
2. พระลักษณะสามประการ
3. ระเบียบและกฎต่างๆ
4. สมบูรณ์แบบและห่วงใย
5. พระฉายาของพระเจ้า
6. ทรงสูงส่ง แต่ประทับอยู่ใกล้

1. เพียงแค่คำตรัส

ในสิบสองบทแรกของหนังสือปฐมกาลประกอบด้วยข้อมูลสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์อย่างครบถ้วนทุกด้าน ถ้าพระคัมภีร์เป็นคู่มือแนะนำสำหรับภาพต่อปริศนาที่เราได้พูดไปแล้วก่อนหน้านี้ พระธรรมแต่ละตอนก็ย่อมต้องจัดรวมอยู่กับหนังสือพิเศษอื่น ๆ ที่เราต้องอ่านดูด้วยความระมัดระวัง

เมื่อเราบอกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชี้แนะให้โมเสสเขียนเกี่ยวกับปฐมกาล เราหมายความว่าตามตัวอักษรเช่นนั้นจริงๆ พระเจ้าทรงให้โมเสสบันทึกสิ่งที่ปรากฏขึ้นในวันแรกที่โลกอุบัติขึ้น

วันที่หนึ่ง

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และโลก... และพระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดความสว่าง" ความสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี... พระเจ้าทรงเรียกความสว่างว่า "วัน" และเรียกความมืดว่า "คืน" เวลาเย็นและเวลาเช้าผ่านไป นี่เป็นวันที่หนึ่ง ปฐมกาล 1:1, 3-5

โปรดสังเกตถึงวิธีที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ความสว่างก็เกิดขึ้น พระองค์ไม่ได้ทรงใช้พระหัตถ์หรือเครื่องมือใดๆ เพื่อจะสร้างความสว่างขึ้น ยิ่งกว่านั้นพระคัมภีร์กล่าวว่า

...จักรวาลมีขึ้นโดยพระบัญชาของพระเจ้า... ฮีบรู 11:3

องค์ผู้ยิ่งใหญ่ พระผู้ทรงดำรงอยู่ผู้ยิ่งใหญ่ - พระยาห์เวห์ - ได้ทรงเนรมิตสร้างทุกอย่างที่เรามองเห็นและมองไม่เห็นได้ด้วยตาเพียงแค่นี้เท่านั้น!

และโปรดสังเกตด้วยว่า พระองค์ทรงเนรมิตสร้างทุกสิ่งจากความว่างเปล่า เราซึ่งเป็นมนุษย์สร้างสิ่งต่างๆ จากสิ่งที่มีอยู่แล้ว เราวาดภาพโดยใช้สีน้ำมันและผ้าใบ เราสร้างบ้านจากไม้ อิฐ และปูน แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเนรมิตสร้าง พระองค์ไม่ได้ทรงใช้สิ่งใดเลย พระองค์เพียงแค่นี้เท่านั้น!

"จงเกิดความสว่าง... " ปฐมกาล 1:3

...ความสว่างก็เกิดขึ้น แล้ววันนั้นก็สิ้นสุด

วันที่สอง

เมื่อสิ้นสุดวันที่หนึ่งโลกที่ถูกสร้างขึ้นมานั้นถูกปกคลุมไปด้วยน้ำ พอมาถึงวันที่สอง และพระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดแผ่นดินฟ้าในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน... พระเจ้าทรงเรียกแผ่นดินฟ้านี้ว่า "ท้องฟ้า" เวลาเย็นและเวลาเช้า ผ่านไป นี่เป็นวันที่สอง

ปฐมกาล 1:6-8

คำว่า ภาคพื้น น้ำจะเป็นคำที่มีความหมายแบบเดียวกันกับสิ่งที่เราเรียกว่า บรรยากาศ บรรยากาศของโลกกับน้ำเป็นแค่สองในองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่ช่วยให้ชีวิตดำรงอยู่บนพื้นโลกนี้ได้

ในวันที่สอง เราเห็นสิ่งบ่งชี้ประการแรกที่แสดงให้เห็นว่า สภาพของโลกเมื่อแรกสร้างนั้นแตกต่างไปจากสภาพของโลกในปัจจุบัน ดูเหมือนว่าชั้นบรรยากาศที่เป็นอยู่ในขณะนั้นแตกต่างและร้อนกว่าชั้นบรรยากาศที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ลำดับต่อไปเราจะได้อ่านพบถึงสภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ที่อาจจะเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมให้เป็นอยู่ในสภาพดังปัจจุบัน

วันที่สาม

เมื่อเริ่มต้นวันที่สาม น้ำซึ่งอยู่ภายใต้ภาคพื้นยังคงรวมกันอยู่ในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลเพียงแห่งเดียว ไม่มีแผ่นดินแห่งปรากฏ

และพระเจ้าตรัสว่า "ให้น้ำใต้ท้องฟ้ารวมเข้าในที่เดียวกัน และที่แห่งจงปรากฏขึ้น" ก็เป็นไปตามนั้น... พระเจ้าทรงเห็นว่าดี แล้วพระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดพืชพันธุ์บนแผ่นดิน เช่น พืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ที่มีเมล็ดในผลของมัน ตามชนิดต่างๆ ของมัน"... และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี เวลาเย็น และเวลาเช้า ผ่านไป นี่เป็นวันที่สาม

ปฐมกาล 1:9-13

เราสามารถแบ่งวันที่สามออกเป็นสองส่วน ในส่วนแรกเราเห็นแผ่นดินแห่งปรากฏเห็นได้ชัดว่าขณะที่ก้นมหาสมุทรจมลงและก่อตัวเป็นอ่างขนาดใหญ่เพื่อรองรับน้ำนั้น แผ่นดินแห่งก็โผล่ขึ้นมาจากก้นมหาสมุทร ในส่วนที่สองเราเห็นการเนรมิตสร้างพันธุ์พืช นั่นคือ ผัก หญ้า กับต้นไม้ที่ออกผลและเมล็ดเรียบริบร้อยแล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าเนรมิตสร้างทุกสิ่งในสภาพที่สมบูรณ์และทำหน้าที่ต่าง ๆ ของมันอย่างเต็มที่

ผมจำได้ว่าครั้งหนึ่งเคยอภิปรายเรื่องนี้กับเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง ผมบอกให้พวกเขารวบรวมเมล็ดชนิดต่าง ๆ มาให้ได้มากที่สุดภายในห้านาที พวกเขาวิ่งกลับมาพร้อมกับเมล็ดพืช

สารพัดชนิดเมล็ดที่มีเสียง เมล็ดที่มีปีกเพื่อให้บินไปตามลม เมล็ดที่แตกออกจากฝัก เวลาที่สัมผัสอากาศร้อน บางเมล็ดก็เล็กเท่ากับจุดเล็ก ๆ ส่วนบางเมล็ดก็ใหญ่มาก ผมอธิบายให้พวกเขาฟังว่า เมล็ดเล็ก ๆ เหล่านี้บรรจุสารานุกรมขนาดใหญ่ที่รวบรวมข้อมูลคำสั่งต่าง ๆ ที่กำหนดว่าเมล็ดควรจะเติบโตอย่างไร ใบของมันควรจะกว้างหรือแคบ มีสีเขียวหรือ สีแดง ลำต้นของมันควรจะเปราะเหมือนกับเถาไผ่ หรือจะแข็งแรงเหมือนกับต้นไม้ใหญ่ มันควรเติบโตเมื่อไหร่ เร็วขนาดไหน สูงแค่ไหน และข้อมูลอื่นๆ เมล็ดเหล่านี้ยังฝังข้อมูลคำสั่งถึงวิธีผลิตเมล็ดขึ้นมาอีก เมื่อคุณพิจารณาถึงเรื่องนี้ก็จะพบว่ากระบวนการนี้ช่างน่าเหลือเชื่อ และเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม้อาจจะลอกเลียนได้เลย กระนั้นพระคัมภีร์ก็กล่าวว่าพระยาห์เวห์ทรงเนรมิตสร้างฝัก หยักกับต้นไม้ที่เติบโตเต็มที่และมีข้อมูลทางพันธุกรรมเพียบพร้อม เพียงแค่พระองค์ตรัสเท่านั้น ช่างน่าทึ่งเสียจริง ๆ!

พระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่ ทุกคนที่ปีติยินดีใน
พระราชกิจเหล่านั้นก็คิดใคร่ครวญถึง สดุดี 111:2

การเนรมิตสร้างนั้นเป็นเรื่องของพระองค์เพียงผู้เดียว ไม่มีเทพหรือพระอื่นใด
มาเกี่ยวข้อง

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงปั้นแต่งและสร้างโลกทรงสถาปนามันไว้
มิใช่ให้เป็นที่เว้งว่างเปล่าแต่ทรงสร้างโลกให้เป็นที่อยู่อาศัย พระองค์ตรัสว่า
"เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก"

อิสยาห์ 45:18

มีเพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถเนรมิตสร้างทั้งสิ่งที่เรามองเห็น
และมองไม่เห็นด้วยตา

2 พระลักษณะสามประการ

เราไม่จำเป็นต้องเป็นนักวิทยาศาสตร์ด้านยานอวกาศถึงจะรู้ว่าผู้ที่สร้างจักรวาล
อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้จะต้องเป็นผู้ที่ทรงมีฤทธิ์อำนาจอย่างเหลือล้น อันที่จริงแล้วข้อพระธรรม
ยังได้กล่าวมากกว่านั้นอีก โดยบอกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพทั้งสิ้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานี้ทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก และทรงฤทธานุภาพ
เกรียงไกร... สดุดี 147:5

องค์พระยาห์เวห์ไม่เพียงแต่ทรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพทั้งสิ้นเท่านั้น พระองค์ยังทรง
สัตย์สัญญาอีกด้วย คุณอาจเห็นแง่มุมต่าง ๆ ของความรู้เรื่องนี้ได้จากความสลับซับซ้อนของ
บรรดาสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างขึ้นมานั้น พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

ความเข้าใจของพระองค์ไร้ขีดจำกัด... สดุดี 147:5

ยิ่งกว่านั้นเมื่อเรามองดูความยิ่งใหญ่ไพศาลของสิ่งที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้าง
ก็ย่อมต้องสรุปว่า พระผู้สร้างจะต้องมีความสามารถในการทอไปได้กว้างไกลเพื่อไปยังที่ ๆ
พระองค์ทรงเนรมิตสร้างได้ทุกเมื่อที่ทรงปรารถนา นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึง
สิ่งที่เกินความสามารถในการสังเกตการณ์ของเรา โดยได้บอกแก่เราว่าพระยาห์เวห์องค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน

องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้อยู่แต่เพียงไกลๆ แค
่นั้นหรือ?... "มีใครสามารถหลบซ่อนในที่ลับจนเรามองไม่เห็นหรือ?" องค์พระผู้
เป็นเจ้า ประกาศว่า "เราอยู่ทั่วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกไม่ใช่หรือ?"

เยเรมีย์ 23:23-24

มีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้นที่ทรงมีพระลักษณะทั้งสามประการได้แก่ ทรงไว้ซึ่ง
ฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงสัตย์สัญญา และทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกันและ
ด้วยการผสมผสานอย่างไร้ที่ติเท่านั้นจึงจะสามารถสร้างอาณาจักรอันซับซ้อนซึ่งเราอาศัยอยู่ได้

พระองค์ทรงสร้างโลกโดยฤทธานุภาพ ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วย
พระปรีชาญาณ และทรงคลี่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจ

เยเรมีย์ 51:15

ในข้อพระคัมภีร์ไม่มีเทพหรือเทพองค์ใดประกอบด้วยคุณลักษณะเหล่านี้ แม้เหล่า
ทูตสวรรค์จะมีฤทธิ์อำนาจและเฉลียวฉลาดเป็นที่สุดแต่ก็ยังไม่มียุคุณลักษณะเหล่านี้เช่นกัน
แล้วเรานะหรือ? พวกเราห่างไกลจากความสามารถดังกล่าวนี้มากมายนัก

สำหรับเราแล้วการจะสร้างสิ่งธรรมดา ๆ ขึ้น ๆ ที่สุดก็ยังคงอาศัยความพยายาม
มากมายหลายด้าน ตัวอย่างเช่น ถ้าเราตัดสินใจจะต่อเก้าอี้สักตัวหนึ่งแบบที่เห็นในห้องประชุม
ของโรงเรียน

เริ่มแรกนั้นเราต้องการโลหะ แต่คุณจะทำโลหะมาจากไหน?
ในก้อนหิน แต่ใครจะรู้ว่าก้อนหินก้อนไหนมีโลหะที่เราต้องการ?

เราต้องการนักธรณีวิทยาและนักสำรวจที่รู้ว่าจะหาก้อนหินที่มีเหล็กได้จากที่ใด
และสมมุติว่าเราพบก้อนหินที่ใช่แล้ว ขั้นตอนต่อไปคืออะไร?

เราต้องการรู้วิธีที่จะผลิตระเบิดไดนาไมท์และเครื่องมือขุดเจาะแร่อีกหลายชนิด
เราต้องการช่างขุดแร่ซึ่งมีความชำนาญในการแยกสินแร่จากผืนดิน

แต่คุณก็ไม่อาจต่อเก้าอี้จากก้อนสินแร่เหล็ก เราจำเป็นต้องหลอมสินแร่เหล่านี้
เสียก่อน แล้วคุณต้องก่อไฟให้ร้อนสักเท่าไรถึงจะพอหลอมก้อนหินได้?

เราต้องการคนที่รู้เกี่ยวกับกระบวนการถลุงแร่และทำโลหะผสม เมื่อเราหาคนมา
ถลุงแร่ได้แล้ว เราจะต้องทำอะไรต่อ?

ก็ให้พวกเขาเทโลหะให้เรา มาถึงขั้นนี้เราคงยอมนั่งบนก้อนโลหะเมื่อมันเย็นลงแล้ว
แต่ถ้าจะทำให้มันเป็นเก้าอี้ เราก็ต้องไปเสาะหาคนที่รู้จักวิธีรีดโลหะให้กลายเป็นแผ่นบาง ๆ
เพื่อมันจะเป็นแท่งแล้วก็ทำการเชื่อม... เชื่อมโลหะหรือ? ฟังดูเหมือนว่าเราต้องการคนที่มี
ความรู้เรื่องไฟฟ้าและวิธีผลิตไฟฟ้า

มาถึงขั้นตอนนี้ เราจะเห็นว่าการประกอบเก้าอี้เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน นี่ยังไม่นับ
ส่วนที่เป็นพลาสติกเลยด้วยซ้ำ พลาสติก? อืมม นี่เรากำลังเข้าไปเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์
ปิโตรเลียมหรือเปล่า? ขอผมคิดก่อน การขุดเจาะน้ำมันต้องใช้อะไรบ้าง

ก็แค่เราอยากจะทำเก้าอี้ตัวเดียว การสร้างสิ่งที่ธรรมดา ๆ ที่สุดยังต้องอาศัยผู้คน
นับร้อย ๆ คนซึ่งมีความรู้หลายด้านร่วมกัน และมีทักษะจากแหล่งเดียวกัน ไม่มีใครที่จะ
สามารถรอบรู้ไปหมดทุกเรื่องหรอก

ไม่มีมนุษย์ เทพ ทูตสวรรค์ หรือวิญญาณใดจะสามารถเทียบเทียมองค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้เลยแม้แต่น้อย พระเจ้าพระผู้สร้างผู้ทรงลวงรู้ในทุก ๆ สิ่ง ทั้งทรงมีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้น
ในการเนรมิตสร้างจากความว่างเปล่า และทรงประทับอยู่ในทุกที่ทุกแห่งในเวลาเดียวกัน
เพื่อว่าพระองค์จะทรงสามารถนำสิ่งที่พระองค์เนรมิตสร้างไปวางอยู่ ณ ที่ใดก็ตามที่พระองค์
ทรงเลือกไว้ มีพระเจ้าองค์นี้องค์เดียวเท่านั้นที่สามารถทำเช่นนี้ได้

ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และ
แผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออก ไม่มีสิ่งใด
ยากเกินไปสำหรับพระองค์

เยเรมีย์ 32:17

ทรงเป็นบุคคล

พระลักษณะของพระเจ้าในแต่ละด้าน ไม่ใช่สิ่งที่เราจะเข้าใจได้ง่ายๆ เหมือนกันหมด บางทีการที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าทรงไว้อิสราเอลที่สิ้นและทรงสัพพัญญูอาจง่ายกว่า การเข้าใจเรื่องพระองค์ทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์สอนเราว่า พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างทรงประทับทุกแห่ง

ในศตวรรษที่ 10 ก่อนคริสต์ศักราช ผู้นำคนหนึ่งของอิสราเอลได้เขียนข้อความตามการทรงนำของพระเจ้าไว้ดังนี้ว่า

ข้าพระองค์จะไปที่ไหนให้พ้นจากพระวิญญูณของพระองค์ได้?
ข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์?

หากข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ก็ประทับอยู่ที่นั่น หากข้าพระองค์นอนลงในแดนมรณา พระองค์ก็ประทับที่นั่น หากข้าพระองค์บินไปด้วยปีกแห่งรุ่งอรุณ หากข้าพระองค์ไปอยู่ที่มหาสมุทรสุดไกลโพ้น แม้แต่ที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์ก็จะทรงนำข้าพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็จะยึดข้าพระองค์ไว้มั่น หากข้าพระองค์กล่าวว่า "แน่นอน ความมิดจะบังเราไว้ และความสว่างจะกลายเป็นคำคืนรอบตัวเรา" สำหรับพระองค์แม้ความมิดก็ไม่มิด กลางคืนก็สว่างดังกลางวัน เพราะสำหรับพระองค์ความมิดก็เป็นดังความสว่าง

สดุดี 139:7-12

ความจริงที่ว่าองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกันนั้น แตกต่างกันกับความเชื่อของลัทธินับถือเทพดาฟ้าดิน (Pantheism)

คุณคงเคยได้ยินไซ้ใหม่ที่บางกลุ่มสอนว่าธรรมชาติและจักรวาลทั้งสิ้นเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งเท่ากับเป็นพระเจ้านั่นเอง ลัทธินี้สอนว่าจักรวาลมีวิญญูณ ความคิดหรือจิตสำนึก ซึ่งคนเราสามารถก้าวไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกันกับจักรวาลได้ คนกลุ่มนี้อธิบายว่าพระเจ้าเป็นพลังซึ่งแฝงอยู่ในทุกสรรพสิ่ง ความเชื่อแบบนี้แหละเรียกว่า ลัทธินับถือเทพดาฟ้าดิน ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย แต่ก็ไม่ตรงกับแนวคิดเรื่องพระเจ้าตามคำสอนของพระคัมภีร์

โมเสสคงรับรู้ถึงแนวคิดของลัทธินับถือเทพดาฟ้าดินอยู่แล้ว คนฮีบปต์โบราณเชื่อว่าเส้นแบ่งระหว่างเทพ มนุษย์ สัตว์ นก แมลง ไม้และน้ำนั้น ค่อนข้างจะไม่ชัดเจนตายตัว เทพหลาย ๆ องค์ของพวกเขามีร่างกายเป็นมนุษย์แต่มีศีรษะของสัตว์ นกหรือแมลง พวกเขาเชื่อว่าวัตถุสิ่งของสามารถพูดได้ ซึ่งทำให้สรรพสิ่งเหล่านั้นมีรูปลักษณะบางอย่างของความเป็น

พระเจ้า ทุกสิ่งถือว่ามียุติชีวิตบางอย่างอยู่ในตัว ดังนั้นเมื่อชวานาเก็บข้าวโพด และนำมาบด เป็นแป้ง ก็เท่ากับว่าเขากำลังตัดร่างกายของเทพข้าวโพดและเหยียบย่ำมันเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย บนลานนวดนั่นเอง

ข้อแตกต่างระหว่างพระผู้สร้างกับสิ่งทรงสร้าง

ในทางตรงข้าม พระคัมภีร์สอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นบุคคล หรือพระผู้ทรง ดำรงอยู่และแตกต่างอย่างเด่นชัดจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ชายชนเผ่าไม่ใช่ส่วนหนึ่งของ ไม้พายเรือแคนูฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างฉันนั้น

อันที่จริงไม้พายเรือที่ชายชนเผ่าคนนั้นสร้างขึ้นมาอาจได้รับความเสียหายหรือถูก ทำลายได้ ซึ่งก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อตัวเขาเลยแม้แต่น้อย เพราะมันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่ง ในกายของเขา

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์บอกเราว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงเนรมิตสร้างจักรวาล และทุกสิ่งที่อยู่ในจักรวาลนั้น แต่จักรวาลก็ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า และองค์พระผู้ เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ในหรือเป็นส่วนหนึ่งของทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงอยู่เหนือ สิ่งทรงสร้างทั้งปวงและทรงครอบครองมันอยู่ พระคัมภีร์บอกว่าพระผู้สร้างแตกต่างจากสิ่ง พระองค์ทรงสร้างไว้อย่างชัดเจน เป็นความแตกต่างที่ไม่มีทางเลื่อนลงได้เลย

คำสอนของพระคัมภีร์	คำสอนของลัทธินับถือเทพดาฟ้าดิน
พระยาห์เวห์ทรงเป็นบุคคล	พระเจ้าไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่สิ่งมีชีวิต
พระยาห์เวห์ไม่ใช่ส่วนหนึ่ง ของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง	ทุกสิ่งในธรรมชาติเป็นพระเจ้า หรือทรงสภาพของพระเจ้า
พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหน ในฐานะผู้ครอบครอง	พระเจ้าคือพลังที่แฝงอยู่ ในสากลจักรวาล

3 ระเบียบและกฎต่างา

ดูเหมือนว่าทุกชนชาติจะมีเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับจุดกำเนิดของโลก โมเสส คงจะรู้ว่าคนอียิปต์มีเรื่องราวเกี่ยวกับการกำเนิดของโลกอยู่สี่เรื่อง ถึงแม้ว่าแต่ละเรื่องจะไม่

สอดคล้องกันเลย ความสับสนแบบนี้เป็นเรื่องปกติ เมื่อถึงตรงนี้ก็เหมือนกับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสว่า "ในเมื่อไม่มีใครในพวกเจ้าอยู่ในครั้งปฐมกาล เราจะบอกเจ้าเองว่าโลกกำเนิดขึ้นมาอย่างไร เพื่อเจ้าจะได้หยุดคาดเดากันเสียที"

โดย**พระดำรัส**ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พ้าสวรรค์ก็อุบัติขึ้น ดวงดาว
ทั้งปวงมีขึ้นโดย**พระโอษฐ์**ของพระองค์... ให้ทั้งโลกเกรงกลัวองค์พระผู้
เป็นเจ้า ให้คนทั้งโลกยำเกรงพระองค์ เพราะ**พระองค์ตรัส** โลกก็อุบัติขึ้น
พระองค์ทรงบัญชามันก็จะคงอยู่ สดุดี 33:6, 8-9

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดแล้ว นี่คือฤทธิ์เดชชนิดที่เราสามารถคาดหวังได้จากพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น

วันที่สี่

ในวันแรกแห่งการเนรมิตสร้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงรวบมานแห่งความมืดเอาไว้ โดยพระองค์ตรัสสั่งให้เกิดความสว่างขึ้น ในวันที่สี่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างสิ่งที่ให้แสงสว่างขึ้นมา โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

และพระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดดวงสว่างต่างๆ ขึ้นในแผ่นดินฟ้า เพื่อแยกกลางวันจากกลางคืน ให้เป็นเครื่องหมายบอกฤดู บอกวัน บอกปี และให้ดวงสว่างเหล่านั้นอยู่บนแผ่นดินฟ้าเพื่อให้แสงสว่างแก่โลก" ก็เป็นไปตามนั้น

ฉะนั้นพระเจ้าทรงสร้างดวงสว่างขนาดใหญ่สองดวง ให้ดวงที่ใหญ่กว่าครอบครองกลางวัน และดวงที่เล็กกว่าครอบครองกลางคืน ทั้งทรงสร้างดวงดาวต่างๆ มากมาย...

และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี เวลาเย็นและเวลาเช้า ผ่านไป นี่เป็นวันที่สี่

ปฐมกาล 1:14-16, 18-19

เราได้เรียนรู้แล้วว่า คนอียิปต์โบราณบูชาผู้เป็นสุริยเทพ พวกเขาถือบูชาจันทร์เทพ* นามว่าธอร์ธด้วย คนในสมัยนั้นไม่มีทางรู้ได้เลยว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นเพียงวัตถุซึ่งประกอบด้วยก๊าซหรือหิน แต่จากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้โมเสสบันทึกไว้ ก็สามารถรับรู้ได้

*ถึงแม้ว่าธอร์ธจะเป็นจันทร์เทพแต่จากภาพวาดแสดงให้เห็นว่ามีร่างกายแบบมนุษย์ และมีศีรษะเป็นนกไอบิส

ว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไม่ใช่เทพ แต่ทั้งสองนี้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตซึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากองค์พระผู้สร้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงตรัสกับโมเสสว่า

และเมื่อท่านเงยหน้าดูท้องฟ้าและเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวอันเป็นวัตถุในท้องฟ้าทั้งปวง อย่าปล่อยให้ใจไปกราบไหว้สิ่งเหล่านั้น...

เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไม่ควรได้รับความชื่นชมและยกย่องราวกับเป็นบุคคล ทั้งสองสิ่งไม่มีสติปัญญาหรือความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่าก๊าซหรือก้อนหิน ซึ่งจัดอยู่ในหมวดหมู่เดียวกันกับแม่น้ำและภูเขา

ในทางตรงกันข้าม องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเป็นผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งต่างจากดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อย่างสิ้นเชิง เราไม่ควรเข้าใจผิดว่า องค์พระผู้สร้างเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น

เราคือพระยาห์เวห์ ผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง เราแต่ผู้เดียวคือผู้ที่สร้างสวรรค์
ออกมา... อิสยาห์ 44:24

พระเจ้าแห่งความเป็นระเบียบ

พระคัมภีร์กล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเนรมิตสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไม่เพียงเพื่อให้แสงสว่างและความร้อนเท่านั้น แต่ให้เป็นเหมือนกับนาฬิกาขนาดใหญ่บนท้องฟ้าซึ่งกำหนดวัน ฤดูกาลและปีอีกด้วย

ดวงจันทร์ซึ่งบังฤดูกาล และดวงอาทิตย์ก็รู้เวลาลับฟ้า สดุดี 104:19

คนโบราณรู้ว่าจักรวาลทำงานด้วยความแม่นยำอย่างน่าทึ่ง พวกเขาสามารถมองเห็นได้งายดายว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเป็นระเบียบ และพระองค์ทรงมีระเบียบและกฎเพื่อให้จักรวาลดำเนินไปอย่างเหมาะสม

วันนี้เราศึกษากฎทางกายภาพเหล่านั้นผ่านวิทยาศาสตร์หลายแขนง เช่น ดาราศาสตร์ ชีววิทยา ฟิสิกส์ และเคมีวิทยา เราไม่ได้เห็นถึงคุณค่าของกฎเหล่านั้นเลย จนลืมนึกพิจารณาไปว่าโลกนี้จะเป็นอย่างไรถ้าหากไม่มีกฎเหล่านั้น ลองจินตนาการดูสักสองสามนาทีกว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากโลกนี้ไม่มีกฎแห่งแรงโน้มถ่วง โลกก็คงมีแต่ความตายและความสับสนอลหม่านอยู่ทุกหวัระแห่งไป กฎแห่งแรงโน้มถ่วงและกฎอื่นๆ เกิดขึ้นอย่างมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้สิ่งต่างๆ บนโลกนี้ดำเนินตามวิถีของมันอย่างปลอดภัย

ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่งและในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน

โคโลสี 1:17

ตามสัญชาตญาณนั้นเราปฏิบัติต่อกฎแห่งแรงโน้มถ่วงของโลกอย่างเคร่งครัด ยกตัวอย่างเช่น เราเดินไปตามขอบหน้าผาด้วยความระมัดระวัง เพราะรู้ว่าการทำทลายกฎแห่งแรงโน้มถ่วงของโลกนั้นอาจส่งผลร้ายต่อเราอย่างรุนแรง เหตุผลในเรื่องนี้ก็คือเมื่อใดที่มีกฎ ก็ย่อมจะมีผลลัพธ์ตามมาเสมอ กฎเป็นสิ่งที่กำหนดขอบเขตอันเคร่งครัดว่าสิ่งต่างๆ ต้องดำเนินไปอย่างไร ตราบใดที่คุณอยู่ในกรอบนั้นคุณก็จะปลอดภัย แต่ถ้าคุณออกจากรอบ เมื่อใดคุณก็อาจเจ็บตัวได้

วันและคืนล้วนเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งดวงอาทิตย์และ ดวงจันทร์ พระองค์นี้แหละคือผู้ที่กำหนดพรมแดนต่างๆ ของโลก...

สดุดี 74:16-17

กฎเหล่านี้โครงสร้างและความเป็นระเบียบเช่นนี้ปรากฏอยู่ในพระลักษณะของ พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเป็นระเบียบ เป็นพระเจ้าผู้ทรงมี ขั้วระเบียบ ไม่ไร้กฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถวางใจในความคงเส้นคงวาและความสัตย์ซื่อของ พระองค์ได้

วันที่ห้า

ในวันที่ห้า พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสัตว์ทะเลและนกนานาชนิด แต่ละชนิดก็มีรูปร่าง และสีขนแตกต่างกันออกไป

และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตต่างๆ และนก นานาชนิดบินไปมาในท้องฟ้า"

ปฐมกาล 1:20

ความหลากหลายที่ปรากฏอยู่ในท้องฟ้าและท้องทะเลก็เป็นประจักษ์พยานถึง ความสามารถในการสร้างสรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างดี และเช่นเดียวกับที่พระองค์ ได้ทรงเนรมิตสร้างพันธุ์พืชต่างๆ พระองค์ก็ทรงเนรมิตสร้างสัตว์ที่เจริญวัยเต็มที่ สัตว์แต่ละ ชนิดก็มีห้องสมุดทางพันธุกรรมบรรจุอยู่ในตัวเพื่อกำหนดว่าพวกมันจะเจริญเติบโตและ สืบพันธุ์อย่างไร

ฉะนั้นพระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสิ่งมีชีวิตทุกชนิด
ที่คลาคล่ำอยู่ในน้ำ ตามชนิดของมัน และนกต่างๆ ที่บินได้ตามชนิดของมัน
และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี เวลาเย็นและเวลาเช้าผ่านไป นี่เป็นวันที่ห้า

ปฐมกาล 1:21, 23

สมบูรณ์แบบ ไร้ตำหนิ บริสุทธิ

ขณะที่โมเสสบันทึกเรื่องราวอยู่นั้น ท่านคงได้สังเกตเห็นว่า พระยาห์เวห์ทรงเสร็จสิ้น
การเนรมิตสร้างในแต่ละวันด้วยถ้อยคำที่ว่า

...และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ปฐมกาล 1:25

สิ่งนี้เป็นไปได้ เพราะว่าในพระลักษณะทั้งสิ้นของพระองค์นั้นพระองค์ทรงเป็นผู้ที่
สมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงประเสริฐ

สำหรับพระเจ้า วิธีของพระองค์นั้นดีพร้อม...

สดุดี 18:30

โมเสสน่าจะรู้ว่าบรรดาเทพของคนอียิปต์โบราณมีความเป็นมนุษย์มาก ทั้งในด้าน
ความคิด ความรู้สึกและการกระทำ เทพเหล่านี้มีมีเทลีและบุตร มีพันธมิตรและศัตรู ดำเนิน
ชีวิตแบบผิดลูกผิดเมียผู้อื่น สมคบคิดวางแผน น้อฉล ต่อสู้เพื่ออำนาจ ฆ่ากันอย่างโหดร้าย
ในที่สุดเทพเหล่านี้ควบคุมเทพอื่นๆ ด้วยการปั้นหัวและด้วยการใช้เวทย์มนต์

แต่พระยาห์เวห์ทรงแตกต่าง พระลักษณะของพระองค์นั้นไร้ตำหนิทรงสมบูรณ์แบบ
คำว่าชอบธรรมเป็นหนึ่งในบรรดาถ้อยคำมากมาย คำที่ใช้อธิบายถึงความสมบูรณ์แบบของ
พระองค์ คำๆ นี้มีความหมายว่า เทียงตรง สุจริต มีเกียรติ

พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและทรงเกียรติ ความชอบธรรมของ
พระองค์ดำรงนิรันดร์

สดุดี 111:3

ความบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์นั้นเป็น
พระลักษณะเฉพาะอันหาที่เปรียบมิได้

...และพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะสำแดงพระองค์ว่าบริสุทธิ์โดยความ
ชอบธรรมของพระองค์

อิสยาห์ 5:16

ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้นว่า คำว่าบริสุทธิ์หมายถึงมีลักษณะเฉพาะหนึ่งเดียว แยกออก
ข้อพระธรรมก่อนหน้านี้นี้อาจอ่านอีกนัยหนึ่งได้ว่า

...พระเจ้าหนึ่งเดียวจะทรงสำแดงพระองค์ด้วยพระลักษณะเฉพาะ ในความสูงส่ง
 สัจริตและทรงเกียรติ อิสยาห์ 5:16

ขณะที่เราดำเนินผ่านการทรงสร้างในแต่ละวันไปนั้น เราก็ได้เรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวอย่างแท้จริง ตอนนี้อยากจะขยายคำจำกัดความของคำว่าบริสุทธิ์เพิ่มเติมโดยเชื่อมโยงเข้ากับพระลักษณะอันชอบธรรมของพระเจ้า คำว่าบริสุทธิ์กับคำว่าชอบธรรมนั้นเกือบใช้แทนกันได้โดยสมบูรณ์ในเชิงความหมาย คำทั้งสองคำนี้พูดถึงความสมบูรณ์แบบทางศีลธรรมจรรยาของพระองค์

ไม่มีทางที่เราจะเน้นความชอบธรรมของพระเจ้ามากเกินไป ขอให้ระลึกถึงเรื่องนี้ตลอดเวลาที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ นี่เป็นส่วนหนึ่งของปริศนาที่เราไม่อาจมองข้าม เพราะวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ พระองค์จึงทรงเนรมิตสร้างสิ่งที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น สิ่งที่พระองค์ทรงสร้างได้เปลี่ยนไป ดังที่เราจะได้เห็นต่อไปภายหลัง แต่ในปฐมกาลนั้นสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นถูกต้องและดี พระเจ้าตรัสว่า "มันเป็นสิ่งที่ดี" มันเป็นที่สมบูรณ์แบบ

โบราณแต่ถูกต้อง

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่ใช่ตำราทางวิทยาศาสตร์ แต่ก็มีความถูกต้องเมื่อพูดถึงจักรวาลทางกายภาพ พระธรรมทั้งหมดถูกเขียนขึ้นภายใต้หัวข้อนี้ แต่จะหยิบยกมาเฉพาะบางเรื่องที่อยู่ในความสนใจของเรา

เมื่อหลายศตวรรษที่ผ่านมา คนทั่วไปเชื่อว่าโลกแบน ความคิดนี้ไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ ข้อพระธรรมใช้คำที่บ่งถึงรูปร่างทรงกลมของโลกอย่างอ้อม ๆ เมื่อกล่าวว่า

พระองค์ประทับบนบัลลังก์เหนือเส้นรอบวงของโลก... อิสยาห์ 40:22

คนโบราณบางคนคาดเดาว่าโลกตั้งอยู่บนรากฐานอันมั่นคง หรือมีเทพคอยพยุงเอาไว้ พระคัมภีร์กล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า...

...ทรงแขวนโลกไว้เหนือที่เว้งว่าง โยบ 26:7

ในศตวรรษที่ 2 ปโตเลมีได้ทำบัญชีรายชื่อดวงดาวจำนวน 1,022 ดวง ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่เชื่อถือได้ จนกระทั่งกาลิเลโอได้ประดิษฐ์กล้องส่องทางไกลขึ้นในศตวรรษที่ 17 ถึงแม้ว่าจะมีดวงดาวเพียง 5,000 ดวงที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่พระคัมภีร์ในหน้าแรก ๆ ได้บรรยายถึงจำนวนของดวงดาวว่า

...เหมือนเม็ดทรายที่ชายทะเล

ปฐมกาล 22:17

เป็นที่เชื่อกันว่าก้อนทะเลมีรูปร่างคล้ายกับถ้วยขนาดใหญ่ จนกระทั่งศตวรรษ
ที่แล้ว ในขณะที่พระคัมภีร์พูดถึงก้อนทะเลว่ามีทั้งภูเขาและหุบผา

...ข้าพระองค์จ่อมลงมายังรากภูเขา แผ่นดินเบื้องล่างซึ่งข้าพระองค์ไว้
เป็นนิคม ที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย โยนาห์ 2:6

...หุบเขาในท้องทะเลก็เผยออก รากฐานของโลกก็ปรากฏ

2 ซามูเอล 22:16

ในช่วงกลางปี 1800 แมทธิว มอร์ ได้วาดภาพกระแสน้ำในมหาสมุทรและ
กระแสนลม เขาได้รับแรงบันดาลใจจากข้อพระธรรมที่กล่าวว่า

หมุ่นกในอากาศ ปลา และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในทะเล สดุดี 8:8

ลมพัดไปทางใต้แล้วมาทางเหนือ มันพัดวนไปเวียนมาเป็นวัฏจักร

ปัญญาจารย์ 1:6

อนุสาวรีย์ที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านได้แสดงภาพของท่าน ที่มี
ข้างหนึ่งถือแผนที่ทางทะเล มืออีกข้างหนึ่งถือพระคัมภีร์ มีข้อความจารึกเอาไว้ว่า
"แมทธิว ฟองเตน มอร์ ผู้ค้นพบเส้นทางแห่งท้องทะเล อัจฉริยะผู้ซึ่งความลับแห่งกฎ
ของมหาสมุทร และบรรยากาศจากพวกมันมาได้ แรงบันดาลใจของท่านคือ... ข้อเขียน
ศักดิ์สิทธิ์.. สดุดี 8:8, ปัญญาจารย์ 1:6"

4 สมบูรณ์แบบและห่วงใย

วันที่หก

วันที่หกเป็นครั้งสุดท้ายของการสร้างสรรค์ของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าเริ่มต้นวัน
ด้วยการเนรมิตสร้างสัตว์บก

และพระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดสัตว์ขึ้นบนแผ่นดินตามชนิดของมันได้แก่
สัตว์ใช้งาน สัตว์ที่เลี้ยงคาน และสัตว์ป่า ตามชนิดของมัน" ก็เป็นไปตามนั้น
ฉะนั้นพระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตาม

ชนิดของมัน และสัตว์ที่เลี้ยงคลานตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ปฐมกาล 1:24-25

ชนิดต่างา

ในวันที่สาม วันที่ห้า และวันที่หก ข้อพระธรรมได้กล่าวเรียงลำดับเอาไว้ว่า พืชพันธุ์ สัตว์ทะเล นก และสัตว์ต้องแพร่พันธุ์ "ตามชนิดของมัน" เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า "ตามชนิด ของมัน" นั้น ข้อความนี้มีความหมายอย่างไร? พุดง่าย ๆ ก็คือ แมวออกลูกเป็นแมว ม้าออกลูกเป็นม้า และช้างออกลูกเป็นช้าง และเราไม่จำเป็นต้องกังวลว่าเมื่อเราปลูกมันฝรั่ง จะได้ต้นปาล์มงอกขึ้นมา

สิ่งทรงสร้างสามารถพัฒนาสายพันธุ์ที่แตกต่างกันออกไปเป็นจำนวนมากได้ด้วยการ แพร่พันธุ์ แต่พวกมันก็ยังคงเป็นชนิดเดียวกัน ต้นกำเนิดของสุนัขที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง มีข้อมูลพันธุกรรมจำนวนมากซึ่งไม่อาจจะปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเข้าไปได้อีก มีสุนัขสายพันธุ์ ต่าง ๆ มาจากการที่เราลดข้อมูลทางพันธุกรรมของสุนัขแต่ละสายพันธุ์อย่างจำเพาะเจาะจง ไม่ว่าสุดท้ายแล้วเราจะได้สุนัขขลุ่ยส้าวด์ หรือพันธุ์ชิวาว่า แต่สุนัขพันธุ์ใหม่ที่ได้อีกมาจาก ขั้นตอนการลดทอน ข้อมูลทางพันธุกรรมเสมอ และไม่ว่าจะเป็นสุนัขสายพันธุ์ไหนสุนัขก็ยัง เป็นสุนัขอยู่ดี มันยังคงเป็นชนิดเดียวกัน เพราะว่าชนิดของมันแน่นอนตายตัว ชาวนาจึงไม่ต้อง เป็นกังวลเรื่องแมวตัวของเพื่อนบ้านจะมาผสมข้ามพันธุ์กับม้าตัวเก่งของเขา เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะว่าองค์พระผู้ เป็นเจ้าได้ฝังกฎทางกายภาพเอาไว้ในระบบเพื่อรักษาความเป็นระเบียบ เอาไว้ เราเชื่อถือกฎเหล่านี้ได้ มันทำให้เรามีความมั่นคงในชีวิต

พระองค์ทรงห่วงใย

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้จำกัดพันธุ์พืชที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างไว้เพียงไม่กี่ชนิด แทนที่จะทรงทำเช่นนั้นพระองค์ทรงเนรมิตสร้างชนิดสายพันธุ์พืชมากมายมหาศาล พระคัมภีร์ กล่าวไว้

พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งให้เราอย่างบริบูรณ์เพื่อความเบิกบาน

ใจของเรา...

1 ทิโมธี 6:17

พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างโลกที่ให้ความสุข ความสะดวกสบายเป็นพระเจ้าที่ทรง ห่วงใยเรา การแสดงความห่วงใยเป็นการแสดงออกถึงความรักอย่างหนึ่ง

องค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถทำให้พืชพันธุ์และสัตว์ทุกชนิดมีสีฟ้าก็ได้ แต่แทนที่จะเป็น อย่างนั้นพระองค์ทรงเนรมิตสร้างให้ทุกสิ่งมีเฉดสีอันอันหลากหลายไม่รู้จบ ไม่เพียงแต่

พระองค์ได้ทรงประดิษฐ์สี่ส้นขึ้นมาเท่านั้น พระองค์ยังทรงสร้างสรรค์ดวงตาเพื่อให้เรามองเห็นสี่ส้นเหล่านั้นอีกด้วย

องค์พระผู้สร้างจะทำให้อาหารทุกชนิดมีรสขมก็ได้ แต่พระองค์ไม่ได้ทำเช่นนั้น พระยาห์เวห์ทรงเนรมิตสร้างรสชาติสารพัดอย่าง และพระองค์ยังทรงให้เราชิมบ่มรับรสเพื่อให้เราเพลิดเพลินกับรสชาติอันประณีตจากสไตลิ่งการปรุงรสแบบต่าง ๆ

พร้อมกับสรรพสิ่งอื่น ๆ พระองค์ได้ทรงประทานกลิ่นหอมให้กับดอกไม้ และทรงเนรมิตสร้างจมูกให้มีความสามารถในการชื่นชมกลิ่นหอมที่มีอยู่อย่างมากมายหลากหลาย ถ้าจะทำให้ทุกสิ่งส่งกลิ่นเหมือนไข่มุกก็ได้ แต่พระเจ้าไม่ได้ออกแบบให้เป็นเช่นนั้น

... แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ สดุดี 33:5

ความรักเป็นคุณลักษณะของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักเป็นส่วนหนึ่งของวิถีที่พระองค์เป็นอยู่ ธรรมชาติของพระองค์คือความรัก

...ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลจวบจน

นิรันดร์กาล

สดุดี 103:17

บ้าน

ผมเคยเดินทางไปพบกับคนบางกลุ่มที่มีวัฒนธรรมกำหนดให้ว่าที่เจ้าบ่าวต้องสร้างเรือนหอให้กับว่าที่เจ้าสาวของเขาเสียก่อนถึงจะมีการจัดงานแต่งงานกันได้ นี่เป็นกระบวนการที่น่าสนใจชวนให้เผ่าดูเป็นอย่างไร เรือนหอมักถูกสร้างขึ้นด้วยความใส่ใจอย่างเต็มที่ เห็นได้ชัดว่าว่าที่เจ้าบ่าวมีคนสำคัญอยู่ในใจของเขา ในทำนองเดียวกันพระคัมภีร์บอกกับเราว่า...

...องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงปั้นแต่งและสร้างโลก ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างให้เป็นที่เร่ร่อนว่างเปล่าแต่ทรงสร้างโลกให้เป็นที่อยู่อาศัย อีสยาห์ 45:18

จากบรรยากาศอันพิเศษเฉพาะไปจนถึงมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล จากนาฬิกาบนท้องฟ้าซึ่งกำหนดเวลาให้แก่บรรดาสรรพสัตว์และพืชพันธุ์ จากกฎที่วางไว้เพื่อทำให้สิ่งต่าง ๆ ได้รับความปลอดภัยไปจนถึงอาหารเลิศรส สิ่งน้อยใหญ่ล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงเมตตาและทรงห่วงใยเพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์ได้อาศัยอยู่ในโลกนี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชอบธรรมในทุกด้านและทรงเปี่ยมด้วย
ความรักต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น สดุดี 145:17

พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าใช้เวลาหกวัน เพื่อจัดเตรียมโลกให้พร้อมสำหรับบางคนที่จะเป็นสหายคนพิเศษของพระองค์

5 พระฉายาของพระเจ้า

วันที่หก (ต่อ)

แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบเรา ตามอย่างเรา เพื่อให้เขาครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่าทั้งปวง และสัตว์ที่เลื้อยคลาน" ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้น พระองค์ทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ปฐมกาล 1:26-27

พระฉายาของพระเจ้า

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระเจ้า หมายความว่าอย่างไร? คนอียิปต์โบราณเชื่อว่าฟาโรห์เป็นเทพหรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นกึ่งเทพ หมายความว่ามนุษย์อาจจะเป็นเทพได้หรือ?

ประการแรก เห็นได้ชัดว่า เราไม่ใช่สำเนาถูกต้องที่ถอดแบบมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีใครในพวกเราที่สัพพัญญู และประกอบไปด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น หรืออยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้นมนุษย์เป็นเหมือนกับกระจกที่สะท้อนภาพของวัตถุ แต่ไม่ได้เป็นวัตถุนั้น ในทำนองเดียวกัน เมื่อเรามองดูมนุษย์เราก็เห็นหลายสิ่งที่คล้ายคลึงกับพระเจ้า

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นบุคคล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างเราขึ้นสิ่งมีชีวิตที่ดำรงอยู่นั้นคือเป็นบุคคลตามแบบของเรา มีบุคลิกลักษณะและอุปนิสัยต่าง ๆ เป็นของตัวเอง ในฐานะผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถมีความสัมพันธ์และเป็นมิตรสหายด้วยได้

พระเจ้ายังทรงประทานส่วนที่เป็นสภาพอันนิรันดร์ของพระองค์ให้มนุษย์ด้วย นั่นคือวิญญาณซึ่งจะดำรงอยู่ตลอดไป พระยาห์เวห์ต้องการมิตรภาพที่จะยั่งยืนตลอดไปไม่สิ้นสุด พระคัมภีร์กล่าวว่า

...พระองค์ทรงตั้งนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจมนุษย์... ปัญญาจารย์ 3:11

เนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสมบูรณ์แบบในด้านศีลธรรมจรรยา มนุษย์จึงถูกสร้างขึ้นให้อยู่ในสภาพที่ไร้เดียงสาต่อการทำความผิดบาปทุกอย่าง แต่สภาพนั้นได้เปลี่ยนไป

แล้ว ดังที่เราจะได้เห็นต่อไป แต่แรกเริ่มนั้นมนุษย์มีธรรมชาติในตัวที่ปราศจากบาป

เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงกระทำใ้มนุษย์มีความสามารถในการสร้างสรรค์ ในลักษณะที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานส่วนเสี้ยวแห่งพระปัญญาของพระองค์แก่มนุษย์ เพราะว่าพระเจ้าทรงประทานความคิดใ้แก่มนุษย์ มนุษย์จึงสามารถค้นคว้าและมีความเข้าใจ ซึ่งเป็นความสามารถของพระเจ้า เป็นความสามารถที่เป็นส่วนประกอบสำคัญของการเป็นบุคคล มนุษย์สามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ในฐานะที่เป็นผู้มีความคิดและสติปัญญา

เพราะว่าพระเจ้าทรงมีความรู้สึก พระองค์จึงทรงเนรมิตสร้างใ้มนุษย์มีอารมณ์ความรู้สึกด้วย ไม่เพียงแค่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประสงค์ใ้มนุษย์ชาติใ้สามารถสัมผัสถึงความปราณีของพระองค์เท่านั้น พระองค์ยังทรงประสงค์ใ้มนุษย์เราสามารถแสดงความรู้สึกซาบซึ้งชื่นชมออกมาจากใจได้อีกด้วย

การมีความรู้สึกเป็นลักษณะที่สำคัญมากที่ใ้เรามีความเป็นบุคคล หากปราศจากความรู้สึกแล้วเราก็คงตอบสนองต่อคนอื่นเหมือนหุ่นยนต์ มีแต่ความเย็นชาและคำนวณได้แต่ตัวเลข

พระเจ้ายังทรงเนรมิตสร้างใ้มนุษย์มีเจตจำนง อันเป็นความสามารถในการตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ซึ่งหลายครั้งเป็นสิ่งที่เรามักจะไม่ค่อยเห็นความสำคัญ แต่การมีความสามารถที่จะตัดสินใจเลือกและแสดงความชอบสิ่งหนึ่งสิ่งใด ใ้เรามีความเป็นบุคคล ไม่ใช่หุ่นยนต์ มนุษย์เรามีเจตจำนงเพื่อที่จะสามารถตอบสนองต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างอิสระไม่ใช่แบบเครื่องจักรกล แต่เป็นแบบมิตรสหายกันอย่างแท้จริง

ความสามารถเหล่านี้เป็นภาพสะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้า ซึ่งบางครั้งอาจเรียกว่าพระสิริของพระเจ้า เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของพระองค์นั้น พระองค์ทรงเนรมิตสร้างใ้มนุษย์สะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าออกมาบ้าง

พระองค์ทรงสร้างพวกเขาใ้ต่ำกว่าชาวสวรรค์เพียงเล็กน้อย และทรง

สวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติใ้พวกเขา

สดุดี 8:5

เพราะว่ามนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระเจ้า เราจึงแตกต่างจากสิ่งอื่น ๆ ที่ทรงสร้างขึ้นมา มนุษย์ไม่ได้ถูกจัดอยู่ในประเภทเดียวกับ "พระเจ้า" และก็ไม่ได้จัดอยู่ในประเภทเดียวกับ "สัตว์" เช่นกัน เราแต่ละคนแตกต่างกันออกไป มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาตามอย่างของพระเจ้า มีเพียงมนุษย์ชายและหญิงเท่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะสถาปนามิตรภาพอันยั่งยืนด้วย

ยังมีแง่มุมอื่น ๆ ของพระฉายาพระเจ้าที่เราสามารถพิจารณาได้ แต่สำหรับตอนนี้ให้เรากลับมาเข้าเรื่องกันต่อ

บทบาท	ประเภท	ชื่อ
ต่างจาก	พระผู้สร้าง	พระเจ้า
ต่างจาก	พระผู้สร้าง	พระยาห์เวห์
ต่างจาก	ถูกสร้าง	วิญญาณ
ต่างจาก	ถูกสร้าง	มนุษย์
ต่างจาก	ถูกสร้าง	สัตว์ นก พืช แมลง ฯลฯ
		สำราญ สมชาย สดศรี เรณู ฯลฯ
		มาไทย นกแก้ว ปลาตุ๊ก แมลงทับ ฯลฯ

ลมปราณแห่งชีวิต

พระคัมภีร์กล่าวว่า

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงปั้นมนุษย์ จากธุลีดินและทรงระบาย
ลมหายใจ แห่งชีวิตเข้าไปทางจมูกของเขา มนุษย์จึงมีชีวิต *ปฐมกาล 2:7*

วิธีที่ว่า ลมปราณแห่งชีวิต มักเกี่ยวข้องกับวิญญาณหรือส่วนที่ไม่ใช่กายภาพของมนุษย์ นี่เป็นการสะท้อนถึงพระฉายาของพระเจ้าที่เพิ่มเติมเข้ามา เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญาณ ดังที่เราได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าเราไม่สามารถมองเห็นวิญญาณได้เนื่องจากวิญญาณไม่มีร่างกาย อย่างไรก็ตามในกรณีของมนุษย์ นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจะสร้างเขาตามอย่างพระฉายาของพระเจ้าแล้ว พระองค์ยังทรงเลือกที่จะประทานบ้านทางกายภาพอันประกอบด้วยเนื้อและกระดูกเพื่อให้วิญญาณได้อาศัย ซึ่งเป็นบ้านที่ถูกสร้างขึ้นจากผงคลีดิน เมื่อร่างกายนี้ถูกสร้างเสร็จแล้ว เขาก็ยังนอนแน่นิ่งปราศจากชีวิตจนกระทั่งพระเจ้าได้ทรงระบายลมปราณเข้าไปในมนุษย์ ร่างกายนั้นจึงมีชีวิตขึ้นมา มีเพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถบรรจุชีวิตเข้าไปในมนุษย์ได้ ไม่มีบุคคลใด ทูตสวรรค์องค์ใด หรือเทพ เทพีใด ๆ ทำเช่นนั้นได้

คู่อุปถัมภ์

ชายคนแรกและคนเดียวที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมีชื่อว่า อาดัม ชื่อของอาดัมมีความหมายว่า "ผู้ชาย" จากนั้นพระเจ้าจึงทรงเนรมิตสร้างผู้หญิงขึ้น

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสว่า "ไม่ควรให้ชายผู้นี้อยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ที่เหมาะสมเท่าเทียมกับเขา" ปฐมกาล 2:18

พระเจ้าพระยาห์เวห์จึงทรงบันดาลให้ชายนั้นหลับสนิท จากนั้นทรงชักกระดูกซี่โครงของเขาออกมาซี่หนึ่ง และทรงปิดเนื้อให้สนิทเข้าดั่งเดิม แล้วพระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงขึ้นจากกระดูกซี่โครงที่พระองค์ทรงนำออกมาจากชายนั้น และพานางมาหาเขา

ชายนั้นก็บรรยาด่างเปลือยกายอยู่ และพวกเขาไม่รู้สึกละอายเลย ปฐมกาล 2:21-22,25

ข้อพระธรรมไม่กี่ข้อเหล่านี้ก่อให้เกิดการโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อน บางคนเข้าใจว่าเมื่อพระเจ้าสร้างผู้หญิงนั้น พระองค์ทรงกระทำให้เธอเป็นพลเมืองชั้นสอง นี่ไม่สอดคล้องกับคำสอนของพระคัมภีร์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำหญิงออกมาจากซี่ข้างของชายเพื่อให้เธอเป็นคู่อุปถัมภ์ของเขา พระองค์ไม่ได้นำเธอออกมาจากส้นเท้าของชายเพื่อให้เป็นทาส พระเจ้าทรงต้องการให้ทั้งคู่เป็นเพื่อนเป็นคู่คิดของกันและกัน

อาดัมตั้งชื่อให้กับภรรยาของตนว่า *เอวา* ซึ่งหมายถึง *ผู้ให้ชีวิต*

สวนที่สมบูรณ์แบบ

พระเจ้าพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออกเฉียง และให้ชายที่ทรงสร้างชั้นอาศัยอยู่ในสวนนั้น ปฐมกาล 2:8

ในพระคัมภีร์สวนเอเดนถูกกล่าวถึงในฐานะที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมอันสมบูรณ์แบบเป็นสถานที่ที่แน่นอนชนิดไปด้วยแมกไม้พฤษานานาพันธุ์ และฝูงปลาคั้งคั้งในธารน้ำใสพร้อมสรรพสัตว์น้อยใหญ่หลากชนิดอย่างเหลือเชื่อ ช่างงดงามเกินคำพรรณนา! ดูเหมือนสภาพอากาศในตอนนั้นจะต่างไปจากปัจจุบันด้วย

ถึงแม้ว่าเราจะรู้เกี่ยวกับสภาพสวนเอเดนไม่มากนัก แต่เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าไม่ได้เนรมิตสร้างสวนที่อาดัมกับเอวาต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอด แต่มันเป็นสวนที่อุดมสมบูรณ์และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงจัดเตรียมทุกอย่างที่พวกเขาต้องการไว้ครบถ้วน นี่เป็นโลกอันสมบูรณ์แบบเหมาะแก่การใช้ชีวิตและอาศัยอยู่ เป็นการแสดงออกถึงความรักและมิตรภาพของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์

จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นี้แหละที่ทรงสร้างเรา
และเราเป็นของพระองค์ เราเป็นประชากรของพระองค์... สดุดี 100:3

6 ทรงสูงส่ง แต่ประทับอยู่ใกล้

เมื่อเราใคร่ครวญถึงความยิ่งใหญ่ไพศาลของจักรวาล รายละเอียดอันสลับซับซ้อนของบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ตลอดจนโครงสร้างของกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระองค์แล้ว ความยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะ “พระผู้ทรงชีวิตอยู่” ย่อมจะทำให้เราตื่นตะลึงอย่างแน่แท้

ซึ่งไม่อาจรู้ได้

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะได้พยายามอย่างดีที่สุดแล้ว ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ก็ยังคงจำกัด ยังมีอีกมากนักที่ซ่อนเร้นอยู่

องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นยิ่งใหญ่สมควรแก่การสรรเสริญเป็นที่สุด
ความยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้น ไม่มีผู้ใดหยั่งคะเนได้ สดุดี 145:3

ท่านไม่เคยรู้หรือ? ท่านไม่เคยได้ยินหรือ? พระยาห์เวห์ทรงเป็น
พระเจ้านิรันดร พระผู้สร้างทุกสิ่งในโลก... ความเข้าใจของพระองค์ไม่มีผู้ใด
หยั่งถึงได้ อีสยาห์ 40:28

ซึ่งอาจรู้ได้

แต่สิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ก็น่าพิศวงยิ่ง และถึงแม้ว่าพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงไหน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงอยู่ห่างไกล หรือไม่อาจติดต่อสื่อสารได้

องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ตรัสว่า... เราไม่ได้พูดแบบลับๆ จากที่หนึ่ง
ที่ใดในดินแดนแห่งความมืด... เรา พระยาห์เวห์พูดความจริง เราประกาศสิ่งที่
ถูกต้อง อีสยาห์ 45:18-19

พระองค์ตรัสกับเรา ใช่แล้ว!! พระองค์ตรัสกับเราซึ่งเป็นมนุษย์ที่ต่ำต้อย

เพราะพระองค์ผู้สูงเด่นซึ่งดำรงอยู่ในรันดร์ ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์
ตรัสว่า "เราอาศัยอยู่ในที่สูงส่งและบริสุทธิ์ แต่ก็สถิตกับคนที่สำนึกผิดและ
ถ่อมใจลง เพื่อฟื้นฟูจิตวิญญาณของคนที่ถ่อมใจ และฟื้นฟูใจคนที่สำนึกผิด

อิสยาห์ 57:15

ใช่แล้ว พระเจ้าหนึ่งเดียวพระองค์นี้ทรงประทับอยู่ในสวรรค์ แต่พระองค์ก็ทรง
ดำเนินท่ามกลางเรา พระองค์ทรงสร้างเราขึ้นมา

พระองค์ทรงอยู่ใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ที่ร้องทูลพระองค์ด้วย
ความจริง สดุดี 145:18

พระผู้สร้าง—ผู้เป็นเจ้าของ

เช่นเดียวกับที่เหล่าทูตสวรรค์เป็นของพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงเนรมิตสร้าง
พวกเขา อาตัมกับเอวาก็เป็นของพระเจ้าเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงเป็นพระผู้สร้างเขาทั้งคู่
(ยังจำตัวอย่างเรื่องชายชนเผ่าได้หรือไม่? เขาสร้างไม้พายแล้วก็เป็นเจ้าของไม้พายนั่น)
พระคัมภีร์กล่าวว่า

แผ่นดินโลกและทุกสิ่งในโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า โลกและ
ทุกชีวิตในโลกเป็นของพระองค์ สดุดี 24:1

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ เกียรติสิริ บารมี
และเดชานุภาพ เป็นของพระองค์ ทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และพิภพโลกเป็นของ
พระองค์ 1 พงศาวดาร 29:11

เหล่าทูตสวรรค์ได้รับตำแหน่งเป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า ส่วนอาตัมกับ
เอวาและพงศ์พันธุ์ของเราก็จะเกิดตามมานั้น พระยาห์เวห์ได้ประทานหน้าที่รับผิดชอบ
ให้ดูแลโลกใบนี้

พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาและตรัสว่า "จงมีลูกเต็มบ้าน มีหลาน
เต็มเมืองและทวีจำนวนขึ้นจนเต็มโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน
จงครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ที่เลื้อยคลาน"

ปฐมกาล 1:28

พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงกำหนดให้มนุษย์อยู่ในสวนที่เอเดน
ให้เขาทำงานและดูแลรักษาสวนแห่งนั้น ปฐมกาล 2:15

พระสหาย

ขอพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงตอบสนองต่อความจำเป็นทุกอย่างของอาดัมกับเอวา

แล้วพระเจ้าตรัสว่า "เราให้พืชทั้งปวงที่ให้เมล็ดซึ่งมีอยู่ทั่วแผ่นดินและต้นไม้ทั้งปวงที่มีเมล็ดในผลของมันเป็นอาหารของเจ้า ส่วนสัตว์ทั้งปวงบนโลกนกในอากาศ สัตว์ที่เลื้อยคลาน คือทุกสิ่งที่มีชีวิต เราให้พืชสีเขียวทุกชนิดเป็นอาหาร" ก็เป็นไปตามนั้น ปฐมกาล 1:29-30

อาจจะเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์ให้อาดัมกับเอวาได้เห็นดังที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ในหลายเหตุการณ์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏในรูปสัณฐานของมนุษย์เพื่อให้คนมองเห็นพระองค์ได้ พระคัมภีร์กล่าวถึงพระยาห์เวห์ทรงเสด็จมาในเวลาเย็นเพื่อดำเนินกับอาดัมและเอวา ในทำนองเดียวกันกับเพื่อนซึ่งเดินเล่นกับเพื่อน

การได้เดินเล่นในสวนกับองค์พระผู้สร้างคงเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำไม่น้อยเลยทีเดียว! บางทีพระเจ้าอาจจะทรงใช้เวลาอธิบายโดยละเอียดว่าพระองค์ทรงเนรมิตสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้นมาอย่างไร ทรงให้ความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับดอกไม้ที่สลบซับซ้อน ทรงเรียกให้บรรดานกที่เกาะอยู่บนยอดไม้บินลงมาหา และทรงร่วมอภิปรายเกี่ยวกับมวลหมู่สัตว์ที่มีอยู่อย่างหลากหลาย บางทีพระองค์อาจจะทรงอธิบายถึงกฎที่ช่วยให้สิ่งต่างๆ ดำเนินไปอย่างถูกต้อง ช่างเป็นการศึกษาที่น่าพิศวง และช่างเป็นพระผู้สร้างที่มหัศจรรย์เสียจริง ๆ คงไม่มีใครให้คำแนะนำหรือวิธีการดูแลสวนแก่คนทั้งสองได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว

เพราะอาดัมกับเอวาเป็นคนไร้เดียงสาไม่รู้จักความชั่วร้ายหรือความผิดในทุกรูปแบบ ทั้งคู่จึงมีความสมบูรณ์แบบที่ทำให้พวกเขาสามารถเป็นสหายของพระเจ้าได้ พระคัมภีร์กล่าวว่ามีเพียงผู้ที่ถูบอบเท่านั้นที่สามารถดำรง

อยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบได้

ณ ช่วงเวลานี้ในประวัติศาสตร์ได้เกิด
สะพานแห่งมิตรภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ขึ้น
โลกเป็นสถานที่อยู่อาศัยอันสมบูรณ์แบบ
พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้นมาอย่างนี้

การเนรมิตสร้างเสร็จสมบูรณ์

พระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งทรงสร้างขึ้น ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก
เวลาเย็นและเวลาเช้าผ่านไป นี่เป็นวันที่หก ปฐมกาล 1:31

การเนรมิตสร้างเสร็จสมบูรณ์แล้ว บ่อยครั้งที่ผู้คนเริ่มต้นทำโครงการต่างๆ ด้วยความฉุนเฉียว แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ค่อยๆ คลายความสนใจลง แต่พระเจ้าทรงต่างออกไป พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ได้ตั้งพระทัยไว้จนสำเร็จเสมอ

แต่แผนการขององค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งยืนนิรันดร์ พระดำริของ
พระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ สดุดี 33:11

บางคนกล่าวไว้ว่าการเนรมิตสร้างเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินต่อไปเรื่อยๆ และเหล่าเทพก็ทำสิ่งต่างๆ กับโลกนี้อย่างลวกๆ อยู่เรื่อยๆ แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า

เพราะในทหวัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างฟ้าและโลก ทะเลและ
สรรพสิ่งในนั้น แต่ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด... อพยพ 20:11

วันที่เจ็ด

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพักหรือหยุดงานในวันที่เจ็ด ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อย แต่เพราะว่าการเนรมิตสร้างของพระองค์เสร็จสมบูรณ์แล้ว บางทีพระองค์อาจจะอยากใช้เวลาในวันนั้นกับอาดัมและเอวา นี่เป็นสิ่งที่เราไม่อาจรู้ได้ สิ่งที่เราาก็คือพระคัมภีร์ บอกว่าการเนรมิตสร้างเป็นงานของพระเจ้าเพียงผู้เดียว พระเจ้าซึ่งทรงพระนามว่าพระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า

บททวน

ตั้งที่เราได้อ่านจาก หนังสือปฐมกาล แล้ว เราได้เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเจ้า ผู้มีพระลักษณะพิเศษเฉพาะนี้ว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระวิญญูญาณนิรันดร์ - เป็นพระวิญญูญาณองค์เดียวที่บริสุทธิ์

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นบุคคล หรือผู้มีชีวิตดำรงอยู่ ไม่ใช่พลังงานอย่างหนึ่งอย่างใด

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงสรรพวิญญู ทรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพทั้งสิ้น และทรงประทับทุกหน
ทุกแห่งในเวลาเดียวกัน

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบ พระองค์ทรงตั้งกฎซึ่งดำรงอยู่เป็น
อย่างดี

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ ทั้งในด้านศีลธรรมจรรยา
ความบริสุทธิ์ และความชอบธรรม

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงห่วงใย พระองค์ทรงแสดงออกถึงความรัก

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง แต่พระองค์ทรงติดต่อสื่อสารกับมนุษย์

พระลักษณะเหล่านี้ของพระเจ้าถือเป็นส่วนหนึ่งของพระสิริของพระองค์ การผสม
ผสานพระลักษณะอันพิเศษเฉพาะของพระเจ้าเหล่านี้เองที่ทำให้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่
พิเศษเฉพาะ พระคัมภีร์กล่าวว่า

ไม่มีใครใดบริสุทธิ์สูงส่งเสมอเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใด

นอกเหนือพระองค์... 1 ซามูเอล 2:2

แล้วถ้าอย่างนั้น จะว่าอย่างไร

กับกฎแห่งวิวัฒนาการของดาร์วิน ดิះ?

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องของวิวัฒนาการ พระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนขึ้น
เพื่อนำเสนอในเรื่องนี้ แต่ต่อไปนี้เป็นข้อมูลที่นักคิดบางประการ

ไม่ใช่สิ่งถูกต้องที่จะกำหนดให้ทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์
และการเนรมิตสร้างเป็นเรื่องศาสนาอย่างที่บางคนพยายามทำอยู่ เพราะอะไรหรือ?

❖ ไม่มีข้อเท็จจริงสนับสนุนซึ่งอธิบายถึงจุดกำเนิดของมนุษย์ นับตั้งแต่ที่ชาร์ลส์
ดาร์วิน ได้ตีพิมพ์ทฤษฎีของเขาในปี 1859 ลัทธิดาร์วินดั้งเดิมก็ถูกทดแทนด้วย
ลัทธิดาร์วินใหม่ และทฤษฎีจุดสมดุลชะงักงัน (Punctuated Equilibrium)
ซึ่งแต่ละทฤษฎีก็แตกต่างจากกันโดยสิ้นเชิง

นักวิชาการจำนวนมากเชื่อว่าทฤษฎีเหล่านี้ไม่สอดคล้องกับหลักวิทยาศาสตร์ทั่วไป
ที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น ทฤษฎีเหล่านี้บอกเราว่า

- หลักวิวัฒนาการจักรวาลขัดกับกฎของฟิสิกส์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว
ตัวอย่างเช่น เราได้รับการสอนว่า เมื่อเวลาผ่านไป จักรวาลจะค่อยๆ เคลื่อน

จากจุดเริ่มต้นอันไกลไกลไปสู่ความมีระเบียบ ปัจจุบันนี้เรารู้จักกฎข้อที่สองของเทอร์โมไดนามิกส์ ซึ่งกล่าวไว้สั้นทาง นั่นคือ เมื่อเวลาผ่านไประบบที่โดดเดี่ยวจะค่อย ๆ ไร้ระเบียบแบบแผนมากขึ้นเรื่อย ๆ

- **หลักวิวัฒนาการนั้นไม่อาจรองรับได้ด้วยหลักการทางคณิตศาสตร์** ตัวอย่างนั้นมีอยู่มากมาย แต่ตัวอย่างหนึ่งที่ขนานกับหลักการทางคณิตศาสตร์ ได้รับการเสนอขึ้นโดยท่านเซอร์เฟรด ฮอยล์ นักดาราศาสตร์และนักคณิตศาสตร์ผู้มีชื่อเสียง ซึ่งได้ใช้เวลาตลอดชีวิตทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ท่านเปรียบเทียบไว้ว่าการที่เซลล์ธรรมดา ๆ ที่สุดจะเกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาติ นั้น มีโอกาสเป็นไปได้เท่ากับการที่ลมพายุทอร์นาโดพัดผ่านลานทิ้งขยะแล้วหอบเอาเศษวัสดุต่าง ๆ ประกอบเข้าด้วยกันจนกลายเป็นเครื่องบินโบอิง 747 ขึ้นมาเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีความเกิดขึ้นได้เลย

- **หลักวิวัฒนาการไม่สามารถยึดถือได้ทางชีววิทยา** ตัวอย่างเช่น ดาร์วินได้ยกตัวอย่างของสุนัขหลายสายพันธุ์ว่าเป็นข้อพิสูจน์เรื่องการวิวัฒนาการ ซึ่งในทางพันธุกรรมแล้วจะส่งผลในทางตรงกันข้ามมากกว่า นั่นคือ "สุนัข" หลายสายพันธุ์เกิดขึ้นมาได้เพราะการลดข้อมูลทางพันธุกรรม นี่จึงเป็นอวิวัฒนาการมากกว่าจะเป็นวิวัฒนาการ

- ❖ บรรดานักวิวัฒนาการสุดซุ่มก็เริ่มต้นด้วยข้อเสนอที่สนับสนุนข้อสมมติฐานของตนว่าไม่มีองค์พระผู้สร้าง พวกเขาเชื่อว่าเมื่อเวลาผ่านไปนานพอ วิวัฒนาการก็จะอุบัติขึ้น นี่เป็นแนวทางเลือกของการคิดที่อาศัยความศรัทธาเป็นพื้นฐาน ซึ่งมีลักษณะเป็นศาสนามากกว่าวิทยาศาสตร์

ในทางตรงกันข้าม การให้เรื่องการเนรมิตสร้างเป็นเรื่องของศาสนาทั้งหมดก็ไม่ถูกต้องเช่นเดียวกัน เพราะอะไร?

- ❖ กลุ่มนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญได้สรุปร่วมกันว่าจักรวาลที่ซับซ้อนเช่นนี้สามารถดำรงอยู่ได้ก็เพราะว่ามีผู้ออกแบบ (เช่นพระเจ้า) หรือทีมผู้ออกแบบ พวกเขาใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ล้วน ๆ เพื่อชี้ให้เห็นว่าโลกนี้มีความสลับซับซ้อนชนิดที่ไม่อาจจะลดทอนลงได้แม้ในระดับที่เล็กที่สุด พวกเขาสาธิตว่าความสลับซับซ้อน

ของจักรวาลและความเป็นระเบียบเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการวางแผนตั้งแต่ระดับพื้นฐานขึ้นไป มันไม่อาจวิวัฒนาการขึ้นได้โดยการสุ่มเสี่ยงเอา ความสลับซับซ้อน จำเป็นต้องอาศัยผู้ออกแบบจึงจะเกิดขึ้นได้

หลังจากกลางทศวรรษที่หกสิบเป็นต้นมาได้มีงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้เกิดขึ้นมากมาย งานเขียนจำนวนมากเป็นงานเขียนเพื่อความบันเทิงสำหรับผู้อ่านที่ไม่ได้รับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ชั้นสูง

เมื่อพูดถึงไดโนเสาร์ บางคนอาจนึกสงสัยเกี่ยวกับเรื่องการเนรมิตสร้างอย่างไรก็ตามหากพิจารณาจากมุมมองทางพระคัมภีร์แล้วจะพบว่า มีเหตุผลที่น่าเชื่อว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างพวกมันขึ้นมาพร้อมกับบรรดาสัตว์อื่น ๆ ทั้งหมด มีหลักฐานบ่งชี้ว่าไดโนเสาร์มีชีวิตอยู่ในยุคเดียวกับมนุษย์ ภายหลังเราจะได้พบว่าสิ่งใดน่าจะเป็นสาเหตุของการดับสูญของพวกมัน

บางคนก็อาจนึกสงสัยเกี่ยวกับอายุของโลก บางคนเห็นว่าโลกนี้น่าจะมีอายุมากแล้ว เป็นความจริงที่ว่าบรรดานักวิทยาศาสตร์ได้พัฒนาวิธีการหลากหลายเพื่อวัดอายุของจักรวาล แต่แม้ว่าพวกเขาจะใช้การคำนวณอย่างมีเหตุผลอายุที่ได้จากการคำนวณก็ทำให้พวกเขาต้องเกาติระยะ เพราะว่ามีตั้งแต่ไม่กี่พันปีไปจนถึงหลายร้อยล้านปี ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้วิธีการแบบไหน ดาร์วินได้เสนอทฤษฎีว่าขึ้นตอนวิวัฒนาการทางชีววิทยานั้นต้องใช้เวลา 400 ล้านปี วันนี้นักประมาณอายุของโลกโดยทั่วไปจะอยู่ที่ 4.6 พันล้านปี นาฬิกาของใครถูกต้องกันแน่?

มีคำตอบที่มีเหตุผลสอดคล้องกับเรื่องราวในพระคัมภีร์หรือไม่? ถ้าพิจารณาตามข้อพระคัมภีร์โดยเคร่งครัดแล้ว เรารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างโลกที่เจริญครบถ้วนแล้วนับแต่วันแห่งการเนรมิตสร้างนั้น อาตัมอาจเดินเล่นไปตามแมกไม้ที่สูงตระหง่าน พร้อมพินิจดูสรรพสัตว์จำนวนมาก และเพ่งมองไปยังหมู่ดาวบนท้องฟ้า บางทีเขาอาจคิดว่า "ว้าว! สิ่งเหล่านี้มีมาตั้งนานแล้ว" อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็อาจจะทรงบอกกับเขาว่าอายุของมันอย่างมากที่สุดก็เพียง 6 วันเท่านั้น พระองค์ทรงเนรมิตสร้างจักรวาลทั้งหมดให้อยู่ในสภาวะที่สามารถทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ หากมองย้อนกลับไปแล้ว นักวิทยาศาสตร์ก็พยายามจะอธิบายถึงสิ่งที่ได้เคยเป็นมาจากสิ่งที่พวกเขาสังเกตเห็นในลักษณะเดียวกับอาตัม อย่างไรก็ตาม

พระคัมภีร์ได้บันทึกจุดกำเนิดของโลกนี้ จากมุมมองของผู้ที่เห็นเหตุการณ์ซึ่งก็คือ พระเจ้านั่นเอง

ดังนั้นเมื่อพระยาห์เวห์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างจักรวาลนั้น พระองค์ทรงหมายความว่าเช่นนั้นจริงหรือ? เราเป็นใครกันเล่าจึงไม่เชื่อ? ถ้อยคำของผู้ใดที่สมควรจะได้รับการเชื่อถือ?

เมื่อหลายศตวรรษก่อน มีพระราชองค์หนึ่งได้ทรงครุ่นคิดถึงสถานะของ พระองค์ในโลกนี้

เมื่อข้าพระองค์เพ่งพินิจฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ มนุษย์ที่ต้องตายเป็น ใครหนอ พระองค์จึงทรงพะวงถึง? บุตรของมนุษย์เป็นผู้ใด

พระองค์จึงทรงห่วงใยพวกเขา? พระองค์ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่า ชาวสวรรค์เพียงเล็กน้อย

และทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้พวกเขา พระองค์ทรงตั้ง พวกเขาให้ปกครองสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างขึ้น พระองค์ทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้า ของพวกเขา ฝูงแพะแกะและฝูงวัวทั้งสิ้น และสัตว์ป่าทั้งหลายในทุ่งกว้าง หมู่นก ในอากาศและปลาในทะเล ทุกสิ่งที่ว่ายไปมาในท้องทะเล ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์เกริกไกร ทั่วแผ่นดินโลกจริงๆ!

สดุดี 8:3-9

บทที่ สี่

1. สองวิถีทาง
2. การทดสอบ
3. ทางเลือก
4. เจ้าอยู่ที่ไหน
5. ความตาย

1. สองวิถีทาง

ขณะที่โมเสสบันทึกบทแรกของพระธรรมปฐมกาลนั้น ไม่ใช่เรื่องยากเลยที่เราจะจินตนาการว่าเขากำลังคิดใคร่ครวญถ้อยคำต่อไปนี้

พระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งที่ยังสร้างขึ้นทรงเห็นว่าดียิ่งนัก...

ปฐมกาล 1:31

เห็นได้ชัดว่าการเนรมิตสร้างจบลงด้วยการประทับตราเห็นชอบของพระเจ้า เราสามารถเห็นได้อย่างกระจ่างชัดจากสิ่งที่โมเสสได้เขียนนั้นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างโลกนี้โดยปราศจากความเจ็บปวดและโรคร้ายไข้เจ็บ ปราศจากความบาดหมางและความตาย แต่เดิมนั้นมีความสัมพันธ์เพียงหนึ่งเดียวคือการสามัคคีธรรมและมิตรภาพระหว่างพระยาห์เวห์กับมนุษยชาติ ส่วนเอเดนเป็นสถานที่อันสมบูรณ์แบบเพื่อการอยู่อาศัยอย่างในเวลานั้นดั่งนี้

แต่สิ่งต่างๆ ทั้งหมดก็เปลี่ยนแปลงไปและโมเสสก็รู้ดีว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลกระทบต่อทุกคน ตัวเขาเองก็เคยอยู่กับความมั่งคั่งในราชสำนักของฟาโรห์ ภายหลังกลับตกเป็นผู้หลบหนีซึ่งเป็นที่ต้องการตัว ความมั่งมีหรือยากจนก็ไม่ได้ยกเว้นให้ผู้หนึ่งผู้ใดไม่ต้องประสบกับความละอาย ความหวาดกลัว ความรู้สึกผิด ความทุกข์ทรมาน และความตายเลย สิ่งต่างๆ ไม่ได้ดีอีกต่อไปแล้ว เกิดอะไรขึ้น? เราต้องกลับไปยังเรื่องของวิญญาณอีกครั้งเพื่อจะพบกับคำตอบในเรื่องนี้

ช่วงระยะเวลาการทดสอบ

ดูเหมือนว่าในปฐมกาลนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานช่วงระยะเวลาการทดสอบให้กับบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ อันเป็นเวลาที่พักพวกเขาสามารถตัดสินใจเลือกที่จะติดตามพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงเป็นเจ้าของหรือจะปฏิเสธพระองค์ว่าทรงเป็นจอมกษัตริย์ได้อย่างเสรี พระเจ้าไม่ได้ทรงต้องการการเชื่อฟังแบบหุ่นยนต์ พระองค์ทรงปรารถนาให้บรรดาทูตสวรรค์ทั้งสิ้นรับใช้พระองค์โดยเสรีเพราะพวกเขาต้องการเช่นนั้น ไม่ใช่เพราะพวกเขาต้องทำเช่นนั้น¹ ดูเหมือนว่าช่วงระยะเวลาการทดสอบนั้นได้ผ่านไป และบรรดาทูตสวรรค์ก็ถูกผนึกแน่นเข้ากับสิ่งที่พวกเขาได้ตัดสินใจเลือก ไม่ว่าการตัดสินใจนั้นจะเป็นการตัดสินใจในทางที่ดีหรือไม่ก็ตาม เรารู้ว่าทูตสวรรค์จำนวนมากมานับไม่ถ้วน อาทิ กาเบรียลกับมีคาเอลได้เลือกที่จะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี อย่างไรก็ตามก็มีทูตสวรรค์อื่นๆ ที่ไม่ได้ตัดสินใจเลือกเช่นนั้น ดังกรณีของลูซิเฟอร์หรือออร์สแห่งรุ่งอรุณ

สมบูรณแบบ

เรากลับมาเข้าเรื่องที่ค้างเอาไว้ นั่นก็คือในสวนเอเดน พระคัมภีร์พูดถึงลูซิเฟอร์เอาไว้ว่า

เจ้าอยู่ในเอเดนในอุทยานของพระเจ้า มีอำนาจล้ำค่าประดับประดา...

เอเสเคียล 28:13

ลูซิเฟอร์เป็นวิญญาณที่มีฤทธิ์เดชสูงสุดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเคยทรงเนรมิตสร้างขึ้น อยู่ในกลุ่มทูตสวรรค์ที่เรียกว่าเครูบและได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้าให้รับผิดชอบในเรื่องพิเศษ

เจ้าได้รับการเจิมตั้งให้เป็นเครูบผู้พิทักษ์... เจ้าอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของ

พระเจ้า...

เอเสเคียล 28:14

ลูซิเฟอร์นั้นสมบูรณแบบทั้งในด้านความงามและสติปัญญา

"ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้นความประพัตติของเจ้าก็ปราศจากที่ติ.."

เอเสเคียล 28:15

"เจ้าเป็นแบบฉบับของความสมบูรณเปี่ยมด้วยสติปัญญาและความงามเพียบพร้อม"

เอเสเคียล 28:12

ความเหิมเกริม

แต่ในเวลานั้นลูซิเฟอร์ก็ได้กำหนดทางเลือกของตนเองขึ้น ซึ่งได้ถูกบันทึกเอาไว้ดังต่อไปนี้

โอ ดาวประจักษ์รุ่ง เฮอร์สแห่งรุ่งอรุณ... เจ้ารำพึงว่า "เราจะขึ้นไปสวรรค์ เราจะยกบัลลังก์ของเราขึ้นเหนือดวงดาราทั้งปวงของพระเจ้า เราจะครอบครองเหนือภูเขาแห่งการชุมนุม บนยอดสูงสุดของภูเขาศักดิ์สิทธิ์ เราจะขึ้นไปเหนือเมฆ เราจะดีเสมอองค์ผู้สูงสุด"

อิสยาห์ 14:12-14

ไม่เพียงแต่เขาต้องการครอบครองสวรรค์เท่านั้น ลูซิเฟอร์ยังตั้งใจที่จะขึ้นมาแทนที่องค์พระผู้สูงสุดอีกด้วย หัวใจกบฏของเขาเต็มไปด้วยความเหิมเกริม พระเจ้าทรงเรียกท่าทีของ ลูซิเฟอร์ ว่า ความบาป

ความผิด

บางคนเทียบความบาปไว้เท่ากับอาชญากรรม อาทิ ฆาตกรรมหรือลักขโมย แต่พระคัมภีร์ให้นิยามแก่ความบาปในความหมายกว้างกว่านั้น พระคัมภีร์กล่าวว่าความบาปก็คือทุกอย่างที่ผิด นั่นก็คือสิ่งที่ตรงข้ามกับความถูกต้อง บ่อยครั้งในพระคัมภีร์จะแปลคำนี้ว่าความไม่ชอบธรรม พระคัมภีร์กล่าวถึงลูซิเฟอร์ว่า

ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ความประพฤติของเจ้าก็ปราศจากที่ตำหนิ
จนกระทั่งพบความชั่วร้ายในตัวเจ้า เอเสเคียล 28:15

ภายหลังเราจะได้เห็นว่าคุณพระคัมภีร์นิยามคำว่า "ถูกต้อง" กับคำว่า "ผิด" เอาไว้อย่างไร ตอนนี้อย่างไรที่เราจำเป็นจะต้องรู้จักคือ ลูซิเฟอร์ได้เลือกตัดสินใจผิด นี่คือการตัดสินใจที่ไม่ถูกต้อง มันคือความบาป

น่าเสีย

พระคัมภีร์ยังกล่าวอีกด้วยว่า ความบาปก็เหมือนกับสิ่งดีที่น่าเสียไป พระคัมภีร์ใช้คำว่า เสื่อมทราม ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่าน่าเสียหรือถูกทำลายลง ข้อพระธรรมกล่าวถึงลูซิเฟอร์ว่า

"...เจ้าได้ทำบาป... และเจ้าได้ทำให้สติปัญญาของตนเสื่อมทรามไป
เพราะความโอ้อวดระการของตน..." เอเสเคียล 28:16-17

ลูซิเฟอร์ได้กลายเป็นทูตสวรรค์ที่ไม่ดี กลายเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความบาป

ถูกขับไล่

เพราะว่าคุณพระเจ้านั้นทรงสมบูรณ์แบบ พระองค์ไม่อาจทรงเพิกเฉยต่อความบาปของลูซิเฟอร์ หรือทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้ การตอบสนองขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นไปอย่างฉับพลัน พระองค์ทรงเนรเทศลูซิเฟอร์ออกจากตำแหน่งในสวรรค์

"...เจ้าได้ทำบาป ฉะนั้นเราจึงขับไล่เจ้าไปจากภูเขาสองขาของพระเจ้า
ด้วยความอดสู เศรษฐีผู้พิทักษ์เอ๋ย... เราจึงไล่เจ้าไปยังแผ่นดินโลก..."

เอเสเคียล 28:16-17

มันไม่ได้จากไปโดยมิได้ต่อสู้ ลูซิเฟอร์ยังคงมีฤทธิ์เดชและทูตสวรรค์จำนวนมากติดตามมันไป พระคัมภีร์ให้รายละเอียดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเอาไว้อย่างชัดเจน เพื่อจะช่วยให้ท่านได้เข้าใจดียิ่งขึ้น ผมจึงเชื่อมโยงข้อความหลักเข้าด้วยกันดังนี้

จากนั้นมีหมายเหตุอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในสวรรค์คือ (พญานาค) ใหญ่สี่แดงตัวหนึ่ง... (หางของมัน) ตวัดหนึ่งในสามของ ดวงดาว ในท้องฟ้า ที่ลงมาบนโลก...

และเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลกับทูตสวรรค์ของเขาสู้รบกับ (พญานาค) และ สมุนของมัน ฝ่ายของ (พญานาค) พ่ายแพ้ ถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ (พญานาค) ใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมา พญานาคนี้คือ งูติศาบาบรที่เรียกกันว่า (มาร หรือ ซาตาน) ผู้ล่อลวงคนทั้งโลกให้หลงผิด มันถูกเหวี่ยงลงมาบนโลก พร้อมกับ (ทูตสวรรค์) ของมัน วิวรณ์ 12:3-4, 7-9

มาร ซาตาน พิร้าย

เนื้อความชี้ให้เห็นว่าทูตสวรรค์หนึ่งในสามติดตามลูซิเฟอร์ เรารู้จักทูตสวรรค์กับภูเหล่านั้นในนามของผีร้ายหรือวิญญาณชั่ว เวลาลูซิเฟอร์ถูกเรียกว่ามารหรือซาตาน ดังเช่นที่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดเผยถึงคุณลักษณะของพระองค์ ชื่อของลูซิเฟอร์ก็เปิดเผยถึงลักษณะของมันเช่นกัน ซาตานหมายถึงปรปักษ์หรือศัตรู มารหมายถึงผู้กล่าวโทษเท็จหรือผู้กล่าวร้ายป้ายสี

วิญญาณที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชตนนี้เป็นรากเหง้าของทุกสรรพสิ่งที่ชั่วร้าย ทุกอย่างที่ไม่ดีร้ายทารุณ ทุกอย่างที่เป็นสิ่งผิดบาป เรามักจะเรียกลูซิเฟอร์ว่าเป็นผู้ปกครองหรือเจ้าแห่งผีร้ายที่ปกครองเหล่าวิญญาณชั่วที่ติดตามมันไป บางคนก็ยังคงเรียกมันด้วยชื่อในภาษาละตินว่าลูซิเฟอร์

เมื่ออ่านมาถึงจุดนี้ เราจะมีคำถามว่า “แล้วพระคัมภีร์ระบุว่าซาตานเป็นเทพเจ้าหรือไม่?” คำตอบก็คือ “ใช่” พระคัมภีร์บางตอนเรียกว่า..

พระของยุคนี้...

2 โครินธ์ 4:4

ตั้งแต่แรกเริ่มมาจนถึงจุดนี้ สิ่งเนรมิตสร้างทุกอย่างสมบูรณ์แบบ นั้นคือปราศจากความบาป

พระคัมภีร์ยังได้บอกเราให้รู้ว่าในอนาคตนั้นจะมี

...ฟ้าสวรรค์ใหม่และโลกใหม่ ซึ่งเป็นที่พำนักของความชอบธรรม

2 เปโตร 3:13

แต่ช่วงเวลาซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างการเนรมิตสร้างอันสมบูรณ์แบบในอดีตกับโลกอันสมบูรณ์แบบที่จะมาถึงในอนาคตเป็นเวลาที่เราต้องเป็นเทพเจ้า นี่ไม่ได้หมายถึงว่าลูซิเฟอร์มีคุณลักษณะใด ๆ ที่ใกล้เคียงกับพระยาห์เวห์ มารไม่ได้สัพพัญญูหรือมีฤทธิ์เดชทั้งมวลหรืออยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกันได้ มันไม่ได้ปราศจากตำหนิ มันไม่มีความรัก มีแต่ความเกลียดชัง กระนั้น พระคัมภีร์ก็เรียกมันว่าเป็นเทพ (หรือ god ในภาษาอังกฤษ ซึ่งสะกดด้วยตัว "g" เล็ก)

บึงไฟ

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขับไล่มารกับเหล่าผีร้ายออกจากสวรรค์ นั่นเป็นเพียงขั้นตอนแรกของการพิพากษาวิญญาณกบฏเหล่านั้น พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงมีสถานที่สำหรับการลงทัณฑ์ครั้งสุดท้ายว่าเป็น

" ..ไฟนรินทร์ที่เตรียมไว้สำหรับมารร้ายกับสมุนของมัน" มัทธิว 25:41

สถานที่แห่งนี้เป็นที่รู้จักกันในชื่อ เกเฮนนา หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า นรก หรือ บึงไฟ ชื่อเกเฮนนานั้นได้มาจากชื่อหุบเขาฮินโนม ซึ่งเป็นหุบเขาลึกและแคบ ตั้งอยู่ในบริเวณด้านทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม หุบเขาแห่งนี้เป็นที่ถูกสาปแช่ง เนื่องจากเป็นที่ ๆ เกี่ยวข้องกับการบูชาเทพของคนโบราณโดยการเผาทารกทั้งเป็น เมื่อเวลาผ่านไปสถานที่แห่งนี้ก็กลายเป็นที่ทิ้งขยะรองรับร่างไร้ชีวิตของเหล่าอาชญากร ซากสัตว์และขยะสารพัดชนิด หุบเขาลึกซึ่งคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเหม็น เพลิงและควันไฟ กลายเป็นสัญลักษณ์ของสถานที่จริงอีกที่หนึ่งคือทัณฑ์สถานที่เราจะได้ทรงสร้างขึ้นสำหรับชาตานโดยเฉพาะ พระยาห์เวห์ได้ทรงใช้คำว่าเกเฮนนา เพื่อตรัสถึงกองขยะในอนาคต ซึ่งเป็นถังขยะแห่งจักรวาลเป็นสถานที่ที่มารและเหล่าผีร้ายจะถูกจำจองอยู่ชั่ววันนรินทร์

บ่อยครั้งที่ผู้วาดภาพในหนังสือการ์ตูนมักจะวาดภาพของซาตานกับเหล่าผีร้ายที่กำลังสมรู้ร่วมคิดวางแผนชั่วร้ายอยู่ในกองเพลิงสูงเท่าเอว อย่างไรก็ตามพระคัมภีร์บอกกับเราว่าซาตานยังไม่ได้อยู่ที่นั่น มันถูกขับออกจากสวรรค์ แต่ก็ยังไม่ได้เข้าไปในเกเฮนนา แต่ในอนาคตซาตานจะถูกจองจำอยู่ในทัณฑสถานแห่งนี้ชั่ววันรันตร หลังจากที่ได้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งมันกับเหล่าผีร้ายมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่เบื้องหลัง

พระคัมภีร์พูดถึงอนาคตในเรื่องนี้เอาไว้ว่า

และพญามารที่ล่องลวงพวกเขาก็ถูกโยนลงในบึงไฟก่ามะถันที่ลุกโชน...

พวกมันจะทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันกลางคืนสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ วิวรณ์ 20:10

สองวิถีทาง

เมื่อซาตานกบฏต่อพระเจ้าขึ้น ช่วงระยะเวลาแห่งการทดสอบได้ผ่านพ้นไปแล้ว บรรดาทูตสวรรค์ได้ตัดสินใจกำหนดทางเลือกให้กับตนเอง

1. วิถีของเหล่าทูตสวรรค์ อาทิ กาเบรียล กับ มิคาเอล เลือกรับใช้พระเจ้าต่อไปและทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข่าวของพระองค์ และ...
2. วิถีของลูซิเฟอร์ คือ ทูตสวรรค์ที่กลายเป็นมารกับเหล่าผีร้ายและเป็นศัตรูขององค์พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด

มีเพียงแค่อสองทางนี้เท่านั้น

ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ได้ขับซาตานกับเหล่าผีร้ายออกจากสวรรค์ พวกมันก็ยังคงมีฤทธิ์เดชและสติปัญญาล้ำเลิศ สงครามที่จะเกิดขึ้นนั้นจะเป็นสงครามที่ต่อสู้กันทุกรูปแบบ ซาตานจะใช้วิธีสกปรก มันจะต่อต้านกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ดี ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนจะกระทำ เหยื่อของมันนะหรือ? คือสุดยอดแห่งการเนรมิตทรงสร้างของพระเจ้า... เหล่ามนุษย์ชาตินั่นเอง

2 การทดสอบ

เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงแคว้งเขาไว้บนพื้นโลก แล้วก็ทรงเสด็จจากไป พระคัมภีร์บอกว่าองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้านายเยียมเยียนอาดัมกับเอวาที่ในสวน ด้วยวิธีการเล่าเรื่องแบบไม่มีพิธีรีตองเช่นนี้ ผู้อ่านอาจคาดคะเนได้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ พระผู้สร้างทรงเป็นสหายใกล้ชิดกับอาดัมและเอวา ทั้งยังทรงคอยเป็นห่วงและดูแลว่าอาดัมกับเอวาขาดเหลือหรือต้องการอะไรเพิ่มเติมอีกด้วย

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นสหายของทั้งคู่ พระคัมภีร์บอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้ทดสอบอาดัมกับเอวา เราจะอภิปรายต่อไปภายหลังว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงทำเช่นนั้น แต่ในเวลานี้ให้เราพิจารณาดูว่าการทดสอบนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องใดบ้าง

...ที่กลางสวนนั้นมีต้นไม้แห่งชีวิตและต้นไม้แห่งการรู้ดี รู้ชั่ว

ปฐมกาล 2:9

ต้นไม้ต้นแรกยังไม่มีการระบุอะไรเพิ่มเติม แต่ต้นไม้ต้นที่สองมาพร้อมกับคำเตือนว่า ...

และพระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขาไว้ว่า "เจ้ามีอิสระที่จะกินผลจากต้นไม้ใดๆ ในสวนก็ได้ แต่เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดี รู้ชั่ว เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน" ปฐมกาล 2:16-17

อาดัมกับเอวารูจักความดี แต่ความชั่วนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ทั้งคู่ถูกเนรมิตสร้างขึ้นมาให้เป็นผู้ที่ปราศจากความบาปและไร้เดียงสาต่อความผิดทั้งปวง ประสบการณ์ของทั้งคู่จำกัดอยู่เฉพาะแต่ในด้านความประเสริฐของพระเจ้า พระคัมภีร์บอกว่าถ้าพวกเขากินผลของต้นไม้ พวกเขาไม่เพียงแต่จะรู้จักสิ่งที่เป็นความดีเท่านั้น แต่ยังสามารถรู้จักสิ่งที่เป็นความชั่วอีกด้วย

ในตอนต้นเราได้เห็นแล้วว่า การทำทายเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎทางกายภาพของพระเจ้า อาทิ กฎแห่งแรงโน้มถ่วงของโลกนั้นมีผลที่สะท้อนกลับมา หลักการที่พูดถึงการละเมิดกฎ จะมีผลติดตามมาเสมือนนั้นใช้ได้กับกฎของพระเจ้าทุกกฎ ในกรณีนี้พระเจ้าได้ทรงประทานกฎง่ายๆ ให้แก่นมนุษย์เพียงข้อเดียว "อย่ากินผลจากต้นไม้" ผลที่ติดตามมาของการฝ่าฝืนพระบัญชาชิ้นนี้ชัดเจนคือ มนุษย์จะต้องตาย เราจะอภิปรายเกี่ยวกับความตายโดยละเอียดกันในภายหลัง

การทดสอบนี้ไม่ใช่เรื่องยากลำบากสำหรับอาดัมกับเอวา

...พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงให้ต้นไม้ทุกชนิดทั้งที่งดงามน่าดูและที่

เหมาะเป็นอาหารทั้งสิ้นในสวน...

ปฐมกาล 2:9

เห็นได้ชัดว่ามีผลไม้ให้กินอย่างเหลือเฟือ การห้ามกินผลของต้นไม้ต้องห้ามเพียงต้นเดียวจึงเป็นเรื่องที่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างง่ายดาย

ผู้ล่อง

แต่หลังจากนั้นซาตานก็ลอบเข้ามาในสวน มันไม่ได้เข้ามาพร้อมกับเสียงแตรดังก้อง ซึ่งประกาศให้ทุกคนรู้ว่ามันเป็นใครและเข้ามาเพื่ออะไร ซาตานมีวิธีที่แยบยลกว่านั้นมากนัก พระคัมภีร์บอกกับเราว่าซาตานเป็นจอมล่องวงเป็นมารร้าย มันไม่อาจพูดความจริงที่ปราศจากความเลื่อมทรมได้เลย

...มารเป็นผู้เข้ามาตั้งแต่แรก มันไม่ได้ยึดมั่นในความจริงเพราะ
 ไม่มีความจริงอยู่ในมาร เมื่อพูดโกหกมันก็พูดตามสันดานของมันเพราะมารเป็น
 ผู้มุสาและเป็นบิดาแห่งคำมุสา ยอห์น 8:44

คำว่ามุสาในรากฐานของภาษากรีกนั้นใช้คำว่าซูโดส (pseudos) ซึ่งมีความหมายว่า ความจอมปลอมโดยตั้งใจ เราใช้คำนี้ด้วยตัวเอง คำๆ นี้มีความหมายแฝงนัยว่า การเลียนแบบ หลายปีก่อนผมได้อ่านบทความเกี่ยวกับซาตานในนิตยสารช่วยอดนิยมนฉบับหนึ่ง มีภาพประกอบของซาตานว่าเป็นคนที่มีเนื้อตัวสีแดง มีเขาบนศีรษะ มีหางแหลม ถือส้อม เสียบอยู่ ภาพโดยรวมดูน่าเกลียด แต่เมื่อพิจารณาจากพระคัมภีร์แล้วจะพบว่าภาพประกอบนั้นผิดเพี้ยนไปอย่างสิ้นเชิง พระคัมภีร์กล่าวว่า

...ซาตานเอง ยังปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่างได้

2 โครินธ์ 11:14

ซาตานยังคงเป็นโอรสแห่งรุ่งอรุณ มันมาปรากฏตัวในสภาพอับปางอลังการจับตา พยายามจะเลียนแบบพระยาห์เวห์ให้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่มันจะทำได้ ภาพของมารร้ายที่น่าจะใกล้เคียงกับความจริงมากกว่าก็คือ สุภาพบุรุษสูงวัยซึ่งดูเฉื่อยฉลาดแต่งกายในชุดเสื้อคลุมประกอบพิธีทางศาสนาด้วยเนื้อผ้าที่ดีที่สุด ซาตานกับเหล่าผีร้ายรักศาสนา พวกมันเลียนแบบ ความจริง แต่พวกมันไม่น่าไว้วางใจ เพราะโดยสันดานแล้วพวกมันคือจอมหลอกลวง พวกเลียนแบบ ผู้จ้องใจกล่าวคำหลอกลวง มันเอาคำมุสาปะปนกับความจริงเสมอ พวกมันเป็นพ่อแห่งการล่องวง

ผมได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับคนที่ฝันหรือเห็นนิมิตว่ามีวิญญาณที่ส่องสว่างเจิดจ้า มาพูดคุยกับพวกเขา พระคัมภีร์บอกว่านี่อาจเป็นเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่เป็นอันตรายได้ เพราะว่าทูตแห่งความสว่างนั้นอาจเป็นมารร้ายหรือสมุนของมันก็ได้ เราจะเรียนรู้ภายหลังถึงวิธีการที่จะแยกแยะระหว่างทูตสวรรค์กับผีร้าย

การล่อลวง

ดังนั้นซาตานจึงมาถึงสวนเอเดนอย่างแยบยลที่สุดเท่าที่มันจะทำได้ ไม่มีเสียงปี ไม่มีเสียงเป่าแตรใดๆ ทั้งสิ้น มันเข้ามาในร่างของงูซึ่งเป็นสัตว์เลื้อยคลานที่มักถูกสะท้อนภาพ และเชื่อมโยงเข้ากับมารร้ายอยู่บ่อยๆ พระคัมภีร์บันทึกหลายเหตุการณ์ที่วิญญาณชั่วสิงอยู่ ภายในคนและสัตว์ พูดย่านสิ่งที่มีนัยอยู่ และทำให้คนหรือสัตว์นั้นแสดงกิริยาที่ผิดปกติต่างๆ สำหรับกรณีนี้ซาตานพูดย่านสัตว์เลื้อยคลาน

มันถามเอวา ว่า..

"พระเจ้าตรัสจริงๆ หรือว่า 'เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นใดๆ ในสวนนี้?'"

ปฐมกาล 3:1

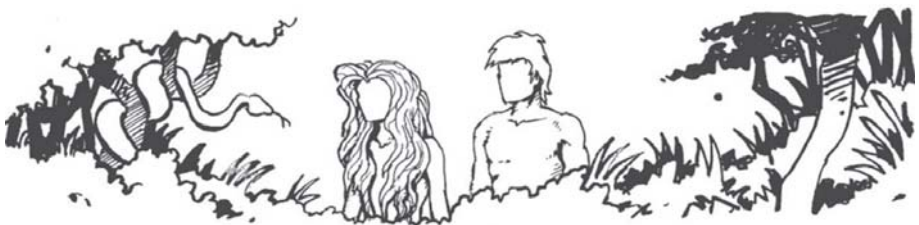
การที่งูพูดได้นั้นจะไม่ทำให้เอวาเกิดความสงสัยสักเท่าใดนัก ความจริงแล้ว เธออาจจะเจอสิ่งที่น่าสนใจจากสิ่งที่พระเจ้าเนรมิตสร้างอยู่ทุกวัน หรือบางทีเธออาจจะคิดว่า นี่ก็เป็นอีกหนึ่ง ในบรรดาสัตว์ทรงสร้างใหม่ๆ เหล่านี้ก็เป็นได้

ความสงสัย

พระคัมภีร์บอกว่ามารเข้าหาเอวาพร้อมกับคำถามเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า มันหวนความนึกเกี่ยวกับสิ่งที่เธอไม่เคยพิจารณามาก่อนลงในจิตใจของเธอ ความคิดที่ว่า สิ่งเนรมิตสร้างสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับพระผู้สร้างได้ คำถามนั้นถูกหยิบยกขึ้นมาด้วย น้ำเสียงที่ฟังดูอบอุ่นและเป็นมิตร "พระเจ้าตรัสว่า... จริงๆ หรือ? ไม่จริงหรือกมั้ง นี่พระเจ้า ตรัสอย่างนั้นจริงหรือ?"

ด้วยกลวิธีถามยั่วยุให้ถูกสงสัย ซาตานกำลังบอกเป็นนัยว่ามนุษย์ช่างไร้อะไรเสียเหลือเกินที่ยอมรับและเชื่อฟังถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าแบบง่ายตายเช่นนี้

"บางทีพระยาห์เวห์อาจจะทรงสงวนสิ่งที่ดีบางอย่างจากเจ้าไว้ก็ได้เนาะ เจ้าจะรู้ได้อย่างไรละ บางทีองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเป็นสหายที่ดีอย่างที่ทรงสำแดงให้เจ้าเห็นก็ได้เนาะ"

มันหมายความว่าพระเจ้าอาจจะมีบัลลังก์ในแฝงอยู่ในคำพูดนั้น ซาตานพยายามแสดงออกให้รู้ว่ามันโล่งใจและเป็นห่วงมนุษย์ในฐานะเพื่อนแท้ มารร้ายลอกเลียนความประเสริฐขององค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งไปกว่านั้นมันยังได้กล่าวเกินจริงอย่างน่ารังเกียจต่อการสั่งห้ามของพระเจ้า มันได้ปนคำมุสาเข้าไปในความจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงห้ามทั้งคู่ไม่ให้กินผลจากต้นไม้ทุกต้น พระองค์หมายถึงต้นไม้เพียงต้นเดียวเท่านั้น

หญิงนั้นตอบงูว่า "พวกเรากินผลของทุกต้นในสวนได้แต่พระเจ้าตรัสจริงๆ ว่า 'เจ้าต้องไม่กินผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวน และเจ้าต้องไม่แตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย'"

งูบอกหญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่นอน

เพราะพระเจ้าทรงทราบว่าจะเมื่อใดที่เจ้ากินผลไม้ นั้น เจ้าจะตาสว่างขึ้น และจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ผิดชอบชั่วดี" ปฐมกาล 3:2-5

การปฏิเสธ

ประการแรก ซาตานถามถึงพระดำรัสของพระเจ้า "พระเจ้าตรัสว่า... จริงๆ หรือ?" จากนั้นมันก็ปฏิเสธพระดำรัสของพระเจ้า "เจ้าจะไม่ตายจริงดอก" ในท้ายสุด มันก็ได้ใส่คำมุสาเข้าไป "เจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า" พระคัมภีร์กล่าวว่ามารร้ายล่อลวงอาดัมกับเอวาในข้อแตกต่างซึ่งระบุไว้ผลนั้น

...จะช่วยให้เกิดปัญญา...

ปฐมกาล 3:6

ภาษาฮีบรูแปลความหมายของคำว่าสติปัญญาโดยรวมเอาความคิดเกี่ยวกับการได้รับความเข้าใจ หรือความรู้แจ้งเห็นจริงไว้ในความหมายของคำๆ นั้นเอาไว้ด้วย บางครั้งเราใช้คำต่างๆ เหล่านี้ อาทิ การตระหนักรู้ถึงตนเองหรือการประจักษ์ตนเอง ซาตานได้ล่อลวงอาดัมกับเอวาด้วยความคิดว่าพวกเขาอาจจะกลายเป็นผู้ที่รู้แจ้งเห็นจริงได้

ทางเลือก

เวลานี้อาดัมกับเอวากำลังเผชิญหน้ากับทางเลือก 2 ทาง คือ

1. พวกเขาควรเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ตรัสเอาไว้ชัดเจนนว่า ถ้าพวกเขากินผลไม้มองห้ามพวกเขาจะตาย
2. พวกเขาควรเชื่อมารร้าย ซาตานบอกว่าถ้าพวกเขากินผลไม้ พวกเขาจะมีชีวิต และจะเป็นเหมือนพระเจ้า เป็นผู้ที่รู้แจ้งเห็นจริง

อาดัมกับเอวาเชื่อฟังคำพูดของใคร? พวกเขาควรวางใจใคร? ใครคือเพื่อนแท้ของพวกเขา?

3 ทางเลือก

เราได้เห็นในตอนต้นแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานช่วงระยะเวลาแห่งการทดสอบแก่บรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์เพื่อให้พวกเขาเลือกได้อย่างเสรีว่าจะติดตามพระองค์หรือไม่ ในทำนองเดียวกันพระเจ้าได้ทรงประทานทางเลือกในการทดสอบให้แก่มนุษยชาติ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงบังคับให้อาดัมกับเอวาเป็นสหายของพระองค์ พระองค์ให้ทั้งคู่ตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง

เราอาจจะนึกสงสัยว่าเหตุใดพระเจ้าต้องประทานทางเลือก ทำไมพระเจ้าถึงไม่เมตตาให้พวกเขาไร้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไขและไม่ต้องการทดสอบ พระคัมภีร์ไม่มีคำตอบโดยละเอียดสำหรับคำถามนี้ แต่ขอให้เราพิจารณาปัจจัยต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ❖ สมมุติว่าหญิงสาวคนหนึ่งพบกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนที่ดีและน่ารักที่สุดในโลก เขาแสดงความรักอย่างแท้จริงต่อเธอ ทำสิ่งพิเศษต่างๆ เพื่อเธอ ปล่อยให้เธอเมื่อเจ็บไข้ ทำให้เธอหัวเราะได้ด้วยความขบขันของเธอ บอกกับเธอว่าเขารักเธอ แต่วันหนึ่งเธอก็พบว่าชายคนนี้มีทางเลือกอื่นจริงๆ แล้วเขาเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรมมาให้รักเธอเท่านั้น ช่างเป็นเรื่องที่น่าผิดหวังอย่างรุนแรงเสียจริงๆ มันช่างดูจอมปลอม ไร้อารมณ์ และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ
- พระเจ้าไม่ต้องการหุ่นยนต์ที่คอยพูดแบบไม่มีชีวิตจิตใจอยู่ซ้ำๆ ว่า "ข้ารักพระเจ้า!" นั่นเป็นสิ่งที่ไร้ความหมาย พระเจ้าทรงประทานทางเลือกง่ายๆ ให้กับมนุษย์ แต่ทางเลือกนี้ก็สร้างความแตกต่างอันใหญ่หลวง มันทำให้มนุษย์มีความเป็นมนุษย์คือสามารถสำแดงถึงมิตรภาพที่แท้จริงได้
- ❖ พวกเราหลายคนคงรู้ว่า จะมีเพื่อนบางคนที่เราคิดว่าเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์แต่สุดท้ายแล้ว คนๆ นั้นเป็นเพียงแค่เพื่อนกิน นั่นคือฟังได้ในยามสุขเท่านั้น เราทุกคนล้วนรู้ว่ามิตรภาพที่แท้จริงนั้นเป็นมิตรภาพที่ผ่านการทดสอบครั้งแล้วครั้งเล่า

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทดสอบความสัมพันธ์ของพระองค์กับอาดัมกับเอวา พระองค์ทรงประทานทางเลือกที่แท้จริงให้กับทั้งคู่ การที่ซาตานเข้ามาในสวนเอเดนก็ทำให้ทางเลือกนั้นมีมิติที่ต่างไปจากเดิม พระเจ้าตรัสสิ่งหนึ่งแต่ซาตานกลับพูดอีกสิ่งหนึ่ง อาดัมกับเอวาต้อง

เลือกว่าจะไว้ วางใจพระยาห์เวห์หรือซาตาน ใครกันที่พูดความจริง? ใครกันที่พวกเขาควรเชื่อ? ใครเป็นเพื่อนแท้ของพวกเขา?

เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าผลนั้นดี เหมาะเป็นอาหาร และยังงามน่าดู
ทั้งน่าพึงปรารถนาเพราะจะช่วยให้เกิดปัญญา นางจึงนำผลไม้มากิน และ
ให้สามีที่อยู่กับนาง และเขาก็กิน ปฐมกาล 3:6

ซาตานประสบความสำเร็จ อาดัมกับเอวาเชื่อมั่น ทั้งคู่กินผลไม้ต้องห้ามเพราะคิดว่าพวกเขาจะได้เป็นเหมือนพระเจ้า คุณจะได้ยินเสียงหัวเราะอย่างสะใจของมันก็ก้องไปทั่วสวนบ่อยครั้งที่มารร้ายมาปรากฏตัวในฐานะเพื่อนชั้นเยี่ยม เพื่อนที่ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แต่มันก็เป็นเพียงแค่สิ่งชั่วครว และบ่อยครั้งที่สิ่งเหล่านั้นว่างเปล่า ไร้แก่นสารในความเป็นจริงก็คือซาตานไม่เคยหยิบยื่นสิ่งดีให้ ถ้ามันจะให้อะไรแล้วละก็ สิ่งนั้นต้องเป็นสิ่งที่สร้างความเจ็บปวดตรวร้ายอย่างที่สุด มันเป็นเพื่อนเล่นเจ้าเล่ห์ เป็นสหายที่โหดร้าย

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา หลายคนโทษผู้หญิงว่าเป็นต้นเหตุของการไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าอาดัมก็อยู่กับเอวาตลอดเวลาที่เธอสนทนากับซาตาน จริง ๆ แล้ว อาดัมสามารถห้ามไม่ให้ภรรยาของเขากินผลไม้ได้ และตัวเขาเองก็ไม่จำเป็นจะต้องกินผลไม้ต้องห้ามด้วยเช่นกัน แต่ทั้งคู่ก็กินมันเข้าไป

ไม่เชื่อฟัง

เราสามารถเปรียบเทียบเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ได้กับการที่เด็ก ๆ วิ่งเล่นอยู่บริเวณท้องถนนที่มีรถพลุกพล่านโดยไม่สนใจคำสั่งของแม่ ถ้าแม่บอกว่า “อย่าลงไปเล่นในถนนเดี่ยวจะโดนรถบรรทุกชนตายนะ!” แต่พวกเด็ก ๆ ก็คิดว่าตัวเองรู้ดีกว่าแม่ว่าสิ่งไหนสนุกกว่า พวกเขา ก็เลยพากันลงไปเล่นบริเวณถนนที่มีรถวิ่งไปมา พวกเขา กำลังแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่ได้ไว้วางใจความรู้เรื่องความปลอดภัยที่แม่บอก และเพิกเฉยต่อสิทธิอำนาจที่เต็มไปด้วยความรักของแม่ ในทำนองเดียวกันอาดัมกับเอวาก็ทำบาปโดยคิดว่าตนเองรู้ดีกว่าพระเจ้าว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งดี การตัดสินใจเลือกของพวกเขาประกาศชัดยี่ว่าเขาไม่ได้ไว้วางใจพระเจ้าผู้สร้าง

และไม่แน่ใจว่าสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกเป็นความจริงหรือไม่ พวกเขาองว่าชาตานน่าไว้วางใจมากกว่า และเป็นเพื่อนที่ดีกว่า โดยการตัดสินใจเลือกทางนี้ แสดงให้เห็นว่าทั้งคู่เข้าข้างชาตานในการต่อต้านองค์พระผู้เป็นเจ้า

เขาเอาความจริงของพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ นมัสการและ
ปรนนิบัติสิ่งที่ทำทรงสร้างแทนพระเจ้าผู้ทรงสร้าง.. โรม 1:25

และทางที่อาดัมกับเอวาเลือกนั้นก็มึผลลัพธ์ที่ติดตามมา ในตอนต้นเราได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบ พระองค์ทรงกำหนดกฎต่างๆ ในจักรวาลขึ้นเพื่อความปลอดภัยของมนุษยชาติ เมื่อใดก็ตามที่มีกฎ จะมีผลลัพธ์ที่ติดตามกฎต่างๆ มาเช่นกัน พระเจ้าได้ทรงประทานกฎเพียงข้อเดียวให้อาดัมกับเอวาปฏิบัติตาม นั่นคือ อยู่กินผลจากต้นไม้ต้นนั้น เวลานั้นทั้งคู่ได้ฝ่าฝืนกฎนั้นไปแล้ว ผลลัพธ์ที่ติดตามมาจะเป็นอย่างไรกัน?

4 เจ้าอยู่ทีไหน

เป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะต้องเข้าใจว่า การที่อาดัมกับเอวาเลือกที่จะทำบาปนั้นไม่ได้เป็นเพราะพวกเขาถูกตั้งโปรแกรมไว้ให้ทำ และไม่ใช่เคราะห์หรือกรรมใดๆ ทั้งสิ้น แต่พวกเขาเต็มใจเลือกที่จะไว้วางใจชาตานด้วยตนเอง ดังนั้นพวกเขาจึงกินผลไม้นั้น

ความรู้สึกหวาดกลัว ความรู้สึกผิด และความรู้สึกละอาย

ทันใดนั้นเอง พวกเขากรู้สึกได้ว่ามีหลายๆ อย่างผิดปกติ เป็นความรู้สึกที่ชวนให้ไม่สบายใจเสียทั้งนั้น พวกเขากรู้สึกหวาดกลัว รู้สึกผิด และรู้สึกละอาย พระคัมภีร์กล่าวว่า

...แล้วเขาทั้งสองก็ตาสว่าง และตระหนักว่าตนเองเปลือยกายอยู่..

ปฐมกาล 3:7

แล้วเขาจึงกวาดสายตามองไปรอบๆ เพื่อหาทางออก

...จึงเอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดร่างกาย

ปฐมกาล 3:7

บางทีทั้งคู่อาจจะคิดว่า ถ้าพวกเขาจัดการแก้ไขรูปลักษณ์ภายนอกเสีย พระเจ้าก็คงจะไม่ทรงสังเกตเห็นว่าภายในของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว พวกเขาจึงฉาบสิ่งต่างๆ ภายนอกและเสแสร้งว่าทุกๆ อย่างยังปกติดีอยู่

แต่ว่าการนำใบมะเดื่อมาใช้เป็นทางออกมีปัญหายุ่งยากข้อหนึ่งคือมันไม่ได้ผล การมีรูปลักษณ์ภายนอกที่ดีไม่ได้เปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นจริงภายในแม้แต่น้อย ความรู้สึกหวาดกลัว ความรู้สึกผิด และความรู้สึกละอายยังคงเดือดพล่านอยู่ในจิตใจของเขา ทั้งสอง พระคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อ...

...เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงดำเนิรอยู่ในสวน
จึงหลบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ให้พ้นจากพระองค์ ปฐมกาล 3:8

คุณคงพอนึกภาพออกว่าหัวใจของทั้งคู่เต้นไม่เป็นสำ ผ่ามือขึ้นเหงื่อ ปากแห้งผาก ขณะที่หมอบตัวอยู่ใต้ต้นไม้ในสวนให้พ้นจากสายพระเนตร และฟังเสียงของพระยาห์เวห์ ซึ่งกำลังทรงเสด็จเข้ามาใกล้ๆ พระผู้สร้างพระผู้เป็นเจ้าของสรรพสิ่งจะตรัสว่าอะไรหรือ?

พระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสเรียกหาชายนั้นว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน?"

ปฐมกาล 3:9

คำถามนั้นน่าจะช่วยให้อาดัมกับเอวารู้สึกโล่งอกเป็นที่สุด เห็นได้ชัดว่าพระยาห์เวห์ยังไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น พระองค์ไม่รู้แม้กระทั่งว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน ทั้งคู่ตีสีหน้าไร้เดียงสาขณะที่โผล่ศีรษะออกมาจากพุ่มไม้ "พระองค์กำลังทรงมองหาเรายุ่งหรือ?" อาดัมถามแทนพวกเขาทั้งคู่

"ข้าพระองค์ได้ยินเสียงของพระองค์อยู่ในสวนก็กลัว เพราะข้าพระองค์
เปลือยกายอยู่ จึงหลบซ่อนตัวเสีย" ปฐมกาล 3:10

เขาพูด แต่เขาทำพลาดเหมือนกับเด็กน้อยเล่นซนที่โรงเรียนจากนั้นก็มาลงมือเขียนจดหมายลาครูพร้อมกับลงชื่อว่า "จากแม่ของผม" อาดัมมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่เคยรู้สึกหวาดกลัวหรือไม่เคยรู้สึกไร้ค่าเลยที่ร่างกายเปลือยเปล่ามาก่อน องค์พระผู้เป็นเจ้าของสรรพสิ่ง

"ใครบอกว่าเจ้าเปลือยกายอยู่? เจ้ากินผลจากต้นที่เราห้ามเจ้าไว้
แล้วหรือ?" ปฐมกาล 3:11

สารพัดคำถาม

เหตุใดพระยาห์เวห์จึงได้ตั้งคำถามเหล่านี้ พระเจ้าผู้ทรงสรรพปัญญาไม่ทรงรู้หรือว่าอาดัมกับเอวาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน พระองค์จะไม่ทรงล่วงรู้เลยหรือว่าเหตุใดพวกเขาจึงรู้สึกว่าเป็นตนเองกำลังเปลือยเปล่าอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกจำกัดเสียจนทรงต้องถามจำเลยว่าได้กินผลไม้ต้องห้ามหรือเปล่านั้นหรือ ความจริงก็คือพระเจ้าทรงล่วงรู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พระองค์ทรงตั้งคำถามเพื่อช่วยให้อาดัมกับเอวาเรียบเรียงความคิดของพวกเขาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาได้ทรยศต่อเพื่อนเสียแล้ว

เกมส์โยนความผิดให้ผู้อื่น

คำถามขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้โอกาสอาดัมกับเอวาที่จะขอคืนดีกับพระองค์ แต่แทนที่จะทำเช่นนั้นอาดัมก็กลับตำหนิเอวาและพระเจ้า

ชายนั้นทูลว่า "หญิงที่พระองค์ให้อยู่กับข้าพระองค์นั้นแหละยืมผลจากต้นไม้ที่ให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงกิน" ปฐมกาล 3:12

อาดัมรู้สึกว่าเขา กำลังตกเป็นเหยื่อ

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสถามหญิงนั้นว่า "เจ้าทำอะไรลงไป?" หญิงนั้นทูลว่า "งูนั้นล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงกิน" ปฐมกาล 3:13

ทั้งอาดัมและเอวาไม่ได้คิดว่าพวกเขาควรถูกตำหนิ

ความจริงก็คือไม่มีใครบังคับทั้งคู่ไม่ให้เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเต็มใจเลือกที่จะติดตามซาตานด้วยการเข้าข้างมัน เวลานี้พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานโอกาสให้พวกเขาที่จะยอมรับความบาปของตนเอง แต่พวกเขากลับปฏิเสธ

พระสัญญา

ความบาปแรกมีผลร้ายแรงตกทอดสู่มนุษยชาติทั้งหมด ดังที่เราจะได้เห็นต่อไปว่าอาดัมกับเอวาเป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคน ถึงแม้ว่าทั้งคู่จะไม่ผ่านการทดสอบ แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา

เพราะความรักใหญ่หลวงขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่เคยยั้งหยุด บทเพลงคร่ำครวญ 3:22

พระเจ้าทรงกระทำพระสัญญาขึ้นเนื่องจากความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

...พระเจ้าพระยาห์เวห์จึงตรัสแก่งูนั้นว่า "เพราะเจ้าได้ทำเช่นนี้... เราจะให้เจ้ากับหญิงนั้นเป็นศัตรูกันทั้งเผ่าพันธุ์ของเจ้ากับของนางด้วย เขาจะพาดศีรษะของเจ้า และเจ้าจะฉกสันเท้าของเธอ" **ปฐมกาล 3:14-15**

ข้อความเหล่านี้สมควรได้รับการพิจารณาอย่างใกล้ชิด ให้เราพิจารณาถึงสิ่งที่ไม่เสสได้เขียนเอาไว้อีกครั้งหนึ่ง พระสัญญานั้นมีสองแง่มุม

องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงตรัสว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงช่วยเหลือมนุษยชาติจากซาตาน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาว่าชายคนหนึ่งจะเสด็จมา เขาจะเกิดจากหญิงคนหนึ่ง และจะบดขยี้ศีรษะของมารร้าย นั่นคือเขาจะทำให้มารร้ายได้รับบาดเจ็บถึงตาย จริงอยู่ว่าวันหนึ่งซาตานจะทำร้ายชายคนนี้ แต่มันก็ได้แต่ทุบตีสันเท้าของเขาเท่านั้น นั่นคือมันทำให้เขาได้รับบาดเจ็บเพียงชั่วคราวซึ่งเขาจะฟื้นตัวและหายดีได้ในที่สุด

นี่เป็นพระสัญญาแรกในบรรดาพระสัญญาหลายประการที่เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของเอว้าซึ่งจะเกิดมาในภายหลัง ชายคนนี้จะเป็นที่รู้จักในฐานะผู้ที่ถูกเจิมเนื่องจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายพิเศษจากพระเจ้า ภารกิจที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามอบหมายให้แก่ผู้ที่ถูกเจิมก็คือการช่วยกู้หรือไถ่มนุษยชาติจากผลของความบาป ด้วยเหตุนี้เองเขาจึงเป็นที่รู้จักในฐานะพระผู้ไถ่ซึ่งได้ทรงสัญญาไว้

พระผู้ไถ่ซึ่งได้ทรงสัญญาไว้จะเป็น
1. พงศ์พันธุ์ของหญิง
2. เพศชาย

พระสัญญาเกี่ยวกับพระผู้ไถ่ได้เพิ่มพระนามของพระเจ้าอีกพระนามหนึ่งลงไป ในรายการของคำที่เปิดเผยถึงพระลักษณะของพระองค์ คนจะรู้จักพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วย หรือพระผู้ช่วยให้รอด พระคัมภีร์กล่าวว่ามีเพียงพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติที่จะสามารถช่วยมนุษยชาติให้รอดได้ ไม่มีเทพหรือเทพอื่นใดมีคุณสมบัติเช่นนี้เลย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บอกกับเราว่า

พระเจ้าผู้ชอบธรรมและผู้ช่วยให้รอด ไม่มีใครอื่นนอกจากเรา

อิสยาห์ 45:21

คำสาปแช่ง

ดังที่เราได้พูดไปก่อนหน้านี้ว่าการฝ่าฝืนกฎของพระเจามีผลติดตามมาภายหลัง มันเป็นอย่างนี้เสมอ เช่นเดียวกับการทำทายเป็นปฏิปักษ์กับกฎแห่งแรงโน้มถ่วงของโลก ก็ทำให้กระดูกหักได้ ดังนั้นการฝ่าฝืนพระคำของพระเจ้าจึงมีผลลัพธ์ ความบาปอย่างหนึ่ง นำไปสู่ความบาปมากขึ้นกว่าเดิม โลกและสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ก็ทุกข์ทรมานเนื่องเพราะ คำสาปแช่ง สรรพสัตว์ ทะเล ผุพัง แม้กระทั่งพื้นดินก็ได้รับผลกระทบ สิ่งเรขมาสร้างไม่ได้ สมบูรณ์แบบอีกต่อไป อันเป็นผลจากคำสาปแช่ง พระคัมภีร์กล่าวว่า

...สรรพสิ่ง กำลังคร่ำครวญราวกับเจ็บท้องจะคลอดบุตร...

โรม 8:22

ทุกสิ่งจะเสื่อมทรามลง แตกสลาย โยธาไป ชีวิตในโลกนี้จะเต็มไปด้วยความ อยุดีธรรม ความเหนื่อยอ่อน ความทุกข์ระทม นับตั้งแต่สรรพสัตว์ไปจนถึงมนุษยชาติ ชีวิตจะมี แต่ความยากลำบากอย่างไม่หยุดหย่อน โลกไม่ได้เป็นสถานที่ที่ดีงามอีกต่อไป ความรู้สึก หวาดกลัว ความรู้สึกผิด ความรู้สึกละเอียดจะกลายเป็นเครื่องหมายของโลกที่ถูกสาปแช่ง เนื่องจากความบาป เมื่อผมท่องเที่ยวในโลก ผมสังเกตเห็นว่าวัฒนธรรมของซีกโลกตะวันออก นั้นถูกรอบคลุมด้วยความรู้สึกละเอียด ในขณะที่วัฒนธรรมของซีกโลกตะวันตกนั้นก็ประสบ ปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกผิด ในขณะที่วัฒนธรรมของชาวเผ่าก็ลุ่มหลงไปกับความรู้สึกหวาดกลัว ความเป็นจริงก็คือผู้คนทุกคนต่างมีปัญหาเหมือนกัน เพราะว่าความรู้สึกเหล่านี้เป็นผล โดยตรงจากความบาป เราไม่ชอบความรู้สึกละเอียด เราเกลียดความรู้สึกผิด และเราชิงชัง ความรู้สึกหวาดกลัว แต่สิ่งที่เราหวาดกลัวมากที่สุดก็คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้เตือนมนุษยชาติเอาไว้ สิ่งนั้นเรียกว่าความตาย

5 ความตาย

เมื่ออาดัมกับเอวาเลือกที่จะทำหยาเป็นปฏิกษต่อคำเตือนของพระเจ้า พวกเขาได้ทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์จะทรงรักษาพระดำรัสของพระองค์หรือไม่ พระเจ้าทรงหมายความว่าทรงตรัสหรือ? มนุษย์จะตายจริง ๆ อย่างนั้นหรือ? หรือพระเจ้าก็เพียงตรัสไปอย่างนั้นเอง เพียงแค่อูบลม ๆ แล้ง ๆ เหมือนกับคำพูดของคนโวที่ปราศจากเขี้ยวเล็บ? คำตอบของข้อพระธรรมก็ได้เน้นหนักว่า

...ฟ้าและดินจะหายไป ยังง่ายกว่าลัคนจุดหนึ่งในหนังสือบทบัญญัติ
จะตกไป
ลูกา 16:17

เราไม่ชอบพูดถึงเรื่องความตาย มันเป็นหัวข้อต้องห้าม ในการเดินทางของผม ผมได้ไปเยี่ยมเยียนกลุ่มคนที่อาศัยห่างไกลออกไปที่สุดบางกลุ่ม ผมยังไม่เคยพบว่ามีสังคมไหนชื่นชมความตายเลยสักแห่งเดียว ผมเคยยืนอยู่ที่หลุมศพที่เปิดออกหลายที่และสุสานหลายแห่ง หลุมศพบางหลุมสุสานบางแห่งอยู่ในป่า แต่ไม่ว่าหลุมศพหรือสุสานเหล่านี้จะอยู่ที่ไหนต่างก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนกัน นั่นคือความเศร้าโศก สิ่งนี้เผาไหม้อยู่ในจิตใจของมนุษย์ ทั้งยังได้สภาพความเป็นจริงที่ร่วมประทับตราเอาไว้อย่างแน่นหนาถาวรว่า ความตายหมายถึงเพียงสิ่งเดียวนั่นคือการพราวจากกัน บุคคลอันเป็นที่รักต้องพลัดไปจากการดำรงอยู่ของเรา นั่นและจะไม่มีวันได้กลับมาอีก ความรู้สึกสูญเสียและพลัดพราวจากกันที่เราารู้สึกอยู่ในเวลานั้น นำเราเข้ามาใกล้กับความหมายของ "ความตาย" ดังที่ได้ให้ความหมายเอาไว้ในข้อพระธรรมในพระคัมภีร์ ความตายมีความหมายแฝงนัยถึงการแยกออกจากกันในบางลักษณะ

พระคัมภีร์พูดถึงความตายว่าเป็นผลจากความบาปเป็นบำเหน็จ ค่าจ้างหรือการลงทัณฑ์จากการกระทำผิด เช่นเดียวกับที่คนได้รับค่าจ้างจากการทำงาน ดังนั้น

...คำตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย... โรม 6:23

พระคัมภีร์พูดถึงความตายในหลายลักษณะ เราจะพิจารณาความตายสามลักษณะ

1. ความตายต่อมิตรภาพ (การที่มนุษย์แยกออกจากพระเจ้า)

เราได้เห็นว่าอาดัมกับเอวา...

...เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงดำเนินอยู่ในสวน
จึงหลบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ให้พ้นจากพระองค์...ปฐมกาล 3:8

เกิดอะไรขึ้นเหตุการณ์ตอนนั้น ไม่มีใครซ่อนตัวจากเพื่อนกันหรือกั้น นั่นเป็น เรื่องจริง

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในพระคัมภีร์ ความไว้วางใจเป็นรากฐานของทุกความสัมพันธ์ เมื่อความไว้วางใจถูกทำลายลงไป ธุรกิจต่างๆ ก็ล้ม สมาคมต่างๆ ก็ล้มไป เพื่อนฝูงก็แตกแยกไปกันคนละทาง ชีวิตสมรสจบลงด้วยการหย่าร้าง ถ้าคุณไม่ไว้วางใจบางคนก็หมายความว่า คุณไม่มีความศรัทธาในคนนั้น คุณไม่เชื่อเขา คุณไม่ฟังคำพูดของเขา เมื่ออาดัมกับเอวาเอาความศรัทธาของพวกเขาไปไว้ที่คำพูดของซาตาน โดยแก่นแท้แล้วพวกเขาได้พูดว่าพระยาห์เวห์ทรงมุสากับพวกเขา ก่อน มิตรภาพของพวกเขาที่มีกับพระเจ้าได้แตกสลายลง ดังนั้นพวกเขาจึงซ่อนตัว แต่ผลที่ติดตามมาภายหลังส่งผลไปไกลกว่านั้น ลูกของอาดัมกับเอวาตลอดไปถึงบรรดาลูกๆ ของลูกๆ ของเขาทั้งๆ อันที่จริงก็คือมนุษยชาติทุกคนที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้...

...แยกขาดจากพระเจ้า...

โคโลสี 1:21

แต่ก็ยังมีแรงผลักดันอีกด้านหนึ่งที่เราไม่ควรมองข้ามโดยเด็ดขาด ผมจะขออธิบายประกอบดังนี้

ผมได้ใช้ชีวิตช่วงหนึ่งอาศัยอยู่ในประเทศแถบป่าร้อนชื้น ช่วงหนึ่งผมก็ภรรยาอาศัยอยู่ในบ้านไต้ถุนต่ำ ครั้งหนึ่งมีหนูตัวอ้วนคลานเข้ามาตายอยู่ที่ไต้ถุน โชคไม่ดีที่หนูเจ้ากรรมตัวนั้นมาตายตรงที่ตำแหน่งไต้ถุนนอนเล็กๆ ของเรา ซากสัตว์ซึ่งเน่าเปื่อยในสภาพอากาศร้อนชื้นส่งกลิ่นที่น่าตะลึงงันโชยเข้ามาในห้องนอนของเรา ประสบการณ์นี้ได้ให้ความหมายอันชัดเจนแก่คำว่าเหม็นเน่าอย่างร้ายกาจ กลิ่นของมันเหม็นรุนแรงเสียจนเรานอนไม่หลับและต้องหลบไปอยู่ที่ส่วนอื่นของบ้านแทน

เช้าวันถัดมา แอนดรูว์ลูกชายของผมได้อาสาที่จะจัดการกับเรื่องนี้ เขาสอดไม้ยาวๆ เข้าไปที่ไต้ถุน ค่อยๆ เขี่ยซากหนูตายออกมา ขณะที่ซากหนูตายเกือบจะออกมาจากไต้ถุนแล้วนั้น เขาก็ผงะออกมาด้วยสีหน้าบูดเบี้ยว บอกว่า "พ่อครับ เจ้าสัตว์ตัวนี้มีหนอนเต็มไปหมดเลย" โอ ช่างน่าขยะแขยงเสียจริง ๆ แอนดรูว์สวมถุงพลาสติกแล้วสอดมือเข้าไปที่ไต้ถุน เขาจับหางหนูเจ้ากรรมตัวนั้นแล้วดึงเอาซากที่มีแต่หนอนออกมา เขาวีงเข้าไปในป่าที่นอกเขตบ้านของเรา พร้อมกับพยายามถือซากหนูตายให้ห่างจากตัวมากที่สุด จากนั้นก็เวี่ยงมันไปให้ไกลจากเขา

ถ้าหากหนูตัวนั้นสามารถอ่านความคิดของแอนดรูว์ออกขณะที่มันกำลังถูกเหวี่ยงเข้าไปในป่า มันก็คงจะได้ยินเขาพูดว่า "ออกไปให้พ้นนะ" และถ้าหากหนูตัวเดิมพูดได้และพูดออกมาว่า "นานแค่ไหนหรือ" แอนดรูว์ก็คงจะตอบว่า "ตลอดไปเลย"

ตัวอย่างเรื่องหนูตายแสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้ลึกต่อความบาปสองแบบ

- ❖ แบบแรก เช่นเดียวกับที่หนูตัวนั้นขับผมกับภรรยาให้ไปนอนที่ห้องอื่นและเช่นเดียวกับที่แอนดรูว์โยนซากหนูตายไปให้ไกลตัวเขา

ทางออก

...ความชั่วช้าของเจ้าต่างหากที่ได้แยกเจ้าออกจากพระเจ้าของเจ้า
 บาปของเจ้าทำให้พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์จากเจ้า... อีสยาห์ 59:2

คุณคงจำได้ว่าเราได้กล่าวไว้ว่าพระคัมภีร์เปรียบเทียบความบาปกับสิ่งที่น่าเสียไป ความบาปสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็เทียบได้กับหนูน่าสำหรับเรา เช่นเดียวกับการนอนหลับอยู่ใกล้กับกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจจากซากสัตว์ไม่ใช่เรื่องที่ปกติ ธรรมดาสำหรับเรา มันก็เป็นสิ่งที่ไม่ปกติธรรมดาสำหรับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ที่จะยอมให้มี ความบาปปรากฏอยู่ในการประทับอยู่ของพระองค์

...พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าจะมองดูความชั่ว พระองค์
 ไม่ทรงสามารถทนต่อความผิดได้ ฮะบากุก 1:13

เนื่องจากความบาปได้ทำให้ชีวิตของมนุษย์ทุกคนต่างพร้อยเป็นมลทิน พระเจ้าจึงต้องทรงถอยห่างออกมาจากเรา นี่เป็นผลลัพธ์ของความบาป

- ❖ ตัวอย่างเรื่องหนูตายยังนำเราไปสู่ประเด็นที่สอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้สึกที่เราควรจะแยกห่างจากพระองค์อยู่นานเท่าใด คำตอบนั้นค่อนข้างชัดเจนตลอดไป ความบาปนั้นมีผลที่ไม่จำกัดและเป็นนิรันดร์ เช่นเดียวกับที่เราไม่ยอมมีชีวิตอยู่ร่วมกับหนูตายทั้งสัปดาห์หรือเวลาไหนก็ตาม พระเจ้าก็จะไม่ยินยอมให้มี ความบาปอยู่ในที่ๆ พระองค์ทรงประทับอยู่

ดังนั้นความบาปได้ทำลายมิตรภาพ
 บัดนี้ได้มีมันหรือช่องว่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
 แล้วยุมนุษย์...

...ตายแล้วในการล่วงละเมิดและ
 ในบาปทั้งหลาย เอเฟซัส 2:1

2. ความตายฝ่ายร่างกาย (วิญญาณของมนุษย์แยกออกจากร่างกาย)

มนุษย์ต้องเข้ามาสู่โลกนี้ผ่านอาการเจ็บท้องขณะคลอดบุตร และต้องจากโลกนี้ไปด้วยความทุกข์โศกจากความตายเพราะผลของความบาปและคำสาปแช่ง พระเจ้าได้ทรงบอกกับอาดัมว่า

เจ้าจะทำมาหากินอาบเหงื่อต่างน้ำตราบจนเจ้ากลับคืนสู่ดิน เพราะเรา
 นำเจ้ามาจากดิน เพราะเจ้าเป็นธุลีดินและเจ้าจะกลับคืนสู่ธุลีดิน"

ตาย

ปฐมกาล 3:19

การตายฝ่ายร่างกายไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากเกินกว่าเราจะเข้าใจ แต่เราจำเป็นต้องเข้าใจบางสิ่งมากยิ่งขึ้นเนื่องจากว่าสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับอาดัมกับเอวา

เมื่อคุณตัดกิ่งไม้ออกจากลำต้น ไม้จะไม่ยังไม่เหี่ยวหรือแห้งตายไปในทันที ในทำนองเดียวกันเมื่อพระเจ้าทรงบอกกับอาดัมว่า “เมื่อเจ้ากินเจ้าจะตายแน่” พระเจ้าไม่ได้ทรงหมายความว่าอาดัมจะล้มลงกับพื้นขาดใจตายทันทีที่เขากินผลไม้ องค์กรผู้เป็นเจ้าของทรงหมายความว่าอาดัมจะถูกตัดออกจากแหล่งชีวิต และจากนั้นก็เหมือนกับกิ่งไม้กิ่งนั้น ร่างกายของเขาจะโรยราไปและหยุดทำงานในที่สุด ร่างกายจะ...

...ตายและกลับสู่ธุลีดิน

สดุดี 104:29

คุณอาจจะเคยได้ยินสำนวนที่กล่าวว่า “ทันทีที่คุณหมดลมหายใจ คุณก็ตาย” นั้นมีความหมายว่าทันทีที่ร่างกายของคุณตายลงวิญญาณของคุณก็ดับสูญไป แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน เป็นความจริงที่ว่า...

...ร่างกายที่ปราศจากวิญญาณตายแล้ว...

ยากอบ 2:26

...แต่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้อย่างชัดเจนว่าเมื่อจิตวิญญาณมนุษย์ถือกำเนิดขึ้นมาแล้วก็จะดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในร่างกายแล้วก็ตาม ไม่มีพระคัมภีร์ตอนใดที่สอนในเรื่องดวงวิญญาณดับสูญหรือถูกทำลายล้าง

พระคัมภีร์ก็ไม่ได้สอนเกี่ยวกับการกลายไปเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งอื่น ซึ่งเป็นความคิดที่ว่าเมื่อบุคคลคนหนึ่งตายลงเขาจะถูกซึมซับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ

แต่พระคัมภีร์สอนว่าหลังจากความตายวิญญาณของมนุษย์จะยังคงดำรงอยู่ต่อไป ในฐานะผู้ที่มีความรู้สึกนึกคิดแต่ปราศจากร่างกาย

ถึงแม้ว่าการถูกทำลายล้างหรือการกลายไปเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งอื่นเป็นแนวความคิดที่มีมาแต่เดิมหรือเพิ่งเกิดขึ้นใหม่ พระคัมภีร์ก็ไม่ได้สอนในทั้งสองเรื่องนี้ เช่นเดียวกับเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งมีความคิดว่าหลังจากความตายวิญญาณสามารถกลับมามีชีวิตใหม่ในร่างที่ต่างไปจากเดิม ไม่มีพระคัมภีร์ตอนใดที่ไม่เสสหรือผู้เขียนคนใดในสี่สิบคนที่ได้บันทึกเกี่ยวกับ “วัฏจักรชีวิต” ซึ่งได้แก่การที่วิญญาณเกิด ตาย เกิดใหม่ แล้วก็ตายอีก ไม่เพียงแต่ที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิด พระคัมภีร์ยังได้สอนอย่างชัดเจนในเรื่องที่ตรงกันข้ามกับการเวียนว่ายตายเกิดอีกด้วย นั่นคือแต่ละคนมีเพียงหนึ่งชีวิตเท่านั้น

...เหมือนที่มนุษย์ถูกกำหนดให้ตายครั้งเดียว หลังจากนั้นต้องพบกับ

การพิพากษา

ฮีบรู 9:27

เหมือนเมฆสลายตัวและลับหายไป คนที่ลงไปยังหลุมฝังศพก็ไม่หวนคืนมาอีก เขาจะไม่มีวันได้กลับบ้านอีกเลย เขาจะไม่เป็นที่รู้จักในแถบนั้นอีก

โยบ 7:9-10

มาถึงตรงนี้แล้ว ก็เป็นการสมเหตุสมผลที่เราจะถามว่า "ถ้าคนเรามีแค่หนึ่งชีวิตและเมื่อร่างกายตายลงแต่วิญญาณยังคงดำรงอยู่ต่อไปเป็นเรื่องจริงแล้ว วิญญาณจะไปอาศัยอยู่ที่ไหน? เวลาที่บรรพบุรุษของเรามีชีวิตอยู่ที่ไหน? พระคัมภีร์พูดไว้อย่างไร?" คำถามเหล่านี้เป็นคำถามที่ดี ซึ่งเราจะได้หยิบยกคำถามเหล่านี้มาพูดถึงในบทต่อไป สำหรับตอนนี้ให้เราพิจารณาคำตายอีกลักษณะหนึ่งที่พระคัมภีร์ได้อธิบายเอาไว้

3. ความตายต่อความชื่นชมยินดีในอนาคต - ความตายครั้งที่สอง

(การที่วิญญาณของมนุษย์แยกออกจากพระเจ้าชั่วคราว)

บางคนพูดว่า "ถ้ามีคนถามคุณว่า 'เวลาที่คุณตายไปแล้ว คุณจะไปที่ไหน?' ก็ให้คุณเงียบเสีย" คำพูดนี้ฟังดูดีตั้งแต่ก็รู้สึกเลื่องประเด็น ในทางตรงกันข้ามพระคัมภีร์พูดถึงเรื่องนี้ตรงๆ

พระคัมภีร์บอกกับเราว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมบ้านอันพิเศษยิ่งสำหรับมนุษย์หลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว บ้านนั้นเรียกว่าสวรรค์ สวรรค์เป็นสถานที่ลี้ภัยอย่างเหลือเชื่อซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงออกแบบไว้เพื่อให้มนุษย์ได้ชื่นชมยินดีชั่วคราวเพียงแค่นั้นจากความบาป ความทุกข์ยากลำบาก และความตายก็แสนวิเศษแล้ว

แต่เมื่อมีชีวิตในนินทรก็มีความตายนินทรเช่นกัน ความตายนี้ถูกเรียกว่าเป็นความตายครั้งที่สองเช่นกัน อาจจะเป็นเพราะว่าความตายชนิดนี้เกิดขึ้นหลังจากความตายฝ่ายร่างกาย ความตายครั้งที่สองนี้ถูกสงวนไว้สำหรับคนที่จะไม่ได้มีชีวิตอาศัยอยู่ในโลกอันสมบูรณ์แบบที่จะมาถึงในอนาคต พระคัมภีร์กล่าวว่าพวกเขาจะถูกส่งไปยังบึงไฟ ซึ่งเป็นสถานที่อันน่ากลัว พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้เพื่อลงทัณฑ์ซาตานและเหล่าผีร้ายโดยเฉพาะ

สื่งไฟ
นินทร

บึงไฟนี้แหละคือความตายครั้งที่สอง

วิวรณ์ 20:14

เมื่อมนุษย์ละทิ้งมิตรภาพที่มีกับพระเจ้า เขาก็เข้าอยู่ในข่ายพวกที่เป็นกบฏต่อต้านพระเจ้า เขาก็ได้เข้าร่วมกับซาตาน ซึ่งเป็น...

พระของยุคนี้...

2 โครินธ์ 4:4

...เจ้าโลกนี้...

ยอห์น 12:33

พระคัมภีร์กล่าวว่า...

ศัตรู

...ผู้ใดเลือกที่จะเป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า ยากอบ 4:4

วันหนึ่งเหล่าศัตรูของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือวิญญาณก็ต้องเข้าไปอยู่ใน

..ไฟนรันดร์ที่เตรียมไว้สำหรับมารร้ายกับสมุนของมัน มัทธิว 25:41

พระคัมภีร์พูดถึงการถูก ^กโยนเข้าไปในบึงไฟที่ใหม่ด้วย
 กามะถันทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ และการ ^ขต้องทนทุกข์ทรมาน ทั้งกลางวันและ
 กลางคืนอยู่ชั่ววันรันดร์ สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่แห่ง ^คความทุกข์ระทม
 การไร้ซึ่งความสุข ข้อพระธรรมพูดถึง ^ดหนอน (ความหมายตามตัวก็คือ
 ตัวอ่อนของแมลงที่ไร้ขา) ^จความมืดสนิท ผู้คนที่ทำให้คร่ำครวญและ
 ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความทุกข์ คอแห้งผากด้วย ^ฉความกระหายน้ำ
 จดจำถึงชีวิตไม่ได้และนึกปรารถนาที่จะไม่ให้มีใครมาอยู่ที่นั่นกับพวกเขา
 นรกเป็นสถานที่ที่ ^ชผู้ต้องโทษทัณฑ์ประสบกับความทุกข์ทรมาน
 ตามลำพัง หาใช่สถานที่ที่มีการเฉลิมฉลองด้วยการปล่อยเนื้อปล่อยตัว
 มั่วโลกีย์ของสหายกับสหายแต่อย่างใดไม่

^ก วิวรรณ์ 19.20
แม้ว่าร่างกาย
จะตายแต่ว่า
วิญญาณจะ
ยังมีชีวิตอยู่
^ข วิวรรณ์ 20.10
^ค สดุดี 116.3
^ด มาระโก 9.48
^จ มัทธิว 8.12,
22.13, 25.30
^ฉ ลูกา 16.24

แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่น่าเกลียดน่าชัง คนที่ฆ่ามนุษย์ คนล่วง
 ประเวณี คนใช้เวทย์มนต์ คนไหวรูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พุดมสานั้น มรดก
 ของเขาอยู่ที่บึงไฟและกามะถันที่กำลังไหม้อยู่ นั่นคือความตายครั้งที่สอง
 วิวรรณ์ 2:18

ในบทต่อๆ ไป เราจะพบว่าวิธีการตัดสินว่าใครจะมีชีวิตอยู่ในนรกหรือสวรรค์นั้น
 เป็นอย่างไร

พระฉายาที่เสื่อมโทรมไป

เมื่ออาดัมกับเอวาทำบาป พวกเขาทำให้พระฉายาของพระเจ้าที่พระเจ้าได้ทรง
 เนิรมิตสร้างแก่พวกเขาเสื่อมโทรมไป พวกเขาทำให้พระสิริที่พระเจ้าได้ทรงหล่อหลอมให้แก่
 พวกเขาต้องมัวหมองไป เราอาจยังเห็นถึงพระฉายานั้นในแง่มุมต่าง ๆ พระสิริของพระเจ้ายังคง
 อยู่ในตัวมนุษย์ในระดับหนึ่ง แต่พระสิรินั้นก็เป็นมลทินไปจนหมดสิ้น ผลกระทบที่ก่อให้เกิด
 ความเสื่อมโทรมนั้นก็เหมือนโรคร้ายแรงถึงตายที่แพร่กระจายไปทั่วทุกด้านของมนุษย์

ตัวอย่างเช่น นานมาแล้วแพทย์สันนิษฐานว่าเพื่อนของผมคนหนึ่งป่วยเป็นมะเร็งแรกทีเดียวไม่มีใครในพวกเราสามารถบอกได้ว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น แต่เราทุกคนรู้ว่าเขามีปัญหานี้ เราทุกคนรู้ว่าเขตกอยู่ในสภาวะนี้ เขาเริ่มพูดไม่ชัด ผิวของเขาเริ่มเหลือง เขาไม่มีพลังกำลังอย่างที่เขาคเคยมี เราทุกคนรู้ว่าขึ้นอยู่กับเวลาที่เมื่อไหร่มะเร็งจะคร่าชีวิตของเขา ในลักษณะเดียวกันเราอาจกล่าวได้ว่ามนุษย์ชาติตกอยู่ในสภาพที่ร้ายแรงถึงตาย พระคัมภีร์เรียกสภาวะนี้ว่าธรรมชาติบาปหรือธรรมชาติของอาดัม วันหนึ่งสภาวะบาปที่เป็นเหมือนกับมะเร็งร้ายจะคร่าชีวิตไป

เหมือนกับผลแอปเปิ้ลที่ภายนอกสวยงามหมดจดแต่เนื้อในเน่าเสีย บ่อยครั้งผู้คนมักปกปิดสภาวะบาปของตนเองได้มิดชิดดี แต่เราก็จะมองเห็นอาการเน่าเสียของมันได้เป็นครั้งคราว เพราะธรรมชาติบาปจะเปิดเผยตัวของมันทุกครั้งที่เราทำตามความผิด

มนุษย์ชาติทุกคน

ในประเทศศรีลังกามีภูเขาชื่อว่ายอดของอาดัม บางคนอ้างว่าที่ยอดเขานั้นมีรอยเท้าขนาดยักษ์ของอาดัมประทับอยู่ เราจะเห็นว่าโลกที่อาดัมกับเอวาวอาศัยอยู่นั้นได้ถูกทำลายลงเสียแล้ว ดังนั้นรอยเท้าใดๆ ที่เคยทิ้งร่องรอยเอาไว้ก็อาจจะถูกลบเลือนไปจนหมดสิ้นแล้ว แต่พระคัมภีร์พูดถึงสิ่งหนึ่งเอาไว้อย่างชัดเจน นั่นคือนับตั้งแต่ยุคสมัยของอาดัมเป็นต้นมา มนุษยชาติก็ได้ “เดินตามรอย” เขามาตลอด

เนื่องจากความบาปของอาดัม ธรรมชาติบาปจึงถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานของเขา และเพราะว่าอาดัมตาย ลูกหลานของเขาทุกคนจึงตายด้วย

ฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปเข้ามาในโลกเพราะมนุษย์คนเดียวและ
บาปนำความตายมา และโดยทางนี้เองความตายจึงมาถึงมวลมนุษย์เพราะทุกคน
ได้ทำบาป โรม 5:12

พระเจ้าผู้ทรงปรี๊ดตรอง

หากการพูดถึงความบาปและความตายเป็นเรื่องที่น่ากลัว นั่นก็น่าจะเป็นเรื่องเตือนใจเราว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำให้เรื่องที่ไม่น่าชื่นชูใจกลายเป็นเรื่องที่สวยงามเลย พระองค์ทรงบอกกับเราในสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้อย่างสหายที่ดีฟังกระทำ ตรงกันข้ามกับความเชื่อตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า

พระของยุคนี้คือมาร ทำให้จิตใจของผู้ไม่เชื่อมืดบอดไป.. 2 โครินธ์ 4:4

ซาตานพูดมูสา มันทำให้จิตใจของผู้คนมืดบอดไปด้วยความจริงเพียงครั้งเดียว มันหลอกลวงผู้คนอย่างแยบยลอย่างที่ได้เคยทำกับอาดัมกับเอวามาแล้ว ซาตานไม่ใช่สหาย พระคัมภีร์กล่าวว่า...

...มารผู้เป็นศัตรูของท่านวนเวียนอยู่รอบๆ ดุสลิงค์คาราม เทียวหา
เหยื่อเพื่อขย้ำกิน 1 เปโตร 5:8

เรื่องราวทั้งหมดนี้ชวนให้หมดกำลังใจอย่างยิ่ง แต่ขอให้คุณอ่านต่อไป เพราะว่าข่าวดี กำลังจะมาถึง

นักพันธุศาสตร์ได้ค้นพบอะไร?

"มันทำให้เราตระหนักได้แม้ว่าร่างกายภายนอกจะแตกต่างกันออกไป แต่มนุษย์ทุกคนก็ล้วนเป็นสมาชิกของแก่นแท้เพียงหนึ่งเดียวซึ่งอุบัติขึ้นมาเมื่อไม่นานมานี้ในสถานที่แห่งเดียวกัน มีความเกี่ยวข้องเป็นน้องพี่ทางชีววิทยาอย่างลึกซึ้งกว่าที่เราได้เคยตระหนักมาก่อน" สตีเฟน เจย์ กูลด์ นักชีวโบราณวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดและนักเขียนผู้ล่วงลับได้กล่าวเอาไว้เช่นนั้นในบทความเรื่อง "การค้นหากาตัม กับเอวา" ซึ่งเป็นเรื่องเด่นประจำปกนิตยสารนิวส์วีค ปี 1988

บทความนั้นได้กล่าวว่า กลุ่มนักวิทยาศาสตร์ "...ซึ่งเชี่ยวชาญทางด้านชีวโมเลกุล... ได้พิจารณาชิ้นส่วนหลากหลายจากนานาประชาชาติ และติดตามรอยของ ดีเอ็นเอ ซึ่งได้นำพวกเขาไปพบกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเราทุกคน" "...ไม่มีความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติปรากฏอยู่เลยแม้แต่น้อย"

พระคัมภีร์กล่าวว่า

...อาดัมตั้งชื่อภรรยาของตนว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของผู้มีชีวิต
ทั้งปวง ปฐมกาล 3:20

จากนั้นในปี 1995 นิตยสารไทมส์ ได้นำเสนอบทความสั้นๆ ซึ่งกล่าวว่า มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่แสดงให้เห็นว่า "...มี 'อาดัม' ในบรรพกาล ซึ่งโครโมโซมของเขานั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับโครโมโซมของทุกๆ คนที่มีชีวิตอยู่ในโลกขณะนี้"

พระคัมภีร์กล่าวว่า

จากมนุษย์เพียงคนเดียวพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติให้อาศัย
ทั่วพิภพ ... กิจการ 17:26

การศึกษาเกี่ยวกับดีเอ็นเอเหล่านี้ สรุปรว้เราทุกคนมีบรรพบุรุษชายหญิง
หนึ่งคู่ นักวิทยาศาสตร์บางคนเห็นด้วยกับข้อสรุปนี้ ในขณะที่นักวิทยาศาสตร์บางคนก็
ไม่เห็นด้วย กระทั่งคนที่เห็นด้วยกับข้อสรุปดังกล่าวก็ระบุว่าบรรพบุรุษชายหญิง
ที่พูดถึงอาจจะไม่ใช่อาดัมกับเอวาในพระคัมภีร์ก็ได้ ไม่ว่านักวิทยาศาสตร์จะ
มีความเห็นแบบใดก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจก็คือการค้นพบเหล่านั้นสอดคล้องกับพระคัมภีร์
การค้นพบทางด้านชีวโมเลกุลสมัยใหม่ในเรื่องนี้และเรื่องอื่น ๆ ยืนยันถึงสิ่งที่
ข้อพระธรรมได้บ่งชี้มานานนับพัน ๆ ปี นั่นคือเราทุกคนล้วนเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด

บทบทวน – สะพานแห่งมิตรภาพ

ในปฐมกาลพระยาห์เวห์และมนุษย์
เป็นสหายสนิทดำเนินชีวิตร่วมกันด้วยความ
ปรองดองอยู่ในโลกอันสมบูรณ์แบบ คนที่
สมบูรณ์แบบเท่านั้นจึงจะดำเนินชีวิตร่วมกับ
พระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์แบบได้

สะพานแห่งความสัมพันธ์พังทลาย
ลง เมื่ออาดัมกับเอวาเชื่อคำพูดของซาตาน
มากกว่าพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าและ
ฝ่าฝืนคำสั่งอันชัดแจ้งของพระเจ้า ทั้งโลก
เปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วย
ความรู้สึกหวาดกลัว ความรู้สึกผิด ความรู้สึก
ละอาย ความโศกเศร้าและความตาย

หลังจากที่อาดัมกับเอวาได้ทำบาป ทั้งคู่พยายามปกปิดความบาปของตนด้วยการแก้ไขรูปลักษณะภายนอก แต่โบรมะเตือใช้ไม่ได้ผล หุบเหวระหว่างมนุษย์กับพระเจ้ายังคงอยู่ ความบาปและความตายอยู่ในสายเลือดของอาดัม ถ้ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ต้นแบบอย่างไรก็ให้ผลอย่างนั้น เช่นเดียวกับที่ต้นแอปเปิ้ลออกผลเป็นลูกแอปเปิ้ล แมวออกลูกเป็นแมว คนบาปก็ให้กำเนิดคนบาป

เมื่อเราดำเนินเรื่องราวต่อไป เราจะพบว่า เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะปฏิเสธว่าตนเองเต็มไปด้วยความบาป เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะหาหนทางกลับไปหาพระเจ้า และเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะแสวงหาหนทางกลับไปสู่โลกอันสมบูรณ์แบบอีกครั้งหนึ่ง

บทบทวน – ความบาปเปรียบเทียบกับอะไร?

1. ความไม่ชอบธรรม คือความคิดและการกระทำที่ตรงข้ามกับสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่ไม่ถูกต้อง
2. ความเน่าเสีย ความเสื่อมโทรม เมื่อความดีสูญไปเนื่องจากผลกระทบซึ่งทำให้สิ่งต่างเสื่อมโทรมไปเนื่องจากความบาป เมื่อความถ่อมใจถูกทดแทนด้วยความอหังการ และการเอาตนเองเป็นศูนย์กลาง
3. การไม่เชื่อฟัง การกบฏ คือการเพิกเฉยละเลยคำสั่งเพราะเราคิดว่าเรารู้ดีกว่าพระเจ้า
4. โรคร้ายไข้เจ็บ สภาวะหรือความเจ็บป่วยของจิตวิญญาณที่ร้ายแรงถึงชีวิต ธรรมชาติบาปที่เป็นเหมือนกับมะเร็งร้ายซึ่งส่งผลต่อความตายชั่ววันรันดร์ การกระทำที่เต็มไปด้วยความบาปเป็นอาการของสภาวะภายใน

มักเชื่อกันว่าเด็ก ๆ ที่เกิดมาในโลกนี้เป็นทารกที่สมบูรณ์แบบ ปราศจากความบาป แต่ข้อพระธรรมสอนเอาไว้ว่าอย่างไร เราเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติที่ปราศจากความบาปจริงหรือไม่

เมื่อพิจารณาตามความเห็นของกษัตริย์ดาวิดซึ่งเป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะสี่สิบคนที่ได้เขียนพระคัมภีร์สำคัญหลายตอน

แน่ทีเดียว ข้าพระองค์ก็บาปมาตั้งแต่เกิด บาปตั้งแต่วินาทีที่มารดาได้ตั้งครรภ์ข้าพระองค์
สดุดี 51:5

ไม่จริง เมื่อพิจารณาตามเห็นของโยบ ซึ่งเขียนหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์
ใครเล่าสามารถเอาความบริสุทธิ์ออกจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่มีสักคน
โยบ 14:4

ไม่จริง เมื่อพิจารณาจากประสบการณ์ชีวิตของเราเอง

อะไรคือต้นเหตุของการต่อสู้ และการทะเลาะวิวาท
ในหมู่พวกท่าน? สิ่งเหล่านี้มาจากต้นเหตุซึ่งซับซ้อนเกี่ยวพัน
ภายในท่านไม่ใช่หรือ? ยากอบ 4:1

เราต้องตั้งคำถามยาก ๆ กับตนเอง พ่อแม่ของเรา
ต้องสอนให้เราโกหก ไม่เชื่อฟัง เห็นแก่ตัว ทะเลาะเบาะแว้ง
กันหรือไม่ ไม่ต้องสอนเลย เราไม่ต้องสอน ธรรมชาติของ
มนุษย์ว่าต้องทำบาปอย่างไรบ้าง เราทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้
เองอย่างเป็นธรรมชาติ

ความบาปเป็นเหมือนกับโรคระบาด ข้อพระธรรม
กล่าวว่าธรรมชาติบาปของอาดัม (พร้อม ๆ กับอาการและ
ผลทั้งหมดของธรรมชาติบาป) แพร่กระจายมาถึงเรา
ทุกคน อדםทำบาป ธรรมชาติบาปของอาดัมก็ถ่ายทอด
สู่ลูกหลานของอาดัมทุกคน

โดยธรรมชาติแล้ว
อาดัมกลายเป็นคนบาป
— อדםต้องตาย

เชื้อสายของอาดัม
จะมีธรรมชาติบาป
— ทุกคนต้องตาย

บทที่ ห้า

1. สองสิ่งที่ขัดแย้ง
2. เครื่องถวายบูชาสองชนิด
3. หนังสือแห่งชีวิต
4. นาวาใหญ่
5. กัยพิบัติ
6. ความสับสน

1. สองสิ่งที่ขัดแย้ง

ในบทต้น ๆ เราได้เรียนรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับพระลักษณะของพระยาห์เวห์ เมื่อเราศึกษาไปเรื่อย ๆ เราก็มารู้จักมากขึ้น แต่สำหรับตอนนี้เราจำเป็นต้องหยุดชั่วขณะและปูรากฐานของเราให้แข็งแรงดีเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยไล่ชิ้นส่วนปริศนาของพระคัมภีร์ชิ้นอื่น ๆ เข้าไปในภาพที่เราได้เริ่มต้นประกอบเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

ถ้าเราเข้าใจว่าเมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งกฎฝ่ายกายภาพเพื่อควบคุมดูแลจักรวาล พระองค์ก็ได้ทรงตั้งกฎฝ่ายวิญญาณเพื่อให้ดูแลความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับมนุษย์เช่นกัน เราก็มองเข้าไปในเรื่องอื่นได้ดียิ่งขึ้น ดังเช่นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับฟิสิกส์และเคมีช่วยให้เราเข้าใจสิ่งต่างๆ ของโลกรอบตัวเราได้ดียิ่งขึ้นอย่างไร ความรู้เกี่ยวกับกฎฝ่ายจิตวิญญาณก็ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับความเป็นความตายได้ดียิ่งขึ้นอย่างนั้น กฎฝ่ายจิตวิญญาณไม่ยากเกินความเข้าใจ เราจะเริ่มต้นพิจารณาสถานการณ์ของมนุษย์กันก่อน

สถานการณ์ของมนุษย์

เนื่องจากการตัดสินใจเลือกของอาดัมกับเอวา มนุษยชาติจึงต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่มีทางเลือกสองทาง ซึ่งแต่ละทางเลือกนั้นก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเลย ปัญหาซึ่งประกอบด้วยสองด้านเหมือนกับสองด้านของเหรียญเดียวกัน

- ❖ เรามีบางสิ่งที่เราไม่อยากจะ - **พันธืบาป** และ...
- ❖ เราจำเป็นต้องมีบางสิ่งที่เราไม่มี - **ความสมบูรณ์แบบ**

ผมจะอธิบายให้ละเอียดมากขึ้น

1. เรามีพันธืบาป เราทุกคนรู้ว่าในเกมสกีฬาเมื่อนักกีฬาฝ่าฝืนกฎ เขาต้องถูกทำโทษ แต่ว่าพันธืบาปคืออะไรและวิธีการชดใช้พันธืบาปคืออะไร พระคัมภีร์เปรียบเทียบธรรมเนียมการตัดสินใจดีความในยุคโบราณกับธรรมเนียมทางการเงินเพื่อตอบคำถามเหล่านี้ ธรรมเนียมทั้งคู่นี้แนวคิดเกี่ยวกับ**ใบแจ้งหนี้**

ลูกหนี้

การเปรียบเทียบเชิงการตัดสินใจดีความ ในกรณีนี้การประพฤติผิดถูกพิจารณาว่าเป็นหนี้ต่อสังคมซึ่งจะต้องมีการชำระด้วยการลงโทษอย่างเหมาะสม เราสามารถพบต้นตอของแนวคิดลักษณะนี้ได้ในยุคโรมันโบราณ ในยุคนั้นผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายจะยังไม่อาจถูกนำตัวไปรับการพิจารณาคดีจนกว่าจะมีการฟ้องร้องอย่างเป็นทางการ พร้อมกับแสดงเอกสารใบแจ้งหนี้ลงรายละเอียดการกระทำผิดกฎหมายอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดจริง ผู้พิพากษาจะบันทึกโทษ

ลงบนเอกสารดังกล่าว (เช่น จำคุก 5 ปี) เอกสารซึ่งลงรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมาย และวิธีการชดใช้ความผิดจะถูกตอกติดไว้ที่ประตูห้องซึ่งอยู่เช่นนั้น จนกว่าบุคคลนั้นจะชดใช้ความผิดจนครบถ้วน เมื่อนั้นเอกสารฉบับนี้ก็จะถูกปลดออกจากประตูและนำขึ้นเสนอต่อบรรดาเจ้าหน้าที่ ซึ่งจะเขียนข้อความว่า "ยกเลิก" หรือ "ชำระครบถ้วนแล้ว" ไขว้นหน้าเอกสารฟ้อง จากนั้นนักโทษก็จะได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระ

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์สอนว่ามนุษย์ทุกคนต้องเผชิญหน้ากับการฟ้องร้องอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร ไบแจ้งหนี้ซึ่งจะระบุถึงความบาปของบุคคลแต่ละคนไม่ว่าความบาปนั้นจะใหญ่หรือเล็ก ให้เรานึกภาพมนุษย์ยืนอยู่ในห้องพิจารณาคดี และถูกตัดสินว่าได้กระทำผิดต่อพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ ผู้พิพากษาอ่านคำตัดสินชี้ขาดตาม...

...กฎแห่งบาปและความตาย...

โรม 8:2

โทษทัณฑ์ที่ได้รับคือความตาย

...ผู้ใดที่ทำบาปผู้นั้นจะต้องตาย

เอเสเคียล 18:20

พระเจ้าได้ทรงเตือนแอกาตัมกับเอวาถึงกฎนี้ เมื่อพระองค์ทรงบอกทั้งคู่ว่าพวกเขาจะต้องตายถ้าหากไม่เชื่อฟังพระดำรัสของพระองค์

ลูกหนี้

การเปรียบเทียบทางการเงิน ในแถบประเทศตะวันออกกลางเมื่อหลายศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อมีใครกู้หนี้ยืมสินก็จะมีการร่าง "เอกสารทางการแสดงว่าได้ติดค้ำหนี้สิน" ขึ้น "เอกสารแสดงว่าได้ติดค้ำหนี้สิน" นั้นเรียกว่าเป็นไบแจ้งหนี้เช่นกัน ในเอกสารจะระบุเงื่อนไขการกู้ยืมและขั้นตอนการชำระจนครบจำนวน

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์สอนว่า ในบัญชีแยกประเภทด้านศีลธรรมจรรยา นั้นบาปของเราก่อให้เกิดหนี้ซึ่งมีราคาที่เราต้องจ่าย ลองคิดภาพถึงมนุษย์ยืนต่อหน้าเจ้าหน้าที่กู้ยืม ซึ่งถือไบแจ้งหนี้ซึ่งครบกำหนดต้องชำระไบแจ้งหนี้ระบุไว้...

ค่าตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย

โรม 6:23

ไม่ว่าจะมองในแง่ทัศนทับบาปหรือหนี้บาป ผลลัพธ์ของความบาปก็เหมือนกัน นั่นคือความตายในความหมายทั้งสามด้าน

จึงเหลือคำถามว่า *มนุษย์สามารถจ่ายหนี้สินนั้นได้หรือไม่?* คำตอบก็คือ ได้ แต่เนื่องจากความตายครั้งที่สองนั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร จึงเป็นเรื่องยากที่จะนับว่าเป็นการชำระ เนื่องจากใบแจ้งหนี้ที่ตอกติดไว้ที่ประตูรถนั้น มีข้อความเขียนเอาไว้ว่า “ความตายชั่วนิรันดร” มนุษย์ที่เต็มไปด้วยความบาปจึงต้องถูกจำจองชั่วนิรันดร เขาไม่มีทางหยุดชำระหนี้ได้เลย

นี่เป็นข่าวร้าย มนุษยชาติติดอยู่ในสถานการณ์ที่มีทางเลือกสองทาง ซึ่งแต่ละทางเลือกก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเลย

แต่นี่เป็นเพียงด้านหนึ่งของปัญหา ยังมีอีกด้านหนึ่งของเหรียญที่เราจำเป็นต้องพิจารณา นั่นคือถึงแม้ว่าหนี้บาปของเราจะถูก “ลบ” หรือ “ชำระจนครบถ้วน” แล้ว แต่เราก็กังขาว่าเราอาจดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับพระเจ้าในสวรรค์ได้ เพราะเราจำเป็นต้องมีบางสิ่งที่เราไม่มี

2 เราจำเป็นต้องมีความสมบูรณ์แบบ เนื่องจากผู้ที่สมบูรณ์แบบเท่านั้นจึงจะดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับพระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์แบบในสวรรค์อันสมบูรณ์แบบได้ เราจำเป็นต้องมีสิ่งที่อาดัมกับเอวาได้ทำสูญหายไปทีละส่วนเอเดน นั่นคือ เราจำเป็นต้องถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาซึ่งปราศจากมลทินของพระเจ้าใหม่อีกครั้งหนึ่ง ข้อพระธรรมกล่าวว่า

... ปราศจากความบริสุทธิ์แล้วก็ไม่มีความใคร่จะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

ฮีบรู 12:14

คุณความดีนี้หรือความชอบธรรมนี้ต้องเท่าเทียมกับความชอบธรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากไม่มีใครใกล้เคียงความสมบูรณ์ดังกล่าว เราจึงมีปัญหายุ่ง

อุปสรรค

มนุษยชาติถูกบังคับให้เผชิญหน้ากับคำถามสองด้านจากสถานการณ์เดียวกัน นั่นคือเราจะกำจัดทัศนทับบาปได้อย่างไร และทำอย่างไรเราจึงจะมีความชอบธรรมเท่าเทียมกับความชอบธรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เพื่อเราจะได้เป็นที่ยอมรับให้อยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า

สิ่งที่เรามี

สิ่งที่เราจำเป็นต้องมี

ด้านซ้าย

ด้านขวา

ระลึกถึงคุณผู้สถิต

สู้บึงไฟ

นิรันดร

เมื่อเราเข้าใจถึงสถานการณ์ของมนุษย์แล้ว เวลานี้ให้เราหันความสนใจกลับมาที่พระยาห์เวห์และพิจารณาว่าสิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อพระองค์อย่างไรบ้าง

สถานการณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เพื่อให้สามารถเข้าใจถึงสถานการณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างซาบซึ้ง เราจำเป็นต้องเข้าใจคุณลักษณะสองประการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระลักษณะของพระองค์

1 พระยาห์เวห์ ทรงยุติธรรมโดยสมบูรณ์ เราชอบความยุติธรรม เรารู้สึกไม่พอใจเวลาที่มีอันธพาลเอาเปรียบคนที่อ่อนแอกว่า แม้แต่ขณะที่ยังเป็นเด็กอยู่ เราก็รู้ว่าเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรม หากมีใครทำสิ่งที่ไม่ดีกับคนอื่นแล้วไม่ต้องถูกทำโทษ แม้ว่าความรู้สึกในเรื่องความยุติธรรมของเราอาจจะบิตเบือนไป แต่ก็ไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อวิถีที่พระยาห์เวห์ทรงพิณิจสิ่งต่างๆ

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชอบธรรม พระองค์ทรงรักความยุติธรรม

สดุดี 11:7

เนื่องจากพระยาห์เวห์ทรงปราศจากความบาป พระองค์จึงทรงซื่อตรงและยุติธรรม เมื่อทรงจัดการกับบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างขึ้น

พระองค์ทรงเป็นพระศิลา พระราชกิจของพระองค์ล้นบรรทมพร้อม และวิถีทางของพระองค์ล้วนยุติธรรม ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซื่อสัตย์ ผู้ไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีใดๆเลย พระองค์ทรงชอบธรรมและยุติธรรม เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาตัดสินในอุดมคติ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำต่อทุกคนแบบเดียวกัน

เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือพระทั้งปวง ทรงเป็นจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่าเกรงขาม ผู้ทรงปราศจากอคติและไม่ทรงเห็นแก่อำมิสลินจ้าง

เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17

ไม่ว่าจะทรงจัดการกับเจ้าชายหรือขอทาน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิบัติตามกฎอย่างเท่าเทียมกันในโลกนี้ บางคนอาจจะซ่อนความผิดของตน โทกเกี่ยวกับความผิดนั้นๆ ตีตลिनบนผู้พิพากษา หรือไม่ถูกจับ แต่กับพระเจ้าแล้วไม่มีคนทำชั่วคนไหนทำบาปแล้วจะไม่ต้องถูกลงโทษ

เพราะพระเจ้าจะทรงพิพากษาการกระทำทุกอย่าง รวมถึงทุกสิ่งที่
ปกปิดไว้ ไม่ว่าดีหรือชั่ว ปัญญาจารย์ 12:14

ความชอบธรรมและความยุติธรรมคือฐานแห่งราชบัลลังก์ของ
พระองค์ ความรักและความซื่อสัตย์นำเสด็จพระองค์ สดุดี 89:14

เมื่ออาดัมกับเอวาทำบาป พระเจ้าไม่ทรงอาจตรัสว่า "โอ ลีมนั้นเสียเถิด" หรือ "เราจะ
ทำเป็นว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลย" หรือ "มันเป็นแค่บาปเล็กน้อยเท่านั้นเอง" พระองค์ไม่ทรง
ทำเช่นนั้น เพราะว่ามันจะเป็นการขัดต่อพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงต้องกระทำบางสิ่งกับความบาปของมนุษย์ พระองค์ทรงต้องจัดการกับมัน สิ่ง
ที่บ่งชี้ว่าพระองค์ทรงพินิจเรื่องความบาปอย่างจริงจังเพียงไหนก็คือโทษทัณฑ์ที่ทรงได้กำหนด
ขึ้นสำหรับเรื่องนี้ ความตายในความหมายทั้งสามด้าน อีกครั้งหนึ่ง เรื่องนี้ไม่ใช่ขำขิวแต่
ขอบพระคุณพระเจ้าที่เราจำเป็นต้องจดจำถึงพระลักษณะอีกด้านหนึ่งของพระองค์ไว้เช่นกัน

2 พระยาห์เวห์ ทรงประกอบด้วยความรักโดยสมบูรณ์ พระเจ้าไม่เพียงยุติธรรมเท่านั้น
แต่โดยพระธรรมชาติของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงรัก เราได้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ทรงสำแดงความรักเมื่อทรงเนรมิตสร้างโลกนี้ขึ้น เป็นที่ประจักษ์แจ้งว่าความรักของพระองค์
ทรงสำแดงผ่านความห่วงใยที่ทรงมีต่อสิ่งที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างและพระองค์ทรง...

...จัดเตรียมทุกสิ่งให้เราอย่างบริบูรณ์เพื่อความเบิกบานใจของเรา

1 ทิโมธี 6:17

อาดัมกับเอวาเป็นผู้ที่ทำลายมิตรภาพกับพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง
พระยาห์เวห์ยังทรงรักทั้งสองคนอยู่ สิ่งที่พระองค์ไม่ได้ทรงรักก็คือความบาปของพวกเขา

จงขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงเหนือพระทั้งปวง ความรักมั่นคงของ
พระองค์ดำรงนิรันดร์ จงขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือพระทั้งปวง ความรัก
มั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์ สดุดี 136:2-3

สองสิ่งที่ขัดแย้งกัน

ความยุติธรรมและธรรมชาติอันประกอบด้วยความรักของพระเจ้าสร้างสองสิ่ง
ที่ขัดแย้งกัน เมื่อคุณพิจารณาพร้อมกับสถานการณ์ที่มนุษย์กำลังเผชิญอยู่ นั่นคือ ความบาป
เท่ากับความตาย พระเจ้าต้องทรงใช้กฎของพระองค์โดยปราศจากข้อยกเว้นเพื่อให้

ยุติธรรมโดยสมบูรณ์ นั่นหมายความว่าเราทุกคนต้องใช้หนี้บาป เราทุกคนต้องตาย แต่เพราะว่าพระเจ้าทรงประกอบด้วยความรัก พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะลงโทษเรา พระองค์ทรงต้องการให้เราใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์ชั่ววันรันดร์ในฐานะสหายของพระองค์

คุณสมบัติทั้งสองประการของพระองค์เท่าเทียมกัน พระเจ้าไม่ได้ทรงประกอบไปด้วยความรักมากกว่าความยุติธรรม เนื่องจากพระยาห์เวห์ทรงกระทำทุกอย่างที่สอดคล้องกับพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระองค์จะทรงแสดงออกถึงคุณลักษณะทั้งสองด้านของพระองค์อย่างเท่าเทียมกันเสมอ คำถามก็คือ "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประกอบด้วยความรักและความยุติธรรมเช่นนั้นได้อย่างไร?"

ไม่เคยเพิกเฉยต่อความบาป

พระคัมภีร์พูดอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงลงโทษทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ และทุกคนที่ตายไปแล้ว ไม่มีทางหนีพ้น นี่เป็นเรื่องแน่นอน พระคัมภีร์กล่าวว่า...

คนเราล้วนต้องตายไปเหมือนน้ำที่กรดแผ่นดิน จะรวบรวมคืนมาอีก
ไม่ได้... 2 ซามูเอล 14:14

แต่ข้อพระธรรมไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงประกอบด้วยความรักเช่นกัน

...แต่ทรงคิดหาหนทางไม่ให้คนที่ถูกเนรเทศไปต้องถูกตัดขาดจาก
พระองค์ 2 ซามูเอล 14:14

ถึงแม้พระเจ้าจะทรงยินยอมให้ร่างกายของเราตายได้ แต่พระองค์ทรงหาวิธีที่จะช่วยให้วิญญาณของเราอดพ้นจากบึงไฟ พระองค์ทรงทำให้เรามีโอกาสที่จะมีชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์อีกครั้งหนึ่งในฐานะสหายของพระองค์

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า... ยังจะทรงสำแดงความเมตตาสงสารตาม
ความรักมั่นคงอันใหญ่หลวงของพระองค์... เพลงคร่ำครวญ 3:31-32

ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพิพากษาความบาปและช่วยกู้เราในเวลาเดียวกันได้อย่างไร พระเจ้าทรงลงโทษความบาปโดยไม่ได้ทรงลงโทษได้อย่างไร เราจะพบกับคำตอบได้ในโอกาสต่อไป

ความเย่อหยิ่ง

สิ่งสุดท้ายก่อนที่เราจะข้ามไปพูดกันถึงเรื่องอื่น พระคัมภีร์กล่าวว่าความเย่อหยิ่งคือสิ่งที่ทำให้ซาตานกบฏ เรามักมองว่าความเย่อหยิ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าความเย่อหยิ่งเป็นสิ่งที่หูดยิ่งเราไม่ให้นำมาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า บ่อยครั้งที่เราหยิ่งเกินกว่าที่จะถ่อมตัวลงและพูดออกมาว่าเราต้องการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์เตือนเราเอาไว้ว่า...

"พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองทอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ"

1 เปโตร 5:5

แทนที่จะยอมให้ความเย่อหยิ่งควบคุมตัวของเรา และเอาแต่กังวลว่าคนอื่น ๆ จะนึกถึงเราในแง่ไหน องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า..."

คนฉลาดอย่าโอ้อวดสติปัญญาของตน คนแข็งแรง อย่าโอ้อวดพลังกำลังของตน คนรวยก็อย่าโอ้อวดทรัพย์สมบัติของตน

แต่ให้ผู้ที่อวดจองอวดเรื่องนี้ คือที่เขามีความเข้าใจและรู้จักเรารู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ผู้คงความเมตตากรุณา ความยุติธรรมและความชอบธรรมในโลกนี้ เพราะเราบิดยัดในสิ่งเหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

เยเรมีย์ 9:23-24

ผมมาจากประเทศที่กีฬาฮ็อกกี้น้ำแข็งเป็นกีฬายอดนิยม เวลาที่นักกีฬาฝ่าฝืนกฎจะถูกทำโทษ คนที่ทำผิดจะต้องนั่งอยู่ในกล่องพิเศษที่นอกสนามนานเท่าที่กำหนด กล่องนี้เรียกกันง่าย ๆ เป็นทางการว่าเป็น "กล่องทำโทษ" แต่บางครั้งก็ถูกเรียกว่า "กล่องความบาป"

ในทำนองเดียวกัน มนุษย์เราฝ่าฝืนกฎของพระเจ้า เราจะต้องนั่งอยู่ในกล่องทำโทษแห่งนรก ไม่ใช่ที่นั่งยาวนานเท่าที่กำหนด แต่อยู่เช่นนั้นชั่ววันรันดร์ เมื่อคุณหยุดคิดก็จะพบว่านั่นเป็นอนาคตอันเลวร้าย อย่างไรก็ตามข่าวดีก็คือกำลังจะมาถึง!

สืบบังโรว์
นัรันดร์

2 เครื่องกายบูซาสองชนิด

ให้เราหันกลับไปพิจารณาเหตุการณ์อื่นที่ได้ถูกบันทึกเอาไว้ในหนังสือปฐมกาลกันอีกครั้งหนึ่ง

โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า หลังจากที่ได้อินผลไม้ สิ่งแรกที่อาดัมกับเอวาทำก็คือเอาใบมะเดื่อมาคลุมกาย แม้ว่าจะมีสิ่งปกคลุมอยู่ แต่อาดัมก็บอกกับองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาขังรู้สึกเปลือยเปล่า รู้สึกถูกเปิดโปงอยู่ มีเหตุผลสำหรับเรื่องนี้ พระคัมภีร์บอกแก่เราว่า

...องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้มองอย่างที่มนุษย์มอง มนุษย์มองรูปลักษณ์

ภายนอก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามองดูจิตใจ"

1 ซามูเอล 16:7

อาดัมกับเอวาปรับปรุงแก้ไขรูปลักษณ์ภายนอกของตนด้วยใบมะเดื่อ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามองดูที่จิตใจและเห็นตัวตนที่แท้จริงของเขา ที่ไม่เชื่อฟัง หลอกลวง และเต็มไปด้วยความบาป

สิ่งคลุมกาย

พระเจ้าไม่ได้ทรงโต้เถียงกับอาดัมกับเอวาว่าพวกเขาจำเป็นต้องมีสิ่งคลุมกายหรือไม่ แต่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธเครื่องคลุมกายของพวกเขาซึ่งทำขึ้นจากใบมะเดื่อ แทนที่พระองค์จะทรงปล่อยเขาให้คลุมกายเช่นนั้น...

พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงทำเครื่องนุ่งห่มจากหนังสัตว์ให้อาดัมกับ

ภรรยาเสมอ

ปฐมกาล 3:21

พระเจ้าทรงทำเช่นนี้เพราะเหตุใด ข้อพระธรรมไม่ได้ให้รายละเอียดแก่เรามากนัก ในจุดนี้ แต่เมื่อพิจารณาพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดแล้วเราก็จะพบว่านี่เป็นสัญญาณแรกของแนวคิดเรื่องการไถ่ถอนชดเชยความผิด

คำว่า การไถ่ถอนชดเชยความผิดนั้นกินความแนวความคิดหลายลักษณะ แต่แนวคิดพื้นฐานที่สุดนั้นเป็นเรื่องของสิ่งคลุมกาย ในลักษณะของการมีเครื่องนุ่งห่มที่ถูกต้องให้กับหัวใจ ในข้อพระธรรมได้วาดภาพของคนบาปแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสกปรกโสโครก ตรงกันข้ามกับคนชอบธรรมซึ่งนุ่งห่มด้วยอาภรณ์ไร้อาหิ นี้ไม่ใช่เสื้อผ้าตามตัวอักษร แต่เป็นภาพที่ใช้อธิบายประกอบเพื่อช่วยให้เราเข้าใจถึงความจริงในฝ่ายวิญญาณ ในพระคัมภีร์มีสิ่งปกคลุมใจเพียงสองชนิดเท่านั้น

เสื้อผ้าสกปรกโสโครก	อารมณ์ไร้อำนาจ
นำเสนอภาพของมนุษย์ชาติ นุ่งห่มด้วยความบาปของตน	นำเสนอภาพของมนุษย์ชาติ นุ่งห่มด้วยความชอบธรรมของพระเจ้า
ไม่มีสิ่งปกคลุมหรือการไถ่ถอน ชดเชยความผิด	มีการไถ่ถอนชดเชยความผิด
มนุษย์ทุกคนมี	พระเจ้าเป็นผู้จัดเตรียม

พระเจ้าได้ทรงปฏิเสธสิ่งคลุมกายของอาดัมกับเอวาซึ่งทำขึ้นจากใบมะเดื่อ เพราะนั่นเป็นความพยายามของคนบาปที่จะทำให้ตนเองดีเพียงพอสำหรับพระเจ้า ความพยายามดังกล่าวจัดได้ว่าเป็นเสื้อผ้าสกปรกโสโครก พวกเขาจะถูกยอมรับให้กลับคืนสู่การทรงสถิตของพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงประทานสิ่งปกคลุมของพระองค์ให้แก่พวกเขาเท่านั้น

สิ่งคลุมกายที่ทำจากใบมะเดื่อ	สิ่งคลุมกายที่ทำด้วยหนังสัตว์
ผลงานของคนบาปที่พยายาม ให้ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า	ผลงานของพระเจ้าเอง เพื่อเปิดวิถีแห่งการยอมรับขึ้น
พระเจ้าทรงปฏิเสธ	พระเจ้าทรงยอมรับ

พระกรุณา

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสว่า "บัดนี้ มนุษย์ได้กลายเป็นเหมือนหนึ่งในพวกเราแล้ว คือรู้ผิดชอบชั่วดี ดังนั้นต้องไม่ปล่อยให้เขาเก็บผลไม้แห่งชีวิตมากิน แล้วมีชีวิตอยู่ตลอดไป" พระเจ้าพระยาห์เวห์จึงทรงขับไล่เขาออกจากสวนเอเดน...

ปฐมกาล 3:22-23

นั่นเป็นการกระทำที่เมตตา พระเจ้ามิได้ทรงต้องการให้มนุษย์มีชีวิตตกอยู่ในกับดักของความบาปไปชั่วนิรันดร์ คิดดูว่าโลกนี้จะเป็นอย่างไรถ้าเหล่าคนชั่วทุกยุคทุกสมัยยังคงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ ด้วยการขับอาดัมกับเอวาออกไปนอกสวน พระเจ้าได้ทรงยินยอมให้ผลของความบาปได้รับค่าจ้างสุดท้ายคือความตายด้านร่างกาย พระเจ้าทรงดำริไปไกลกว่าหลุมฝังศพ พระองค์ทรงดำริถึงแผนการที่จะช่วยกู้มนุษย์จากความตายครั้งที่สอง

โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

อาดัมได้ร่วมหลับนอนกับเอวา นางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายชื่อ คาอิน นางกล่าวว่า "ฉันได้ลูกชายคนนี้มาโดยความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า" ภายหลังนางให้กำเนิดน้องชายของเขาคืออาเบล *ปฐมกาล 4:1-2*

คาอินกับอาเบล

ทั้งคาอินกับอาเบลเกิดมานอกสวนเอเดน เนื่องจากทั้งคู่ปฏิสนธิขึ้นจากการที่อาดัมได้สัมผัสอยู่กับเอวา พวกเขาจึงมีปัญหาเรื่องความบาปของอาดัม นั่นคือพวกเขาห่างเหินไปจากพระเจ้า และเช่นเดียวกับอาดัมกับเอวา ทั้งคาอินกับอาเบลต้องตัดสินใจว่าจะไว้วางใจผู้ใด จะไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือผู้อื่น?

อาเบลเลี้ยงสัตว์ ส่วนคาอินทำไร่ไถนาเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว คาอินนำพืชผลจากไร่นามาทถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนอาเบลนำไขมันของลูกสัตว์หัวบีบที่ดีที่สุดใฝ่สัตว์ของเขามาทถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า... *ปฐมกาล 4:2-4*

เครื่องถวายบูชาสองชนิด

เครื่องถวายบูชาทั้งสองสิ่งมีความสำคัญมาก สิ่งหนึ่งประกอบด้วยสัตว์ อีกสิ่งหนึ่งประกอบด้วยพืช คาอินกับอาเบลนำเครื่องถวายบูชามาทถวายไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงหิว แต่เป็นเพราะข้อกำหนดอย่างจำเพาะเจาะจงที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบให้แก่พวกเขา ณ จุดนี้ข้อกำหนดได้ถูกกล่าวถึงอย่างเป็นนัย แต่เราจะได้ทราบถึงข้อกำหนดเหล่านี้โดยละเอียดในภายหลัง สำหรับเวลานี้ขอเพียงรู้ว่า...

...องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดปรานอาเบลและเครื่องถวายของเขา แต่ไม่ได้ทรงโปรดปรานคาอินและเครื่องถวายของเขา *ปฐมกาล 4:4-5*

ก็เพียงพอแล้ว เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

อาเบล

พระคัมภีร์บอกกว่าอาเบลไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องคาดหวังว่าจะมีในมิตรภาพ

ด้วยความเชื่อ อาเบลถวายเครื่องบูชาซึ่งดีกว่าของคาอินแด่พระเจ้า โดยความเชื่อ อาเบลได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ชอบธรรม... *ฮีบรู 11:4*

เครื่องถวายเป็นบูชาของอาเบลมีบางสิ่งที่คล้ายคลึงกับเครื่องนุ่งห่มซึ่งทำด้วยหนังสัตว์ที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้นให้กับอาดัมกับเอวา มันเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการลบบาป คือการที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงประทานอาภรณ์ไว้ดำเนินให้แก่นบาป เพื่อให้มนุษย์ชาติเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า

พระเจ้าทรงพอพระทัยที่อาเบลมีความเชื่อศรัทธาในพระองค์ เพราะว่าอาเบลไว้วางใจในพระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงยอมรับอาเบลเหมือนเพื่อนยอมรับเพื่อน

คาอิน

สำหรับคาอินแล้ว เครื่องถวายเป็นบูชาของเขานั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับโบมาแต่คือ ความพยายามของเขานั้นเป็นเหมือนกับเสื้อผ้าสปกโรโสโครก และเช่นเดียวกับพ่อแม่ของเขา เขาไม่รู้ว่าตัวเขาสามารถไว้วางใจพระเจ้าได้หรือไม่ แต่คาอินรู้จักคน ๆ หนึ่งที่เขาสามารถไว้วางใจได้อย่างเต็มที่ นั่นคือตัวเขาเอง

คาอินสามารถมีความเชื่อศรัทธาในตัวเอง คาอินยกตัวของเขาให้อยู่ในระดับเดียวกับพระเจ้า ราวกับว่าเขารู้อะไรต่าง ๆ มากกว่าพระยาห์เวห์ พระคัมภีร์กล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเห็นด้วยกับท่าทีและทัศนคติของคาอิน ผลก็คือ

...คาอินจึงโกรธนักและชักรีสีหน้า

ปฐมกาล 4:5

คาอินรู้สึกขุ่นเคืองใจ พระเจ้าไม่ทรงทราบหรืออย่างไรว่าเขาได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่อะไรมาแล้วบ้าง เขาได้นำเอาเครื่องบูชาที่ต้องลงทุนลงแรงอย่างหนัก ขณะที่อาเบลนั่งอยู่ได้ริมไม้และเฝ้าดูฝูงสัตว์เติบโตขณะที่กินหญ้า แต่งานทำสวนต้องออกแรงเสียหลังแทบหัก อยู่กลางแดด พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องถวายเป็นบูชาของเขาราวกับว่ามันเป็นของที่ไม่มีค่าเลย ได้อย่างไรกัน ช่างน่าอดสู เขาารู้สึกละอายใจ

จริง ๆ แล้ว เราไม่รู้หรือว่าคาอินคิดอะไรอยู่ แต่เรารู้ว่าพระยาห์เวห์ไม่เคยบอกเขาให้ทำงานหนักเพื่อให้ตัวเขาเป็นที่ยอมรับ องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการเพียงให้คาอินไว้วางใจพระองค์เหมือนกับไว้วางใจเพื่อนสนิท แต่คาอินพลาดประเด็นสำคัญไป

แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับคาอินว่า "เจ้าโกรธทำไม? เจ้าชกสีหน้าทำไม? หากเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้องที่ควร เจ้าก็จะเป็นที่ยอมรับไม่ใช่หรือ? แต่หากเจ้าไม่ทำสิ่งที่ถูกต้อง บาปก็หมอบอยู่ที่ประตูคอยเล่นงานเจ้า แต่เจ้าจะต้องชนะบาปให้ได้"

ปฐมกาล 4:6-7

พระเจ้าได้ทรงพยายามจะสำแดงอย่างละมุนละม่อมให้คาอินเห็นว่าเขากำลังมุ่งหน้าเข้าไปสู่ปัญหา พระองค์ทรงชี้ให้คาอินเห็นว่าตัวเขาเองก็จะเป็นที่ยอมรับเช่นกัน ถ้าหากเขาเข้ามาในลักษณะเดียวกับอาเบล เวลานี้คาอินมีทางเลือก 2 ทาง คือ

1. เขาอาจจะถ่อมตัวลงและไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าและนำเครื่องถวายบูชาเดิมมาถวายเหมือนกับอาเบล หรือ
2. เขาจะยังคงเชื่อศรัทธา(ยึดมั่น) ในตัวเอง ในวิถีคิดอ่านและเหตุผลของตนเอง

คาอินตัดสินใจเลือกทางของตนเอง เขาได้เพิกเฉยต่อเสียงพระยาห์เวห์

คำกามสุภาพ

ฝ่ายคาอินชวนอาเบลน้องชายของเขาว่า "เราไปที่ทุ่งนากันเถอะ" ขณะอยู่ด้วยกันที่นั่น คาอินก็ทำร้ายและฆ่าอาเบลน้องชายของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถามคาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน?"...

ปฐมกาล 4:8-9

ดังเช่นที่พระเจ้าได้ทรงถามอาดัมกับเอวา พระองค์ได้ทรงให้คาอินมีโอกาที่จะยอมรับความบาปของเขา แต่คาอินก็โกหก เขากล่าวว่า

เขาตอบว่า "ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ?"

ปฐมกาล 4:9

เช่นเดียวกับอาดัมและเอวา คาอินรู้สึกเสี่ยงที่จะรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง พระเจ้าทรงตรัสว่า

"เจ้าทำอะไรลงไป! ฟังให้ดี โลกิตของน้องชายเจ้าร้องขึ้นจากแผ่นดิน

มาถึงเรา

ปฐมกาล 4:10

พระเจ้าทรงชี้มายังคาอิน "เจ้าฆ่าน้องชายของเจ้า" ไม่มีบันทึกว่าคาอินได้แสดงความโศกเศร้าเสียใจต่อการกระทำของตนเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถทำลายเขาได้ แต่เนื่องจากพระกรุณาของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงย้ายเขาไปยังอีกแคว้นหนึ่ง เชื่อสาयมนุษย์ได้เริ่มต้นด้วยความอภัยตลอด

เสท

อาดัมร่วมหลับนอนกับภรรยาของเขาอีก และนางให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง จึงตั้งชื่อเขาว่าเสท นางกล่าวว่า "พระเจ้าประทานลูกชายอีกคนหนึ่งแทนอาเบลเพราะคาอินได้ฆ่าเขา" เสทก็มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่าเอโนช ในเวลานั้นมนุษยเริ่มมัสการโดยออกพระนามพระยาห์เวห์ ปฐมกาล 4:25-26

ถึงแม้ว่าเสทจะเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติบาป แต่เขาไว้วางใจในพระเจ้าเช่นเดียวกับอาเบล พระเจ้าจะทรงส่งพระผู้ช่วยให้รอดมาบังเกิดผ่านทางเสทและเชื้อสายของเขา พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์

ความตาย

ตอนนี้ได้เวลาที่เราจะจากอาดัมแล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่าเขามีครอบครัวใหญ่ และมีอายุยืนนานจนแก่หง่อม

หลังจากเสทเกิด อาดัมมีชีวิตต่อไปอีก 800 ปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ปฐมกาล 5:4

บรรดานักวิทยาศาสตร์เชื่อกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า ความยืนยาวของอายุนั้นถูกกำหนดโดยพันธุกรรม เมื่อแรกเริ่มนั้น พันธุกรรมน่าจะได้กำหนดความยืนยาวของอายุมากกว่านี้ ในลำดับต่อไปเราจะเห็นว่าสิ่งใดน่าจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม พระดำรัสของพระเจาก็เป็นจริงสำหรับอาดัม โมเสสได้สรุปเอาไว้ดังนี้

อาดัมมีชีวิตอยู่รวมทั้งสิ้น 930 ปี แล้วเขาก็ตาย ปฐมกาล 5:5

บทสรุป

จากเรื่องนี้เราจะเห็นว่ามียุทธวิธีเข้าถึงพระเจ้าได้สองวิธี

วิธีของคาอิน	วิธีของอาเบล
ถวายผักจากสวนของเขา	ถวายสัตว์จากฝูงสัตว์ของเขา
ฟังพาดความคิดของตนเอง	เชื่อว่าพระเจ้าทรงทราบดีว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด
พระเจ้าทรงปฏิเสธ	พระเจ้าทรงยอมรับ

ตาย

เราได้เห็นว่าคาอินได้ทำความบาปแบบเดียวกับที่อาดัมกับเอวาได้เคยทำมาแล้ว นั่นคือไว้วางใจคนอื่นแทนที่จะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งคาอินและอาดัมกับเอวาก็ไม่อาจสร้างสะพานเชื่อมความสัมพันธ์ที่พังทลายลงไปได้

คาอินที่พึ่งพาตนเองและความคิดของเขาก็ทำให้เขาโกรธเคือง โทก และลงมือสังหารในที่สุด พระคัมภีร์กล่าวว่า

อย่าเป็นอย่างคาอินผู้เป็นฝ่ายมารและฆ่าน้องชายของตน ...การ
กระทำของตนชั่วร้ายและการกระทำของน้องชอบธรรม 1 ยอห์น 3:12

เกิดอะไรขึ้นกับอาเบลเมื่อเสียชีวิตลง?

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า วิญญาณของอาเบลไปไหนเมื่อเขาถูกฆ่า แต่เราก็รู้ได้จากข้อพระธรรมตอนอื่นๆ ว่า บรรดาผู้ที่ไว้วางใจในพระเจ้าได้ไปยังสถานซึ่งเรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม อันเป็นสถานที่ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับชายหญิงที่เชื่อในพระองค์ นักวิชาการพระคัมภีร์บางคนจะแยกความแตกต่างระหว่างเมืองบรมสุขเกษมกับสวรรค์ในช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ แต่นักวิชาการพระคัมภีร์คนอื่นๆ เชื่อว่าเวลานี้ทั้งเมืองบรมสุขเกษมกับสวรรค์ได้หลอมรวมเป็นสถานที่แห่งเดียวกัน

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเรื่องเกี่ยวกับสรวงสวรรค์แก่เรามากนัก เป็นไปได้ว่าเรื่องนี้เกินกว่าที่สมองอันฝ้าฟางของมนุษย์จะรับรู้เข้าใจได้ เมื่อหนึ่งในบรรดาผู้เขียน

พระคัมภีร์สี่สืบท่านได้รับอนุญาตให้เห็นเสี้ยวหนึ่งของสถานที่แห่งนั้นแล้ว ก็จิตใจที่จะหาถ้อยคำมาบรรยายภาพต่างๆ เพื่อนำเสนอสิ่งที่ท่านต้องการจะถ่ายทอดออกมาได้อย่างกระจ่างแจ้ง พระคัมภีร์บอกว่าสวรรค์เป็นสถานที่ที่มีอยู่จริงซึ่งผู้คนมีอยู่จริงอาศัยอยู่ที่นั่น สวรรค์จะเป็นเหมือนกับสวนเอเดน แต่ดีกว่าอย่างชนิดที่ไม่อาจจะเปรียบเทียบกันได้

ธรรมชาติบาปของมนุษย์ - เสื้อผ้าสกปรกโสโครก - จะหายไป

สิ่งใดๆ ที่เป็นมลทิน หรือผู้ทำสิ่งที่น่าละอายหรือโป้ปดมสะจะไม่มีความ
ได้เข้าในนครนั้นเลย เฉพาะผู้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก
เท่านั้นจึงจะเข้าได้

วิวรณ์ 21:27

มนุษย์จะนุ่งห่มด้วยความชอบธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงยอมรับโดย
สมบูรณ์ เมื่อคิดถึงการได้เห็นพระพักตร์ของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เขียน
พระคัมภีร์ท่านหนึ่ง ได้เขียนเอาไว้ว่า

และข้าพระองค์จะได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม ...
ข้าพระองค์จะอิมเอบใจที่ได้เห็นพระลักษณะของพระองค์

สดุดี 17:15

ความสัมพันธ์หนึ่งเดียวของมนุษย์ที่มีกับพระเจ้าได้รับการรื้อฟื้น

"...พระองค์จะทรงสถิตกับพวกเขา เขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของ
พระองค์ และพระเจ้าเองจะทรงอยู่กับพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา"

วิวรณ์ 21:3

ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตจะเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบทั้งสิ้น

พระองค์จะทรงขับน้ำตาทุกๆ หยดของพวกเขา จะไม่มีความตาย
หรือการคร่ำครวญ หรือการร่ำไห้ หรือความเจ็บปวดรวดร้าวอีกต่อไป เพราะ
ระบบเก่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว" พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นตรัสว่า "เรากำลัง
สร้างสรรพสิ่งขึ้นใหม่!"...

วิวรณ์ 21:4-5

จะไม่มีงานศพหรือความสัมพันธ์ที่พังทลาย ไม่มีหลุมฝังศพหรือการกล่าว
คำอำลาจากหัวใจที่แตกสลาย ไม่มีโรงพยาบาลหรือการไ้บ้าน ไม่มีร่างกายพิการหรือ

ความอ่อนแอเจ็บไข้ ไม่มีเครื่องช่วยเดินหรือไม้เท้าอีกต่อไป แต่สวรรค์จะเป็นสถานที่แห่งความชื่นชมยินดีและความเปรมปรีดิ์อันมีรัฐสุญลัน

..พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีต่อหน้า
พระองค์ มีความชื่นบานอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เป็นนิตย์

สดุดี 16:11

ร่างกายของเราจะไม่จำกัดอยู่กับเวลาหรือสถานที่อีกต่อไป ดูเหมือนว่าเราจะสามารถเคลื่อนไปยังที่ต่าง ๆ ได้ทันที เราจะจดจำคนที่เรารู้จักหรือเคยได้ยินถึงในโลกนี้ได้โดยไม่ต้องสงสัย เราจะคิด รู้สึกและเป็นผู้ที่มีเหตุผลดำรงอยู่ในร่างกายพิเศษ ซึ่งถูกเนรมิตสร้างขึ้นสำหรับชีวิตในสวรรค์

ส่วนที่เล็กที่สุดของสรวงสวรรค์จะปกคลุมไปด้วยเมืองขนาดใหญ่ มีผู้คำนวณว่าพื้นที่ของเมืองจะถูกใช้เพียง 25% เท่านั้น และคนจำนวนสองพันล้านคนสามารถอาศัยอยู่ได้อย่างสบายๆ อีกทั้งยังมีที่ว่างเหลืออยู่อย่างเหลือเฟือ เมืองนี้มีชื่อว่า *กรุงเยรูซาเล็มใหม่*

...ทูตนั้น... สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธิ คือเยรูซาเล็ม... นครนั้น
เปล่งประกายด้วยพระเกียรติสิริของพระเจ้าส่องแสงเจิดจ้าดังแสงอัญมณีล้ำค่า
เช่นโมราไลกระจำงดั่งแก้ว นครนั้นมีกำแพงสูงใหญ่มีสิบสองประตู แต่ละประตู
มีทูตสวรรค์หนึ่งองค์ประจำอยู่..."

วิวรณ์ 21:10-12

ประตูนครไม่เคยปิดเลยสักวัน เพราะที่นั่นไม่มีกลางคืน

วิวรณ์ 21:25

ถนนในเมืองทำด้วยทองคำเนื้อดีสุกปลั่งดั่งแก้วใส

วิวรณ์ 21:21

แล้วทูตนั้นสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ไส้ดั่งแก้ว
ไหลจากพระที่นั่งของพระเจ้า...

วิวรณ์ 22:1

นี่จะไม่เหมือนกับเมืองใด ๆ ที่เรารู้จักมาก่อน ไม่มีมลภาวะ ไม่มีสนิม ไม่มีการผูกרון ไม่มีขโมย ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีความหวาดกลัว รายละเอียดทุกอย่างล้วนสมบูรณ์แบบ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในสวรรค์จะอาศัยอยู่ที่นั่นไปตลอดชั่ววันรันดร

เขาทั้งหลายไม่ต้องการแสงตะเกียงหรือแสงแดดเพราะพระเจ้า
ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานความสว่างแก่พวกเขา วิวรรม์ 22:5

บางทีเราน่าจะจบเนื้อหาส่วนนี้ด้วยข้อพระธรรมซึ่งแม้ว่าอาจจะไม่ได้ให้
ขอบเขตของสิ่งต่างๆ ในอาณาจักรฝ่ายสวรรค์ไว้อย่างชัดเจน แต่ก็พอจะช่วยให้เรา
เข้าใจและพอมองเห็นภาพว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงจัดเตรียมสิ่งใดไว้ในสวรรค์บ้าง

...“ไม่เคยมีใครได้เห็น ไม่เคยมีใครได้ยิน ไม่เคยมีจิตใจใดหยั่งรู้อะไรที่
พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

ชีวิต
นิรันดร์

3 หนังสือแห่งชีวิต

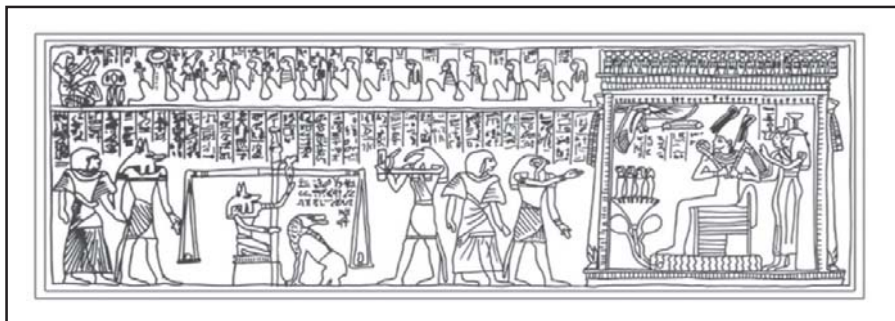
สวรรค์เป็นสถานที่อัศจรรย์อย่างเหลือเชื่อ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น
หลังจากที่พวกเขาตายไปแล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่าจะมีการพิพากษา ฉากห้องพิจารณาคดีจะ
เปิดเผยว่าใครจะได้เข้าหรือไม่ได้เข้าสู่สวรรค์ เมื่อพิจารณากันอย่างกว้างๆ แนวคิดนี้ไม่ได้มีแต่
ในพระคัมภีร์เท่านั้น

คนอียิปต์โบราณ

ตัวอย่างเช่น คนอียิปต์โบราณเชื่อว่า หลังจากที่ได้ตายแล้ว ผู้ตายจะต้องเข้าไป
ในห้องพิจารณาคดีและเผชิญหน้ากับเทพเจ้า 42 องค์ ซึ่งจะเป็นผู้ตัดสินคดี เป็นเรื่อง
สำคัญมากที่จะต้องกล่าวคำถวายพระพรแก่เทพเจ้าเหล่านั้นอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้
จดจำข้อกำหนดของข้อมูลต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง คนอียิปต์ที่มั่งคั่งจะจ้างอาลักษณ์เขียน
ต้นฉบับซึ่งประกอบด้วย

1. ชื่ออียิปต์ของเจ้าตัวแรกไว้ในเนื้อความ
2. ภาพวาดซึ่งแสดงถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในชีวิตหลังความตาย
3. บทราชมนต์สำหรับควบคุมเทพเจ้าเหล่านั้นในชีวิตหลังความตาย

เมื่อคนอียิปต์ตายลง ครอบครัวของเขาจะเอาหนังสือคู่มือใส่ไว้ในโลง หนังสือคู่มือนี้
รู้จักกันดีในชื่อ “หนังสือแห่งความตาย” หนังสือซึ่งทำขึ้นจากแผ่นปาปิรัสนี้อาจกำหนดให้
สั้นยาวได้ตามต้องการ

หน้าหนึ่งจากหนังสือผู้ตายซึ่งถูกเขียนขึ้นสำหรับ ฮุนิเฟอร์ เจ้าหน้าที่ชาวอียิปต์

สำหรับคนอียิปต์โบราณแล้ว การมีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งความตายเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะตายโดยไม่ได้จัดเตรียมสิ่งต่างๆ เอาไว้สำหรับชีวิตหลังความตาย ศาสนาอื่นๆ ของคนอียิปต์ก็มีเรื่องราวที่คล้ายคลึงกัน

แต่พระคัมภีร์พูดเอาไว้อย่างไรเล่า?

พระที่นั่งใหญ่สีขาว

พระคัมภีร์กล่าวถึงการพิพากษาครั้งสุดท้ายซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นยุคที่ถูกสาปแช่ง เพราะเหตุความบาป ก่อนที่จักรวาลอันสมบูรณ์แบบจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่

หลายคนในบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ 40 คน ได้เขียนถึงการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่กำลังจะมาถึง มีผู้หนึ่งเขียนเอาไว้ว่า

แล้วข้าพเจ้าเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว พร้อมทั้งผู้ที่ประทับบน
พระที่นั่งนั้น... วิวรณ์ 20:11

แทนที่จะมีผู้พิพากษา 42 องค์ดังที่ได้มีการเขียนภาพเอาไว้ในหนังสือแห่งความตายของคนอียิปต์โบราณ พระคัมภีร์กล่าวว่าจะมีพระที่นั่งอยู่เพียงที่เดียวและผู้พิพากษาเพียงผู้เดียวเท่านั้นคือพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า และในเรื่องของการร้ายเวทย์มนต์คาถานั้น พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงเลย เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงเที่ยงธรรม ไม่มีใครสามารถควบคุมพระองค์ได้

และข้าพเจ้าเห็นบรรดาผู้ตายทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง หนังสือเล่มต่างๆ เปิดออก หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายแล้วทั้งหมดก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนตามที่บันทึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น วิวรณ์ 20:12

ทุกคนตั้งแต่พระราชารื่อยมาจนถึงขทานจะต้องปรากฏตัวอยู่กับการพิพากษานี้ แต่ละคนจะต้องรายงานถึงชีวิตในอดีตของตน มีกรณียกเว้นสำหรับผู้ที่มิรายชื่อบันทึกอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตเท่านั้นที่ไม่ต้องทำเช่นนั้น ตามที่พระคัมภีร์กล่าวก็คือการมีรายชื่อยู่ในหนังสือแห่งชีวิตเป็นสิ่งที่มีความหมาย ไม่ใช่การถูกบันทึกเอาไว้ในหนังสือแห่งความตาย

ถ้าผู้ใดไม่ได้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตผู้นั้นต้องถูกทิ้งลงในบึงไฟ วิวรณ์ 20:15

บ้านสองหลัง

พระคัมภีร์กล่าวว่าหลังจากความตายแล้ว มีสถานที่เพียงสองแห่งเท่านั้น ซึ่งจะเป็นที่พำนักของวิญญาณมนุษย์

1. ผู้ที่มุ่งห่มความชอบธรรมจะได้อยู่กับองค์พระยาห์เวห์ในสวรรค์

สิ่งใดๆ ที่เป็นมลทิน หรือผู้ทำสิ่งที่น่าละอายหรือไปปดมุสา จะไม่มีวันได้เข้าในครานั้นเลย เฉพาะผู้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้น จึงจะเข้าได้ วิวรณ์ 21:27

2. คนซึ่งยังนุ่มน้อมด้วยเสื้อผ้าสกปรกโสโครกแห่งความบาปจะอยู่ร่วมกับซาตานในนรก ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า เกเฮนนา เป็น "หลุมทิ้งขยะ" ที่น่าสยดสยองยิ่งนัก สิ่งชั่วร้ายทุกอย่างจะต้องถูกทิ้งลงที่นั่นตลอดชั่ววันรันดร์

ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ผู้ที่ไม่มีชื่อถูกบันทึกเอาไว้ในหนังสือแห่งชีวิตจะได้ยินถ้อยคำที่คล้ายคลึงกับข้อความดังนี้ ซึ่งเป็นการประกาศถึงความตายครั้งที่สอง

ชีวิต
นิรันดร์

สู้งไฟ
นิรันดร์

...จงไปเสียจากเรา เจ้าทั้งหลายผู้ถูกสาปแช่ง จงไปยังไฟนรินทร์
 ที่เตรียมไว้สำหรับมารร้ายกับสมุนของมัน... มัทธีว 25:41
 ...บึงไฟนี้แหละคือความตายครั้งที่สอง... วิวรณ์ 20:14

แทนที่คิดว่าคนที่มิสตีตืออยู่ย่อมไม่ยากจะมีชีวิตอยู่ที่นั่น แต่สำหรับคนที่ไม่อยาก
 อยู่ในสวรรค์ก็องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะมีบึงไฟเป็นทางเลือกทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางสายกลาง
 ใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นคำถามใหญ่สองคำถามก็คือ "เราจะมีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตได้
 อย่างไร?" และ "เราจะได้รับเครื่องนุ่งห่มแห่งความชอบธรรมได้อย่างไร?"

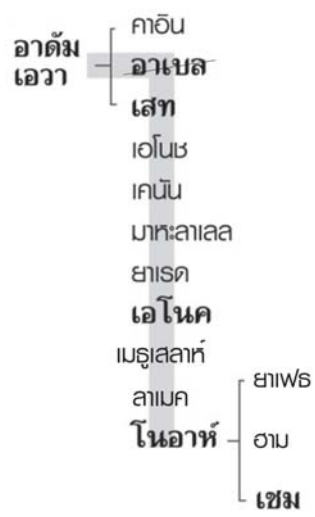
เมื่อเราพิจารณาภาพรวมของพระคัมภีร์ เราก็จะเรียนรู้ถึงคำตอบนั้น ชาวดีกำลัง
 มาถึง แต่อย่ารีบกระโจนข้ามขั้นไป เป็นเรื่องสำคัญมากที่คุณจะปูพื้นฐานความเข้าใจด้วยความ
 ระมัดระวังเมื่อคุณทำเช่นนั้น คุณก็จะเข้าใจว่าเพราะเหตุใดหนังสือแห่งชีวิตนี้จึงถูกเรียกว่าเป็น
 หนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก

4 นาวาใหญ่

อาดัมมีชีวิตอยู่ได้ 930 ปี ยืนยาวจนเกือบครบรอบพันปี ผู้คนน่าจะจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับ
 พระเจ้าและวิถีของพระองค์โดยตรงจากมนุษย์ยุคดั้งเดิม พระคัมภีร์กล่าวว่า

พระองค์โปรดให้มีพยานหลักฐานถึงพระองค์เอง... กิจการ 14:17

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนับร้อยๆ ปี แต่องค์
 พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ทรงลืมนพระสัญญาของพระองค์
 ว่าทรงส่งพระผู้ช่วยซึ่งได้ทรงสัญญาไว้ ซึ่งเป็นผู้ที่
 จะช่วยมนุษยชาติจากโทษทัณฑ์เนื่องจากความบาป
 และอำนาจของซาตาน ถึงแม้ว่าจำนวนประชากรใน
 โลกจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่จำนวนผู้ที่ไว้
 วางใจในพระเจ้ากลับมิได้เพิ่มขึ้นในอัตราเดียวกัน
 โมเสสได้บันทึกเอาไว้ว่ามีคนเพียงหยิบมือเท่านั้น
 ที่ไม่ได้หันหลังให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

ความรุนแรง

มนุษยชาติไม่เพียงแต่ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ยังสามารถเลือกที่จะติดตามซาตานไปด้วยความกระตือรือร้นในทางชั่ว โมเสสได้กล่าวสรุปถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของผู้คนในยุคนั้นเอาไว้ว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์ในโลกนั้นทวีมากขึ้นหนัก
และความคิดจิตใจของเขาก็โน้มเอียงไปแต่ในทางชั่ว

ในขณะนั้นโลกเสื่อมทรามในสายพระเนตรของพระเจ้า และเต็มไปด้วย
ความโหดร้ายทารุณ พระเจ้าทรงเห็นว่าโลกเสื่อมทรามไปยิ่งนักเพราะประชากร
ทั้งโลกล้วนดำเนินในความเสื่อมทราม ปฐมกาล 6:5,11-12

โลกได้เสื่อมทรามลงหรือเน่าไปแล้ว โลกเป็นที่อยู่อาศัยซึ่งอันตรายถึงตาย นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าสังคมในยุคนั้นเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว² สิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสเอาไว้ไม่สำคัญอีกต่อไป มนุษย์ได้ดูหมิ่นแผนการของพระเจ้าและสร้างปรัชญาชีวิตที่หันเหออกจากทางของพระเจ้า มนุษย์ไม่ใส่ใจที่จะสะท้อนพระสิริของพระยาห์เวห์อีกต่อไป มนุษย์ไม่ได้พยายามสร้างสะพานเชื่อมไปสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าเลย

หนึ่งในบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ 40 คนได้เขียนพรรณนาถึงการร่วงลงสู่ความบาปของมนุษย์เอาไว้ว่า

แต่บัดนี้ ความชอบธรรมจากพระเจ้าซึ่งอยู่นอกเหนือบัพติศมานั้นเป็นที่ประจักษ์แล้ว เป็นความชอบธรรมซึ่งหนึ่งสืบบัพติศมาและหนึ่งคือผู้เผยพระวจนะได้เป็นพยานถึงความชอบธรรมจากพระเจ้านี้ผ่านมาทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ไปถึงคนทั้งปวงที่เชื่อ ไม่มีข้อแตกต่างกัน เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า และโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่าด้วยการที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่พวกเขา พระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นเครื่องบูชาลบบาปแก่ผู้ที่มีความเชื่อในพระโลหิตของพระเยซู พระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้เพื่อสำแดงความยุติธรรม

ของพระองค์ เพราะโดยความอดกลั้นพระทัยพระองค์จึงไม่ได้ลงโทษความผิดบาปที่ทำไปก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อสำแดงความยุติธรรมของพระองค์ในกาลปัจจุบัน เพื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นผู้เที่ยงธรรม และเป็นผู้ที่ให้บรรดาคนที่มีความเชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เช่นนี้แล้ว เรามีอะไรที่จะรอดได้? ไม่มีเลย จะอ้างอะไรเป็นหลัก? อ้างว่าโดยการรักษาทบัพญญัติหรือ? ทาไมได้ แต่โดยการอ้างความเชื่อเป็นหลักต่างหาก เพราะเรายืนยันว่ามนุษย์เป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการรักษาทบัพญญัติ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ? แน่นอนพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วย เนื่องจากมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว พระองค์จะทรงให้ผู้เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงให้ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรม โดยทางความเชื่อเดียวกันนั้น ถ้าเช่นนั้นเราทำให้ทบัพญญัติเป็นโมฆะโดยความเชื่อนี้หรือ? เปล่าเลย! เรากลับสนับสนุนทบัพญญัติเสียอีก

โรม 1:21-32

ณ ทางแยกแห่งประวัติศาสตร์ขณะนี้ มนุษย์ได้เลือกที่จะเดินไปบนเส้นทางที่ถูกใจตนเอง และติดตามตัวอย่างของชาตानแทนที่จะแสวงหาวิถีที่จะสะท้อนถึงพระฉายาของพระเจ้า แต่ดังที่เราได้เห็นมาแล้วก่อนหน้านี้ว่าความบาปมีผลติดตามมา มันเป็นเช่นนี้ เสมอ เช่นเดียวกับที่การทำทายเป็นปฏิกิริยาต่อกฎแห่งแรงโน้มถ่วงของโลกก็ทำให้ผู้ที่ทำทายนั้นต้องพกซ้าดำเขียวหรือกระตุกกระเดี้ยหักได้ การเพิกเฉยต่อพระดำรัสของพระเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามพระลักษณะของพระองค์ พระองค์ไม่อาจไม่เอาผิดต่อความบาปได้

ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า "เราจะกวาดล้างมนุษยชาติที่เราได้สร้างขึ้นออกจากผืนแผ่นดิน..."

ปฐมกาล 6:7

มนุษย์อาจมีปรัชญาชีวิตที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า แต่องค์พระผู้สร้างจะยังคงเรียกร้องให้มนุษย์เสนอรายงานต่อพระองค์ในเรื่องความประพฤติของเขาอยู่ดี

โนอาห์

อย่างไรก็ตาม ชายคนหนึ่งต่างออกไป พระคัมภีร์กล่าวว่า

...โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า...

โนอาห์เป็นคนชอบธรรมไร้มันในสมัยของเขาและดำเนินกับพระเจ้า

ปฐมกาล 6:8-9

ถึงแม้โนอาห์เป็นคนบาป แต่เขามีความเชื่อศรัทธาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เขาสถาปนิกได้ เป็นผลให้ชื่อของเขาถูกบันทึกเอาไว้ในหนังสือแห่งชีวิต

พระเจ้าจึงตรัสกับโนอาห์ว่า "เรากำลังจะนำจูดลงมาถึงคนทั้งปวง เพราะมนุษย์ทำให้โลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ" ปฐมกาล 6:13

เรากำลังจะให้น้ำท่วมโลก เพื่อทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งมวลภายใต้ฟ้าสวรรค์ คือทุกสิ่งที่มีลมปราน ทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะพินาศสิ้น" ปฐมกาล 6:17

หนทางรอด

พระเจ้ากำลังจะทรงพิพากษาความบาป แต่เมื่อใดก็ตามที่พระยาห์เวห์ทรงนำการพิพากษามาถึง พระองค์จะทรงประทานหนทางรอดด้วยเช่นกัน พระเจ้าบอกแก่นโนอาห์ว่า

"จงต่อเรือขึ้นลำหนึ่งด้วยไม้สนไซเปรส และกั้นเป็นห้องๆ แล้วอย่าด้วยชั้นตลอดทั้งนอกและใน" ปฐมกาล 6:14

คำว่านาวาใหญ่หรือหีบ (ark) เป็นอีกคำหนึ่งที่ใช้สำหรับกล่องหรือภาชนะ ในกรณีนี้พระเจ้าทรงบัญชาให้โนอาห์สร้างภาชนะขนาดใหญ่ นั่นคือเรือที่ใช้อาศัยอยู่ ขณะที่โลกถูกทำลายจากน้ำท่วม องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า

"เจ้าจะเข้าไปในเรือคือทั้งตัวเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ของเจ้า จงนำสัตว์ทุกชนิดมาเป็นคู่ ตัวผู้และตัวเมีย เข้ามาในเรือ เพื่อรักษาให้มันรอดชีวิตด้วยกันกับเจ้า" ปฐมกาล 6:18-19

เวลานี้โนอาห์มีทางเลือกอยู่ 2 ทางคือ

1. เขาอาจจะเป็นเหมือนอาดัมกับเอวา ด้วยการสงสัยพระดำรัสของพระเจ้าว่าเป็นจริงหรือไม่และไว้วางใจซาตานหรือเทพเจ้าอื่นให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือกว่า เขาอาจเลียนแบบคตินด้วยการสร้างนาวาตามแบบของเขาเอง บางทีก็อาจจะเป็นเรื่องดีที่จะสร้างนาวาสักสองสามลำ หรือ
2. โนอาห์อาจจะเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้านายๆ เหมือนกับคนที่เชื่อวางใจเพื่อนของตน แล้วทำตามพระบัญชาของพระองค์ที่ทรงให้เขาสร้างนาวาขึ้น พระคัมภีร์กล่าวว่า โนอาห์ได้เลือกที่จะไว้วางใจพระยาห์เวห์และพระดำรัสของพระองค์ เขาเลือกได้ถูกต้อง

โนอาห์ก็กระทำทุกสิ่งตามที่พระเจ้าทรงบัญชา ปฐมกาล 6:22

นาวา

นาวาที่โนอาห์สร้างนั้นเป็นเรือใหญ่คล้ายคลึงกับเรือข้ามสมุทรสมัยใหม่ สร้างขึ้นจากไม้ ตัวเรือยาวด้วยยางต้นไม้ ซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้ในการยาเรือของศตวรรษที่แล้ว มีหลายชั้น มีระบบถ่ายเทอากาศประกอบติดตัวนาวาและประตูมีเพียงหนึ่งบานเท่านั้น นาวานี้เป็นยานพาหนะที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์สร้างขึ้นมา จนกระทั่งขนาดและสัดส่วนของนาวานี้ถูกคัดลอกเกือบทุกประการเพื่อสร้างเรือเกรทบริเทนขึ้นในปี 1844 ทุกวันนี้ก็ยังคงเป็นที่ยอมรับว่า สัดส่วนของนาวาเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับการสร้างเรือขนาดใหญ่ นาวาลำนี้ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้แล่นเร็วแต่เพื่อสงวนชีวิต

ตลอดระยะเวลาหลายปีในการสร้างนาวา โนอาห์ไม่เพียงแต่ดูแลการสร้างนาวา แต่เขายังได้เตือนทุกคนว่าการพิพากษากำลังจะมาถึง นอกจากครอบครัวของเขาแล้ว ไม่มีใครตอบสนองต่อคำเตือนของเขาเลยแม้แต่คนเดียว

และแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า "จงเข้าไปในเรือพร้อมกับครอบครัวของเจ้า เพราะเราเห็นว่าเจ้าเป็นคนชอบธรรมในหมู่คนชั่วอายุนี้"

ปฐมกาล 7:1

โนอาห์ก็กระทำทุกสิ่งตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา

ปฐมกาล 7:5

ในวันนั้นเองโนอาห์กับภรรยา และบุตรทั้งสามคือ เซม ฮาม ยาเฟท รวมทั้ง บุตรสะไภ้ ของเขาก็เข้าไปในเรือ พวกเขาได้นำสัตว์ป่า สัตว์เลี้ยง สัตว์ใช้งาน สัตว์ที่อยู่ตามพื้นดิน และนก คือสัตว์ทุกอย่างไปด้วย บรรดาสัตว์ทุกชนิดที่มี ลมปรายได้มาหาโนอาห์ และเข้าไปในเรือเป็นคู่ๆ สัตว์ที่เข้าไปเป็นตัวผู้ และ ตัวเมีย ของสิ่งมีชีวิตทุกอย่างตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์... *ปฐมกาล 7:13-16*

นอกเหนือไปจากสัตว์ทุกชนิด ๆ ละหนึ่งคู่แล้ว พระเจ้าตรัสว่า

"จงนำสัตว์เหล่านี้ไปกับเจ้าด้วย คือสัตว์สะอาดทุกชนิดอย่างละ 7 คู่ ทั้งตัวผู้กับคู่ของมัน..." *ปฐมกาล 7:2*

สัตว์ที่ "สะอาด" นั้นมักใช้เพื่อถวายบูชา

ประตูหนึ่งบาน

โนอาห์ใช้เวลาเจ็ดวันในการขนสรรพสัตว์ขึ้นบรรทุกนาวา นาวานี้มีพื้นที่มากพอ สำหรับบรรทุกสัตว์ต่าง ๆ ทั้งหมด แม้กระทั่งบรรดาสัตว์ที่เวลานี้สูญพันธุ์ไปแล้ว และยังมีเหลือ พื้นที่อีก 60% ของพื้นที่ในเรือทั้งหมด เป็นไปได้ว่าพื้นที่ที่เหลือนี้ใช้สำหรับเก็บอาหารสัตว์ การบรรทุกลูกของสัตว์ขนาดใหญ่เป็นวิธีสแกนพื้นที่ได้วิธีหนึ่ง สัตว์บางชนิดจำศีลเพื่อสำรอง อาหารไว้ในตัว แน่แน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถเลี้ยงดูพวกมันทั้งหมดด้วยวิธีใดก็ได้ ที่ทรงโปรด หลังจากการบรรทุกสัตว์เสร็จสิ้นลง

แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปิดประตูเรือ

ปฐมกาล 7:16

เมื่อการพิพากษาได้มาถึงและน้ำเริ่มเพิ่มระดับสูงขึ้น ไม่ว่าจะมีความเสี่ยงทุบข้างเรือ มากเท่าใด ก็ไม่อาจทำให้โนอาห์เปิดประตูตาดฟ้าได้เลย หรือทำให้โนอาห์และครอบครัว รู้สึกกลัวว่าเสียงกระหน่ำทุบเหล่านั้นอาจทำให้ประตูพังได้ พวกเขาปลอดภัยดีเนื่องจาก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปิดประตูนั้น ประตูเพียงบานเดียวที่มีอยู่ในนาวา พระองค์ทรงปิดล้อม บรรดาผู้เชื่อเอาไว้ และทรงกันเหล่ากบฏออกไป

ขอพระธรรมกล่าวว่าพระยาห์เวห์ทรงอดทนนาน พระองค์ได้ทรงประทานเวลา ให้แก่นมนุษย์อยู่นานหลายปีเพื่อให้พวกเขาหันจากความบาปและรับเอาความรักของพระองค์ไว้ บัดนี้เวลาได้หมดลงแล้ว การพิพากษาได้มาถึงดังที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาเอาไว้ บางครั้งมนุษย์ อาจพูดขู่วินิจฉัยแต่ก็ไม่ได้ลงมือกระทำจริงดังที่ขู่ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักษาพระดำรัส ของพระองค์เสมอ

เสียงส่วนใหญ่ทำให้มันถูกต้องหรือไม่?

ตลอดระยะเวลาหลายปีในการต้อนรับ โนอาห์กับครอบครัวเป็นเพียงคนส่วนน้อย ในขณะที่คนจำนวนมากเชื่อว่าโนอาห์เป็นคนโง่เขลา

มีบางสิ่งที่เราควรพิจารณา เสียงส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกต้องเสมอไป บางคนเชื่อว่าถ้าศาสนาใดมีสาวกเชื่อถือศรัทธาในศาสนานั้นจำนวนมากก็จำเป็นจะเป็นศาสนาที่ถูกต้อง แต่ให้เราหยุดคิดกันสักนิด คุณยังคงจำได้ไหมว่าในสมัยของโมเสสนั้นศาสนาของคนอียิปต์ถือว่าเป็นศาสนาอันทรงเกียรติ? ในสมัยนั้นแทบทุกคนคิดว่านี่เป็นศาสนาที่ถูกต้อง แต่มาถึงสมัยนี้ไม่มีใครนับถือศาสนาโบราณนั้นอีกต่อไปแล้ว เพียงแค่มีคนจำนวนมากเชื่อในบางสิ่งไม่ได้ทำให้สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอไปความจริงก็คือ พระคัมภีร์เตือนเราเอาไว้ว่า

...ประตูใหญ่และทางกว้างนำไปสู่ความพินาศ และคนเป็นอันมากเข้าไป
ทางนั้น ส่วนประตูเล็กและทางแคบนำไปสู่ชีวิตและมีเพียงไม่กี่คนที่ค้นพบ
มัทธิว 7:13-14

5 กัยพิบัติ

ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวอ้างเอาไว้ พระเจ้าทรงแทรกแซงกฎและระเบียบของจักรวาลของพระองค์เฉพาะในสถานการณ์พิเศษเท่านั้น สิ่งเหล่านี้เรียกว่าปาฏิหาริย์ เมื่อมีการบันทึกถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับปาฏิหาริย์ เราจำเป็นจะต้องพิจารณาเหตุการณ์เหล่านี้อย่างจริงจัง เพราะว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าปาฏิหาริย์เป็นวิธีการหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเรียกความสนใจจากเรา

เมื่อโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปีในเดือนที่สองวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น
ในวันนั้นเอง น้ำจากบาดาลก็พลุ่งขึ้นมาจากตามธารทุกสาย และช่องฟ้าก็เปิด ฝนตก
บนแผ่นดินสี่สิบวันสี่สิบคืน
ปฐมกาล 7:11-12

คำในภาษาฮีบรูที่โมเสสใช้อธิบายเหตุการณ์นี้มีความหมายว่า อุทกพิบัติในพระคัมภีร์ คำในภาษาฮีบรูคำนั้นคำเดียวเท่านั้นที่ใช้เพื่ออ้างอิงถึงเหตุการณ์น้ำท่วมครั้งใหญ่ ไม่มีเหตุการณ์น้ำไหลบ่าใดที่ใกล้เคียงกับเหตุการณ์นี้อีกแล้ว เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร น้ำทั้งหมดมาจากไหนและไปที่ไหนเสียหมด

น้ำพุและประตูน้ำ

ประการแรก พระคัมภีร์กล่าวว่าโลกประทุและปล่อยน้ำใต้ดินปริมาณมหาศาลออกมา พระคัมภีร์กล่าวว่า

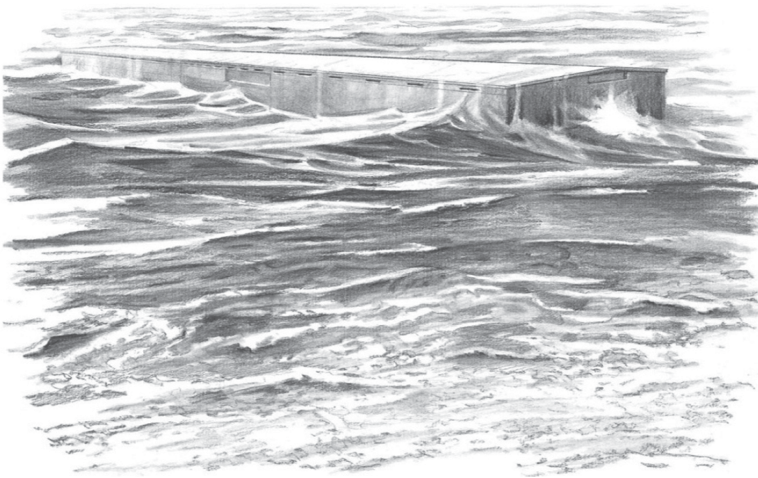
...น้ำจากบาดาลก็พุ่งขึ้นตามธารทุกสาย... *ปฐมกาล 7:11*

มีการตั้งทฤษฎีว่าน้ำใต้ดินพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าภายใต้แรงดันมหาศาล ร่วมกับน้ำจากชั้นบรรยากาศตกลงมาภายหลังจากนั้น ในขณะที่...

...ช่องฟ้าก็เปิด *ปฐมกาล 7:11*

การประทุของผิวเปลือกโลกขนาดนั้น จะต้องเกิดเหตุการณ์ภูเขาไฟระเบิดอย่างรุนแรงรวมเข้าด้วยกัน นักสมุทรศาสตร์ประมาณว่าที่บริเวณก้นมหาสมุทรแปซิฟิกเพียงแห่งเดียวมีภูเขาไฟมากถึงหนึ่งล้านลูก ไม่ใช่ภูเขาไฟทุกลูกจะยังคงคุกรุ่นอยู่ หากแต่ภูเขาไฟเหล่านั้นเป็นซากคงเหลือจากอดีต

เป็นไปได้ว่าเวลานั้นกระบวนการซึ่งเรารู้จักว่าเป็นการแยกออกของทวีปต่างๆ กำลังเกิดขึ้น นักวิจัยชั้นแนวหน้าของโลกในด้านโครงสร้างพื้นผิวโลกท่านหนึ่งได้ใช้ซูเปอร์คอมพิวเตอร์เพื่อสร้างแบบจำลองสามมิติของกระบวนการแยกออกเป็นทวีปต่างๆ ที่เกิดขึ้นทุกขั้นตอนที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาสองสามเดือน ขณะที่รอยแยกของผิวโลกประทุออกเป็นไปได้ว่ารอยแยกนั้นกระซาลึกลงไปได้ผิวโลกอย่างรุนแรง พร้อมกับผลักดันสมุทรขึ้นในขณะที่กตผืนแผ่นดินใหญ่ลงใต้พื้นผิวน้ำ

ถึงแม้ว่าหลายสิ่งที่เกิดขึ้นในภัยพิบัติใหญ่ฉับพลันนั้นจะสามารถอธิบายได้ในทางวิทยาศาสตร์ เราต้องจดจำให้ได้ว่าพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นสามารถเนรมิตสร้างสถานการณ์น้ำท่วมใหญ่และผลจากภัยพิบัติต่างๆ ที่ทรงควบคุมดูแลอยู่ได้โดยปราศจากขีดจำกัด

ฝนตกอยู่นาน 40 วัน แต่ดูเหมือนว่าเนื้อความจากพระคัมภีร์จะกล่าวว่าน้ำพุใต้ดินปล่อยน้ำออกมาเรื่อยๆ อยู่ 150 วัน

น้ำท่วมแผ่นดินตลอดสี่สิบวัน น้ำทวีขึ้นหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดิน
น้ำทวีมากขึ้น บนแผ่นดิน ส่วนนาวาก็ลอยขึ้นบนผิวน้ำ ปฐมกาล 7:17-18

ขณะที่โมเสสเขียนถึงเหตุการณ์เหล่านี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะต้องคุ้นเคยกับเรื่องราวน้ำท่วมที่ชาวอียิปต์ ชาวบาบิโลน และคนโบราณอื่นๆ ได้สอนเอาไว้ แต่เวลานั้นเขากำลังได้อ่านรายละเอียดต่างๆ ของน้ำท่วมใหญ่จากผู้ที่อ้างตนว่าเป็นพยานเห็นเหตุการณ์ในครั้งนั้น ซึ่งได้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง โมเสสได้บันทึกเอาไว้ว่า...

...น้ำยิ่งทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน ท่วมภูเขาสูงสุดที่อยู่ใต้ฟ้าทุกแห่งหมด
ปฐมกาล 7:19

เชื่อกันว่า ก่อนน้ำท่วมบรรดาภูเขาไม่ได้สูงอย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน ถ้าคุณสามารถทำให้ผิวโลกราบเรียบเป็นหน้าเดียวแล้วก็จะพบว่าจะมีน้ำท่วมเหนือผิวโลกอยู่ประมาณสามกิโลเมตร (สองไมล์) โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

บรรดาสัตว์ที่มีลมหายใจเข้าออกทางจมูก คือสัตว์ที่อาศัยอยู่บนบก
ก็ตายสิ้น ...เหลืออยู่แต่โนอาห์และบรรดาผู้ที่อยู่กับเขาในนาวา
ปฐมกาล 7:22-23

น้ำลด

พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ ...น้ำก็ลดลง ปฐมกาล 7:23, 8:1
...น้ำอยู่เหนือภูเขา เมื่อพระองค์ทรงขนานน้ำนั้นก็หนีไป... ภูเขาโผล่
ขึ้นมา หุบเขาทรุดลงไป ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้มัน พระองค์ทรงวาง
ขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก สดุดี 104:6-9

น่าสนใจทีเดียว เห็นได้ชัดว่าภูเขาซึ่งมีความสูงลดหลั่นมากมายหลายระดับที่เราเห็นกันในทุกวันนี้ได้ก่อตัวขึ้นได้น้ำ ภูเขาเหล่านี้ก็ผุดขึ้น พับตัว และแยกตัวออกจากกัน

ขณะที่ผิวโลกยังคงอ่อนตัวอยู่ ทั้งสายน้ำก็กัดเซาะหน้าผาที่ยังคงอ่อนนุ่มอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดเป็นหุบเขาและหุบเขาลึกต่างๆ ขึ้น ขณะที่น้ำไหลออกจากภูเขาที่กำลังผุดตัวขึ้นนั้น ครั้นเมื่อภูเขาเหล่านี้ผุดขึ้นสู่ระดับความสูงตั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็แข็งตัวกลายเป็นหิน นี่ยังอธิบายถึงรูปแบบการก่อตัวทางภูมิศาสตร์หลาย ๆ แบบที่ประจักษ์ต่อสายตาดูอยู่ในทุกวันนี้ และให้คำตอบว่าเหตุใดเราจึงพบซากฟอสซิลต่างๆ แม้กระทั่งซากฟอสซิลของสัตว์ทะเลในที่สูง

โลกที่ต่างไปจากเดิม

โนอาห์กับครอบครัวอยู่ในนาวานาน 371 วัน ก่อนที่พระเจ้าทรงเปิดประตูนาวาออก ณ เวลานั้น น้ำได้ลดและแห้งสนิทไปแล้วและนาวาได้มาเกยค้างอยู่ที่บริเวณพื้นที่ภูเขาสูง

พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า เจ้าจงออกไปจากนาวาเถิดทั้งภรรยาของเจ้า บุตรชายของเจ้า และบุตรสะใภ้ของเจ้าด้วย จงพาสรรพสัตว์ที่มีชีวิต ที่อยู่กับเจ้า ทุกชนิด คือนก สัตว์และสัตว์เลื้อยคลานให้ออกมา ...เพื่อพวกมันจะได้ออก ...จนถึงบุตรสะใภ้ของเขา

ปฐมกาล 8:15-18

เมื่อพวกเขาออกจากนาวา พื้นดินไม่ได้แห้งเตียน แต่กลับเต็มไปด้วยพืชพันธุ์ อีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นโลกที่ต่างไปจากเดิมก่อนเกิดเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ นี่คือนโลกที่เราอาศัยอยู่ในขณะนี้

ก่อนน้ำท่วมใหญ่ ผู้คนมีชีวิตยืนยาวอยู่นับร้อย ๆ ปี แต่หลังจากภัยพิบัติมนุษย์อายุสั้นลงกว่าเดิมมากเสียจนคนที่มีอายุได้ 90 ปีก็ถือว่าแก่ห่อหมกแล้ว

การถวายบูชา

โนอาห์สร้างแท่นบูชาพระเจ้าและเลือกเอาสัตว์และนกประเภท
ไม่มลทินบางตัว มาเผาบูชาถวายที่แท่นนั้น

ปฐมกาล 8:20

โนอาห์ได้นำสัตว์ที่สะอาดมาถวายบูชาแต่พระเจ้าตั้งที่อาเบลได้กระทำ อีกครั้งหนึ่ง เครื่องบูชาเหล่านี้ไม่ได้มีไว้เพื่อถวายเป็นอาหารแด่พระเจ้า พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงหิว พระองค์มิได้ต้องการอาหาร แต่เครื่องสัตวบูชาเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการลบบาป ดังที่เราได้กล่าวไปแล้วว่า คำว่าการลบบาปมีความหมายแฝงถึงเรื่องการปกคลุม นี่เป็นคำฮีบรู คำเดียวกับที่ใช้อธิบายถึงการที่โนอาห์ใช้ยางไม้ยาตัวเรือ ในลักษณะเดียวกันพระคัมภีร์กล่าวเป็นสัญลักษณ์ว่าความบาปได้ถูกปกคลุมไว้เพื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์จะสามารถมองมายังมนุษย์ด้วยความโปรดปราน

บุคคลที่ได้รับการอภัยการละเมิดก็เป็นสุขคือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาป

ใต้นั้น

สดุดี 32:1

เมื่อเราดำเนินเรื่องต่อไปจะเห็นว่าคำว่า การไถ่ถอนชดเชยความบาปสรุปวิธีการทั้งหมดที่พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ทรงใช้เพื่อจัดเตรียมเครื่องแต่งกายที่ถูกต้องสำหรับหัวใจไว้ให้กับมนุษย์ ซึ่งเป็นเครื่องปกคลุมแห่งความชอบธรรมที่เท่าเทียมกับความชอบธรรมของพระองค์

แท่นบูชา

พระคัมภีร์กล่าวว่าโนอาห์ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา แท่นบูชาชิ้นนี้ทำจากหินทั้งก้อนวางเรียงซ้อนกันเป็นแท่น แท่นนี้สร้างขึ้นตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาและใช้เป็นสถานที่ที่ถูกแต่งตั้งขึ้นไว้เพื่อให้พบกับพระยาห์เวห์ ในการถวายเครื่องบูชาโนอาห์ได้สารภาพว่าเขาเป็นคนบาปซึ่งจำเป็นต้องได้รับเครื่องปกคลุมไถ่ถอนชดเชยความผิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยที่โนอาห์ไว้วางใจในพระองค์

พระเจ้าทรงอวยพระพรโนอาห์และบุตรทั้งหลายของเขา ตรัสแก่เขาว่า

"จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน"

ปฐมกาล 9:1

นี่คือคำบัญชาไม่ใช่คำแนะนำ เวลานี้โนอาห์กับลูกหลานของเขามี 2 ทางเลือก คือ

1. พวกเขาอาจเชื่อฟังพระเจ้า "จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน" ดังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา หรือ
2. พวกเขาจะเป็นเหมือนกับอาดัมกับเอวา และสงสัยว่าพระยาห์เวห์ทรงหมายความว่าตามที่ได้ทรงตรัสจริงหรือไม่ พร้อมกับไว้วางใจการวินิจฉัยตามการหยั่งรู้ของตนเอง

ในตอนต่อไป เราจะได้เห็นพวกเขาเลือกอะไร

พระสัญญา

พระเจ้าตรัสว่า

"...เรา...จะไม่ให้น้ำท่วมล้างผลาญสิ่งมีชีวิตทั้งปวงจนสูญสิ้น และจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายโลกอีกเลย

"นี่คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาที่เราทำไว้ระหว่างเรากับเจ้า... เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของเรากับโลก"

ปฐมกาล 9:11-13

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะไม่ทำลายโลกด้วยน้ำอีก ทุกครั้งที่ฝนตกจะ เป็นเครื่องเตือนความทรงจำถึงพระสัญญานั้น ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านไปนับพัน ๆ ปี หลังจากเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ พระยาห์เวห์ก็ยังทรงรักษาพระสัญญาอยู่

บุตรของโนอาห์ที่ออกมาจากรือ คือ เขม ฮาม และยาเฟท (ฮามเป็นบิดาของคานาอัน) ประชาชาติที่กระจัดไปทั่วโลกถือกำเนิดจากบุตรของโนอาห์ทั้งสามคนนี้

ปฐมกาล 9:18-19

เวลานั้นมนุษย์ได้เริ่มต้นใหม่หมดจด โมเสสได้สรุปเนื้อหาของหนังสือปฐมกาลส่วนนี้ โดยได้เขียนเอาไว้ว่า

โนอาห์มีชีวิตอยู่รวมทั้งสิ้น 950 ปีแล้วเขาก็ตาย ปฐมกาล 9:29

แล้วเรื่องไดโนเสาร์ ฟอสซิล กำนัน

และน้ำมันดิบ เป็นอย่างไรกันแน่?

เราไม่พบคำว่าไดโนเสาร์ในพระคัมภีร์ คำนี้เป็นคำใหม่ซึ่งถูกคิดขึ้นในปี 1841 โดยนักสรีระวิทยาชาวอังกฤษ อย่างไรก็ตามในหน้าของพระคัมภีร์ บันทึกอ้างอิงถึงสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งไม่อาจเทียบเคียงได้กับสัตว์ในยุคปัจจุบันสัตว์ใหญ่สองชนิดที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์มีลักษณะคล้ายคลึงกับซากฟอสซิลอย่างน่าพิศวง

จากสิ่งที้อพระธรรมกล่าวถึง ไม่ว่าใครก็อาจอนุมานได้ว่าไดโนเสาร์ถูกเนรมิตสร้างโดยพระเจ้าและมีชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์มาตั้งแต่เมื่อครั้งปฐมกาล ไดโนเสาร์เป็นสัตว์เลื้อยคลาน ซึ่งสัตว์ชนิดนี้ส่วนใหญ่จะเติบโตตลอดชั่วอายุขัยของมัน

ถ้าพวกมันมีช่วงอายุขัยที่ยาวเช่นเดียวกับมนุษย์ในยุคก่อนน้ำท่วมใหญ่แล้ว พวกมันก็มีขนาดลำตัวใหญ่โตมหึมาเลยทีเดียว

พระคัมภีร์ว่าสัตว์บกทุกชนิดอย่างละคู่ต้องถูกไล่ลงน้ำไป จึงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลว่ามีเพียงตัวลูกเท่านั้นที่ถูกพาขึ้นไปบนนาวา ไม่เพียงแต่เพื่อสงวนพื้นที่เท่านั้น แต่เพื่อยืตเวลาแพร่พันธุ์หลังน้ำท่วมใหญ่ออกไปอีกด้วย เนื่องจากไดโนเสาร์มีขนาดโดยเฉลี่ยเท่ากับลูกม้าตัวเล็ก ๆ และแม่ไดโนเสาร์ที่ใหญ่ที่สุดเมื่อแรกเกิดนั้นก็ยังมีขนาดไม่โตไปกว่าลูกฟุตบอลเลย จากการคำนวณแสดงให้เห็นว่าในนาวามีพื้นที่กว้างพอสำหรับพวกมัน

เมื่อมาถึงประเด็นเกี่ยวกับสาเหตุของการสูญพันธุ์ของพวกมัน เราก็ก็นึกได้แต่คาดคะเนเท่านั้น ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาสัตว์หลายชนิดสูญพันธุ์ไป กระนั้นก็ยังเป็นการยากที่จะระบุถึงสาเหตุการสูญพันธุ์ของพวกมันได้อย่างแน่ชัด ดังนั้นการย้อนเวลากลับไปหลายพันปีย่อมเป็นการยากกว่าเดิม เนื่องจากสภาพดินฟ้าอากาศเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิงหลังจากเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ จึงทำให้มีการตั้งทฤษฎีว่าสัตว์เหล่านี้ไม่อาจมีชีวิตอยู่ท่ามกลางสภาพดินฟ้าอากาศที่เปลี่ยนไปนี้ได้

สภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากภัยพิบัติตอบคำถามต่างๆ ที่เราเห็นในโลกธรรมชาตินี้ ตัวอย่างเช่น ชั้นตะกอนขนาดมหึมาที่เกิดขึ้นจากน้ำท่วม น้ำในปริมาณมหาศาล ปริมาณการฟุ่กร่อนอย่างมากมายมหาศาล สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดถ่านหิน น้ำมันดิบ และซากฟอสซิลที่เราพบกันอยู่ทุกวันนี้ ซากฟอสซิลจำนวนมากแสดงหลักฐานมากมายที่ต้องตะลึงว่าพวกมันถูกฝังอย่างรวดเร็วภายใต้ภาวะภัยพิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาซากฟอสซิลจากสุสานซากฟอสซิลขนาดใหญ่ที่เราพบในปัจจุบันนี้ ซากฟอสซิลใดก็ตามที่ยังอยู่ในสภาพดีเช่น ซากฟอสซิลของปลา นั่นก็หมายถึงว่ามันถูกฝังอยู่ในชั้นตะกอนซึ่งแข็งตัวอย่างรวดเร็วก่อนที่บรรดาสัตว์ที่กินซากพืชซากสัตว์จะทันได้กินมันหรือก่อนที่ซากของมันจะทันเน่าเปื่อยผุพังไป

6 ความลับสน

บทที่สิบของหนังสือปฐมกาลมักถูกเรียกว่าเป็น “ตารางแห่งประชาชาติ” ข้อพระธรรมบทนี้บอกเราให้ทราบว่าชนกลุ่มน้อยกลุ่มหลักนั้นมีต้นกำเนิดมาจากที่ใด โดยเริ่มต้นจากบุตรชายของโนอาห์สามคน บทที่สิบนี้จบลงด้วยข้อความว่า

นี่แหละเป็นพงศ์พันธุ์ที่สืบมาจากบุตรของโนอาห์ตามลำดับสกุลวงศ์
ตามชาติของเขาและจากคนเหล่านี้ประชาชนชาติทั้งหลายในโลกก็แผ่ไพศาลออกไป
ภายหลังน้ำท่วม

ปฐมกาล 10:32

ทุกชนชาติในโลกนี้มาจากครอบครัวนี้ครอบครัวเดียว แต่ดั้งเดิมแล้วทุกคนรู้
เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ เกี่ยวกับการนมิตสร้างของพระองค์ และจุดเริ่มต้นแห่งความบาปและ
ความตาย แต่ว่าสิ่งเหล่านั้นได้เปลี่ยนแปลงไป เกิดอะไรขึ้น

เราพบคำตอบนี้ได้จากหลายเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาหลายศตวรรษ
หลังจากเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ ในเวลานั้นประชากรในโลกได้ทวีจำนวนขึ้นหลายเท่าตัว และ
อาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่น ในดินแดนเมโสโปเตเมียอันเป็นบ่อเกิดของอารยธรรมซึ่งตั้งอยู่ใน
บริเวณที่เป็นประเทศอิรักในปัจจุบัน

คนทั้งหลายทั่วโลกพูดภาษา
เดียวกัน และมีศัพท์สำเนียงเดียวกัน
เมื่อพากันอพยพไปทิศตะวันออก ก็พบ
ทุ่งราบในแดนเมืองชินาร์ จึงตั้งหลัก
แหล่งอยู่ที่นั่น แล้วต่างคนต่างก็พูดกัน
ว่า "มาเถิด เราจงทำอิฐ เมาให้สุกแข็ง"
เขาจึงมีอิฐใช้ต่างหิน และมียางมะตอย
ใช้ต่างปูนสอ เขาทั้งหลายจึงว่า "มาเถิด
เราจงสร้างเมืองขึ้นและก่อให้ยอดเทียมฟ้า
ให้เราทำชื่อเสียงไว้ มิฉะนั้นเราจะต้องกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน"

ปฐมกาล 11:1-4

แผนการของมนุษย์

มีปัญหาที่เห็นได้อย่างชัดเจนหลังจากเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ พระเจ้าได้ทรงบัญชา
ให้มนุษย์...

...จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน

ปฐมกาล 9:1

แต่คนเหล่านี้ได้ตั้งใจว่าทุก ๆ คนควรอยู่รวมกันที่เดียวเป็นเมืองใหญ่ นี่เป็นการ
ไม่เชื่อฟังโดยตรงต่อพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้สนใจว่า

พระเจ้าจะทรงคิดอย่างไร นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มนุษย์คิดว่าตนเองรู้ดีกว่าพระเจ้าว่าสิ่งไหนดีที่สุดในมนุษย์กำลังเลือกผิดอย่างที่ได้เคยทำมาแล้วก่อนหน้านี้ในสวนเอเดน

ดังที่คุณเห็น มนุษย์มีปัญหาเรื่องการเชื่อฟัง คุณเคยนึกสงสัยบ้างหรือไม่ว่าเหตุใดคุณถึงไม่จำเป็นจะต้องสอนเด็กเล็ก ๆ ให้ไม่เชื่อฟังพ่อแม่เลย สิ่งนี้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เพราะว่าการทำทายเป็นปฏิบัติเป็นธรรมชาติของหัวใจมนุษย์ ดังนั้นโดยพื้นฐานแล้วเราในฐานะมนุษย์ไม่ต้องการให้มีใครมาบอกเราว่าต้องทำอะไรบ้าง เราชอบทำสิ่งต่างๆ ตามใจชอบมากกว่า มนุษย์ชาตินั้นเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางอย่างสุดซึ้ง นี่เป็นปัญหาหลักของผู้คนที่อยู่ในที่แห่งเดียว เพื่อจะสร้างเมือง

พระคัมภีร์กล่าวว่า ผู้คนเหล่านี้ต้องการจะสร้างหอคอยสูง เช่นเดียวกันเพื่อ...

"...ให้เราทำชื่อเสียงไว้..."

ปฐมกาล 11:4

มนุษย์กำลังแสวงหาศักดิ์ศรีของตนแทนที่จะแสวงหาหนทางที่จะสะท้อนพระสิริของพระเจ้า พวกเขาเพิกเฉยละเลยต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ธรรมชาติมนุษย์ชอบแบบนี้มากกว่า

ศาสนา

วิธีการสะกดชื่อที่ถูกต้องของเมืองนี้ไม่แน่นอนเนื่องจากภาษาโบราณหลาย ๆ ภาษาไม่ได้ใช้สระ แต่ผู้รู้บางท่านแปลเนื้อความโบราณได้ว่า บาบิล⁹ นี่เป็นชื่อที่มีความหมายทางศาสนาอย่างชัดเจน ชื่อนี้มีความหมายว่า *ประตูกำแพงแห่งพระเจ้า* มีหลักฐานชัดเจนว่าหอคอยนี้มีความสำคัญทางศาสนาเช่นกัน เป็นไปได้อย่างมากที่หอคอยนี้เป็นซิกกูร¹⁰ หรือหอคอยวิหารยุคเริ่มแรก ภูเขาจำลองนี้เชื่อมต่อกับพื้นที่ส่วนวิหาร และมีสถานบูชาตั้งอยู่ที่ปลายยอด วิหารเป็นจุดศูนย์กลางของเมืองและเกี่ยวข้องกับเหล่านักบวช ยัญบูชา บรรดา รูปเคารพและเทศกาลต่าง ๆ เมืองนี้มีการจัดโครงสร้างเป็นอย่างดี ในพระคัมภีร์บาบิโลถูกบันทึกเอาไว้ว่ามีศาสนาแรกที่มีการจัดระเบียบ

พระคัมภีร์ให้ความหมายแก่ศาสนาว่า เป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะเข้าหาเทพเจ้า ด้วยความหวังว่าจะได้รับความโปรดปรานและขจัดสิ่งร้ายต่าง ๆ ออกไป

คิดดูให้ดี ซิกกูรที่นั่นใหญ่โตมโหฬาร การขนอาสาเข้าดำเนินการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างที่มีโครงสร้างที่ใหญ่โตมโหฬารขนาดนั้นย่อมแสดงว่าบรรดาผู้ก่อสร้างอุทิศตนเพื่อเอาใจเทพเจ้าของตนอย่างแน่นอนที่สุด คุณอาจจินตนาการถึงภาพของผู้คนทำงานหนักเยี่ยงทาสท่ามกลางความร้อนระอุ ขณะที่ลำเลียงโคลน เผาอิฐ และก่ออิฐด้วยยางมะตอยได้เลยที่เดียว แม้ว่าเมื่อซิกกูรที่ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าพวกเขาตั้งใจจะขึ้นไปเยี่ยมวิหาร ที่ส่วนยอด

ก็ต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเดินย่ำไปตามชั้นบันไดกัน ขนานใหญ่
ชาวเมืองบาบิโลนออกแบบหนทางที่จะไปพบพระเจ้าของ
พวกเขา แต่ว่านั่นก็ต้องออกแรงอย่างหนัก

พระคัมภีร์กล่าวว่า การอาศัยความพยายามส่วนตนเป็นธรรมชาติของศาสนาต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น ยังมี "ขั้นตอน" มากเท่าใด ก็ยังเป็นศาสนาดีมากกว่านั้น ศาสนาเหล่านี้เรียกครอง เวลา เงินทอง การอุทิศตัว บางครั้งก็มีการทรมานตนเพื่อเอาใจเทพเจ้า แน่แน่นอนว่าย่อมเป็น ความคาดหวังของมนุษย์ว่าการอุทิศตนต่อเทพเจ้าจะทำให้เขามีโชคดีและจัดสิ่งร้ายออกไป และเป็นความรู้ดีกว่าสิ่งต่าง ๆ ย่อมดีกว่าเดิมในชีวิตหน้า ถ้าบุคคลอุทิศตนให้กับศาสนา

เมื่อถึงตรงนี้เราน่าจะถามตนเองว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำริในเรื่องนี้อย่างไร? สมมุติว่าชาวเมืองบาบิโลนถวายหอคอยวิหารแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียง พระองค์เดียว เลียนที่ต่ำเนื้อทั้งหมดระหว่างการก่อสร้าง เท้าที่ปัดจากการย่ำขึ้นลงชั้นบันได ขนาดมหึมาจำนวนมหาศาล ความอ่อนล้าจากการฟุ้งซันเรียกครองต่าง ๆ จากบรรดานักบวช ค่าใช้จ่ายจากการถวายธัญญาไม่รู้จักสิ้น ความเหน็ดเหนื่อยจากการสวดอ้อนวอน การอุทิศ ตนลงมือกระทำสิ่งเหล่านี้จะเปิดประตูกำแพงแห่งพระเจ้าหรือไม่ พระยาห์เวห์จะตรัสว่า "เออละ เราจะเป็นสหายนกันอีกครั้ง" หรือไม่ พระคัมภีร์กล่าวว่า "ไม่"

เพราะเหตุใดหรือ เพราะว่าประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่การประพฤติปฏิบัติตามศาสนา แต่อยู่ที่การไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงเป็นบุคคล มันไม่ใช่เรื่องของบุคคลที่พยายาม อย่างหนักเพียงใดเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่เป็นเรื่องที่บุคคลไว้วางใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มที่หนึ่งไว้วางใจเพื่อนของเขาหรือไม่ มันไม่ใช่เรื่องการควบคุม พระเจ้าให้เห็นชอบเพื่ออวยพระพรสิ่งต่าง ๆ ตามที่บุคคลชอบใจ แต่เป็นเรื่องของการมี มิตรภาพกับพระผู้สร้างจักรวาล และประเด็นสำคัญอยู่ที่การไว้วางใจ

ศาสนาทำให้คนรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนฝ่ายวิญญาน แต่มันก็เหมือนกับการว่ายน้ำ ทวนกระแส มันต้องออกแรงมาก เขาอาจรู้สึกเยี่ยมเมื่อทำสำเร็จ แต่เขาก็ไม่ได้ไปถึงไหน หัวใจของเขาก็ยังคงปกคลุมด้วยเสื้อผ้าสกปรกโสโครกแห่งความบาปอยู่เช่นเดิม

มุมมองของพระเจ้า

ตั้งนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ทรงประทับใจต่อความร่อนรนทางศาสนา พระองค์ได้ทรงบัญชาให้มนุษย์ชาติมีวงศ์วานจำนวนมากและอาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินโลก

พระเจ้าเสด็จมาทอดพระเนตรเมือง และห่อที่มนุษย์ก่อสร้างขึ้นนั้น แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นชนชาติเดียว มีภาษาเดียว นี่เป็นเบื้องต้นของสิ่งที่เขาจะทำ และเขาตั้งใจจะทำอะไร ก็ทำได้ทั้งนั้น"

ปฐมกาล 11:5-6

พระผู้สร้างทรงล่วงรู้ในสิ่งที่ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ว่าเป็นจริงครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยภาษาพื้นๆ ก็คือ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของมนุษย์นั้นคืบหน้าไปไวกว่ามาก ดูเหมือนว่านี่จะเป็นแบบแผน ยิ่งสิ่งต่างๆ ก้าวหน้าและสะดวกสบายมากเท่าใดมนุษย์ก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาต้องการพระเจ้าเป็นสหายน้อยลงเท่านั้น ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงประทานเสรีภาพให้มนุษย์ได้ตัดสินใจเลือกในสิ่งต่างๆ แต่พระองค์ก็ไม่ทรงประสงค์ให้มนุษย์ดำเนินชีวิตโดยไม่พึ่งพาพระองค์

กระจัดกระจายไป

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำบางสิ่งเพื่อเผชิญหน้าต่อการทำทายเป็นปฏิปักษ์ของมนุษย์ พระเจ้าตรัสว่า

"มาเถิดเราจงลงไป ทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายต่างกันไป อย่าให้เขาเข้าใจกันได้" พระเจ้าจึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน คนเหล่านั้นก็เลิกสร้างเมืองนั้น

ปฐมกาล 11:7-8

เมื่อพระเจ้าทรงกระทำให้ผู้คนกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงประทานภาษาใหม่ๆ ให้กับพวกเขา พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ละเอียดถี่ถ้วนยิ่งนัก หลายนๆ ภาษาที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างนั้นซับซ้อนเสียจนนักภาษาศาสตร์ต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะเข้าใจได้ กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่อาจเข้าใจภาษาเหล่านั้นได้โดยสมบูรณ์

ความสับสน

ถึงแม้ว่าผู้คนตั้งชื่อเมืองของพวกเขาว่าบาบิโลหรือประตูกำแพงแห่งพระเจ้า แต่หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปยังที่ต่างๆ พระองค์ทรง

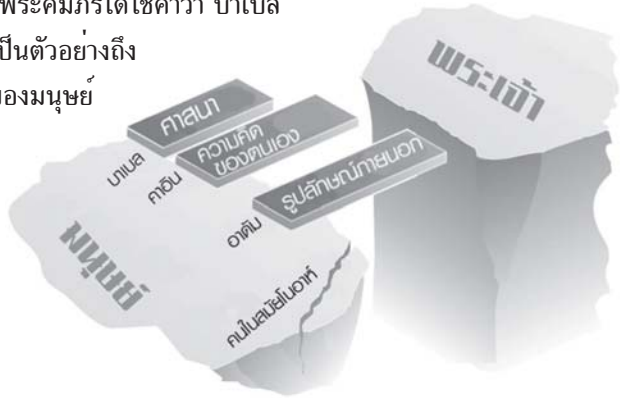
เรียกชื่อเมืองนั้นเสียใหม่ว่าบาเบลและทรงให้ความหมายใหม่แก่ชื่อนั้น บาเบลมีความหมายว่าทำให้ ปะปนกัน ผสม สับสน ตกตะลึง โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

เหตุฉะนั้นจึงเรียกเมืองนั้นว่าบาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเจ้าทรงทำให้
ภาษาของเขาจู่จนวายไป และพระเจ้าทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป
ทั่วพื้นแผ่นดิน

ปฐมกาล 11:9

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้ทุกคนได้รู้ว่าเมืองนี้และหลักข้อเชื่อทางศาสนา
ของเมืองนี้ไม่ได้ประกาศความจริงของพระเจ้า นี่ไม่ใช่กำแพงประตูลูกพระยาห์เวห์
พิธีกรรมหรือคาสอนไม่อาจเชื่อมความสัมพันธ์ที่พังทลายกับองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลย

จากจุดนี้เป็นต้นไป พระคัมภีร์ได้ใช้คำว่า บาเบล
หรืออีกชื่อหนึ่งคือ บาบิโลน เป็นตัวอย่างถึง
ความพยายามในด้านศาสนาของมนุษย์

บทสรุป

พระคัมภีร์กล่าวว่า ศาสนาเป็นความพยายามอันสิ้นหวังของชายหญิงที่ออกแบบขึ้น
เพื่อให้เป็นประตูกำแพงที่นำไปสู่พระเจ้า มนุษยชาติอยู่ในถิ่นทุรกันดารฝ่ายจิตวิญญาณ
พวกเขาหลงทาง พวกเขาไม่อาจหาทางกลับมาหาพระเจ้าด้วยตัวเอง ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสำแดง
วิถีทาง มนุษย์ก็ไม่มีทางรู้ได้ว่าประตูกำแพงอยู่ที่ใด แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้วิถีทาง
พระองค์ทรงรู้จักประตูกำแพง และพระองค์ทรงเป็นผู้...

ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง

2 ซามูเอล 14:14

ถ้ามนุษย์จะเพียงแต่ไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงสำแดง
วิถีทางที่น่ากลับไปสู่ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระองค์

ผู้คนที่อยู่ในเมืองบาบิโลนไม่ได้หยุดก่อสร้างซิกกูร์ท นักประวัติศาสตร์บอกให้เราทราบว่ามีการก่อสร้างหอคอยอื่นเพื่อถวายเกียรติแด่เทพและเทพีต่าง ๆ เช่น อิมทาร์ มาร์ดูค และดากาน เทพเจ้าเหล่านี้และเทพเจ้าอื่นๆ ปรากฏอยู่ตลอดหน้าประวัติศาสตร์ภายใต้ชื่ออื่นๆ อิมทาร์เทียบได้กับไอซิสของชาวอียิปต์ เทียบได้กับอาเธนาหรืออะโฟรไดท์ของชาวกรีก เทียบได้กับวีนิซของชาวโรมัน มาร์ดูคมีความเกี่ยวข้องกับสุริยะเทพ และเราจะได้พบกับชื่อดากานในฉากเหตุการณ์อื่นๆ ที่จะมาถึงในภายหลัง เราจะเรียนรู้ถึงจุดเริ่มต้นและตัวตนของเทพเจ้าเหล่านี้หลังจากที่เราได้ปูพื้นฐานความเข้าใจเพิ่มเติมเรียบร้อยแล้ว

เมื่อมองย้อนกลับไปทั้งสองเรื่องนี้ เราก็พบข้อเปรียบเทียบที่น่าสนใจ มีวิธีคิดสองแบบซึ่งมาพร้อมกับผลลัพธ์สองอย่างที่แตกต่างกัน

วิถีของบาเบล	วิถีของโนอาห์
ไว้วางใจในความพยายามทางศาสนา	ไว้วางใจในพระยาห์เวห์
วิหารหลายแห่ง ประตูกำแพง หลายช่องสู่สวรรค์	พระเจ้าทรงประทานเรือหนึ่งลำ ซึ่งมีประตูหนึ่งบาน
ผู้คนถูกพิพากษาและกระจัดกระจายไป	โนอาห์และครอบครัวรอดชีวิต
พระเจ้าทรงเรียกสถานที่นั้นว่า ความสับสน	พระเจ้าทรงเรียกโนอาห์ว่า ชอบธรรม

บางทีโมเสสก็อาจจะกำลังคิดถึงเรื่องนี้ขณะที่เขียน

...ในบรรดาพระทั้งปวง องค์ไหนจะเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหน
จะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์และน่าเกรงขาม เนื่องด้วย
พระราชกิจอันรุ่งเรืองและอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ อพยพ 15:11

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียว พระองค์ทรงแตกต่าง และทรงบริสุทธิ์โดยแท้

บทที่ หก

1. ความเชื่อศรัทธา
2. พระสัญญา
3. บุตรแห่งการไม่เชื่อ
4. พระคุณ
5. การพิพากษา
6. บุตรแห่งพันธสัญญา
7. เราต้องทำเช่นไร

1. ความเชื่อศรัทธา

หลังจากที่เกิดความสับสนในเรื่องภาษาที่เมืองบาเบล โมเสสได้บันทึกถึงผู้คนในรุ่นต่างๆ ตลอดเวลานั้น พระเจ้ามิได้ทรงลืมพระสัญญาที่จะส่งพระผู้ช่วยมาแต่อย่างใด ถึงแม้ว่าคนส่วนใหญ่จะดำเนินชีวิตอย่างที่ไม่ได้คำนึงถึงพระเจ้า ในแต่ละชั่วอายุคนก็มีคนที่เชื่อในพระสัญญาของพระองค์ อับรามกับซารายก็เป็นคนคู่นั้นที่เชื่อเช่นนั้น

เราเริ่มต้นเรื่องในเมืองเออร์ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของเมืองบาเบล ในช่วงเวลานั้นชาวเมือง

เออร์ก็สร้างหอคอยวิหารหรือซิกกูร์ที่มีชื่อเสียงอุทิศให้กับจันทร์เทวีเช่นเดียวกัน เป็นไปได้ว่าการมีสักการเทพเจ้าเหล่านั้นได้ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าบอกกับอับรามว่า

"จงละบ้านเมืองของเจ้า...ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า"

ปฐมกาล 12:1

การบอกให้อับรามกับซารายอพยพได้ช่วยให้ทั้งคู่จากระบบศาสนาเทียมเท็จ (อย่างไรก็ดี ดวงจันทร์ก็เป็นเพียงหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่เทพเจ้า) เวลานี้อับรามกับซารายมีทางเลือก

1. พวกเขาอาจไม่เชื่อฟังเหมือนกับชาวเมืองบาเบลและปักหลักอยู่ที่เมืองเออร์ ด้วยไว้วางใจ การตัดสินใจของตนเองว่าดีว่าการตัดสินใจพระทัยของพระเจ้า หรือ
2. พวกเขาอาจเชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงรู้ดีที่สุด แล้วเก็บข้าวของสัมภาระและทำตั้งที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำชับ

คุณสามารถจินตนาการได้เลยว่าบรรดาสมาชิกในครอบครัวและเพื่อน ๆ ของอับราม จะให้คำแนะนำแก่เขาอย่างไรบ้าง "อับรามฐานะของท่านก็มั่นคงดีอยู่ ชีวิตที่นี่ก็ดีอยู่แล้ว อย่าไปไหนบ่อยเลย" แต่...

ดังนั้นอับรามจึงไปตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา... อับราม

อายุ 75 ปี

ปฐมกาล 12:4

นี่เป็นก้าวใหญ่สำหรับอับราม เขาไม่อาจหาคำตอบจากหนังสือแผนที่ ทำวิจัยเกี่ยวกับประเทศที่จะไปจากอินเทอร์เน็ต หรือปรึกษาแผนการเดินทางกับบริษัทตัวแทนท่องเที่ยว เขาไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่ากำลังจะไปที่ไหน พระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกแก่เขา แต่อับรามมีความเชื่อศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทรงนำเขาไปที่ละก่าว

ความเชื่อศรัทธาคืออะไร?

ผู้คนมีข้อนึกคิดแปลก ๆ เกี่ยวกับความเชื่อศรัทธา ซึ่งบ่อยครั้งก็ทำให้ชิ้นส่วนปริศนาทางพระคัมภีร์สับสนไป แต่ข้อพระธรรมใช้ชีวิตของอับรามเป็นเครื่องกำหนดนิยามที่ถูกต้องของคำว่า “ความเชื่อศรัทธา” ที่พระยาห์เวห์ทรงหมายถึงนั้นมีความหมายอย่างไร ต่อไปนี้เป็นเครื่องช่วยชี้แนวทางบางประการ

ถ้อยคำหรือแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ ความเชื่อศรัทธา ความไว้วางใจ และความมั่นใจ มักใช้แทนกันอยู่บ่อย ๆ

อับรามเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
อับรามมอบความเชื่อศรัทธาไว้
ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
อับรามไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า
อับรามมีความมั่นใจใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า

เขาเชื่อในสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส
เขามีความเชื่อศรัทธาในพระดำรัส
ของพระยาห์เวห์
เขารู้ว่าพระยาห์เวห์ไว้วางใจได้
ความมั่นใจของเขายู่ใน
พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

คำกล่าวที่ว่า “อย่าไว้วางใจคนแปลกหน้า” ใช้ได้ดีเป็นอย่างยิ่งกับเรื่องความเชื่อศรัทธา การไว้วางใจคนที่คุณไม่รู้จักดีนั้นเป็นเรื่องเสี่ยง อาดัมกับเอวาไว้วางใจคนแปลกหน้า (ซาตาน) และได้รับผลลัพธ์ที่เลวร้ายในภายหลัง

ก่อนที่คุณจะไว้วางใจใครบางคน คุณจำเป็นต้องรู้สองเรื่องเสียก่อน

1. รูปพรรณสัณฐาน เขาชื่ออะไร เขามาจากที่ไหน เขาอ้างตนเองว่าเป็นใคร เจ้าชายหรือยากจ กวีหรือช่างประปา นักการเมืองหรืออัยการ
2. ประวัติ ชื่อเสียงของเขาเป็นอย่างไร เขารักษาคำพูดหรือไม่? เขาฟังพาได้หรือไม่? เพื่อจะให้รู้ประวัติของเขา คุณก็จำเป็นต้องสืบอดีตของเขาเสียก่อน

สำคัญมากที่คุณจะต้องรู้ทั้งสองเรื่องนี้ก่อนที่มอบความไว้วางใจแก่ใครสักคน เพื่อให้ความกระางในทั้งสองเรื่องนี้ พระคัมภีร์กล่าวว่าข้อพระธรรมเขียนไว้เพื่อมนุษย์ชาติจะได้คุ้นเคยใกล้ชิดกับพระยาห์เวห์

เราได้เห็นว่าโมเสสต้องบอกกับทุก ๆ คนว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สูงสุดเป็นพระผู้เป็นเจ้าของและพระผู้สร้างจักรวาล นั่นคือพระรูปพรรณสัณฐานของพระองค์

เมื่อมาถึงพระประวัติของพระองค์ ข้อพระธรรมเขียนไว้เพื่อให้มนุษย์ชาติได้เรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์นั้นทรงฟังได้ พระองค์ตรัสความจริง เมื่อพระองค์ทรงสัญญาพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาเหล่านั้น เรายังคงอยู่ในลำดับขั้นแรก ๆ ของการเรียนรู้ถึงพระประวัติของพระเจ้า แต่เมื่อเวลาผ่านไป เราจะได้เห็นว่า...

...พระสัญญาของพระองค์ผ่านการพิสูจน์มาอย่างถี่ถ้วน...

สดุดี 119:140

พระคัมภีร์หนุนใจเราให้สืบค้นพระประวัติของพระเจ้าเพื่อตัวของเราเอง พระองค์ทรงมอบพระสัญญาพิเศษประการหนึ่งแก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวว่าถ้าเราเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ และถ้าเราแสวงหาเพื่อให้รู้ถึงพระประวัติของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงประทานบำเหน็จแก่เราเป็นข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระองค์เอง

ถ้าไม่มีความเชื่อ ก็เป็นไปได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ด้วยว่าผู้ที่
จะมาหาพระเจ้า ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ และประทานบำเหน็จแก่คน
เหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง

ฮีบรู 11:6

การเชื่อแบบไม่ลืมหูลืมตา

มีสิ่งที่เราเรียกว่าเป็นการเชื่อแบบไม่ลืมหูลืมตา ผู้คนไว้วางใจคนแปลกหน้ากันอยู่ทุกวัน เราทุกคนล้วนเห็นว่านี่เป็นเรื่องเสี่ยงแต่ก็เป็นสิ่งที่ทำกัน

1. รูปพรรณสัณฐาน อับรามคงจะรู้จักชาวเมืองเออร์หลายคนที่ไว้วางใจในฉันทะเทศ
2. ประวัติ กระนั้นฉันทะเทศก็ไม่ได้มีประวัติ ไม่ได้มีชื่อเสียงที่น่าเชื่อถือ พระองค์ไม่เคยสัญญาใดๆ อยาว่าแต่การรักษาสัญญาเลย พระองค์ไม่อาจจะทำเช่นนั้น ดวงจันทร์เป็นเพียงหินก้อนใหญ่ที่โคจรไปรอบโลกเท่านั้น ไม่สามารถคิดพูด หรือทำสัญญาใดๆ ได้

กระนั้นผู้คนก็ยังไว้วางใจดวงจันทร์ในฐานะเทพเจ้า ความเชื่อศรัทธาแบบนี้คือ "สิ่งที่ไม่อาจคาดเดาผลลัพธ์ที่จะติดตามมา" ซึ่งเทียบเท่ากับ "การไว้วางใจคนแปลกหน้า" เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นอยู่บ่อยครั้ง มากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เชื่อถือได้

ในพระคัมภีร์ อับรามกับซาราฮ์ถูกยกเป็นตัวอย่างในเรื่องของความเชื่อศรัทธาชีวิตของทั้งคู่เน้นดำเนินไปโดยอาศัยความเชื่อศรัทธา แต่ความเชื่อศรัทธาของพวกเขา

ไม่ใช่สิ่งที่ไม่อาจคาดผลลัพธ์ที่จะตามมา พวกเขารู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงมีพระประวัติที่เชื่อถือได้และ...

...ถือว่าพระองค์ผู้ทรงสัญญา นั้นสัตย์ซื่อ

ฮีบรู 11:11

ความเชื่อศรัทธาตามแบบพระคัมภีร์

มีบางคนพูดถึงความเชื่อศรัทธาราวกับว่าเป็นของประทานที่พระเจ้าทรงมอบแก่คุณ เป็นเหมือนกับของขวัญ แต่เมื่อคุณศึกษาชีวิตของอับรามกับซาราย คุณก็จะเห็นความเชื่อศรัทธาของทั้งคู่ที่มีต่อพระเจ้ามีลักษณะคล้าย ๆ กับการแสดงออกถึงความเชื่อศรัทธาแบบวันต่อวัน ในเรื่องอื่นๆ ทั้งคู่เชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงบอกความจริงและทั้งคู่ก็กระทำทุกสิ่งบนพื้นฐานของความเชื่อนั้น

โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้ไปยังสถานที่ซึ่ง
ท่านจะได้รับเป็นมรดกในภายหลัง ท่านก็เชื่อฟังและออกเดินทาง ถึงแม้ท่าน
ไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน

ฮีบรู 11:8

ดินแดนคานาอันคือจุดหมายปลายทางที่พวกเขาไม่รู้ ปัจจุบันเป็นถิ่นของชาวอาหรับกับชาวอิสราเอล

โดยความเชื่อ ท่านอาศัยใน
ดินแดนพระสัญญาเยี่ยงคนต่างด้าว
ในต่างแดน ใช้ชีวิตอยู่ในดินที่...

ฮีบรู 11:9

อับรามกับซารายใช้ชีวิตแบบคนเร่ร่อน ชาวท้องถิ่นเรียกพวกเขาว่าเป็นคนฮีบรู ซึ่งเป็นชื่อที่มีความหมายบ่งชี้ถึงคนพเนจร คนที่มาจากดินแดนไกลโพ้น จากนั้นเป็นต้นไปเชื้อสายของพวกเขาถูกเรียกว่าเป็นชาวฮีบรู

2 พระสัญญา

เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้อับรามออกจากเมืองเออร์ไปนั้น พระองค์ได้ทรงมอบพระสัญญาอย่างจำเพาะเจาะจง 4 ประการด้วยกัน

ประการแรก ในบ้านเกิดเมืองนอนของอับรามนั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อนว่า เทพเจ้าจะกระทำสัญญากับมนุษย์ บรรดาเทพเจ้าต่างๆ ของชาวบาบิโลนไม่เคยทำข้อผูกมัดใดๆ ทั้งนั้น เนื่องจากบรรดาเทพเจ้าก็มักแต่ต่อสู้กันเอง ผู้คนก็เลยไม่อาจรู้ว่าเทพเจ้าองค์ใดจะทรงมีอำนาจอยู่ได้นานจนรักษาสัญญานั้น ๆ

ประการที่สอง ถ้าพระยาห์เวห์ทรงทำสัญญาและทรงรักษาพระสัญญาอย่างต่อเนื่อง นั่นก็ทำให้พระองค์ทรงอยู่ในข่ายที่แตกต่างไปจากเทพเทพอื่น ๆ พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียว นั่นจะเป็นสิ่งที่สร้างพระประวัติที่น่าเชื่อถือสำหรับคนในอนาคตให้พิจารณาว่าควรระวังไว้ว่าพระองค์หรือไม่

องค์พระเป็นเจ้าทรงสัญญากับอับรามว่า...

1. เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่...
2. เราจะทำให้ชื่อเสียงของเจ้าเลื่องลือ...
3. เราจะอวยพรแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า...
4. ...ทุกชนชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเจ้า ปฐมกาล 12:2-3

พระสัญญาข้อแรกของพระเจ้าเป็นข่าวดีสำหรับอับรามเพราะว่า...

นางซารายนั้นไม่มีบุตรเพราะเป็นหมัน ปฐมกาล 11:30

การจะเป็นชนชาติใหญ่ได้นั้น ตัวเขาต้องเป็นพ่อคนเสียก่อน อย่างไรก็ตามเนื่องจากซารายมีอายุได้หกสิบห้าปีแล้ว และเขาเองก็ไม่มีลูก อับรามรู้สึกกังวลว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน อีกครั้งหนึ่ง เขาจำเป็นต้องไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์จะทรงรักษาพระคำรัส

สัญญาประการสุดท้ายถูกยกขึ้นเป็นข้อแรก และเป็นการอ้างอิงโดยตรงถึงพระผู้ช่วยพระเจ้ากำลังบอกกับอับรามว่าหนึ่งในเชื้อสายของเขาจะเป็นพระผู้ซึ่งถูกเจิมตั้งเอาไว้และทรงบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระพรต่อทุกๆ คน พระคัมภีร์กล่าวว่าอับรามเชื่อพระเจ้า และชื่นชมยินดี "เมื่อคิดถึงว่าจะได้เห็น" วันที่พระผู้ช่วยเสด็จมา

พระผู้ช่วยซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะทรงเป็น...

1. บุตรของหญิง

2. ชาย

3. เชื้อสายของอับราม

บุตรที่ทรงสัญญาไว้

ต่อมาองค์พระผู้เป็นเจ้ามีพระดำรัสมาถึงอับรามทางนิมิตว่า "อย่ากลัวเลย อับรามเอ๋ย เราเป็นโล่ของเจ้า เป็นบ่าเหนืจยิ่งใหญ่ของเจ้า"

แต่อับรามทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะประทานบ่าเหนืจให้แก่ข้าพระองค์ไปทำไมในเมื่อข้าพระองค์ยังไม่มีลูกเลย..."

พระองค์ทรงนำเขาออกมาข้างนอกและตรัสว่า "จงเงยหน้าขึ้นดูฟ้า แล้วนับดวงดาว หากเจ้าสามารถนับได้" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เผ่าพันธุ์ของเจ้าจะเป็นเช่นนั้นแหละ"

อับรามเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์ทรงนับว่าเขาเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อนี้

ปฐมกาล 15:1-2,5-6

ข้อความสุดท้ายบรรจุความหมายที่สำคัญเอาไว้ เราจะพิจารณาคำสามคำ ได้แก่ ความชอบธรรม นับว่า และได้เชื่อ

ความชอบธรรม

ดังที่เราได้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ คำว่าความชอบธรรมถูกใช้เพื่ออ้างถึงพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า พระองค์ทรงปราศจากตำหนิหรือความบาปโดยสิ้นเชิง

การที่ใครบางคนจะดำเนินชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า เขาจะต้องมีสิ่งที่ดีติดกับเขาทำหายไปในส่วนเอเดน นั่นคือ เขาจำเป็นต้องมีความชอบธรรม เมื่อพูดตามวิสัยมนุษย์แล้ว เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้เลย กระนั้นพระคัมภีร์ก็กล่าวว่าอับรามมีความชอบธรรมแบบนี้ในที่สุด ไม่ใช่เพราะว่าเขามีสิ่งนี้อยู่ในตัว แต่เพราะว่าพระเจ้าทรงใส่ไว้ในตัวเขา

นับว่า

คำว่า *ถือว่า* หมายถึง การนับว่า พิจารณาว่า ในต้นฉบับถอดความข้อความข้อนี้ โดยใช้คำศัพท์ทางบัญชีโดยการใส่คำว่า *ใส่ไว้* นี้เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริง ตัวอย่าง เช่น ถ้าคุณหมดตัว แต่มีเพื่อนคนหนึ่งบอกคุณว่าเขาได้ใส่เงิน 10,000 เหรียญ เข้าไปในบัญชีของคุณแน่นอนที่เดียวว่าคุณมีเงิน 10,000 เหรียญ คำๆ นี้อ้างอิงถึงข้อเท็จจริง ไม่ใช่การสมมุติ แต่เป็นสิ่งที่คุณยึดถือได้

พระคัมภีร์กล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใส่ความชอบธรรมไว้ในอับราม ไม่ใช่จุดๆ อับรามก็เริ่มต้นดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบในโลกนี้ แต่เป็นในลักษณะที่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรอับรามราวกับว่าเขาได้ห่มคลุมด้วยความชอบธรรมและยืนอยู่ในสวรรค์เรียบร้อยแล้ว นี่เป็นสิ่งที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว การดำเนินการได้เสร็จสิ้นลงแล้ว เขาสามารถยึดถือเรื่องนั้นได้

คำถามก็คือ "อับรามได้รับความชอบธรรมที่ทำให้เขาสามารถยืนต่อหน้าพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาได้อย่างไร?" คำตอบในพระคัมภีร์ คือ

*อับรามเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเขาเป็นคน
ชอบธรรมเพราะความเชื่อนี้*

ปฐมกาล 15:6

ได้เชื่อ

อับรามได้ทำในสิ่งที่อาดัมกับเอวาควรจะได้ทำเมื่อนานมาแล้วในสวนเอเดน เขาเพียงแต่เชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

แต่ยาก่อน เป็นไปได้อย่างไรที่เพียงแค่ "เชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า" จะทำให้คนๆ หนึ่งได้รับการปกคลุมด้วยความชอบธรรม คนๆ หนึ่งจะต้องดำเนินชีวิตที่ดี ทำสิ่งที่ถูกต้อง และมีความคิดถูกต้องด้วยสิ การเชื่อเป็นเรื่องพื้นๆ เกินไป มันจะต้องมีวิธีการชัดเจน แอบแฝงอยู่แน่ๆ เราจะตอบคำถามเหล่านี้ในโอกาสต่อไป แต่สำหรับเวลานี้ให้เราแค่รู้ว่า อับรามมีความเชื่อศรัทธาอย่างแรงกล้าว่าพระยาห์เวห์จะทรงรักษาพระคำรับสั่งของพระองค์ จนเขา...

...หมายมุ่งนครซึ่งตั้งอยู่บนฐานรากอันมีพระเจ้าทรงเป็นสถาปนิก
และผู้สร้าง

ฮีบรู 11:10

ถึงแม้ว่าร่างกายของอับรามจะตายลงในที่สุด แต่เขาเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงมีวิธีที่จะกระทำให้เขามีชีวิตอยู่ในสรวงสวรรค์ในฐานะสหาย

"อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และความเชื่อนี้พระองค์ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมของเขา" และเขาได้ชื่อว่าเป็นสหายของพระเจ้า

ยากอบ 2:23

3 บุตรแห่งการไม่เชื่อ

เวลาผ่านไปหลายปี อับรามกับซารายก็ยังคงไม่มีบุตรชายที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาไว้ ทั้งคู่เริ่มนึกสงสัย...พวกเขาตั้งนรณ

นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้แก่อับราม แต่นางมีสาวใช้ชาวอียิปต์ชื่อฮาการ์ นางจึงกล่าวกับอับรามว่า "ดูสิองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมให้ฉันมีลูก จงไปนอนกับสาวใช้ของฉัน บางทีฉันจะมีลูกผ่านทางนาง" ...

ปฐมกาล 16:1-2

นี่เป็นวิธีการจัดการกับการไม่มีบุตรซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในทางวัฒนธรรม ซารายยกหญิงรับใช้ของเธอให้กับอับราม

[อับราม] เขาก็หลับนอนกับฮาการ์และนางก็ตั้งครรภ์ ปฐมกาล 16:4

ฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม และอับรามตั้งชื่อบุตรที่นางให้กำเนิดว่าอิชมาเอล อับรามอายุ 86 ปี เมื่อฮาการ์ให้กำเนิดอิชมาเอลแก่เขา

ปฐมกาล 16:15-16

อิชมาเอล

ในที่สุดอับรามก็มีเชื้อสาย แต่ก็มีปัญหา พวกเขาทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีของตนเอง ไม่ใช่วิถีทางของพระเจ้า

เมื่ออับรามอายุ 99 ปี องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เขาและตรัสว่า "...เขาจะไม่เรียกเจ้าว่าอับรามอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่ออับราฮัม เพราะเราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของชนชาติต่างๆ"

ปฐมกาล 17:1, 5

อับรามซึ่งเวลานี้มีชื่อใหม่ว่าอับราฮัมไม่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าตรัส ถึงอย่างไรเขาก็มีผู้สืบเชื้อสายคืออิซมาเอลแล้ว

พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมด้วยว่า "ส่วนซาราห์ภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกนางว่าซาราห์อีกต่อไป นางจะชื่อว่าซาราห์ เราจะอวยพรนางและจะให้นางกำเนิดลูกชายคนหนึ่งแก่เจ้าอย่างแน่นอน เราจะอวยพรให้นางเป็นมารดาของชาติต่างๆ กษัตริย์ของชนชาติต่างๆ จะมาจากนาง" **ปฐมกาล 17:15-16**

เพราะเหตุใดพระยาห์เวห์จึงยังตรัสถึงซาราห์อยู่เล่า องค์พระผู้เป็นเจ้ามีทรงทราบถึงเรื่องฮาการ์หรือ น่าจะเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาไว้จะเสด็จมาทางอิซมาเอลหรือไม่

อับราฮัมหมอบกราบชนหน้าลง เขาหัวเราะและพูดกับตนเองว่า "ชายอายุร้อยปีจะมีลูกได้หรือ? และซาราห์จะให้กำเนิดลูกเมื่ออายุเก้าสิบหรือ?" และอับราฮัมทูลพระเจ้าว่า "ขอเพียงแต่พระองค์ทรงอวยพรชีวิตของอิซมาเอล!" **ปฐมกาล 17:17-18**

อับราฮัมได้ชี้แจงกับองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า อิซมาเอลอาจเป็นบุตรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้

แล้วพระเจ้าตรัสว่า "แต่ซาราห์จะคลอดลูกชายคนหนึ่งให้เจ้า และเจ้าจะเรียกเขาว่าอิสอัค เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเรากับเขา เป็นพันธสัญญานิรันดรแก่ลูกหลานของเขาที่จะมาภายหลัง สำหรับอิซมาเอล เราได้ฟังเจ้า เราจะอวยพรเขาอย่างแน่นอน... และเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ แต่พันธสัญญาของเรานั้น เราจะทำกับอิสอัคซึ่งซาราห์ จะคลอดให้เจ้าปีหน้าในช่วงเวลานี้" **ปฐมกาล 17:19-21**

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงอวยพรอิซมาเอล แต่เขาไม่ใช่บุตรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าทรงยกย่องสิ่งที่ทำตามวิถีของพระองค์เท่านั้น ซาราห์จะมีบุตรภายในหนึ่งปี และชื่อของบุตรนั้นคืออิสอัค

ถึงแม้ว่าอับรามกับซาราห์ได้เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญา แต่ความเชื่อศรัทธาของทั้งคู่ก็ขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งพวกเขาทรมานทรมานด้วยความรู้สึกสงสัย แต่พระเจ้าตรัสว่า จะทรงยกย่องความเชื่อศรัทธา แม้ว่าความเชื่อศรัทธานั้นจะมีขนาดเท่ากับเมล็ดพันธุ์ฝักกาด^๑ เมล็ดพันธุ์ฝักกาดมีขนาดเล็กมาก ประเด็นสำคัญไม่ใช่ขนาดของความเชื่อศรัทธาที่คุณมี แต่อยู่ที่คุณมีความเชื่อศรัทธาในผู้ใด

ความเชื่อศรัทธาอย่างมากในจันทร์เทพก็คงจะไม่ช่วยอะไรอับราฮัมได้ ในขณะที่ความเชื่อศรัทธาอันคลอนแคลนในพระยาห์เวห์กลับทำให้เกิดบางสิ่งขึ้นได้ สิ่งที่คนเชื่อศรัทธาต่างหากที่มีความสำคัญ ไม่ใช่ตัวความเชื่อศรัทธา อับราฮัมกับซาราห์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

4 พระคัมภีร์

หลังจากที่อับราฮัมมาถึงดินแดนคานาอัน เขาย้ายออกไปยัง...

...แถบเนินเขาด้านตะวันออกของเมืองเบธเอล และตั้งเต็นท์ขึ้นโดย

มีเบธเอลอยู่ทางตะวันตก

ปฐมกาล 12:8

เบธเอลกลายเป็นสถานที่เกี่ยวข้องกับพระยาห์เวห์และพระพรที่มาจากพระองค์นี้เป็นสถานที่แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าผมจะเคยถึงเมืองเบธเอลอีกเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ขอให้คุณจดจำเมืองนี้ให้ดี ที่นี่เป็นสถานที่อับราฮัม...

...ได้ก่อแท่นบูชาขึ้นถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและนมัสการร้อง

ออกพระนามพระยาห์เวห์ที่นั่น

ปฐมกาล 12:8

ดังที่เราได้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ว่าการสร้างแท่นบูชาขึ้นใช้มาตั้งแต่สมัยของอาเบล แท่นบูชาถูกกำหนดให้เป็นสถานที่พิเศษที่จะมาพบพระเจ้า เมื่อมนุษย์มาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะถวายสัตว์ซึ่งมักจะเป็นแกะหรือแพะแก่พระองค์ แล้วฆ่าและเผาสัตว์นั้น แท่นบูชาและเครื่องเผาบูชามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากทั้งสองสิ่งนี้มีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการลบบาป สิ่งนี้เป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงกอบกู้คนบาปให้กลับมามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระองค์ เราจะอธิบายแนวคิดนี้โดยละเอียดในภายหลัง

โลท

อับราฮัมมีหลานชายชื่อโลท ซึ่งติดตามเขามาจากเมืองเออร์ หลังจากที่เขาหลงหลักปักฐานในดินแดนคานาอันได้ไม่นานนักก็เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าไม่มีทุ่งหญ้ามากพอที่จะเลี้ยงฝูงสัตว์ของทั้งคู่

อับรามจึงกล่าวกับโลทว่า "อย่าให้เราจับเจ้าหรือคนของเรา กับคนของเจ้าทะเลาะกันเลย เพราะเราเป็นญาติพี่น้องกัน ที่ดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้า ไม่ใช่หรือ? เราแยกทางกันเถอะ ถ้าเจ้าไปทางซ้าย เราก็จะไปทางขวา ถ้าเจ้าไปทางขวา เราก็จะไปทางซ้าย"

ปฐมกาล 13:8-9

โลทมีทางเลือก เขาอาจเลือกหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์หรือเลือกภูเขาที่มีแต่ก้อนหินแข็งขรุขระ อีกทางหนึ่งก็คือเขาอาจจะแบ่งดินแดนที่อุดมสมบูรณ์กับดินแดนกันดารอย่างละครึ่งสำหรับตัวเขากับอับราฮัม

โลทเงยหน้าขึ้นมองดูรอบๆ และเห็นว่าที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดตามทิศที่จะไปยังเมืองโคอาร์นั้นมีน้ำทำอุดมสมบูรณ์ดี...โลทจึงเลือกเอาบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดน...

ปฐมกาล 13:10-11

โลทเอาหุบเขาไปทั้งหมด

...เขาทั้งสองจึงแยกทางกัน อับรามอาศัยอยู่ในดินแดนคานาอัน ส่วนโลทไปอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ ในที่ราบจอร์แดน และตั้งเต็นท์ของเขาใกล้เมืองโสโดม ชาวโสโดมนั้นชั่วร้ายและทำบาปมหันต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ปฐมกาล 13:11-13

โสโดม

โลทตั้งรกรากอยู่ที่เมืองโสโดม ซึ่งเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงเป็นที่น่ากังขา

บัดนี้โสโดม.. มีบาปคือ นางกบฏุกๆ ที่หยิ่งโสได้รับการบำรุงบำเรอเกินขนาดและไม่มีเรื่องทุกข์ร้อนอันใด พวกเขาไม่ช่วยเหลือ คนยากจนขัดสน เขาจองทองและทำสิ่งที่น่าชิงชังต่อหน้าเรา

เอเสเคียล 16:49-50

ชาวเมืองโสโดมอุทิศตนให้กับการปรนเปรอตนเอง พวกเขาเอาตนเองเป็นศูนย์กลางหลงระเหิงไปกับความฟุ้งเพื่อสะดวกสบายไร้กังวล เพิกเฉยต่อความหิวโหยขัดสนรอบตัว พวกเขาหยิ่งโส พระเจ้าตรัสว่าพวกเขาเป็นคนบาปหนาที่สุด พระเจ้าตรัสแก้อับราฮัมว่าความบาปของเมืองโสโดมและบรรดาเมืองที่เมืองน้องของเมืองนี้ช่างหนักหนาและบาปตาเสียจนพระองค์จะทรงทำลายเมืองเหล่านี้เสีย

อับราฮัมเป็นห่วงโลทและต้องการจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับผู้ชอบธรรม คือบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ซึ่งชื่อของพวกเขาได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต

แล้วอับราฮัมเข้าไปหาพระองค์และทูลว่า "พระองค์จะทรงกวาดล้างคนชอบธรรมไปพร้อมกับคนชั่วหรือ? พระองค์จะทำอย่างไรถ้าหากว่ามีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น? พระองค์จะทรงกวาดล้างเมืองนั้นจริงๆ หรือ พระองค์จะไม่ทรงละเว้นชาวเมืองนั้นเพื่อเห็นแก่คนชอบธรรมห้าสิบคนในนั้นหรือ? พระองค์จะไม่ทรงทำอย่างนั้นแน่ พระองค์จะไม่ทรงประหารคนชอบธรรมไปพร้อมกับคนชั่ว หรือปฏิบัติต่อคนชอบธรรมเช่นเดียวกับคนอธรรมเลย พระองค์จะไม่ทรงทำอย่างนั้นแน่ องค์ตุลาการแห่งสากลโลกจะไม่อ้างความยุติธรรมไว้หรือ?"

ปฐมกาล 18:23-25

เป็นไปได้ว่าอับราฮัมรู้ว่าเขากำลังผลักดันพระยาห์เวห์จนถึงขีดสุด เมื่อเขาขอพระองค์ให้ทรงละเว้นเมืองนี้ไว้เพื่อเห็นแก่คนที่ยกย่องพระเจ้าห้าสิบคน กระนั้นในอีกทางหนึ่ง โลทเป็นคนดีและอาศัยอยู่ที่เมืองโสโดมมาได้ระยะหนึ่ง แน่แน่นอนที่เดี๋ยวกว่าเขาจะมีอิทธิพลโน้มน้าวจิตใจคนอย่างน้อยห้าสิบคน

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "หากเราพบคนชอบธรรมห้าสิบคนที่โสโดม เราจะละเว้นโทษเมืองนั้น..."

ปฐมกาล 18:26

คุณคงแทบจะได้ยินอับราฮัมถอนหายใจด้วยความโล่งอก อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องคิดให้ถี่ บางสิ่งที่เขาได้ยินเกี่ยวกับโลทไม่ได้เป็นไปในทางที่ดีเท่าใดนัก บางทีเขาอาจจะไม่ได้มีอิทธิพลโน้มน้าวใจคนมากขนาดนั้นก็ได้อับราฮัมเริ่มต้นต่อรองกับพระเจ้า เขาพูดว่า

อับราฮัมทูลอีกว่า "ในเมื่อข้าพระองค์ก็กลัวอาจเฝ้าอมกราบทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าไปแล้ว ทั้งๆ ที่ข้าพระองค์เป็นเพียงฝูงฐีและขี้เถ้า หากจำนวนคนชอบธรรมขาดไปห้าคนจากห้าสิบคนเล่า? พระองค์จะยังทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะคนห้าคนหรือ?" พระเจ้าตรัสว่า "หากเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น"

อับราฮัมจึงทูลอีกว่า "หากพบเพียงสี่สิบคนเล่า พระเจ้าข้า?" พระองค์ตรัสว่า "เพื่อเห็นแก่สี่สิบคนนั้น เราจะไม่ทำลาย"

อับราฮัมจึงทูลว่า "ขออย่าได้ทรงพระพิโรธเลยข้าพระองค์

ขอกราบทูลอีก หากพบเพียงสามสิบคนเท่านั้นแล้ว?" พระเจ้าตรัสตอบว่า "เราจะไม่ทำลาย หากเราพบสามสิบคนเท่านั้น"

อับราฮัมทูลว่า "ในเมื่อข้าพระองค์ก็กลัวอาจเฝ้ามกราบทูล องค์พระผู้เป็นเจ้าไปแล้ว หากว่าพบเพียงยี่สิบคนเท่านั้นแล้ว" พระองค์ตรัสว่า "เพื่อเห็นแก่ยี่สิบคนเราจะไม่ทำลาย"

แล้วอับราฮัมทูลว่า "ขอพระเจ้าอย่าทรงพระพิโรธเลย ข้าพระองค์ขอกราบทูลอีกเพียงครั้งเดียว หากว่าพบแต่เพียงสิบคนเท่านั้นแล้ว" พระเจ้าตรัสว่า "เพื่อเห็นแก่สิบคน เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น" *ปฐมกาล 18:27-32*

อับราฮัมคงจะถอนใจด้วยความโล่งอก เขารู้จักเมืองโสโดมดี ถ้าพระเจ้าทรงทำลายผู้คนในสมัยโนอาห์ได้ เมืองโสโดมก็ไม่มีทางจะรอดพ้นไปได้ กระนั้นพระเจ้าก็ได้ตรัสว่า พระองค์จะทรงละเมืองนี้ไว้ถ้าหากว่ามีคนชอบธรรมสิบคนในเมืองนี้ อับราฮัมคงจะตะลึงงันเลยทีเดียว

ในตอนต้น เราได้เห็นวาทะพยาห์เวห์ได้ทรงเปิดเผยความรักเมื่อพระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างโลกนี้ เป็นความรักที่ประกอบด้วยความห่วงใยใส่ใจ เราสามารถเห็นได้ถึงความห่วงใยใส่ใจของพระองค์ปรากฏอยู่ท่ามกลางความหลากหลายของสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นความงาม กลิ่นหอมต่างๆ และอาหารรสชาติดี

แต่เมื่อพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงละเว้นเมืองโสโดม เพื่อเห็นแก่คนเพียงหยิบมือนั้น พระองค์ก็ได้ทรงสำแดงความรักในลักษณะและความล้ำลึกที่ต่างออกไป นั่นเป็นความรักที่มอบให้แก่ผู้ที่ไม่สมควรจะได้รับ พระคัมภีร์กล่าวถึงความรักที่มอบให้แก่ผู้ที่ไม่สมควรจะได้รับ โดยใช้คำว่าพระคุณและพระกรุณา

อับราฮัมได้เรียนรู้ถึงพระลักษณะอีกด้านหนึ่งของพระเจ้า ขณะที่โมเสสได้บันทึกถึงเหตุการณ์นี้ เขาก็ได้เรียนรู้เช่นเดียวกัน เราเองก็เช่นกัน

5 การพิพากษา

ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระคุณยิ่ง พระองค์ไม่ทรงยอมให้ความรักของพระองค์ถูกเหยียบย่ำอยู่เรื่อยไป การใช้ชีวิตในความบาปนั้นติดต่อกันได้และพระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้รูปแบบการใช้ชีวิตของชาวเมืองโสโดมแพร่ระบาดออกไปนอกหุบเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงใช้ทูตสวรรค์ไปทำลายเมืองเหล่านี้

ทูตสวรรค์เป็นวิญญาณที่เรามองไม่เห็น การที่จะทำให้คนมองเห็นได้ ทูตสวรรค์ต้องปรากฏตัวในสัจฐานของมนุษย์

ทูตสวรรค์ทั้งสองมาถึงเมืองโสโดมตอนพลบค่ำ และโลทนั่งอยู่ที่ประตูเมือง เมื่อโลทเห็นทูตนั้นจึงลุกขึ้นไปต้อนรับ ก้มคำนับจนหน้าจืดพื้น

ปฐมกาล 19:1

ด้วยเหตุผลบางประการ โลทสามารถแยกแยะได้ว่าผู้ที่เขาพบนั้นแท้จริงแล้วคือทูตสวรรค์ เขารู้ว่าพระเจ้าทรงส่งพวกเขา

เขากล่าวว่า "ท่านเจ้าข้า เชิญแวะบ้านของผู้รับใช้ของท่าน ท่านจะได้ล้างเท้าและพักผ่อนสักคืนหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้เช้าจึงค่อยเดินทางต่อไป" ชายทั้งสองตอบว่า "อย่าเลย เราจะค้างที่ลานเมือง"

ปฐมกาล 19:2

โลทรู้ดีถึงความชั่วช้าของเมืองโสโดม เขากลัวว่าพวกเขาจะนอนหลับพักผ่อนอยู่ที่ข้างนอกอาคาร

แต่โลทรีบเร่งนำภรรยาเข้าจนในที่สุดทูตทั้งสองจึงได้ไปบ้านพร้อมเขา เขาได้จัดเตรียมอาหารสำหรับทั้งสองโดยขี้นวมบั้งไม้ไผ่เชื้อ และพวกเขาก็รับประทาน ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน ชายทุกคนจากทุกมุมเมืองโสโดมทั้งหมดทั้งแก่ก็พากันมาล้อมบ้านหลังนั้น คนเหล่านั้นตะโกนบอกโลทว่า "พวกผู้ชายที่มาหาเจ้าคว้านี้อยู่ที่ไหน? จงพาพวกเขาออกมาเดี๋ยวนี้ เราจะได้หลับนอนกับพวกเขา"

โลทจึงออกไปข้างนอก ปิดประตู แล้วพูดกับคนเหล่านั้นว่า "อย่าเลยพี่น้อง อย่าทำสิ่งชั่วช้าเช่นนี้เลย นี่แน่ะ เรามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายเลย เราจะยกให้ท่านทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ แต่อย่าทำอะไรกับชายเหล่านี้เลย เพราะเขาได้มาพักอยู่ใต้ชายคาของเรา ใต้การคุ้มครองของเรา"

พวกนั้นเอ็ดตะโรว่า "ถอยไปให้พ้น เจ้าหมอนี้มาอยู่ในฐานะคนต่างด้าว
แล้วยังคงมาตั้งตัวเป็นตุลาการ! เราจะจัดการกับเจ้าให้ยิ่งกว่าสองคนนั้นเสียอีก"
แล้วพวกเขา ก็กดดันโลทมากขึ้น และรุกเข้ามาเพื่อจะพังประตู

แต่ชายทั้งสองที่อยู่ข้างในเอื้อมมือมาดึงโลทกลับเข้าไปในบ้าน
แล้วปิดประตู จากนั้นพวกเขาทำให้บรรดาผู้ชายที่ออกันอยู่ที่ประตูทั้งหมดทั้งแก
นั้นตาพร่ามัว คนเหล่านั้นจึงหาประตูไม่พบ

ชายทั้งสองกล่าวกับโลทว่า "ท่านมีญาติพี่น้องอื่นอีกบ้างหรือไม่
ในเมืองนี้ไม่ว่าลูกเขย ลูกชาย ลูกสาว หรือคนของท่านที่อยู่ในเมืองนี้? จงพาพวกเขา
ออกไปจากที่นี่ เพราะเราจะทำลายเมืองนี้ เสียงที่ชาวเมืองนี้ฟ้องร้องต่อองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าดังจนพระองค์ทรงส่งเรามาทำลายเมืองนี้" ปฐมกาล 19:3-13

พอใกล้รุ่ง ทูตเหล่านั้นจึงเร่งรัดโลทว่า "เร็วเข้า! จงพาภรรยาและ
ลูกสาวทั้งสองของเจ้าออกไปจากที่นี่ มิฉะนั้นเมื่อเมืองนี้ถูกลงโทษ
เจ้าจะถูกกวาดล้างไปด้วย" เมื่อโลทยังรีรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้ามือของเขา
ทั้งภรรยาและลูกสาวทั้งสอง แล้วพาออกมานอกเมืองโดยพลอดภัย เพราะองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเมตตาพวกเขา เมื่อออกมาแล้ว ทูตองค์หนึ่งจึงพูดว่า
"จงหนีเอาชีวิตรอดเถิด! อย่าหันกลับมามอง อย่าหยุดอยู่ในที่ราบนี้ จงหนีไป
ที่ภูเขา มิฉะนั้นเจ้าจะถูกกวาดล้างไปด้วย" ปฐมกาล 19:15-17

ถึงแม้ว่าโลทได้ไว้วางใจพระยาห์เวห์ในฐานะสหาย แต่โลทก็เป็นความขายนหน้าของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ถึงกระนั้นพระเจ้ายังทรงมอบความรักให้แก่เขาทั้งที่เขาไม่สมควรจะได้รับ
แม้แต่เน้อย เพราะลักษณะอันไม่ชอบธรรมของเขา

เมื่อโลทมาถึงโคอาร์ ดวงอาทิตย์ก็ขึ้นแล้ว แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ทรงให้ไฟกำมะถัน ตกลงมาใส่เมืองโสโดมและโกโมราห์ ไฟนั้นมาจากองค์พระผู้
เป็นเจ้าของเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดังนั้นพระองค์ทรงทำลายเมืองเหล่านั้น
และที่ราบลุ่มทั้งหมด รวมทั้งทุกชีวิตที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น และพืชพันธุ์
ทั้งสิ้นด้วย ปฐมกาล 19:23-25

เข้าตรูวันรุ่งขึ้น อับราฮัมลุกขึ้น... เขามองลงไปยังเมืองโสโดมและ
เมืองโกโมราห์และกวาดสายตาไปทั่วดินแดนในที่ราบ เขามองเห็นควันหนาทึบ
พลุ่งขึ้นจากดินแดนนั้น เหมือนควันที่ออกจากเตาหลอม ปฐมกาล 19:27-28

พระเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่าพระองค์จะทรงทำลายเมืองที่ชั่วช้าเหล่านี้ และพระองค์ก็ทรงรักษาพระดาร์ส พระองค์ทรงรักษาพระดาร์สเสมอ ผู้คนอาจมีปฏิกิริยาต่อเรื่องนี้ แต่เราต้องจดจำให้ดีว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้กำหนดว่ามนุษยชาติควรดำเนินชีวิตอย่างไร พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของเราเอง เราทำให้ตัวของเรตกอยู่ในอันตรายเวลาที่เราเพิกเฉยต่อกฎของพระเจ้าหรือพยายามจะเปลี่ยนแปลงกฎของพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวว่า

วิบัติแก่ผู้ที่เรียกชื่อว่าดี เรียกดีว่าชั่ว... วิบัติแก่ผู้ที่тикักว่าตนเองฉลาด
และหลักแหลมในสายตาของตนเอง อิสยาห์ 5:20-21

ในขณะที่พระยาห์เวห์ทรงพระคุณ แต่เราก็ต้องยำเกรงต่อพระองค์อย่างจริงจังเช่นกัน ข้อพระธรรมกล่าวว่าเหตุการณ์ที่เมืองโสโดมย่ำเดือนแก่เราองค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงพิพากษาความบาปทั้งสิ้นไม่ว่าบนโลกนี้หรือในบึงไฟ

...เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และเมืองต่างๆ โดยรอบ ได้ปล่อยตัว
มัวเมาทำผิดศีลธรรมทางเพศและกามวิปริต พวกนี้เป็นตัวอย่างของบรรดา
ผู้ที่จะรับโทษในไฟนิรันดร์ ยูดา 7

โสโดม	เบธเอล
สถานที่ที่คนปรนเปรอตนเองด้วยความบาป	สถานที่ที่พบกับพระเจ้า
เกี่ยวข้องกับคนชั่วช้า	เกี่ยวข้องกับคนที่มีความเชื่อศรัทธา
ตัวอย่างของการพิพากษา	ตัวอย่างของพระพร

6 บุตรแห่งพันธสัญญา

องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงเสด็จมาโปรดซาราห์ตามที่ตรัสไว้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงทำตามสัญญาที่ให้แก่ซาราห์ไว้ ซาราห์ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราฮัมเมื่อเขาชราแล้ว ตรงตามเวลาที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับเขา อับราฮัมตั้งชื่อบุตรที่ซาราห์คลอดให้ว่าอิสอัค

ปฐมกาล 21:1-3

พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมและซาราห์ แม้ว่าทั้งคู่จะชราแล้วก็ตาม เวลาให้เรอตัดตอนไปถึงตอนที่อิสอัคเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วและเป็นลูกคนเดียวของบ้าน อิชมาเอลได้ย้ายไปอาศัยอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว

ต่อมาพระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม พระองค์ตรัสกับเขาว่า
"อับราฮัมเอ๋ย!"

เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้"

แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ขอเจ้าจงพาลูกชายของเจ้า ลูกชายเพียงคนเดียว
ของเจ้า ผู้ที่เจ้ารัก คืออิสอัค ไปยังแคว้นโมริยาห์" ปฐมกาล 22:1-2

พระเจ้าตรัสสั่งให้อับราฮัมนำอิสอัคไปยังแคว้นโมริยาห์ ทุกวันนี้กรุงเยรูซาเล็มได้ครอบครองอาณาบริเวณแถบนี้ไปจนหมดแล้ว แต่ในสมัยนั้นที่แถบนี้ไม่ค่อยมีคนอาศัยอยู่มากนัก พระเจ้าทรงบอกให้อับราฮัม...

"ถวายเขาเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งเราจะสำแดงแก่เจ้า"

ปฐมกาล 22:2

เดี๋ยวก่อน นี่เป็นการถูกต้องแล้วหรือ พระเจ้าทรงบัญชาให้อับราฮัมฆ่าอิสอัค และเผาร่างของเขานบนแท่นบูชาจริง ๆ หรือ จริง พระบัญชาของพระเจ้ากล่าวเอาไว้ชัดเจนเวลานี้ อับราฮัมต้องตัดสินใจเลือก

1. เขาอาจเพิกเฉยพระเจ้า ละทิ้งพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงพระทัยแข็งและทรงโหดร้าย หรือ...
2. เขาอาจเชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงรู้ในบางสิ่งที่เขาไม่รู้และเชื่อฟังในสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา

อับราฮัมใช้เหตุผลรอง

คำร้องขอของพระเจ้าน่าจะทำให้ อับราฮัมตกตะลึงพรึงเพริดเลยทีเดียว เป็นไปได้ว่าในสมัยนั้นเขาได้เห็นคนชนชาติอื่น ๆ ใช้มนุษย์เป็นเครื่องบูชาญ และรูว่านั้นเป็นรูปแบบของการเอาใจบรรดาเทพเจ้าต่าง ๆ กระนั้นพระบัญชาของพระเจ้าที่ให้เขาบูชาญอิสอัคก็ขัดต่อทุกสิ่งที้อับราฮัมรู้เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ ไม่เพียงเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงสัญญาเอาไว้ว่าอิสอัคจะเป็นเชื้อสายซึ่งให้กำเนิดลูกหลานจำนวนมาก ไม่มีทางใดในโลกนี้ทีจะผสานพระสัญญา ก่อนหน้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้ากับพระบัญชาในขณะนี้ได้เลย พระคัมภีร์ไม่ได้

ปล่อยให้เราคาดเดาว่า ความคิดในใจของอับราฮัมคืออะไร แต่ได้บอกแก่เราว่า

...อับราฮัมเชื่อว่า พระเจ้าทรงสามารถให้คนตายกลับเป็นขึ้นมาได้...

ฮีบรู 11:19

อับราฮัมเชื่อว่าถ้าเขาถวายบูชาอิสอัค องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้เขากลับฟื้นคืนชีวิตได้

ความเชื่อศรัทธา

อับราฮัมจึงได้เดินทางไปเพราะเชื่อศรัทธาในคุณความดีของพระเจ้า เขาออกเดินในเขาวนรุงขึ้น

เขารู้วันรุ่งขึ้น อับราฮัมลุกขึ้นและผูกอานลาของเขา เขาพาคนรับใช้สองคนกับอิสอัคบุตรชายไปด้วย เมื่อเขาได้ตัดพินพอสำหรับเครื่องเผาบูชาแล้ว จึงมุ่งหน้าไปยังที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกเขาไว้

เมื่อถึงวันที่สาม อับราฮัมเงยหน้าขึ้นและเห็นสถานที่นั้นแต่ไกล เขาพูดกับคนรับใช้ว่า "จงอยู่กับลาที่นี่ ขณะที่เรากับเด็กคนนี้อยู่ที่โน้น"

ปฐมกาล 22:3-5

อับราฮัมมั่นใจเหลือเกินว่าเขาทั้งคู่จะกลับบ้านมาอย่างมีชีวิต เขาถึงกับบอกคนรับใช้ว่า

"พวกเราจะนมัสการพระเจ้า แล้วพวกเราจะกลับมาหาเจ้า"

ปฐมกาล 22:5

คำถาม

อับราฮัมจึงเอาพินสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บ่าอิสอัค ตัวเขาเองถือมีดและไฟ ขณะที่ ทั้งสองกำลังเดินไปด้วยกันนั้น อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาของเขาขึ้นมาว่า "พ่อ" อับราฮัมตอบว่า "อะไรหรือลูก?" อิสอัคกล่าวว่า "ไฟกับพินก็มีอยู่ที่นี่แล้ว แต่ลูกแกะสำหรับเผาบูชาอยู่ที่ไหนเล่า?" ปฐมกาล 22:6-7

ไม่ต้องสงสัยว่า อิสอัคได้เห็นการถวายเครื่องเผาบูชาที่แทนบูชามาหลายต่อหลายครั้งแล้ว และเขาก็ไม่ต้องอาศัยความปรารถนาหรือล้าลึกใด ๆ จึงจะบอกได้ว่าสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งขาดหายไป เครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหนกัน?

อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะจัดเตรียมลูกแกะสำหรับเผาบูชา
ไว้เอง" ปฐมกาล 22:8

คุณคงมองเห็นภาพอิสอัคผงกหัวเป็นเชิงว่าเข้าใจแล้ว

แล้วทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน

เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่พระเจ้าทรงบอกไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่น
บูชาขึ้นและจัดฟืนไว้บนแท่นนั้น เขามัดอิสอัคลูกของเขา แล้ววางบนฟืนเหนือ
แท่นบูชา ปฐมกาล 22:8-9

อิสอัคไม่ใช่เด็กทารก คำว่าเด็กชายในภาษาฮีบรูใช้กับเด็กชายไปจนถึงชายวัย
เกณฑ์ทหาร แน่่อนว่าเขาอายุมากพอที่จะต่อสู้ได้ อย่าลืมนว่าเขาได้แบกฟืนขึ้นไปบนภูเขา
กระนั้น ถึงแม้ว่าอับราฮัมจะเป็นชายชรา แต่ก็ไม่มีการบินที่ถึงการต่อสู้ดิ้นรนใดๆ เลย
เห็นได้ชัดเจนว่า อิสอัคยอมจำนนต่อบิตาของเขาด้วยความเต็มใจ ซึ่งเป็นการกระทำที่แสดงถึง
ความเชื่อมั่นในตัวบิดาของเขา ซึ่งเขารู้ดีว่าเป็นผู้ติดตามพระยาห์เวห์

ช่วยตัวเองไม่ได้

เมื่อถูกมัดอยู่บนแท่นบูชา อิสอัคก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เขาอยู่ใต้พระบัญชาของ
พระเจ้าที่จะทรงให้บิดาของเขาสังหารเขาเสีย ไม่มีทางใดที่เขาจะรอดไปได้เลย พระคัมภีร์
กล่าวว่าจากนั้นอับราฮัมก็...

...เอื้อมมือหยิบมีดจะฆ่าลูกชายของตน ปฐมกาล 22:10

คุณเห็นภาพมือของชายชราสั่นระริก หายใจติดขัด หัวใจของเขากำลังจะแตกออกเป็น
เสี่ยงๆ นั่นช่างเป็นช่วงเวลาที่น่าเหลือเชื่อ แขนอันสั่นเทาค่อยๆ เงือขึ้น และในแสงสลัวๆ
ของรุ่งเช้านี้เอง เนื้อโลหะอันเย็นเฉียบของมีดก็สะท้อนแสงวาบ และแล้วชายชราที่ปลง
ความคิด ตัดสินใจในทันใดโดยเจตนา และจากนั้น... หลังจากนั้น..

แต่ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า เรียก อับราฮัมจากฟ้าสวรรค์ว่า

"อับราฮัม! อับราฮัม!"

เขาตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่"

ทูตสวรรค์กล่าวว่า "อย่าแตะต้องเด็กคนนั้น อย่าทำอะไรเขาเลย
บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้หวั่นลูกชายของเจ้าจากเรา
แม้เป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้า" ปฐมกาล 22:11-12

คงจะต้องมีหยาดน้ำตาแห่งความโล่งอกเป็นแน่แท้ คำสั่งประหารถูกยกเลิกไปแล้ว
อย่างน้อยที่สุดสำหรับอิสอัคก็เป็นเช่นนั้น แต่ว่าก็ยังคงมีการตายอยู่นั่นเอง

อับราฮัมเงยหน้าขึ้นเห็นแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันเกี่ยวติดอยู่กับพุ่มไม้
จึงไปจับแกะนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนลูกชายของเขา

ปฐมกาล 22:13

เวลานี้เกิดอะไรขึ้นหรือ เพราะเหตุใดจึงมีการบูชายัญสัตว์หลังจากที่ได้เว้นชีวิต
อิสอัคแล้ว นี่คืออะไรกัน เราจะตอบคำถามเหล่านี้ในเนื้อหาตอนต่อไป แต่เวลานี้ให้เราสรุป
เรื่องราวกันก่อน

พระองค์จะทรงจัดเตรียม

เหตุการณ์นี้ตราตรึงอยู่ในความคิดของอับราฮัมขณะที่เขาตั้งชื่อของภูเขาให้ เป็นเครื่องเตือนความทรงจำว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นไร

ดังนั้นอับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า "พระยาห์เวห์จะทรงจัดเตรียมไว้" อย่างที่พูดกันทุกวันนี้ว่า "จะจัดเตรียมไว้บนภูเขาของพระยาห์เวห์"

ปฐมกาล 22:14

โปรดสังเกตว่าอับราฮัมได้เรียกสถานที่นั้นว่า "พระยาห์เวห์จะทรงจัดเตรียม" เพราะเหตุใดเขาจึงไม่ได้ตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงจัดเตรียมไว้แล้ว" ละ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมเครื่องเผาบูชาไว้แล้วหรือ เพราะเหตุใดอับราฮัมจึงพูดถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ในอนาคตละ ความแตกต่างของชื่อเกิดขึ้นอย่างจงใจ แต่เราต้องรอจนกว่าจะถึงบทต่อๆ ไปจึงจะสามารถเข้าใจความหมายที่แฝงนัยอยู่ได้

...แล้วทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าร้องเรียกอับราฮัมจากฟ้าสวรรค์ เป็นครั้งที่สอง และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศว่า เราปฏิญาณโดยตัวของเราเองว่า ด้วยเหตุที่เจ้าทำเช่นนี้และไม่ได้หวงแม้กระทั่งลูกชายของเจ้า คือลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้าเราจะอวยพรเจ้าแน่นอน...ทุกประชาชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเชื้อสายของเจ้า เพราะเจ้าได้เชื่อฟังเรา"

ปฐมกาล 22:15-18

เรื่องราวจบลงด้วยการที่พระเจ้าทรงย้ำเตือนถึงพันธสัญญาของพระองค์ว่า พระผู้ทรงถูกเจิมตั้งไว้จะเป็นหนึ่งในผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมและอิสอัค พระคัมภีร์กล่าวว่าพระผู้ช่วยจะเป็นพระพรแก่ทุกผู้ทุกคน

พระผู้ช่วยที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้จะทรงเป็น

1. บุตรของหญิง
2. ชาย
3. เชื้อสายของอับราม
4. เชื้อสายของอิสอัค

7 เราต้องทำอะไร

เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์ก็จะพบว่ามีการกล่าวถึงแท่นบูชา และเครื่องเผาบูชาอยู่บ่อยๆ เราจำเป็นต้องเข้าใจความสำคัญของทั้งสองสิ่งหรือไม่แล้วปริศนาพระคัมภีร์ของเราก็จะชัดเจนส่วนสำคัญไป คุณยังคงจำคำถามเกี่ยวกับเหรียญสองหน้าได้หรือไม่?

1. เราจะสามารถกำจัดโทษบาปและผลลัพธ์ที่ติดตามอันน่าสยดสยองไปได้
อย่างไร และ...
2. เราจะสามารถได้รับความชอบธรรมซึ่งเท่าเทียมกับความชอบธรรมขององค์
พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเราจะเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์ของพระองค์ได้อย่างไร?

โทษบาป

ตั้งแต่เราได้กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องกระทำบางสิ่งเกี่ยวกับความบาปของมนุษย์ พระองค์ไม่อาจทรงเพิกเฉยราวกับว่าไม่เคยมีความบาปเกิดขึ้นได้ จำเป็นที่ความบาปทั้งสิ้นจะต้องถูกลงโทษ นั่นเป็นวิถีที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรมเพียงทางเดียว

แต่พระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์และไม่ประสงค์ให้เราใช้ชีวิตชั่ววันรัตนกาลอยู่ในบึงไฟ ดังนั้นคำถามก็คือ "พระเจ้าจะทรงลงโทษความบาปโดยไม่ทรงลงโทษเราได้อย่างไร" บางส่วนของคำตอบอยู่ที่นี้แล้ว ซึ่งก็จำเป็นต้องอาศัยภาพประกอบคำอธิบายเพื่อให้สามารถเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง

การลบบาป

พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ประชาชนนำสัตว์มาฆ่าและเทเลือดของสัตว์ลงบนแท่นบูชา

เพราะชีวิตของสิ่งมีชีวิตอยู่ในเลือด และเราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อ
ลบบาปสำหรับตัวเจ้าบนแท่นบูชา เลือดนั้นเองที่ได้ลบบาปสำหรับชีวิตของคนๆ
หนึ่ง เลวีนิติ 17:11

เราได้เห็นแล้วว่า คำว่าการลบบาปนั้นครอบคลุมความคิดในเรื่องที่ความบาปของมนุษย์ได้ถูกปกคลุมเอาไว้จากสายพระเนตรของพระเจ้าในเชิงสัญลักษณ์ ในที่สุดแล้ว คำๆ นี้ อธิบายว่าเราต้องทำเช่นไรจึงจะทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยว่าหนี้บาปได้รับการชำระอย่างยุติธรรมดีแล้ว การลบบาปต้องอาศัยเลือดประพรมลงบนแท่นบูชา พระคัมภีร์กล่าวว่า...

...ถ้าไม่มีการหลังเลือดก็ไม่มีการอภัยบาป

ฮีบรู 9:22

ให้เราถอดความข้อพระธรรมข้อนี้ และนี่ก็คือข้อพระธรรมข้อเดิมพร้อมข้อความอธิบายเสริมในวงเล็บ

...ถ้าไม่มี (ความตายผ่านทาง) การหลังเลือดก็ไม่มีการอภัยบาป

(แก้หน้าบาป)

ฮีบรู 9:22

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่า จะมีการยกหนี้บาปได้ก็ต่อเมื่อมีความตายเกิดขึ้นตามธรรมดาแล้วมนุษย์ต้องตายเนื่องจากความบาปของตน แต่ในเวลานี้องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสอยู่บนพื้นฐานของเหตุการณ์ในอนาคตว่า พระองค์จะทรงยอมรับความตายของสัตว์ที่ไร้ความผิดแทนความตายของมนุษย์ ในฐานะตัวแทน ชีวิตต่อชีวิต ผู้บริสุทธิ์ซึ่งตายแทนผู้ที่มีความผิด การเผาบูชาได้นำเสนอภาพของกฎแห่งความบาปและความตาย ซึ่งได้รับการผดุงเอาไว้และได้รับการชำระคืนอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ความบาปไม่ได้ถูกเพิกเฉย หากแต่ได้รับการลงโทษเรียบร้อยแล้ว

ตัวแทน

อิสอัคตกอยู่ภายใต้พระบัญชาของพระเจ้าให้ต้องตายฉันใด มนุษยชาติทั้งหมดก็อยู่ใต้โทษประหารฉันนั้น อิสอัคไม่อาจช่วยตัวเองให้รอดจากการพิพากษาของพระเจ้าได้ เขาถูกมัดไว้ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่อับราฮัมไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงประกอบด้วยความรักจะทรงพลิกสถานการณ์ด้วยวิธีการบางอย่าง และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงแทรกแซงสถานการณ์นั้นจริงๆ พระองค์ทรงจัดหาทางออกผ่านตัวแทน พระคัมภีร์กล่าวว่าอับราฮัม...

จึงไปจับแกะนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนลูกชายของเขา

ปฐมกาล 22:13

เขาเผาบูชาลูกแกะ "แทน" อิสอัค จริงอยู่ว่ามีความตายเกิดขึ้น แต่นั่นเป็นความตายของลูกแกะซึ่งเกิดขึ้นแทนที่ความตายของอิสอัค อิสอัคเป็นอิสระก็เพราะว่าลูกแกะได้ตายลง พระยาห์เวห์ได้ทรงจัดหาตัวแทนให้

ประวัติศาสตร์

มีการใช้เครื่องเผาบูชาลบบาปเหล่านี้นับตั้งแต่สมัยของอิสอัคย้อนกลับไปจนถึงเมื่อครั้งที่ประวัติศาสตร์เริ่มต้น ลูกแกะตายแทนอิสอัคฉันใด อาเบลก็ถวายเครื่องสัตวบูชา

เพื่อให้ตายแทนเราฉันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
 ประทานลูกแกะให้เป็นเครื่องถวายบูชาที่เป็นที่ยอมรับ
 แทนที่อิสอัคฉันใด พระเจ้าก็ทรงทอดพระเนตรมาที่
 เครื่องถวายบูชาของอาเบลว่าเป็นที่ยอมรับใน
 สายพระเนตรของพระองค์ฉันนั้น มนุษย์ได้นำ
 เครื่องถวายบูชาซึ่งเป็นตัวแทนลบบาปมา
 ถวายแด่พระเจ้านับตั้งแต่สมัยสวนเอเดน
 เป็นต้นมา

เมื่อมนุษย์มาเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยวิธีการของพระองค์ ทั้งเชื่อในพระดำรัสของ
 พระองค์ มนุษย์ก็จะได้รับการยอมรับและมิตรภาพจากพระยาห์เวห์

เครื่องถวายบูชาเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นว่าเราต้องทำอะไรจึงจะชำระหนี้บาปได้ครบ
 ตามจำนวน และเป็นเครื่องที่ช่วยให้เราเข้าใจถึงแนวคิดเกี่ยวกับการลบบาป ด้วยเหตุผลนี้เอง
 พระเจ้าจึงทรงได้ปฏิเสธเครื่องถวายบูชาของคาอิน เพราะว่าพืชผลไม่อาจหลังเลือดได้

...ถ้าไม่มีการหลังเลือดก็ไม่มีการอภัยบาป

ฮีบรู 9:22

คาอินไม่ได้นำเครื่องถวายบูชาที่สอดคล้องกับแนวความคิดเกี่ยวกับการลบบาป
 ของพระเจ้า พืชผลไม่ได้นำเสนอสิ่งที่เราต้องทำเพื่อให้ความบาปได้รับการชำระและรับ
 การอภัย

ด้านสองด้านของเหรียญหนึ่งเหรียญ

เมื่อเราเข้าใจเรื่องนี้ดีแล้ว เวลานี้ให้เรากลับไปคำถามเหรียญสองด้านกันอีกครั้ง เวลานี้เรามีคำตอบให้กับคำถามแล้ว

คำถาม "มนุษยชาติสามารถหนีจากโทษบาปได้อย่างไร?"

คำตอบ "เราสามารถชำระโทษบาปได้ผ่านทางตัวแทน"

คำถาม "เราจะสามารถได้รับธรรมชาติอันสมบูรณ์แบบที่อาดัมกับเอวาได้ทำสูญหายไปในส่วนเอเดนกลับมาได้อย่างไร? เราจะได้รับอาภรณ์ที่ถูกตองหรือความชอบธรรมที่เท่าเทียมความชอบธรรมของพระเจ้าได้อย่างไร เพื่อเราจะเป็นที่ยอมรับในการทรงสถิตของพระองค์?"

คำตอบ "เมื่อ..."

"อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และความเชื่อนี้
พระองค์ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมของเขา" และ
เขาได้ชื่อว่าเป็นสหายของพระเจ้า

ยากอบ 2:23

เดี๋ยวก่อน นี่เป็นไปได้อย่างไรกัน คนที่มีความผิดสารพัดอย่าง จะได้รับการพิจารณาให้เป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร เขาไม่ได้สมบูรณ์แบบเลยสักนิด แล้วไหนจะยังเรื่องตัวแทนนี้อีก นี่หมายความว่าเราต้องหาตัวมาอย่างนั้นหรือ

เราจะพบคำตอบของคำถามเหล่านี้ในภายหลัง แต่สำหรับขณะนี้ไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องที่จะต้องหาตัวมาถวายบูชาไป แต่ให้เราจดจำคำพูดของอับราฮัมไว้ให้ดี นั่นคือ

พระเจ้าจะจัดเตรียมลูกแกะสำหรับเผาบูชาไว้เอง ปฐมกาล 22:8

เข้าใจถึงเรื่องที่เป็นจริง

สำหรับพวกเราหลายคน การถวายสัตวบูชาอาจฟังดูเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจ พระคัมภีร์สอนให้เรา...

...ห่วงใยสัตว์เลี้ยง...

สุภาพิต 12:10

แล้วทำไมจึงมีการถวายสัตวเป็นเครื่องบูชา? เราจะเข้าใจถึงเหตุผลชัดเจนเมื่อเราศึกษาเรื่องราวต่อไป แต่อยากบอกแนวคิดบางอย่างไว้ตรงนี้ว่า พระคัมภีร์สอนไว้ชัดเจนว่า สัตว์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาให้อยู่ในประเภทเดียวกันกับมนุษย์ สัตว์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระฉายาของพระเจ้า มันไม่มีจุดประสงค์เฉพาะในชีวิต

หลายปีมาแล้ว ผมจำได้ว่าเคยพาลูก ๆ ไปเดินเล่นในสวนสนุก ซึ่งมีหุ้่นจำลองของสัตว์ มีช้างกำลังเป่าแตร ฮิปโปเล่นเครื่องเป่า และสิงโตส่งเสียงคำราม แต่สัตว์เหล่านี้ไม่ใช่ของจริงเลย แต่ละตัวทำเทียมมาจากยางและเหล็ก ทำให้มันดูเหมือนของจริง ผมรู้สึกประทับใจมาก ๆ กับคนที่สร้างสรรค์หุ้่นจำลองเหล่านี้ขึ้นมา

ในการทำงานเดียวกัน เพียงแค่มองดูสรรพสัตว์หลากหลายที่พระยาเวห์ทรงสร้างขึ้นมาก็ทำให้เรารู้สึกยำเกรงถึงฤทธิ์เดชแห่งการสร้างสรรค์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์แล้ว

คนที่สร้างหุ้่นจำลองในสวนสนุกขึ้นมาเป็นคนที่มีความดีเยี่ยม แต่เมื่อเราได้เห็นสไลอย่างเอียงอันงามสง่าของสิงโตตัวจริง หรือการได้ยินเสียงคำรามของจริงก็ทำให้เรารู้สึกว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมามีความเหนือชั้นกว่าหุ้่นจำลองที่มนุษย์สร้างขึ้นมามากมายนัก

ในพระคัมภีร์นั้น สัตว์บางชนิด เช่น สิงโต ถูกนำมาเปรียบเทียบกับพระบารมีและฤทธิ์เดชของพระเจ้า สัตว์ชนิดอื่นๆ เช่น ลูกแกะซึ่งไม่มีพิษสงใดๆ ก็เป็นภาพสะท้อนถึงการเตรียมทางออกของพระเจ้าเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาคาบาปของเรา เราจะเข้าใจถึงรายละเอียดของเรื่องนี้ชัดเจนเมื่อศึกษาต่อไป

พระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดเจนว่า ไม่มีนกหรือสัตว์ชนิดใดที่มีสภาพเป็นพระเจ้า สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องหมายสะท้อนให้เราถึงพระสิริของพระยาห์เวห์ เราควรต้องสำแดงถึงความเอ็นดูและใส่ใจดูแลสัตว์เลี้ยงของเรา แต่เราจะต้องไม่นับถือสิ่งเหล่านี้ว่าเท่าเทียมกับมนุษย์ หรือเสมอเหมือนพระเจ้า

บทที่ เจ็ด

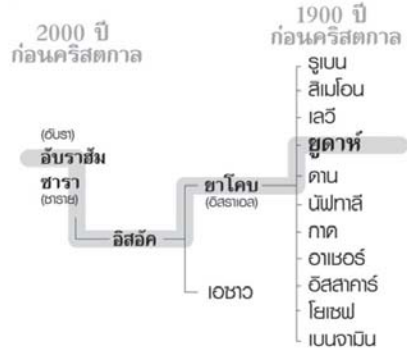
1. อิสราเอลกับยูดาห์
2. ฟาโรห์กับโมเสส
3. โรคระบาดและการเพยพระวณะ
4. ขนมปังกับเนื้อแกะ

1. อิสราเอลกับยูดาห์

พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมและอิสอัคว่าพระผู้ช่วยจะเป็นหนึ่งในผู้สืบเชื้อสายของพวกเขา ชายทั้งคู่มีชีวิตยืนยาวและสิ้นลมหายใจ

ยาโคบ

อิสอัคมีบุตรชายสองคน ได้แก่ เอซาวกับยาโคบ เอซาวเป็นเหมือนกับคาอิน นั่นคือไว้วางใจในความคิดของตน และกระทำการต่างๆ ด้วยวิธีของตนเอง ในทางตรงกันข้ามยาโคบไว้วางใจพระเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถือว่าเขาเป็นสหายของพระองค์ ยาโคบรู้ว่าเขาจำเป็นต้องมีตัวแทนตายแทนความบาปของเขาและมาเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อถวายเป็นเครื่องถวายที่แทนบูชาแก่พระเจ้าอยู่บ่อยๆ

ยาโคบกับคนทั้งหมดที่ร่วมทางได้มาถึงเมืองลูส (คือเบธเอล) ในแผ่นดินคานาอัน เขาสร้างแท่นบูชาขึ้นและเรียกที่นั่นว่าเอลเบธเอลเพราะพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์แก่เขา... ปฐมกาล 35:6-7

ยาโคบได้เชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยกระทำตามพระดำรัสของพระองค์ ผ่านการถวายเป็นแท่นบูชา เขาได้กระทำข้อตกลงกับพระยาห์เวห์ว่า...

... และถ้าไม่มี (ความตายผ่านทาง) การหลังเสียดีกก็ไม่มีการอภัยบาป (แก้หนี้บาป) ฮีบรู 9:22

ถึงแม้ว่ายาโคบจะล้มเหลวอยู่บ่อยๆ แต่พระเจ้าก็ทรงจดจ่ออยู่ที่ความไว้วางใจของเขา ภายหลังจากยาโคบได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็นอิสราเอลซึ่งหมายถึงพระเจ้าทรงมีชัย ทุกวันนี้ชื่อของชนชาติอิสราเอลซึ่งสืบเชื้อสายโดยตรงมาจากยาโคบก็ได้รับการขนานนามตามชายผู้นี้

พระเจ้าได้ทรงทำสัญญากับยาโคบหลายประการ ซึ่งหนึ่งในพระสัญญาเหล่านั้นก็คือพระองค์ได้ทรงรื้อฟื้นพันธสัญญาที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและอิสอัค พระยาห์เวห์ตรัสแก่ยาโคบว่า

"เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของอิสอัค บิดาของเจ้า ... ประชาชาติทั้งมวลทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทางเจ้าและวงศ์วานของเจ้า
ปฐมกาล 28:13-14

พระเจ้ากำลังตรัสว่า หนึ่งในผู้สืบเชื้อสายของยาโคบจะเป็นพระพรแก่ทุกชนชาติ ซึ่งเป็นการอ้างถึงพระผู้ช่วยนั่นเอง

ยาโคบ (หรืออิสราเอล) มีบุตรชายสิบสองคน ซึ่งให้กำเนิดชนสิบสองเผ่า ก่อนที่ยาโคบ จะเสียชีวิต เขาบอกแก่ยูดาห์บุตรชายว่าพระผู้ทรงถูกเลือกสรรจะทรงเสด็จมาทางเผ่าของเขา

พระผู้ช่วยที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะทรงเป็น...	
1	บุตรของหญิง
2	ชาย
3	เชื้อสายของอับราฮัม
4	เชื้อสายของอิสอัค
5	เชื้อสายของยาโคบ (อิสราเอล)
6	มาจากเผ่ายูดาห์

ในช่วงปลายอายุขัยของยาโคบ ได้เกิดภัยแล้งขึ้นในประเทศ ยาโคบรวมทั้งครอบครัวของเขา ซึ่งประกอบด้วยตัวเขา บรรดาภรรยา บุตรและบุตรที่เกิดจากภรรยาทุกคน และครอบครัวของบรรดาบุตรของเขา ก็ได้ย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ในเวลานั้นพวกเขาทั้งหมดมีอยู่ด้วยกันเพียง

เจ็ดสิบคน ประเทศอียิปต์ได้ต้อนรับและปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นอย่างดี พวกเขาไม่ได้เป็นพิษภัยต่อชนชาติที่ยิ่งใหญ่แต่อย่างใด ยาโคบและครอบครัวตั้งหลักปักฐานอยู่ที่ดินแดนสามเหลี่ยมที่บริเวณลุ่มแม่น้ำไนล์ ทำการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร รอคอยให้ภัยแล้งผ่านพ้นไป

พวกเขายังคงอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์หลังจากที่เวลาได้ผ่านไปสามร้อยห้าสิบปี มีการประมาณการว่ามีคนอิสราเอลในขณะนั้นอยู่สองล้านห้าแสนคน เชื้อสายของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบได้กลายเป็นชนชาติใหญ่จริงๆ แต่ปัญหาก็คือ พวกเขาอาศัยอยู่ผิดประเทศ พระเจ้าได้ทรงสัญญากับพวกเขาว่าจะได้รับแผ่นดินคานาอัน ไม่ใช่ประเทศอียิปต์ อย่างไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตรัสแก่ยาโคบไว้ก่อนที่ครอบครัวของเขาทั้งหมดจะหนีจากภัยแล้งในดินแดนคานาอันว่า

เราอยู่กับเจ้า และจะดูแลปกป้องเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และเราจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้ เราจะไม่ทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับเจ้าแล้ว

ปฐมกาล 28:15

พระเจ้าทรงกำลังจะกระทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ โมเสสได้บันทึกเรื่องราวนี้ไว้ในหนังสือเล่มถัดไป นั่นคือ หนังสืออพยพ

หนังสืออพยพเป็นหนังสือเล่มที่สองจากหนังสือทั้งหมด 66 เล่มในพระคัมภีร์

สภาพทาส

บนหน้าประวัติศาสตร์เวลานี้ เราได้กลับมายังจุดเริ่มต้นของของเรื่องราวทั้งหมด คุณยังจำเรื่องราวของฟาโรห์ที่พยายามควบคุมจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในบทที่หนึ่งได้หรือไม่ เราได้เห็นว่ามีกษัตริย์แห่งประเทศอียิปต์ได้ทรงตัดสินพระทัยที่จะ...

...คอยควบคุมพวกเขาให้ทำงานหนัก

อพยพ 1:11

คุณยังจำได้หรือไม่ว่าในสถานการณ์เช่นนั้นเองที่โมเสสได้ถือกำเนิดขึ้นจากพ่อแม่ชาวอิสราเอล เขาถูกกำหนดให้ตายตั้งแต่เกิด แต่กลับได้รับการช่วยเหลือ เลี้ยงดู และได้รับการศึกษาในฐานะสมาชิกเชื้อพระวงศ์คนหนึ่งของฟาโรห์โดยการแทรกแซงของพระเจ้า เราได้เห็นแล้วว่า โมเสสเมื่อเป็นผู้ใหญ่ได้สังหารคนอียิปต์และหนีเข้าไปในทะเลทรายในฐานะผู้ลี้ภัย จากนั้นก็ใช้ชีวิตในฐานะคนเลี้ยงแกะอยู่สี่สิบปี และได้พบกับพระยาห์เวห์ที่ต้นไม้ซึ่งลูกเป็นไฟ และจากการพบกับพระเจ้าที่ต้นไม้ซึ่งลูกเป็นไฟนี้เอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า

"เราได้เห็นความทุกข์เข็ญของประชากรของเราในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร่ำร้องเนื่องจากนายงานอามืดของพวกเขา และเราห่วงใยในความทุกข์

ทรมาน ของพวกเขา ดังนั้นเราจึงลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ และนำพวกเขาออกไปยังดินแดนกว้างใหญ่ อุดมไปด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง...

อพยพ 3:7-8

พระเจ้าทรงบัญชาให้โมเสสกลับไปยังประเทศอียิปต์และช่วยให้คนอิสราเอลได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาส องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงจัดเตรียมอาโรน ซึ่งเป็นพี่ชายของโมเสสให้ช่วยเหลือเขาสำหรับการปฏิบัติในภารกิจนี้ ด้วยการทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้แก่เขา ทั้งคู่เริ่มต้นด้วยการขออนุญาตจากบรรดาคนอิสราเอลเพื่อจะไปเข้าเฝ้าฟาโรห์

โมเสสกับอาโรนจึงเรียกประชุมผู้อาวุโสทั้งหมดของชนอิสราเอล และอาโรนแจ้งให้พวกเขาทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสส... พวกเขาจึงเชื่อ...

อพยพ 4:29-31

พระคัมภีร์กล่าวว่า บรรดาทาสชาวฮีบรูได้ตกลงเห็นพ้องร่วมกันว่าจะไว้วางใจพระยาห์เวห์ในลักษณะเดียวกับที่คน ๆ หนึ่งตกลงใจว่าจะไว้วางใจเพื่อนของเขา

2 ฟาโรห์กับโมเสส

ในสมัยของโมเสส คนอียิปต์เป็นชนชาติที่เข้มแข็งที่สุดในโลก ในขณะที่คนอิสราเอลเป็นแต่เพียงหมู่ทาส ฟาโรห์ทรงเป็นผู้นำโลก ในขณะที่โมเสสเป็นผู้ลี้ภัยจากกระบวนการยุติธรรม โมเสสคงจะมีความคิดหลาย ๆ อย่างแล่นเข้ามาให้ห้วงความคิดขณะที่กำลังพิจารณาเกี่ยวกับการเข้าเฝ้าฟาโรห์แบบหน้าต่อหน้าในแง่มุมต่าง ๆ อยู่นั้น ในที่สุดเมื่อเวลาถึงโมเสสก็ได้บันทึกเอาไว้ว่าท่านเพียงแต่ทูลต่อฟาโรห์ว่า

"พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า 'จงปล่อยประชากรของเราไป ...'"

อพยพ 5:1

คำตอบของฟาโรห์นั้นไม่ชวนให้ใจชื้นขึ้นแม้แต่น้อย

"องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นใคร ที่เราจะต้องเชื่อฟังและปล่อยอิสราเอลไป?"

อพยพ 5:2

ฟาโรห์ทรงทราบเกี่ยวกับเทพเจ้ารา เทพีไอซิส ตลอดจนเทพเจ้าของชาวอียิปต์องค์อื่น ๆ แต่พระองค์ไม่ทรงเคยได้ยินถึงพระยาห์เวห์มาก่อนเลย ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงไม่

จะทรงสำคัญมากนัก พระองค์จะไม่ทรงเสียเวลากับพระเจ้าของเหล่าทาส ยิ่งไปกว่านั้น ฟาโรห์ทรงมีศาสนาที่ทรงนับถือแล้ว ศาสนาที่คนทั้งโลกให้การนับถือ

แต่ประเด็นที่แท้จริงนั้นเป็นประเด็นเรื่องการเงิน การปลดปล่อยทาสออกจากความเสียหายย่อยยับให้กับเศรษฐกิจได้ ซึ่งพระองค์จะยอมให้เกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นไม่ได้ ด้วยทรงไว้วางใจในพระปัญญาของพระองค์เอง ฟาโรห์ก็ทรงตัดสินพระทัยผิดพลาด พระองค์ตรัสแก่โมเสสว่า

"เราไม่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและเราจะไม่ปล่อยอิสราเอลไป"

อพยพ 5:2

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "บัดนี้เจ้าจะได้เห็นสิ่งที่เราจะทำให้ฟาโรห์... เราจะปลดปล่อยพวกเจ้าให้พ้นจากแอกของชาวอียิปต์ ให้พ้นจากการเป็นทาสของพวกเขา... ด้วยการศึกษาของโทษอย่างหนัก อพยพ 6:1,6

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า พระองค์จะทรงนำการศึกษาไปสู่ประเทศอียิปต์ในลักษณะภัยพิบัติ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้เท่านั้นที่ฟาโรห์จะทรงปล่อยให้คนอิสราเอลออกไปจากประเทศอียิปต์ได้ ในเวลาเดียวกัน พระยาห์เวห์ตรัสว่าพระองค์จะทรงสอนคนอิสราเอลเช่นเดียวกัน เพื่อว่าพวกเขาจะได้...

...รู้ว่า **เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา** เจ้าผู้นำพวกเขาให้พ้นจากแอกของชาวอียิปต์

อพยพ 6:7

แต่บทเรียนนี้มีได้มีไว้สำหรับพวกเขาเท่านั้น

ชาวอียิปต์จะรู้ว่า **เราคือพระยาห์เวห์** เมื่อเราเหยียดมือออกจัดการกับอียิปต์และนำชนชาติอิสราเอลออกไป"

อพยพ 7:5

พระเจ้าทรงกำลังจะสอนทั้งคนอิสราเอลและคนอียิปต์ในสิ่งเดียวกันนั่นคือ พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพเหนือฤทธิ์อำนาจของบรรดาเทพและเทพีของคนอียิปต์ทั้งสิ้นรวมกัน พระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยเหลือประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์จากชนชาติที่เข้มแข็งที่สุดในโลกได้

แต่ไม่ใช่แค่เพียงคนสองกลุ่มนี้เท่านั้นที่จะได้เรียนรู้ถึงบทเรียนนี้ พระคัมภีร์กล่าวว่าทุกชนชาติในโลกจะมองมาที่เหตุการณ์ครั้งนี้และเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์

ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่คนอิสราเอลว่า

เราจะรับพวกเจ้าเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า... เราจะนำพวกเจ้าไปยังดินแดนซึ่งเราได้ยกมือสาบานไว้ว่าจะยกให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เราจะยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า เราคือพระยาห์เวห์"
อพยพ 6:7-8

โดยการทรงเลือกสรรหนึ่งชนชาติ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเพื่อให้เป็นการง่ายสำหรับทุกชนชาติได้รู้ว่าพระผู้สร้างทรงเป็นเช่นไรและพระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับมนุษย์อย่างไรบ้าง

พระยาห์เวห์ทรงทำสัญญา แต่พระองค์ทรงรักษาพระสัญญาหรือไม่

พระยาห์เวห์ทรงกล่าวว่าพระองค์จะทรงบีบบังคับให้ฟาโรห์ปลดปล่อยทาสของพระองค์ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจจริง ๆ หรือ

พระยาห์เวห์ตรัสว่าพระองค์จะทรงอุ้มชูชนชาติอิสราเอล ประชากรสมบูรณ์แข็งแรงจำนวนสองล้านห้าแสนคน ในการเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ไปยังดินแดนคานาอัน นั้นเป็นไปได้หรือ

คำถามเหล่านี้และอื่น ๆ อีกมากจะได้รับคำตอบ สิ่งที่คุณทั้งโลกจำเป็นต้องทำก็คือมองมาที่อิสราเอล ก็จะได้เห็นบทเรียนซึ่งมีชีวิตในทุกมิติ ชนิดที่ชวนให้ตื่นตะลึงว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรับมือกับมนุษย์ชาติอย่างไรบ้าง จากจุดนี้เป็นต้นไปคนอิสราเอลจะเป็นที่รู้จักในฐานะประชากรผู้ถูกเลือกสรร พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาที่ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ

...ส่วนเจ้า อิสราเอลผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกสรรไว้
เจ้าผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัมสหายของเรา
อิสยาห์ 41:8

ชั้นเรียนระดับโลก

แม้ว่าบทเปรียบเทียบขลุ่ยมาอุปมาอุปไมยนี้จะไม่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ แต่ก็จัดว่าเป็นบทสิ่งสอนบทหนึ่งได้เช่นกัน

เมื่อนานมาแล้ว มีคำพูดแพร่กระจายออกไปยังชนชาติต่างๆ ทั่วโลกว่า แต่ละชนชาติจะต้องส่งตัวแทนเพื่อเข้าร่วมชั้นเรียนระดับโลก การประชุมครั้งนี้จัดขึ้นภายใต้หัวข้อ พระเจ้าหนึ่งเดียว *พระยาห์เวห์*

ในวันสำคัญนั้น บรรดานักเรียนได้มารวมตัวกันที่โกลด์บริเวนด้านหน้ามีมิสเตอร์อียิปต์ ผู้ซราหลังตรงเป็นสง่า ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือเนื่องจากความสำเร็จในแขนงสถาปัตยกรรมของท่านั่งอยู่ ถัดออกมาเป็นตัวแทนจากบาบิโลนซึ่งเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในฐานะผู้เชี่ยวชาญทางด้านดาราศาสตร์ เปอร์เซีย อินเดีย จีน ทุกชนชาติในทวีปเอเชีย ทวีปยุโรป ทวีปแอฟริกา ทั่วทุกมุมโลกได้ส่งผู้ที่ปรารถนาเป็นเลิศที่สุดมาเข้าร่วม และปรากฏตัวในเครื่องแต่งกายอันประณีตที่สุด

เมื่อ *พระยาห์เวห์* องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จเข้ามาในห้องประชุม ความเงียบก็เข้าปกคลุมห้องอันแน่นขนัด หลังจากที่ได้ทรงจัดการสิ่งต่างๆ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็ทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงเลือกชนชาติหนึ่งมาช่วยพระองค์นำเสนอบทเรียนนี้เป็นตำแหน่งสำคัญและไม่ควรถือเป็นเรื่องเล่น ๆ โดยเด็ดขาด เสียงสวสบบของเสื้อผ้าตึงก้องไป ทั่วห้องประชุมขณะที่บรรดาตัวแทนแต่ละคนพร้อมใจขยับตัวเล็กน้อยเพื่อให้นั่งหลังตรงกว่าเดิม ความปรารถนาซึ่งแทบจะสัมผัสได้อย่างโจ่งแจ้ง แม้ว่าจะไม่ได้ถูกเอื้อนเอ่ยออกมา ต่างพากันแล่นถลาออกมาจากนักเรียนทุกคนพุ่งตรงไปยังข้างหน้า เป็นใจความว่า *"ขอให้เป็นที่เราด้วยเถอะ"*

ขณะที่บรรดาผู้ที่มารวมตัวกันรอคอยด้วยใจจดจ่อ พระเจ้าหนึ่งเดียวก็ทรงเสด็จลงจากเวทีและเสด็จพระราชดำเนินขึ้นลงไปตามแถวที่นั่ง จากนั้นพระองค์ก็ทรงค้อมพระกายลงไปที่เหนือเก้าอี้ตัวเล็กซึ่งอยู่ใกล้กับบริเวณด้านหลังห้อง และทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปจับมือนักเรียนตัวน้อย ที่นั่งอยู่ตรงนั้น พร้อมกับทรงจูบเขาออกไปยังที่ประชุมด้านหน้า เสียงถอนหายใจและเสียงกระซิบแพร่ไปทั่วทั้งห้องอย่างรวดเร็ว *"ยังเด็กอยู่เลย ใครกันนะ เขาประสบความสำเร็จอะไรหรือ"* ดูเหมือนว่าไม่มีใครทราบชื่อของชนชาติเล็กๆ ซึ่งได้รับการเลือกสรรเลย

กระนั้นคำพูดก็กระจายไปทั้งชั้นเรียน ตามความเห็นของมิสเตอร์อียิปต์แล้ว
ชนชาติเล็ก ๆ ก็ประกอบด้วยทาส คนต่ำต้อยเล็กน้อยโดยแท้ ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครพูด
อะไรออกมา แต่ทุกคนก็สัมผัสได้ต่อคำถามแสดงความคับข้องใจ “เพราะเหตุใด
พระยาห์เวห์จึงมีทรงเลือกชนชาติสำคัญมาช่วยพระองค์สอน ชนชาติเก่าแก่ซึ่งเป็น
ที่ยกย่อง เพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงเลือกทาสละ”

แต่พระเจ้าหนึ่งเดียวก็นำได้ทรงหันไปกับเสียงกระซิบกระซาบพึมพำ
ในชั้นเรียนแม่แต่น้อย พระองค์ทรงดึงม่านสูงออกมาและทรงอุ้มตัวแทนน้อยขึ้นนั่ง
บนเก้าอี้ พระยาห์เวห์ทรงกำชอล์กไว้ในพระหัตถ์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงหันมายังฝูงชน
และทรงทำสัญญาให้ที่ประชุมเงียบเสียง “มีความสับสนอยู่ในโลกนี้ว่าสิ่งใด
ผิดและสิ่งใดถูก ผู้คนมีคำถามต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับความเป็นและความตาย เกี่ยวกับ
ว่าเราเป็นเช่นไร หรือว่าเราดำรงอยู่จริงหรือไม่” พระยาห์เวห์ทรงชี้ให้ตัวแทนน้อย
ลุกขึ้น และตรัสต่อไปว่า “เราจะให้นักเรียนที่เราเลือกเขียนบนกระดานดำ ในสิ่งที่
เจ้าทั้งหลายจำเป็นต้องรู้ เราต้องการให้เจ้าดู ฟัง และที่สำคัญจงเรียนรู้ นี่สำคัญมาก”

เมื่อตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงหันมายังอิสราเอลน้อยซึ่งเป็นชนชาติ
ที่พระองค์ทรงเลือกสรรและตรัสว่า “จงเขียนในสิ่งที่เราบอกแก่เจ้า และเฉพาะในสิ่ง
ที่เราบอกแก่เจ้าเท่านั้น”

ชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกชนชาติหนึ่งชนชาติเพื่อจะทรง
ตรัสผ่านเขาไปยังโลกนี้...

...ชนชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้ทราบว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า
และไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลย 1 พงศ์กษัตริย์ 8:60

ไม่ใช่เพราะว่าอิสราเอลมีค่ามากกว่าชนชาติอื่น ๆ พระเจ้าทรงรักทุกชนชาติ
เท่าเทียมกัน

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกท่านและรักท่าน ไม่ใช่เพราะท่านยิ่งใหญ่
กว่าชนชาติอื่น ๆ แท้จริงพวกท่านเป็นชนชาติเล็กที่สุดเสียด้วยซ้ำ แต่เพราะ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักท่านและทรงรักษาคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับบรรพบุรุษ
ของท่าน...” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7-8

3 โรคระบาดและการเพยพระวอน

เมื่อโมเสสกับบาโรนเรียกร้องให้มีการปลดปล่อยประชากร ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ฟาโรห์ก็ทรงทำพระกรรมดั่งเสีย ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงบอกแก่มอเสสว่า

เจ้าจงไปหาฟาโรห์ในตอนเช้าขณะที่เขาไปยังแม่น้ำไนล์... แล้วบอกเขาว่า 'พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนฮีบรูได้ส่งข้าพเจ้ามาทูลพระองค์ ดังนี้ว่า จงปล่อยประชากรของเราออกไป... แต่จนบัดนี้ เจ้าก็ยังไม่ฟัง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ด้วยเหตุการณ์ต่อไปนี้คือ โมเสสจะเอาไม้เท้าตีสลงในแม่น้ำ แล้วน้ำนั้นจะกลายเป็น เลือด ปลาจะตายและแม่น้ำจะเน่าเหม็นจนชาวฮีบรูดื่มน้ำนั้นไม่ได้'" อพยพ 7:15-18

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีเข้าที่หัวใจของศาสนาของคนฮีบรู โดยการทำให้เทพองค์หนึ่งของพวกเขาซึ่งได้แก่แม่น้ำไนล์ให้กลายเป็นสีเลือด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้เทพของพวกเขาอีกถิ่นหนึ่ง พระองค์ทรงกระทำให้แม่น้ำเป็นที่น่ารังเกียจแก่พวกเขา ในการทำเช่นนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงลากเส้นบนผืนทราย พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า พระยาห์เวห์ไม่ทรงเป็นเหมือนกับบรรดาเทพเทพีของคนฮีบรู องค์พระผู้เป็นเจ้าแตกต่างอย่างมากมาย ทุก ๆ คนจำเป็นจะต้องเข้าใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีฤทธานุภาพเหนือกว่าเทพแห่งแม่น้ำไนล์มากนัก

ฟาโรห์ทรงสามารถหยุดเสียต่อนั้นได้และกล่าวว่า "โอ ข้าควรสืบหาเกี่ยวกับพระเจ้า พระยาห์เวห์พระองค์นี้เสียสักหน่อยเป็นไร แม้ที่เดียวว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดช โมเสสอยู่ที่ไหนเสีย ข้าจำเป็นจะต้องพูดกับเขาเดี๋ยวนี้" แต่ไม่เลย ฟาโรห์ยังคงไว้วางใจในการใช้เหตุผล ของพระองค์อยู่เช่นเดิม

...ฟาโรห์จึงยังคงมีพระทัยแข็งกระด้างและไม่ยอมฟังโมเสส...

ฟาโรห์เสด็จกลับวังโดยไม่สนพระทัย อพยพ 7:22-23

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "จงไปหาฟาโรห์และบอกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสตั้งนี้ว่า ...ถ้าเจ้าไม่ยอม เราจะส่งฝูงกบขึ้นมารั้งความทั่วดินแดนของเจ้า จะมีกบเต็มแม่น้ำไนล์ มันจะครูกันเข้าไปในวัง ในห้องนอน จนถึงบนเตียงของเจ้า และมันจะเข้าไปในบ้านของเหล่าข้าราชการของเจ้า และบนตัวประชากรของเจ้า มันจะเข้าไปในเดาปังขนมและอ่างผสมแป้งของเจ้า'" อพยพ 8:1-3

ผู้เผยพระวจนะ

เราจำเป็นต้องหยุดตรงนี้และพิจารณาบางสิ่งที่มีความนัยอันยิ่งใหญ่มาลองคิดดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าชายสองคนปรากฏตัวขึ้นที่นครหลวงใหญ่ของโลกและกล่าวว่าน้ำทั้งหมดในแม่น้ำจะกลายเป็นเลือด ถ้าเรื่องราวนี้มีโอกาสได้ปรากฏลงในหน้าหนังสือพิมพ์ก็คงจะอยู่ในคอลัมน์เล็กๆ ท้ายเล่ม และชายทั้งสองคนก็คงจะถูกเรียกว่าเป็นนักต้มตุ๋น แต่ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงๆ ในชั่วข้ามคืนเรื่องราวนี้ก็จะกลายเป็นข่าวพาดหัวทันที! ทุกๆ คนก็จะพิจารณาทั้งสองคนว่า ทั้งคู่มีสติสัมปชัญญะดีหรือเป็นคนโง่เขลาที่บังเอิญพูดถูกเท่านั้นเอง

จากนั้น ให้จินตนาการต่อไปอีกว่า ถ้าชายคนเดิมพูดอีกว่าสัปดาห์หน้าจะมีกบเต็มไปหมดทั่วประเทศ ทุกๆ คนก็คงจะพูดถึงเรื่องนี้และเฝ้าดูอย่างระมัดระวัง ถ้าเหตุการณ์กบแพร่ระบาดเกิดขึ้นจริงๆ นั่นก็คงเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ จากนั้นเป็นต้นไป ไม่ว่าพวกเขาจะพูดอะไร คำพูดของเขาก็จะได้รับการใส่ใจอย่างยิ่งยวด ไม่ว่าคำพูดนั้นจะเป็นการพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ล่วงหน้าหรือไม่ก็ตาม

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับโมเสสกับอาโรน ไม่ใช่ถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยพระวจนะเพียงแค่อีกครั้งเท่านั้น แต่มากกว่าสิบครั้ง และเป็นจริงทุกครั้ง เพื่อให้การเผยพระวจนะนั้นแม่นยำมากยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงให้โมเสสเผยพระวจนะถึงหลาย ๆ เหตุการณ์ล่วงหน้า บางเหตุการณ์จะเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตลงแล้ว ในขณะที่เหตุการณ์อื่นๆ จะเกิดขึ้นในอีกหลายช่วงหลายศตวรรษเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ เราจะได้อ่านถึงเหตุการณ์บางอย่างในภายหลัง นักคณิตศาสตร์หลาย ๆ คนได้เห็นพ้องต้องกันว่าความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้โดยบังเอิญนั้นช่างน้อยเสียจนไม่อาจวัดได้ นั่นคือเป็นไม่ได้เลย

สิ่งที่ทำให้เรื่องนี้สำคัญมากเหลือเกินก็คือ นี่เป็นวิธีการที่พระเจ้าทรงรับรองผู้เขียนพระคัมภีร์ทั้ง 40 คนว่าเป็นของแท้ เมื่อพระเจ้าทรงบอกให้พวกเขาเขียนข้อความพระองค์ทรงรวมถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยพระวจนะต่างๆ เอาไว้ด้วย เมื่อถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยพระวจนะเหล่านั้นเกิดขึ้นจริงก็จะทำให้น้ำใจความทั้งหมดมีหลักฐานเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะ ในการอ้างอิงชายทั้ง 40 คนนี้ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูท่านหนึ่งได้เขียนเอาไว้ว่า

ในอดีตพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะ...

ฮีบรู 1:1

ถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยแพร่พระวจนะที่เกิดขึ้นจริง เป็นเครื่องวัดอันทรงพลังที่ชี้ชัดว่า ผู้เขียนคนไหนบ้างเป็นผู้เผยแพร่พระวจนะแท้ ถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยแพร่พระวจนะต่าง ๆ ที่พวกเขาได้บันทึกเกิดขึ้นจริง ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาได้เขียนก็จะถูกพิจารณาว่าเป็นจริง ตัวอย่างเช่น เนื่องจากถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยแพร่พระวจนะของโมเสสเกิดขึ้นจริงและมีความแม่นยำสูง ดังนั้นทุกสิ่งที่เขาเขียน ไม่ว่าจะเป็นวิธีการที่จักรวาลได้ถูกสร้างขึ้น วิธีการที่ความบาปได้เข้ามาในโลกนี้ การพิพากษาที่จะมาถึง เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้จึงถูกพิจารณาว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เชื่อถือได้เช่นกัน

เพื่อป้องกันมิให้คนตมต้นกถุถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยแพร่พระวจนะต่าง ๆ ขึ้นมาและกระจายถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยแพร่พระวจนะจอมปลอมเหล่านั้นออกไปว่าเป็นข้อพระธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า

...หากสิ่งที่คุณเผยแพร่พระวจนะประกาศในพระนามของพระยาห์เวห์
ไม่เกิดขึ้นหรือเป็นจริง แสดงว่าคุณเป็นผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตรัสถ้อยคำนั้น

เฉลยธรรมบัญญัติ 18:22

คำพยากรณ์เหล่านั้นจะต้องถูกต้อง 100% ทุกครั้ง ปราศจากข้อผิดพลาดโดยเด็ดขาด

แต่ผู้เผยแพร่พระวจนะคนใดซึ่งแอบอ้างนามของเราทั้งๆ ที่เราไม่ได้สั่ง
ให้เขาพูด หรือผู้เผยแพร่พระวจนะ ที่กล่าวในนามพระอื่น ๆ จะต้องมีโทษถึงตาย"

เฉลยธรรมบัญญัติ 18:20

หรือกล่าวอีกลักษณะก็คือ ผู้เผยแพร่พระวจนะจะต้องมีความแม่นยำ 100% มิฉะนั้นแล้ว เขาก็จะถูกพิจารณาว่าไม่ได้พูดในฐานะที่เป็นตัวแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้อความของเขานั้นอาจได้รับการตรวจสอบว่ามาจากจินตนาการของเขาเองหรือมาจากเทพเทพีอื่นๆ ในกรณีเช่นนี้มีโทษทัณฑ์สถานหนัก ผู้เผยแพร่พระวจนะจะต้องรับโทษถึงตาย มาตรฐานอันสูงส่งเช่นนี้ย่อมทำให้ผู้เผยแพร่พระวจนะเทียมเท็จต้องล่าถอยไป

เพราะว่าผู้เผยแพร่พระวจนะทั้ง 40 คนได้ทำนายถึงเรื่องต่างๆ อย่างจำเพาะเจาะจงและคำทำนายเหล่านั้นก็เกิดขึ้นจริงอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ข้อมูลที่พวกเขาได้บันทึกเอาไว้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับกุญแจที่นำไปสู่ชีวิตที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดี ทางออกของหนีบาป ตลอดจนสิ่งที่เราควรคาดหวัง ณ เบื้องหลังความตาย ข้อมูลเหล่านี้ถือว่าเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นข้อมูลที่มาจากพระยาห์เวห์โดยตรง

นี่จึงเป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้พระคัมภีร์นี้จึงมีลักษณะเฉพาะตัว

หนึ่งเดียว ไม่เหมือนใครอย่างน่าเหลือเชื่อ และน่าจะทำให้เราพิจารณาอย่างเอาใจจริงเอาใจว่า สิ่งที่เรากำลังอ่านอยู่นั้นคืออะไร

แมนย่า

ถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยพระวจนะของโมเสสแมนย่า 100% เมื่อเขาได้กล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำใ้ฝูงกบมารังควานทั่วทุกหัวระแหง

...แล้วกบก็ขึ้นมาจากน้เต็มแผ่นดิน

อพยพ 8:6

โมเสสกับอาโรนก็น่าจะได้ขึ้นพาดหัวใหญ่ของหนังสือพิมพ์ อียิปต์เขียน โทมัส ผลก็คือ ประชากรไม่เพียงแต่เชื่อถ้อยคำซึ่งเป็นการเผยพระวจนะของทั้งคู่เท่านั้น แต่ยังเชื่อในสิ่งที่ โมเสสได้บอกแก่พวกเขาเกี่ยวกับชีวิตและวิถีชีวิตที่พวกเขาพึงยึดถืออีกด้วย ต่อมาภายหลัง โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

เมื่อชนอิสราเอลได้เห็นฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ ประชาชนก็เกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจ ในพระองค์และในตัวโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

อพยพ 14:31

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต่อกรกับบรรดาเทพต่างา

ภัยพิบัติเหล่านี้เริ่มต้นเป็นวงจร องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนฟาโรห์ให้ปล่อยชาวอิสราเอลไป ฟาโรห์จะทรงตรัสว่า "ไม่" และพระเจ้าก็จะทรงนำภัยพิบัติมา ภัยพิบัติแต่ละครั้ง ก็จะมีมุงโถมตีไปที่เทพของคณอียิปต์ทีละองค์ เราไม่อาจบ่งชี้เทพทุกองค์ได้อย่างชัดเจน แต่ผมจะไล่รายชื่อของเทพที่เป็นไปได้มากที่สุด

ลำดับแรก น้ำกลายเป็นเลือด นั้นทำให้ฮาปี เทพแห่งแม่น้ำไนล์ได้รับความอับยศอดสู

จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งฝูงกบทั่วทุกหัวระแหง ในอาคาร ในเตียง ทุกหนทุกแห่ง ภัยพิบัตินี้เอาชนะเฮคเท เทพแห่งชีวิต การถือกำเนิดและการถือกำเนิดใหม่ ซึ่งมีเศียรเป็นกบ ราวกับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสว่า "ถ้าพวกเจ้ายังยืนกรานที่จะนับถือกบ ก็จงรับเอาทบจำนวนมหาศาลไปเสีย" เมื่อเวลาที่ภัยพิบัตินี้ผ่านไป ทุก ๆ คนก็คงจะอดทนระอาใจกับเทพีเฮคเทอยู่บ้าง

หลังจากที่ฝูงกบจากไปก็มีฝูงยุง กระจายเลือดเข้ามา ตามมาด้วยฝูงแมลงวัน แมลงเหล่านี้ก็จะทำให้ชาวอียิปต์เป็นมลทินกันขนานใหญ่ ซึ่งนั่นเป็นการโจมตีที่น่าสะพรึงกลัว ด้วยว่าพวกเขาจำเป็นต้องรักษาตัวให้บริสุทธิ์ตามธรรมเนียมเพื่อจะนมัสการเหล่าเทพของพวกเขาได้

จากนั้นก็เกิดโรคระบาดในหมู่ปศุสัตว์ พวกมันตายจนหมดสิ้น ชาวอียิปต์นับถือเทพปศุสัตว์หลายองค์ ผมจะยกตัวอย่างเพียงสององค์ คือ *เอบิส* โคคักดีลิตีเพคผู้ และ *ฮาฮอร์* เทพีโค แต่เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำลายฝูงปศุสัตว์ เทพเทพปศุสัตว์เหล่านี้ก็ถูกเปิดโปงว่าทรงไร้ฤทธิ์อำนาจในการป้องกันการพิพากษาจากพระเจ้าหนึ่งเดียว *พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า* ทรงยิ่งใหญ่เหนือเทพเหล่านั้น

หลังจากที่เกิดภัยพิบัติซึ่งสร้างความเสียหายแก่ฝูงปศุสัตว์ ประชาชนชาวอียิปต์ก็ได้รับความทุกข์ทรมานจากผี ซึ่งเป็นการโจมตีบรรดาเทพซึ่งกล่าวกันว่าเป็นผู้อำนวยสุขภาพที่ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้สำแดงแก่ประชาชนเหล่านั้นว่าชีวิตส่วนตัวและความสะอาดของพวกเขาล้วนขึ้นอยู่กับพระองค์ทั้งสิ้น

เพื่อเราจะได้ว่า

พระคัมภีร์กล่าวรายงานถึงเรื่องภัยพิบัติต่าง ๆ อยู่หลายหน้า แต่เพื่อเป็นการรวบรัดการรู้เพียงว่าภัยพิบัติแต่ละครั้งได้นำไปสู่สถานการณ์แบบเดิม ๆ ก็น่าจะเพียงพอแล้ว ตัวอย่างเช่น โมเสสได้ประจันหน้ากับฟาโรห์

"พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนฮีบรูตรัสตั้งนี้ว่า จงปล่อยประชากรของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา มิฉะนั้นครั้งนี้เราจะส่งภัยพิบัติอย่างรุนแรงมายังเจ้า ข้าราชการและราษฎรของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าทั่วพิภพนี้ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนเรา

เจ้ายังตั้งตัวเป็นศัตรูกับประชากรของเรา และไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป เพราะฉะนั้นในวันพรุ่งนี้เวลานี้ เราจะส่งพายุลูกเห็บมากกระหน่ำอียิปต์อย่างรุนแรงที่สุด อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศมา"

อพยพ 9:13-14,17-18

ภัยพิบัติครั้งนี้ได้โจมตีซู เทพแห่งท้องฟ้า เซท เทพแห่งลมและพายุ และแม่มะทิ้งบอาอัล เทพแห่งสายฟ้า

เมื่อภัยพิบัติแต่ละครั้งคลี่คลายลงก็ยิ่งเป็นที่ชัดเจนมากขึ้นว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงแต่เพียงปกครองโลกนี้เท่านั้น พระองค์ยังทรงเป็นจอมเจ้านายแห่งจักรวาล พระยาห์เวห์ทรงรักษาพระตำราสของพระองค์ เมื่อถึงเวลานี้ ชาวอียิปต์บางคนก็เริ่มให้ความสนใจและระวังตัวเมื่อพวกเขาได้ยินถึงลูกเห็บที่กำลังคุกคามเข้ามาใกล้

เหล่าข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสขององค์พระผู้
เป็นเจ้ารีบนำข้าทาสและฝูงสัตว์เข้ามาอยู่ใต้ชายคา อพยพ 9:20

พวกเขาได้เรียนรู้ว่า พระยาห์เวห์ทรงรักษาพระดำรัสของพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำให้พายุลูกเห็บตกลงในดินแดนอียิปต์
ลูกเห็บตกลงมาและมีฟ้าแลบฟ้าร้อง พายุในคราวนี้ร้ายแรงที่สุดในอียิปต์ตั้งแต่
สร้างชาติมา อพยพ 9:23-24

แม้กระทั่งฟาโรห์เองก็ยังทรงถูกบีบบังคับให้เผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงเหล่านี้

แล้วฟาโรห์เรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเข้าเฝ้าและตรัสกับเขาว่า
"คราวนี้เราได้ทำบาป องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นฝ่ายถูก เราและประชาชน
ของเราเป็นฝ่ายผิด ช่วยวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้หยุดฟ้าคะนองและพายุ
ลูกเห็บเถิด แล้วเราจะปล่อยพวกเจ้าไปทันที พวกเจ้าไม่ต้องอยู่อีกต่อไป"

อพยพ 9:27-28

แต่ฟาโรห์มิได้ทรงรักษาพระดำรัส แม้ว่าพระองค์จะทรงถูกพิจารณาว่าเป็นองค์อวดตวร
หรือเทพในร่างมนุษย์ แต่พระองค์ก็ได้ทรงเป็นเหมือนกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ฟาโรห์ทรงมูสา

เมื่อฟาโรห์เห็นทุกอย่างสงบลงแล้ว พระองค์ก็ทำบาปอีก คือพระองค์
และข้าราชการของพระองค์ทำใจแข็งกระด้าง เป็นอันว่าฟาโรห์มีพระทัย
แข็งกระด้างไม่ยอมให้ประชากรอิสราเอลออกไป เป็นจริงตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ตรัสผ่านโมเสสไว้แล้ว อพยพ 9:34-35

ภัยพิบัติอื่น

ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงส่งภัยพิบัติอย่างอื่นมาอีก บรรดาสิ่งที่เกิดตลอดจาก
ลูกเห็บมาได้ก็ถูกฝูงต๊กแตนกัดกินเสียจนหมด ภัยพิบัตินี้โจมตีไอชิริสอย่างหนักโดยตรง
พระองค์เป็นเทพแห่งเกษตรกรรมและความอุดมสมบูรณ์ ซึ่งเป็นเทพของชาวอียิปต์ที่มี
ผู้เคารพนับถือมากที่สุดองค์หนึ่ง กระนั้นฟาโรห์ก็ทรงยังตอบสนองเช่นเดิม พระองค์จะไม่ทรง
ปลดปล่อยชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

ในที่สุด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงโจมตีรา สूरียเทพ ซึ่งถือกันว่าเป็นจอมเทพ
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงส่งคำสาปแห่งความมืดมิดอันหนาที่บเสียจนรู้สึกได้ โมเสสได้เขียน
เอาไว้ว่า

ช่วงสามวันนี้ไม่มีใครมองเห็นกันหรือขยับลูกจากที่ แต่คนอิสราเอลมี
แสงสว่างในที่พักของเขา อพยพ 10:23

รา อับอายและไรอานาจโดยสิ้นเชิงเมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระยาห์เวห์ ด้วย
ภัยพิบัติแก่ประการพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ทรงทำลายความเชื่อมั่นของประชาชน
ที่มีต่อบรรดาเทพของชาวอียิปต์เสียจนหมดสิ้น ขณะที่ชนชาติต่างๆ ทั่วโลกได้เฝ้าดูเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นอยู่นั้น เหล่าเทพเทพีของชาวอียิปต์ก็ร่วงหล่นลงมาจากตำแหน่งอันสูงส่งที่เคยถูก
ยกชูไว้นั้น

ภายหลัง หนึ่งในผู้เผยแพร่พระวจนะ 40 คน ได้บันทึกปฏิบัติการของชนชาติอื่น
ซึ่งเฝ้ามองดูเหตุการณ์เหล่านี้ อยู่ไกลๆ ท่านได้บันทึกเอาไว้ว่า

...เราทุกคนกลัวท่านมาก ดังนั้นทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศนี้จึง
ตกอยู่ในความกลัวเพราะท่าน... เมื่อได้ฟังแล้วเราทุกคนก็หวาดกลัวขวัญกระเจิง
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เบื้องบนและ
แผ่นดินโลกเบื้องล่าง โยชูวา 2:9,11

อย่างไรก็ตาม ฟาโรห์ก็ยังคงมิได้ทรงหวั่นไหวแต่อย่างใด ดังนั้นพระเจ้าจึงส่ง
ภัยพิบัติอย่างทีละมา ซึ่งเป็นภัยพิบัติที่สร้างความหายนะมากที่สุด

4 ขนบปังกับเนื้อแกะ

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "เราจะส่งภัยพิบัติอีกอย่างหนึ่ง
มายังฟาโรห์และดินแดนอียิปต์ หลังจากนั้นเขาจะยอมปล่อยเจ้าไปจากที่นี่
เขาจะเลือกใส่พวกเจ้าออกไปจนหมด

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'ประมาณเที่ยงคืนเราจะไปทั่วอียิปต์
แล้วลูกชายหัวปีทุกคนในอียิปต์จะต้องตาย ตั้งแต่โอรสหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับ
บนบัลลังก์ ไปจนถึงลูกชายหัวปีของทาสหญิงที่กำลังไม่แบ้ง ..."

อพยพ 11:4-5

ภัยพิบัติประการสุดท้ายเป็นภัยพิบัติที่เลวร้ายที่สุดซึ่งจะเกิดขึ้นกับคนอียิปต์และ
คนอิสราเอลเหมือนๆ กันถ้าหากเขาไม่กระทำตามคำสั่งของพระเจ้า เพื่อปกป้องจากความ
หายนะในครั้งนี้พระเจ้าได้ทรงบอกให้โมเสสบอกแก่ประชาชนให้

เตรียมลูกแกะ...

...ในวันที่สิบของเดือนนี้ แต่ละครอบครัวจะคัดลูกแกะตัวหนึ่ง

อพยพ 12:3

ต้องเป็นลูกแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิ ลูกแกะนั้นจะต้องไม่ผิดปกติหรือพิการอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นอันขาด พระเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขา นำลูกแกะที่ดีสมบูรณ์แบบมา

"สัตว์ที่เจ้าเลือกนี้อาจจะเอามาจากฝูงแกะหรือแพะ และต้องเป็นตัวผู้
อายุหนึ่งปีไม่มีตำหนิ"

อพยพ 12:5

นำลูกแกะในเวลาทีพระองค์ทรงกำหนด

"จงดูแลมันไว้จนถึงเย็นวันที่สิบสี่ของเดือน ซึ่งเป็นเวลาที่ประชากรของ
ชุมชนอิสราเอลทั้งปวงจะต้องฆ่าลูกแกะในตอนพลบค่ำ"

อพยพ 12:6

นำเลือดไปทาที่เสาประตูและที่วงกบเหนือประตู

"แล้วให้พวกเขาเอาเลือดบางส่วนทาที่ด้านข้าง และด้านบนของวงกบ
ประตูบ้านที่เขากินลูกแกะนั้น"

อพยพ 12:7

อย่าหักกระดูกของลูกแกะเลยแม้แต่อันเดียว

"จงกินแกะอยู่ในบ้าน อย่ายกออกไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูก
ของมันเลย"

อพยพ 12:46

จงเตรียมและรับประทานขนมปังไร้เชื้อ

"คืนวันนั้นทุกคนจงกินแกะหรือแพะย่าง ขนมปังไม่ใส่เชื้อ..."

อพยพ 12:8

จงอยู่ข้างในบ้านจนถึงเวลาเช้า

"อย่าให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า"

อพยพ 12:22

เราจะผ่านแคว้นไป

"ในคืนเดียวกันนั้นเราจะไปทั่วอียิปต์และประหารลูกหัวปีทั้งหมด
ไม่ว่าของคนหรือของสัตว์ และจะลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือ
พระยาห์เวห์"

บ้านที่เจ้าอยู่จะมีเลือดเป็นเครื่องหมายสำหรับเจ้า และเมื่อเรามองเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเจ้าไป จะไม่มีภัยพิบัติใดมาแผ้วพานเจ้าเมื่อเราลงโทษอียิปต์"

อพยพ 12:12-13

เมื่อพระเจ้าเสด็จมาพิพากษาเพื่อประหารบุตรหัวปีนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า พระองค์จะเสด็จดำเนินผ่านบ้านทุกหลังที่มีเลือดทาอยู่บนวงกบประตู

ทางเลือก

เวลานี้คนอิสราเอลมีทางเลือก

1. พวกเขาอาจไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าและเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์หรือ
2. พวกเขาอาจไว้วางใจความนึกคิดของตนเองและมอบความไว้วางใจให้แก่บรรดาเทพอ้อนแอ้นของชาวอียิปต์

พวกเขาจะไว้วางใจผู้ใด

พระคัมภีร์บอกแก่เราว่าเหล่าทาสทั้งหลายได้ตัดสินใจเลือกถูกต้อง พวกเขาคงจะหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง บุตรหัวปีก็อาจจะนั่งประหม่าก็ตรีมฝีปากบนอยู่บนตักพ่อ คนอื่นๆ ก็อาจจะนึกสงสัยและเป็นกังวล แต่ทุกอย่างก็เรียบร้อยดี การช่วยกู้ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานความรู้สึกของพวกเขา แต่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงอันมั่นคง นี่เป็นธรรมชาติของความเชื่อศรัทธาตามแบบพระคัมภีร์ ความเชื่อศรัทธานั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงใน

พระคัมภีร์ ไม่ใช่อารมณ์ความรู้สึกซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา คนอิสราเอลไม่จำเป็นจะต้องวิตกกังวลไปเลย พวกเขาได้กระทำ...

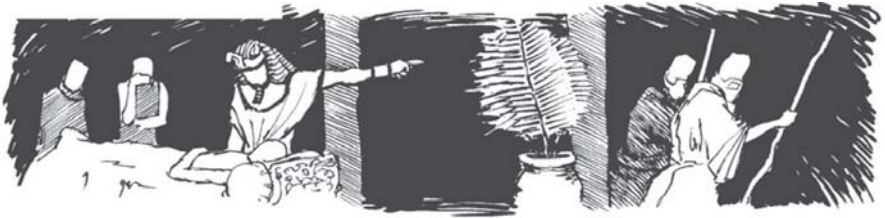
...ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งโมเสสกับอาโรนทุกประการ

อพยพ 12:28

ความตาย

เที่ยงคืนวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประหารบุตรหัวปีทั้งหมดในอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนบัลลังก์ลงมาจนถึงบุตรชายหัวปีของนักโทษในคุก.. ฟาโรห์และข้าราชการ ตลอดจนชนชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นมากลางดึกร้องไห้คร่ำครวญตั้งระงมไปทั่วอียิปต์เพราะทุกบ้านมีคนตาย

ฟาโรห์รับสั่งให้ตามตัวโมเสสกับอาโรนมากลางดึกและตรัสว่า "ไป! เจ้ากับพวกอิสราเอล! จงไปให้พ้นพวกเรา จงไปนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่เจ้าขอไว้ เอาฝูงสัตว์ไปอย่างที่ว่าไว้และอวยพรเราด้วย"

ชนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บัญชาโมเสสกับอาโรนไว้ทุกประการ และในวันนั้นเององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำชนอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์...

อพยพ 12:29-32, 50-51

พระเจ้าได้ทรงมีพระคุณต่อฟาโรห์ พระองค์ได้ทรงมอบโอกาสให้ฟาโรห์อยู่หลายครั้งที่จะทรงปลดปล่อยคนอิสราเอลไป แต่ฟาโรห์ได้ทรงปฏิเสธเสีย พระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะทรงพิพากษาคนอียิปต์และพระองค์ก็ได้ทรงกระทำเช่นนั้น พระยาห์เวห์มิได้ทรงเหมือนกับเรา เราอาจจะขู่เพื่อสร้างวินัยให้แก่ลูก ๆ ของเรา แต่ก็ได้ทำตามที่ได้ขู่เอาไว้จริง ๆ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักษาพระคำรับสั่งของพระองค์เสมอ

ในทางตรงกันข้าม คนอิสราเอลได้สัมผัสถึงพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าพวกเขาได้เชื่อพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเสด็จมาเพื่อพิพากษา ในทุกที่ ๆ ที่

พระองค์ทรงเห็นเลือดแกะทาอยู่ พระองค์ก็ทรงเสด็จผ่านเว่นไป บุตรหัวปีมีชีวิตรอด แต่นั่นเป็นเพราะว่าลูกแกะได้ตายไป เป็นเช่นนี้เรื่อยมาตั้งแต่เมื่อครั้งปฐมกาลแล้ว พระเจ้าได้ทรงยอมรับเครื่องเผาบูชาของอาเบลในฐานะการชำระความตายแทนที่อาเบล เมื่ออับราฮัมได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องเผาบูชา ลูกแกะก็ได้ตายลงแทนที่อิสอัค เวลานี้เมื่อถึงเวลาปัสกา (เวลาที่พระเจ้าทรงเสด็จผ่าน) ลูกแกะได้ตายแทนที่ของบุตรหัวปี

เครื่องถวายบูชาแทนตัวเป็นการประกาศถึงความไว้วางใจของบุคคลแต่ละคนที่มีต่อพระยาห์เวห์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาย่างเป็นรูปธรรมสามารถมองเห็นได้ เพราะว่าพวกเขาได้เชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นจริง พวกเขาจึงได้เชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าได้ตรัสว่า

"นี่คือวันที่เจ้าต้องรำลึก เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเฉลิมฉลองถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นข้อปฏิบัติถาวรสืบไปทุกชั่วอายุ" อพยพ 12:14

"และในอนาคต เมื่อลูกหลานถามท่านว่า 'นี่หมายความว่าอะไร?' ท่านจงบอกพวกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำพวกเราออกมาจากอียิปต์พ้นจากดินแดนแห่งความเป็นทาสโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์'" อพยพ 13:14

เมื่อคนอิสราเอลได้เฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาในแต่ละปี พวกเขาจะระลึกถึงว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพผู้ทรงรักษาพระด้ารัสของพระองค์ด้วยความสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงเป็นที่ไว้วางใจได้ พระองค์ทรงมีพระประวัติที่เชื่อถือได้ และได้รับการพิสูจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแบบที่คุณอยากจะเป็นเพื่อนด้วย

แต่ไม่เพียงคนอิสราเอลเท่านั้นที่จะระลึกถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้ ชนชาติทั้งหมดที่ได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ก็จะระลึกถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้ด้วยเช่นเดียวกัน ชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรได้เริ่มต้นกระทำให้อัตถุประสงค์ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ในชั้นเรียนระดับโลกสำเร็จลงแล้ว

บรรดาเทพของชาวอียิปต์	พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า
ฟาโรห์ได้เชื่อในบรรดาเทพ	โมเสสได้เชื่อในพระเจ้า
ไม่มีข้อเสนออะไร	ได้ทรงจัดหาลูกแกะแทนตัว
ชาวอียิปต์ได้รับการพิพากษา	ชาวอิสราเอลได้รับการช่วยกู้

บทที่ แปด

1. ทะเลแดง
2. น้ำกับอาหาร
3. กฎสี่ประการ
4. วิบัติแก่ข้าพเจ้า
5. พลาดเป้า
6. โศทองดำ

1. ทะเลแดง

เมื่อเริ่มต้นออกเดินทางไกล คนอิสราเอลเป็นฝูงชนกระจัดกระจาย ยุ่งเหยิง ไม่มีระเบียบ ชาวอียิปต์เร่งให้พวกเขาออกไปจากแผ่นดินอียิปต์เร็วขึ้นด้วยการประเคนข้าวของมีค่า ในไม่ช้าพวกเขาก็ออกเดินทางเป็นระเบียบเรียบร้อย พวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์อย่างเร่งรีบ เร่งกวาดต้อนฝูงสัตว์ที่อยู่เบื้องหน้าเมื่อคุณบ้จ้ายต่าง ๆ เหล่านี้เข้ากับจำนวนโดยเฉลี่ย คือสองล้านห้าแสนคน คุณก็จะได้รับความสับสนอลหม่าน โมเสสเป็นผู้นำ แต่คุณจะตะโกนบอก "ทางนี้ ๆ" แก่คนจำนวนมหาศาลขนาดนี้ได้อย่างไรกัน? พระเจ้าได้ทรงแก้ปัญหานี้

พระเจ้าเสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะเดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน อพยพ 13:21

ด้วยสัญญาณไฟนี้ ทุก ๆ คนสามารถจัดระเบียบแก่ตนเองได้ในทันที พวกเขา ก็เพียงแต่มองไปข้างหน้าและเดินตามเมฆพิเศษ และไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าให้นำทางพวกเขาไป นี่เป็นการควบคุมฝูงชนในระดับมหัศจรรย์

อีกความคิดหนึ่ง

แต่คนอิสราเอลเริ่มต้นการเดินทางไปได้ไม่เท่าไรนัก ฟาโรห์ก็ทรงมีอีกความคิดหนึ่งผุดขึ้นในพระทัย พระองค์ตรัสว่า

ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย...ชาวอียิปต์ไล่ตามไป มีทั้งม้าและรถรบของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติ

อิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ที่ริมทะเล ใกล้ตำบลปีหะทีโรท หน้าตำบลบาอัลเซโพน

อพยพ 14:6,9

คนอิสราเอลถูกชนาบด้วยทะเลด้านหนึ่ง ด้วยกองทัพอียิปต์อีกด้านหนึ่ง พวกเขาติดกับหนีไปไหนไม่ได้

เมื่อชนอิสราเอลมองเห็นกองทัพอียิปต์เข้ามาใกล้ก็ตกใจกลัวยิ่งนัก ...โมเสสตอบประชากรว่า "อย่ากลัวเลย จงหนักแน่นเข้าไว้ ท่านจะได้เห็นการช่วยกู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำมาให้ท่านในวันนี้..." อพยพ 14:10,13

ความรอด

โมเสสได้เตือนประชากรว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดซึ่งประทับอยู่ทุกหนทุกแห่ง ข้อพระธรรมกล่าวว่า

... เสาเมฆก็เคลื่อนจากข้างหน้ามาตั้งอยู่ข้างหลังพวกเขา กั้นระหว่างกองทัพอียิปต์กับอิสราเอล ตลอดคืนนั้นด้านหนึ่งของเมฆให้แสงสว่างและอีกด้านหนึ่งเป็นความมืด ฉะนั้นทั้งสองฝ่ายไม่ได้เข้าใกล้กันเลยตลอดคืน

ฝ่ายโมเสสเหยียดมือออกเหนือทะเลแดง และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้มีลมตะวันออกพัดกล่าตลอดคืน ทำให้พื้นทะเลเป็นที่แห้ง น้ำถูกแยกออกจากกัน ชาวอิสราเอลจึงเดินผ่านทะเลบนพื้นแห้ง สองข้างทางคือกำแพงน้ำ อพยพ 14:19-22

ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำให้ชาวอียิปต์เกิดเหตุโกลาหลวุ่นวายอยู่นั้น บรรดาคนฮีบรูก็เดินข้ามทะเลไปบนแผ่นดินแห้ง ทันทีที่พวกเขาข้ามฝั่งมาได้โดยปลอดภัย

กองทัพอียิปต์ ทั้งม้า รถม้าศึก และพลม้าของฟาโรห์ก็รุกไล่ตามพวกเขาเข้าไปในทะเล ในเวลาเช้ามีองค์พระผู้เป็นเจ้าทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆเห็นกองทัพอียิปต์ จึงทรงกระทำให้พวกเขาลับสนวุ่นวาย พระองค์ทรงทำให้ล้อรถของเขาหลุดออกมา ทำให้ยากที่จะขับเคลื่อน...

แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "จงเหยียดมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล น้ำจะได้ไหลกลับมาท่วมชาวอียิปต์ รถม้าศึก และพลม้าของเขา" น้ำทะเลซัดกลับมาท่วมกองทัพทั้งหมดของฟาโรห์ ได้แก่รถม้าศึกและพลม้าซึ่งไล่ตามอิสราเอลเข้าไปในทะเล ไม่มีใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว

เมื่อชนอิสราเอลได้เห็นฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ที่ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ ประชาชนก็เกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า และวางใจ
ในพระองค์และในตัวโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ อพยพ 14:23-26,28,31

พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้โลกซึ่งกำลังเฝ้าดูอยู่ได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ที่พึ่งพาได้ในเวลายากลำบาก เช่นเดียวกับที่เราสามารถพึ่งพาเพื่อนที่ดีของเราได้นั่นเอง

2 น้ำกับอาหาร

เมื่อคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

...พระเจ้าไม่ได้ทรงนำพวกเขาผ่านดินแดนของชาวฟีลิสเตีย แม้ว่า
เส้นทางนั้นสั้นกว่า เพราะพระเจ้าตรัสว่า "ถ้าหากพวกเขาต้องทำสงคราม
เขาอาจจะเปลี่ยนใจและหันกลับไปอียิปต์" ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงนำเหล่าประชากร
อ้อมไปตามเส้นทางทุรกันดาร..." อพยพ 13:17-18

ไม่มีศัตรูใด ๆ บนแผ่นดินร้างโดดเดี่ยวแห่งนี้ และไม่มีอาหารอยู่มากนักเช่นกัน

ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรน
ในถิ่นทุรกันดาร คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า "พวกข้าพเจ้าตายเสีย
ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าตั้งแต่อยู่ในอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อ
และรับประทานอาหารอิมหน่าจะดีเสียกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาใน
ถิ่นทุรกันดารอย่างนี้เพื่อให้ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดหิวตายเท่านั้น"

อพยพ 16:2-3

ผู้คนบ่นและกระตือรือร้นอยากกลับไปเป็นทาสอีก ทศคนคิดที่พวกเขาหันมาต่อพระเจ้านั้น
ช่างชวนให้เศร้าใจยิ่งนัก เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงดูแลพวกเขาและไม่ได้ทรงทอดทิ้ง
พวกเขา พวกเขาควรจะร้องขออาหารจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ไม่เลย พวกเขาออกปากบ่น

อาหารกับนกคุ้ม

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "เราได้ยินคำบ่นของชน
อิสราเอลแล้ว จงบอกพวกเขาว่า 'ในเวลาพลบค่ำพวกเขาจะมีเนื้อกิน และใน
เวลาเช้าพวกเขาจะมีอาหารกินจนอิม แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกเขา' "

เย็นวันนั้นนกกุ่มบินมาตกเต็มค่าย และในเวลาเช้าตรู่บริเวณรอบค่าย มีน้ำค้างชุ่ม เมื่อน้ำค้างระเหยไปก็เหลือเกล็ดเล็กๆ เหมือนเกล็ดน้ำค้างแข็งตกอยู่ตามพื้นดินของถิ่นกัณดาร ชาวอิสราเอลเห็นเข้าก็ถามกันว่า "อะไรกันนี้?" เพราะพวกเขาไม่รู้ว่สิ่งนั้นคืออะไรโมเสสตอบว่า "นี่คืออาหารที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้แก่พวกเขา" อพยพ 16:11-15

พระเจ้าทรงจัดหาเนื้อสัตว์กับอาหารให้แก่พวกเขา ซึ่งพวกเขาไม่ต้องออกแรงเพื่อให้ได้ มันมาเลยสักนิด ขณะที่พวกเขารวบรวมเอาอาหารประจำวัน พระเจ้าก็ทรงเตือนใจพวกเขาว่า พระเจ้าผู้ทรงสัจย์ซื่อและพึ่งพาได้ ทรงจัดหาอาหารให้เรายู่

อาหารที่ประทานนั้นมีจุดประสงค์สำคัญมากกว่าการเป็นแค่อาหารเท่านั้น พระเจ้าได้ตรัสว่า

..."เราจะทดลองดูว่าพวกเขาจะปฏิบัติตามคำสั่งของเราหรือไม่"

อพยพ 16:4

นี่เป็นหนึ่งในบรรดาการทดสอบเรื่อง "จงไว้วางใจเรา" พระเจ้าได้ตรัสสั่งให้ประชากรรวบรวมอาหารมากเท่าที่พวกเขาจะกินได้ในหนึ่งวันเท่านั้น นี่เป็นการทดสอบอย่างง่าย ๆ เทียบได้กับการทดสอบที่พระเจ้าได้ทรงกระทำต่ออาดัมกับเอวาในสวนเอเดน

ถึงกระนั้นยังมีบางคนไม่เชื่อฟังโมเสส เก็บอาหารบางส่วนไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็บูดเหม็นเป็นหนอง..." อพยพ 16:20

เป็นบทเรียนพ่นๆ ซึ่งมีผลเพียงเล็กน้อยติดตามมา แต่จากบทเรียนนี้ ประชากรได้เรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงหมายความตามพระดำรัสของพระองค์จริงๆ และพวกเขาต้องไว้วางใจพระองค์ การไม่เชื่อฟังนำภัยอันตรายมากมายมาสู่ผู้ที่ไม่เชื่อนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ไถ่ของท่าน องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สอนเจ้าว่าอะไรดีที่สุดในที่สุดสำหรับเจ้า ผู้นำเจ้าไปตามทางที่เจ้าควรไป" อิสยาห์ 48:17

น้ำ

ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดออกจากถิ่นกัณดารสิน เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา พวกเขาตั้งค่ายพักที่เรทีติม แต่ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชากรดื่ม ดังนั้นพวกเขาจึงไม่พอใจโมเสสและกล่าวว่า

"ขอน้ำให้เราดื่ม...ทำไมถึงพาพวกเรา ทั้งลูกเล็กเด็กแดงและฝูงสัตว์ของเรา ออกมาจากอียิปต์ ให้มาอดน้ำตายกันที่นี่?"

โมเสสจึงทูลวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ข้าพระองค์ควรทำอย่างไร กับคนเหล่านี้? พวกเขาพร้อมที่จะเอาหินขว้างข้าพระองค์อยู่แล้ว"

อพยพ 17:1-4

พวกเขาช่างไม่ได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ที่ผ่านมาเอาเสียเลย พวกเขากลับเข้าไป อยู่ในภาวะบ่นว่าอีกรอบ เพียงแต่ว่าการบ่นว่าของพวกเขาในครั้งนี้เป็นเรื่องของน้ำ

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบโมเสสว่า "เจ้าจงเดินนำหน้าชนอิสราเอลไป พาผู้อาวุโสบางคนของอิสราเอลไปด้วย และถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีลงบนแม่น้ำ ไนล์นั้นไปด้วย เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่ศิลาแห่งไฮเรบ จงเอาไม้เท้าตีศิลา ก้อนนั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาให้ผู้คนดื่ม"

อพยพ 17:5-6

หลาย ๆ ครั้งคุณอาจจะเห็นภาพที่ศิลปินได้นำเสนอถึงเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ครั้งนี้ ในภาพโมเสสยืนถือไม้เท้าอยู่บนศิลา มีสายน้ำเล็ก ๆ พุ่งออกมาจากพื้น ความจริงก็คือจะต้องมี น้ำพุใหญ่พุ่งขึ้นมาเป็นแน่ เพราะว่ามีผู้คนจำนวนมาก อีกทั้งฝูงสัตว์ที่กำลังกระหายน้ำอยู่ นี้จะต้องไม่ใช่ น้ำไหลซึมออกมากระปริบกระปรอย แต่เป็นกระแสขนาดใหญ่ที่ไหลทะลัก ออกมาจากพื้นดิน! พระคัมภีร์กล่าวว่า

พระองค์ทรงเปิดศิลา น้ำก็พุ่งออกมา มันไหลดั่งแม่น้ำในถิ่นกันดาร

สดุดี 105:41

พระคุณ

นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงจัดหาสิ่งต่าง ๆ มาตอบสนองความ จำเป็นของผู้คน แม้ว่าพวกเขาจะหยาบคายและช่างเรียกร้อง หากพระเจ้าจะทรงฟาตแล้วสั่งให้พวกเขานั่งตัวตรง ทำตัวให้เรียบร้อย พระองค์ก็ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ แต่พระองค์ทรงสำแดงพระคุณแก่พวกเขา อันเป็นความรักที่พวกเขาไม่สมควรได้รับ

เราอาจจะตัดสินคนอิสราเอลอย่างรุนแรงที่พวกเขาทำตัวเหมือนกับเด็ก ๆ ที่ทำตัวไม่ดี แต่ปัญหาใหญ่ของคนอิสราเอลก็คือ พวกเขาไม่รู้ว่าจะต้องแสดงออกอย่างไร สำหรับพวกเขาแล้ว สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้ปรากฏอย่างชัดเจนว่าสิ่งไหนผิดสิ่งไหนถูก พวกเขา ต้องการให้ข้อเท็จจริงเหล่านี้ได้รับการอธิบายเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ และพระเจ้าก็กำลังทรง จะทำเช่นนั้น

3 กฎสิบประการ

การกระทำบางอย่างจึงถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดหรือสิ่งที่ถูกเพราะเหตุใด? สิ่งที่เราว่าสิ่งใดบ้างเป็นความผิดบาปคืออะไร? นี่เป็นการถกอภิปรายที่มีมาแต่โบราณกาล เพื่อไม่ให้มีความสับสนอีกต่อไป องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเริ่มต้นดำเนินการเปิดเผยครั้งใหญ่ถึงพระลักษณะของพระองค์ ด้วยการใช้อุปมาอุปมัยเปรียบเทียบเรื่องชั้นเรียนระดับโลกชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรกำลังจะเขียนนิยามของพระเจ้าหนึ่งเดียวบนกระดานดำด้วยคำต่างๆ เช่น ชอบธรรม ไร้บาปและบริสุทธิ์ มนุษย์กำลังจะได้เรียนรู้ว่าการสะท้อนพระฉายาของพระเจ้านั้นเป็นอย่างไร

เครื่องแสดงภาพ

ในเดือนที่สามหลังจากชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์... ชาวอิสราเอล
ตั้งค่ายหน้าภูเขาศินาย อพยพ 19:1-2

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาโมเสสว่า...

จงกำหนดเขตห้ามประชากรลวงล้ำเข้ามาบริเวณภูเขา บอกเขาว่า
'จงระวังให้ดี อย่าให้ใครขึ้นมาบนภูเขาหรือแตะต้องเชิงเขา... อพยพ 19:12

เส้นแบ่งเขตบ่งชี้การแยกออกจากกันระหว่างพระเจ้ายกมนุษย์เนื่องจากความบาป
ใครก็ตามที่เดินข้ามเส้นต้องพบกับความตาย

เช้าวันที่สามมีฟ้าแลบฟ้าร้องน่าสะพรึงกลัวและมีเมฆทมิฬปกคลุม
ภูเขานั้น แล้วมีเสียงเป่าแตรดังก้อง ทุกคนในค่ายตกใจกลัวจนตัวสั่น

อพยพ 19:16

ผู้ผลิตภาพยนตร์ใช้ดนตรีกับม่านฉากหลังในการถ่ายทอดสิ่งที่ช่วยเสริมเน้นแก่นสาระสำคัญของภาพยนตร์นั้นๆ ฉันทัด พระยาห์เวห์ก็ทรงจัดเตรียมเวทีเพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ด้วยความระมัดระวังฉันทัน เราไม่พึงถือเรื่องความบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นเรื่องเล่นๆ เป็นอันเด็ดขาด

มีคันทวนาทึบปกคลุมภูเขาศินาย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า
เสด็จลงมาโดยไฟ

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นมาหาเราบนภูเขา รออยู่ที่นี้ แล้วเราจะมอบบทบัญญัติและพระบัญชาซึ่งเราจารึกบนแผ่นศิลาให้เจ้า เพื่อไว้สั่งสอนประชากร"

อพยพ 19:18, 24:12

โมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขาและอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 40 วัน ที่นั่นพระเจ้าได้ทรงประทานแผ่นศิลาสองแผ่นซึ่งได้สลักกฎสิบประการแก่โมเสส กฎสิบประการมุ่งไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ส่วนกฎอีกหกประการระบุถึงว่ามนุษย์ควรเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างไร

กฎแต่ละข้อได้อธิบายถึงวิธีการสร้างและรักษาความไว้วางใจ ดังที่เราได้เห็นก่อนหน้านี้แล้ว การไว้วางใจเป็นรากฐานของความสัมพันธ์ทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในครอบครัว ธุรกิจ หรือการปกครอง หากปราศจากความไว้วางใจ ความสัมพันธ์ก็ล่มสลายและก่อให้เกิดความโกรธแค้น ความหวาดวิตก ความเจ็บช้ำ ความยากลำบาก ความขมขื่น และสงคราม ในท้ายสุดกฎสิบประการนี้ได้อธิบายว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถือว่าสิ่งใดบ้างผิดหรือถูก นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ได้ประทานให้แก่โมเสส

กฎข้อที่ 1

เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย...อย่ามีพระเจ้าอื่นใด

ต่อหน้าเรา

อพยพ 20:2-3

เป็นสิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระยาห์เวห์ทรงห้ามมิให้มนุษย์กราบไหว้หรือบูชา

พระของยุคนี้...

2 โครินธ์ 4:4

มารร้ายเป็นจอมมูสา ผู้ทำลายความสัมพันธ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน แม้กระทั่งความสัมพันธ์ระหว่างชนในชาติ การเคารพบูชา มารร้ายยอมเป็นเรื่องโง่เขลา แต่พระบัญชาที่กินความไปมากกว่าแค่ชาตาน ดูราวกับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลังตรัสแก่คนอิสราเอลว่า "เป็นการถูกต้องแล้วที่เจ้าจะยกย่องเราให้เป็นพระเจ้าของเจ้า เพราะว่าเราคือพระยาห์เวห์ แต่อย่าไว้วางใจเทพเหล่านั้นของคนที่อียิปต์หรือเทพใด ๆ ทั้งสิ้น การแสดงความเคารพบูชาแก่เทพเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผิด นั่นเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า ความบาป" แต่เพราะเหตุใดพระยาห์เวห์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงต่อต้านการนมัสการเทพอื่นๆ เป็นที่สุดเล่า? แนนอนว่าไม่มีใครอาจเคารพบูชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าร่วมกับเทพอื่น ๆ ในเวลาเดียวกันได้

คำตอบสำหรับคำถามข้างต้นนั้นเกี่ยวข้องกับลักษณะรูปพรรณสัณฐานของเทพเทพี

เหล่านั้น ทั้งในลักษณะที่ว่าเทพเหล่านั้นเป็นผู้ใดและมีที่มาจากที่ไหน เราจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในลำดับถัดไป แต่สำหรับเวลานี้สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ก็คือพระยาห์เวห์ได้ตรัสเอาไว้ชัดเจนว่า

...องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นองค์กษัตริย์ตลอดนิรันดร์... เยเรมีห์ 10:10

ในการที่คน ๆ หนึ่งจะสะท้อนพระฉายาของพระเจ้า เขาจะต้องยกย่องพระยาห์เวห์ แต่เพียงพระองค์เดียว คือพระเจ้าผู้ทรงได้ทำพันธสัญญากับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ การไว้วางใจเทพอื่นเป็นเรื่องผิด เป็นความบาป

บางคนเชื่อว่าเทพและเทพีทั้งหมดนั้นเป็นการประจักษ์/รูปปรากฏอันหลากหลายขององค์สูงสุดพระองค์เดียว ต่อไปเราจะได้เห็นว่ พระคัมภีร์ได้ปฏิเสธถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนี้

คนอื่น ๆ นมัสการวิญญาณของตนไม้ ลำธาร หรือบรรพบุรุษผู้ล่วงลับ พระคัมภีร์ประกาศแน่เอาไว้อย่างชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่สมควรได้รับการนมัสการ พระองค์เท่านั้นที่พึงได้รับการนมัสการเช่นนี้

กฎข้อที่ 2

"อย่าสร้างแบบจำลองให้กับตนเอง เป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน แผ่นดินโลกเบื้องล่าง หรือท้องน้ำเบื้องลึก อย่ากราบไหว้หรือนมัสการสิ่งเหล่านั้น..." อพยพ 20:4-5

พระบัญชาข้อนี้มีสองด้าน

- ❖ พระเจ้าได้ทรงสั่งห้ามมิให้มนุษย์ชาติกัมศีระะลงนมัสการต่อรูปจำลอง รูปบูชา หรือภาพแทนพระองค์

เราคือพระยาห์เวห์ นี่เป็นนามของเรา เกียรติสิริของเรา เราจะไม่ยกให้ใครอื่น และคำสรรเสริญยกย่องของเรา เราจะมิให้แก่รูปเคารพต่าง ๆ

อิสยาห์ 42:8

ศาสนาบางศาสนาอ้างว่าได้มีการยึดถือพระคัมภีร์หากแต่ได้รวมเอาการเคารพรัักยกย่องบูชารูปจำลอง รูปบูชา หรือภาพเข้ากับการนมัสการด้วย พวกเขาถือว่ารูปจำลอง

เป็นแต่เพียงตัวแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระเจ้าทรงต่อต้านมิให้ผู้ใดนมัสการสิ่งแทนพระองค์ เพราะว่าการชดเชยของมนุษย์มักมีแนวโน้มที่จะเคารพบูชารูปจำลองแทนที่จะเคารพบูชาองค์พระผู้เป็นเจ้า

พวกเขานมัสการรูปเคารพของคนเหล่านั้น ซึ่งกลายเป็นกับดัก
ของพวกเขา สดุดี 106:36

- ❖ นอกจากนั้นแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ ภาพหรือรูปจำลองใดๆ ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ความคิดประดิษฐ์เสกสรรขึ้นเท่านั้น

เจ้าอย่าสร้างรูปเคารพใดๆ ขึ้นมาเทียบเคียงเรา อย่าสร้างรูปเคารพ
ที่ทำด้วยเงินหรือทองไว้สำหรับตนเอง อพยพ 20:23

เหตุผลที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสั่งห้ามมิให้ใครผู้ใดนมัสการวิญญาณ รูปเคารพ หรือเทพอื่นๆ ก็เพราะลักษณะรูปพรรณสัณฐานของสิ่งเหล่านั้น เมื่อลูซิเฟอร์ได้ตั้งตัวเป็นกบฏต่อพระยาห์เวห์ ทูตสวรรค์หนึ่งในสามได้เข้าร่วมกบฏกับมัน ลูซิเฟอร์ได้กลายเป็นมาร และทูตสวรรค์ที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ก็ได้กลายเป็นผีร้าย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสั่งห้ามมิให้นมัสการเทพเทพีอื่นๆ ก็เพราะว่าแท้จริงแล้วเทพเทพีเหล่านั้นก็คือผีร้าย

...ของเซ่นไหว้ของคณนอกศาสนานั้นล้งเวแแก่ฝีมาร มิใช่ถวายเป็น
แต่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไปเข้าร่วมกับพวกฝีมาร
1 โครินธ์ 10:20-21

เราได้เห็นไปเมื่อตอนต้นแล้วว่า...

...ซาตานเองยังปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่างได้ 2 โครินธ์ 11:14

ในทำนองเดียวกัน ผีร้ายก็ปลอมแปลงตนเองเป็นเทพ เทพี และรูปเคารพต่างๆ มีคนเคยเอารูปเคารพที่มีโพรงอยู่ที่ด้านหลังให้ผมดู โพรงที่นั่นช่วยให้วิญญาณเข้ามาสิงอยู่ในรูปเคารพ และออกไปจากรูปเคารพได้ตามใจชอบ รูปเคารพเหล่านี้ทำหน้าที่ที่เป็นเหมือนกับหน้ากากให้กับผีร้าย แต่หน้ากากมีหน้าที่อยู่เพียงอย่างเดียว นั่นคือ ปกปิดและหลอกลวง แต่ซาตานกับผีร้ายเป็นผู้หลอกลวง เราไม่อาจไว้ใจมันได้ เพื่อประโยชน์ของเราองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ทรงต้องการให้ผู้คน...

...ละทิ้งความเชื่อ หันไปติดตามวิญญาณล่องลอยและคำสอนของฝีมาร
1 ทิโมธี 4:1

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ผู้คนจึงควรไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า...

...ผู้ไม่ทรงมูสา...

ทิตัส 1:2

ปัญหาของบรรดารูปเคารพก็คือมันเป็นส่วนหนึ่งของการลอกดวงของมาร
ข้อพระธรรมบอกแก่เราให้หยุดคิด เมื่อคน ๆ หนึ่งทำรูปเคารพขึ้น

เขาใช้ไม้ครึ่งหนึ่งก่อไฟ เตรียมอาหารย่างเนื้อกินจนอิ่ม ทั้งใช้ผิงกาย
และพูดว่า "เออ! อุ่นดี ข้าเห็นไฟแล้ว" ส่วนที่เหลือเขาใช้ทำเทวรูป เป็นรูปเคารพ
ของเขา แล้วเขาก็หมอบกราบนมัสการมัน เขาอธิษฐานต่อมันว่า "ช่วยลูกด้วย
เทพเจ้าของลูก"

ไม่มีใครหยุดเพื่อคิด ไม่มีใครรู้หรือเข้าใจที่จะพิเคราะห์ว่า "เราใช้ไม้
ครึ่งหนึ่งทำฟืน เราบึ่งขนมปังบนถ่านไม้ เราย่างเนื้อกิน ควรหรือที่เราจะเอาไม้
ส่วนที่เหลือมาทำสิ่งที่น่าเกลียดซ้ง? ควรหรือที่เราจะหมอบกราบลงตรงหน้า
ท่อนไม้?" เขายังชีพด้วยขี้เถ้า จิตใจที่ลุ่มหลงนำเขาหลงเงินไป เขาไม่อาจ
ช่วยเหลือตัวเองหรือพูดว่า "สิ่งที่อยู่ในมือขวาของเรานี้เป็นสิ่งลอกดวง
ไม่ใช่หรือ?"

อิสยาห์ 44:16-17, 19-20

พระคัมภีร์กล่าววารูปเคารพคือค้ำสุทที่มารปรุงแต่งขึ้น

ส่วนรูปเคารพของพวกเขาก็ทำจากเงินและทอง ทำด้วยน้ำมือมนุษย์
มีปากแต่พูดไม่ได้ มีตาแต่มองไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยิน มีจมูกแต่ไม่ได้กลิ่น
มีมือแต่สัมผัสไม่ได้ มีเท้าแต่เดินไม่ได้ ไม่มีแม้แต่เสียงจากลำคอ ผู้ที่สร้าง
พวกมันก็จะเป็นเหมือนพวกมัน และผู้ที่วางใจในพวกมันก็จะเป็นเหมือนกัน

สดุดี 115:4-8

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรไว้วางใจพระองค์ ไม่ใช่เหล่าเทพ
เทพีแห่งฝิรายซึ่งซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังรูปเคารพไร้ชีวิต

เราอาจจะพูดถึงเรื่องนี้ไปอีกได้เรื่อย ๆ เพราะพระคัมภีร์ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้
เป็นอย่างยิ่ง เป็นเรื่องที่เราเห็นได้ชัดเจนว่าการเคารพบูชารูปเคารพเป็นสิ่งที่ผิด เพราะว่ามัน
เป็นการนมัสการฝิรายซึ่งเป็นความบาป สิ่งนี้ทำให้พระฉายาของพระเจ้าในตัวของผู้
เสื่อมลง ทั้ง ๆ ที่นี่เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงออกแบบมนุษย์ขึ้นเพื่อให้สะท้อนถึงพระฉายาซึ่ง
เต็มไปด้วยพระสิริของพระองค์

รูปเคารพมีมากมายหลายรูปแบบ บางคนอาจนมัสการนก สัตว์ โลก ดิน
เงินทอง ดนตรี ครอบครั้ว ฐานะทางสังคม การศึกษา ธุรกิจ บ้าน หรือรถยนต์
คือบรรดาสิ่งของสารพัดอย่างที่เราก่อเกิดบุญญา

กฎข้อที่ 3

"อย่ายกพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้ามาอ้างอย่าง
ไม่สมควร เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่อ้างพระนามของ
พระองค์เช่นนั้น" อพยพ 20:7

มนุษยชาติต้องเคารพบูชาของค์พระผู้เป็นเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์ เราได้เห็น
ไปต่อนก่อนหน้านี้อแล้วว่า บริสุทธิ์ (holy) หมายถึง หนึ่งเดียว แบบเดียว แยกออก เป็นคำที่
มีความหมายตรงกันข้ามกับคำว่า สาธารณ (ไม่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์) ซึ่ง
หมายถึง ต่ำช้า (ซึ่งเป็นที่รู้จักในทางเลว) พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ประชากรใช้พระนามอย่าง
เป็นการดูหมิ่นความศักดิ์สิทธิ์ของพระนามนั้น พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์
สวดสาบานด้วยพระนามพระองค์ การกระทำเช่นนั้นเป็นการไม่เคารพพระองค์นั้นเป็นความบาป

กฎข้อที่ 3 กล่าวเอาไว้อย่างชัดเจน การที่คน ๆ หนึ่ง จะสะท้อนพระฉายา
อันชอบธรรมของพระยาห์เวห์ได้นั้น เขาจะต้องยกย่องบูชาของค์พระผู้สูงสุด

ถ้าหากคุณเคยพูดว่า "ถ้าพระเจ้าทรงโปรด ผมจะทำมัน ทำนี่!" โดยไม่ได้
ตั้งใจจะรักษาคำพูดแล้วละก็ คุณก็ได้แสดงความไม่เคารพต่อพระนามของพระองค์
และทำผิดต่อกฎข้อนี้แล้ว ถ้าคุณเคยพูดว่า "ในพระนามของพระเจ้า ผมไม่ได้ทำมัน
ไม่ได้ทำนี่หรอกนะ" ทั้ง ๆ ที่คุณก็รู้ที่อยู่แล้วว่า คุณได้ทำผิด ก็เท่ากับคุณก็ได้ใช้
พระนามของพระองค์ในทางที่ผิดแล้ว

กฎข้อที่ 4

"จงระลึกถึงวันสะบาโตโดยการทำให้วันนั้นบริสุทธิ์ จงทำงานทั้งสิ้น
ของเจ้าในหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
อย่าทำงานใดๆ..." อพยพ 20:8-10

พระเจ้ากำลังบอกคนอิสราเอลให้รักษาวินัยที่เจ็ด คือวันเสาร์ ไว้ให้เป็นวันหยุดพักผ่อน วันพิเศษนี้จะเตือนใจให้ทุก ๆ คนในชั้นเรียนระดับโลกได้จดจำว่าพระเจ้าได้เลือกคนอิสราเอลไว้เพื่อให้เป็นผู้ส่งสาส์นหนึ่งเดียว ไม่เหมือนผู้ใดของพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวว่า

"จงสั่งประชากรอิสราเอลว่า 'พวกเจ้าจะต้องถือรักษาวินัยสะบาโตของเรา เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้เจ้าบริสุทธิ์'" อพยพ 31:13

พระเจ้าทรงประสงค์ให้คนอิสราเอลยกย่องวันสะบาโตในฐานะเครื่องหมายแสดง
ความแตกต่าง

กฎข้อที่ 5

"จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า..."

อพยพ 20:12

ไม่เพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ทรงต้องได้รับการเคารพบูชา ลูก ๆ ต้องยกย่องพ่อแม่ของตนด้วยเช่นกัน เพื่อให้ครอบครัวสามารถดำเนินหน้าที่ไปได้อย่างถูกต้องจะต้องไม่มีการพูดลับหลังกัน การเพิกเฉยละเลยกันและกัน การโต้เถียง การแสดงอารมณ์บูดบึ้งต่อกัน การทำสงครามเย็นต่อกันด้วยการปิดปากเงียบไม่พูด ครอบครัวจะต้องเป็นสถานที่แห่งสันติสุข ไม่ใช่การเป็นปฏิปักษ์ระหว่างกันและกัน ลูก ๆ ต้องไว้วางใจพ่อแม่ และพ่อแม่ต้องเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ พระเจ้าได้ทรงประสงค์ให้สิ่งแวดล้อมของครอบครัว เหมาะสำหรับลูก ๆ จะเจริญเติบโตขึ้น และสิ่งต่าง ๆ ก็เป็นไปอย่างมั่นคงปลอดภัย

กฎข้อที่ 6

"อย่าฆ่าคน"

อพยพ 20:13

พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระองค์ ดังนั้นการที่คน ๆ หนึ่งจะคร่าชีวิตของอีกคนหนึ่งจึงเป็นสิ่งที่ผิด มันไม่ได้เป็นไปอย่างที่บางคนเชื่อว่า ถ้าคุณฆ่าใครสักคน เขาก็จะไปเกิดใหม่ที่ไหนสักแห่ง แต่ทุกคนมีเพียงแค่หนึ่งชีวิตเท่านั้น และเราก็ต้องปฏิบัติต่อแต่ละชีวิตด้วยความใส่ใจอย่างยิ่ง การฆ่าคนเป็นสิ่งที่ผิด

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพิจารณามากกว่าการลงมือสังหาร พระองค์ทรงฟังไปที่แรงจูงใจซึ่งอยู่เบื้องหลังการกระทำ พระคัมภีร์บอกแก่เราว่า

พระเจ้า...วินิจฉัยความคิดและทำที่ในใจ

...ไม่มีสิ่งใดที่ทรงสร้างไว้ จะซ่อนเร้นจากสายพระเนตรของพระเจ้าได้
ทุกสิ่งถูกเปิดเผยและถูกตีแผ่ต่อพระเนตรของพระองค์ ผู้ซึ่งเราทั้งหลายต้อง
กราบพูลรายงาน ฮีบรู 4:12-13

เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรที่จิตใจ พระองค์ทรงตีความการฆาตกรรม
ด้วยมุมมองที่กว้างกว่าที่เราเอง

"ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้... 'อย่าฆ่าคน และถ้าผู้ใดฆ่าคน
จะถูกตัดลีนลงโทษ'

แต่เราบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดโกรธเคืองพี่น้องของตนจะถูกตัดลีนลงโทษ
...และถ้าผู้ใด พูดว่า 'ไอ้โง่!' อาจจะต้องโทษถึงไฟนรก มัทธิว 5:21-22

จากมุมมองของพระเจ้า ถ้าหากมีใครบางคนเกิดอารมณ์รุนแรงหรือฉุนโกรธโดย
ปราศจากสาเหตุอันเที่ยงธรรม เขาก็ได้สวมบทบาทของฆาตกรแล้ว อารมณ์ร้ายหรือความ
โกรธนั้นก็คงจะได้อะไร "ฆ่า" ความสัมพันธ์ใดๆ ที่เขามีอยู่กับเหยื่อผู้นั้นไปเรียบร้อยแล้ว
ความไว้วางใจได้จางหายไปแล้ว ความรู้สึกหวาดกลัว ความรู้สึกละอาย และความรู้สึกผิด
ได้เข้ามาแทนที่

กฎข้อที่ 7

"อย่าล่วงประเวณี"

อพยพ 20:14

พระเจ้าทรงกำลังตรัสว่าเวลาที่เป็นที่ยอมรับได้ในการที่คน ๆ หนึ่งจะมีเพศสัมพันธ์
ก็คือ เมื่อเขาได้สมรสเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิร่วมแบ่งปัน
ความสัมพันธ์อันลึกซึ้งเช่นนี้กับเขาได้ก็คือคู่สมรสของเขา การที่คน ๆ หนึ่งนอกใจคู่สมรสนั้น
เป็นการทำลายความเชื่อศรัทธาของเพื่อนสนิทที่ได้ไว้วางใจเขามาตลอด ความเชื่อศรัทธา
ที่แตกสลายนำไปสู่ครอบครัวที่พังพินาศ ทำลายสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจที่ลึก ๆ
เติบโตขึ้น ด้วยเหตุนี้เองการผิดประเวณีจึงเป็นสิ่งที่ผิด

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ายังได้ก้าวไปไกลกว่านั้นอีก เพราะพระองค์ทรงทอด
พระเนตรที่จิตใจ พระองค์ทรงล่วงรู้ว่าเมื่อใดที่ใครบางคนมีความคิดที่เป็นบาปอยู่ในใจ

"...ผู้ใดมองดูหญิงด้วยใจกำหนัด ก็ได้ล่วงประเวณีกับนางในใจ
ของเขาแล้ว" มัทธิว 5:28

การปรารถนาที่จะมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่คุณไม่ได้สมรสด้วยเป็นการไม่เคารพต่อบุคคลผู้นั้นซึ่งพระเจ้าได้เนรมิตสร้างตามอย่างพระฉายาของพระองค์ การที่คุณกำหนดในใจก็หมายความว่า คุณได้ทำผิดกฎข้อนี้แล้ว คุณได้ทำบาป การที่ใครก็ตามจะดำเนินชีวิตอย่างผู้ที่สะท้อนถึงพระฉายาของพระเจ้า คนๆ นั้นจะต้องมีความคิดและการกระทำที่บริสุทธิ์

กฎข้อที่ 8

"อย่าลัทธิขโมย"

อพยพ 20:15

พระเจ้ามิได้ทรงประสงค์ให้สังคมเต็มไปด้วยขโมย เพราะว่าความหวาดกลัวว่าจะถูกลักขโมยก็หว่านความไม่ไว้วางใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานสิทธิให้แก่แต่ละคนในการครอบครองทรัพย์สินสมบัติ และพระองค์ทรงประสงค์ให้เราทุกคนเคารพสิทธินั้นเช่นกัน แน่แน่นอนว่าการลักขโมยหมายรวมถึงการฉ้อโกงเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นฉ้อโกงข้อสอบหรือฉ้อโกงภาษี การขโมยแม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อยเป็นความบาป พระเจ้าไม่ใช้ขโมย ดังนั้นพระองค์ไม่ประสงค์ให้ประชากรดำเนินชีวิตอย่างขโมย

กฎข้อที่ 9

"อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน"

อพยพ 20:16

มนุษย์ควรเชื่อตรงต่อพระเจ้าตลอดเวลา เพราะว่าพระเจ้าจะไม่ทรงมีส่วนในการหลอกลวงใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อตอนต้นเราได้เห็นแล้วว่าซาตานกับผีร้ายเป็นผู้มุสาตามสันดานอันไม่เชื่อตรงของมัน แต่พระเจ้านั้นทรงมีพระลักษณะตรงกันข้ามกับพวกมัน ความจริงทรงเป็นแก่นแท้ของพระองค์ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกบางสิ่งแก่เรา เราจึงสามารถไว้วางใจได้ว่าสิ่งนั้นเป็นจริง เพราะว่า...

...เป็นไปได้ที่พระเจ้าจะตรัสมุสา...

ฮีบรู 6:18

คุณจะไม่ไว้วางใจผู้อื่นก็ต่อเมื่อพวกเขาบอกความจริง สิ่งใดก็ตามที่ต่ำกว่าความเชื่อตรงโดยสมบูรณ์ก็สร้างความหวาดระแวงแคลงใจ การกล่าวหาอย่างผิดๆ การใส่ร้ายป้ายสี การกล่าวโทษ การดิฉินนิทา สิ่งเหล่านี้เป็นบาปตามกฎของพระเจ้า เนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงเป็นผู้มุสา พระองค์จึงมิทรงประสงค์ให้ผู้ที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระองค์กล่าวคำมุสาต่อคนอื่น ๆ

กฎข้อที่ 10

"อย่าโลภอยากได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภอยากได้
ภรรยาของเพื่อนบ้าน... หรือสิ่งใดๆ ที่เป็นของเพื่อนบ้านของเจ้า"

อพยพ 20:17

มนุษย์จะต้องไม่ริษยาในสมบัติข้าวของ ความสามารถ รูปโฉม หรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้อื่น
มีอยู่ ความริษยานำไปสู่ความบาป มันทำลายความไว้วางใจ

ซาตานได้กล่าวเอาไว้ว่า "เราจะเป็นเหมือนกับองค์พระผู้สูงสุด" ด้วยความปรารถนา
ในตำแหน่งของพระเจ้า ความปรารถนาในของๆ คนอื่นอย่างไม่เหมาะสม การละโมภหรือ
การริษยาเป็นบาปและไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นเส้นทางที่ซาตาน
ได้เลือกเดิน ความริษยาไม่ใช่พระลักษณะของพระเจ้าและไม่ว่าใครก็ไม่พึงมีสิ่งนี้อยู่ใน
ชีวิตทั้งนั้น

บัดนี้ข้าจึงได้รู้

ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าบทสรุปสำหรับการที่พระเจ้าได้ทรงประทานคำสั่ง
สิบประการแก่มนุษย์ก็คือ พระเจ้าได้ทรงวางกฎไว้ในจักรวาลเพื่อสร้างโลกที่มั่นคงปลอดภัย
ฉันทิ พระองค์ก็ได้ทรงประทานกฎสำหรับความสัมพันธ์สิบประการแก่เราเพื่อให้เกิด
สิ่งแวดล้อมอันมั่นคงปลอดภัยแก่ความสัมพันธ์ทุกรูปแบบฉันทินั้น กฎแต่ละข้อช่วยให้เราเข้าใจ
ได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและพระองค์ทรงมีพระลักษณะเช่นไร เวลานี้มนุษย์ได้รู้แล้วว่า
จำเป็นจะต้องทำอย่างไรจึงจะสะท้อนพระฉายาของพระเจ้าหรือพระลักษณะอันปราศจากบาป
ของพระองค์ได้

แต่โชคไม่ดีนัก มนุษย์มักมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงกฎเพื่อเอื้อต่อความบาป ดังนั้น
พระเจ้าจึงได้ทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการไว้บนแผ่นศิลา เมื่อเวลาผ่านไป มนุษย์อาจจะ
พยายามโน้มน้าวตนเองให้เชื่อว่าการโกงเล็กๆ น้อยๆ เป็นเรื่องที่ไม่ผิดอะไร แต่กฎก็จะยังคง
บอกว่าเป็นเรื่องผิดอยู่ดี

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น
เราจะให้แผ่นศิลาอันมีข้อพระธรรมและข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้
สอนเขา"

อพยพ 24:12

เวลานี้มนุษย์ได้รู้แล้วว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพิจารณาว่าสิ่งใดผิด
สิ่งใดถูก ดีหรือเลว ชอบธรรมหรือเป็นบาป

4 วัชิต์แก่ข้าพเจ้า

การศึกษาศาสนาต่างๆ ในโลกนี้พบว่า แต่ละศาสนาล้วนมีบัญญัติรายการของสิ่งที่ดี และสิ่งที่ถูก บัญชีรายการบางอันอาจจะสั้น ในขณะที่บัญญัติรายการบางอันก็ยาว และมีรายละเอียดปลีกย่อยมากมาย

บัญญัติรายการเป็นสิ่งที่ตกลง โดยเฉพาะบัญญัติรายการสิ่งที่ควรและไม่ควรทำ เรามักพบว่าตัวเองสอบตทุกครั้งที่พิจารณาแต่ละรายการพลางนึกอยู่ในใจว่า เรากำลังรักษากฎ แต่ละข้อได้ดีแค่ไหน แต่วัตถุประสงค์ของพระบัญญัติสิบประการต่างไปจากกฎทางศีลธรรม อื่นๆ เมื่อเราพิจารณาข้อพระธรรมโดยละเอียดแล้วก็จะพบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าทรงนำผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในคำถามต่างๆ ต่อไปนี้อย่างไรบ้าง

เราต้องเชื่อฟังพระบัญญัติสิบประการอย่างเคร่งครัดแค่ไหน?

มีข้อยกเว้นบ้างไหม?

สมมุติว่าคนๆ หนึ่งเคยนมัสการรูปเคารพหรือวิญญาณชั่วมาก่อน พระเจ้าจะทรงถือโทษเขาในเรื่องนี้ตลอดไปหรือไม่?

ในฐานะที่ทรงเป็นองค์ผู้ประทานบัญญัติ ผู้ซึ่งทรงสมบูรณ์แบบ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงคาดหวังอะไร?

สิ่งที่เราต้องกระทำ

เมื่ออาดัมกับเอวาทำบาป ทั้งคู่ก็ได้ทำให้พระฉายาของพระเจ้าซึ่งปราศจากบาป อันเป็นต้นแบบที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นนั้นให้เสื่อมทรามลง เนื่องจากพระบัญญัติสิบประการเปิดเผยถึงพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า การเชื่อฟังพระบัญญัติเหล่านี้ก็เพียงพอที่จะทำให้มนุษย์เป็นที่ยอมรับของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง นั่นดูเหมือนว่าน่าจะง่ายพอแล้ว แต่การจะมีพระฉายาซึ่งปราศจากบาปของพระเจ้านั้น

1. เราจะต้องปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งสิบประการ อย่างครบถ้วน!

ข้าพเจ้าขอประกาศอีกครั้งแก่ทุกคน...ว่าเราจำเป็นต้องทำตาม

บทบัญญัติทั้งหมด

กาลาเทีย 5:3

คุณไม่อาจเลือกปฏิบัติตามเพียงสี่ประการ และเพิกเฉยพระบัญญัติข้ออื่น ๆ องค์กรผู้เป็นเจ้าของจำเพาะเจาะจง การจะมีพระฉายาซึ่งปราศจากบาปของพระเจ้าได้นั้น คุณจะต้องเชื่อฟังครบทั้งสิบประการ

2. เราจะต้องปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งสิบประการ อย่างสม่ำเสมอ เพราะว่า...

...ผู้ใดทำตามบทบัญญัติทั้งหมด แต่พลาดไปจุดเดียวก็มีความผิดเท่ากับ ละเมิดบทบัญญัติทั้งหมด

ยากอบ 2:10

ถ้าคุณไม่เชื่อฟังพระบัญญัติข้อหนึ่งเพียงแค่ว่าหนึ่งครั้ง คุณก็ต่ำกว่าความสมบูรณ์แบบในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว พระฉายาได้เสื่อมทรามไป ความชอบธรรมของมนุษย์นั้นจะต้องเท่าเทียมกับความชอบธรรมของเจ้ามีฉะนั้นแล้วก็มีโอกาสกอบกู้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าได้

3. เราไม่เพียงแต่จะต้องรักษาพระบัญญัติครบทุกประการเท่านั้น แต่ยังต้องรับผิดชอบต่อความบาปที่เราได้กระทำไปแล้วด้วย แม้ว่าเราจะไม่ทันรู้ตัวว่าได้ทำความบาปไปแล้วก็ตาม โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

การละเมิดกฎ ก็เหมือนกับการตัดเชือกสิบปม คุณตัดแค่ปมๆ เดียว เชือกทั้งเส้นก็ขาดลงทันที ในทำนองเดียวกัน

ผู้ใดทำบาปและทำสิ่งที่ยอคะพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสห้ามแม่โดยไม่รู้ตัว
เขาย่อมมีความผิด และต้องรับพิณชอบ

เลวีนิติ 5:17

ครั้งหนึ่งผมกำลังสอนหนุ่มสาวคู่นี้ ขณะที่ผมสอนมาถึงเรื่องนี้ ผู้ชายก็ทุบกำแพงลงบนโต๊ะและสบัดสั้นออกมา (เพื่อนหญิงของเขาชี้ให้เขาเห็นว่าเขาเพิ่งจะละเมิดพระบัญญัติด้วยการเอ่ยพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของอย่างไม่สมควร!) เขาพูดว่า "พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรม! ถ้ามันเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ผมเป็นที่ยอมรับสำหรับพระเจ้าแล้วละก็ พระองค์ก็ทำให้มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เอาเสียเลย เป็นไปไม่ได้เลยที่ผมจะรักษาพระบัญญัติเหล่านี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ!" ชายหนุ่มคนนี้พูดถูก การที่จะมีพระฉายาของพระเจ้าได้นั้น มนุษย์จำเป็นจะต้องสมบูรณ์แบบ ดังเช่นที่พระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ

ดังนั้น ทางออกสำหรับสถานการณ์อันยากลำบากของเราคืออะไร? เราจะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้อย่างไร? เราจะมีคุณสมบัติแบบเท่าเทียมกับคุณสมบัติแบบกับพระเจ้า เพื่อให้เราสามารถอยู่ในการทรงสถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อย่างไร?

ความมั่นใจว่าตนชอบธรรม

เราจำเป็นจะต้องเข้าใจเสียก่อนว่า การประทานพระบัญญัติสิบประการนั้นเป็นการให้ทางออกแก่ปัญหาซึ่งได้เกาะกุมมนุษยชาตินับแต่เมื่อครั้งปฐมกาลมาแล้ว ปัญหานั้นเรียกว่าความมั่นใจว่าตนชอบธรรม ความมั่นใจว่าตนชอบธรรมเป็นผลของการตรวจสอบทางความคิด กับบัญชีรายชื่อของสิ่งที่ควรทำกับสิ่งที่ไม่ควรทำแล้วสรุปว่าตนเองจัดการสิ่งต่างๆ ได้ดีแล้ว โดยนัยหนึ่งแล้ว เราสร้างพระเจ้าขึ้นเสียใหม่ตามฉายาซึ่งประกอบด้วยความบาปของเรา "พระเจ้า" ซึ่ง "เหมือนเรา" ยอมให้เราารู้สึกดีกับวิถีการใช้ชีวิตของเราอย่างที่เป็นอยู่

ในฐานะคนที่มั่นใจว่าตนเองชอบธรรม เราอาจจะไม่เดินวางมดหรือคูดุ แต่เราก็รู้สึกงอแงว่าตัวเรานั้น "ดีเข้าขั้น" ที่เดียว กระทั่งคนที่เคย "หลงผิด" มาก่อนก็มักจะคิดว่าเขาเองจะเป็น "คนดี" ได้เหมือนกันถ้ามีโอกาส ความคิดนี้อยู่ในความคิดของมนุษย์อย่างแรงกล้า เสียจนเป็นเรื่องที่มนุษย์แทบทุกคนในโลกนี้เข้าใจที่กักไปเองว่า ถ้าเขาดำเนินชีวิตปัจจุบันให้ดี เมื่อตายไปแล้วสิ่งต่างๆ ก็จะได้ขึ้น

โมเสสน่าจะรูดีวันนี้เป็นความคิดของคนอียิปต์โบราณ พวกเขาเชื่อกันว่าหลังจากที่คนๆ หนึ่งตายแล้ว วิญญาณของเขาจะไปห้องพิจารณาคดี ที่นั่นเขาจะพบกับตุลาการ 42 คน วิญญาณของผู้ล่วงลับจะต้องทบทวนชีวิตในอดีตของตน ขานนามเทพแต่ละองค์ด้วยความมั่นใจ ทั้งระบุว่าเขาไม่ได้ทำความบาปใดบ้าง นักอียิปต์วิทยาท่านหนึ่งได้เรียกมันว่าเป็นการ

“แกลงยกย่องว่ามีผู้หนึ่งที่ชอบธรรมอยู่ในอาณาจักรของผู้ตาย”¹ ในการแก้ต่างคดี วิญญาณของผู้ล่วงลับจะประกาศว่า “ข้าบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์!” คนอียิปต์โบราณเชื่อว่านี่เป็นการกระทำที่ถูกต้อง

ทว่าตรงกันข้ามกับความคิดนี้โดยสิ้นเชิง หนึ่งในผู้เผยพระวจนะสี่สิบคนซึ่งมีโอกาสได้เห็นท้องพระโรงของพระเจ้าซึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง ได้เขียนเอาไว้ว่า

...ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับบนบัลลังก์อันสูงส่ง และเป็นທີ່เทิดทูน ชายฉลองพระองค์ปกคลุมทั่วพระวิหาร เหนือพระองค์มีเสราฟิม แต่ละคนมีหกปีกสองปีกปกหน้า สองปีก ปกเท้าและอีกสองปีก บินไปมา ต่างร้องขานรับต่อๆ กันว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงฤทธิ์ ทั่วโลกเต็มไปด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์" อีสยาห์ 6:1-3

พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่รับคำประกาศยกย่องว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ ไม่ใช่มนุษย์ แท้จริงแล้วเมื่อผู้เผยพระวจนะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้กล่าวว่า

"วิบัติแก่ข้าพเจ้า! ข้าพเจ้าพินาศแล้ว! เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่ริมฝีปากไม่สะอาด และใช้ชีวิตในหมู่ชนชาติที่มีริมฝีปากไม่สะอาดและตาของข้าพเจ้าได้เห็นองค์กษัตริย์คือพระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์" อีสยาห์ 6:5

แทนที่จะประกาศว่าตนเองเป็นผู้ชอบธรรมด้วยความมั่นใจ ผู้เผยพระวจนะกลับประกาศตนเองว่าเป็นคนบาป ถึงแม้ว่าเขาจะได้รับรักษาพระบัญญัติสิบประการด้วยความสัตย์ซื่อ มาตลอด แต่เมื่อเขาได้เห็นพระยาห์เวห์ในความบริสุทธิ์ยิ่งของพระองค์ เขาก็รู้ว่า...

...ไม่มีใครได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า โดยการรักษาบทบัญญัติ... โรม 3:20

มนุษย์ได้ทำให้พระฉายาของพระเจ้าซึ่งเป็นต้นแบบการเนรมิตสร้างของเขาให้เสื่อมทรามลง ถ้าเขาไม่อาจรู้ฟื้นความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบได้แล้ว เขาก็จะไม่อาจอยู่ใน การทรงสถิตของพระเจ้าได้เลย ในสายพระเนตรของพระเจ้า...

...ไม่มีใครถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยการทำตามบทบัญญัติเลย...

กาลาเทีย 2:16

เทวสิก

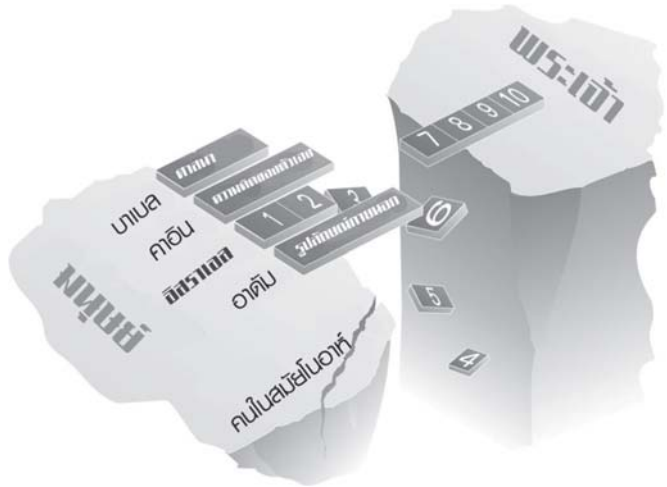
ตั้งที่ชั้นเรียนระดับโลกได้มองดูเหตุการณ์ที่ภูเขาซีนาย ทุกชนชาติได้เรียนรู้ว่า ท้องพระโรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่างไปจากสิ่งที่คนอียิปต์ได้เชื่อกัน แทนที่จะมีมนุษย์ยืนอยู่อย่างอหังการต่อหน้าห้องพิพากษาอันประกอบด้วยปวงเทพและประกาศว่าเขา "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์" นั้นกลับเป็นภาพของมนุษย์ทรุดตัวคุกเข่าอยู่ต่อเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ต่อหน้าบัลลังก์เดียว ด้วยคำพูดจากริมฝีปากที่ต่างกันออกไป

"ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ... ข้าพระองค์จะป่าวร้อง

ความชอบธรรมของพระองค์แต่ผู้เดียว"

สดุดี 71:16

ถูกต้องแล้ว ความชอบธรรมของพระยาห์เวห์นั้นห่างไกลจากความชอบธรรมของมนุษย์มากนัก ห่างไกลกันเกินจะเอื้อมถึงได้เลยทีเดียว หุบเหวที่เกิดขึ้นเนื่องจากความบาปนั้นกว้างกว่าที่มนุษย์คาดเอาไว้มากนัก เพราะว่ามีใครอาจเชื่อฟังพระบัญญัติสิบประการได้โดยสมบูรณ์แบบ กฏจึงไม่อาจเชื่อมช่องว่างได้เลย มนุษย์ติดแน่นอยู่กับที่ ไม่อาจก้าวข้ามหุบเหวไปได้เลย

5 พลาดเป้า

ถ้าอย่างนั้นแล้ว พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติสิบประการให้แก่เราเพราะอะไรกัน ถ้าหากพระองค์ทรงรู้ที่อยู่แล้วว่าไม่มีใครสามารถจะรักษาพระบัญญัติทุกประการได้โดยสมบูรณ์แบบ?

ผมจะใช้คำอธิบายประกอบจากประวัติศาสตร์ยุคกลางเพื่อตอบคำถามนี้ เมื่อใดก็ตามที่นักยิงธนูฝึกยิงธนู เขาจะให้นักนับคะแนนยืนอยู่ที่ข้าง ๆ เป้า เมื่อลูกศรที่ยิงมา "พลาดเป้า" คนนับคะแนนจะตะโกนว่า "บาย!"

ถึงแม้ว่าเขายิงเข้าใกล้กลางเป้ามามาก แต่นั่นก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกันเลย พลาดก็คือพลาด มันคือ "บาย!" ความหมายหนึ่งของคำว่า "บาย" ในพระคัมภีร์ก็คือ พลาดเป้า

ในลักษณะเดียวกัน พระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าก็คือใจกลางเป้า และเรารู้จักพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าในฐานะพระสิริของพระเจ้า

เนื่องจากชีวิตอันสมบูรณ์แบบเท่านั้นที่จะสามารถยิงเข้าใจกลางเป้าของความสมบูรณ์แบบของพระเจ้าได้ มนุษย์ก็พบว่าตนเองทำได้ไม่ถึงขั้นหรือพลาดเป้า เรา "บาย!" พระคัมภีร์ใช้คำในภาษากรีกเมื่อกล่าวว่

...เพราะว่าทุกคนทำบาย(พลาดเป้า) และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

โรม 3:23

เราอาจจะพยายามจะดำเนินชีวิตที่ต้อยต่อนัก แต่คุณความดีทั้งสิ้นของเราก็ไม่ถึงขั้น พระฉายาอันรุ่งโรจน์ที่อาดัมกับเอวาเคยครอบครองอยู่ในสวนเอเดน เราไม่อาจแม้แต่จะดำเนินชีวิตให้ใกล้เคียงกับความสมบูรณ์แบบได้เลย

วัตถุประสงค์ของกฎ

เพราะว่าเรามักจะตาบอดเนื่องจากความมั่นใจว่าตนชอบธรรม พระเจ้าจึงทรงประทานกฎให้แก่เราเพื่อเราจะได้สำนึกถึงความบาปของเรา

เมื่อหลายปีก่อน ผมกับภรรยาพักอยู่กับพ่อแม่ของผม ขณะที่ผมขับรถเข้าช่วงโค้ง เจ้าหน้าที่ตำรวจให้สัญญาณให้ผมจอดรถและบอกกับผมว่าผมขับรถเร็วกว่าความเร็วที่กำหนด พูตกันตามตรงผมไม่รู้สึกรู้ว่าผมกำลังขับรถเร็วเกินไป (ผมคิดว่าคุณน่าจะพูดว่านั่นเป็นอาการ

มันใจว่าตนชอบธรรม!) การตอบสนองของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อการปกป้องตนเองของผมนั้นก็ดียิ่งขึ้นเอาเป็นเรตทำให้ผมคิดว่าความเร็วที่ผมขับนั้นเป็นเท่าไร จากนั้นเขาก็ขึ้นไปถนนที่ผมขับมาจนผ่านป้ายจราจร มีป้ายประกาศความเร็วสูงสุดที่อนุญาตให้ขับได้ติดอยู่ ผมหยุดนิ่ง ไม่มีอะไรจะพูดอีก จากเดิมที่คิดจจะอยู่แต่เรื่องพักร้อน แต่ในชั่วเวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีก็กลายเป็นเรื่องที่ว่าผมกลายเป็นคนที่ฝ่าฝืนกฎจราจรไปเสียแล้ว

ข้อพระธรรมบอกแก่เราว่าพระบัญญัติสิบประการเป็นเหมือนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยชี้สัญญาณจราจร เช่นเดียวกับที่เจ้าหน้าที่ได้ทำให้ผมตระหนักว่าผมได้ฝ่าฝืนกฎหมาย ข้อพระธรรมก็บอกแก่เราว่า...

...ทว่าบทบัญญัติทำให้เรารู้ตัวว่ามีความบาป โรม 3:20

พระบัญญัติสิบประการแสดงให้เราเห็นว่าเราเป็นผู้ละเมิดบัญญัติ

ทุกคนที่ทำบาปย่อมละเมิดบทบัญญัติ อันที่จริงบาปก็คือการละเมิด

บทบัญญัติ

1 ยอห์น 3:4

กระจก

พระคัมภีร์ยังเป็นเหมือนกับกระจกส่องให้เห็นใบหน้าสกปรกในหลายๆ ทาง ถ้าคุณอยู่ตามลำพัง คุณไม่อาจบอกได้เลยว่าใบหน้าของคุณสะอาดหรือสกปรก คนอื่นอาจชี้มาที่คุณแล้วพูดว่า "หน้าของคุณใสโคจรกะมัด" แต่คุณก็อาจจะปฏิเสธไปทันทีและบอกว่า "หน้าของผมไม่ได้สกปรก ผมไม่เห็นมีอะไรสกปรกเลย" และคุณก็อาจจะเชื่ออย่างนั้นจริงๆ (ความมั่นใจว่าตน ชอบธรรมอีกแล้ว) แต่ถ้ามีคนยื่นกระจกให้แก่คุณ คุณก็จะเห็นว่าใบหน้าของคุณเลอะเทอะจริงๆ และคุณก็จะไม่อาจปฏิเสธข้อเท็จจริงนั้นได้อีกต่อไป

เช่นเดียวกับความบาป เราไม่รู้อะไรๆ ว่าความบาปคืออะไรจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบกฎให้แก่เรา เช่นเดียวกับที่กระจกได้เปิดโปงให้เห็นโคลน กฎสิบประการก็ทำให้เราตระหนักถึงความบาปของเราและเห็นว่าหัวใจของเรานั้น ปกคลุมด้วยเสื้อผ้าสกปรกใสโคจร หนึ่งในพระผู้พระวานะ 40 คนได้เขียนเอาไว้ว่า

...อันที่จริงถ้าไม่ใช่เพราะบทบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าอะไรคือบาป เพราะ ถ้าบทบัญญัติไม่ได้กล่าวว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าคงไม่รู้ว่าอะไรคือความโลภ

โรม 7:7

กฎเป็นเหมือนกับปรอทวัดไข้ มันแสดงให้เราเห็นว่าเราไม่สบายและมีบาป แต่มันไม่ได้ช่วยให้เราหายดี

มุมมองของพระเจ้า

คุณยังจำเรื่องที่เราเปรียบเทียบมุมมองของเราที่มีต่อชากหนูที่มีตัวหนอนไข้อยู่เต็มไปหมดกับมุมมองของพระเจ้าที่มีต่อความบาปได้หรือไม่ การพยายามทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้ายอมรับโดยการรักษาพระบัญญัติสิบประการ หรือโดยการปฏิบัติตามรายการสิ่งที่ควรทำ และสิ่งที่ไม่ควรทำ ก็เทียบได้กับการฉีดสเปรย์น้ำหอมลงไปที่ชากหนูเน่า มันไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น หนูก็ยังคงเน่า ในทำนองเดียวกันการเชื่อฟังกฎก็ไม่ได้ทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้ามากกว่าเดิม เรายังคงเป็นคนบาปอยู่ดี

เหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงประทานกฎสิบประการให้แก่เราก็คือ

...เพื่อว่าโดยทางพระบัญญัติจะได้เห็นว่าบาปนั้นเลวร้ายอย่างยิ่ง

โรม 7:13

พระเจ้าได้ทรงประสงค์จะให้เราได้เห็นความบาปทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบาปเล็กหรือบาปใหญ่ ในมุมมองของพระองค์ นั่นคือ เต็มไปด้วยความชั่วร้ายโดยแท้ เสมอถอยลงทั้งสิ้น ล่วงละเมิดอย่างน่ารังเกียจ น่าสะอิดสะเอียนโดยสมบูรณ์ น่าตกใจ เป็นอันตรายถึงตาย โสโครก พระองค์ทรงประสงค์จะให้เราเข้าใจว่าความบริสุทธิ์ของพระองค์ไกลเกินกว่าความชอบธรรมใดๆ ที่เราจะมีได้ด้วยกำลังของตนเอง และทรงประสงค์จะให้เราเข้าใจว่า แม้ในเวลาที่ดีที่สุดของคุณความดีของเราก็ยังไม่อาจเท่าเทียมกับความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ คุณความดีของเรานั้นไม่ได้เข้าใกล้ความบริสุทธิ์ของพระองค์เลยสักนิด

ก่อนหน้านี้ ใคร ๆ ก็อาจจะโอ้อวดว่าพระเจ้าทรงรักเขามากกว่าคนอื่น ๆ ก็เพราะว่าเขาคิดว่าตนเองดีกว่าคนอื่น ๆ ด้วยการประทานพระบัญญัติสิบประการ พระเจ้าได้ทรงนำทุกคนมายังจุดที่ทุกคนต้องตระหนักว่า...

...ข้าพระองค์ก็บาปมาตั้งแต่เกิด บาปตั้งแต่วินาทีที่มารดาได้ตั้งครรภ์

ข้าพระองค์

สดุดี 51:5

มีปัญหา

ในปฐมกาล พระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นสหายที่ดีที่สุดของมนุษย์ แต่เมื่ออาดัมกับเอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ทรงละเสื่อคลุมแห่งมิตรภาพ แล้วทรงสวมเสื่อคลุมของผู้พิพากษา เวลานี้แทนที่พระยาห์เวห์จะทรงเป็นสหาย พระองค์กลับทรงเป็นผู้พิพากษาเรียกคนเขามายังห้องพิจารณาคดี ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบสงัด

ไม่มีทนายคนใดลุกขึ้นเพื่อให้การแก้ต่างให้กับการกระทำของมนุษย์ ไม่มีใครอาจทำเช่นนั้นได้ ไม่มีตัวแทนคนใด แม้ว่าเขาอาจจะนำทุกคนในห้องพิจารณาคดีได้ คล้อยตามว่า มนุษย์นั้นไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่าผู้ที่พินาศแล้ว ไม่มีคณะลูกขุน ไม่มีการตัดสินบนผู้พิพากษาสมบูรณ์แบบได้ตัดสิน คำตัดสินชี้ขาดมาถึงแล้ว มนุษย์มีความผิดเนื่องจากละเมิดกฎของพระเจ้า

เราารู้ว่าสิ่งใดๆ ที่บัพญญูติกล่าวไว้ ล้วนกล่าว...เพื่อปิดปากทุกคน
ไม่ให้มีข้อแก้ตัวและให้ทั้งโลก อยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า

โรม 3:19

สองแบบเท่านั้น

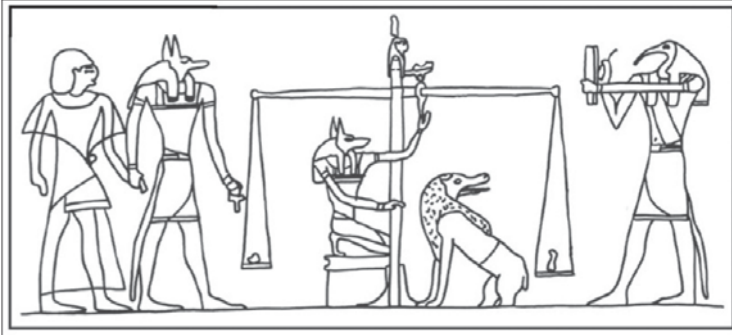
คนส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่าพวกเขาไม่ได้สมบูรณ์แบบ บางคนก็อาจจะพูดถึงขนาดว่าพวกเขาเป็นคนบาป อย่างไรก็ตาม มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นจะยอมรับว่าพวกเขาเป็นคนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ มีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องนี้

คนบาป

คนบาปจะยอมรับว่าเขาไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่เขาเชื่อว่าจะต้องมีบางสิ่งที่เขาสามารถทำได้ซึ่งจะช่วยให้ตัวเขาดีพอสำหรับชีวิตหลังความตาย เขาอาจคิดว่าการไปย้งวิหาร อธิษฐานต่อรูปเคารพ ถวายอาหารหรือเงินทอง ทำสมาธิ ทำกุศล หรือติดต่อเพื่อนบ้านจะทำให้ได้บุญมากกว่าบาป เขาอาจคิดว่าการรักษาพระบัญญัติสิบประการ รักชากฎทอง ไปคริสตจักร สวดส่ายประคำ ได้รับบัพติศมาจะทำให้คุณความดีของเขามีน้ำหนักมากกว่าความชั่ว

ความคิดเรื่องตาชั่งเป็นแนวคิดของคนอียิปต์โบราณ คนอียิปต์เชื่อว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งตายลง เหล่าเทพจะนำหัวใจของผู้ล่วงลับไปวางลงบนที่ตาชั่งด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งของตาชั่งจะมีขนนกแห่งความจริงวางอยู่

ถ้าเหล่าเทพพบว่าผู้ล่วงลับเป็นคนชอบธรรม เขาก็จะเข้าไปย้ง "ทุ่งแห่งสันติ" ถ้าเขาเป็นคนที่ไม่คู่ควร สัตว์ร้ายแปลกประหลาดก็จะกินหัวใจของเขาเสีย เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าไม่ใช่การชั่งน้ำหนักหัวใจจริงๆ ซึ่งกระทำขึ้นโดยคนอียิปต์ แต่เป็นพิธีกรรมที่ประกอบโดยเหล่าเทพในชีวิตหลังความตาย

ความคิดเรื่องการชั่งน้ำหนักมีอยู่มากมายหลายแบบ บางทีความคิดที่เป็นที่คุ้นเคยกันมากที่สุดก็คือ “เวลาที่ผมตายไป ถ้าผมมีกรรมดีมากพอ ถ้าผมทำสิ่งดีมากกว่าสิ่งชั่ว ถ้าความดีของผมมีน้ำหนักมากกว่าความชั่ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังความตาย ผมก็จะไม่มีปัญหาอะไร”

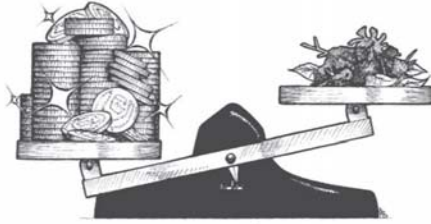
แต่แนวคิดเรื่องการชั่งน้ำหนักก็มีข้อตำหนิข้อใหญ่อยู่ มันไม่สอดคล้องกับการวิเคราะห์ ไม่มีศาลคณะใดบนโลกนี้จะยกโทษให้กับขโมยเพียงเพราะว่าเจ้าคนชั่วพูดว่า “ท่านผู้พิพากษาขอรับ ท่านถูกต้องแล้ว กระผมไม่ควรจะขโมยสิ่งของสิ่งนี้ แต่ลองมาคิดกันถึงสิ่งที่กระผมไม่ได้ขโมยสิขอรับ ความดีของกระผมมีมากกว่าความชั่วนะขอรับ!”

เมื่อคุณพิจารณาถึงเรื่องนี้ก็จะพบว่าความคิดเรื่องการชั่งน้ำหนักเป็นเรื่องที่น่าขัน ถ้าความคิดเช่นนี้กระทบต่อสำนึกในเรื่องความยุติธรรมของเรา ดังนั้นเราก็ไม่อาจคาดหวังให้พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอันสมบูรณ์จะทรงใช้แนวคิดนี้เช่นกัน ไม่เลย พระคัมภีร์ได้กล่าวย้ำเอาไว้อย่างชัดเจน ไม่มีตาชั่งตั้งอยู่ในห้องพิจารณาคดีของพระยาห์เวห์

คนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

ตรงกันข้ามกับคนบาป คนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้รู้ว่าไม่มีสิ่งไหนที่เขากระทำทำให้เขาเป็นที่ยอมรับของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาไม่อาจกำจัดเสื้อผ้าสกปรกใส่ใครก็ได้ หนุตายแห่งความบาปได้ทำให้หัวใจของเขาแปดเปื้อนไป

ดี

เลว

ไม่พบแนวความคิดนี้อยู่ในพระคัมภีร์

ไม่ว่าเราจะได้พยายามอย่างหนักเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าเราจะได้ประกอบกรรมดีมากสักเพียงไหน ไม่ว่าการกระทำดีของเราจะแรงมากสักเท่าใด เราก็ไม่อาจถึงระดับความชอบธรรมของพระเจ้าได้เลย ความเป็นจริงก็คือในสายพระเนตรของพระเจ้า การกระทำดีของเราก็อยู่ห่างไกลความสมบูรณ์แบบมากนัก

ข้าพระองค์ทั้งปวงกลายเป็นผู้มีมลทิน ความประพฤติอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งปวงเหมือนผ้าขี้ริ้วโสโครก... และบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนลมพัดเอาพวกข้าพระองค์ปลิวหายไป อิสยาห์ 64:6

กระทั่งการกระทำอันชอบธรรมก็ยังเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรกโสโครกแปดเปื้อนไปด้วยความบาป ชีวิตของเราได้ทำให้พระฉายาของพระเจ้าซึ่งเป็นต้นแบบที่พระเจ้าได้เนรมิตสร้างเราขึ้นนั้นสกปรกไป เรามีธรรมชาติบาปที่เป็นเหมือนกับมะเร็งร้าย ซึ่งผลึกใสองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ สมบูรณ์แบบออกไป เราติดแน่นอยู่กับที่ไปไหนไม่ได้ ไม่อาจหนีจากรอยต่างแห่งความบาปตลอดจนผลลัพธ์แห่งความบาปเหล่านั้น

อีกครั้งหนึ่ง นี่ไม่ใช่ข่าวดี แต่ขอให้คุณอ่านต่อไป ข่าวดีกำลังจะมาถึง

6 โดทองคำ

ด้วยการประทอนกฎสิบประการ คนอิสราเอลจึงได้รู้อย่างแน่ชัดว่าสิ่งใดบ้างที่องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้สร้าง ทรงพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี สำหรับผู้ที่ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระบัญญัติสิบประการมาก่อน พระเจ้าก็ได้ทรงเขียนโครงร่างทั่วไปของพระบัญญัตินี้เอาไว้บนแผ่นศิลาแห่งดวงใจของมนุษย์

พระคัมภีร์กล่าวว่า โมเสสได้ใช้เวลาอยู่บนภูเขาซีนายเป็นเวลา 40 วัน

เมื่อเหล่าประชากรเห็นว่าโมเสสล่าช้าไม่กลับลงมาจากภูเขา จึงพากันไปหาอาโรนและกล่าวว่า "มาเถิด ช่วยสร้างเทพเจ้าขึ้นมาพาพวกเราไป เพราะเราไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสสผู้ที่เราออกมาจากอียิปต์" อพยพ 32:1

คนอิสราเอลกำลังขออาโรนให้สร้างเทพหรือรูปเคารพขึ้น

โออิสราเอลสิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้าซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์" อพยพ 32:4

พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุเอาไว้อย่างเจาะจงว่าเทพที่อาโรนได้สร้างขึ้นนั้นเป็นผู้ใด แต่เรารู้แน่ ๆ ว่าคนอียิปต์นั้มีสการเทพโคหลายองค์ อย่างน้อยองค์หนึ่งก็เกี่ยวข้องกับการดูโชคชะตา วันนี้โคศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ถูกค้นพบในประเทศอียิปต์ ร่างของพวกมันถูกอบด้วยน้ำยาและฝังด้วยความใส่ใจแบบเดียวกับที่กระทำต่อพระศพของเชื้อพระวงศ์ ไม่ว่าจะเป็นเทพองค์ใดก็ตาม เมื่ออาโรนได้นำเสนอโคทองคำให้แก่คนอิสราเอล พวกเขาก็เปล่งเสียงร้องว่า

..."อิสราเอลเอ๋ย นี่คือเทพเจ้าของท่านผู้นำท่านออกมาจากอียิปต์"

อพยพ 32:4

คนอิสราเอลให้เกียรติยศกับเทพของคนอียิปต์ว่าเป็นผู้ที่ได้ช่วยกู้พวกเขาออกมาจากอียิปต์ นั่นไม่สมเหตุสมผลแม้แต่น้อย สำหรับพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว แน่แน่นอนว่าเป็นการตบพระพักตร์พระองค์เลยทีเดียว

เมื่ออาโรนเห็นเช่นนั้น จึงก่อแท่นบูชาขึ้นต่อหน้ารูปลูกวัวและประกาศว่า "วันพรุ่งนี้จะมีการเลี้ยงถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า" อพยพ 32:5

อาโรนกำลังปนเปลาการนั้มีสการเทพฝั้ร้ายกับการนั้มีสการองค์พระผู้เป็นเจ้านั้เรียกว่าการผสมผสาน (Syncretism) หรือการรวมระบบความเชื่อสองระบบเข้าด้วยกัน

การผสมผสาน (Syncretism)

ครั้งหนึ่งเพื่อจะอธิบายในเรื่องนี้ ผมได้ขอให้ศาสตราจารย์คนึงปิดขวดน้ำดื่มออก เหน้าใส่แก้วและดื่ม ขณะที่เขากำลังจ่อหน้าบริสุทธิเข้าที่ริมฝีปาก ผมก็บอกให้เขาหยุดอยู่แค่นั้น ผมเอาแก้วมาแล้วดึงเอาน้ำยาทำความสะอาดออกจากใต้โต๊ะ หลังจากที่หยดน้ำยาทำความสะอาดลงไปใต้น้ำสองสามหยด ผมก็ยื่นแก้วน้ำคืนไปให้กับศาสตราจารย์ เขาปฏิเสธที่จะดื่มน้ำนั้น น้ำที่มีสิ่งปนเปื้อนทำให้ศาสตราจารย์ของผมรู้สึกเสียดเสียดเย็นฉ่ำใจ การผสมผสานมัสการรูปเคารพเข้ากับการนมัสการ พระยาห์เวห์ก็ทำให้พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้สึกเสียดเสียดเย็นฉ่ำนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาแก่มอเสแล้ว

เจ้าย่ำสร้างรูปเคารพใดๆ ขึ้นมาเทียบเคียงเรา... อพยพ 20:23

ผู้เผยพระวจนะอีกท่านหนึ่งได้บันทึกพระดำริของพระเจ้าเมื่อท่านได้บันทึกถึงสิ่งที่ถวายบูชาแก่รูปเคารพ

...ของเซ่นไหว้ของคนนอกศาสนานั้นสังเวกแก่ฟีमार ไม่ใช่ถวายแด่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไปเข้าร่วมกับพวกฟีमार ท่านจะดื่มทั้งจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและถ้วยของฟีमारไม่ได้ จะร่วมโต๊ะทั้งขององค์พระผู้เป็นเจ้าและของพวกฟีमारด้วยไม่ได้ 1 โครินธ์ 10:20-21

บางคนได้สร้างระบบความเชื่อของตนเองขึ้นมาโดยการดึงมาจากศาสนาต่างๆ แล้วผสมความคิดเหล่านั้นกันเข้าด้วยกันเหมือนกับคลุกสลัดผัก แต่พระคัมภีร์ได้กล่าวเอาไว้อย่างชัดเจนว่าสิ่งนี้ไม่เป็นที่ยอมรับขององค์พระผู้เป็นเจ้า คุณไม่อาจนมัสการโคทองคำและองค์พระผู้สร้างในเวลาเดียวกันได้ อาโรนได้นำประชากรให้ถล่ำเข้าไปในความผิดพลาด

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง ที่บงกชเขา

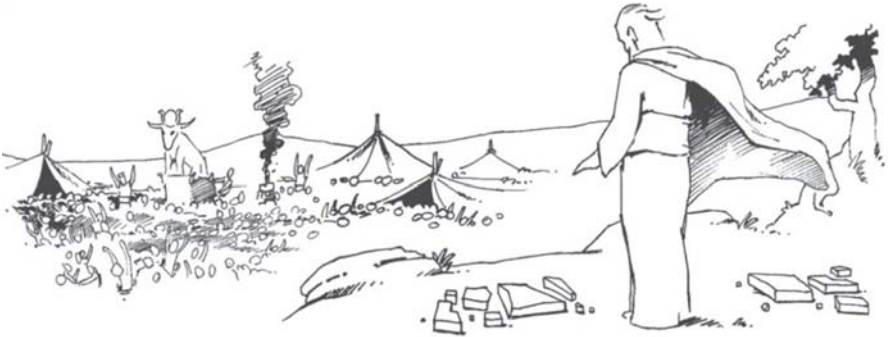
แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับมอเสแล้วว่า "จงลงไปเถิด เพราะประชากรที่เจ้าพาออกมาจากอียิปต์เสื่อมทรามไปแล้ว พวกเขาละทิ้งคำบัญชาของเราอย่างรวดเร็วและหลอรูปเคารพเป็นลูกวัวขึ้นมาราบไหว้และถวายเครื่องบูชา แล้วพูดกันว่า 'อิสราเอลเอ๋ย นี่คือเทพเจ้าของท่านผู้นำท่านออกมาจากอียิปต์'" ฝ่ายมอเสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น..."

อพยพ 32:7-8,15

นี่คือแผ่นศิลาซึ่งพระเจ้าได้ทรงจารึกกฎทั้งสิ้นประการไว้

พอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปโคหนุ่ม และคนเดินร่ำ โทสะของ
โมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทิ้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง

อพยพ 32:19

โมเสสรู้สึกโกรธต่อความบาป และขว้างแผ่นศิลาลงบนพื้นเป็นภาพตัวแทนของ
การที่ประชากรละเมิดกฎของพระเจ้า หลังจากนั้นโมเสส...

...เอารูปลูกวัวนั้นมาเผาไฟ แล้วบดเป็นผงโรยลงน้ำและบังคับให้
ชนอิสราเอลดื่ม โมเสสถามอาโรนว่า "คนพวกนี้ทำอะไรท่านหรือ ท่านจึงนำ
พวกเขาเข้าสู่บาปที่ร้ายแรงถึงเพียงนี้?"

โมเสสจึงกลับไปเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า และกราบทูลว่า "ประชากร
เหล่านี้ทำบาป ร้ายแรงอะไรเช่นนี้! พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทองคำ"

อพยพ 32:20-21, 31

โมเสสได้ตระหนักว่า ถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้นำคนอิสราเอลออกมาจาก
อียิปต์แล้ว แต่คนอิสราเอลจำเป็นจะต้องนำความคิดแบบคนอียิปต์ออกไปจากสมองของ
พวกเขาพวกเขาจำเป็นจะต้องเรียนรู้ว่าคนอียิปต์ไม่ได้มีคำตอบให้กับชีวิต ความตายและ
ชีวิตหลังความตาย

...แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้เกิดภัยพิบัติแก่ประชากร เพราะ
พวกเขานมัสการลูกวัวซึ่งอาโรนทำขึ้น

อพยพ 32:35

ราวกับว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงตรัสว่า "ถ้าเจ้าไว้วางใจในเหล่าเทพของคนอียิปต์ เจ้าจะประสบกับชะตากรรมเดียวกับคนอียิปต์" นั่นจึงเป็นเครื่องเตือนใจว่า ผลของความบาปมีราคาสูงยิ่ง ผลสุดท้ายก็คือความตายในความหมายทั้งสามประการ

แผ่นศิลาใหม่

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "จงสกัดศิลาอีกสองแผ่นเช่นเดียวกับชุดแรกเพื่อเราจะจารึกข้อความเดิมเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกไปแล้ว"

อพยพ 34:1

คนอิสราเอลได้รับกฎสิบประการอีกครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าพระบัญญัติจะไม่อาจกอบกู้ความสัมพันธ์อันล่มสลายกับพระเจ้าได้เลยก็ตาม มันก็ไม่ได้หมายความว่าพระบัญญัตินี้จะไม่มีคุณค่าอะไรเลย เมื่อมนุษย์ทำในสิ่งที่ "ถูกต้อง" ผลที่ได้ก็มีแต่คุณประโยชน์เท่านั้น

จงทำสิ่งที่ถูกต้องและดีงามในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อทุกสิ่งจะเป็นผลดีแก่ท่าน...
เฉลยธรรมบัญญัติ 6:18

กฎทางกายภาพทำให้จักรวาลเป็นสถานที่มีระเบียบและมั่นคงเหมาะจะอาศัยอยู่ฉันใด กฎทางจิตวิญญาณก็นำเอาความเป็นระเบียบและความมั่นคงมาสู่ชนชาติฉันนั้น หลายๆ ประเทศได้ปฏิเสธกฎความประพฤติตามแบบพระคัมภีร์เพื่อจะได้ดำรงอยู่ในสังคมที่มีความเป็นกลางทางศีลธรรม แต่ผลก็คือการแสดงจุดยืนก็เป็นการแสดงถึงจุดยืนของตนเรียบร้อยแล้ว การปฏิเสธต่อความสมบูรณ์สูงสุดตามแบบพระคัมภีร์ก็ได้นำไปสู่การตายด้านต่อสิ่งผิดๆ และคนในแต่ละชั่วอายุก็ต่างก็คุ้นเคยกับความบาปเป็นอย่างดี พระคัมภีร์สอนว่านี่จะนำไปสู่ความโกลาหลในท้ายที่สุด

พระเจ้าได้ทรงประสงค์ให้ประชากรเชื่อฟังกฎ ไม่ใช่เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้มีอกอิมใจกับคุณความดีของตน แต่เพราะว่ากฎเป็นเครื่องสะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้า ดังเช่นที่พระเจ้าไม่ทรงมุสา โงก หรือริษยา ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงประสงค์ให้บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระองค์ โงก โงก หรืออิจฉาริษยาคนอื่น ๆ

บัดนี้ได้เวลาที่เราจะก้าวไปสู่เรื่องราวลำดับต่อไปซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญ *พระยาห์เวห์* กำลังจะทรงสำแดงให้บรรดาผู้ที่อยู่ในชั้นเรียนระดับโลกได้เห็นถึงวิถีเดียวที่จะทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับสำหรับพระองค์

บทวน - เครื่องปกคลุมสองแบบ

ในพระคัมภีร์ได้วาดภาพเอาไว้ว่า หัวใจของคนบาปปกคลุมด้วยเสื้อผ้าสกปรกโสโครก ในขณะที่หัวใจของคนชอบธรรมปกคลุมด้วยอารมณ์ไร้อำหิ นี้ไม่ใช่เสื้อผ้า อารมณ์จริงๆ แต่เป็นภาพอธิบายเพื่อช่วยให้เราเข้าใจถึงความจริงทางจิตวิญญาณ พระคัมภีร์กล่าวว่า มีเครื่องปกคลุมเพียงสองแบบเท่านั้น เสื้อผ้าอารมณ์ทั้งสองแบบนี้ก็ไม่เคยอยู่ปะปนกันเลย

เสื้อผ้าสกปรกโสโครก	อารมณ์ไร้อำหิ
เป็นภาพอธิบายถึงมนุษย์ปกคลุมด้วยความบาปของตนเอง	เป็นภาพอธิบายถึงมนุษย์ปกคลุมด้วยความชอบธรรมของพระเจ้า
ไม่มีเครื่องปกคลุมลบบาป	มีการลบบาป
เท่าที่มนุษย์มีอยู่	พระเจ้าเป็นผู้ประทาน

บทที่ เก้า

1. พลั๑บพลา
2. พระพร๑หรือค๑าแ๑งสาป
3. พระดาโก๑น
4. พุ้เพยพระว๑จนะ
5. พระบา๑ล
6. การพล๑ดก๑น

1. พลัปลา

ที่ภูเขาซีนาย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์จะรักษาพระบัญญัติเพื่อปกป้องความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์ที่ได้ล้มสลายลงไป เวลานี้ประชากรพร้อมแล้วที่จะเรียนรู้ถึงหนทางที่จะทำให้พวกเขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "...แล้วให้ประชากรอิสราเอลสร้างสถานนมัสการให้เรา และเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา" อพยพ 25:1, 8

เรื่องช่วยสาธิต

คนอิสราเอลต้องสร้างสถานนมัสการ* ซึ่งเรียกว่า พลัปลาหรือเต็นท์นัดพบ พระเจ้าไม่ได้ทรงสั่งให้พวกเขากระทำเช่นนั้นเพราะว่าพระองค์ทรงต้องการบ้านเรือน

*โปรดอย่าสับสนกับวิหาร ทั้งสองสิ่งนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน

พระเจ้าองค์นี้ผู้ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งในโลกทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้ประทับในวิหารที่สร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์... กิจการ 17:24

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างเครื่องช่วยสาธิตเพื่ออธิบายว่าพวกเขาจะต้องกระทำการใดจึงจะถัดถอนโทษบาปได้

"จงสร้างพลัปลาและทำอุปกรณ์ตกแต่งทุกอย่างตามรูปแบบที่เราจะสำแดงแก่เจ้า" อพยพ 25:9

พลัปลานั้นอาจถอดออกและเคลื่อนย้ายไปได้ ส่วนที่คล้ายกับเต็นท์นั้นประกอบด้วยส่วนที่เป็นผนังซึ่งมีส่วนที่คล้ายกับพรม ทำหน้าที่เป็นหลังคา พลัปลาแบ่งออกเป็นสองส่วน พื้นที่หนึ่งในสามจะเป็นส่วนที่เรียกว่าอภิสุทธิสถานหรือสถานที่อันบริสุทธิ์ที่สุด พื้นที่อีกสองในสาม เป็นพื้นที่ซึ่งเรียกว่า วิสุทธิสถาน ผ้าม่านเนื้อหนาซึ่งบางครั้งเรียกว่าม่านคลุมหน้ามีไว้เพื่อ

...ม่านนี้จะกั้น ระหว่างวิสุทธิสถานและ

อภิสุทธิสถาน อพยพ 26:33

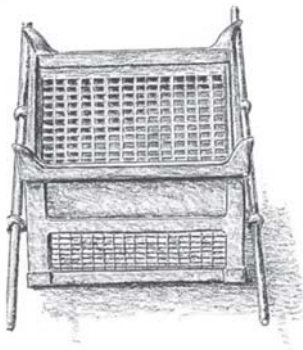

ภายนอกพลับพลามีลานและรั้วสูงสองเมตร (หรือเจ็ดฟุต) ล้อมรอบ มีทางเข้าทางเดียว จากประตูรั้วที่นำไปสู่พลับพลามีเครื่องใช้อยู่เจ็ดอย่างที่ภายในเด็นท์และที่บริเวณลานข้างนอก¹

ลานพลับปลา

❶ แท่นเครื่องเผาบูชาของสัมฤทธิ

ถัดเข้ามาในรั้วมีเครื่องใช้ชิ้นแรกตั้งอยู่ เครื่องใช้ชิ้นนี้มีขนาดค่อนข้างใหญ่ ทำจากไม้ หุ้มด้วยทองสัมฤทธิ มีเชิงนอนอยู่สี่อันตรงที่มุม มีคานอยู่ด้านละอันเพื่อให้สามารถยกไปได้ แท่นบูชานี้แทนที่แท่นซึ่งทำขึ้นด้วยศิลาหรือดินเผาซึ่งเคยใช้ก่อนหน้าตั้งแต่สมัยของอาเบล เป็นต้นมา เมื่อถึงเวลานี้แท่นบูชามีความเกี่ยวข้องกับ ความตายอย่างแน่นหนา ในฐานะที่เป็นที่ ๆ มีการลบบาป

❷ ชั้นทองสัมฤทธิ

ชั้นทองสัมฤทธิขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ ระหว่างแท่นบูชาสัมฤทธิกับวิสุทธิสถาน ภายในชั้นมีน้ำบรรจุอยู่ ใช้เพื่อการชำระในพิธีและแสดงว่า มนุษย์ต้องบริสุทธิเมื่อเข้าหาพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า

❸ คันประทีปทองคำ

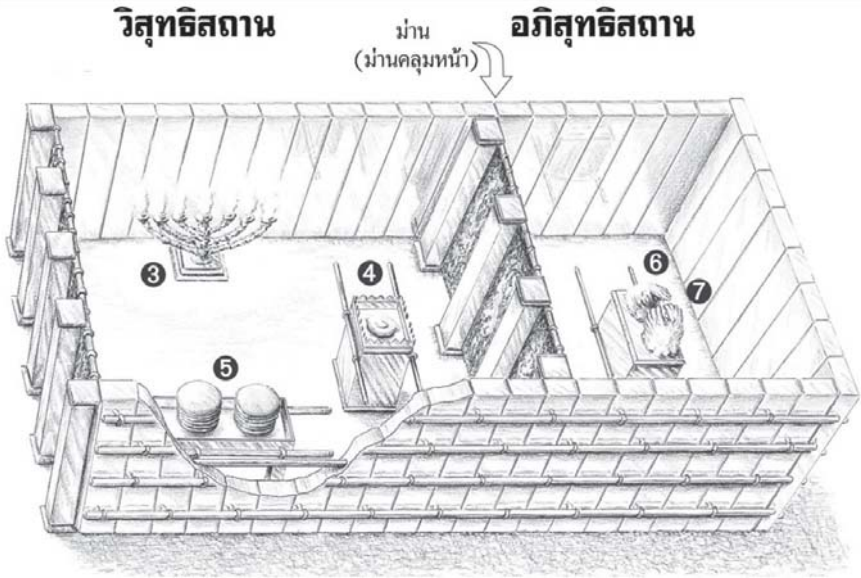
พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดขนาดของคันประทีปทองคำ บอกไว้เพียงน้ำหนัก² คันประทีปทองคำทำจากทองคำบริสุทธิ์ มีกิ่งย่อยแตกออกจากกิ่งหลักรวมเป็น 7 กิ่ง

❹ แท่นเครื่องหอม

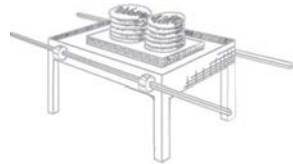
แท่นนี้ตั้งอยู่หน้าม่าน ซึ่งกั้นระหว่างอภิสุทธิสถานกับวิสุทธิสถาน คนอิสราเอลรวมตัวกันอธิษฐานอยู่ที่ภายนอกกระโจมพร้อมกับเผาเครื่องหอม ซึ่งส่งกลิ่นลอยขึ้นไปยังท้องฟ้า เป็นสัญลักษณ์ว่าคำอธิษฐานถูกส่งไปถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

๕ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

มีขนมปังสิบสองก้อนวางอยู่บนโต๊ะนี้ ขนมปังแต่ละก้อนเป็นตัวแทนของคนอิสราเอลแต่ละเผ่า

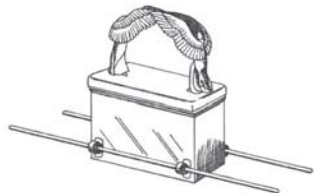

๖ หีบพระโอวาท

กล่องไม้เล็กๆ ใบนี้นุ่มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ถูออกแบบขึ้นเพื่อใช้เป็นหีบ ภายในหีบมีแผ่นศิลาสองแผ่นซึ่งจารึกพระบัญญัติสิบประการ

๗ พระที่นั่งกรุณา

หีบพระโอวาทมีฝาทองคำปิดอยู่ซึ่งด้านบนมีทูตสวรรค์สององค์กางปีกอยู่ ตัวหีบและพระที่นั่งกรุณาเป็นสิ่งของชิ้นเดียวที่ตั้งอยู่ในอภิสุทธาน

ปุโรหิต

พระเจ้าตรัสแก่โมเสส

"จงสถาปนาอาโรนพี่ชายของเจ้าและบรรดาบุตรชายของเขาคือ
นาถับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ให้ทำหน้าที่ปุโรหิตรับใช้เรา"

อพยพ 28:1

โมเสสได้รับมอบหมายให้แต่งตั้งอาโรนกับลูกๆ ของเขาให้เป็นปุโรหิตประจำอยู่ใน
พลับพลาโดยมีอาโรนเป็นมหาปุโรหิต พระเจ้าได้ทรงแยกพวกเขาออกจากคนอื่นๆ ไม่ใช่
เพราะว่าพวกเขาเป็นคนพิเศษต่างไปจากคนอื่นๆ แต่เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์
ให้ประชากรเคารพยกย่องความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้ามีประสงค์ให้ฝูงชนุ่นวาย
ไร้ระเบียบมาเป็นผู้ดูแลพลับพลา ปุโรหิตเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนให้ปฏิบัติตามพระบัญชาของ
พระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้อารักขาคอยดูแลพลับพลาขณะที่คนอิสราเอลเร่รอน
เคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่ง

พลับพลาสำเร็จครบถ้วน

โครงสร้างทั้งสิ้นแล้วเสร็จภายในระยะเวลาเก้าเดือน หลังจากที่คนอิสราเอลมาถึงที่
ภูเขาศีนาย

โมเสสตรวจตราผลงานทั้งหมดและกล่าวอวยพรพวกเขา เพราะทุกสิ่ง
เรียบร้อย ตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า... อพยพ 39:43

เมื่อเต็นท์สำเร็จสมบูรณ์ดีแล้ว เสาเมฆที่นำคนอิสราเอลก็ย้ายมาประทับอยู่เหนือ
อภิสุทธิสถาน ตรงตำแหน่งที่หีบพระโอวาทตั้งอยู่ เป็นเครื่องบ่งถึงการทรงสถิตของ
พระยาห์เวห์ซึ่งดำรงอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์

แล้วมีเมฆเคลื่อนลงมาปกคลุม เต็นท์นัดพบ
โมเสสไม่สามารถเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพราะ
ที่นั่นมีเมฆหนา และพระเกียรติสิริของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าปกคลุมทั่ว
พลับพลา

อพยพ 40:34-35

เครื่องเผาบูชา

เมื่อพลับพลาตลอดจนเครื่องใช้ต่าง ๆ อยู่ประจำที่ ก็ได้เวลาที่จัดเครื่องช่วยเสวย
พระเจ้าได้ตรัสแก่โมเสสว่า

"จงแจ้งชนอิสราเอลว่า เมื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
จงเลือกสัตว์จากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะของเจ้า" เลวีนิติ 1:2

พระเจ้ายกกำลังบอกให้ชายผู้นำเครื่องเผาบูชามายังที่พลับพลาและนำมันขึ้นถวายที่
แท่นบูชาสัมฤทธิ์

เครื่องเผาบูชานั้นจะต้อง "...มาจากฝูงสัตว์..." เลวีนิติ 1:3

เครื่องเผาบูชาอาจจะเป็นแพะ แกะ หรือวัวหนุ่มได้ แต่จะต้องไม่ใช่สัตว์จำพวก สุนัข
ม้า หรืออูฐเป็นอันขาด

พวกเขาต้อง "...ถวายสัตว์ตัวผู้..." เลวีนิติ 1:3

สิ่งนั้นจะต้อง "...ไม่มีตำหนิ..." เลวีนิติ 1:3

จะต้องไม่มีโรคหรือความพิการใด ๆ ผู้ที่นำเครื่องเผาบูชานั้นจะต้อง...

"...ให้ผู้ถวายวางมือบนหัวของวัวซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชา พระเจ้า
จะทรงยอมรับวัวแทนตัวเขาเพื่อชดใช้โทษบาปให้เขา" เลวีนิติ 1:4

ด้วยการวางมือบนศีรษะของเครื่องเผาบูชา ผู้ที่นำเครื่องเผาบูชาก็ได้ให้เครื่อง
ถวายบูชานั้น ๆ เป็นตัวแทนของเขา มีอวัยวะบนศีรษะเป็นสัญลักษณ์
ของการถ่ายเทความบาป และความผิดของคน ๆ หนึ่งมายังสัตว์
เนื่องจากสัตว์ได้แบกรับเอา
ความผิดของคนเอาไว้ มันจึง
ต้องตาย

ความตายเป็นโทษสำหรับความบาป ผู้ที่นำเครื่องถวายบูชามาทำการเชือดคอสัตว์ ซึ่งเป็นการประกาศการรับรู้ครั้งสุดท้ายว่าความบาปของเขาได้ก่อให้เกิดความตายแก่สัตว์ชั้น เป็นเรื่องของการที่สัตว์บริสุทธิ์มาตายในที่แห่งความผิดในฐานะตัวแทน พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงยอมรับเครื่องเผาบูชาแทนตัวนั้น

นี่น่าจะฟังดูคุ้นหูสำหรับคนอิสราเอล บรรพบุรุษของพวกเขาไม่ได้มาเข้าเผื้องค์ พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับถวายเครื่องเผาบูชาแทนตัวที่แทนบูชาหรือ ถูกต้องแล้วบรรพบุรุษ ของเขาได้กระทำเช่นนั้น นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย้ำเตือนทุก ๆ คน ในชั้นเรียนระดับโลกว่าพระองค์เท่านั้นที่จะทรงจัดหาวิธีการที่จะทำให้พวกเขาเป็นที่ยอมรับ ต่อพระองค์ พระองค์ทรงเป็น...

...พระเจ้าผู้ชอบธรรม และผู้ช่วยให้รอด...

อิสยาห์ 45:21

วันลบบาป

เพื่อให้บรรดาปุโรหิตสามารถบรรลุหน้าที่ของพวกเขาได้เป็นอย่างดี พวกเขาจึง มีอิสระโดยสมบูรณ์ภายในขอบเขตกระโจม แต่มีข้อแม้อยู่ประการหนึ่ง นั่นคือ พวกเขาไม่อาจ ล่วงล้ำเข้าไปในอภิสุทธิสถานได้

อภิสุทธิสถานเป็นสถานที่ที่การทรงสถิตของพระเจ้าประทับอยู่กับมนุษย์โดยนัย สัญลักษณ์ ตรบาโตที่เสามะขวิดคลุมกระโจม คนชั่วร้ายก็ไม่อาจเข้ามาในห้องนี้ได้ แม้กระทั่ง อาโรนซึ่งเป็นมหาปุโรหิตก็มีอาจเข้าไปยังอภิสุทธิสถานได้ ยกเว้นเสียแต่เมื่อถึงวันแห่งการ ลบบาป³

แต่มีเพียงมหาปุโรหิตเท่านั้นที่เข้าสู่ห้องชั้นในปีละครั้ง และต้อง นำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อบาปผิดโดยไม่เจตนาของเหล่าประชากร

ฮีบรู 9:7

การเพิกเฉยต่อพระบัญชานี้ก็เป็นการดูหมิ่นต่อพระราชอำนาจอันน่าเกรงขามยิ่ง ของพระยาห์เวห์ ราวกับว่าเป็นการปฏิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสามัญชนคนหนึ่งแทนที่ จะเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวหรือเจ้าทรงผู้บริสุทธิ์ การกระทำเช่นนั้นมิโทษถึงตาย

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "จงเตือนอาโรนพี่ชายของเจ้าไม่ให้ เข้าไปในอภิสุทธิสถานหลังม่านซึ่งอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งกรุณาที่อยู่บนทาบ พันธ์สัญญาตามอำเภอใจ มิฉะนั้นเขาจะต้องตาย เพราะเราจะปรากฏในกลุ่ม เมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา"

เลวีนิติ 16:2

บทสรุป

เดินที่ เครื่องใช้ ปุโรหิต เครื่องถวายบูชา สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องช่วยสวดของพระเจ้า ณ จุดนี้ สิ่งเหล่านี้้อาจจะยังดูไม่เป็นเหตุเป็นผลนัก แต่เมื่อเรื่องราวได้ดำเนินต่อไป คุณก็จะพบว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นส่วนปริศนาสำคัญของพระคัมภีร์ สำหรับเวลานี้ เราจะมาพิจารณากันถึงเรื่องราวในลำดับต่อไป

2 พระพรหรือคำแค้นสาป

โมเสสมีชีวิตที่ยาวมากพอที่จะนำคนอิสราเอลมาถึงชายแดนของแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ ก่อนจะสิ้นใจท่านได้รวบรวมคนฮีบรูเข้าด้วยกันแล้วย้ำเตือนพวกเขาเป็นครั้งสุดท้ายให้...

มองย้อนดูประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ครั้งพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้ในโลก มองจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้น เคยมีอะไรที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อนหรือ? มีใครเคยได้ยินอะไรอย่างนี้ด้วยหรือ? มีคนชาติใดบ้างที่ยังมีชีวิตอยู่หลังจากได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากไฟเหมือนที่ท่านได้ประสบมา?

มีพระใดเล่าที่นำชนชาติหนึ่งออกมาจากอีกชนชาติหนึ่งมาเป็นของพระองค์เองโดยการทดสอบ โดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ โดยสงคราม โดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และพระกรที่เหยียดออก โดยพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ และน่าครั่นคร้าม เหมือนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน?

พระองค์ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้เพื่อให้พวกท่านรู้ว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า

นอกจากพระองค์แล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใด

เฉลยธรรมบัญญัติ 4:32-35

คนอิสราเอลได้มีประสบการณ์กับปาฏิหาริย์นับครั้งไม่ถ้วน ดังที่เราได้เห็นแล้วว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ปาฏิหาริย์นั้น ทุกคนในชั้นเรียนระดับโลกควรจะตั้งใจฟังให้ตีโมเสสได้กล่าวต่อไปอีกว่า

"หากท่านเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านอย่างครบถ้วน และหมั่นปฏิบัติตามพระบัญชาทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าแจ้งแก่ท่านในวันนี้... พระพร

ทั้งปวงต่อไปนี้จะมาถึงและดำรงอยู่กับท่านหากท่านเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของท่าน" เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1-2

ถ้าประชากรเชื่อฟังพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงทำให้ชีวิตและแผ่นดินของ
พวกเขาปลอดภัยและมั่นคงดี เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี แต่พระยาห์เวห์มิได้ทรงมองข้าม
ข้อเท็จจริงที่ว่าคนอิสราเอลสามารถเลือกที่จะปฏิเสธไม่รับพระพรของพระองค์ได้อย่างเสรี
และหันไปปรนเปรอตนเองด้วยความเพลิดเพลินเพียงชั่วครวจากความบาป

ความบาปเป็นสิ่งที่ทำลายล้างความบาปทำให้เจ็บปวดเสมอ เพื่อป้องกันมิให้
ประชากรต้องเจ็บปวด พระเจ้าได้ทรงกำหนดผลอันรวดเร็วให้แก่ผู้ที่กระทำความผิด บ่อยครั้ง
ผลเหล่านั้นจะทำให้คน ๆ นั้นหันกลับไปเชื่อฟังและมีความเชื่อศรัทธาในพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง
แต่ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป ขณะที่โมเสสได้กล่าวต่อนั้น ท่านก็ได้ย้ำเตือนคนอิสราเอล
ถึงความเจ็บปวดที่พวกเขาจะต้องประสบ ถ้าพวกเขาซึ่งเป็นชนชาติที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรร
เลือกที่จะปฏิเสธพระเจ้า

"แต่หากท่านไม่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และไม่ใส่ใจ
ปฏิบัติตามพระบัญชาและกฎเกณฑ์ทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าแจ้งแก่ท่านในวันนี้
คำแช่งสาปทั้งปวงนี้ก็จะตกมาถึงท่าน" เฉลยธรรมบัญญัติ 28:15

การไม่เชื่อฟังจะนำความเจ็บไข้ได้ป่วย ความแห้งแล้งกันดาร ความอดอยาก
ปากแห้ง และความตายมาสู่พวกเขา ถ้าหากพวกเขายังขึ้นทำตัวเป็นกบฏต่อพระเจ้า โมเสส
ได้บอกแก่พวกเขาว่า

"องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้แก่ศัตรู"
เฉลยธรรมบัญญัติ 28:25

ถ้าพวกเขายังคงใจแข็งกระด้าง ไม่ยอมเรียนรู้ถึงสิ่งนี้

"แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระจายท่านไปยังชนชาติต่างๆ จาก
สุดโลก ด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง...องค์พระผู้เป็นเจ้าจะให้ท่านมีใจหวนหวาด
ดวงตาอันโหยหาอารามและ ดวงใจอันหดหู่สิ้นหวัง"

เฉลยธรรมบัญญัติ 28:64-65

เวลานี้คนอิสราเอลมีทางเลือก

1. พวกเขาอาจวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นผู้ที่ทรงบอกความจริง ดังเช่นผู้ที่ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ด้วยความสัตย์ซื่อ หรือ...
2. พวกเขาอาจไว้วางใจสติปัญญาความรอบรู้ของตนเองและเพิกเฉยต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าประหนึ่งว่าพระองค์ตรัสเกินจริงในเรื่องผลลัพธ์ที่จะติดตามมาอีกไม่ช้า เราก็จะได้เห็นว่าพวกเขาจะไว้วางใจผู้ใดกัน

โมเสส

ได้เวลาที่เราจะต้องกล่าวคำอำลาต่อโมเสสแล้ว ไม่ต้องสงสัยว่าชีวิตของท่านได้ทึ่งอนุสรณ์ให้แก่ชั้นเรียนระดับโลกเอาไว้ ถ้อยคำที่ท่านได้บันทึกเอาไว้ได้ปูรากฐานให้เราเข้าใจข้อพระธรรมทั้งหมด บางทีสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราอาจกล่าวถึงท่านก็คือ

...องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสต่อหน้าเหมือนเพื่อนคุยกัน

อพยพ 33:11

โยชูวา

หลังจากที่โมเสสได้เสียชีวิต โยชวานายพลผู้กล้าได้ขึ้นทำหน้าที่แทน โยชูวาได้นำประชากรเข้าไปสู่แผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่พวกเขา มีการแบ่งแผ่นดินออกตามเผ่า ซึ่งแต่ละเผ่าเป็นตัวแทนของบุตรชายทั้งสิบสองคนของยาโคบ (หรืออิสราเอล) นั่นเอง

หลังจากที่โยชูวาได้เสียชีวิต มีช่วงเวลาหนึ่งที่คนอิสราเอลไว้วางใจพระเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงอำนวยการแก่พวกเขาอย่างล้นเหลือ แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มเงินไปและลงท้ายด้วยการนมัสการรูปเคารพและไว้วางใจเทพอื่น ๆ

ชนอิสราเอลทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาและได้ปรนนิบัติพระบาอัลและเจ้าแม่อาเซราห์

ผู้วินิจฉัย 3:7

พระบาอัลหรือพระอาเซราห์เป็นเทพของคนคานาอัน ในอดีตพระยาห์เวห์ได้ทรงมองข้ามความบาปของคนอิสราเอลอยู่หลายครั้งหลายครา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระคุณหรือความรักที่พวกเขาไม่สมควรได้รับแก่พวกเขา แต่คนอิสราเอลก็ไม่ใช่มนุษย์ที่เพิ่งเริ่มต้นมีความสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้าองค์พระผู้สร้างของพวกเขา พวกเขาได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาารู้ดีเกี่ยวกับพระบัญญัติสิบประการแล้ว และความรู้เหล่านี้ทำให้พวกเขาต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

ทุกคนที่ได้รับมากจะถูกเรียกร่องมาก และคนที่ได้รับมอบหมายไว้มาก
จะถูกเรียกร่องมากยิ่งขึ้นกว่า ลูกา 12:48

ดังนั้นพระเจ้าจึงมีอาจทรงละเอียดต่อความบาปของประชากรและตรัสว่า "โอ สีมมัน เสียเถิด เราจะแกล้งทำเป็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย" ไม่ใช่เลย ความบาปมีผลที่ตามมาเสมอ การเป็นปฏิปักษ์ทำลายต่อกฎทางกายภาพของพระเจ้าทำให้กระดุกชอกช้ำฉันใด การละเมิดกฎฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าก็มีผลลัพธ์ติดตามมาฉันนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระทีโรธอิสราเอลอย่างมาก ถึงกับทรงขาย
พวกเขาไว้ในมือของกษัตริย์คูชันริชาธาอิมแห่งอารัมนาหะราอิม อิสราเอล
ตกอยู่ใต้อำนาจของเขาเป็นเวลาแปดปี ผู้วินิจฉัย 3:8

พระนามของกษัตริย์มีความหมายว่า "คูชันผู้ชั่วร้ายเป็นสองเท่า"

คูชันและคานาอันมีบรรพบุรุษร่วมกัน นั่นช่างเป็นเรื่องน่าแย้ยห็น ใช่หรือไม่ว่า
คนอิสราเอลนับถือเทพของคนคานาอัน และตกเป็นทาสของกษัตริย์ที่มีความเกี่ยวข้องกับ
คนคานาอัน กล่าวอีกนัยก็คือ การนมัสการเทพผู้ชั่วร้ายทำให้ผู้คนต้องตกเป็นทาสของคน
ที่ถูกผีร้ายควบคุม

กลับใจใหม่

พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้คนอิสราเอลตกเป็นทาสเพื่อเปลี่ยนแปลงท่าทีความคิด
ของพวกเขา พระคัมภีร์ได้ใช้คำว่า "กลับใจใหม่" เพื่ออธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้
คำว่า "กลับใจใหม่" มักถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ บางคนรู้สึกว้าวถ้าพวกเขาไม่ได้อำนาจให้
คร่ำครวญหรือรู้สึกเสียอกเสียใจก็แสดงว่าพวกเขายังไม่ได้กลับใจใหม่ การเชื่อมโยงความรู้สึก
เหล่านั้นเข้ากับคำนี้อาจทำให้สับสนได้ การเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ก็คือเป็น
การเปลี่ยนแปลงความคิด คุณหันจากสิ่งหนึ่งไปหาอีกสิ่งหนึ่ง คนอิสราเอลได้เปลี่ยนแปลง
ความคิดของตนเองเมื่อพวกเขา

...ได้หันจากรูปเคารพมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าที่เที่ยงแท้ผู้ทรง
พระชนม์อยู่... 1 เธสะโลนิกา 1:9

พวกเขาได้หันจากความไม่เชื่อมาสู่ความเชื่อ พวกเขาได้ไว้วางใจพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง
การเปลี่ยนแปลงความคิดเช่นนี้ประกอบด้วยการคร่ำครวญคร่ำรำไห่ แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้อำนาจให้คร่ำครวญ พวกเขาก็ได้ตัดสินใจเลือกถูกต้องแล้ว นั่นคือเลือกที่จะกลับใจใหม่

แต่เมื่อพวกเขาร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ทรงตั้งโอทนีเอล บุตรเคนัส... พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือโอทนีเอล เขาจึงเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอลและออกรบ ผู้วินิจฉัย 3:9-10

ผู้วินิจฉัย

พระเจ้าได้ทรงยกชายชื่อโอทนีเอลขึ้นเพื่อนำประชากรไปสู่ชัยชนะ

เขาจึงเป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอลและออกรบ องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงมอบบิชัตรีย์คูซันริธาธาอิมแห่งอาร์มไวน์มือของ โอทนีเอล...ดินแดนนี้จึงมีความสงบสุขอยู่สี่สิบปี ผู้วินิจฉัย 3:10-11

วัฏจักรจึงได้เริ่มต้นขึ้นและยืนยงอยู่ราวสามร้อยปี คนอิสราเอลจะนมัสการเทพอื่น ๆ พระเจ้าจะทรงนำคนต่างชาติมาพิชิตพวกเขา จากนั้นพวกเขาจะกลับใจใหม่และร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ให้โปรดทรงช่วยกู้พวกเขาออกจากบรรดาผู้กดขี่ พระเจ้าจะทรงยกผู้วินิจฉัยขึ้น เพื่อนำพวกเขาและขับไล่ผู้พิชิตชาวต่างชาติออกไปเสีย วัฏจักรนี้ได้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกเขามีผู้วินิจฉัยด้วยกันทั้งสิ้นสิบห้าคน

3 พระดาโกน

ข้อเท็จจริงที่ว่าคนอิสราเอลหันไปนับถือเทพอื่น ๆ ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าเสียเลยทีเดียว พวกเขายังต้องการให้พระยาห์เวห์ทรงอำนวยการแก่พวกเขา ปกป้องพวกเขาจากเหล่าศัตรู นำความอุดมสมบูรณ์มาสู่เรือกสวนไร่นา แต่พวกเขาก็ต้องการจะดำเนินชีวิตอย่างหละหลวมด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์โดยเสรี หรือการปรนเปรอตนด้วยสิ่งสารพันที่อำนวยความสะดวกเพเล็ดเพลินอันเป็นที่เทพผีร้าย เห็นดีเห็นงาม ทว่ามีอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตเช่นนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขารู้สึกผิด จึงแทบจะเป็นเรื่องง่ายกว่าที่จะไม่มีพระองค์อยู่ใกล้ ๆ ตลอดเวลา พระคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อผู้คนทำบาป พวกเขา...

...ใช้ความชั่วร้ายของตนปิดกั้นความจริง

โรม 1:18

แน่นอนว่าคุณทำบาปได้ง่ายขึ้นถ้าบรรดาคนที่อยู่รอบ ๆ ตัวคุณก็ทำบาปด้วยเช่นกัน

...เราไม่เพียงยังคงกระทำสิ่งเหล่านี้(บาป)ต่อไป แต่ยังเห็นชอบกับ
ผู้ที่กระทำสิ่งเหล่านี้ด้วย โรม 1:32

ตั้งนั้นคนอิสราเอลจึงได้เอาการเคารพเทพอื่น ๆ เข้ามาปะปนกับการนมัสการ
พระยาห์เวห์ พวกเขานมัสการเทพองค์ใดก็ได้ซึ่งตรงกับกิเลสตัณหาในใจของเขา ซึ่งเป็นเรื่อง
สับสนปนเปอย่างหนัก ผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่งได้กล่าวถึงเรื่องที่ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรง...

เตือนให้พวกเขาหันกลับมายังบทบัญญัติของพระองค์ แต่พวกเขา
หยิ่งผยองและไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ พวกเขาทำบาป... พวกเขา
หันหลังให้พระองค์อย่างดื้อรั้นอวดดีและไม่ยอมฟัง เนหะมีย์ 9:29

ผลก็คือ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงอนุญาตให้คนต่างชาติย้ายคนฮีบรู เพื่อสำแดงให้
พวกเขาได้เห็นว่า การไว้วางใจเทพผีร้ายเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ ประเทศหนึ่งซึ่งได้จับคน
อิสราเอลไปเป็นทาส ครั้งแล้วครั้งเล่ามาจากภูมิภาคซึ่งเป็นที่รู้จักในปัจจุบันว่ากาซา ประเทศ
นั้นคือประเทศฟิลิเตีย

คนฟิลิเตีย

ชาวฟิลิเตียตาหน้าเข้าต่อสู้กับอิสราเอล เมื่อสงครามขยายออกไป อิสราเอลพ่ายแพ้
ฟิลิเตีย

เมื่อพวกทหารกลับมาแล้วยังค่ายพัก บรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอล
ทारीกันว่า "ทำไมวันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงให้เราแพ้พวกฟิลิเตีย"

1 ซามูเอล 4:2-3

ถ้าคนอิสราเอลเพียงแต่ได้อ่านพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาก็คงจะได้อ่านคำตอบของ
คำถามที่พวกเขามีอยู่ก็เป็นได้ พวกเขากำลังนมัสการเทพและรูปเคารพต่าง ๆ แต่แทนที่จะ
กลับใจใหม่ พวกเขากลับพูดว่า

"...ให้เราอัญเชิญหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า...มาที่นี่
เพื่อพระองค์จะได้สถิตกับเราและช่วยเหลือเราจากมือของศัตรู"

1 ซามูเอล 4:3

หีบพันธสัญญาเป็นหีบทองคำพิเศษซึ่งถูกเก็บเอาไว้ในอภิสุทธิสถาน เราเข้าใจจาก
ข้อความในพระคัมภีร์ว่ากองโยธาอิสราเอลนำเอาหีบพันธสัญญาออกมาจากสถานศักดิ์สิทธิ์

และแบกหีบนั้นไปยังสนามรบ เป็นขั้นตอนการเคลื่อนย้ายหีบศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่การแบกหีบศักดิ์สิทธิ์ไปรอบๆ เหมือนกับเครื่องรางของขลังขับไล่สิ่งชั่วร้าย กระนั้นก็ตาม...

...ประชาชนจึงส่งคนไปที่ซีโลห์ เพื่ออัญเชิญหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ผู้ประทับระหว่างเศรูป

เมื่อหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงค่ายพัก อิสราเอลทั้งปวงก็ตะโกนโห่ร้องเสียงดังปานแผ่นดินจะถล่มทลาย ชาวฟิลิสเตียได้ยินเสียงอีกทีก็ครีไครมก็ถามกันว่า "เกิดอะไรขึ้นจึงมีเสียงตะโกนโห่ร้องทั่วค่ายพวกฮีบรู?"

เมื่อรู้ว่าเป็นเพราะหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงค่ายพักชาวฟิลิสเตียก็พากันขวัญหนีดีฝ่อและร้องว่า "พระเจ้าเข้ามาในค่ายของพวกนั้น ลำบากแล้วเรา! เราไม่เคยพบอะไรอย่างนี้มาก่อนเลย พินาศแน่! ใครจะช่วยเราจากมือเทพเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เหล่านี้ได้? พระเหล่านี้แหละที่ทำให้ลายล้างชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติทั้งปวงในถิ่นกันดาร

1 ซามูเอล 4:4-8

คนฟิลิสเตียค่อนข้างสับสนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ใดและหีบพระโอวาทคืออะไร แต่พวกเขาก็ตระหนักได้ว่าพระผู้เป็นเจ้าองค์นี้กับหีบพระโอวาทนี้เกี่ยวข้องกับพระเจ้าผู้ทรงนำคนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ พวกเขาได้กล่าวว่

พี่น้องฟิลิสเตียทั้งหลาย! จงเข้มแข็งสมเป็นลูกผู้ชาย มิฉะนั้นเราจะต้องก้มหัวให้พวกฮีบรูเหมือนที่พวกเขาเคยก้มหัวให้เรา จงสู้อย่างลูกผู้ชาย!"

ฉะนั้นพวกฟิลิสเตียจึงสู้รบ และคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้... หีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยึดไป...

1 ซามูเอล 4:9-11

จากมุมมองของคนอิสราเอลก็จะเห็นว่าไม่มีอะไรจะแย่ไปกว่านี้อีกแล้ว พวกเขาพ่ายแพ้ในสนามรบและหีบอันล้ำค่าของพวกเขาก็ถูกยึดไป แต่เหตุการณ์นี้ไม่ได้ทำให้พระเจ้าทรงประหลาดใจแม้แต่น้อย พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้คนฟิลิสเตียชิงเอาหีบพระโอวาทไปเพื่อว่าพระองค์จะสามารถสอนบทเรียนต่อไปแก่ทุกคนในชั้นเรียนระดับโลก

หลังจากชาวฟิลิสเตียยึดหีบพันธสัญญาของพระเจ้าแล้ว... จากนั้นพวกเขานำไปไว้ที่วิหารของพระดาโกน ตั้งไว้ใกล้เทวรูปดาโกน

1 ซามูเอล 5:1-2

พระดาโกน

เราเคยพบพระดาโกนมาแล้วก่อนหน้านี้ที่หอบาเบล รูปพรรณสัณฐานที่แท้ของพระดาโกนก็คือผีร้าย ดังนั้นพระดาโกนจึงเป็นฉากหน้าจอมปลอมของผีร้ายนั่นเอง นั่นเป็นการหลอกลวงอย่างแยบยล มักมีคำอธิบายว่ามันมีร่างกายท่อนบนเป็นคน ร่างกายท่อนล่างเป็นปลา เราพบการผสมผสานของร่างกายสองร่างได้บ่อย ๆ ในเหล่าเทพผีร้าย เป็นความพยายามของซาตานที่จะทำให้การแบ่งแยกระหว่างองค์พระผู้สร้างกับสิ่งที่พระองค์เนรมิตสร้างต่างพร้อยลบลือกันไป ซาตานต้องการให้ผู้คนสับสนต่อพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้าแท้ การสร้างความสับสนเช่นนั้นเป็นความผิดบาป

พระคัมภีร์กล่าวว่า คนฟีลิสเตียนนำหีบพระโอวาทไปยังเมืองอัสโดดในประเทศฟีลิสเตีย และวางไว้ต่อหน้ารูปพระดาโกน

*เช้าวันรุ่งขึ้น ชาวเมืองอัสโดดพบว่าพระดาโกนล้มลง หน้าคว่ำหมอบลง
กับพื้นตรงหน้าหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า! 1 ซามูเอล 5:3*

พระดาโกนคว่ำหน้าลงกับพื้นลงตรงหน้าหีบพันธสัญญา นั่นช่างเป็นเรื่องที่ชวนให้ตกตะลึงพิริ่งพิริตสำหรับคนฟีลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง

เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าหีบพระโอวาทไม่ใช่รูปเคารพ สิ่งนี้เป็นเพียงสิ่งของหรือสถานที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำขึ้นอย่างเป็นสัญลักษณ์เพื่อให้การทรงสถิตของพระองค์เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั่วไป แม้ที่เดียวที่หีบพันธสัญญาไม่ใช่พระเจ้าหรือรูปเคารพของพระเจ้า กระนั้นพระดาโกนซึ่งอ้างตนว่าเป็นพระเจ้าแท้บัดนี้คว่ำหน้าอยู่ ต่อหน้าสัญลักษณ์หนึ่ง คุณน่าจะจินตนาการได้ว่ามันจะก่อความสับสนอลหม่านขนาดไหน นี่มันจะต้องเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ไม่ต้องสงสัยว่าจะต้องมีความพยายามที่จะไม่ให้ เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

*พวกเขาจึงตั้งเทวรูปนั้นขึ้นมาใหม่ เช้าวันต่อมาก็เป็นเช่นเดิมอีก
พระดาโกนคว่ำหน้าหมอบอยู่ตรงหน้าหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า!
ศิระและแขนหักทิ้งอยู่ตรงธรณีประตู เหลือแต่ลำตัว 1 ซามูเอล 5:3-4*

นั่นไม่ใช่อุบัติเหตุ พระดาโกนล้มลงมากับพื้นอีกครั้ง ครั้นนี้เศียรและหัตถ์หักออกมาจากตัวด้วย!

เหตุการณ์นี้ควรจะทำให้ผู้คนได้คิด พระเจ้าแต่งตั้งให้คนประครองขึ้นจากพื้นถึงสองครั้งและมีคนมาซ่อมอย่างนั้นหรือ พระเจ้าแท้แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ได้ด้วยหรือ ควรที่พวกเขาจะติดกาวและประกอบพระเจ้าแท้เข้าด้วยกันอย่างนั้นหรือ ไม่อย่างนั้นนอน พระดาโกนสมควรจะอยู่ที่กองขยะ ไม่ใช่ที่ไนโบสถ์ ถึงแม้ว่าคนอิสราเอลจะพ่ายแพ้สงคราม แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็กำลังทรงใช้ชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรนั้นสอนทุกคนในชั้นเรียนระดับโลกว่า

เราเป็นปฐมและอวสาน นอกเหนือจากเราแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใด

อิสยาห์ 44:6

แต่คนฟิลิสเตียไม่ได้มองเห็นพระเจ้าแท่อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็น แทนที่พวกเขาจะเริ่มต้นนมัสการพระเจ้า พวกเขากลับนมัสการธรณีประตู่ที่พระดาโกนได้พาดพิงตรัสกับพื้น แน่หนอนว่าเป็นตัวอย่างถึงความโง่เขลาของมนุษย์

ตั้งแต่นั้นมาทั้งปูโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เกี่ยวข้องที่เข้าสู่วิวหารแห่ง
พระดาโกนที่อ้อชโดดจะไม่ก้าวเหยียบธรณีประตู่ 1 ซามูเอล 5:5

ถ้าเราแย้งดำเนินเรื่องราวต่อไป เราก็จะได้เห็นว่าคุณคนฟิลิสเตียคืนหีบพันธสัญญาให้แก่คนอิสราเอล เวลานั้นคนอิสราเอลก็ได้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นอำนวยการพระพรแก่พวกเขาอีกครั้ง แต่...

...พอพวกเขาได้พักผ่อน พวกเขาทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของ
พระองค์อีก พระองค์จึงทรงทิ้งพวกเขาไว้ในมือของศัตรู ให้ศัตรูปกครองพวกเขา
และเมื่อพวกเขาอ้อนทูลพระองค์อีก พระองค์ก็ทรงสดับฟังจากฟ้าสวรรค์และทรง
กอบกู้พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความเอ็นดูสงสาร เนหะมีย์ 9:28

คนอิสราเอลได้ออกจากประเทศอียิปต์มาแล้ว กระนั้นพวกเขาก็ยังต้องใช้เวลาล้มลุกคลุกคลานอยู่นานหลายศตวรรษเพื่อจะละทิ้งการไว้วางใจในเทพหลายองค์

รูปเคารพอาจเป็นสิ่งต่างๆ นอกเหนือไปจากรูปปั้น รูปภาพ หรือรูปบูชา สิ่งใดก็ตามที่ครอบครองความรู้สึกนึกคิดย่อมกลายเป็นสิ่งที่เรายกย่องบูชาหรือรูปเคารพของเราอย่างไม่ต้องสงสัย สิ่งต่างๆ ต่อไปนี้ก็อาจจะเป็นการนับถือรูปเคารพได้เช่นกัน

- ❖ ความลุ่มหลงในเพศตรงกันข้าม
- ❖ การตามล่าเงินทองทรัพย์สินสมบัติ
- ❖ การปักใจอยู่กับร่างกาย เครื่องนุ่งห่ม อาหารการกิน หรือสิ่งใดก็ตามที่เราเป็นเจ้าของอยู่ สารเคมีที่มีจิตประสาทหรือเครื่องดื่มก็จัดอยู่เป็นรูปเคารพได้เช่นกัน
- ❖ ความลุ่มหลงในสถานะ การศึกษา อำนาจ หรือการควบคุม
- ❖ สิ่งต่างๆ ซึ่งตอบสนองความต้องการตื้นที่เรารู้สึกพอใจอย่างมากมายมหาศาลให้

...การผิดศีลธรรมทางเพศ ความโลภมม ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นกรบรูชารูปเคารพ โคโลสี 3:5

เมื่อเราปฏิเสธที่จะมอบความเชื่อศรัทธาให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราก็ได้นมัสการตนเองราวกับว่าเรานั้นเป็นพระเจ้าแล้ว

พวกเขาเป็นคนผิด ซึ่งถือผละกำลังของตนเป็นพระเจ้า

ฮีบราฮุก 1:11

4 ผู้เผยพระวจนะ

ในบรรดาชนชาติต่างๆ ในโลกนี้ ชนชาติอิสราเอลแตกต่างอย่างมีเอกลักษณ์ เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นผู้นำและกษัตริย์ของพวกเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาก็ได้ปฏิเสธพระองค์และเรียกร้องที่จะมีกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ พระยาห์เวห์ทรงตอบสนองต่อคำร้องขอของพวกเขา แต่ความโง่มองที่เงินไปไว้วางใจเทพอื่นๆ ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม

...แต่ได้สมาคมกับคนต่างชาติ และทำตามขนบธรรมเนียมของเขาเหล่านั้น นมัสการรูปเคารพของพวกเขา ซึ่งกลายเป็นกับดัก ท่านถึงกับลึงเวย ลูกชายลูกหญิงแก่ญาติปีศาจ พวกเขากระทำให้โลหิตบริสุทธิ์หลังริน คือโลหิตบุตรชายหญิง ซึ่งเช่นลึงเวยแก่บรรดารูปเคารพ...

องค์พระผู้เป็นเจ้า... ทรงปล่อยให้ท่านตกอยู่ในกำมือของชนชาติต่างๆ คีร์คูรของท่านปกครองท่าน... พระองค์ทรงกอบกู้พวกท่านหลายครั้งหลายครา แต่ท่านก็ยังก้มหน้าก้มตาบุกต้อพระองค์และต้องเสื่อมทรมานไปเพราะบาปผิดของตน

สดุดี 106:35-38, 40-41, 43

ดังนั้นวัฏจักรที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนจึงยังคงดำเนินต่อไป เพียงแต่ว่าแทนที่จะมีผู้วินิจฉัย บัดนี้พวกเขามีกษัตริย์แล้วเท่านั้นเอง

ดาวิดกับโซโลมอน

ดาวิดเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเป็นที่รู้จักมากที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่เหมือนกับกษัตริย์องค์อื่น ๆ ที่ปกครองชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร กษัตริย์ดาวิดได้ไว้วางใจพระเจ้าอย่างแท้จริง ดาวิดได้เรียกพระเจ้าว่าทรงเป็น "พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์"

ดาวิดทรงมีชื่อเสียงในด้านการประพันธ์บทเพลงหรือบทเพลงสดุดี ซึ่งสรรเสริญพระเจ้า ในความรักและพระกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ยังได้ทรงเขียนการเปิดเผยพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระผู้ช่วยผู้ซึ่งจะเสด็จมา และพระเจ้าได้ทรงบัญญัติว่าพระผู้ทรงได้รับการเจิมจะเป็นผู้หนึ่งในเชื้อสายของดาวิด

พระผู้ช่วยผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะทรงเป็น

1. บุตรของหญิง
2. ชาย
3. เชื้อสายของอับราฮัม
4. เชื้อสายของอิสอัค
5. เชื้อสายของยาโคบ (อิสราเอล)
6. มาจากเผ่า (เชื้อสาย) ของยูดาห์
7. เชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด

กษัตริย์ดาวิดทรงมีความใฝ่ฝันอันยิ่งใหญ่ว่าจะสร้างสิ่งปลูกสร้างถาวร อันประกอบด้วย ศิลปะการออกแบบลึกลับขณะเดียวกันแทนพลับพลาซึ่งเคลื่อนย้ายไปยังที่ต่าง ๆ ได้ สิ่งนั้น เรียกว่าพระวิหาร พระองค์ทรงประสงค์จะสร้างพระวิหารขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งได้กลายเป็น เมืองหลวงของประเทศในรัชสมัยของพระองค์ แต่โซโลมอนพระโอรสของพระองค์ต่างหาก ที่ทรงเป็นผู้สร้างพระวิหารนั้นให้เป็นรูปเป็นร่างจริง ๆ

กษัตริย์โซโลมอนทรงเป็นที่รู้จักในสองเรื่องคือ พระปัญญาอันล้ำเลิศเหนือผู้ใดกับ พระวิหารที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น สิ่งปลูกสร้างอันวิจิตรนี้ถูกสร้างขึ้นบนภูเขาโมริยาห์ในกรุง เยรูซาเล็ม เป็นไปได้ว่าตรงตำแหน่งเดียวกับที่อับราฮัมได้เตรียมจะถวายอิศอัคแก่พระเจ้า อีกครั้ง หนึ่ง อาคารแห่งนี้ไม่ใช่สถานที่ที่พระยาห์เวห์ทรงประทับอยู่ กษัตริย์โซโลมอนได้ตรัสเอาไว้ว่า

...ในเมื่อฟ้าสวรรค์สูงสุดยังไม่อาจรับพระองค์ไว้ได้ พระวิหารแห่งนี้
ซึ่งข้าพระองค์สร้างขึ้นจะยิ่งเล็กน้อยกว่านั้นสักเท่าใด 1 พงศ์กษัตริย์ 8:27

พระวิหารได้แทนที่พลับพลาซึ่งพระเจ้าได้ทรงใช้เป็นเครื่องช่วยสวด

หลังจากที่โซโลมอนได้สิ้นพระชนม์ ประชาชาติอิสราเอลได้แตกออกเป็นสองพวก ชนสิบเผ่าทางตอนเหนือยังคงใช้ชื่อว่าอิสราเอล ในขณะที่ชนสองเผ่าทางตอนใต้ใช้ชื่อว่ายูดาห์ การแบ่งแยกครั้งนี้ดูเหมือนกับว่าจะเป็นการก้าวแรกของการออกห่างไปจากพระเจ้า ชนเผ่าทาง ตอนเหนือเป็นผู้นำในเรื่องนี้ ประชากรเหล่านี้ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่จิตใจของพวกเขา อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เครื่องบูชาทั้งหลายของเจ้ามีความหมาย
อะไรสำหรับเรา? เราเอียนเครื่องเผาบูชา เราเอือมแะผู้และไขมันของสัตว์
อ้วนพี เราไม่ได้พอใจกับเลือดแกะและหรือเลือดวัว หยุดนำเครื่องบูชาที่ไร้
ความหมายมาให้เราได้แล้ว!" อิสยาห์ 1:11, 13

พระยาห์เวห์ทรงชิงชังพิธีกรรมที่ประกอบขึ้นอย่างไม่ใส่ใจ ทั้งพระองค์ก็ได้ประสงค์
จะมีหุ่นยนต์เป็นสหาย

...เราทนการประชุมอันเลวทรามของเจ้าไม่ได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะเป็
นการประชุมในวันขึ้นหนึ่งค่ำ วันสะบาโตและการชุมนุมอันบริสุทธิ์ใดๆ ใจของเรา
เกลียดเทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ และการฉลองเทศกาลต่างๆ ตามกำหนดของเจ้า
มันกลายเป็นภาระกับเรา เราเบื่อที่จะแบก... แม้เจ้าอธิษฐานมากมาย เราจะไม่ฟัง
มือของเจ้าไซ้กลุ่มด้วยเลือด อิสยาห์ 1:13-15

คนอิสราเอลไม่ได้มองเห็นพระยาห์เวห์ในฐานะบุคคลอีกต่อไป องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้ประชากรมีความสุขกับพระองค์ เป็นสหายของพระองค์ตลอดไป พระองค์มิได้ทรงสนพระทัยในความเชื่อฟังแบบจักรกลหรือมีรูปภาพแบบกลวงๆ

ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ

เพื่อให้สถานการณ์ลับสนยิ่งกว่าเดิม เหล่าผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จซึ่งได้รับการดลใจจากซาตานก็ได้เข้ามาสร้างความปั่นป่วน แม้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงประทานคำชี้แจงอันชัดเจนเพื่อให้ประชากรของพระองค์สามารถหยั่งรู้ความแตกต่างระหว่างความจริงกับความเท็จแล้วก็ตาม กระนั้นผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จก็ได้รับความนิยมจากฝูงชนมากกว่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลายเท่านี้ เพราะว่าพวกเขาบอกในสิ่งที่ประชากรปรารถนาจะได้ยินนั่นเอง

พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ตรัสว่า "อย่าฟังสิ่งที่คุณเผยพระวจนะเหล่านั้น พยากรณ์แก่เจ้า พวกเขาให้แต่ความหวังลมๆ แล้งๆ แฉ่งนี้มีมิตต่างๆ จากความคิดของคุณ ไม่ใช่ถ้อยคำจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เยเรมีย์ 23:16

แต่คนอิสราเอลก็ไม่ได้ฟัง และพวกเขาก็หลงเงินไปเรื่อยๆ

ผู้เผยพระวจนะแท้

พระเจ้าได้ทรงส่งบรรดาผู้เผยพระวจนะแท้ซึ่งต่อต้านคนอิสราเอลอย่างรุนแรง และเตือนชนชาตินี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาพวกเขาที่ได้ประกอบพิธีกรรมอย่างไม่ใส่ใจเพื่อจะปลุกให้พวกเขาตื่นขึ้น แต่ประชากรก็ยังคงหลงเงินออกไปจากพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ และสูญเสียสิ่งที่ทำหน้าที่เป็นเข็มทิศทางศีลธรรมไป พวกเขาได้กลายเป็นคนด้านชาไม่รู้สึกรู้สาและเสื่อมศีลธรรม

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "...เขาชายผู้ชอบธรรมแลกกับเงินและชายคนชั่วดสน แลกกับรวงเท้ายาคู่เดียว เขาเหยียบย่ำศิระของผู้ยากไร้เหมือนดินย่ำฝุ่น และไม่ยอมให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกดขี่ พ่อลูกเข้าหาผู้หญิงคนเดียวกัน เป็นเหตุให้นามบริสุทธิ์ของเราถูกลบหลู่ดูหมิ่น เขาเอนตัวลงนอนข้างแท่นบูชาทุกแท่น สวมเสื้อผ้าที่ยึดมาเป็นของประกัน และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาคืบคลานงุ่นงั่นซึ่งยึดมาเป็นค่าปรับ"

อาโมส 2:6-8

ไว้วางใจได้

พร้อม ๆ กับที่ได้ให้คำเตือนเกี่ยวกับความบาป บรรดาผู้เผยพระวจนะแท้ก็ยังสามารถให้ข้อมูลอย่างจำเพาะเจาะจงเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ซึ่งจะทรงเสด็จมาในวันข้างหน้าอีกด้วย ในลำดับต่อไป เมื่อใดก็ตามที่คุณเห็นสัญลักษณ์หนังสือม้วน ก็ขอให้คุณสามารถทราบว่ามันเป็นการอ้างถึงการเผยพระวจนะที่ได้สำเร็จเป็นจริงเรียบร้อยแล้ว ซึ่งการเผยพระวจนะนั้นได้มีขึ้นหลายร้อยปีก่อนที่สิ่งนั้น ๆ จะเกิดขึ้น

นสท

"เราเป็นพระเจ้า ไม่มีพระอื่นใด เราเป็นพระเจ้า ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน
เราแจ้งอวสานตั้งแต่ตอนต้น แจ้งสิ่งที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่ครั้งโบราณ"

อิสยาห์ 46:9-10

การเผยพระวจนะที่ได้สำเร็จเป็นจริงแต่ละข้อก็ได้ย้ำเตือนประชากรให้รู้ว่า พระยาห์เวห์ทรงเชื่อถือได้ พระองค์ทรงฟังพาดได้ พระองค์ทรงไว้วางใจได้ ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า มีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้นที่ทรงสามารถสัญญาและรักษาพระสัญญาได้

แต่คนอิสราเอลก็เอาแต่สับสนและทำความเข้าใจกับข้อเผยพระวจนะที่ได้สำเร็จเป็นจริงที่แตกกิ่งก้านสาขาออกอย่างมากมายมหาศาล นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติในสมัยนั้น ด้วยเหตุผลบางประการมนุษยชาติพลาดประเด็นสำคัญไป เราบอดใบ้ต่อความหายนะของเราเอง

วิธีการที่ผู้เผยพระวจนะเขียน

พระคัมภีร์กล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำผู้เขียน 40 คน ด้วยวิธีการอันพิเศษยิ่งเสียจนกระทั่งสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบันทึกเอาไว้ั้นตรงกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงประสงค์จะให้เขียนเอาไว้จริง ๆ ในเวลาเดียวกันพระยาห์เวห์ก็ทรงอนุญาตให้ผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ได้บันทึกข้อพระธรรมตามแบบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของผู้เผยพระวจนะแต่ละคน แต่ปราศจากข้อผิดพลาดใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้เขียนทั้ง 40 คน ไม่อาจเพิ่มเติมข้อคิดเห็น ส่วนตัวลงไปในพระคัมภีร์ได้โดยเสรี ข้อพระธรรมไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นเอาเอง

...ท่านต้องเข้าใจว่า ไม่มีคำพยากรณ์ใดในพระคัมภีร์ที่มาจาก
ความเข้าใจของตัวผู้เผยพระวจนะเอง เพราะคำของผู้เผยพระวจนะนั้นมีได้

เกิดจากเจตจำนงของมนุษย์ แต่มนุษย์กล่าวถ้อยคำซึ่งมาจากพระเจ้า
ตามที่พระวิญญูณบรสิฐที่ทรง دلใจ (นำ) เขา 2 เปโตร 1:20-21

คำว่า "นำ" มีปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ตอนอื่นในบริบทว่าเป็นการนำคนอัมพาต คนพิการไม่อาจเดินไปได้ตั้งใจนใด ผู้เผยพระวจนะก็ไม่ได้เขียนข้อพระธรรมตามความ โนม์เพียงภายในจิตใจของตนเองฉันนั้น หากไม่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะมิทรงประทับตรา เห็นชอบแก่ความพยายามที่จะเขียนของมนุษย์ พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ชัดเจนว่า นี่เป็นพระสาส์นขององค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ

เรารู้ได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์ถูกต้อง?

ถ้าหากเราจะใช้หนังสือเบญจบรรณ (หนังสือห้าเล่ม) ที่โมเสสเป็นผู้เขียน เป็นตัวอย่าง เราก็อาจจะแบ่งเนื้อหาของพระคัมภีร์ออกเป็นสองหมวดย่อย นั่นคือ ข้อมูลที่ต้องรู้กับข้อมูลเกี่ยวกับการเผยพระวจนะ

ข้อมูลที่ต้องรู้ให้คำตอบแก่คำถามเกี่ยวกับต้นกำเนิดของจักรวาลและ มนุษยชาติ ต้นกำเนิดของความชั่วร้ายกับความตาย วิธีการหลีกเลี่ยงความโศกเศร้า แห่งของความชื่นชมยินดี สิ่งที่น่าไปสู่ชีวิตนิรันดร์ ข้อมูลหมวดนี้ยังให้คำแนะนำที่ สามารถนำไปปฏิบัติได้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน แต่คำถามใหญ่ก็ยังคงมีอยู่ "เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์ถูกต้องในเรื่องต่างๆ ที่ปรากฏอยู่นั้น"

คำตอบสำหรับคำถามนี้ปรากฏอยู่ในโครงสร้างอันมีเอกลักษณ์เฉพาะของ พระคัมภีร์ ข้อมูลที่ต้องรู้ซึ่งถูกบันทึกโดยโมเสสจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นข้อมูลที่ เชื่อถือได้ก็ต่อเมื่อข้อมูลเกี่ยวกับการเผยพระวจนะที่ท่านได้บันทึกถูกต้อง 100 % ถ้าท่านถูกต้องแม่นยำในข้อมูลเกี่ยวกับการเผยพระวจนะก็เป็นไปได้สูงที่ท่านจะ ถูกต้องแม่นยำในข้อมูลที่ต้องรู้เช่นเดียวกัน ถ้าการเผยพระวจนะของท่านไม่ได้สำเร็จ เป็นจริงตรงตามตัวอักษรแล้ว ข้อความทั้งหมดก็จะถูกปฏิเสธ

ไม่เพียงแต่การเผยพระวจนะของโมเสสได้สำเร็จเป็นจริงในชีวิตของ ท่านเท่านั้น คำเผยพระวจนะของท่านยังคงสำเร็จเป็นจริงเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ว่าผมจะได้ใช้โมเสสเป็นตัวอย่างประกอบคำอธิบาย แต่หลักการนี้ก็นำไปใช้ได้ กับผู้เผยพระวจนะท่านอื่นๆ เช่นเดียวกัน

ตัวอย่างที่มีชีวิตอยู่

โมเสสได้เขียนคำเผยพระวจนะหลายเรื่อง แต่คำเผยพระวจนะบางส่วนที่ชวนให้หลงใหลมากที่สุดนั้นเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และอนาคตของคณอิสราเอล รายละเอียดต่างๆ ที่ท่านได้ทำนายเอาไว้ล่วงหน้ามิได้คลุมเครือ ไม่ชัดเจนหรือไม่มีตัวตน มีเรื่องราวในสมัยศตวรรษที่ 17 กษัตริย์หลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศสได้ทรงสั่งให้ Blaise Pascal นักคณิตศาสตร์และนักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่มอบหลักฐานของสิ่งเหนือธรรมชาติแก่พระองค์ ปาสกาลได้ตอบพระองค์ว่า "คนยิวอย่างไรละ ผ่านบทคนยิว"

เป็นที่ชัดเจนจากงานเขียนของปาสกาลว่า ท่านได้ศึกษาการเผยพระวจนะของคณโบราณ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ท่านได้ผสมงานศึกษาของท่านเข้ากับความรู้ทางด้านคณิตศาสตร์ ท่านเป็นบิดาแห่งทฤษฎีเรื่องความน่าจะเป็น ท่านน่าจะรู้ดีว่าโอกาสที่คนยิวจะทำให้การเผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงได้นั้นมีน้อยมากเสียจนเป็นไปได้เลย กระนั้นการที่คำเผยพระวจนะของพวกเขาได้สำเร็จเป็นจริง นั่นก็เป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญยิ่งทางประวัติศาสตร์ (ดูตัวอย่างคำเผยพระวจนะในหน้าต่อไป)

เราได้อย่างไรว่าข้อมูลที่ต้องรู้เชื่อถือได้? ...เพราะว่าโมเดลถูกต้องแม่นยำ 100% ในเรื่องของข้อมูลเกี่ยวกับการเผยแพร่พระวจนะ

ข้อมูลที่ต้องรู้	ตัวอย่าง	คำเผยแพร่พระวจนะซึ่งบันทึกโดยโมเสส (1,400 ปีก่อนคริสตกาล)	ข้อมูลเกี่ยวกับการเผยแพร่พระวจนะ
ต้นกำเนิดของจงจักรวาล	โมเสสได้กล่าวเอาไว้ว่า หลังจากที่คุณได้เสียชีวิตไม่นานนักคนอิสราเอลจะยกย่องพระยาเวห์	"...หลังจากที่เจ้าตายไปแล้ว ท่านจะลืมทรมานลงและหันเหจากท่านที่ข้าพเจ้ากำลังทำไว้" เฉลยธรรมบัญญัติ 31:29	การสำเร็จเป็นจริง 1400 ปีก่อนคริสตกาล - คริสต์ศักราชที่ 70 ประวัติศาสตร์เปิดเผยให้เราทราบว่า คนอิสราเอลได้ถูกปฏิรูป และลักษณะของการปฏิรูปนั้นก็พร้อมจริงๆ เมื่อเวลาผ่านไป
ต้นกำเนิดของมนุษย์ชาติ	โมเสสได้กล่าวว่า กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายลงในที่สุดและคนอิสราเอลจะกระจัดกระจายไปทั่วทุกมุมโลก	"ท่านจะถูกขูดรากถอนโคนจากแผ่นดิน... องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระจายท่านไปยังชนชาติต่างๆ จากสุดโลกด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง" เฉลยธรรมบัญญัติ 28:63-64	ในปรีคริสตศักราชที่ 70 คนโรมันได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม และได้ทำให้คำเผยพระวจนะโดยละเอียดของโมเสสได้สำเร็จเป็นจริง ⁹ ประชากรกระจัดกระจายไปยังลุ่มชนชาติต่างๆ
วิธีการหลักที่หึงความโศกเศร้า	โมเสสได้กล่าวเอาไว้ว่าคนอิสราเอลจะได้รับการยกย่องที่เข้มแข็งจากชนชาติต่างๆ ที่พวกเขาได้เข้าไปอาศัยอยู่ด้วย ทุกวันนี้เราเรียกลักษณะการกตัญญูว่าเป็นลัทธิต่อต้านยิว*	"ในหมู่ชนชาติเหล่านั้น ท่านจะไม่ได้อยู่สงบสุขเลยไม่มีแม้แต่ที่ใหวางเท... ท่านจะวิตกว่า วันพักกลางวันและกลางวันคืนไม่มีความมั่นใจใดๆในชีวิต" เฉลยธรรมบัญญัติ 28:65-66	ปรีคริสตศักราชที่ 70-1948 พวกเขาเป็นที่รู้จักในนาม "คนยิวเรอเน" ในเรื่องของารถูกกดขี่ข่มเหงแล้ว ไม่มีชนชาติใดที่พบกับการกดขี่ข่มเหงมากไปกว่าคนยิวที่กระจัดกระจายไปอีกแล้ว
แหล่งของความชื่นชมยินดี ซีวิตินันตร์	ตามประวัติศาสตร์แล้ว ชนชาติที่ร่อนเร่จะถูกขับไล่หนีไปกับชนชาติอื่นๆ โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่าคนอิสราเอลจะยังคงรักษาเอกลักษณ์ของพวกเขาเอาไว้ได้	"...เมื่อเขาอยู่ในดินแดนของศัตรู เราจะไม่มีปฏิเสศหรือเกลียดชังพวกเขาจนถึงกับทำลายล้างพวกเขาให้หมดสิ้น..." เสรีนิติ 26:44	ข้อเท็จจริงที่ว่า คนยิวสามารถเอกลักษณ์ของตนเอาไว้ได้ตั้งแต่เวลาที่ได้รับการกระจายไปอยู่ตามที่ต่างๆ กว่า 2,000 ปีมาแล้วต้องพบกับ อุปสรรคนานัปการที่ยังคงถือความเป็นเรื่องปฏิทาร์อยู่ ¹¹
คำแนะนำที่สามารคนนำไปปฏิบัติได้เกี่ยวกับวิธีประจำวัน	โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่าเมื่อใกล้สิ้นยุคอันชั่วร้าย พระเจ้าจะทรงนำคนอิสราเอลกลับสู่ประเทศของพวกเขา	"...เมื่อนั้นพระยาเวห์พระเจ้าองค์ท่านก็จะทรงรวบรวมท่านกลับคืนมาจากชนชาติต่างๆ ซึ่งพระองค์จะทรงนำท่านมายังดินแดนที่เป็นของบรรพบุรุษของท่าน และท่านจะครอบครองดินแดนนี้" เฉลยธรรมบัญญัติ 30:3-5	ปรีคริสตศักราชที่ 1948 จนถึงปัจจุบัน ในวง 100 ปีมานี้คนยิวได้เดินทางกลับไปยังบ้านโบราณของพวกเขาอย่างเอียงแฉ่ง แม้ว่าเราจะกำลังอยู่ในขั้นตอนที่มีส่วนได้รู้เห็นว่าคำเผยพระวจนะโบราณได้สำเร็จเป็นจริง ¹²

*ลัทธิต่อต้านชนโบราณที่สืบกันมาเกิดขึ้นในแถบภาคตะวันออกเฉียงอเมริกา รวมทั้งอาหรับและอียิปต์

5 พระบออัล

ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าหลายท่านได้เสี่ยงชีวิตประจันหน้ากับเหล่าผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ เอลียาห์ก็เป็นชาวฮีบรูคนหนึ่งที่ได้มีประสบการณ์เช่นนั้น ท่านได้เตือนคนอิสราเอล บอกพวกเขาให้กลับใจใหม่ เปลี่ยนความคิด ให้หันหลังกลับจากความไม่เชื่อ มาสู่ความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลได้ทรงต่อต้านเอลียาห์ อีกทั้งยังได้ทรงล่อเลียนถากถางคำพูดของท่าน

เมื่ออาหับเห็นเอลียาห์ก็ตรัสว่า "นี่หรือเจ้าคนที่นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล?"

เอลียาห์ตอบว่า "ไม่ใช่ข้าพเจ้า ท่านกับวงศัวานของบิดาของท่านต่างหากที่นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล ท่านได้ละทิ้งพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไปติดตามพระบออัล 1 พงศ์กษัตริย์ 18:17-18

พระบออัลเป็นเทพหลักในตะวันออกกลาง เชื่อกันว่าพระบออัลเป็นโอรสของพระตโกน รูปแบบศาสนาที่ห้อมล้อมการนมัสการมีลักษณะลามกอนาจารและความวิปริตในการแสวงหาความสุขใจจากการทำร้ายผู้อื่น เอลียาห์ได้ประจันหน้ากับเทพเทียมเท็จ ท่านได้ทูลต่อกษัตริย์อาหับว่า

"บัดนี้ จงรวมประชากรจากทั่วอิสราเอลมาพบข้าพเจ้าบนภูเขาคารเมล พร้อมทั้ง ผู้ทำนายของพระบออัล 450 คน และผู้ทำนายของเจ้าแม่อาเซราห์ 400 คน ซึ่งร่วมโต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล" 1 พงศ์กษัตริย์ 18:19

พระอาเซราห์เป็นเทพที่มีรากกำเนิดมาจากหอบาเบล เชื่อกันว่าพระอาเซราห์เป็นนางสนมของพระบออัล การนับถือรูปเคารพและพิธีนมัสการสำหรับพระอาเซราห์เต็มไปด้วยความเขี้ยววนและเสื่อมทราม

ยิ่งใหญ่ยิ่งดี

เป็นเรื่องน่าสังเกตเป็นอย่างยิ่งว่าเอลียาห์คนเดียวที่ต่อต้านผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ 850 คน ทุกวันนี้มีแนวคิดผิด ๆ ทั่วๆ ไป ถ้ามีคนจำนวนมากเชื่อในบางสิ่งก็แสดงว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่พระคัมภีร์เตือนเราในเรื่องนี้โดยกล่าวว่า

"จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะประตูใหญ่และทางกว้าง นำไปสู่ความพินาศ และคนเป็นอันมากเข้าไปทางนั้น ส่วนประตูเล็กและทางแคบนำไปสู่ชีวิต และมีเพียงไม่กี่คนที่ค้นพบต้นไม้อ้อและผลของมัน" จงระวังผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ

เขามาหาพวกท่านในคราบแกะ แต่ภายในคือสุนัขป่าดุร้าย ท่านจะรู้จักเขา
โดยผลของเขา มัทธิว 7:13-16

เรารู้จักผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จได้จากผลของพวกเขา จากคำสอนของพวกเขา
ไม่ว่าคำสอนเหล่านั้นจะเห็นชอบกับพระดำรัสของพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม ในกรณีนี้ พระยาห์เวห์
ได้ทรงประทานคำชี้แจงอันชัดเจนให้แก่คนอิสราเอล ซึ่งช่วยให้พวกเขาหยั่งรู้ความแตกต่าง
ระหว่างความจริงกับความเท็จได้ อย่างไรก็ตามเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลกับพระ
อาเซราห์ก็เป็นที่ยอมรับมากกว่า เนื่องจากพวกเขาพูดในสิ่งที่ประชากรปรารถนาที่จะได้ยินนั่นเอง

ภูเขาคารเมล

เอลียาห์ได้ท้าทายอาหับให้เผชิญหน้าเพื่อประลองกันบนภูเขาคารเมล เนื่องจาก
มีหลักฐานแสดงว่าภูเขานี้เป็นสถานที่นมัสการพระบาอัล เอลียาห์ให้เหล่าผู้เผยพระวจนะ
เทียมเท็จได้เปรียบด้วยการตั้งหลักอยู่ในบ้านของตนเอง

อาหับจึงส่งข่าวไปทั่วทั้งอิสราเอล และเรียกบรรดาผู้นำมาชุมนุม
บนภูเขาคารเมล เอลียาห์มาอยู่ต่อหน้าประชาชนและกล่าวว่า "พวกท่านจะ
เหยียบเรือสลองแคมไปนานสักเท่าใด? หากพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า
จงติดตามพระองค์ แต่หากบาอัลเป็นพระเจ้า ก็ไปติดตามเขาเถิด"

1 พงศกษัตริย์ 18:20-21

การติดตามทั้งพระบาอัลและองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาเดียวกันไม่ใช่ทางเลือกที่
สามารถกระทำได้ ไม่มีใครเคยทำได้สำเร็จและจะไม่มีใครทำเช่นนั้นได้ พระเจ้ามิทรงอนุญาต
ให้มีพื้นที่ให้ความจริงกับความเท็จปะปนกัน พระองค์ทรงชิงชัยลัทธิการผสมผสานศาสน์

เอลียาห์จึงกล่าวว่า "...จงนำวัวหนุ่มมาสองตัว ให้ผู้ทำนายของ
พระบาอัลเลือกไปตัวหนึ่ง สับเป็นท่อนๆ วางบนพื้นที่แท่นบูชา แต่ไม่ต้องจุดไฟ
แล้วเราจะเตรียมวัวอีกตัว นำมาวางบนพื้นโดยไม่จุดไฟเช่นกัน จากนั้นพวกเจ้าจง
ร้องออกนามพระของพวกเจ้า ส่วนเราจะร้องออกนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าองค์
ที่ตอบโดยส่งไฟมานั้นแหละคือพระเจ้าที่แท้จริง" 1 พงศกษัตริย์ 18:22-24

เอลียาห์ได้บอกให้เหล่าผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล "เริ่มต้นก่อน"

พวกเขาจึงรีบวิ่งไปจุดเตรียม แล้วพวกเขาร้องเรียกพระบาอัลตั้งแต่
เข้าจนเที่ยง ร้องตะโกนว่า "ข้าแต่พระบาอัล โปรดตอบเถิด" แต่ไม่มีใครตอบ

อะไรเลย พวกเขากร่ำกรำไป รอบๆ แทนที่สร้างขึ้น ตอนเที่ยงเอลียาห์ก็เริ่ม
 ถากถางพวกเขาว่า "ตะโกนดังขึ้นอีกหน่อย! ก็บาอัลเป็นพระเจ้านี่! บางทีอาจจะ
 กำลังเข้าสมานธิ หรือเข้าห้องน้ำอยู่ หรือกำลังเดินทาง ไม่มีกลับไป ต้องช่วยกัน
 ปลุกให้ตื่น" ฉะนั้นพวกเขายังร้องตะโกนดังขึ้น เอาดาบและหอกมาเขียด
 เนื้อตัวเองตามพิธีจนเลือดไหล

1 พงศ์กษัตริย์ 18:26-28

การนมัสการเหล่าเทพผีร้ายมักมีการทิ่มแทงร่างกาย นี่เป็นเครื่องหมายของศาสนา
 เทียมเท็จ

เที่ยงวันผ่านไป พวกเขาส่งเสียงตลอดบ่ายจนถึงเวลาถวายเครื่องบูชา
 ในตอนเย็น แต่ไม่มีเสียงตอบรับ ไม่มีคำตอบอะไรเลย ไม่มีใครสนใจ

1 พงศ์กษัตริย์ 18:29

เอลียาห์ต้องการให้ฝูงชนที่กำลังเฝ้ามองดูอยู่ รวมถึงคนที่อยู่ในชั้นเรียนระดับโลก
 มาถึงจุดที่พวกเขาจะกล่าวว่า

รูปเคารพมีคุณค่าอะไรในเมื่อมนุษย์เป็นผู้แกะสลักมันขึ้น? หรือรูปที่
 สอนความเท็จนั้นมีคุณค่าอะไร? เพราะผู้ที่สร้างรูปนั้นขึ้นก็วางใจในสิ่งที่ตนสร้าง
 เขาสร้างรูปเคารพที่พูดไม่ได้

ฮายาบุก 2:18

ไม่มีองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีไฟ

เอลียาห์จึงกล่าวแก่เหล่าประชากรว่า "มาที่นี่เถิด" ...เอลียาห์ซ่อม
 แท่นบูชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่ในสภาพหักพัง เอลียาห์นำดินมา
 สิบสองก้อน แต่ละก้อนแทนแต่ละเผ่าซึ่งสืบเชื้อสายมาจากยาโคบ ผู้ซึ่ง
 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้ว่า "อิสราเอลจะเป็นนามของเจ้า" เขาใช้หินสร้าง
 แท่นบูชาในพระนามพระยาห์เวห์และขุดร่องรอบแท่นพอที่จะใส่เมล็ดพืช
 ได้ประมาณ 15 ลิตร

1 พงศ์กษัตริย์ 18:30-32

ร่องนั้นจุได้ประมาณ 15 ลิตร (4 แกลลอน)

เขาเรียงหินบนแท่น และลับขวี่ห่มตัวนั้นเป็นท่อนๆ วางบนพื้น

1 พงศ์กษัตริย์ 18:33

เอลียาห์ได้กล่าวว่า...

เขากล่าวว่า "จงทำอีกครั้ง" พวกเขาปฏิบัติตาม แล้วเขาสั่งว่า "ทำเป็นครั้งที่สาม" พวกเขาทำตามเป็นครั้งที่สาม น้ำนั้นไหลรอบแท่น เต็มร่องที่ขุดไว้

1 พงศ์กษัตริย์ 18:34-35

พวกเขาได้อ่านน้ำสิบสองโหลขนาดใหญ่อัดแท่นบูชากับไม้ ประเด็นของการทำเช่นนี้ ก็ชัดเจน นั่นคือถ้าหากไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงก็จะมีมือของไฟเกิดขึ้น

พอถึงเวลาถวายเครื่องบูชา ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์เดินมาข้างหน้า และอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ขอให้เป็นที่ทราบทั่วกันในวันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และกระทำทั้งหมดนี้ตามพระบัญชาของพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบข้าพระองค์ โปรดตอบเถิด เพื่อประชากรเหล่านี้จะรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงนำจิตใจของพวกเขากลับมาหาพระองค์"

ทันใดนั้นเองไฟขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตกลงมา และเผาเครื่องบูชา ฟืน หิน และพื้นดินตรงนั้น และแม้แต่น้ำในร่องรอบแท่นก็แห้งไปหมด เมื่อประชากรเห็นดังนั้น ก็ชบหน้าลร้องว่า "พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า! พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า!"

1 พงศ์กษัตริย์ 18:36-39

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า! พวกเขาต้องไว้วางใจในพระองค์

6 การพลัดถิ่น

ประสบการณ์บนภูเขาคารเมลของคนอิสราเอล ไม่ได้หยุดยั้งพวกเขาจากกรรมมัสการรูปเคารพต่าง ๆ ก่อนที่ไม่เสสจะเสียชีวิต เขาได้เผยพระวจนะเอาไว้ว่า ในที่สุดวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธก็จะมาถึง เพราะคนอิสราเอลได้ยั่วยุพระองค์ด้วย...

...พระต่างดาวทั้งปวงของเขา และยั่วยุพระพิโรธของพระองค์ด้วยรูปเคารพอันน่าชิงชังทั้งหลาย พวกเขาเช่นสังเวียนแก๊กุตตีปีศาจซึ่งไม่ใช่พระเจ้า เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก พระซึ่งเพิ่งปรากฏ พระซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:16-17

ถึงกระนั้น ผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่งของพระยาห์เวห์ก็ได้เขียนเอาไว้ว่า

ถึงกระนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งทรงปรารถนาจะเมตตาเจ้า พระองค์
ทรงลุกขึ้นเพื่อแสดงความเมตตาสงสารต่อเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็น
พระเจ้าแห่งความยุติธรรม... อิสยาห์ 30:18

แต่เมื่อคนอิสราเอลยังคงเฝ้าแต่ก้มศีรษะนมัสการเหล่าเทพผีร้าย องค์พระผู้เป็นเจ้า
ก็ได้ทรงกระทำในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้ นั่นคือพระองค์ได้ทรงส่งการพิพากษามา
คนอัสซีเรียยกทัพมารุกรานชนสิบเผ่าทางตอนเหนือในปีที่ 722 ก่อนคริสตกาลและได้จับตัวเอา
พวกเขาไปเป็นเชลย พระคัมภีร์มิได้บันทึกถึงการคืนถิ่นของคนอิสราเอลอย่างเป็นทางการเป็นแบบแผน

สองเผ่าทางตอนใต้ยังคงสถานะรัฐที่แยกตัวออกมาทาง
การเมือง จนกระทั่งปีที่ 586 ก่อนคริสตกาล เมื่อคนบาบิโลน* ได้บุกเข้า
ย้ายกรุงเยรูซาเล็ม และทำลายล้างพระวิหารอันยิ่งใหญ่ของโซโลมอน
และจับตัวเอาพวกเขาไปเป็นเชลย

* คนจากบริเวณ
ที่หอบาเบล
ถูกสร้างขึ้น

คนยิว

ระหว่างที่คนอิสราเอลพลัดถิ่นอยู่นั้น ชนชาติอื่นๆ ก็เริ่มต้น
เรียกพวกเขาว่าคนยิว ซึ่งเป็นการอ้างอิงข้อเท็จจริงว่าพวกเขาส่วนใหญ่
มาจากเผ่ายูดาห์ เมื่อพระวิหารถูกทำลายลง คนยิวก็เริ่มมีการใช้
ธรรมศาลาหรือ synagogue* ให้เป็นสถานที่พบปะทั้งเพื่อสำหรับ
สั่งสอนและเพื่อศึกษาข้อพระธรรม

* คำในภาษากรีก
สำหรับคำว่า
ที่ประชุม
ล้มซซา

ระหว่างที่ตกเป็นเชลยอยู่นั้น หนึ่งในผู้เผยพระวจนะ 40 คนได้เขียนเอาไว้ว่า

"ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงชอบธรรม แต่ทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องอับอายขายหน้า ไม่ว่าชาวยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และปวงชนอิสราเอลทั้งใกล้และไกลในประเทศต่างๆ ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป เพราะเราไม่ได้เชื่อสัตย์ต่อพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและทรงให้อภัย แม้ว่าข้าพระองค์ทั้งหลายกบฏต่อพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย และไม่ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่พระองค์ประทานผ่านทางผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลทั้งปวงได้ล่วงละเมิดบทบัญญัติของพระองค์และหลงเคลิดไป ไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์

ตามที่บ้านทีกไว้แล้วในบทบัญญัติของโมเสส ถึงกระนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายก็ไม่ได้แสวงหาความเมตตาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายโดยหันกลับจากบาปและไม่ได้ใส่ใจในความจริงของพระองค์เลย องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงรื้อที่จะนำภัยพิบัตินั้นมายังข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงชอบธรรมในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ ถึงเพียงนี้แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายยังไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์

ดาเนียล 9:7-11, 13-14

การพลัดถิ่นยังคงดำเนินต่อไปอีก 70 ปี แต่ในปีที่ 536 ก่อนคริสตกาล ชนสองเผ่าทางตอนใต้ก็เริ่มต้นโยกย้ายกลับไปยังแผ่นดินบ้านเกิดของพวกเขาและปักหลักอยู่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม ในบริเวณที่ชนเผ่ายูดาห์เคยครอบครองอยู่ พระวิหารถูกสร้างขึ้นใหม่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ยิ่งใหญ่อัครฐานเหมือนกับที่เคยเป็นในสมัยโซโลมอน และระบบการถวายเครื่องสักการบูชาที่ได้รับการรื้อฟื้นอีกครั้งหนึ่ง

คนกรีก

ราวๆ ปีที่ 400 ก่อนคริสตกาล การบันทึกพระคัมภีร์ได้หยุดชะงักลงและเงียบงันอยู่นานกว่าสี่ศตวรรษ กระนั้นประวัติศาสตร์ก็ไม่ได้หยุดนิ่ง กษัตริย์อเล็กซานเดอร์มหาราช นายพลผู้ปรารถนาของกรีกได้บุกเข้าสู่ดินแดนตะวันออกกลาง และตั้งใจจะครอบคลุมคนนียอย่างเป็นขั้นตอน บรรดาทูตของพระองค์ได้แนะนำภาษากรีกให้พวกเขาได้รู้จักและ

วัฒนธรรมเฮเลนิสติกก็ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ทางสถานะของผู้คนในหลายศตวรรษต่อมา

คนยิวบางคนอ้าแขนต้อนรับวัฒนธรรมกรีกอย่างเต็มที่ ทั้งยังได้ผสมผสานวัฒนธรรมใหม่เข้ากับความเชื่อในเรื่องพระเจ้าของพวกเขา คนเหล่านี้ถูกเรียกว่าเป็นคนสะดูสี ถึงแม้ว่าคนกลุ่มนี้จะมีจำนวนน้อย แต่ก็มั่งคั่งและมีอิทธิพลกว้างขวาง พวกเขามีแนวโน้มที่จะควบคุมมหาปุโรหิต ซึ่งได้กลายเป็นตำแหน่งที่สามารถซื้อขายกันได้ พวกเขายังปฏิเสธว่าพระคัมภีร์บางส่วนเป็นจริง คนสะดูสีได้ตัดทอนพระวจนะของพระเจ้า

คนยิวได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของคนกรีกอยู่นานราว 200 ปี และแล้วในปีที่ 166 ก่อนคริสตกาล พวกเขาก็ได้ก่อการปฏิวัติขึ้น ยูดาส แมคคาเบอุส ก็ได้นำประชาชนสู่การปกครองตนเอง

ในช่วงเวลานี้ กลุ่มคนยิวเคร่งศาสนาคือพวกฟาริสีได้เริ่มมีบทบาทสำคัญ พวกเขาได้ต่อสู้กับอิทธิพลวัฒนธรรมกรีกและยึดถือเอาพระบัญญัติที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่โมเสสด้วยความร่อนรน พวกเขากำหนดบัญญัติขึ้นมาอีกหลายข้อเพื่อให้ทำหน้าที่เหมือนเกราะป้องกันมิให้พระบัญญัติที่แท้จริงถูกทำลายลง ข้อบัญญัติเพิ่มเติมเหล่านี้ทำให้พวกฟาริสี มีอำนาจ และอวดอ้างว่ามีความศักดิ์สิทธิ์ เทียบเท่ากับพระบัญญัติของโมเสส พวกฟาริสีเพิ่มเติมพระวจนะของพระเจ้า

คนโรมัน

อย่างไรก็ตาม เสรีภาพของคนยิวภายใต้การนำของแมคคาเบอัสคงอยู่ได้ไม่ถึง 100 ปี ในปีที่ 67 ก่อนคริสตกาล เมื่อนายพลปอมเปอีได้นำทัพเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เสรีภาพของคนยิวก็ถูกบดขยี้ลงภายใต้ฝ่าเท้าของกองทัพโรมัน

ทางการโรมันยินยอมให้ชาวยิวปฏิบัติตามความเชื่อทางศาสนาได้ครบเท่าที่พวกเขาอยากจ่ายภาษีและไม่คิดก่อการกบฏ โลกแห่งอารยธรรมของยุคก็ได้อาศัยสถานะสันติภาพอันเคร่งครัด

สันติภาพหรือที่เรียกกันว่า “*ปักษ์โรมานา*” ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในปีที่ 27 ก่อน คริสตกาล และดำรงอยู่เรื่อยมาเป็นเวลาเกือบ 200 ปีนั้น ได้ทำให้สถานการณ์ทางการเมืองอันวุ่นวายสับสนซึ่งดำเนินมานับตั้งแต่สมัยหอบาเบลสงบลง เมื่อมีสันติภาพเกิดขึ้นก็ส่งผลให้เกิดการค้าขายและการเดินทางมากขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากถนนและสะพานของคนโรมันซึ่งสร้างเอาไว้เป็นอย่างดีนั่นเอง

ในทางสังคมแล้ว โลกในขณะนั้นมีภาษาโคอินเกรีกเป็นภาษากลางทางการค้า สถานการณ์ต่างๆ ในขณะนั้นสงบพร้อมแล้วสำหรับผู้นำสาร และพระวจนะของพระเจ้าที่จะเผยแพร่ออกไปสู่ทุกสารทิศของโลก

โลกที่ได้ถูกจัดเตรียมเอาไว้

สำหรับคนอิสราเอลแล้ว การจัดเตรียมพวกเขาได้เริ่มต้นตั้งแต่การตกเป็นทาสในกรุงบาบิโลน การพลัดถิ่นเป็นประสบการณ์ที่น่าสะเทือนใจที่ย้อนเอาความทรงจำแต่เก่าก่อน ถึงสิ่งที่เคยเกิดขึ้นแผ่นดินอียิปต์กลับมาอีกครั้งหนึ่ง คนฮีบรูได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ด้วยความยากลำบาก ในที่สุดพวกเขาก็ได้หยุดนมัสการเทพอื่นๆ ขอบพระธรรมต่อจากนี้เป็นคำสารภาพแห่งความเชื่อศรัทธาของคนยิว ซึ่งเรียกว่าเซมา

"อิสราเอลเอ๋ยจงฟังเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรง
เป็นหนึ่ง" เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4

คำว่าเซมาแปลตรงตามอักษรได้ว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเราคือพระยาห์เวห์ แต่เพียงพระองค์เดียว” พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียว พระองค์ทรงบริสุทธิ์ ใจความของข้อพระธรรมหลาย ๆ ข้อมีเนื้อหาเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในทำนองเดียวกัน

"ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์สูงส่งเสมอเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใดนอกจาก
พระองค์ ไม่มีศิลาใดเสมอเหมือนพระเจ้าของเรา" 1 ซามูเอล 2:2

พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นองค์กษัตริย์และพระผู้ไถ่ของอิสราเอล พระยาห์
เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเป็นปฐมและอวสาน นอกเหนือจากเราแล้ว
ไม่มีพระเจ้าอื่นใด อิสยาห์ 44:6

"เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีใครอื่น นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด"
อิสยาห์ 45:5 "

ก่อนหน้าเราไม่มีพระเจ้าอื่นใดถูกบั้นขึ้น และหลังจากเราก็มไม่มี
พระใดอีก" อิสยาห์ 43:10

คนอิสราเอลพร้อมแล้วที่จะได้รับการสำแดงครั้งใหญ่เกี่ยวกับพระลักษณะขององค์
พระผู้เป็นเจ้า คำถามก็คือพวกเขาจะเชื่อพระองค์หรือไม่? โลกที่กำลังเฝ้ามองดูอยู่จะเชื่อ
พระองค์หรือไม่

พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ปรี

ตลอดหลายศตวรรษก่อนหน้าได้พิสูจน์ให้คนอิสราเอลตลอดจนบรรดาตัวแทน
ในชั้นเรียนระดับโลกได้เห็น ว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงรักษา
พระสัญญา กษัตริย์ดาวิดได้เขียนเอาไว้ว่า

พระสัญญาของพระองค์ผ่านการพิสูจน์มาอย่างถึถ้ว...

สดุดี 119:140

เมื่อคน ๆ หนึ่งมีประวัติอันยาวนานและเชื่อถือได้ คน ๆ นั้นก็เป็นคนที่ไว้วางใจได้
คุณเชื่อในสิ่งที่เขาพูดได้ พระยาห์เวห์ได้ทรงพิสูจน์ผ่านทางประวัติศาสตร์ให้คนฮีบรูผู้รับใช้
ปรนนิบัติพระองค์ตลอดจนทุกคนในโลกนี้ได้เห็น ว่าพวกเขาไม่มีข้ออ้างที่จะไม่ไว้วางใจ
พระองค์

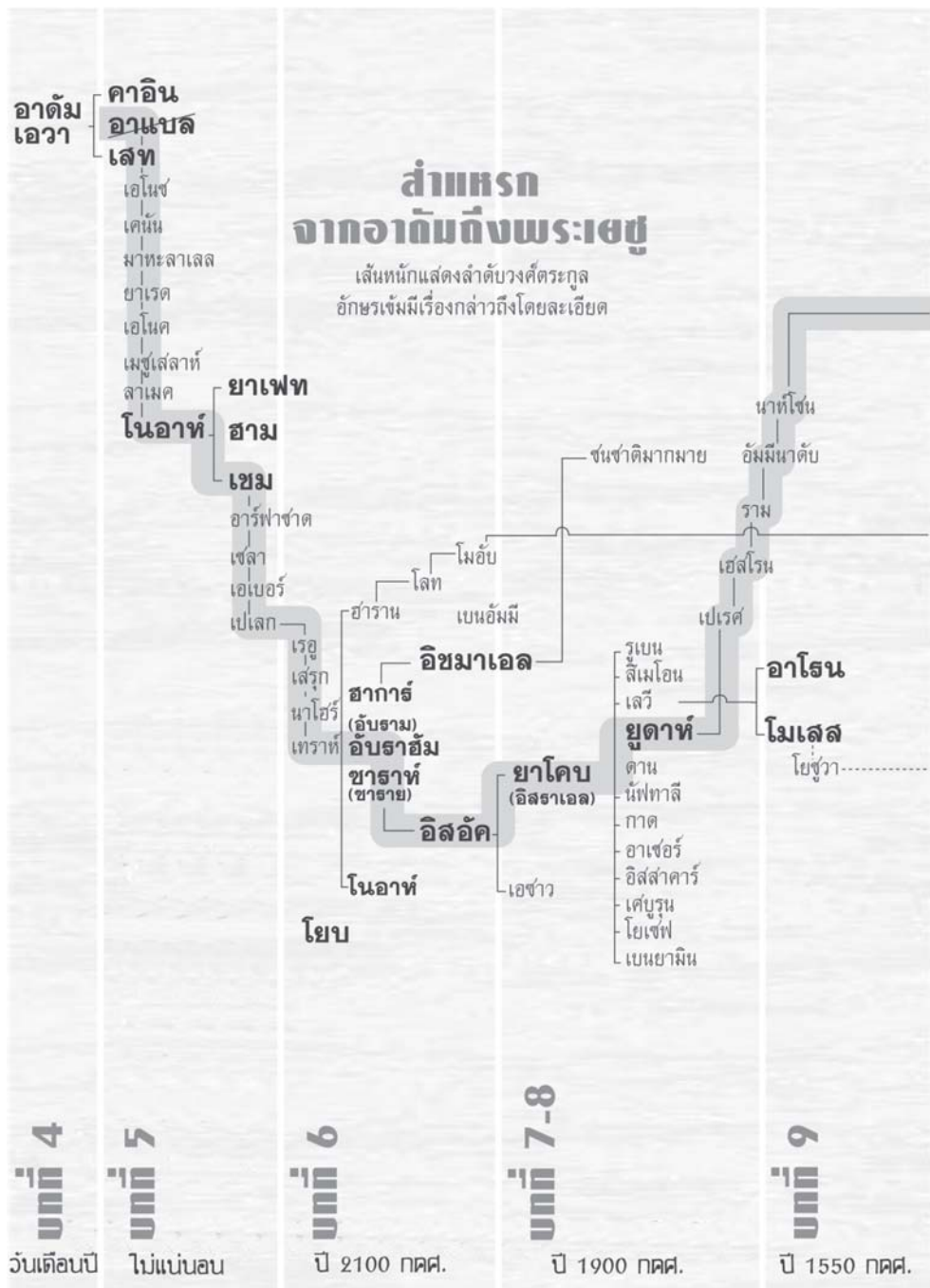
กษัตริย์เฮโรดมหาธาบ

ถึงแม้ว่าเวลานี้โลกจะมีสันติ แต่ชีวิตก็ไม่ใช่ว่าจะง่ายสำหรับคนยิวธรรมดาสามัญ
ที่อาศัยอยู่ตามถนนเลย เนื่องจากจักรวรรดิโรมันมีขนาดใหญ่เกินกว่าที่จะบริหารดูแล
จากกรุงโรมโดยตรงได้ ดังนั้นจึงได้มีการแต่งตั้งผู้นำท้องถิ่นเพื่อให้ปกครองในภาคพื้นต่าง ๆ

ในยุคเดียวซึ่งได้กลายเป็นจังหวัดหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน มีเฮโรดเป็นกษัตริย์หุ่นเชิดของจักรวรรดิโรมัน พระองค์เป็นที่รู้จักในนามกษัตริย์เฮโรดมหาราช พระองค์ทรงเหยี้ยมโหดอย่างเหลือเชื่อ และเป็นผู้ที่เชื่อศานายิวแต่เพียงในนามเท่านั้น ภายใต้สิทธิอำนาจของจักรวรรดิโรมัน พระองค์ตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์ของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์เหนือคนยิวซึ่งคับแค้นใจต่อการปกครองอันโหดร้ายของผู้ปกครองเหล่านี้ตลอดระยะเวลา 100 ปีจากนี้เป็นต้นไป ประชากรต้องการความช่วยเหลือเป็นที่สุด พวกเขาต้องการผู้ที่จะมาปลดปล่อยพวกเขา

พระผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้

กว่า 2 พันปีผ่านไปนับตั้งแต่เมื่อครั้งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมเป็นครั้งแรกว่าคนหนึ่งนเชื้อสายของท่านจะเป็นพระผู้ช่วยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา พระเจ้าทรงมีผู้ที่เชื่อพระดำรัสของพระองค์และได้ไว้วางใจในพระองค์ ถึงแม้ว่าบางครั้งก็มีเพียงไม่กี่คนก็ตาม พวกเขาเฝ้ารอคอยด้วยความคาดหวังและร้อนรนว่าพระผู้ทรงได้รับการเจิมจะเสด็จมา ตลอดช่วงปีต้น ๆ ของปีคริสตศักราช บรรดาผู้คนที่ยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าอย่างเหนียวแน่นยังคงเฝ้ารอคอยให้คำเผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริง เวลานั้นได้มาถึงแล้ว แต่พวกเขาหาได้ไม่รู้

บทที่ สิบ

1. มุมมองที่ชัดเจน
2. กุศสวรรณคดี
3. ทลายพระนาม
4. พระผู้ช่วยให้รอด
5. พิธีบัพติศมา
6. เอกภาพเชิงซ้อน

1. มุมมองที่ชัดเจน

คุณได้นอนอยู่เนือง ๆ ว่ามีหลายคนประกาศตนตามหลักคำสอนว่าพวกเขาเป็นผู้ช่วย กู้ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาไม่ใช่? ขอพระธรรมให้ เครื่องมือที่เราจะใช้ทดสอบความจริงของคำกล่าวอ้างเหล่านี้ ผมจะขออธิบายแบบนี้ก็แล้วกัน

รูปพรรณสัณฐานชัดเจน

คุณอาจเคยอ่านเรื่องราวนักสืบมาหลายเรื่องที่ทำบางสิ่งแบบนี้ นั่นคือ สายลับต้องไป พบกับคนที่เขาต้องติดต่อแต่ไม่รู้จักหน้าตา สายลับได้รับคำสั่งให้ไปยังที่เมือง ๆ หนึ่ง ขึ้นรถเมล์ ออกไปยังชานเมือง เมื่อไปถึงก็ให้ที่นั่งที่มันนั่งตรงสี่แยกใจกลางเมืองเวลาบ่ายสามโมงตามเวลา ของทอานาฟิกาเมืองนั้น เขาจะได้พบกับชายสวมเสื้อโค้ทยาวสีเทาถือหนังสือพิมพ์ ชายคนนี้จะถามเวลากับสายลับ สายลับต้องชี้ไปที่ทอานาฟิกาเพื่อบอกเวลาและถามชายคนนั้นว่ารู้จัก “ดร.คิม” หรือไม่ แน่แน่นอนว่าสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะขจัดความสับสนใด ๆ ก็ตามที่อาจเกิดขึ้น ในการระบุตัวบุคคลติดต่อกันเอง

แม้ว่าสิ่งนี้จะฟังดูเหลือเชื่อมากก็ตามแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้บรรดา ผู้เผย พระวจนะเขียนรายละเอียดลักษณะเดียวกันเกี่ยวกับพระผู้ช่วยกู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ สิ่ง ที่พระองค์ใช้ในการเดินทาง เมืองที่พระองค์ทรงเสด็จมาถึง พระนาม “รหัส” ของพระองค์...พระเจ้า ได้ทรงประทานข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้เอาไว้เพื่อให้แน่พระทัยว่าจะไม่มีใครระบุตัวพระผู้ช่วยกู้ที่ พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ผิด

ดร.ปีเตอร์ สโตเนอร์ ศาตราจารย์ประจำการทางด้านวิทยาศาสตร์แห่งวิทยาลัย เวสต์เมทท์ ได้คำนวณปัจจัยของความน่าจะเป็นถ้ามีสิ่งระบุความถูกต้องอยู่ 8 อย่าง ท่านได้เลือกคำเผยพระวจนะ 8 ข้อในพระคัมภีร์ ซึ่งได้สำเร็จเป็นจริงโดยองค์พระผู้ทรง ได้รับการเจิม นักศึกษา 12 ห้องซึ่งเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัย 600 แห่ง ได้อภิปราย เกี่ยวกับข้อเผยพระวจนะแต่ละข้อและตรวจสอบปัจจัยแวดล้อมที่อาจระบุได้ว่าหลายๆ คน ได้สมรู้ร่วมคิดกัน เพื่อให้คำเผยพระวจนะข้อหนึ่งข้อใดสำเร็จเป็นจริง ตัวอย่างเช่น การเลือกสถานที่เกิดเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของบุคคลได้ ดังนั้นคำเผยพระวจนะ ในลักษณะนี้จึงถือว่าสมควรถูกต้อง การประมาณการของนักศึกษาซึ่งเกิดจากการรวบรวม เข้าด้วยกันเป็นกลุ่มก้อน มีขอบเขตชัดเจนมากเพียงพอเสียจนบรรดานักวิชาการที่ช่างสงสัย ที่สุดก็ยังคงเห็นด้วยต่อข้อสรุปต่าง ๆ ที่ได้ว่าเป็นเอกลักษณ์

ศาสตราจารย์สโตนอร์ได้ใช้ข้อมูลของนักศึกษาของท่านและนำไปสู่ข้อสรุปที่มีขอบเขตชัดเจนมากกว่านั้นอีก ท่านได้กระตุ้นให้บรรดาคนข้างสงสัยให้ตรวจสอบสิ่งที่ถูกหักลบออกว่ายุติธรรมดีแล้วหรือไม่ ข้อสรุปนะหรือ ตามกฎของความน่าจะเป็นแล้ว ความน่าจะเป็นของเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้คำเผยพระวจนะ 8 ข้อสำเร็จเป็นจริงได้นั้นมีอยู่ 1 ใน 100,000,000,000,000,000,000,000 ดร.สโตนอร์ได้แสดงถึงความน่าจะเป็นตามสมมติฐานต่อไปนี้นำเงินจำนวน 100,000,000,000,000,000 เหรียญมากองลง...

"บนรัฐเทกซัส (รัฐนี้มีขนาดใหญ่กว่าประเทศฝรั่งเศสหรือประเทศไทย) เหรียญจำนวนดังกล่าวจะปกคลุมทั่วทั้งรัฐด้วยความสูงสองฟุต (ครึ่งเมตร) จากนั้นทำเครื่องหมายลงบนเหรียญหนึ่ง จากนั้นก็กวนกองเหรียญให้ทั่วกันทั้งกอง จากนั้นเอาผ้าปิดตาชายคนหนึ่งแล้วบอกเขาว่าเขายากจะเดินไปไกลแคไหนก็ได้ แต่เขาต้องหยิบเหรียญขึ้นมาหนึ่งเหรียญ และต้องเป็นเหรียญที่ทำเครื่องหมายเอาไว้"

ถ้าคน ๆ หนึ่งทำให้คำเผยพระวจนะ 8 ข้อสำเร็จเป็นจริงได้ ก็เป็นเรื่องทำนองเดียวกันกับที่คนที่มีความผิดตาหาเหรียญที่ทำเครื่องหมายเจอเลยทีเดียวนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิงนั่นเอง! เมื่อเราดำเนินเรื่องต่อไป เราก็จะพบว่าองค์พระผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ได้ทำให้ข้อเผยพระวจนะมากกว่า 8 ข้อสำเร็จเป็นจริงเสียอีก ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะกล่าวว่า ไม่ได้มีการซื้ออุปพรรณสันฐานของพระองค์ผิดตัวแต่อย่างใดเลย

นายแพทย์ลูกา

ตลอด 9 บทที่ผ่านมา เราได้ติดตามไปพร้อม ๆ กับโมเสสขณะที่ท่านบันทึกพระวจนะของพระเจ้าโดยมีข้อความตัดทอนจากผู้เผยพระวจนะท่านอื่น ๆ เสริมเพิ่มเข้ามาด้วยในพระคัมภีร์บทที่เหลือ เราจะติดตามผู้เผยพระวจนะอีกท่านไป และให้ท่านเป็นผู้ที่นำเราไปสู่ข้อสรุป บุรุษผู้นี้ชื่อ ลูกา ในบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้ง 40 คน มีท่านเพียงคนเดียวที่ไม่ได้เป็นคนยิว ลูกามีอาชีพเป็นแพทย์ แต่ท่านยังเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ละเอียดละอออีกด้วย

คุณค่าที่เท่าเทียมกัน

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่มนุษย์ได้ต่อสู้ดิ้นรน แลกภาวะความบาปเอาไว้กับความหวังเดียวที่แสนไกลสุดขอบฟ้า นั่นคือ พระผู้ช่วยกู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ เป็นเรื่องจริง ที่โดยพระเมตตาของพระเจ้าพระองค์ได้ทรงอนุญาตให้สัตว์ไร้ความผิดมาตายแทนมนุษย์ในฐานะตัวแทน แต่นั่นก็เป็นสิ่งปกคลุมความบาปได้เพียงชั่วคราวในขอบเขตอันเป็นนิรันดร์ แล้ว...

...เพราะเลือดแพะเลือดวัวไม่สามารถกลบล้างบาปผิดให้สิ้นไป

ฮีบรู 10:4

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้นในการชำระหนี้บาปของมนุษย์นั้นจะต้องใช้คนที่เท่าเทียมกับมนุษย์ จะต้องใช้มนุษย์คนหนึ่ง สัตว์ไม้อาจทำเช่นนั้นได้เลย ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณได้ยืมรถยนต์เมอร์ซีเดสเบนซ์คันหนึ่งมา แต่แล้วก็สูญมันไปในอุบัติเหตุ การที่คุณเอารถยนต์ของเล่นไปคืนให้กับเจ้าของรถเป็นเรื่องที่ไม่อาจยอมรับได้โดยสิ้นเชิง ไม่เลย คุณจำเป็นจะต้องทดแทนรถยนต์คันนั้นด้วยรถยนต์ที่เทียบเท่าหรือทดแทนด้วยสิ่งที่ดีกว่านั้นเสียอีก ในทำนองเดียวกัน ในการชำระหนี้บาปของมนุษย์นั้นจะต้องใช้คน ๆ หนึ่งที่มีพระฉายาตามอย่างพระเจ้า คือมนุษย์ สัตว์ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ

คนสองคนกับหลุมหนึ่งหลุม

บางทีคน ๆ หนึ่งอาจจะเต็มใจชำระหนี้บาปให้กับอีกคนหนึ่ง แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น นั่นก็ยังไม่ใช่ทางออกอยู่ดี คนบาปคนหนึ่งไม่อาจช่วยคนบาปอีกคนหนึ่งให้รอดได้

เหมือนกับชายสองคนตกลงไปอยู่ในตุลิวท์เหมืองแร่ ๆ ทั้งคู่พยายามต่อสู้ดิ้นรนอยู่ในความมืดโดยมีโคลนรออยู่ที่ก้นบ่อเบื้องล่าง ชายคนที่หนึ่งพูดกับชายอีกคนหนึ่งว่า "ช่วยเอาผมออกไปให้พ้นจากที่น้ำขุ่นลวกขุ่นพองแห่งนี้ทีเถอะ ผมกำลังจะจมลงไปโคลนนี้แล้ว" ชายอีกคน ตอบว่า "คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ? ผมก็กำลังจมลงไปอยู่เหมือนกันนะ ผมช่วยคุณไม่ได้หรอก" ในทำนองเดียวกัน เป็นไปไม่ได้ที่คนบาปคนหนึ่งจะดึงคนบาปอีกคนหนึ่งออกมาจากห้วงเหวแห่งความบาปได้ จะต้องอาศัยคนที่ปราศจากบาปที่จะมาช่วยมนุษย์ชาติให้รอดพ้นได้

แต่เมื่อตระเวนสืบเสาะค้นหาไปจนทั่วทุกหย่อมหญ้าแล้วก็จะพบว่าไม่มีคนที่สมบูรณ์แบบอยู่เลย ไม่ว่าจะเป็นปุโรหิตหรือผู้เผยพระวจนะ ทุก ๆ คนนับตั้งแต่สมัยปฐมกาลก็ได้ถือกำเนิดมาในฐานะบุตรของอาดัม นั่นคือถือกำเนิดมาพร้อมกับเครื่องปกคลุมซึ่งเป็นเสื้อผ้าสกปรกโสโครก ไม่มีมนุษย์คนใดอาจทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยผู้ใด เพราะวามมนุษย์แต่ละคนก็มีโทษบาปที่ต้องรับผิดชอบอยู่

บทสรุป

ดังนั้นมนุษย์จึงต้องการผู้ช่วยที่อยู่นอกหลุม ผู้ช่วยซึ่งไม่มีบาป ผู้ช่วยคนนั้นจำเป็นต้องเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ แต่ผู้ช่วยผู้หนึ่งจะเป็นผู้ใดก็ตาม พระยาห์เวห์จะหาบุคคลที่ปราศจากบาปได้จากที่ไหนกันเล่า เพื่อตอบคำถามเหล่านี้ นายแพทย์ลูกาจึงได้เขียนเอาไว้ว่า

หลายคนได้ประมวลเรื่องราวต่างๆ ที่ได้สำเร็จท่ามกลางพวกเรา ตามที่สืบทอดมาถึงเราจากบรรดาผู้ที่ได้เห็นกับตาตั้งแต่ต้น... ฉะนั้น... เนื่องจากข้าพเจ้าเองได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น จึงเห็นควรที่จะเขียนเรื่องราวตามลำดับเพื่อท่าน...จะได้ทราบแน่ชัดว่า เรื่องต่างๆ ที่เรียนรู้นั้นจริงแท้แน่นอน

ลูกา 1:1-4

2 กุตสวรรค์

ก่อนที่พระเจ้าผู้ช่วยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะได้เสด็จเข้ามาในโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงจัดเตรียมคนยิว โดยได้ทรงส่งผู้นำสารมาประกาศถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม้ขี้

ในรัชสมัยของเฮโรดกษัตริย์แห่งยูเดียมีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ ในสังกัดกองเวรปุโรหิตอาบียาห์ เอลีซาเบธภรรยาของท่านก็สืบเชื้อสายมาจากอาโรน ด้วยทั้งคู่เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรพระเจ้า ยึดถือบทบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่มีที่ติ แต่พวกเขาไม่มีบุตร เพราะเอลีซาเบธเป็นหมันและทั้งสองก็ชราแล้ว

คราวหนึ่งเมื่อกองเวรของเศคาริยาห์เข้าประจำการและท่านกำลังปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ท่านได้รับเลือกโดยการจับฉลากตามธรรมเนียมของปุโรหิตที่จะเข้าไปเผาเครื่องหอมบูชาในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และเมื่อถึงเวลาเผาเครื่องหอม ผู้นมัสการทั้งปวงที่ชุมนุมกันกำลังอธิษฐานอยู่ข้างนอก แล้วทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่ท่านมายืนอยู่ด้านขวาของท่านเผาเครื่องหอม เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว

ลูกา 1:5-12

เราจำเป็นต้องหยุดพักสักครู่ และถามตัวเองว่า เศคาริยาห์รู้ได้อย่างไรว่าทูตองค์นี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีทูตองค์นี้อาจจะมาจากมารก็ได้ จริงทีเดียว ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าภาพนิมิตของวิญญาณที่ส่องสว่างเรื่องโรจนันนั้นเป็นของแท้? เพราะแม้แต่ข้อพระธรรมเองก็กล่าวว่าซาตานสามารถปรากฏตัวเป็น "ทูตแห่งความสว่าง" ได้

เพื่อจะแยกแยะทูตสวรรค์ออกจากวิญญาณชั่ว พระยาห์เวห์จึงทรงให้ทูตของพระองค์มอบคำเผยพระวจนะที่จะสำเร็จเป็นจริงในทันที ถ้าไม่มีคำเผยพระวจนะ ก็ไม่ควรไว้วางใจในถ้อยคำเหล่านั้น ถ้ามีการเผยพระวจนะ และคำเผยพระวจนะนั้นสำเร็จเป็นจริงตรงตามถ้อยคำโดยสมบูรณ์ ถ้อยคำอื่น ๆ ก็ถือว่าเป็นข้อเท็จจริงได้ ในกรณีของเศคาริยาห์ ทูตของพระเจ้าได้บอกล่วงหน้าถึงหลาย ๆ เหตุการณ์

แต่ทูตนั้นก็กล่าวกับท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของท่านแล้วเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะคลอดบุตรชายจงเรียกเขาว่ายอห์น เขาจะเป็นความชื่นชมยินดีและความสุขใจแก่ท่านและคนทั้งหลายจะปีติยินดีที่เขาเกิดมาด้วยว่าเขาจะยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า... เขาจะนำชนอิสราเอลมากายกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขาและเขาจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า... เพื่อให้จิตใจของบิดาทันมาหาบุตรและให้คนคือด้านหันมาสู่สติปัญญาแห่งผู้ชอบธรรมเพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า"

เศคาริยาห์ถามทูตนั้นว่า "ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร? ตัวข้าพเจ้าก็ชรา และภรรยาก็อายุมากแล้ว" ทูตนั้นตอบว่า "เราคือกาเบรียล เรายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและพระองค์ทรงใช้เราให้มาพูดกับท่าน และให้มาบอกข่าวดีนี้แก่ท่าน และบัดนี้ท่านจะเป็นบิดาของบุตรถึงวันที่สิ่งนี้เกิดขึ้น"

ลูคา 1:13-20

ในถ้อยคำที่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เศคาริยาห์นั้น ทูตสวรรค์ได้มอบคำเผยพระวจนะที่จำเพาะเจาะจง 4 ข้อให้แก่ท่าน

1. เอลีซาเบธจะมีบุตร และ...
2. บุตรนั้นเป็นชาย

ข่าวนี้จะทำให้ชายชราตกตะลึงพรึงเพริด ภรรยาของเขาได้ล่วงเลย "วัยสาว" แล้ว แต่คำประกาศที่บอกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมายังโลกนี้ต่างหากที่นั่นจะเป็นสิ่งที่ทำให้เศคาริยาห์นิ่งไป การได้รับแจ้งข่าวว่าพระยาห์เวห์เป็นพระผู้ช่วยกู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้

ข้างเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อเสียนี้กระไร เพื่อจะช่วยให้เศคาริยาห์เอาชนะความไม่เชื่อของท่านได้

3. ทูตสวรรค์กาเบรียลได้กล่าวว่าท่านจะพูดไม่ได้ และ...

4. ท่านจะยังคงพูดไม่ได้จนกว่าทารกจะถือกำเนิด

เป็นเรื่องจริงที่เศคาริยาห์ได้ต่อสู้กับความไม่เชื่อ แต่กระนั้นก็ตามท่านก็น่าจะได้ทราบว่าเมื่อ 400 ปีก่อนหน้าผู้เผยพระวจนะมาลาคีย์ได้เขียนถึงเหตุการณ์ดังกล่าวเอาไว้

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฤทธิ์ตรัสว่า "ดูเถิดเราจะใช้ทูตของเรามาเตรียมทางให้เราล่วงหน้า แล้วในทันใดนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เจ้าแสวงหา จะมายังวิหารของพระองค์ในทันที ทูตแห่งคำมั่นสัญญาที่เจ้าปรารถนานั้นจะมา"

มาลาคีย์ 3:1

เหตุการณ์นั้นได้ถูกบันทึกเอาไว้อย่างชัดเจน เศคาริยาห์นั้นจะต้องนึกสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่าเหตุใดท่านจึงไม่เคยเห็นข้อความนี้มาก่อน นั่นเป็นเรื่องที่ชัดเจน องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เกรียงไกรได้ตรัสเอาไว้ว่า "เราจะส่งผู้ข้าวก้าวไปเตรียมมรรคาก่อนหน้าเรา" พระยาห์เวห์เองจะทรงเสด็จมาเป็นพระผู้ทรงได้รับการเจิม ยิ่งกว่านั้นทูตสวรรค์ได้กล่าวเอาไว้ว่าผู้ข้าวก้าวซึ่งจะเตรียมพระมรรคาของพระองค์นั้นจะเป็นบุตรของปุโรหิตเอง คือ ยอห์น

นั่นเป็นเรื่องจริงหรือ?

แต่ทูตสวรรค์กาเบรียลกำลังบอกเรื่องจริงหรือ เพียงแต่ถ้าคำเผยพระวจนะ 4 ข้อสำเร็จเป็นจริง เมื่อนั้นเศคาริยาห์ก็ควรเชื่อในข่าวเกี่ยวกับพระยาห์เวห์

ขณะเดียวกันนั้น ผู้คนกำลังรอเศคาริยาห์ต่างก็สงสัยว่าทำไมท่านจึงอยู่ในพระวิหารนานนัก และเมื่อท่านออกมา ท่านพูดกับใครไม่ได้ เนื่องจากท่านพยายามแสดงท่าทางต่างๆ แก่พวกเขา แต่ยังคงพูดไม่ได้ ลูกา 1:21-22

คำเผยพระวจนะข้อที่ 3 ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว

หลังจากนั้นเอลีซาเบธภรรยาของท่านตั้งครรภ์ และเก็บตัวอยู่ห้าเดือน นางกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำการนี้เพื่อข้าพเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงสำแดงความโปรดปราน และทรงขจัดความมอดสูของข้าพเจ้าในหมู่ผู้คนไปเสีย" ลูกา 1:24-25

คำเผยพระวจนะข้อที่ 1 ได้สำเร็จเป็นจริง ดูเหมือนว่าถ้อยคำทั้งหมดน่าจะเป็นเรื่องจริง รวมถึงส่วนที่บอกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมายังโลกนี้ด้วย!

แต่ก็น่าจะมีคำถามที่เฝ้ารบกวนจิตใจของเศคาริยาห์อยู่ดี องค์พระผู้สร้างจะเสด็จมายังโลกนี้ได้อย่างไร? พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับภรรยาทองคำสามตัวอายุสาว 7 ตัว ห้อมล้อมด้วยกองทัพทูตสวรรค์ซึ่งคลุมกายด้วยแสงสว่างอันเรืองโรจน์อย่างนั้นหรือ พระองค์จะทรงถอดถอนบรรดาผู้ปกครองชาวโรมัน - เชียเฮโรดออกจากบัลลังก์หรือไม่? ทูตสวรรค์ไม่ได้พูดถึงสิ่งเหล่านี้เลย

มารีย์

ฉากเหตุการณ์ได้เปลี่ยนไป ทูตสวรรค์กาเบรียลได้มาเยี่ยมอีกบุคคลหนึ่ง ครั้งนี้ท่านได้มาพบกับหญิงสาวชื่อมารีย์

ในเดือนที่ 6 พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี มาหาหญิงพรหมจารีชื่อมารีย์ คู่หมั้นของโยเซฟ ผู้สืบเชื้อสายมาจากดาวิด ลูกา 1:26-27

พระคัมภีร์กล่าวว่าทั้งมารีย์และโยเซฟเป็นเชื้อสายโดยตรงของกษัตริย์ดาวิดซึ่งทรงพระชนม์อยู่เมื่อ 1,000 ปีก่อนหน้า ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่า...

ทูตสวรรค์นั้นไปหามารีย์ กล่าวว่า "หญิงเอ๋ย พระเจ้าทรงโปรดปรานเธอยิ่งนัก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตกับเธอ" มารีย์ฟังคำนี้แล้วก็กังวลใจนัก และสงสัยว่าการที่ทักทายเช่นนี้หมายถึงอะไร แต่ทูตนั้นกล่าวว่า "มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เธอเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู ลูกา 1:28-31

เวลานี้ถึงคราวที่มารีย์จะนั่งอึ้งบ้างแล้ว เมื่อเธอรวบรวมคำพูดได้ถูก เธอก็ถามคำถามที่มีเหตุผลยิ่งออกไป

มารีย์ถามทูตสวรรค์นั้นว่า "จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นสาวพรหมจารี?" ทูตนั้นตอบว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงลงมาเหนือเธอ ฤทธิ์อำนาจแห่งองค์ผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ ดังนั้นองค์บริสุทธิ์ที่ประสูติมาจะได้ชื่อว่าพระบุตรของพระเจ้า" ลูกา 1:34-35

พระยาห์เวห์จะเสด็จเข้ามายังโลกนี้ในฐานะทารกคนหนึ่ง เพราะอะไรกัน เพราะเหตุใด พระองค์จึงไม่เสด็จมาพร้อมกับพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เล่า ดังที่เราได้เรียนรู้ก่อนหน้านี้ พระผู้ช่วยให้รอดจะต้องเป็นมนุษย์ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงเสด็จมาในฐานะมนุษย์ปุถุชน พระองค์จะยังทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้น ที่ทรงสภาพมนุษย์และพระเจ้าในเวลาเดียวกัน ตามที่ทูตสวรรค์ได้กล่าวเอาไว้ก็คือ พระเจ้าผู้ทรงสภาพมนุษย์นี้จะทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี เรื่องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ย้อนกลับไปยังสวนเอเดน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบอกแก่เอวาว่าพระผู้ช่วยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะเป็นเชื้อสายของเธอ พระดาร์สของพระองค์มิได้ตรัสว่าเชื้อสายของพวกเขา ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงชายและหญิง เวลานี้พระสัญญาจนจะสำเร็จเป็นจริงแล้ว ทารกจะประสูติกับหญิงพรหมจารี - เป็นเชื้อสายของเธอแต่เพียงผู้เดียว นับแต่ครั้งที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่ง เด็กทุกคนที่ถือกำเนิดในโลกนี้เป็นบุตรแห่งอาดัม นั่นคือเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายโลหิตของอาดัม และเพราะว่าพวกเขาเป็นบุตรแห่งอาดัม พวกเขาจึงมีธรรมชาติของอาดัม นั่นคือธรรมชาติบาป

แต่เด็กผู้ซึ่งได้ถูกปฏิสนธิอย่างอัศจรรย์โดยฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์จะทรงมีธรรมชาติของพระเจ้าสูงสุด จึงไม่น่าแปลกใจว่า ทูตสวรรค์ได้กล่าวถึงทารกนี้ว่าเป็นองค์พระผู้บริสุทธิ์ เด็กผู้นี้เป็นผู้ที่ไร้บาป เช่นเดียวกับที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงไร้บาป พระเยซูจะทรงเป็นมนุษย์ที่ดีเลิศสมบูรณ์แบบจากการปฏิสนธิซึ่งปราศจากบาปนี้

ด้วยเหตุนี้พระยาห์เวห์จึงไม่เสด็จมาพร้อมกับพิธีฉลองอันโอ้อ่า อลังการ อึกเกริกของหมู่ชาวสวรรค์หรือพร้อมกับความยิ่งใหญ่สูงศักดิ์ใดๆ แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระองค์กลับทรงเสด็จเข้ามายังโลกนี้แบบเดียวกับมนุษย์ทุกคน นั่นคือเข้ามาในฐานะทารกคนหนึ่ง

กาเบรียลได้มอบคำเผยพระวจนะ 3 ข้อแก่มารีย์ ข้อแรกกล่าวว่าเธอจะตั้งครรรภ์ ในขณะที่ยังเป็นหญิงพรหมจารีอยู่ ข้อที่สองและข้อที่สามเกี่ยวข้องกับภรรยาของเศคาริยาห์

แม้แต่เอลีซาเบธญาติของเธอจะได้บุตรชายทุกๆ ที่ชราแล้ว
และนางซึ่งใครๆ ว่าเป็นหมันก็ตั้งครรรภ์ได้หกเดือนแล้ว เพราะไม่มีสิ่งใด
เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า" ลูกา 1:36-37

มารีย์รู้ว่าเอลีซาเบธนั้นชราเกินกว่าจะมีลูกได้ แน่แน่นอนที่เดียวว่าถ้าหญิงชราสามารถตั้งครรรภ์ได้แล้ว ก็เป็นเรื่องที่เชื่อได้เช่นเดียวกันว่าหญิงพรหมจารีจะให้กำเนิดบุตรเช่นกัน มารีย์ได้เลือกที่จะไว้วางใจพระเจ้า

มารีย์กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้
เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านกล่าวเถิด" แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จากนางไป

ลูกา 1:38

เศคาริยาห์กับเอลีซาเบธ

เมื่อถึงกำหนดคลอด เอลีซาเบธก็ให้กำเนิดบุตรชาย ลูกา 1:57

ยอห์น

เอลีซาเบธให้กำเนิดบุตรชาย ไม่ใช่บุตรหญิง - คำเผยพระวจนะข้อที่สองได้สำเร็จ
เป็นจริงแล้ว นั่นเป็นโอกาสอันพิเศษยิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยนั้นที่ความอภัยตลอดตกอยู่กับ
ผู้ที่ไม่อาจมีบุตรได้ เมื่อมีพิธีตั้งชื่อ เสียงของเศคาริยาห์ก็กลับมา - คำเผยพระวจนะข้อที่สี่ได้
สำเร็จเป็นจริง ขณะที่ถ้อยคำสรรเสริญพรั่งพรูออกมาจากปาก เศคาริยาห์ก็ระลึกถึงพระสัญญา
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่า จะทรงส่งพระผู้ช่วยให้รอดขึ้นมาได้

สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะพระองค์
เสด็จมาไถ่ประชากรของพระองค์... ลูกา 1:68

เศคาริยาห์ได้พูดต่อไปถึงบุตรที่ยังคงอยู่ในครรภ์ของมารีย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง...

...พระองค์ทรงชูเขาสัตว์ แห่งความรอดสำหรับเรา ในพงศ์พันธุ์ดาวิด
ผู้รับใช้ของพระองค์ (ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์
ในโบราณกาล) เพื่อทรงสำแดงพระเมตตาแก่บรรพบุรุษของเรา และเป็นการ
รำลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ คือคำปฏิญาณที่ทรงให้ไว้แก่บรรพบุรุษ
บรรพบุรุษของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นมือเหล่าศัตรู ลูกา 1:69-70, 72-73

คุณสามารถเห็นภาพของเศคาริยาห์ชูทารกขึ้นและพูดขณะที่จ้องไปที่ใบหน้าของ
ทารกยอห์นว่า

ส่วนเจ้า ลูกของพ่อ เจ้าจะได้ชื่อว่าผู้เผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุด
เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเตรียมทางสำหรับพระองค์

ลูกา 1:76

ยอห์นจะเป็นผู้นำข่าวดีซึ่งประกาศถึงการเสด็จมาของพระยาห์เวห์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้ทั้งโลกได้รับรู้ คือทุกคนในชั้นเรียนระดับโลก

3 ทลายพระนาม

ทูตสวรรค์กาเบรียลได้ประกาศเอาไว้ว่า...

...ดังนั้นองค์บริสุทธิ์ที่ประสูติมาจะได้ชื่อว่าพระบุตรของพระเจ้า

ลูกา 1:35

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า พระเจ้าทรงมีหลายพระนาม แต่ละพระนามอธิบายถึงพระลักษณะบางอย่างของพระองค์ พระนามของพระองค์ก็เพิ่มขึ้นเมื่อพระองค์ทรงเสด็จมายังโลกนี้ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เราจะพิจารณาพระนาม 3 พระนามจากที่มีอยู่ทั้งหมด ซึ่งได้แก่

1. **พระบุตรของพระเจ้า** บางคนเข้าใจมาตลอดว่า คำว่าพระบุตรของพระเจ้านั้นหมายถึงพระเจ้าได้ทรงมีเพศสัมพันธ์กับมารีย์ พระคัมภีร์ไม่ได้สอนแนวคิดดังกล่าวแต่อย่างใดเลย ข้อพระธรรมกล่าวเอาไว้อย่างชัดเจนว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารี จนกระทั่งหลังจากที่พระเยซูได้ประสูติแล้ว พระเยซูไม่ได้ทรงปฏิสนธิขึ้นจากการร่วมกันทางกายภาพ แต่โดยปาฏิหาริย์ พระเจ้าได้ทรงใส่ฤทธิ์เดชให้กับร่างกายของมารีย์ เพื่อให้สามารถทำสิ่งที่ผิดไปจากธรรมชาติ คือ ให้กำเนิดบุตรในขณะที่ยังคงเป็นหญิงพรหมจารีอยู่

คนอื่นๆ ก็ได้สรุปกันมาว่าเนื่องจากมารีย์เป็นมารดาของพระเยซูดังนั้นมารีย์จึงเป็นมารดาของพระเจ้า ซึ่งเป็นการแฝงนัยว่ามารีย์เป็นพระเจ้า บางคนเรียกมารีย์ว่าเป็นราชินีแห่งสวรรค์ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เช่นเดียวกับราชินีแห่งสวรรค์หรือเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นเทพีของพวกนอกรีตซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์ 5 ครั้ง และทุกครั้งที่เป็นการกล่าวถึงพร้อมกันกับคำเตือน ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้บันทึกพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอาไว้ว่า

พวกเด็กๆ เกือบขึ้นมา แล้วผู้เป็นพ่อก็ก่อไฟ ส่วนพวกผู้หญิงนวดแป้ง
ทำขนมเพื่อถวายแก่เทวีแห่งสวรรค์ พวกเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายพระต่างๆ
เพื่อยั่วโทสะเรา เยเรมีย์ 7:18

เห็นได้ชัดเจนว่ามารีย์ไม่อาจเป็นราชินีแห่งสวรรค์ได้เลย

ถึงแม้ว่ามารีย์จะไว้วางใจพระเจ้าและยกย่องพระดำรัสของพระองค์ เธอก็ไม่ได้เทียบเท่ากับพระเจ้าเลยไม่ว่าจะเป็นด้านใดก็ตาม ถูกต้องแล้ว เธอเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าได้ทรงใช้เพื่อเข้ามาในโลกนี้ เป็นเพียงเท่านั้น ไม่มีอื่นใดไปกว่านั้นอีกแล้ว ตัวของมารีย์เองก็เป็นคนบาปและตระหนักว่าเธอเองก็ต้องการพระผู้ช่วยให้รอด

มารีย์จึงว่า "จิตใจของข้าพเจ้าสรรเสริญยกย่องพระเจ้า และ
จิตวิญญาณของข้าพเจ้าปลื้มปิติในพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า"

ลูกา 1:46-47

ดังนั้นถ้าคำว่าพระบุตรของพระเจ้าไม่ได้มีความหมายแฝงนัยในเชิงกายภาพแล้ว
ความหมายของคำนี้คืออะไร?

หลายภาษาใช้คำว่าบุตรหรือลูกในความหมายที่ไม่ใช่เป็นผู้สืบเชื้อสายทางกายภาพ
ตัวอย่างเช่น ถ้าคน ๆ หนึ่งถูกรู้จักว่าเป็น "ลูกแห่งท้องถิ่น" ก็หมายความว่า เขาเป็น
นักท้องถิ่น (ถนนให้กำเนิดบุตรไม่ได้!) พระคัมภีร์ใช้รูปแบบการใช้ภาษาแบบเดียวกันเพื่อ
แสดงถึงลักษณะของบุคคล นี่เป็นตัวอย่าง 3 ตัวอย่างจากพระคัมภีร์

❖ โยเซฟ...ที่เรียกว่าบารนาบัส...(แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ)

กิจการของอัครทูต 4:36

เราเข้าใจจากข้อความนี้ได้ว่า ชีวิตของโยเซฟโดดเด่นในด้านการหนุนน้ำใจผู้อื่น
ไม่ใช่ว่าบิดาของท่านชื่อการหนุนน้ำใจ

❖ ...พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึงบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง

เอเฟซัส 5:6

เห็นได้ชัดเจนว่าไม่ได้หมายความว่าชายชื่อการไม่เชื่อฟังมีบุตรหลายคน แต่เป็น
การอ้างอิงถึงบุคคลที่ไม่เชื่อฟังโดยสันดาน

❖ "...ลูกของมารร้ายเป็นศัตรูต่อทุกสิ่งที่ถูกตั้ง..."

กิจการของอัครทูต 13:10

ซาตานไม่มีภรรยาและบุตร ข้อความนี้เป็นการอ้างอิงถึงคนที่ชั่วร้าย

ในทำนองเดียวกันเมื่อพระคัมภีร์พูดถึงเกี่ยวกับพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้านั้น เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าเป็นการพูดถึงธรรมชาติอันดีเลิศสมบูรณ์แบบของ
พระองค์ คือธรรมชาติของพระเจ้า ตรงกันข้ามกับมนุษย์ที่มีธรรมชาติอันเสื่อมทราม ซึ่งเป็น
สิ่งที่คาดไว้อยู่แล้วจากบุตรแห่งอาดัม พระคัมภีร์กล่าวว่า

พระบุตรคือรัศมีเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงเป็นเหมือน

พระเจ้า...

ฮีบรู 1:3

พระเยซูพระบุตรทรงมีสภาวะเป็นพินัยเดียวกับพระเจ้า พระลักษณะของพระยาห์เวห์ ซึ่งได้แก่พระสิริได้สำแดงอยู่ในพระเยซู เราสามารถพูดคุยถึงเรื่องนี้ได้อีกมาก แต่ให้เรามาพิจารณาพระนามลำดับต่อไปกันต่อ

2. บุตรมนุษย์ พระนามนี้ไม่ได้มีความหมายแฝงนัยว่าพระเยซูทรงมีบิดาเป็นมนุษย์ โยเซฟเป็นสามีของมารีย์ แต่ไม่ใช่บิดาของพระเยซู

- ก. พระนามบุตรมนุษย์นั้นหมายถึงสภาพมนุษย์ของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระเยซูจะมีได้มีบิดาซึ่งเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์แท้และดำรงพระชนม์ชีพเช่นเดียวกับมนุษย์คนอื่นๆ กระนั้นก็ทรงปราศจากบาป พระเยซูทรงเรียกพระองค์ว่าบุตรมนุษย์นั้นเป็นการแสดงถึงความอ้อมพระทัยของพระองค์
- ข. เป็นพระนามที่ประกาศถึงรูปพรรณสัณฐานที่แท้จริงของพระองค์ เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่นักวิชาการทางด้านพระคัมภีร์หลายท่านได้พิจารณาถึงพระนามนี้ว่าเป็นการอ้างอิงถึงองค์พระผู้ทรงได้รับการเจิม ห้าร้อยปีก่อนที่พระเยซูประสูติ ผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้เขียนเกี่ยวกับองค์พระผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในข้อพระธรรมนี้

ในนิมิตคืนนั้น ข้าพเจ้าเห็นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์เสด็จมา...
พระองค์ได้รับสิริอธิอำนาจเกียรติสิริและอำนาจสูงสุดชาวโลกทั้งมวลทุกชาติ
ทุกภาษา นมัสการพระองค์อำนาจของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล ราชอาณาจักร
ของพระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด

ดาเนียล 7:13-14

พลานพระนาม

เมื่อพระนามสองพระนาม คือ พระบุตรของพระเจ้ากับบุตรมนุษย์เชื่อมเข้าด้วยกัน พระนามทั้งสองนี้ก็ได้อาศัยทอดข้อเท็จจริงอันสลบซับซ้อนเป็นใจความว่า

พระองค์ได้ทรงปรากฏในกายมนุษย์...

1ทิโมธี 3:16

พระยาห์เวห์ มิได้ทรงหยุดเป็นพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ เช่นเดียวกับที่พระองค์มิได้ทรงมีบาปเมื่อทรงสภาพมนุษย์ ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงยอมรับความจำกัดบางประการอยู่ก็ตาม แต่พระองค์ก็ยังมีทรงสัพพอำนาจ ยังคงทรงสัพพัญญู และยังมีดีเลิศสมบูรณ์แบบในความชอบธรรม

พระองค์มิได้ทรงเป็นครึ่งพระเจ้า - มนุษย์ส่วนหนึ่ง พระเจ้าส่วนหนึ่ง แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า 100% มนุษย์ 100% ในเวลาเดียวกัน พระองค์ทรงจำกัดพระองค์ให้อยู่ใน

กายมนุษย์และยังคงรักษาพระลักษณะต่างๆ ของพระองค์เอาไว้ได้อย่างไรนั้นเป็นเรื่องยากที่เราจะเข้าใจได้ แต่นี่คือสิ่งที่ข้อพระธรรมสอนไว้ เมื่อเราดำเนินเรื่องต่อไป เราก็จะเห็นว่าที่พระเจ้าได้ทรงเลือกทำเช่นนี้ก็สมเหตุสมผลดีแล้ว

3. พระวาตะ เราได้เห็นแล้วว่า มักมีการอ้างอิงข้อพระธรรมของพระเจ้าว่าเป็นพระวาตะของพระเจ้าอยู่บ่อยๆ แต่เวลานี้เราจะอธิบายนิยามในอีกระดับหนึ่ง พระวาตะเป็นพระนามหนึ่งของพระเจ้า ข้อพระธรรมกล่าวว่า

ในปฐมกาล พระวาตะทรงดำรงอยู่...พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า

ยอห์น 1:1

จากนั้นพระคัมภีร์ก็ได้บอกเราต่อไปอีกว่าพระเจ้าได้เสด็จมายังโลกนี้ พระองค์ได้กลายเป็นมนุษย์และดำรงอยู่กับมนุษยชาติ

พระวาตะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประทับอยู่ที่ท่ามกลางเรา

ยอห์น 1:14

คำว่า ดำรงอยู่ เป็นคำที่น่าสนใจในภาษากรีก คำนี้มีความหมายว่าพลับพลา ถ้าหากเราแปลข้อพระธรรมข้างต้นอย่างตรงตัวอักษรก็จะได้ว่า

พระวาตะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงตั้งพลับพลาประทับอยู่

ท่ามกลางเรา

ยอห์น 1:14

อิสราเอลได้ตั้งพลับพลาไว้ที่กลางค่ายของพวกเขาเพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ว่าการทรงสถิตของพระเจ้าดำรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาฉันใด พระเจ้าก็ทรงละจากสวรรค์และทรงมาตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางเราฉันนั้น - พระองค์ทรงประทับอยู่ท่ามกลางเรา

โดยการใช้นิยามสามัญก็จะทำให้เราเห็นว่าพระเยซูทรงต่างไปจากองค์อวตาร กล่าวกันว่าองค์อวตารเป็นเทพที่มาปรากฏในรูปร่างอย่างมนุษย์ ในขณะที่พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ ทรงมีเลือดเนื้อ และทรงตั้งพลับพลาประทับอยู่ท่ามกลางเรา นอกจากนี้ องค์อวตารมาปรากฏตัว หายตัวไป และมาปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่งในรูปร่างแตกต่างกันออกไป เช่นเป็นมนุษย์ แต่บ่อยครั้งเป็นสัตว์หรือกึ่งคนกึ่งสัตว์ ตรงกันข้าม พระเยซูทรงมาบังเกิดเพียงครั้งเดียวและทรงบังเกิดมาในฐานะมนุษย์เท่านั้น

หลายพระนาม

เจ็ดร้อยปีก่อนที่พระเยซูประสูติ อิสยาห์ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะ 40 คน ได้เผยพระวจนะเอาไว้ว่า

ด้วยมีทารกผู้หนึ่งเกิดมาเพื่อเรา ทรงโปรดประทานบุตรคนหนึ่งแก่เรา...ผู้นั้นจะได้รับ การขนานนามว่า "องค์ที่ปรึกษามหึศจรรย์ พระเจ้า ทรงฤทธิ์พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช" อิสยาห์ 9:6

โปรดสังเกตว่าทารกถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ - พระนามทั้งสองนี้มีอาจหมายถึงอย่างอื่นไปได้เลย นอกเสียจากว่าจะเป็นพระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง

พระเยซูมิได้ทรงมีพระฉายาตามอย่างพระเจ้าเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเจ้าในกายมนุษย์ พระองค์ทรงปราศจากบาป พระองค์ไม่มีหนี้บาปที่จะต้องชำระ พระองค์เป็นผู้หนึ่งที่อยู่ข้างนอกหลุม ทรงนุ่งห่มด้วยอาภรณ์ไร้อำนาจ ทรงเป็นผู้ที่อาจช่วยมนุษยชาติจากโทษบาปได้ พระองค์ทรงมีคุณสมบัติเป็นล้นพ้นที่จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดได้ พระคัมภีร์กล่าวว่า

...พระเยซูคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอด...

1 ทิโมธี 1:15

4 พระผู้ช่วยให้รอด

เรื่องราวการประสูติของพระเยซูคริสต์มีดังนี้ มารีย์มารดาของพระองค์ เป็นคู่หมั้นของโยเซฟ แต่ก่อนที่ทั้งสองจะอยู่กินเป็นสามีภรรยากันปรากฏว่า มารีย์ได้ตั้งครรภ์โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เนื่องจากโยเซฟคู่หมั้นของนางเป็นคนดีมีคุณธรรม และไม่ประสงค์จะแพร่งพรายเรื่องนี้ให้นางต้องอับอายต่อหน้าธารกำนัล จึงคิดที่จะถอนหมั้นอย่างเงียบๆ มัทธิว 1:18-19

คุณสามารถจินตนาการได้ว่าโยเซฟรู้สึกกลัดกลุ้มเป็นทุกข์หนักอยู่ชั่วขณะ มารีย์ตั้งครรภ์และทารกนั้นไม่ใช่บุตรของเขา การเปิดเผยความจริงต่อสาธารณชนจะประทับตราในสิ่งที่เธอเป็นอย่างแน่นอน ซึ่งนั่นก็คือหญิงผิดประเวณี - ถ้าหากคำอธิบายของมารีย์เรื่องที่มีทูตสวรรค์มาปรากฏต่อเธอไม่ได้เป็นเรื่องจริง ไม่หอรอกนะ นั่นเป็นเรื่องเหลวไหล หญิงที่

นางสงสาร คงจะเสียสติไปแล้วเป็นแน่ โยเซฟรักเธอ แต่เขาก็ไม่อาจแต่งงานกับหญิงที่นอกใจเขาได้ และพยายามอย่างเห็นได้ชัดว่าจะกลบเกลื่อนด้วยเรื่องไร้เหตุผล เราไม่อาจรู้ได้ว่าจริง ๆ แล้ว โยเซฟคิดอะไรแต่เขาได้ตัดสินใจด้วยความปัดราวว่าจะถอนหมั้นเสีย

แต่หลังจากที่เขาคิดจะทำเช่นนั้น ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่เขาในความฝัน และกล่าวว่า "โยเซฟบุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาเลย เพราะว่า ผู้ที่ปฏิสนธิในครรภ์ของนางนั้นมาจาก พระวิญญาณบริสุทธิ์"

นางจะให้กำเนิดบุตรชาย จงตั้งชื่อพระกุมารนั้นว่า 'เยซู' เพราะว่ พระองค์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากความผิดบาปของเขา"

ทั้งหมดนี้เป็นจริงตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้ผ่านทางผู้เผยพระวจนะ ซึ่งกล่าวว่าหญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเขาจะเรียกท่านว่า "อิมมานูเอล" ซึ่งแปลว่า "พระเจ้าทรงอยู่กับเรา"

มัทธิว 1:20-23

โยเซฟไม่อาจจะได้ยื่นชดเชนไปกว่านี้อีกแล้ว มารียังคงเป็นหญิงพรหมจารีและเธอกำลังจะมีบุตร! เขาจะต้องตั้งชื่อบุตรว่าเยซูซึ่งหมายความว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้ช่วยกู้ของเราหรือพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์จะทรงช่วยกู้หรือช่วยประชากรให้รอดจากโทษบาป พระเยซูจะทรงถูกขนานนามว่าอิมมานูเอลซึ่งหมายถึงพระเจ้าทรงอยู่ด้วยกับเราด้วยเช่นกัน

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้ใช้พระนามนี้เมื่อท่านได้เขียนถึงเหตุการณ์นี้เมื่อ 700 ปีก่อนหน้า

ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะประทานหมายสำคัญแก่ท่านคือหญิงพรหมจารี จะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย บุตรนั้นจะได้ชื่อว่าอิมมานูเอล

อิสยาห์ 7:14

การประสูติจากหญิงพรหมจารีย่อมประกาศอย่างชัดเจนต่อทุกคนในชั้นเรียนระดับโลกว่าทารกนี้แตกต่างออกไป พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอยู่ด้วยกับเรา

ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งไว้ นั่นคือรับมารีย์มาเป็นภรรยา แต่เขามิได้ร่วมหลับนอนกับนางจนกระทั่งมารีย์ให้กำเนิดบุตรชาย และเขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู มัทธิว 1:24-25

การสำมะโนประชากร

ครั้งนั้น ซีซาร์ออกัสตัสทรงออกพระราชกฤษฎีกา | *ซีซาร์ ออกัสตัสเป็นผู้
ให้ทำทะเบียนสำมะโนประชากรทั่วทั้งจักรวรรดิโรมัน ลูคา 2:1 | ปกครองจักรวรรดิโรมัน

ซีซาร์ต้องการเงิน และถ้าคนโรมันทำการสำมะโนครัวถูกต้อง จะมีคนมากขึ้นต้อง
จ่ายภาษี โยเซฟจำเป็นต้องนำภรรยาของเขาเดินทางออกจากราชธานีไปเมืองเบธเลเฮม
ด้วยระยะทาง 120 กิโลเมตร ซึ่งเมื่อพันปีก่อนนั้นเป็นบ้านเกิดของกษัตริย์ดาวิด

ทุกคนต่างไปยังเมืองของตนเพื่อขึ้นทะเบียน ดังนั้นโยเซฟจึง
เดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีขึ้นไปยังเบธเลเฮมนครแห่งดาวิด
ในแคว้นยูเดีย เพราะเขาสืบเชื้อสายมาจากดาวิด เขาไปขึ้นทะเบียนที่นั่นกับมารีย์
คู่หมั้นซึ่งกำลังตั้งครรภ์ ขณะพวกเขาอยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนด
ที่มารีย์จะคลอดบุตร นางให้กำเนิดบุตรชายหัวปี
นางเอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า
เพราะไม่มีที่ว่างให้พวกเขาในโรงแรม

ลูคา 2:3-7

ดังนั้นพระเยซูจึงได้ทรงประสูติที่เมืองเบธเลเฮม ซึ่งห่างไกลจากบ้านเกิดของโยเซฟ
กับมารีย์ มีผู้คนเนืองแน่นอยู่ในเมืองเสียจนดูเหมือนว่ามีเพียงที่พักแห่งเดียวเท่านั้นที่ทั้งคู่
จะหาได้ก็คือ รางวัว อุ้งแรกของพระเยซูก็คือรางหญ้าสำหรับวัว แต่ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์

เช่นนี้ โยเซฟก็น่าจะต้องรู้สึกได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้ดำเนินไปอย่างถูกต้องดีแล้ว ถูกต้องเป็น
อย่างยิ่งเลยทีเดียว

...เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู

มัทธิว 1:25

ในที่สุดพระเจ้าที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ก็ได้เสด็จมา พระคัมภีร์กล่าวว่าคุณพระผู้เป็นเจ้า

ผู้ทรงสถาปนาพระเจ้า...แต่กลับทรงสละทุกสิ่งมารับสภาพทาสบังเกิด

เป็นมนุษย์

ฟิลิปปี 2:6-7

ความยิ่งใหญ่สองแบบ

บางคนกล่าวว่า "เป็นไปได้ พระเจ้าจะไม่ทรงยอมพระองค์ลงต่ำเสียจน
มาประสูติเป็นทารกที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้หรอก ...ในคอกวัวสกปรก พระองค์จะไม่ทรง
เป็นมนุษย์โดยเด็ดขาด พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ พระองค์จะไม่ทำเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด"

บางที่เราจำเป็นต้องให้นยามของคำยิ่งใหญ่เสียใหม่ โปรดพิจารณาดังนี้

- ❖ มีความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์ผู้ทรงประทับอยู่ในพระราชวัง ห้อมล้อม
ไปด้วยความหรูหรา มั่งคั่ง มีบริวารคอยรับใช้ให้ความสะดวกสบายต่าง ๆ
พระหัตถ์ของพระองค์แทบจะไม่เคยต้องแปดเปื้อนสิ่งใดเลย พระองค์
แทบไม่ทรงล่วงรู้ถึงความยากแค้น และความกังวลในเรื่องต่างๆ ที่
บรรดาบริวารของพระองค์ต้องเผชิญอยู่วันแล้ววันเล่า
- ❖ และก็มีความยิ่งใหญ่ของนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งละทิ้งการประกอบ
วิชาชีพซึ่งได้กำไรงามในบ้านเกิดเมืองนอนของตนและออกไปเปิดคลินิก
ในต่างแดน เขาทำงานท่ามกลางโรคภัยและความยากไร้ คอยรับใช้ผู้คน
ช่วยเหลือพวกเขา รักษาเขา และในที่สุดก็สละชีวิตของตนเพื่อพวกเขา
คุณคิดว่าความยิ่งใหญ่แบบไหนที่ควรค่าแก่พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณาและ
เปี่ยมไปด้วยพระคุณ

เพราะท่านยอมทราบบถึงพระคุณแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
ว่าแม้ทรงมั่งคั่งก็ทรงยอมยากไร้ เพราะเห็นแก่พวกท่านเพื่อว่าท่านจะได้มั่งคั่ง
โดยทางความยากไร้ของพระองค์

2 โครินธ์ 8:9

บางคนก็สงสัยมาตลอดว่าเพราะเหตุใดจึงใช้เวลาานเหลือเกินกว่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมายังโลกนี้ บางทีก็อาจจะเป็นเพราะว่าต้องใช้เวลาอยู่นานหลายศตวรรษกว่าที่จะทำให้ชนชาติหนึ่งมีมาตรการพระยาห์เวห์แต่เพียงพระองค์เดียวได้ หรือบางทีก็อาจจะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าคุณไม่ควร "ไว้วางใจคนแปลกหน้า" โดยเด็ดขาด ถ้าหากเป็นประเด็นนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงได้ใช้เวลานับพันปีในการสร้างพระประวัติอันยาวนานและเชื่อถือได้ เพื่อมนุษย์จะได้ไม่มีข้ออ้างที่จะไม่ไว้วางใจพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลใดก็ตาม พระคัมภีร์กล่าวว่า พระผู้ช่วยกู่ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ได้เสด็จมาถึงในที่สุด

คนเลี้ยงแกะ

และในแถบนั้นมีคนเลี้ยงแกะอยู่กลางทุ่ง ฝูงฝูงแกะของเขาตามคำคืนทูตสวรรค์ องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏและพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า ส่องล้อมรอบพวกเขา ทำให้คนเหล่านั้นตกใจกลัวยิ่งนัก แต่ทูตนั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่ากลัวเลยเรานำข่าวดีมาเป็นความเปรมปรีดีใหญ่หลวงสำหรับคนทั้งปวง **ในวันนี้ที่นครดาวิด** องค์พระผู้ช่วยให้รอดได้มาบังเกิดเพื่อท่าน พระองค์คือพระคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นหมายสำคัญแก่ท่านคือท่าน **จะพบพระกุมารพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า**" ลูกา 2:8-12

คนเลี้ยงแกะได้รับหมายสำคัญอันจำเพาะเจาะจงไม่น้อยกว่า 4 อย่างเพื่อจะพิสูจน์ความจริงของถ้อยคำ

ทันใดนั้นมีชาวสวรรค์หมู่ใหญ่มาปรากฏพร้อมกับทูตสวรรค์นั้น ร่วมกันสรรเสริญพระเจ้า และกล่าวว่า "ขอพระสิริมีแด่พระเจ้าในที่สุดและสันติสุขมีแก่มวลมนุษย์ บนโลกผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปราน" ลูกา 2:13-14

คนเลี้ยงแกะเอาแต่สนใจฐานะของตน นั่นคือการเฝ้าดูแลฝูงแกะของตน บ่อยครั้งที่แกะในฝูงของเขาถูกนำไปใช้เพื่อถวายบูชาที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ

ห่างออกไปไม่กี่ไมล์จากเมืองเบธเลเฮม ชีวิตไม่มีอะไรแปลกใหม่ แต่เวลานั้นบรรดาทูตสวรรค์ได้มา และโลกของคนเลี้ยงแกะก็สะท้อนสะท้อนไป ไม่เพียงเพราะแต่เหตุการณ์ประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น แต่ยังเพราะพระรูปพรรณสัณฐานของพระองค์อีกด้วย! พวกเขาจะต้องถามกัน และกันด้วยอาการตื่นเต็นว่า "เจ้าได้ยินสิ่งที่ข้าได้ยินหรือเปล่า พระคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า"

พระคริสต์/พระเมสสิยาห์

คำว่า "คริสต์" ในภาษากรีกมีความหมายเดียวกับคำว่า "เมสสิยาห์" ในภาษาฮีบรู นั่นคือ พระผู้ได้รับการเจิม เป็นเวลาหลายศตวรรษที่พระฉายาว่า "พระเมสสิยาห์" ได้ถูกใช้ กับพระผู้ช่วยกึ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ เวลานี้เหล่าทูตสวรรค์กำลังกล่าวว่าพระเมสสิยาห์ หรือพระคริสต์คือพระยาห์เวห์นั่นเอง

เมื่อเหล่าทูตสวรรค์จากพวกเขากลับคืนสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะ ก็พูดกันว่า "ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้" ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งแก่เราเถิด" ดังนั้นพวกเขาจึงรีบรุดมา และพบมารีย์ โยเซฟ กับพระกุมารซึ่งนอนอยู่ในรางหญ้า เมื่อเห็นพระองค์แล้วพวกเขาจึงกระจายข่าวเรื่องทูตสวรรค์นั้นมาบอกเกี่ยวกับพระกุมาร

ลูกา 2:15-17

โหราจารย์

หลังจากพระเยซูประสูติที่เบธเลเฮมแคว้นยูเดียในสมัยของกษัตริย์เฮโรด มีโหราจารย์จากตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม และถามว่า "ผู้ที่มาบังเกิดเป็นกษัตริย์ของชาวยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของพระองค์เมื่อเราอยู่ที่ตะวันออก จึงมาเพื่อนมัสการพระองค์"

มัทธิว 2:1-2

โหราจารย์เป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านดวงดาว อาจจะมาจากเปอร์เซีย (อิหร่าน) พวกเขาได้เดินทางข้ามขุนเขาและทะเลทรายด้วยค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่สูงลิ่วเพื่อจะมาเห็นทารกบังเกิดใหม่ กษัตริย์ที่ปกครองแคว้นยูเดียในเวลานั้นก็คือกษัตริย์เฮโรดมหาราชได้ทรงตื่นตัวเนื่องจากการ

ปรากฏตัวของคณะบุคคลสำคัญคณะนี้โดยไม่ต้องสงสัย การมาเยี่ยมเยียนของพวกเขาไม่อาจถือว่าเป็นภัย เนื่องจากพวกเขาไม่ได้มีพลโยธาแต่อย่างใด ที่พวกเขามีก็เพียงแค่ว่าถามหนึ่งเท่านั้น

เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นก็ว่าวุ่นพระทัย ทัวทั้งเยรูซาเล็มก็พลอย
ว่าวุ่นไปด้วย มัทธิว 2:3

คำถามเพียงข้อเดียวนั้นได้ทำให้เฮโรดทรงรู้สึกสะเทือนสะท้านไป พระองค์ทรงยึดสิทธิอำนาจในฐานะกษัตริย์ไว้ในอุ้งพระหัตถ์อย่างเหนียวแน่น ทั้งยังทรงพร้อมจะบดขยี้ผู้ใดก็ตามที่อาจหาญมาแย่งชิงสิทธิอำนาจนั้นไปจากพระองค์ เป็นที่รู้กันดีว่าพระองค์ทรงโหดเหี้ยมต่อประชากรของพระองค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทรงเคืองพระทัย ใครเล่าจะบอกได้ว่าพระองค์จะทรงทำอะไร เฮโรดได้ทรงเรียกบรรดาธรรมาจารย์ให้เข้าเฝ้าพระองค์

เฮโรดทรงเรียกประชุมหัวหน้าปุโรหิตทั้งปวงและบรรดาพวก
ธรรมาจารย์ของประชาชนและตรัสถามพวกเขาว่า พระคริสต์จะประสูติ ณ ที่ใด มัทธิว 2:4

คุณเห็นภาพเจ้าหน้าที่อาลักษณ์ซึ่งกำลังรู้สึกวุ่นอย่างหนัก เป่าฝุ่นออกจากม้วนคัมภีร์ ในขณะที่เหล่าสหายนักปราชญ์ก้มตัวกวาดสายตาอ่านข้อความในแผ่นปาปรัสด้วยดวงตาอันฝ้าฟาง พวกเขาพูดรัว และอยากให้อาจารย์เข้าใจว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนที่ได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ ผู้เผยพระวจนะที่มีคัมภีร์ได้เขียนเอาไว้กว่า 700 ปีมาแล้ว นี้อันสันเทาซึ่งไปยังส่วนของข้อความที่เป็นที่รู้จักกันดี เฮโรดทรงปฏิเสธที่จะมอง เจ้าหน้าที่อาลักษณ์กระแอมเสียงและอ่าน

ส่วนเจ้า เบธเลเฮมเอเฟราธาห์เอ๋ย ถึงแม้เจ้าเป็นคนเล็กน้อยในหมู่
ตระกูลต่างๆ ของยูดาห์ แต่จะมีผู้หนึ่งออกมาจากเจ้าเพื่อเราเป็นผู้ที่จะ
ครอบครองอิสราเอล ผู้นั้นมีที่มาจากอดีตกาลจากโบราณกาล" มีคาคห์ 5:2

คำเผยพระวจนะจำเพาะเจาะจงอย่างยิ่ง คำเผยพระวจนะได้กล่าวเอาไว้ว่าทารกจะต้องบังเกิดในเมืองเบธเลเฮม เอเฟราธาห์ เนื่องจากมีเมืองสองเมืองที่มีชื่อว่าเบธเลเฮม เมืองหนึ่งอยู่ใกล้เมืองนาซาเร็ธ และอีกเมืองหนึ่งทางตอนใต้ของกรุงเยรูซาเล็มในแคว้นเอเฟราธาห์ การระบุถึงความแตกต่างอย่างแน่ชัดมีความสำคัญ

เฮโรดทรงประสงค์จะทราบว่ามีผู้เผยพระวจนะมีคัมภีร์ได้บันทึกคำเผยพระวจนะมากกว่านั้นหรือไม่ เขาได้บันทึกมากกว่านั้นจริง! คำเผยพระวจนะได้กล่าวเอาไว้ชัดเจน

ว่าพระผู้ที่จะมาบังเกิดได้ทรงดำรงอยู่จากนิรันดร์กาล พระพิทรร้องเฮโรดคงจะซีดเผือดทีเดียว ไม่อาจจะเป็นอย่างนี้ไปได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงดำรงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล พระผู้ทรงไม่น่าจะเสด็จมายังโลกนี้ในฐานะทารกคนหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาทรงบังเกิดในเมืองที่ไร้ชื่อเสียงอย่างเบธเลเฮมเช่นนี้ได้ พระองค์น่าจะทรงเสด็จมาพร้อมๆกับเสียงปี่ แตรและกองรถม้า-ม้าที่กรุงเยรูซาเล็ม อา บางทีบรรดาเจ้าหน้าที่อัครราชทูตอาจจะตั้งใจพยายามทำให้พระองค์ตกพระทัยกลัวและควบคุมบงการพระองค์ก็เป็นได้ มันไม่เสียหายอะไรเลย ถ้าพระองค์จะทรงยอมทำให้พวกเขาพอใจเสียหน่อย พระองค์จะทรงสำแดงให้พวกเขาได้เห็นว่ากษัตริย์บังเกิดใหม่ จะได้รับการมีสการแบบไหนกันแน่ พระองค์ได้ทรงไล่บรรดาปุโรหิตของพระองค์ออกไป

แล้วเฮโรดจึงเรียกพวกโหราจารย์มาพบอย่างลับๆ ได้ถามจนได้รับความถึงเวลาที่แน่นอน ที่ดาวนั้นปรากฏขึ้นแล้วส่งพวกเขาไปยังเบธเลเฮม พร้อมทั้งรับสั่งว่า "จงไปค้นหาพระกุมารนั้น เมื่อพบแล้วจงแจ้งแก่เราทันที เพื่อเราจะได้ไปนมัสการพระองค์ด้วย" เมื่อได้ฟังรับสั่งของกษัตริย์แล้ว โหราจารย์เหล่านั้นก็เดินทางต่อไป และดวงดาวที่พวกเขาได้เห็นเมื่ออยู่ที่ตะวันออกนำทางเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือที่ประทับของพระกุมาร เมื่อพวกเขาเห็นดาวดวงนั้นก็ปีติยินดียิ่งนัก ครั้นเข้าไปในบ้านก็เห็นพระกุมารกับมารีย์มารดาของพระองค์ จึงกราบนมัสการพระองค์ แล้วเปิดหีบนำเครื่องบรรณาการออกมาถวาย คือทองคำ กายาน และมดยอบ

มัทธิว 2:7-11

นัมัสการ

ชายมั่งคั่งและมีสถานะสำคัญได้นมัสการพระเยซู พระบัญญัติได้ระบุเอาไว้ว่าจำเพาะเจาะจงว่า มีแต่พระเจ้าสูงสุดเท่านั้นที่จะได้รับการสรรเสริญ โยเซฟกับมารีย์รู้พระบัญญัติสิบประการเป็นอย่างดี กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ขัดขวางการนมัสการของเหล่าโหราจารย์ ทั้งสองน่าจะรู้ดีอยู่ในใจว่าเหล่าโหราจารย์กำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่

แล้วพวกโหราจารย์ได้ยื่นคำเตือนในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังเมืองของตนทางอื่น

เมื่อพวกเขากลับไปแล้วทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน สั่งว่า "จงลุกขึ้น พาพระกุมารและมารดาหนีไปยังอียิปต์ และอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกให้กลับมา เพราะเฮโรดกำลังจะค้นหาพระกุมารเพื่อประหารเสีย"

ในคืนนั้น โยเซฟจึงลุกขึ้นพามารีย์กับพระกุมารเดินทางไปยังอียิปต์
และอยู่ที่นั่น トラバจนเฮโรดสิ้นพระชนม์... มัทธิว 2:12-15

สิ่งที่เฮโรดได้ทรงกระทำนั้นก็สอดคล้องต่อพระประวัติอันโหดเหี้ยมของพระองค์
พระองค์ได้ทรงพยายามทำทุกวิถีทางที่จะสังหารพระเยซูให้ได้ แต่ว่าทารกนั้นปลอดภัยอยู่ใน
ประเทศอียิปต์ ในที่สุดเฮโรดก็สิ้นพระชนม์ ดังนั้นโยเซฟ มารี๋ยและพระเยซูจึงได้เดินทาง
กลับมายังเมืองนาซาเร็ทที่นั่นโยเซฟได้ทำงานเป็นช่างไม้ นายแพทย์ลูคาได้เขียนเอาไว้ว่า

และพระกุมารทรงเติบโตแข็งแรง เปี่ยมด้วยสติปัญญาและพระคุณ
ของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์ ลูคา 2:40

ตามที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าว/บันทึกเอาไว้ พระผู้ช่วยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้จะเป็น	สำเร็จเป็นจริงโดย...
1. บุตรของหญิง	พระเยซู
2. เป็นชาย	พระเยซู
3. เชื้อสายของอับราฮัม	พระเยซู
4. เชื้อสายของอิสอัค	พระเยซู
5. เชื้อสายของยาโคบ (อิสราเอล)	พระเยซู
6. มาจากเผ่ายูด้า	พระเยซู
7. เป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด	พระเยซู
8. มีทูต (ยอห์น) นำหน้า	พระเยซู
9. บังเกิดในเมืองเบธเลเฮม เอฟราธาห์	พระเยซู
10. คนจะรู้จักท่านว่าเป็นชาวเมืองนาซาเร็ธ	พระเยซู

5. พิธีบัพติศมา

พระเยซูได้ทรงเติบโตขึ้นและดำเนินชีวิตอย่างสามัญชนในยุคนั้น นั่นคือต้องทรงใช้
พระหัตถ์ทำงานต่าง ๆ และประทับอยู่ในเรือนอันต่ำต้อย และเดินทางไปไหนมาไหนไม่มากนัก
มีเพียงข้อยกเว้นประการเดียวก็คือ พระองค์ไม่เคยทรงสมรสกับผู้ใด

พระเยซู เมื่อทรงเริ่มพระราชกิจเมื่อมีพระชนมายุราวสามสิบพรรษา...

ลูคา 3:23

วัยสามสิบเป็นวัยต่ำสุดสำหรับใครก็ตามที่จะพูดต่อหน้า และเป็นที่รับฟังของฝูงชน ตลอดเกือบสามทศวรรษนั้น ชาวเมืองการมาถึงของพระเมสสิยาห์ได้แพร่ออกไปอย่างกว้างขวาง สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นดังที่บรรดาผู้เผยพระวจนะหลายท่านได้กล่าวเอาไว้ล่วงหน้า

ครั้งนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาเทศนาในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย และกล่าวว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว" ยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งถูกกล่าวถึงผ่านทางอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า เสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรงไป" มัทธิว 3:1-3

ยอห์นบุตรของเศคาริยาห์ถูกเรียกว่าเป็นผู้ให้รับบัพติศมา เพราะว่าเขาให้รับบัพติศมา (จุ่มน้ำ) ให้กับผู้คน พิธีกรรมของการบัพติศมาไม่เป็นที่คุ้นเคยสำหรับผู้คนในแถบตะวันออกกลาง ในยุคนั้นพิธีนี้มีความหมาย อย่างไรก็ตามในทุกวันนี้ยังพบว่ามีความสับสนในคำๆ นี้อยู่ทั่วโลก ตัวอย่างเช่น ผมมีโอกาสได้ไปเยี่ยมชนเผ่าในประเทศปาปัวนิวกินี พวกเขาได้รับเอาบัพติศมาเข้ามาและเชื่อว่าความบาปได้ถูกชำระล้างไปกับน้ำ พวกเขาเชื่อเสียจนไม่ลงไปแม่น้ำหลังจากที่ได้รับบัพติศมาเพราะกลัวว่าจะรับเอาบาปที่หลงเหลืออยู่ในแม่น้ำ

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าพิธีบัพติศมาไม่ได้ทำให้เราเป็นที่ยอมรับสำหรับพระเจ้า เป็นเพียงภาพภายนอกของสิ่งที่เกิดขึ้นภายใน ทุกวันนี้มีนักศาสนศาสตร์หลาย ๆ ท่านได้เดินเลอ ประกอบพิธีบัพติศมาด้วยความหมายที่มากกว่าสิ่งที่พระคัมภีร์ยืนยันไว้

ความสับสนส่วนหนึ่งเป็นผลจากการที่ไม่มีคำๆ นี้ในภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย ซึ่งแปลความหมายคำว่า "บัพติไซ" ในภาษากรีก เหล่านี้ก็แปลได้แก่ปัญหาด้วยการสร้างคำว่าบัพติศมาขึ้น นั่นเป็นเรื่องที่ไม่ผิดอะไร แต่ว่าวิธีนี้ไม่ได้ช่วยให้คนทั่วไปเข้าใจความหมายดั้งเดิมของคำๆ นี้

การบังบังรูปพรรณสัณฐาน

การบัพติศมามีความหมายแฝงว่าเป็นการระบุพรรณสัณฐาน ความหมายที่คุ้นเคยกันดีของคำว่า "บัพติไซ" ได้เริ่มต้นในอุตสาหกรรมการทอผ้าของกรีกในยุคเริ่มต้น ในกระบวนการย้อมผ้านั้น ผ้ายจะถูกนำไปจุ่มลงในอ่างสีและดูดซับเอาตัวสีเข้าไปในเนื้อผ้า จากนั้นผ้ายจะถูกบ่งชี้ตามสีที่ย้อม

คนฟาริสีกับคนสะดูสี

ยอห์นได้สอนว่าคนยิวได้ออกห่างจากข้อพระธรรมและถือเอาความคิดของมนุษย์เป็นใหญ่ ท่านได้กล่าวว่าพวกเขาจำเป็นต้องเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเขากำลังเดินไปและหันกลับมาหาพระเจ้า หรือกล่าวสั้น ๆ ก็คือ กลับใจใหม่ คนยิวซึ่งได้รับบัพติศมาได้แสดงว่าพวกเขาได้บังชี้ (หรือเห็นชอบเป็นการส่วนตัว) กับถ้อยคำเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ของยอห์น

ประชาชนจากกรุงเยรูซาเล็มทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแถบแม่น้ำจอร์แดนพากันมาหาท่าน เมื่อพวกเขาสารภาพความผิดบาปของตนแล้วยอห์นก็ให้พวกเขาได้รับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน แต่เมื่อท่านเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีหลายคนมายังที่ซึ่งท่านให้บัพติศมาอยู่ ยอห์นก็กล่าวแก่พวกเขาว่า "เจ้าซาตึงูร้าย ใครตัดเดือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธซึ่งจะมาถึง? จงเกิดผลให้ล้นกับที่กลับใจเสียใหม่..."

มัทธิว 3:5-8

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เห็นว่าผู้ฟังบางคนเป็นคนฟาริสีกับคนสะดูสี โปรดจำเอาไว้ให้ได้ว่าพวกเขาเป็นคนที่เพิ่มเติมหรือตัดทอนถ้อยคำออกไปจากพระคัมภีร์ คนสองลัทธินี้เกลียดชังกันและกัน แต่ทั้งคู่มีบางอย่างที่เหมือนกัน - พวกเขาถึงจงหอง ยอห์นเรียกพวกเขาว่าเป็นพวกงูร้ายเพราะว่าพวกเขาได้บังคับให้คนอื่นใช้บัญญัติที่เคร่งครัดอย่างเหลือจะทน แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาได้เทศนานั้น ยอห์นได้บอกให้พวกเขากลับใจใหม่หรือเปลี่ยนแปลงความคิดเสียใหม่

การรับบัพติศมาของพระเยซู

แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมายังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น แต่ยอห์นพยายามทูลทัดทานว่า "ข้าพระองค์ต่างหากต้องขอรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์เสด็จมาหาข้าพระองค์?"

มัทธิว 3:13-14

ยอห์นได้ตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ไต่ พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเยซูไม่ทรงจำเป็นที่จะต้องกลับใจใหม่ในเรื่องใด ๆ เพราะพระองค์ทรงดีเลิศสมบูรณ์แบบยอห์นรู้ว่าเขาเองต่างหากที่จำเป็นจะต้องได้รับบัพติศมา ไม่ใช่พระเยซู

พระเยซูตรัสตอบว่า "ขณะนี้ให้ขึ้นไปตามนั้นเถิด สมควรแล้วที่พวกเรา
จะกระทำเช่นนี้ เพื่อให้ความชอบธรรมทุกประการสำเร็จครบถ้วน" แล้วยอห์น
จึงยอมทำตาม มัทธิว 3:15

พระเยซูได้ทรงยืนยันกรานที่จะรับบัพติศมาเพราะว่าพระองค์ทรงประสงค์ที่จะได้รับ
การบัพติศมาด้วยถ้อยคำเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมจากยอห์น พระองค์ทรงประสงค์
จะรับรองถ้อยคำของยอห์นว่าเป็นความจริง

เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว ทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นจากน้ำ
ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก และพระองค์ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าดุจนกพิราบ
ลงมาประทับอยู่กับพระองค์ และมีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "นี่คือลูก
ของเราผู้ที่เรารัก เราพอใจเขายิ่งนัก" มัทธิว 3:16-17

อีกสักครู่เราจะพิจารณาข้อพระธรรมข้อนี้กันอย่างลึกซึ้ง แต่สำหรับตอนนี้ให้เรา
ดำเนินเรื่องให้จบเสียก่อนจะดีกว่า

วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเสด็จมาทางท่าน จึงกล่าวว่า "จงดู
พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปผิดของโลกไป! นี่แหละคือผู้ที่เรา
หมายถึง เมื่อเรากล่าวว่า 'พระองค์ผู้ทรงมาภายหลังเราทรงยิ่งใหญ่เหนือกว่าเรา
เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนเรา' ยอห์น 1:29-30

ยอห์นได้บัพติศมาเพราะทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ พระองค์
ทรงเป็นผู้ที่จะนำเอาความบาปออกไปจากโลกนี้ ท่านเรียกพระองค์ว่าพระเมษโปดกของพระเจ้า
ซึ่งเป็นพระนามที่มักใช้กับพระเยซู ภายหลังจากเราจะเห็นว่าเพราะเหตุใดจึงมีถ้อยคำที่กล่าวว่า
พระเยซูทรงเป็นเหมือนกับสัตว์ที่ไร้พิษภัย ถึงแม้ว่ายอห์นจะเกิดก่อนพระเยซู ยอห์นก็ได้แถลง
ว่าพระเยซูได้ทรงดำรงอยู่ก่อนท่าน - ช่วนิรันดร์ ท่านได้กล่าวสรุปเอาไว้ว่า

เราได้เห็นแล้วและเราเป็นพยานได้ว่าผู้นี้คือพระบุตรของพระเจ้า"

ยอห์น 1:34

6 เอกภาพเชิงซ้อน

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำกรากับคนอิสราเอลอยู่นับพันปีเพื่อจะนำพวกเขา
มาถึงจุดที่จะไม่ไว้วางใจเทพอื่น พระองค์ต้องใช้ชนชาติอื่นมารุกราน และทำให้พวกเขา

พลัดถิ่น จึงจะนำการนับถือรูปเคารพออกไปจากวิถีชีวิตของพวกเขาได้ ในที่สุดคนอิสราเอลก็มีสักการพระเจ้าพระองค์เดียว - พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

แต่เวลานี้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประสงค์ให้ชนชาติที่พระเจ้าเลือกสรรและชนชาติอื่น ๆ ในชั้นเรียนระดับโลกเข้าใจพระองค์เพิ่มเติมในสิ่งที่พวกเขายังไม่พร้อมจนกว่าจะได้เรียนรู้ว่า

...พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4

คุณยังคงจำได้อยู่หรือไม่ว่าในบทต้น ๆ เราได้กล่าวเอาไว้ว่าส่วนที่ไม่อาจรู้ได้ของพระเจ้า สิ่งต่าง ๆ ที่ข้อพระธรรมกล่าวว่าเราไม่อาจหยั่งถึงนั้น? การสำแดงครั้งล่าสุดนี้ได้สัมผัสพระลักษณะของพระเจ้าอย่างลึกลับเกินความเข้าใจของเราโดยแท้

เมื่อข้อพระธรรมก่อนหน้านั้นกล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียว คำที่ใช้ในภาษาฮีบรูต้นฉบับก็คือ "เอคาต" คำนี้มีความหมายว่าเอกภาพเชิงซ้อนโดยเปรียบเทียบกับหนึ่งสมบูรณ์หรือหนึ่งตามหลักคณิตศาสตร์

ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์ได้ใช้คำว่า "เอคาต" เมื่อกล่าวถึงผู้ที่...

...ตัดอุงุ่นพวงมณีมา...

กัณดารวิถี 13:23

อุงุ่นหนึ่งพวง แต่มีอุงุ่นอยู่หลายลูก เราใช้การผูกประโยคตามหลักไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ เมื่อเราพูดถึงคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาลหรือมหาวิทยาลัย เราจู้ว่ามีมหาวิทยาลัยหนึ่งแห่งแต่หลายอาคาร มีโรงพยาบาลแห่งเดียวแต่ประกอบด้วยหลายแผนก เรื่องนี้สมเหตุสมผลดีเมื่อเราพูดถึงอาคารและอุงุ่น แต่ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเอกภาพเชิงซ้อนยากจะเข้าใจมากกว่าเมื่อพูดถึงบุคคลหลายคน คนสองคนเป็นหนึ่งเดียวได้หรือไม่? พระคัมภีร์ กล่าวว่าได้ และใช้การสมรสเป็นตัวอย่าง

เพราะเหตุนี้ชายจะละจากบิดามารดา ไปเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยา และ

ทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน

ปฐมกาล 2:24

ข้อความนี้ไม่ได้พูดถึงเพศสัมพันธ์อย่างจำเพาะเจาะจงแต่อย่างใด คำในภาษาฮีบรูสำหรับคำว่า "หนึ่ง" คือคำว่า "เอคาต" ข้อพระธรรมนี้พูดถึงการที่บุคคลสองคนได้มารวมกันเป็นครอบครัวเดียว นี่ไม่ใช่หนึ่งสมบูรณ์หรือหนึ่งตามหลักคณิตศาสตร์แต่อย่างใด แต่เป็นหนึ่งเชิงซ้อน พระคัมภีร์กล่าวถึงคู่สมรสว่า...

...และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน...

มาระโก 10:8

พระคัมภีร์เรียกสิ่งนี้ว่า ความเป็นหนึ่งเดียว

ตรงนี้เป็นความลับลึกอันลึกซึ้ง...

เอเฟซัส 5:32

ข้อพระธรรมหลาย ๆ ข้อกล่าวรับรองในระดับที่ยิ่งใหญ่และลึกลับกว่านั้นว่าพระเจ้าทรง "เอกต" พระองค์ทรงมีผู้เดียว แต่ประกอบด้วยสามบุคคล แต่ละบุคคลทรงมีหลายพระนาม แต่เราสามารถระบุพระนามของพระองค์ได้ว่า พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในทางศาสนาศาสตร์กล่าวถึงพระลักษณะดังกล่าวของพระเจ้าว่าทรงเป็นองค์ตรีเอกานุภาพ "ตรี" หมายความว่า สาม และ "เอกภาพ" หมายความว่า หนึ่ง นั่นคือสามในหนึ่งนั่นเอง

เป็นเวลาหลายศตวรรษ ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงลักษณะพหุพจน์ของความ เป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้าง โมเสสได้เขียนเอาไว้ว่า

แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามฉายาของเรา..."

ปฐมกาล 1:26

เมื่ออาดัมได้ทำบาป

แล้วพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "บัดนี้ มนุษย์ได้กลายเป็นเหมือน พวกเราแล้ว คือรู้ผิดชอบชั่วดี..."

ปฐมกาล 3:22

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำให้ชาวเมืองบาเบลกระจัดกระจายไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง ตรัสว่า

มาเถิดให้เราลงไปทำให้เขามีภาษาสับสนต่างกันไปออกไป เพื่อเขาจะไม่ได้ เข้าใจกัน" ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจาย ไปอาศัยอยู่ทั่วทั้งโลก

ปฐมกาล 11:7-8

แม้กระทั่งคำในภาษาฮีบรูที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้ใช้สำหรับพระเจ้า - *เอลอฮิม* - ซึ่งเชื่อมโยงกับเอกภาพเชิงซ้อน ในไวยากรณ์ของภาษาฮีบรู *เอลอฮิม* ใช้รูปพหูพจน์ซึ่ง แสดงถึงความสลับซับซ้อนแต่โดยความหมายแล้วคำนี้ มีความหมายเป็นเอกพจน์ มีความหมายว่าหนึ่ง ด้วยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้ทรงสภาพมนุษย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงในรายละเอียดอันยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพ เชิงซ้อนของพระองค์ นายแพทย์ลูคาได้เขียนเอาไว้ว่าเมื่อทูตสวรรค์พูดคุยกับมารีย์นั้น ทูตสวรรค์ ได้กล่าวเอาไว้ว่า

...พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์อำนาจแห่งองค์ผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ ดังนั้นองค์บริสุทธิ์ที่ประสูติมาจะได้ชื่อว่า พระบุตรของพระเจ้า ลูกา 1:35

นี่คือพระเจ้าพระองค์เดียวแต่ทรงประกอบด้วยสามบุคคล จากข้อพระธรรมนี้เป็นต้นไป เป็นเรื่องปกติที่เราจะพบข้อพระธรรมต่างๆ ที่อ้างอิงถึงความเป็นตรีเอกานุภาพ

เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว ทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นจากน้ำ ฟ่ำสวรรค์ก็เปิดออก และพระองค์ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าคดุนกพิราบลงมาประทับอยู่กับพระองค์ และมีพระสุรเสียงตรัสจากฟ่ำสวรรค์ว่า "นี่เป็นลูกของเรา ผู้ที่เรารัก เราพอใจเขายิ่งนัก" มัทธิว 3:16-17

เรามีสามบุคคลอยู่ในที่นี้ นั่นคือ พระเยซู พระวิญญาณของพระเจ้าและเสียงจากสวรรค์ ทั้งสามพระองค์ทรงรวมกันเป็นตรีเอกานุภาพ คือพระเจ้าพระองค์เดียวซึ่งพระนามส่วนพระองค์คือ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

ตลอดหลายปีมีความพยายามหลายลักษณะที่จะอธิบายความเป็นไตร-เอกภาพของพระเจ้าดังต่อไปนี้

1. ไช้ ไช้แต่ละใบมีเปลือก ไช้ขาว และไช้แดง สามส่วนที่แตกต่างกันแต่เป็นไช้ใบเดียวกัน
2. มิติ กล้องมีความกว้าง ความยาว ความสูง แต่ละส่วนไม่เหมือนกัน แต่แยกออกจากกันไม่ได้ หรือแต่ละส่วนก็ไม่ได้เป็น "ชิ้นส่วน" แนวคิดเรื่องพื้นที่ (space) จะไม่มีความหมาย ถ้าหากปราศจากทั้งสามส่วน
3. การคูณ $1 \times 1 \times 1 = 1$

สำหรับบางคนแล้ว คำอธิบายเหล่านี้อาจเป็นประโยชน์แต่คำอธิบายเหล่านี้ก็ไม่อาจกินความอธิบายถึงตรีเอกานุภาพได้เลยแม้แต่น้อย เราจำเป็นต้องระมัดระวังว่าเราไม่ได้พยายามลากเอาพระเจ้าลงมาอยู่ในระดับเดียวกับเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงสาเหตุส่วนหนึ่งที่เราไม่เข้าใจพระองค์ก็เพราะว่า...

...เจ้าก็เลยพลอยคิดว่าเราก็คือเป็นเหมือนเจ้า... สดุดี 50:21

เราจำเป็นต้องตระหนักว่าความสามารถในการใช้เหตุผลของเรา ไม่อาจนำพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ไร้ขอบเขตเข้ามาอยู่ในกรอบความคิดอันจำกัดของเรา เราเข้าใจถูกต้องแล้ว

ว่าพระเจ้าที่สำแดงพระองค์ในพระคัมภีร์นั้นเป็นพระเจ้าที่ทำให้เราตกตะลึงพรึงเพริด มีหลายสิ่งเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เกินขอบเขตของเหตุผลที่เรามีอยู่ เป็นเรื่องยากที่เราจะหยั่งถึงความลับซับซ้อนอย่างเหลือเชื่อของพระองค์

ตัวอย่างเช่น แนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์เป็นเรื่องยากที่เราจะเข้าใจ ในทำนองเดียวกัน การพยายามที่จะทำความเข้าใจเรื่องพระเจ้าสามารถประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งนั้นเป็นเรื่องเหนื่อยเปล่า การที่จะเข้าใจถึงความจริงทั้งสองเรื่องนี้อย่างชัดเจนเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้สำหรับความคิดอันจำกัดของเรา นั่นก็ไม่ต่างไปจากการพยายามทำความเข้าใจเรื่องของตรีเอกานุภาพ

สิ่งลึกลับทั้งหลายเป็นขององค์พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา แต่สิ่งต่างๆ
ที่ทรงสำแดงเป็นของเรากับลูกหลานตลอดไป... เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29

พระเจ้าองค์เดียวซึ่งเป็นสามบุคคล

ถึงแม้ว่าจะเป็นการถูกต้องที่จะอ้างอิงถึงพระบุคคลใดในพระตรีเอกานุภาพว่าทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นก็สามารถระบุถึงความแตกต่างได้ดังนี้

พระเจ้าสูงสุด = พระบิดา
พระเยซูคริสต์ = พระบุตร
พระวิญญาณ = พระวิญญาณบริสุทธิ์

บางครั้งมีการอ้างอิงถึงตรีเอกานุภาพว่าทรงเป็นสภาพของพระเจ้า ข้อพระธรรมกล่าวถึงพระเยซูว่า

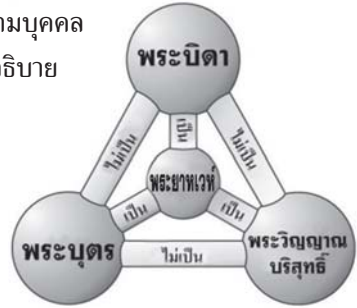
เพราะในพระคริสต์ พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่าง
บริบูรณ์... โคโลสี 2:9

ทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

พระเยซูมิได้ทรงเป็น "ส่วนหนึ่งของพระเจ้า" - พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

ในหนังสือเล่มนี้ เราเน้นที่พระเยซู แต่สิ่งใดๆ ที่เกี่ยวกับพระเยซูย่อมเป็นจริงสำหรับพระเจ้าพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นบุคคล ไม่ใช่พลังงานซึ่งเป็นนามธรรม บางคนเข้าใจว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นวัตถุบางอย่างในฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิด พระลักษณะของพระยาห์เวห์ ซึ่งเราได้เรียนรู้

มาตั้งแต่ต้นจนถึงจุดนี้ คือพระลักษณะของพระเจ้าทั้งสามบุคคล แผนภาพต่อไปนี้ได้ถูกใช้มานานหลายศตวรรษ เพื่ออธิบายถึงตรีเอกานุภาพ

คำตอบ

ตรีเอกานุภาพไม่ได้ตอบคำถามหลาย ๆ ประการเกี่ยวกับพระเจ้าที่เราได้อยู่ ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์กล่าวถึงพระเยหุเวห์ว่าทรงประทับบน พระบัลลังก์ในสรวงสวรรค์ กระนั้นก็ทรงประทับอยู่ที่พลับพลาในเวลาเดียวกัน ถ้าจะพิจารณากันให้ซับซ้อนกว่านี้ – พระเจ้าทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน เรื่องนี้เป็นไปได้หรือไม่? มันช่างไม่สมเหตุสมผลในทางคณิตศาสตร์เลยแม้แต่น้อย

แต่เอกภาพของพระยาห์เวห์นั้นไม่ใช่เป็นความเป็นหนึ่งในทางคณิตศาสตร์ ตามพระคัมภีร์แล้วเราไม่อาจคิดถึง “หนึ่ง” สมบูรณ์ได้เลย แต่คิดถึงในลักษณะเอกภาพเชิงซ้อน เสียมากกว่า คือ พระบิดาทรงปกครองจากสรวงสวรรค์ พระบุตรทรงดำรง (หรือความหมายตรงตามตัวอักษรคือ ทรงตั้งเต็นท์ท่านัก) อยู่ท่ามกลางมนุษยชาติ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และสูงส่ง ดระหน่า เกรียงไกร (ไม่อาจรู้ถึง) ทั้งทรงประทับอยู่ใกล้และล้อมพระกาย (รู้จักได้) ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าทั้งสามบุคคลในพระองค์เดียวทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นไปได้

ถึงแม้ว่าแนวคิดเรื่องพระเจ้าผู้ทรงประกอบด้วยสามบุคคล จะสามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ได้ เราจำเป็นจะต้องจดจำว่าพระสภาพของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องลึกลับเป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้ว เหล่านักวิชาการได้พยายามจะหาถ้อยคำที่ถูกต้องมาอธิบายความจริงข้อนี้ได้อย่างเหมาะสมเพียงพอ แต่ก็ไม่มีถ้อยคำใดเลยที่อาจอธิบายได้ สิ่งนี้ไม่ควรจะทำให้เราประหลาดใจ เมื่อเราคิดถึงความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

สิ่งที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอน

- ❖ ลัทธิไตรเทวะ นี่เป็นความเชื่อของคนฮีบุดโบราณ พวกเขาได้จัดกลุ่มเทพไว้เป็นกลุ่ม ๆ ละสามพระองค์ โดยทั่วไปแล้ว เทพเหล่านี้อยู่ในครอบครัวเดียวกัน เช่น เทพโอซิริส เป็นเทพบิดา เทพไอซิสเป็นเทพมารดา และเทพฮอรัสเป็นเทพบุตร ทุกวันนี้มีความเข้าใจผิดอย่างรุนแรงว่าพระตรีเอกานุภาพประกอบด้วยพระเจ้าเป็นพระบิดา มารีย์เป็นพระมารดา และพระเยซูเป็นพระบุตร ความคิด

เกี่ยวกับพระตรีมูรติ (เทพหลักสามพระองค์) อาจจัดอยู่ในลัทธิไตรเทวะได้เช่นกัน

- การที่ศาสนาโบราณต่างๆ มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องลัทธิไตรเทวะก็เป็นการสะท้อนให้เห็นว่า หลังจากเหตุการณ์น้ำท่วมโลก ผู้คนในสมัยนั้นได้รู้ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ประกอบด้วยสามพระบุคคลเป็นอย่างดี ต่อมาภายหลัง เมื่อมีการเริ่มต้นพัฒนาเกิดเป็นศาสนายุคเริ่มต้นต่างๆ ในสมัยหอบาเบล ได้มีการนำเสนอพระตรีเอกานุภาพแบบผิดๆ ว่าเป็นลัทธิไตรเทวะ
- ❖ ลัทธิสมัยนิยม กล่าวถึงการที่บุคคลหนึ่งคนสวมบทบาท 3 อย่าง เช่น บุคคลหนึ่งเป็นทั้งลูก สามี และพ่อ นี่ใช้ได้กับการอธิบายบทบาทความรับผิดชอบในการทำงานว่าบุคคลคนหนึ่งเป็นแพทย์ หนายความ นักโปรแกรมเมอร์ พระตรีเอกานุภาพไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เดียวแต่ทรงสวมบทบาทสามอย่าง แต่เป็นพระเจ้าพระองค์เดียว 3 พระบุคคล แต่ละพระบุคคลก็ทรงมีบทบาทเฉพาะ
 - ❖ พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่า พระเจ้าสามพระองค์ดำรงอยู่ในฐานะพระเจ้าพระองค์เดียว แต่สอนว่าพระบุคคลสามพระองค์ไม่อาจแยกออกจากกันได้ ทั้งสามพระองค์ทรงดำรงนิรันดร์ร่วมกัน ทรงเท่าเทียมกัน และทรงดำรงเป็นเอกภาพนิรันดร์ในพระเจ้าพระองค์เดียว

บทที่ สิบเอ็ด

1. ทรงถูกทดลอง
2. กุหลาบแดง
3. บังเกิดใหม่
4. ความสว่าง
5. ทรงถูกปฏิเสธ
6. อัครสาวกสิบสองคน
7. อาหาร

1. ทรงถูกทดลอง

ชายสี่คนที่ได้บันทึกชีวิตของพระคริสต์ล้วนแถลงตรงกันว่าพระเยซูได้ทรงดำเนินชีวิตอย่างสมณะ พระเยซูเองได้ตรัสเอาไว้ว่า

"หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ"
 ลูคา 9:58

พระเยซูมิได้ทรงพยายามใช้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เพื่ออำนวยความสะดวกหรือกั้นพระองค์ไว้จากความยากลำบากแต่อย่างใด พระองค์ได้ทรงประสบต่อความยากลำบากและการทดลองใจ เช่นเดียวกับมนุษย์คนอื่นๆ

แล้วพระวิญาณทรงนำพระเยซูไปยังถิ่นทุรกันดาร เพื่อให้มาร* ทดลอง หลังจากอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน พระเยซูทรงทิวพระกระยาหาร...	* มาร หมายถึง ผู้กล่าวโทษหรือ ผู้กล่าวร้าย
มัทธิว 4:1-2	

ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่พระเยซูก็ทรงเป็นมนุษย์แท้และมีความต้องการทางกายภาพ พระกายของพระองค์ทรงร้องเรียกหาพระกระยาหาร

ผู้ทดลองได้มาหาพระองค์ทูลว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง"
 มัทธิว 4:3

การดำรงพระชนม์ชีพ

ผู้ล่อลวงตนเดียวกับที่ได้ล่อลวงอาดัมกับเอวาให้รับประทานผลไม้ต้องห้ามกำลังเสนอแนะให้พระเยซูกระทำบางสิ่งต่างๆ คนจะเข้าใจพระองค์ นั่นคือ ดูแลพระพลานามัยของพระองค์ ดูเหมือนว่าจะเป็นโอกาสอันยอดเยี่ยมที่จะพิสูจน์พระองค์เองด้วยว่าทรงเป็นผู้ใด ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงเนรมิตสร้างโลกนี้เพียงแค่ตรัส การเปลี่ยนหินให้เป็นขนมปังก็ย่อมจะเป็นเรื่องง่าย แต่นั่นก็เป็นเล่ห์เพทุบาย การทำเช่นนั้นก็เป็นการทำตามคำสั่งของซาตาน

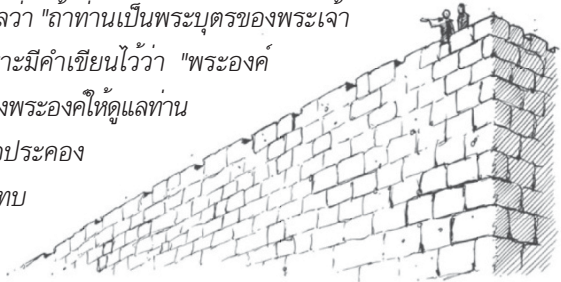
พระเยซูตรัสตอบว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ดำรงชีวิตด้วยพระดำรัสทุกๆ คำจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'
 มัทธิว 4:4

พระเยซูได้ทรงตอบโต้ซาตานด้วยการอ้างถึงพระคัมภีร์ พระวจนะของพระเจ้าซึ่งได้ถูกเขียนไว้ พระองค์ตรัสว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าการดูแลความต้องการทางกายภาพ นี่เป็นข้อความที่สำคัญเพราะว่าคนจำนวนมากใส่ใจต่อชีวิตทางกายภาพมากเสียจนเพิกเฉยต่อสุขภาพฝ่ายวิญญาณ พระเยซูได้ตรัสเอาไว้ว่า

จะมีประโยชน์อะไรที่คนคนหนึ่งจะได้โลกนี้ทั้งโลก แต่ต้องสูญเสีย
จิตวิญญาณของตน? มาระโก 8:36

พระสวัสดิกภาพ

แล้วมารนำพระองค์ไปยังนครบริสุทธี และให้พระองค์ประทับยืน ณ
จุดสูงสุดของพระวิหาร ทูลว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงกระโดดลงไปเถิด เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "พระองค์
จะทรงบัญชาทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ดูแลท่าน
และทูตเหล่านั้น จะยื่นมือประคอง
ท่าน มิให้เท้าของท่านกระทบ
หิน" มัทธิว 4:5-6

การทดสอบครั้งนี้ชัดเจน "พิสูจน์สิ พิสูจน์ว่าทรงเป็นพระเจ้า! ถ้าหากพระองค์ทรง
ร่วงลงไป บรรดาทูตสวรรค์จะช่วยพระองค์เอาไว้เอง!"

ซาตานกำลังอ้างถึงข้อความที่พบได้ในบทเพลงสดุดีของกษัตริย์ดาวิด มารรักศาสนา
และการอ้างถึงพระคัมภีร์ก็เป็นกลลวงโปรดของมัน ปัญหาก็คือมารไม่ได้อ้างถึงพระคัมภีร์อย่าง
ถูกต้อง มันเลือกเอาเฉพาะบางส่วนของที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของมัน มันได้ทำอย่างนี้กับอาดัมกับ
เอวามาแล้วที่ในสวนเอเดน เวลานี้มันกำลังพยายามจะทำอย่างเดียวกันกับพระเยซู

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีคำเขียนไว้เช่นกันว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้
เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน'" มัทธิว 4:7

พระสภานะ

อีกครั้งหนึ่ง มารนำพระองค์มายังภูเขาที่สูงมาก แล้วแสดงอาณาจักร
ทั้งปวงของโลก กับความโอ้อวดระการของอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอด
พระเนตร แล้วทูลว่า "ทั้งหมดนี้เราจะยกให้ท่าน ...หากท่านกราบนมัสการเรา"

มัทธิว 4:8-9

นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงประสงค์หรือ - การที่มีผู้คนติดตามพระองค์? ใช่แล้ว นี่คือพระประสงค์ของพระองค์ แต่สิ่งที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า ถ้าหากพระเยซูนมัสการมาแล้ว พระองค์ก็จะต้องรับใช้มารเช่นเดียวกัน การนมัสการและการรับใช้ อยู่คู่กันเสมอ คุณไม่อาจแยกสองสิ่งนี้ออกจากกัน เล่ห์กระเท่ห์ของซาตานไม่ได้ผล พระเยซูได้ทรงอ้างถึงขอพระธรรมอีกครั้งว่า

พระเยซูตรัสว่า "ไอ้ซาตาน จงไปให้พ้น! เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'
มัทธิว 4:10

นายแพทย์ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่า...

เมื่อมารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปจนถึง
โอกาสเหมาะ

ลูกา 4:13

ซาตานยังคงมุ่งมั่นที่จะทำลายพระเยซูให้ได้ ถึงแม้ว่ามารได้ล้มเหลวจากการจู่โจมครั้งนี้ ในแผนการทั้งหมดที่จะเอาชนะพระยาห์เวห์ให้ได้นั้น สำหรับมารแล้วก็น่าจะเหมือนกับมันได้ล้มรสชาติของความสำเร็จแล้ว ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ถูกจำคุกแล้ว¹

ครั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบว่ายอห์นถูกจับขังคุก จึงเสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลี ทรงย้ายจากเมืองนาซาเร็ธ มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม... มัทธิว 4:12-13

ปราศจากบาป

ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเยซูทรง...

...ถูกหลงใจเช่นเดียวกับเราทุกประการ กระนั้นก็ทรงปราศจากบาป

ฮีบรู 4:15

ผู้เผยพระวจนะจะจริงและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แต่ไม่มี
คนหนึ่งคนใดได้อ้างตนว่าปราศจากความบาป พระคัมภีร์บันทึกชีวิตของผู้คนหลายคน

ที่ได้สารภาพความชั่วร้ายของตน หรือผู้ที่ถูกเปิดโปงว่าเป็นคนบาป แต่พระเยซูมิได้ทรงกระทำเช่นนั้นเลย แม้กระทั่งบรรดาคนที่อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์มากที่สุด และน่าจะรู้ถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ในพระลักษณะของพระองค์ก็ได้บันทึกเอาไว้ว่าพระเยซู...

...ไม่ได้ทำบาป และไม่เคยตรัสคำเท็จเลย 1 เปโตร 2:22

เมื่อพระองค์ตรัส พระเยซูไม่เคยกล่าวเกินหรือน้อยไปกว่าความเป็นจริงเลย เมื่อพระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพ ความชอบธรรมของพระองค์ก็ได้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนที่ได้พบเห็น ดังที่เราได้เห็นแล้วว่าพระยาห์เวห์ ทรงดีเลิศสมบูรณ์แบบ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงปราศจากบาป

2 กุฎีเดอ

คนมีแนวโน้มที่จะไม่ไว้วางใจคนที่อ้างตนว่าเป็นพระเจ้า การประกาศตนเช่นนั้นมักได้รับความไม่เชื่อถือ การหัวเราะเยาะ และคำถามว่าคน ๆ นั้นสติสมประกอบที่อยู่หรือไม่ แม้ว่าจะมีข้อห้ามผู้ให้รับบัพติศมาประกาศถึงการมาของคุณก็ไม่ได้ทำให้อะไร ๆ ง่ายขึ้น คนอิสราเอลในสมัยพระเยซูไม่ได้ถูกหลอกกันง่าย ๆ พวกเขาเชื่ออย่างหนักแน่นว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญูณ และพวกเขาต้องนมัสการพระองค์แต่เพียงพระองค์เดียว พวกเขาไม่มีใจโน้มเอียงที่จะนมัสการ "มนุษย์"

เมื่อพระเยซูได้ทรงชี้ให้เห็นเป็นครั้งแรกว่าพระองค์ได้ทรงกระทำให้คำเผยพระวจนะในเรื่องพระเมสสิยาห์ได้สำเร็จเป็นจริง

เมื่อได้ขึ้นเขานี้ คนทั้งปวงในธรรมศาลาก็โกรธจัด เขาลุกขึ้นผลักใส่พระองค์ออกจากเมืองมาถึงชะง่อนเขาที่ตั้งเมืองเพื่อจะผลักพระองค์ลงจากหน้าผา แต่พระองค์ทรงดำเนินฝ่าฝูงชนออกไป ลูกา 4:28-30

ไม่ได้เป็นการกล่าวเกินความจริงเลยว่าพระเยซูได้ทรงเผชิญหน้ากับผู้ฟังที่ไม่เชื่อถือพระองค์มากที่สุด

นับตั้งแต่เมื่อครั้งเริ่มต้น พระเยซูไม่ได้ยึดเยียดความเป็นพระเจ้าให้คนยอมรับแทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์กลับทรงอนุญาตให้ประชาชนค่อย ๆ มาถึงข้อสรุปนั้นเองจากการสังเกตชีวิตที่ปราศจากบาปของพระองค์ การทำปาฏิหาริย์ของพระองค์ และวิธีการที่พระองค์

ได้ทรงกระทำให้คำเผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริง ในลำดับต่อไปเราจะมีโอกาสได้สัมผัสกับสิ่งยอดเยี่ยมบางอย่างที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ซึ่งพระคัมภีร์ได้บันทึกเอาไว้แล้วเพื่อให้เต็มพระธรรมสี่เล่ม ตามที่ผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมายหลายอย่าง ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมด ข้าพเจ้าคิดว่าแม่โลกทั้งโลกก็ไม่มีที่พอสำหรับหนังสือที่จะเขียนขึ้นนั้น
ยอห์น 21:25

สิทธิอำนาจ

หลังจากยอห์นได้ถูกจองจำพระเยซูได้เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีและทรงประกาศพระกิตติคุณเกี่ยวกับพระเจ้า

พระเยซูกับสาวกมายังเมืองคาเปอร์นาอุม ครั้นถึงวันสะบาโตทรงเข้าไปในธรรมศาลา และทรงเริ่มเทศนาสั่งสอน ประชาชนล้วนอัศจรรย์ใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจผิดกับพวกธรรมาจารย์
มาระโก 1:21-22

บรรดาผู้ที่ได้ฟังพระเยซูย่อมรู้ว่าพระองค์ทรงมีบางสิ่งที่ไม่ธรรมดา พระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจ ตั้งผู้ที่รู้แจ้ง ตั้งผู้ที่ดูแลรับผิดชอบ แต่สิ่งเหล่านี้จะยิ่งใหญ่ไปกว่านั้นหรือ? เราทุกคนคงเคยพบกับนักขายลิ้นทองที่สามารถหว่านล้อมให้คนสี่ระล่านซื้อหิวจนได้มาแล้วทั้งนั้น สิ่งที่ทำให้พระเยซูทรงแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ คืออะไร

ชายคนหนึ่งในธรรมศาลามีวิญญาณชั่วเข้าสิง เขาร้องสุดเสียงว่า "พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ท่านต้องการอะไรจากเรา? ท่านมาเพื่อทำลายเราหรือ? เรารู้ว่าท่านเป็นใคร ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า" ลูคา 4:33-34

สมุนของมารคนหนึ่งได้เข้าสิงอยู่ในชายคนนี้ - ด้วยความยินยอมพร้อมใจของชายคนนี้ วิญญาณชั่วรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด มันตะโกนเรียกพระองค์ว่า "พระองค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า!"

พระเยซูตรัสสั่งอย่างเฉียบขาดว่า "เจียบ!" ลูคา 4:35

เนื่องจากผีร้ายมักจะบิดเบือนความจริง พระเยซูจึงไม่ประสงค์ให้พวกมันถูกมองว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับพระรูปพรรณสัณฐานที่แท้จริงของพระองค์ พระเยซูได้ทรงสั่งให้ผีร้ายสงบปากและสั่งวิญญาณชั่วว่า...

"ออกมาจากเขาเดี๋ยวนี้!"

ลูกา 4:35

พระเยซูมิได้ทรงขอร้องให้ผีร้ายออกจากร่างตามใจของมัน แต่ได้ทรงสั่งมันให้ออกมา! ไม่ต้องสงสัยว่าบรรดาคนที่อยู่บริเวณนั้นจะต้องจับตามองอย่างใกล้ชิด ใครมีอำนาจมากกว่ากัน - พระเยซูหรือผีร้าย? ใครมีอำนาจที่แท้จริง? นายแพทย์ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่า

...แล้วผีก็ทำให้คนนั้นล้มลงต่อหน้าคนทั้งปวง และออกมาโดยไม่ได้ทำ

อันตรายเขาแต่อย่างใด

ลูกา 4:35

สิ่งที่ทำให้พระดำรัสของพระเยซูแตกต่างออกไปก็คือชีวิต และการกระทำของพระองค์ได้รองรับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัส

ประชาชนล้วนอัศจรรย์ใจ พุดกันว่า "คำสอนอะไรกันนี้ ท่านผู้นี้สั่ง

วิญญานชั่วด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชมันก็ออกมา"

ลูกา 4:36

การขับผีร้ายออกจากคนไม่ใช่ปัญหาสำหรับพระเยซู ในปฐมกาลพระองค์ได้ทรงขับทูตสวรรค์หนึ่งในสามออกจากสวรรค์เนื่องจากทูตสวรรค์เหล่านี้ได้ทำบาป กระนั้นก็ตาม ปาฏิหาริย์ "เล็ก ๆ" อย่างนี้ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ได้

กิตติศัพท์ของพระองค์จึงเลื่องลือไปทั่วแถบนั้น

ลูกา 4:37

สำหรับคนที่กำลังเฝ้ามองดูอยู่และฝูงชน ณ ที่นั้นนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ได้เปิดเผยว่าพระเยซูไม่ได้เป็นแค่คน ๆ หนึ่งเท่านั้น พระองค์จะต้องเป็นมากกว่านั้นอีก

ผู้ที่ต่อสู้กับพระเจ้าจำเป็นต้องรู้ว่า นี่ไม่ใช่การต่อสู้ที่สูสีกัน พระเยซูซึ่งเป็นพระเจ้า พระผู้สร้าง ทรงฤทธิ์เดชเหนือชาตานซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมามากมายนัก

ฤทธิ์เดช

ปาฏิหาริย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำอยู่เสมอก็คือการรักษาคนเจ็บป่วย ผมได้เดินทางไปทั่วโลก เป็นเรื่องธรรมดาามากที่เราจะพบผู้คนที่อ้างตนเป็นผู้รักษาโรคด้วยความเชื่อ ศรัทธาหมอผี หรือหมอยา พวกเขาจะประสบผลสำเร็จในการรักษาโรคเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะได้รักษาด้วยการทอมนต์ กาวนา วางมือบนคนที่เจ็บไข้ ผู้ก่อดีความของซลัส ตะโกนสั่ง "จงหายเดี๋ยวนี้" หรือพึมพำถ้อยคำแห่งอำนาจลึกลับ

อย่างไรก็ตาม ผมได้สังเกตเห็นว่าบรรดาผู้คนที่อ้างตัวว่าหายเจ็บไข้จากการรักษาโรคดังกล่าว ไม่มีใครมีร่างกายผิดปกติร่างกายก่อนที่จะรับการรักษา ไม่มีใครที่พิการหรือสูญเสียแขนขา พวกเขามักมีปัญหาร่างกายในร่างกาย ซึ่งทำให้เป็นการยากที่จะพิสูจน์ว่าได้รับการรักษาโรคจริงหรือไม่

ดังนั้นคำถามที่เราต้องถามตัวเองก็คือ "พระเยซูทรงต่างไปจากผู้รักษาโรคด้วยความเชื่อศรัทธาทัวไปหรือไม่?" นั่นเป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องคิดถึงเมื่อเราพิจารณาชีวิตของพระองค์ บางทีนี่อาจจะเป็นเรื่องสำคัญมากเสียจนนายแพทย์คนหนึ่งได้บันทึกเรื่องราวต่อไปนี้ไว้ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่า

ขณะที่พระเยซูทรงอยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนทั้งตัวเดินมาตามทาง เมื่อเขาเห็นพระองค์...
ลูกา 5:12

ไม่มีทางผิดพลาดไปได้ว่าชายคนนี้ป่วยมาก เขาป่วยด้วยโรคเรื้อน โรคร้ายที่ทำให้ผู้ป่วยเสียโฉมหรือพิการอย่างน่ากลัวซึ่งในสมัยโบราณไม่มีวิธีการรักษาให้หายขาดได้ โรคนี้เป็นเหมือนกับโทษประหาร แต่เป็นการประหารอย่างช้าๆ นายแพทย์ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่าเมื่อคนป่วยโรคเรื้อนเห็นพระเยซู เขาก็...

ก็หมอบซบหน้าลงกับพื้น ทูลวิงวอนพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์เต็มพระทัย พระองค์ก็ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หายได้"
ลูกา 5:12

การที่ชายโรคเรื้อนกล่าวเช่นนั้นเป็นการยกย่องสรรเสริญพระเยซูโดยแท้ แต่ผู้คนที่ได้พูดเช่นนั้นกับผู้รักษาโรคนานหลายศตวรรษแล้ว การกล่าวว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ว่านั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่? พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชที่จะจัดโรคร้ายนั้นออกไป และนำการรักษาโรคที่แท้จริงมาอย่างนั้นหรือไม่?

พระเยซูทรงส่งสารเขาจึงยืนพระหัตถ์และตะตองเขา ตรัสว่า "เราเต็มใจจะรักษา..."
มาระโก 1:41

การสัมผัสและคำตรัสนั้น คงทำให้บรรดาคนที่มุ่งดูอยู่รู้สึกขนลุกชูทีเดียว

ทรงสัมผัส

ตามวัฒนธรรมในสมัยนั้น คนป่วยโรคเรื้อนจะต้องตะโกนว่า "มลทิน" เมื่อใดก็ตามที่มีคนเข้าใกล้เขา ถ้าคนป่วยโรคเรื้อนอยู่ท้ายลม คุณอาจเข้ามาใกล้เขาได้ภายในระยะ 2 เมตร

แต่ถ้าเขาอยู่ต้นลม ระยะห่าง 60 เมตร ก็ยังไม่อาจถือได้ว่าคุณปลอดภัยจากเขาแล้ว คนทั่วไปจะต้องไม่สัมผัสโดนตัวคนป่วยโรคเรื้อนเป็นอันตราย พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในความอับปางปราศจากการแสดงความรักต่อกัน กระนั้นพระคัมภีร์ก็กล่าวว่าพระเยซูทรงมีพระทัยสงสารและพระองค์ตั้งใจที่จะเข้าหาและสัมผัสพวกเขา คำในภาษากรีกซึ่งแปลว่าสัมผัสนั้น มีความหมายในเชิงเกาเดติด ยืนหยัดรวมกับ บางทีพระเยซูได้ทรงเหยียดพระกรออกไปประคองเขาไว้ และดึงเขาเข้ามาใกล้ๆ พระองค์ เราไม่อาจรู้แน่ แต่คุณก็สามารถจินตนาการได้ว่าท่าทางเล็กๆ น้อยๆ ที่แสดงออกถึงความรักนั้นมีความหมายต่อชายที่กระหายหาความรักมากสักเพียงไหน แน่แน่นอนว่า ความรักที่เต็มไปด้วยความใส่ใจเป็นส่วนหนึ่งของพระลักษณะอันดีเลิศสมบูรณ์แบบขององค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นวิถีของพระองค์

แต่เพียงแค่ว่าพระเยซูได้ตรัสว่าพระองค์ทรงเต็มพระทัยจะรักษาคนป่วยโรคเรื้อน และเพียงแค่ว่าพระองค์ทรงมีพระทัยสงสาร ไม่ได้หมายความว่าชายที่ป่วยนั้นจะหายจากโรค

ผมจำได้ดีตอนไปเยี่ยมชุมชนคนป่วยโรคเรื้อน ผมรู้สึกเจ็บปวดที่ได้เห็นภาพของผู้คนที่มึนงงกายผิดปกติไป แต่ถึงแม้ว่าคนทั้งชุมชนเชื่อว่าผมอาจรักษาพวกเขาให้หายได้ มันก็คงจะเป็นการวางความไว้วางใจเอาไว้ผิดที่ ผมเต็มใจ ผมมีใจสงสาร แต่ผมไม่มีฤทธิ์เดช ดังนั้นคำถามสำคัญก็คือ *"พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชด้วยหรือไม่?"*

พระดำรัส

คุณสามารถจินตนาการถึงภาพของฝูงชนที่เบียดเสียด ยัดเยียด กระทั่งตันกันไปมา เพื่อให้อยู่ห่างจากคนป่วยโรคเรื้อนตามระยะกำหนด แต่กระนั้นก็ปรารถนาที่จะได้เห็นอย่างยิ่ง จะมีการสวดมนต์ ใช้เครื่องรางของขลังหรือถ้อยคำลึกลับหรือไม่ คำตอบก็คือ "ไม่" แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเยซูเพียงแต่ตรัส พระองค์ตรัสกับคนป่วยโรคเรื้อน

"จงหายโรคเถิด!" ทันใดนั้นโรคเรื้อนที่เป็นอยู่ก็หายไป และเขาก็กลับ

เป็นปกติ

มาระโก 1:41-42

นี่ไม่ใช่การรักษาแต่เพียงบางส่วนให้กับโรคที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนแก่ทุกคน คนป่วยโรคเรื้อนได้หายป่วยโดยสิ้นเชิงทันที แน่แน่นอนว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจ สิ่งนี้ไม่ได้พิเศษมากมาย พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ดังนั้นการรักษาร่างกายจึงไม่ได้เป็นเรื่องแปลกพิสดารสำหรับพระองค์แต่อย่างใด แต่แน่นอนว่าสิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อบรรดาผู้คนที่ได้เฝ้าจับตามองอยู่ พวกเขาได้เป็นประจักษ์พยานต่อบางสิ่งที่พิเศษมาก

มีอีกประเด็นที่น่าสนใจ ตามกฎของคนยิว เมื่อพระเยซูทรงสัมผัสคนป่วยโรคเรื้อน พระองค์ก็มักจะถูกพิจารณาว่าเป็นผู้ที่มีมลทิน แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น การกลับเป็นตรงกันข้าม พระเยซูทรงสัมผัสคนป่วยโรคเรื้อน และคนป่วยโรคเรื้อนกลับกลายเป็นผู้ที่สะอาด นายแพทย์ ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่า...

...แต่ทว่ากิตติศัพท์ของพระองค์กลับเลื่องลือออกไปมากยิ่งขึ้นจน

ฝูงชนมากมายพากันมาฟังพระองค์และรับการรักษาโรค ลูกา 5:15

บรรดาผู้เผยพระวจนะพากันบันทึกต่อไปอีกว่าพวกเขาได้เห็นพระเยซูทรงรักษาคนป่วยสารพัดโรค ซึ่งบางคนก็ป่วยหนักหรือพิการอย่างหนัก ไม่มีใครถูกส่งตัวออกไป เพราะว่าโรคของเขาไม่อาจรักษาให้หายได้ พระเยซูทำแม้กระทั่งชুবคนตายให้ฟื้นคืนชีวิต

แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำปาฏิหาริย์ขึ้นเพื่อให้ความบันเทิงแก่ประชาชนเหล่านั้น คำสอนและพระเมตตาของพระเยซูได้สำแดงถึงพระลักษณะของพระองค์ และปาฏิหาริย์ต่างๆ ก็ได้พิสูจน์ว่าพระองค์และถ้อยคำของพระองค์มาจากสรวงสวรรค์ ถูกต้อง พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าเช่นกัน

3 บังเกิดใหม่

มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อนิโคเดมัส เป็นสมาชิกสภาการปกครองของยิว

ยอห์น 3:1

นิโคเดมัสเป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคม ท่านเป็นสมาชิกของศาลาซานเฮดริน ซึ่งเป็นสมัชชาปกครองของคนยิวซึ่งให้คำปรึกษาแก่คนโรมันในเรื่องกฎท้องถิ่น

เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน ทูลว่า "รับบี*
เรารู้แล้วว่าท่านเป็นครูผู้มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใคร
สามารถทำหมายสำคัญอันอัศจรรย์ที่ท่านทำอยู่ หาก
พระเจ้ามิได้ทรงสถิตกับเขา" ยอห์น 3:2

* รับบีเป็นคำเรียกครูสอนศาสนา
ของคนยิว การเรียกบุคคล
อีกฝ่ายว่ารับบีเป็นการแสดง
ความเคารพต่อบุคคลผู้นั้น

นิโคเดมัสรู้สึกสงสัย แต่ท่านก็รู้สึกว่าจะพระเยซูทรงมีบางอย่างที่แตกต่างออกไป ท่านคิดว่าพระเจ้าได้ทรงเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยเหตุผลบางประการ แต่ท่านก็ยังคงมีคำถามอีกหลายข้อ

แต่พระเยซูทรงใส่พระทัยในสิ่งอื่น นั่นคือจิตวิญญาณของนิโคเดมัส พระองค์ทรงรู้ว่านิโคเดมัสคิดว่าตัวของเขาเองนั้นดีพอสำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงรู้ว่านิโคเดมัสไว้วางใจในคุณความดีของตนเองเพราะว่าเขาได้รับการศึกษาพระบัญญัติของโมเสสได้อย่างครบถ้วน พระองค์ทรงรู้ดีเช่นกันว่านิโคเดมัสลำพองตนเพราะได้เป็นส่วนหนึ่งของประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พระเยซูตรัสตอบโดยประกาศว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่าไม่มีใคร
เห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้ ถ้าเขาไม่บังเกิดใหม่" ยอห์น 3:3

บังเกิดใหม่หรือ?

นี่ไม่ได้เป็นอย่างที่บางคนคิด พระเยซูมิได้กำลังตรัสถึงการเวียนว่ายตายเกิด พระองค์ทรงรู้ว่านิโคเดมัสได้ไว้วางใจในบรรพบุรุษของเขาว่าเป็นผู้ที่ทำให้เขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า พระเยซูทรงประสงค์จะแสดงให้เห็นว่าเขาได้วางความเชื่อศรัทธาเอาไว้ในสิ่งที่ผิด การบังเกิดที่ผิด ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านจะต้องบังเกิดใหม่" พระดำรัสนี้ทำให้นิโคเดมัสรู้สึกงุนงงใจมาก

นิโคเดมัสทูลถามว่า "คนจะเกิดใหม่ได้อย่างไรเมื่อเขาแก่แล้ว?" แน่นนอน
เขาไม่อาจเข้าไปในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองเพื่อเกิดออกมาใหม่!

พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่าไม่มีใครสามารถ
เข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ ถ้าเขาไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ มนุษย์ให้
กำเนิดมนุษย์ แต่พระวิญญาณให้กำเนิดวิญญาณ ท่านไม่ควรแปลกใจที่เราบอกว่า
ท่านต้องเกิดใหม่" ยอห์น 3:4-7

เมื่อนิโคเดมัสบังเกิดเป็นทารกนั้น นั่นเป็นการบังเกิดด้วยน้ำหรือบังเกิดด้วยเนื้อหนัง เขาได้เข้ามาสู่โลกนี้ในสภาพที่ตายในฝ่ายวิญญาณ

นิโคเดมัสจำเป็นจะต้องบังเกิดครั้งที่สองถ้าเขาต้องการจะเข้าสวรรค์ เขาจำเป็นจะต้องมีชีวิตใหม่ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นฝ่ายวิญญาณ พระเยซูได้ทรงอธิบายต่อไปว่าการบังเกิดครั้งที่สองเกิดขึ้นได้อย่างไร

"เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของ
พระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์"

ยอห์น 3:16

เมื่อโนโคเดมัสได้ย้ายเอาความไว้วางใจจากตัวเองไปไว้ที่พระเยซู เขาจะบังเกิดใหม่ในฝ่ายวิญญาณ เขจะมีชีวิตนิรันดร์

ชีวิตชั่วกัลปาวสาน

แต่ว่ายยังมีมากไปกว่านั้นอีก พระเยซูกำลังทรงให้พระสัญญาว่าจะทรงประทานชีวิตนิรันดร์ไม่เพียงแก่นิโคเดมัสเท่านั้น แต่แก่ใครก็ตามที่เชื่อในพระองค์ ทูตสวรรค์ได้บอกให้มารีย์กับโยเซฟตั้งชื่อบุตรชายของพวกเขาว่าเยซู เพราะพระนามของพระองค์หมายความว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้ช่วยกู้ของเรา และเวลานี้พระเยซูก็ทรงกำลังตรัสว่าพระองค์จะทรงช่วยกู้มนุษยชาติจากโทษบาป จากการลงทัณฑ์ชั่วนิรันดร์ในบึงไฟ

ชีวิต
นิรันดร์

"เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น" ยอห์น 3:17

พระเยซูมิได้ทรงเสด็จมายังโลกนี้เพื่อพิพากษาโลก แต่พระองค์ได้ทรงเสด็จมาเพื่อช่วยโลกให้รอดพ้นจากโคกนาฏกรรมหรือความทุกข์ยากต่าง ๆ ที่ซาตาน ความบาปและความตายได้นำเข้ามา สิ่งที่คุณจำเป็นต้องทำนั้นตรงกันข้ามกับสิ่งที่อาดัมกับเอวาได้เคยเลือกเอาไว้ในสวนเอเดน คือแทนที่จะไว้วางใจซาตานหรือตนเอง พวกเขาจำเป็นต้องไว้วางใจในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์ไม่ถูกพิพากษา แต่ผู้ใดที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

ยอห์น 3:18

ไม่มีทางสายกลาง

พระเยซูได้ตรัสเอาไว้ว่าบรรดาผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์จะไม่ถูกพิพากษาว่าเป็นคนบาป แต่บรรดาคนที่ไม่วางใจในพระองค์ก็อยู่ภายใต้การพิพากษาเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่อาจพูดได้ว่า "ผมจะคิดดูก่อน" จากนั้นก็ยังคงอยู่ในพื้นที่สี่เทาอย่างสบายอกสบายใจ ทุกคนต้องเลือกที่จะเชื่อหรือมิฉะนั้นก็ยังคงเป็นผู้ที่ไม่เชื่ออยู่ดั้งเดิม การไม่เลือกก็คือได้เลือกแล้ว

นอกจากนั้นแล้ว ไม่ว่าใครคนไหนก็ไม่จำเป็นต้องรอให้ถึงความตายเสียก่อน จึงจะทราบถึงชะตากรรมชั่วนิรันดร์ของตน พระเยซูได้ทรงกล่าวไว้ว่า ผู้คนอยู่ภายใต้การพิพากษา และถูกกำหนดให้มีจุดจบอยู่ที่บึงไฟจนกว่าพวกเขาจะไว้วางใจพระเยซูให้พระองค์ช่วยกู้พวกเขา จากนั้นพวกเขาจะมีชีวิตนิรันดร์ นี่คือพระสัญญาที่พระเยซู

สุบึงไฟ
นิรันดร์

ได้ทรงประทานให้ และดังที่เราได้พิจารณาเรื่องราวมาตลอด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประวัติอันยาวนานในเรื่องที่พระองค์ทรงรักษาพระสัญญา

"เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่ถูกลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว" ยอห์น 5:24

พระเยซูได้ทรงเพิกเฉยการพิพากษาความบาป พระองค์ทรงรู้ว่าไม่ใช่ทุกคนจะไว้วางใจในพระองค์ หลายคนจะเลือกที่จะไม่ไว้วางใจพระองค์ด้วยเหตุผลของตนเอง แต่พระองค์ก็ได้ทรงเสนอทางเลือกให้ พระองค์ได้ทรงเสนอชีวิตนิรันดร์

4 ความสว่าง

พระเยซูได้ตรัสแก่นิโคเดมัสต่อไปว่า

คำตัดสินเป็นดังนี้คือ ความสว่างได้เข้ามาในโลก แต่คนมนุษย์รักความมืด แทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย ยอห์น 3:19

นิโคเดมัสรู้ว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะโบราณได้เขียนเอาไว้ว่าโลกใหม่จะมาถึง

...องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ อิสยาห์ 60:20

เป็นเรื่องชัดเจนว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็น "ความสว่างนิรันดร์" และเวลานั้นพระเยซูก็กำลังตรัสว่า

"ความสว่างได้เข้ามาในโลก..." ยอห์น 3:19

คุณสามารถจินตนาการภาพของนิโคเดมัสที่กำลังพยายามประมวลข้อมูลนี้อยู่ พระเยซูทรงหมายความว่าเช่นไรหรือ พระเจ้าได้เสด็จมายังโลกนี้ด้วยวิธีการพิเศษบางอย่าง เช่นนั้นหรือ นิโคเดมัสต้องการเวลาคิด

ภายหลังพระเยซูได้ตรัสเอาไว้ชัดเจน พระองค์ได้ตรัสว่า

"เราเป็นความสว่างของโลก" ยอห์น 8:12

พระเยซูทรงเป็นความสว่างซึ่งได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ เช่นเดียวกับที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเนรมิตสร้างแสงสว่างเพื่อเราจะเห็นวิถีฝ่ายกายภาพของเรา เวลานี้พระองค์ก็ได้เสด็จมา

ยังโลกนี้ เพื่อให้ความสว่างแก่วิถีฝ่ายวิญญาณของเราซึ่งจะนำเราไปสู่สวรรค์ มนุษยชาติมีทางเลือก เราอาจสะดุดล้มต่อไปเรื่อยๆ ในความมืด ว่างใจในความคิด ในศาสนาของเรา หรือเราอาจว่างใจสิ่งที่พระเยซูตรัสและให้พระองค์ทรงขจัดความมืดออกไปจากความเข้าใจ พระเยซูได้ทรงสัญญาว่า

"ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืดเลย แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต"

ยอห์น 8:12

เราเป็น

ใครๆ ก็อาจเห็นใจเข้าข้างคนยิวขณะที่พวกเขาได้พยายามจะทำความเข้าใจถึงพระรูปพรรณสัณฐานของพระองค์ เพราะถึงอย่างไรเสียพระเยซูทรงดูเหมือนกับคนอื่น ๆ แต่...พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นแค่คน ๆ หนึ่งเท่านั้น และคำกล่าวอ้างของพระองค์เล็กก็ช่างผิดธรรมดาเสียที่กระไร ตัวอย่างเช่น พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงดำรงอยู่ก่อนหน้าชั่วนิรันดร์

ครั้งหนึ่งพระเยซูได้ทรงสนับสนุนคำกล่าวอ้างของพระองค์โดยได้ทรงหวนกลับไปยังสมัยของอับราฮัมและได้ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงดำรงอยู่ในสมัยนั้น พวกฟาริสีพากันตื่นตระหนก

"ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านได้เห็นอับราฮัมแล้วเชียวหรือ"

พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิดเราเป็น

อยู่แล้ว"

ยอห์น 8:57-58

บรรดาผู้ที่ได้ฟังพระเยซูอยู่รู้ว่าพระองค์กำลังทรงอ้างว่าทรงเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง องค์ผู้เป็นซึ่งดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ เวลานี้พวกเขามีทางเลือกอยู่สามทาง

1. พวกเขาอาจเชื่อพระเยซูว่าทรงบอกความจริงและนมัสการพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ
2. พวกเขาอาจปฏิเสธพระองค์และถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งโดยนัยแล้วก็เป็นกรกล่าวหาว่าพระองค์ทรงเป็นผู้มูสา พระเจ้าจอมปลอม เป็นคนชั่วช้า ซึ่งตามบัญญัติของพวกเขาแล้ว ในกรณีเช่นนี้ พวกเขาต้องเอาหินขว้างพระองค์จนสิ้นพระชนม์ เนื่องจากได้ทรงอ้างตนว่าเป็นพระเจ้า หรือ
3. พวกเขาอาจตราพระองค์ว่าทรงเป็นคนบ้า เสียสติ วิกลจริตซึ่งเสียพระสติไปแล้ว เป็นกรณีที่น่าเศร้าสมควรได้รับความสมเพช

นี่เป็นทางเลือกที่พวกฟาริสีจะต้องเลือกเอา มาวันนี้มีบางคนที่ยอกจะเพิ่มทางเลือกที่สี่เข้าไว้ด้วย

4. พวกเขาอยากจะทำอะไรที่พระเยซูทรงเป็นครูสอนศีลธรรมที่ยิ่งใหญ่ เป็นปรมาจารย์ที่ประสบความสำเร็จ เป็นครูชั้นสูงสุด แต่ไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากกว่านั้นอีกแน่นอนว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าสูงสุด

แต่ทางเลือกที่สี่ก็ไม่ใช่ว่าเลือกเลยแม้แต่น้อย ซี เอส ลูอิส (1898-1963) ผู้เขียนวรรณกรรมเรื่องพงศาวดารนาร์เนีย และศาสตราจารย์ชั้นแนวหน้าแห่งมหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ ได้เขียนถึงประเด็นนี้เอาไว้อย่างประณีตว่า

ข้าพเจ้ากำลังพยายามป้องกันมิให้ใครก็ตามกล่าวว่า ช่างเป็นเรื่องโง่งมเสียนี้กระไรที่ผู้คนมักจะพูดถึงพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าพร้อมจะยอมรับพระเยซูในฐานะครูสอนศาสนาที่ยิ่งใหญ่ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมรับคำกล่าวอ้างของพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า" นั่นเป็นสิ่งหนึ่งที่เราจะต้องไม่กล่าวโดยเด็ดขาด มนุษย์คนหนึ่งที่กำลังถ้อยคำแบบพระเยซู ย่อมไม่ใช่ครูสอนศีลธรรมที่ยิ่งใหญ่เป็นอันขาด (พระเยซูได้ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์ ทรงเป็นทางเดียวที่นำไปสู่สวรรค์) ถ้าเขาไม่เป็นคนบ้าพอๆ กับคนที่บอกว่าตัวเองเป็นไข่น้ำ ก็คงต้องเป็นมารที่มาจากนรกเป็นแน่ ท่านจะต้องเลือกตัดสินใจว่าชายผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือสิ่งอื่นที่เลวร้ายกว่า

ลูอิสได้เขียนเพิ่มเติมอีกว่า

ท่านอาจจะสั่งให้พระองค์สงบปากด้วยเหตุว่าทรงเป็นคนเขลา ท่านอาจจะถ่มน้ำลายรดพระองค์และประหารพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นผีร้ายหรือไม่ก็ต้องคุกเข่าลงแทบพระบาทของพระองค์และร้องเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้า แต่อย่าให้เราได้สนับสนุนความคิดอันไร้สาระว่าทรงเป็นครูที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์มิได้ทรงเปิดช่องไว้ให้เราทำเช่นนั้น พระองค์มิได้ทรงมุ่งหมายไว้เช่นนั้นเลย

ลูอิสเคยเป็นผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่จริงมาก่อน เป็นผู้ที่ยังคิดว่าเป็นไปได้ที่จะรู้ว่าพระเจ้าอยู่จริงหรือไม่ แต่จากการศึกษาดูพระคัมภีร์ ท่านก็ได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พวกฟาริสีได้ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องที่พระเยซูกล่าวอ้างว่าทรงเป็นพระยาห์เวห์ พระคัมภีร์กล่าวว่า

...พวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรง
เลี้ยวหลบ และเสด็จออกไป... ยอห์น 8:59

5 ทรงถูกปฏิเสธ

สองสามวันต่อมา เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก ประชาชนได้ข่าวว่าพระองค์มาประทับที่บ้าน ดังนั้นคนเป็นอันมากจึงหลั่งไหลมาอยู่ที่นั่นจนไม่มีที่ว่าง แม้แต่ที่นอกประตู และพระองค์ทรงเทศนาข่าวนั้น ให้พวกเขาฟัง มีชายสี่คนหามคนเป็นอัมพาตคนหนึ่งมาเผ้า *มาระโก 2:1-3*

นี่เป็นฉกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทุกที่ทุกแห่งที่พระเยซูเสด็จไป ทันทีที่พระองค์ทรงปรากฏตัว บรรดาคนเจ็บไข้ได้ป่วยและคนง่อยก็เริ่มต้นพากันมา ในกรณีนี้ ชายสี่คนหามเพื่อนของเขาซึ่งเป็นอัมพาตมาหาพระองค์

แต่พวกเขาไม่อาจเข้าถึงพระเยซูได้เพราะคนแน่นมาก จึงรื้อหลังคา ตรงที่ประทับ แล้วหย่อนที่นอนซึ่งคนเป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา *มาระโก 2:4*

บ้านเรือนในสมัยนั้นมีลาดฟ้าหลังคาแบนราบ มีบันไดขึ้นไปยังส่วนบนซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนในเวลาเย็น เมื่อชายสี่คนไม่อาจเข้าใกล้พระเยซู พวกเขาจึงขึ้นไปบนลาดฟ้าหลังคาและรื้อหลังคาออกเป็นช่องและหย่อนชายที่เป็นอัมพาตลงมาที่ตรงหน้าพระพักตร์พระเยซู ผมใช้คำว่า "จิ้ง" ซึ่งบ่งถึงว่าการขึ้นไปบนหลังคานั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การรื้อหลังคาที่ทำจากดินเหนียวตากแห้งนั้นไม่น่าจะเป็นเรื่องง่ายแต่อย่างใดเลย คุณสามารถจินตนาการภาพของฝุ่นและแนวโคลนหนาที่เกิดจากฝนชะเข้ามายั่งที่ด้านใน แน่แน่นอนว่าบทเรียนที่พระเยซูทรงสั่งสอนนั้น ถูกขัดจังหวะ ทุกคนจ้องไปที่เพดานและนึกสงสัยว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เมื่อใบหน้าของชายที่มุงมั้นทั้งสี่คนปรากฏต่อสายตา เป็นไปได้ว่าผู้คนที่มาฟังพระเยซูสั่งสอนก็ตะโกนขึ้นไปว่า "ส่งเสียงดัง โหวกเหวก ความเคารพนับถือของพวกเขาเจ้าไปอยู่เสียที่ไหน ตอนนี้อยู่คนเดียวใส่ราหมดแล้ว พวกเจ้ากำลังฟังบ้านอยู่นะ" แต่พระเยซูทรงเห็นบางสิ่งต่างออกไป

เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา ก็ตรัสว่า "เพื่อนเอ๋ย บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว" *ลูกา 5:20*

พระเยซูทรงเป็นห่วงเกี่ยวกับตัวตนภายในของคนเป็นสิ่งที่แรก คือหัวใจของการยกโทษบาปไม่เป็นปัญหาสำหรับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ผู้ฟังบางคนรู้สึกยากที่จะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้แสดงสิ่งใดออกมามัดๆ แต่ความคิดของพวกเขาก็เป็นปฏิปักษ์

พวกฟาริสีกับธรรมาจารย์คิดในใจว่า "คนที่พูดหมิ่นประมาทพระเจ้านี้เป็นใครกัน? นอกจากพระเจ้าแล้ว ใครจะอภัยบาปได้" ลูกา 5:21

พวกเขาพูดถูกต้อง มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถยกโทษความบาปได้

พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ และตรัสถามพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดในใจเช่นนั้น" ลูกา 5:22

เนื่องจากพระเจ้าทรงสัตย์ปณฺญ พระเยซูทรงล่วงรู้ว่าพวกเขากำลังคิดอะไรกันอยู่ และพระองค์ก็ทรงบอกให้พวกเขาได้รู้ คุณสามารถจินตนาการภาพของพวกฟาริสีที่กำลังได้รับความอับอายได้เลยทีเดียว พวกเขาอาจจะนึกร้อนหรือพยายามจะจำให้ได้ว่าพวกเขากำลังคิดอะไรกันอยู่เมื่อสิบนาทีที่ผ่านมา สิ่งหนึ่งที่แน่นอนก็คือ พระเยซูทรงอ่านความคิดของพวกเขาได้ แต่พระเยซูมิได้กำลังทรงพยายามจะทำให้พวกเขาประทับใจ พระองค์ทรงมีคำถาม

"ที่จะพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า

1. บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว หรือ
2. จงลุกขึ้นแบกที่นอนเดินไป อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน" มาระโก 2:9

เพื่อจะยกโทษบาป

หนายความก็ไม่อาจกำหนดคำถามที่ยากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว คุณอาจจินตนาการเห็นภาพของพวกฟาริสีที่กำลังพยายามจะหาข้อสรุปอันไม่อาจจะเสียหายได้ พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาทั้ง ๆ ที่พวกเขายังไม่ทันได้เอ่ยปาก

แต่ทั้งนี้เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาป" แล้วพระองค์ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า "เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้น จงแบกที่นอนของเจ้ากลับไปบ้านเกิด" ทันใดนั้นเขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง แบกที่นอนและเดินร้องสรรเสริญพระเจ้ากลับไป ทุกคนพากันอัศจรรย์ใจ สรรเสริญพระเจ้า พวกเขาเต็มด้วยความยำเกรงและกล่าวว่า "วันนี้เราได้เห็นเรื่องมหัศจรรย์"

ลูกา 5:24-26

การทำงานในวันสะบาโต

คำต่าหนืออย่างเฉียบพลันของพระเยซู คงจะเป็นที่น่าโมโหสำหรับพวกฟาริสีเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาเสียหน้า พวกเขาเริ่มต้นจับตามองพระองค์ด้วยหวังว่าจะจับได้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำความบาปอันอื้อฉาวคึกโครม

อีกครั้งหนึ่งพระองค์ทรงเข้าไปในธรรมศาลา และมีชายมือสลิปคนหนึ่ง
อยู่ที่นั่น บางคนกำลังหาเหตุที่จะกล่าวโทษพระเยซูจึงคอยจับตาดูอย่าง ไกลชิดว่า
พระองค์จะรักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ มาระโก 3:1-2

ตามพระบัญญัติแล้ว จะต้องไม่มีใครทำงานในวันสะบาโต การทำงานในวันดังกล่าว
เป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าและถือได้ว่าเป็นความบาป ในความคิดของพวกฟาริสี
การทำงานหมายรวมถึงการที่แพทย์ทำการตรวจรักษาคนไข้ด้วย พระบัญญัติมิได้กล่าวว่าการ
ดูแลคนไข้ในวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่พวกฟาริสีได้สร้างบัญญัติขึ้นล้อมกรอบพระบัญญัติ
สลิปประการ และคำสั่งสอนเหล่านั้นดึงเอาสิทธิอำนาจในข้อพระธรรม
เป็นของตนเอง ดังนั้นพวกเขาจึงได้จับตามองว่าพระเยซูจะทรง
รักษาชายคนนี้หรือไม่ พระองค์จะทรงทำงานในวันสะบาโตหรือไม่
พระคริสต์สามารถจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับพวกเขาด้วยทรง
ล่วงรู้ถึงแผนการของพวกฟาริสีที่จะวางกับดักพระองค์ แต่พระองค์ก็
มิได้ทรงถอยหลัง

พระเยซูตรัสกับชายที่มีมือสลิปนั้นว่า "มายืนข้างหน้าฉันสิ" มาระโก 3:3

เราอาจจินตนาการได้ว่าพระเยซูทรงหันพระพักตร์มาช้า ๆ แล้วทรงจ้องไปยังบรรดา
คนที่วางแผนจะกล่าวโทษพระองค์ ช่วงขณะนั้นได้หยุดนิ่งอยู่กับที่

แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ทำดีหรือทำชั่ว ช่วยชีวิตหรือทำลาย
ชีวิต อย่างไหนที่ถูกต้องตามบทบัญญัติในวันสะบาโต?" มาระโก 3:4

และพระองค์ก็ทรงตั้งคำถามอีก พระองค์ทรงถามคำถามที่น่ากระอักกระอ่วนใจ
พวกฟาริสีต่างพากันเดือดพล่านด้วยความขุ่นเคือง

แต่เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่

พระองค์ทอดพระเนตรพวกเขาโดยรอบด้วยพระพิโรธ ทรงเห็นว่า
พระทัยนักที่พวกเขาใจแข็งกระด้าง พระองค์ตรัสกับชาย คนนั้นว่า" จงเหยียดมือ
ออกมา" เขาก็ทำตามและมือของเขาก็กลับเป็นปกติทุกอย่าง มาระโก 3:4-5

จับได้คาหนังคาเขา

พระเยซูได้ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ได้ทรงทำงานในวันสะบาโต! พวกฟาริสีจับ
พระองค์ได้คาหนังคาเขา

ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปคบคิดกับกลุ่มผู้สับสนุนเฮโรดว่าจะฆ่า
พระเยซูได้อย่างไร

มาระโก 3:6

โดยทั่วไปแล้ว การมีพันธมิตรเช่นนี้เป็นเรื่องที่ไม่ถึง พวกเฮโรเดียหรือพรรคของ
เฮโรดเป็นพรรคการเมืองที่สนับสนุนกฎหมายของกษัตริย์เฮโรดกับกฎหมายของคนโรมัน พวกเฮโรเดีย
ตรงกันข้ามกับพวกฟาริสี พวกฟาริสีเกลียดคนโรมัน แต่ก็เกลียดซึ่งพระเยซูยิ่งกว่า แต่ถ้า
พวกเขาจะสังหารพระองค์ พวกเขาจะต้องการความช่วยเหลือจากกรุงโรม

พวกผู้นำศาสนาได้ปฏิเสธพระเยซู ตามความเห็นของพวกเขาแล้ว พระองค์จะทรง
เป็นพระผู้ช่วยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ไม่ได้โดยเด็ดขาด

6 อัศวาสกสิบสองคน

พระเยซูกับสาวกปลีกตัวจากที่นั่น... มีฝูงชนกลุ่มใหญ่จากแคว้น
กาลิลีติดตามมา เมื่อได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ คนเป็นอันมาก... พวกนั้นมาหา
พระองค์

มาระโก 3:7-8

ฝูงชนขนาดใหญ่ได้ติดตามพระเยซูไปตามซานเมือง บางคนติดตามพระองค์ไป
เพราะต้องการฟังคำสั่งสอน ในขณะที่บางคนก็ต้องการปฏิบัติจากพระองค์ พระเยซูได้ทรง
เลือกคนจำนวนสิบสองคนจากคนจำนวนมากเพื่อจะทรงใช้เวลาอยู่กับพวกเขาเป็นพิเศษ
แรกทีเดียว ผู้คนเรียกพวกเขาว่าสาวก หรือเรียกง่าย ๆ ว่าพวกสิบสองคน แต่ในที่สุดพวกเขา
ถูกกล่าวถึงว่าเป็นอัศวาสก ซึ่งหมายความว่าผู้ที่ถูกส่งออกไป ซึ่งเป็นชื่อที่พระเยซูได้ทรง
ประทานให้แก่พวกเขา

พระเยซูเสด็จขึ้นบนภูเขา และทรงเรียกบรรดาผู้ที่ทรงประสงค์มาพบ
และพวกเขาก็มาหาพระองค์ พระองค์ทรงแต่งตั้งสิบสองคนเป็นอัศวาสกให้อยู่กับ
พระองค์...

ซีโมน(ทรงประทานชื่อให้ว่า เปโตร) ยากอบบุตรเศเบดีกับยอห์นผู้เป็น
น้องชายของยากอบ (ทรงประทานชื่อให้ทั้งคู่ว่า โบอาเนอเย หมายถึง ลูกฟาร์อง)
อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบ บุตรอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมน
พรรคชาตินิยม และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ทรยศต่อพระองค์

มาระโก 3:13-14,16-19

เหล่าสาวกประกอบด้วยคนหลายหลากประเภท ตั้งแต่คนเก็บภาษีซึ่งเป็นคนของรัฐบาลโรมันไปจนถึงพวกหัวรุนแรงที่ต้องการโค่นล้มรัฐบาลโรมัน ส่วนที่เหลือนั้นเป็นพวกชาวประมง

นายแพทย์ลูกาได้เขียนเอาไว้ว่าเหล่าสาวกได้แบ่งปันประสบการณ์ต่างๆ ร่วมกันกับพระเมสสิยาห์

วันหนึ่ง พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ให้เราข้ามทะเลสาบไปอีกฟากหนึ่งเถิด" พวกเขาจึงพากันลงเรือไป ขณะที่เขาแล่นเรือไป พระเยซูบรรทมหลับ เกิดพายุใหญ่กลางทะเลสาบ น้ำซัดเข้าเรือ และพวกเขาตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง
ลูกา 8:22-23

เราจำเป็นต้องจดจำไว้ให้ได้ว่าสาวกหลายคนเป็นชาวประมงเก่า พวกเขาได้พบพานกับพายุในทะเลสาบกาลิลีอยู่บ่อยๆ แต่พายุนี้รุนแรงผิดปกติ คุณอาจจินตนาการถึงท้องฟ้าอันมืดครึ้ม สายลมกรรโชกแรง คลื่นลูกโตโหมซัดมาที่เรืออย่างไม่หยุดหย่อน สายฝนซึ่งเทลงมาท่าใหญ่ เมื่อน้ำซัดเป็นฟองทะลักเข้ามาในเรือจนเจียนจะท่วมนั้น

เหล่าสาวกเข้ามาปลุกพระองค์ทูลว่า "พระอาจารย์ พระอาจารย์ เรากำลังจะจมน้ำแล้ว!"
ลูกา 8:24

คุณแทบจะเห็นภาพของเหล่าสาวกต่างพากันระล่ำระลักพูดจาแทบจะไม่เป็นคำ เมื่อพวกเขาเข้าไปปลุกพระเยซูให้ตื่นจากบรรทม พระองค์ทรงลุกขึ้นนั่งและยืนขึ้น จากนั้นก็ตรัสด้วยพระสุรเสียงมั่นคง เต็มไปด้วยสิทธิอำนาจ

...ห้ามลมและคลื่น พายุก็สงบลงและทุกอย่างก็สงบเงียบ

ลูกา 8:24

ท่ามกลางความเงียบสงัดอย่างน่าตกใจนั้น คุณแทบจะได้ยินเสียงสายซึ่งผ้าใบลั่นเอี้ยดอ้าด เสียงน้ำสาดซำที่ประทะมายังตัวเรือที่ยังคงไหวโคลงเคลงไปมาอยู่ ถึงแม้ว่ากระแสลมและคลื่นจะสงบลง แต่หัวใจของเหล่าสาวกก็ยังเต้นไม่เป็นจังหวะ ขณะที่เรือล่องไปอย่างสงบเงียบ พระเยซู...

...ทรงถามเหล่าสาวกว่า "ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน?"

ลูกา 8:25

หรือกล่าวอีกอย่างก็คือ “พวกเจ้าไม่ไว้วางใจเราหรือ?” คุณอาจจินตนาการเห็นภาพของเหล่าสาวกหือโซก อีกอัครทูตอะไรไม่ถูก จ้องมองไปที่พระเยซู จากนั้นก็เหลือบไปมองที่ทะเลสาบอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เหลือบกลับมาที่พระเมสสิยาห์ผู้หนึ่งสงบ ใครเป็นทำลายความเงียบเป็นคนแรกนั้น นายแพทย์ลูกาไม่ได้บันทึกไว้ แต่

พวกเขากลัวและอัศจรรย์ใจ ต่างถามกันว่า "นี่คือใครหนอ? แม้แต่ลมและคลื่นก็ยิ่งเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์" ลูกา 8:25

ในความคิดแบบพระเจ้าแล้ว นี่ไม่ใช่ปาฏิหาริย์อะไรมากมายเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคิดว่าพระองค์เป็นผู้ที่ทรงเนรมิตสร้างลมและคลื่นมาตั้งแต่แรก พระองค์ยังทรงสงบจิตใจที่กำลังระส่ำระสายให้สงบลงด้วยเช่นกัน พระเยซูได้ตรัสว่า

"อย่าให้ใจท่านทั้งหลายเป็นทุกข์ จงวางใจในพระเจ้าและจงวางใจในเราด้วย" ยอห์น 14:1

สิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องทำก็คือไว้วางใจพระองค์

ภาษาอังกฤษมีสำนวนที่น่าสนใจ เรากล่าวว่าถ้าสิ่งๆ “เดินเหมือนเปิด ร้องเหมือนเปิด ก็แสดงว่าต้องเป็นเปิดอย่างแน่นอน” สำนวนนี้ไม่อาจจะนำมาใช้กับพระเยซูได้เลย แต่ก็พอจะช่วยให้เราเห็นความคิดที่ผ่านเข้ามาในจิตใจของเหล่าสาวกซึ่งนำไปสู่บทสรุปบางอย่างได้ชัดเจน พระเยซูได้ทรงแสดงฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระองค์ทรงปราศจากบาปเหมือนกับพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จะต้องเป็นพระเจ้าเป็นแน่ ในทางศาสนศาสตร์แล้ว พระเยซูคริสต์ทรงเป็น

- ❖ มนุษย์แท้ - ไม่ได้เป็นเพียงแต่กายมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสวมทับ
- ❖ พระเจ้าที่ไม่ทรงโรยรา - ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าด้อยต่ำ พระสถานะแห่งการเป็นพระเจ้าไม่ได้ค่อยๆ ลดน้อยถอยลงแต่อย่างใด

- ❖ หนึ่งเดียวในพระลักษณะ - พระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ในเวลาเดียวกัน แต่ทรงปราศจากบาป
- ❖ ปราศจากผสมผสาน - ไม่ได้ทรงประกอบด้วยสัตว์บางส่วน พระเจ้าบางส่วนหรือ สิ่งอื่น ๆ สิ่งที่แบ่งแยกระหว่างพระผู้สร้างกับสิ่งที่ถูกเนรมิตสร้างยังคงมีอยู่อย่างชัดเจน

7 อาทา

พระคัมภีร์กล่าวว่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงควบคุมพระลักษณะในด้านที่ทรงเป็นพระเจ้าเอาไว้เมื่อพระองค์ได้ทรงมาเป็นมนุษย์ กระนั้นก็ตามเราก็สามารถมองเห็นพระลักษณะด้านนั้น ฉายส่องทะลุความเป็นมนุษย์ของพระองค์อยู่แล้วครั้งแล้ว ในขณะที่ยังดำเนินชีวิตประจำวัน

ต่อมา พระเยซูทรงข้ามทะเลกาลิลี (คือทะเลทิเบเรียส) ประชาชนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ที่ได้ทรงกระทำให้แก่คนป่วยแล้ว พระเยซูทรงขึ้นไปบนเนินเขาและประทับนั่งกับเหล่าสาวกของพระองค์ ขณะนั้นไกลถึงเทศกาลปีศาจของพวกเขายิวแล้ว

เมื่อพระเยซูทรงมองไปเห็นคนหมู่มากมาหา

พระองค์ก็ตรัสกับฟิลิปว่า "เราจะไปซื้อหาอาหารที่ไหนมาให้คนเหล่านี้รับประทาน"

ยอห์น 6:1-5

พระเยซูทรงกำลังตรัสถามอีกครั้ง พระองค์ทรงประสงค์จะช่วยให้ฟิลิปได้วิเคราะห์ถึงสถานการณ์ นี่เป็นการทดสอบเรื่อง "เจ้าจะไว้วางใจในเราหรือไม่" อีกครั้งหนึ่ง

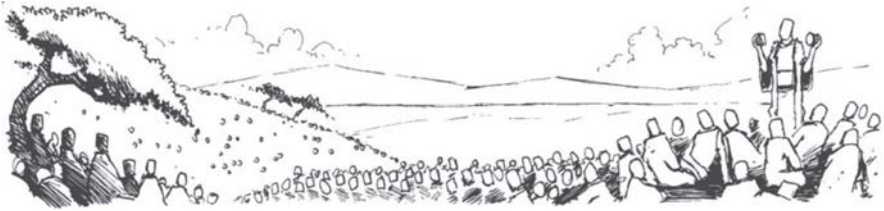
ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า "เงินค่าแรง 8 เดือน ยังซื้อขนมปังได้ไม่พอให้คนเหล่านี้กินคนละคำ!" สาวกอีกคนหนึ่งคือ อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลขึ้นว่า "เด็กคนหนึ่งที่มีขนมปังข้าวบาร์เลย์ 5 ก้อน กับปลาเล็ก ๆ 2 ตัว แต่จะพออะไรกับคนมากมายขนาดนี้?"

ยอห์น 6:7-9

คุณคงอาจจะอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าอันตรูว์เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆ ที่กำลังบอกใบ้ให้กับพ่อของตนเอง และหวังว่าพระเยซูทรงสามารถทำบางสิ่งได้หรือไม่

พระเยซูตรัสว่า "ให้ประชาชนนั่งลง" ที่นั่นมีหญ้ามาก พวกผู้ชายจึงนั่งลง พวกเขามีราว 5,000 คน แล้วพระเยซูทรงรับขนมปังมาขอบพระคุณพระเจ้า และแจกจ่ายให้ผู้ที่นั่งอยู่ได้กินกันมากเท่าที่เขาต้องการพระองค์ทรงหยิบปลาขึ้นมาทำเช่นเดียวกัน

ยอห์น 6:10-11

เรื่องราวในพระคัมภีร์ได้ถูกกล่าวถึงตามข้อเท็จจริงเสียจนคุณเกือบจะมองข้ามสิ่งที่ได้เกิดขึ้น พระเยซูเพิ่งจะทรงเลี้ยงฝูงชนขนาดมหึมาไป นี่ไม่ใช่บทเรียนเรื่องการทวีคูณแบบก้าวกระโดด พระเยซูได้ทรงแบ่งขนมปังกับปลาอยู่ท่ามกลางสาวกทั้งสิบสองคนและพวกเขาก็ได้นำไปแบ่งปันปันส่วนแก่คนห้าพันคน ผู้หญิงกับเด็กน่าจะยังไม่ถูกนับรวมเข้าไว้ในยอดจำนวนคนดังกล่าว ถึงแม้ว่าปาฏิหาริย์นี้จะไม่ได้เป็นเรื่องราวใหญ่โตสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างข้าวสาลีกับปลามาตั้งแต่แรก กระนั้นเหตุการณ์นี้ก็ได้นำความหมายโดยนัยที่ชวนให้ตกใจ

หลังจากประชาชนเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ก็เริ่มพูดกันว่า "นี่คือผู้เผยพระวจนะนั้นที่จะเข้ามาในโลกอย่างแน่นอน"

ยอห์น 6:14

ยกพระเยซูขึ้นเป็นกษัตริย์

ฝูงชนต่างรู้สึกประทับใจต่อสิ่งที่ได้เห็นเสียจนได้ตัดสินใจจะยกพระเยซูขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่พระเยซูมิได้ทรงสนพระทัยที่จะตั้งพระอาณาจักรฝ่ายโลกนี้ จะมีเวลาสำหรับเรื่องนี้ในอนาคต แต่สำหรับขณะนี้พระองค์ได้มีพระประสงค์ที่จะปกครองจิตใจของประชากร

พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาตั้งใจจะมาใช้กำลังบังคับให้พระองค์
เป็นกษัตริย์ จึงเสด็จเสด็จขึ้นไปบนภูเขาแต่ลำพังอีก

ครั้นพบพระองค์ที่อีกฟากของทะเลสาบ ก็ทูลถามพระองค์ว่า "รับบี
ท่านมาถึงที่นี่เมื่อใด?"

พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกท่านตามหาเรา
ไม่ใช่เพราะเห็นหมายสำคัญอันอัศจรรย์ แต่เพราะได้กินขนมปังจนอิ่ม"

ยอห์น 6:15, 25-26

แรงจูงใจที่ผิด

นั้นอย่างไรละ พระเยซูทรงสามารถเห็นได้ว่าผู้คนที่ต้องการให้พระองค์เป็นกษัตริย์
เพียงเพื่อพวกเขาจะได้อาหารฟรีๆ พระเยซูได้ตรัสว่า

อย่าชวนชวหายหาอาหารที่เน่าเสียได้ แต่จงหาอาหารที่คงอยู่ถึง
ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน พระเจ้าพระบิดาทรงประทับตรารับรอง
บุตรมนุษย์แล้ว" ยอห์น 6:27

อาหารที่พวกเขาได้รับประทานนั้นสามารถประทังชีวิตได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น ไม่ช้า
ก็เร็วพวกเขาก็ต้องตายกันหมดทุกคน ดังนั้นพระเยซูจึงได้ตรัสว่าพวกเขาควรจะต้องตั้งเป้าหมาย
ว่าจะแสวงหาสิ่งที่ให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา

แล้วพวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "พวกเราต้องทำประการใด เพื่อจะ
ทำงานที่พระเจ้าทรงประสงค์?" ยอห์น 6:28

ผู้ซึ่งต้องการจะรู้ว่าพวกเขาต้องทำงานอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์

พระเยซูตรัสตอบว่า "งานของพระเจ้าคือจงเชื่อในผู้ที่พระองค์
ทรงส่งมา" ยอห์น 6:29

พระเยซูได้ตรัสว่าพวกเขาจำเป็นจะต้องเชื่อเท่านั้น พวกเขาจำเป็นจะต้องวางใจ
ในพระองค์ ให้พระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาเท่านั้นเอง นี่เป็นการตัดสินใจที่
ในสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่อาดัมกับเอวาได้เลือกเอาไว้ก่อนหน้านี้ในสวนเอเดน แทนที่จะ
ไว้วางใจตนเองหรือซาตาน ประชากรจำเป็นจะต้องไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นพวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านจะให้หมายสำคัญอันอัศจรรย์อะไร เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อท่าน? ท่านจะทำอะไรบ้าง?"

ยอห์น 6:30

นี่มันอะไรกัน พวกเขากำลังขอให้พระเยซูทรงกระทำหมายสำคัญเพื่อจะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า รววกกับการเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยอาหารของเด็กชายคนหนึ่ง ยังพิสูจน์เรื่องนี้ได้ไม่ดีพออย่างนั้นแหละ แท้จริงแล้วสิ่งที่พวกเขากำลังขอก็คืออาหารฟรีๆ อีกหนึ่งมื้อ ขนบั้งอีกสักก้อน

พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า... เป็นพระบิดาของเราที่ประทานอาหารแก่จากสวรรค์แก่ท่าน เพราะอาหารจากพระเจ้า คือผู้ที่ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลก" พวกเขาทูลว่า "ท่านเจ้าข้า แต่นี้ไปโปรดให้อาหารนี้แก่เราเถิด" แล้วพระเยซูประกาศว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวไม่อิ่ม และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่มีวันกระหายอีกเลย"

ยอห์น 6:32-35

ก่อนหน้านั้นพระเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่งได้ทรงเนรมิตสร้างน้ำและอาหารเพื่อเลี้ยงปากท้องที่หิวโหยของเรามาแล้วฉันใด ในเวลานี้พระองค์ก็ได้เสด็จจากสวรรค์มายังโลกนี้ในฐานะอาหารแห่งชีวิตเพื่อสนองต่อความหิวโหยในฝ่ายวิญญาณของเราฉันนั้น โดยวิธีการบางอย่างพระเจ้าได้ทรงกระทำให้ความหิวโหยนั้นถูกต้องชอบธรรมต่อพระเจ้าผู้สร้างของเรา

บทที่ สิบสอง

1. แผนการ
2. ประตูดียว
3. นรก
4. จงออกมา
5. สองวิถีทาง
6. ทาส
7. ถูกทรยศ

1. แผนการ

เมื่อคุณศึกษาเรื่องราวชีวิตของพระเยซูแล้ว จะพบว่าพระองค์จะค่อยๆ เปิดเผยแผนการและจุดประสงค์ในการเสด็จเข้ามาในโลกของพระองค์ให้เหล่าสาวกได้รู้ แต่มาถึงวันหนึ่ง พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า...

นับแต่นั้นมาพระเยซูทรงเริ่มชี้แจงแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
พระองค์ต้องไปยังเยรูซาเล็ม ต้องทนทุกข์หลายประการด้วยน้ำมือของบรรดา
ผู้อาวุโสและพวกหัวหน้านับโรที่ติดกับเหล่าธรรมาจารย์ พระองค์จะต้องถูกประหาร
และในวันที่สามจะทรงมีชีวิตรückเป็นขึ้นมาใหม่ มัทธิว 16:21

พระเยซูทรงกระทำบางสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลยสำหรับมนุษย์ พระองค์ทรงทำนายนถึงสถานที่และวิธีการที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ยังทรงบรรยายถึงเหตุการณ์ที่จะนำไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีกด้วย แต่ทำไมพระเยซูถึงตรัสอย่างนั้น เมื่อเราศึกษาต่อไป เราก็จะเข้าใจชัดเจนขึ้น

การจำแลงพระกาย

หนึ่งสัปดาห์หลังจากที่พระเยซูตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่ง เพื่อสำแดงให้พวกเขาได้เห็นบางส่วนของพระลักษณะที่แท้จริงของพระองค์

ณ ที่นั้นพระวรกายก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา พระพักตร์ฉายแสง
เจิดจ้าดังดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ขาวดุจแสงสว่าง มัทธิว 17:2

พระวรกายภายนอกของพระเยซูได้ถูกเปลี่ยนไปเป็นประกายเจิดจ้า ดังเช่นแสงสว่างที่ส่องเต็มอยู่ในพลับพลาชั้นอภิสุทธิสถาน รัศมีของพระองค์มีอยู่ตลอดเวลาที่ผ่านมา แต่ไม่มีใครได้เห็นเท่านั้นเอง

มีชายสองคนคือโมเสสกับเอลียาห์ มาปรากฏกายอย่างเบี่ยงมด้วย
สง่าราศีและสนทนากับพระเยซู พวกเขาพูดถึงการจากไปของพระองค์ซึ่ง
พระองค์กำลังจะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม ลูกา 9:30-31

โมเสสกับเอลียาห์ได้มาสนทนากับพระเยซูถึงเหตุการณ์ที่พระองค์จะเสด็จออกไปจากโลก เปโตรตื่นตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นจนพูดโพล่งออกไปเหมือนไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ดิฉันที่พวกข้าพระองค์ได้มาอยู่ที่นี่ หากทรงประสงค์ข้าพระองค์จะสร้างเพิงขึ้นสามหลัง สำหรับพระองค์ หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" เปโตรทูลยังไม่จบ ก็มีเมฆสุกใสมาปกคลุมพวกเขาและมีพระสุรเสียงดังจากเมฆว่า "คนนี่คือลูกที่รักของเรา เราพอใจเขามาก จงเชื่อฟังเขาเถิด!" มัทธิว 17:4-5

พระเจ้าพระบิดา ได้ตรัสมาจากสวรรค์

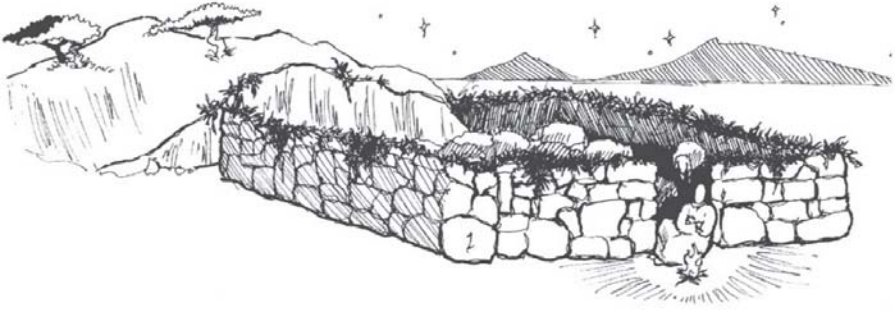
เมื่อสาวกทั้งสามได้ยืนเช่นนั้นก็ล้มลงชบหน้าถึงดินตกใจกลัวยิ่งนัก แต่พระเยซูเสด็จมาและต่อพวกเขาและตรัสว่า "ลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย" เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นก็ไม่เห็นใครอื่น นอกจากพระเยซู ขณะลงจากภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขาว่า "อย่าเล่าสิ่งที่พวกท่านเห็นให้ใครฟังจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นจากตายแล้ว" มัทธิว 17:6-9

ในเวลานั้นพวกสาวกยังไม่รู้ความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้น แต่หลายปีต่อมา เปโตรได้เขียนไว้ว่า

เมื่อเราบอกพวกท่านถึงฤทธิ์อำนาจและการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พวกเราไม่ได้รู้เรื่องขึ้นมาย่างแยกย่อย แต่เราเป็นพยานผู้ได้เห็นพระบารมีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะพระเยซูทรงได้รับพระเกียรติและพระสิริจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อมีพระสุรเสียงจากองค์ผู้ทรงเกียรติสิริยิ่งใหญ่ตรัสกับพระองค์ว่า "คนนี่คือลูกที่รักของเรา เราพอใจเขามาก" พวกเราเองได้ยินพระสุรเสียงนี้จากสวรรค์ขณะอยู่กับพระองค์ที่ภูเขาคัศดัสสิที 2 เปโตร 1:16-18

2 ประตูดีย์ว

เมื่อพระเยซูทรงตรัสสอนพระวจนะ พระองค์มักจะใช้ประสบการณ์จากชีวิตประจำวันของคนในสมัยนั้นมาอธิบายประกอบเรื่องสัจธรรมฝ่ายวิญญาณเสมอ ครั้งหนึ่งพระเยซูทรงทบทวนความทรงจำของผู้ฟังโดยการกล่าวถึงคอกแกะ รั้วที่ล้อมรอบคอกแกะนั้นสร้างจากก้อนหินเพื่อให้เหล่าวัลย์ที่มีหนามเลื้อยขึ้นมาคลุม เพื่อกันไม่ให้สัตว์ป่าหรือขโมยป็นขำมกำแพงเข้ามาได้ คอกแกะแบบนี้จะมีทางเข้าอยู่เพียงทางเดียว

ในตอนกลางวัน ผู้เลี้ยงแกะจะพาฝูงแกะของเขาออกไปหากินตามทุ่งหญ้า พอดกกลางคืนก็จะพาแกะกลับเข้าคอกและผู้เลี้ยงแกะจะนอนเฝ้าอยู่ตรงประตูทางเข้า จึงไม่มีใครแอบย่องเข้าไปในคอกแกะได้โดยที่ผู้เลี้ยงแกะไม่รู้ตัว ร่างกายของผู้เลี้ยงแกะจึงกลายเป็นเหมือนประตูคอกแกะไปโดยปริยาย

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูสำหรับแกะ ยอห์น 10:7

หลายศตวรรษก่อนสมัยของพระคริสต์ ชาวบาบิโลนได้ตั้งชื่อเมืองของตนเองว่า ประตูของพระเจ้า แต่เมื่อพิจารณาทุกอย่างใกล้ชิดแล้ว เราจะเห็นว่าประตูที่พวกเขาสร้างขึ้นมานั้น เป็นเพียงแค่ระบบศาสนาอันซับซ้อนที่ได้แรงบันดาลใจมาจากชาตานเท่านั้น

พระเยซูตรัสในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับชาวบาเบลอย่างสิ้นเชิงว่า พระองค์ทรงเป็นประตูแท้ที่นำไปถึงพระเจ้า และตรัสถึงบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ว่าเป็นฝูงแกะ อบอุ่นปลอดภัยอยู่ภายในคอกแกะแห่งสวรรค์

"เราเป็นประตูนั้น ผู้ใดเข้ามาทางเราจะรอด..." ยอห์น 10:9

พระเยซูตรัสว่าพระองค์เท่านั้นที่ทรงเป็นประตู ไม่มีประตูอื่นใดอีก โดยทางพระองค์เท่านั้นที่เราจะสามารถรอดปลอดภัยจากผลร้ายของความบาป เราจะสามารถมีชีวิตนิรันดร์ได้ก็โดยผ่านทางพระองค์เท่านั้น

*ขโมยนั้นมาเพียงเพื่อลัก ฆ่า และทำลาย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลาย
จะมีชีวิต และได้ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ ยอห์น 10:10*

ขโมยนั้นข่มไม่สนใจถึงความเป็นอยู่ของฝูงแกะ พระคัมภีร์เรียกพวกเขาว่า ครูเทียมเท็จ บางคนใช้พระคัมภีร์เพื่อหาเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง บางคนก็อ้างว่าได้รับการสำแดงพิเศษแล้วชักชวนคนที่งุนงงออกนอกกลุ่มนอกรทางเข้ามาเป็นสาวก บางคนปฏิเสธมิติฝ่าย

วิญญาน ถือว่าเป็นเรื่องเหลวไหล หันไปนมัสการวิทยาศาสตร์แทน ไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ตาม คนเหล่านี้ปั่นน้ำเป็นตัวเพื่อชักจูงผู้คนให้หลงทางไป

มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูกต้อง แต่จุดจบของทางเหล่านี้คือความตาย

สุภาซิด 14:12

ในทางกลับกัน พระเยซูตรัสว่า พระองค์ได้มาเพื่อจะประทานชีวิตที่ครบบริบูรณ์ ให้แก่ผู้ที่วางใจในพระองค์ ซึ่งเป็นชีวิตที่เต็มล้นไปด้วยความยินดี พระเยซูตรัสว่า

"เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้

นอกจากมาทางเรา"

ยอห์น 14:6

พระเยซูตรัสว่า พระองค์คือทางเดียวที่จะนำไปถึงพระเจ้า

พระวาทะของพระองค์เท่านั้นที่เป็นความจริง

เราจะพบชีวิตนิรันดร์ได้เพียงในพระองค์เท่านั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเห็นว่า ไม่มีใครสามารถเข้ามาหาพระองค์โดยทางอื่นได้ บางคนเชื่อว่าทุกศาสนาก็เปรียบเหมือนกับแม่น้ำสายย่อยยี่ที่ไหลไปรวมที่เดียวกันในทะเล ไม่สำคัญหรือว่าคุณจะนับถือศาสนาอะไร สุดท้ายก็ไหลไปรวมที่เดียวกันอยู่ดี แนวความคิดแบบนี้เป็นที่นิยมมาก แต่ถ้ายึดตรงตามคำสอนพระคัมภีร์แล้ว มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย พระคัมภีร์

กล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นเพียงทางเดียวที่นำไปสู่พระเจ้าได้ เช่นกับที่ผู้เลี้ยงแกะคือประตูคือหนทาง เข้าไปสู่คอกแกะนั่นเอง ถึงแม้นายแพथัสลูกาไม่ได้เป็นชาวยิว แต่ท่านก็ เขียนไว้ว่า...

ในผู้อื่นไม่มีความรอดเลยเพราะไม่ได้ประทานนามอื่นที่จะช่วยให้เรา
ทั้งหลายรอดแก่มนุษย์ทั่วได้ฟ้า
กิจการ 4:12

มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่สามารถช่วยคนให้รอดจากโทษทัณฑ์ของความบาปได้

3 usk

เราไม่ค่อยชอบให้ใครมาย้ำเตือนว่าการทำบาปนั้นมีโทษทัณฑ์ตามมา แต่พระคัมภีร์ไม่เคยยังมีใจจากเรื่องนี้ ครั้งหนึ่งพระเยซูได้สอนถึงเรื่องที่น่าเศร้าในท่านองนี้ไว้

ยังมีเศรซฐีคนหนึ่งสวมชุดสีม่วงและผ้าลินินเนื้อดี ใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน ที่ประตูบ้านของเศรซฐีมีขอกทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เขามีแผลเต็มตัวนอนอยู่ และอยากกินอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรซฐี แม้แต่สุนัขก็มาเลียแผลของเขา อยู่มาขอกทานนั้นก็ตาย และเหล่าทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่ข้างอับราฮัม...

ลูกา 16:19-22

ชีวิต
นิรันดร์

ตามเจตนาของเรื่องนี้ อ้อมอกของอับราฮัมมีความหมายเดียวกันกับคำว่าสวรรค์ ซึ่งบางครั้งก็เรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม ลาซารัสขึ้นไปสู่เมืองบรมสุขเกษมไม่ใช่เพราะว่าเขาอยากจน แต่เพราะไว้วางใจในพระเจ้า

ฝ่ายเศรซฐีก็ตายเช่นกันและถูกฝังไว้ เมื่ออยู่ในนรกซึ่งทุกข์ทรมานมากเศรซฐีแหงนมองเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ มีลาซารัสเคียงข้าง จึงร้องบอกว่า 'ท่านบรรพบุรุษอับราฮัม สงสารข้าพเจ้าด้วยเถิด โปรดส่งลาซารัสมา ให้เขาเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำและล้างข้าพเจ้าให้เย็นลง เพราะข้าพเจ้าอยู่ในไฟนี้ทุกข์ทรมานเหลือเกิน'

ลูกา 16:22-24

ส่วนเศรซฐีผู้นั้นต้องตกนรก ไม่ใช่เพราะเขาร่ำรวย แต่เพราะเพิกเฉยต่อพระเจ้าและอยู่เพื่อตัวเองตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก เขาร้องขอความช่วยเหลือต่ออับราฮัม

"แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย จำได้ไหม ในช่วงชีวิตของเจ้า เจ้าได้รับแต่สิ่งดีๆ ขณะที่ลาซารัสรับสิ่งเลวๆ แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับการปลอบประโลมอยู่ที่นี่แล้ว ส่วนเจ้าทุกข์ทรมาน นอกจากนี้แล้ว ระหว่างเรากับเจ้ามีเหวใหญ่

สืงไฟ
นิรันดร์

ขวางอยู่ ใครอยากข้ามจากที่นี่ไปหาเจ้าก็ได้ หรือจะข้ามจากที่โน้นมาหาเราก็นี่ก็ได้'

ลูกา 16:25-26

สุดท้ายแล้ว

พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า เราสามารถกลับใจใหม่ เปลี่ยนความคิดใหม่ได้ เฉพาะเมื่อตอนที่เรายังอยู่ในโลกนี้เท่านั้น เมื่อเราตายจากโลกนี้ไปแล้ว เราจะไม่มีโอกาสเป็นครั้งที่สองอีก ไม่สามารถหนีรอดพ้นจากนรกไปสู่สวรรค์ได้อีก ผู้ที่ตายไปโดยไม่เชื่ออยู่ในสมุดทะเบียนประจำชีพของพระเมษโปดกนั้น จะถูกตัดขาดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ต้องตกอยู่ในบึงไฟนรกตลอดไป เป็นนิตย์ ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ที่บอกว่าเราจะมีหนทางหนีรอดจากสถานที่อันทุกข์ทรมานนี้ได้อีก ถึงแม้เศรษฐีผู้นี้จะรำร่ำหาทางบรรเทาจากความทุกข์ทรมานของตนบ้าง แต่ก็ไม่มีเลย ความเมตตาการุณจะเกิดขึ้นได้เพียงในช่วงที่เรายังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้เท่านั้น เศรษฐีผู้นี้กล่าวต่อไปว่า

"เขาจึงตอบว่า 'ท่านบรรพบุรุษ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนให้ส่งลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสไปเตือนเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาที่ทรมานนี้ด้วย'

ลูกา 16:27-28

ถึงแม้ชายผู้นี้จะทุกข์ทรมานอย่างแสนเข็ญ เขาก็ยังสามารถระลึกถึงชีวิตของตนครั้งที่อยู่ในโลกได้ เขารู้ว่าพี่น้องทั้งห้าคนของเขายังไม่ได้ดำเนินชีวิตถูกต้องต่อพระเจ้า จึงอยากส่งคำเตือนไปยังพี่น้องของตน แต่ถึงแม้เขาจะร้อนใจ ปรารถนาที่จะส่งข่าวไปยังพวกเขาเพียงใด เขาก็ไม่สามารถติดต่อกับพวกเขาได้ พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า บรรพบุรุษของเราที่จากไปแล้วนั้น จะไม่สามารถกลับมาช่วยเหลือหรือทำร้ายเรา ทั้งนี้อาจติดต่อบรรพบุรุษกับเราได้อีก พวกเขาไม่สามารถฟังเสียงเรา หรือพูดกับเราได้ แต่ผีร้ายสามารถแสวงทำเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเราซึ่งล่องลับไปแล้วได้เพื่อหลอกหลวงเราให้หลงไป

เป็นที่น่าสังเกตว่า เศรษฐีผู้นี้ไม่ยอมให้พี่น้องของเขาตกอยู่ในสภาพเดียวกับตน เมื่อพวกเขาจากโลกนี้ไป การคิดว่าถ้าตายไปอยู่ในนรกแล้วจะได้เลี้ยงสังสรรค์กับเพื่อนฝูงนั้นเป็นเรื่องแปลก และไม่เคยมีสอนไว้ในพระคัมภีร์ ผู้ที่ทนทุกข์อยู่ในนรกย่อมไม่ยอมให้ใครประสบชะตากรรมเดียวกับตน แม้จะเป็นศัตรูที่เขาเกลียดชังที่สุดก็ตาม

"อับราฮัมตอบว่า 'พวกเขาไม่สนใจกับเหล่าผู้เผยพระวจนะอยู่แล้ว ก็ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด'

ลูกา 16:29

อับราฮัมบอกกับเศรษฐีคนนั้นว่า พี่น้องของเขาน่าจะเคยอ่านข้อพระคัมภีร์ที่มิใช่เสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะเขียนไว้แล้ว และน่าจะเชื่อฟังข้อความที่เขียนไว้

"เศรษฐีนั้นจึงกล่าวว่า 'หากมิได้ ท่านบรรพบุรุษอับราฮัม แต่หากมีใคร เป็นขึ้นจากตายไปหา เขาจะกลับใจ'

"อับราฮัมกล่าวกับเขาว่า 'ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสกับเหล่าผู้เผย พระวจนะ ต่อให้ใครเป็นขึ้นจากตาย เขาก็จะไม่ยอมเชื่อ'" ลูกา 16:30-31

พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ถ้าใครไม่ประพฤติตามข้อความที่เขียนไว้นั้น ถึงแม้จะมีคน ที่เป็นขึ้นมาจากความตายกลับไปบอกเขา เขาก็คงไม่เชื่ออยู่ดี

มนุษย์เราไม่มีภาษามากพอที่จะอธิบายถึงสวรรค์ และก็เป็นเรื่องยากที่จะ อธิบายถึงเรื่องของนรก ที่แน่ ๆ คือไม่ใช่สถานที่ที่อยู่แล้วมีความสุข พระคัมภีร์กล่าวไว้ อย่างชัดเจนว่านรกคือสถานที่สำหรับการพิพากษาโทษชั่ววินัยนักร์ ผู้ที่อยู่ในนรกนั้น จะไม่มีวันดับสูญ แต่ก็ไม่มีโอกาสที่จะแก้ตัวใหม่ได้อีก พระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดว่า บางคน จะถูกลงโทษมากกว่าคนอื่น ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้ประพฤติตนอย่างไรตอนที่อยู่ในโลก

4 จงออกมา!

ชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสป่วยอยู่ เขามาจากเบธานี หมู่บ้านที่มารีย์กับมารธาพี่สาวของนางอยู่ ดังนั้นพี่สาวทั้งสอง จึงให้คนมาทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้น กำลังป่วยอยู่"

ยอห์น 11:1,3

ชายอีกคนหนึ่งมีชื่อว่าลาซารัส ซึ่งเป็นคนละคนกับที่อยู่ในเรื่องก่อนหน้านี้ ลาซารัสผู้นี้และมารีย์กับมารธา เป็นสหายนิกทของ พระเยซู ทั้งสามคนนี้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ระยะทางไม่กี่กิโลเมตรทางทิศ ตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม ในช่วงเวลานั้น พระเยซูประทับอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน จากที่นั่นไปยังบ้านเบธานีใช้เวลาเดินทางประมาณหนึ่งวันเต็ม ๆ

พระเยซูทรงรักมารธากับน้องสาวของนางและลาซารัส กระนั้น เมื่อทรงได้ข่าวว่าลาซารัสป่วยก็ยังประทับอยู่ที่เดิมอีกสองวัน ยอห์น 11:5-6

ถ้าคิดแบบมนุษย์แล้ว เรื่องนี้ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ในยุคสมัยของเรามีหน่วยกู้ภัย ซึ่งสามารถตอบสนองต่อเรื่องฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว ทุกคนย่อมรู้ว่าเมื่อมีใครป่วยหนัก อาการสาหัส ถ้าชักช้าย่อมทำให้เขาเสียชีวิตได้ แต่พระเยซูกลับประทับอยู่ที่เดิมต่อไปอีกสองวัน พระองค์กำลังคิดอะไรอยู่หรือ

จากนั้นพระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ให้เรากลับไปที่พักคนเดียว กันเถิด"

พวกเขาทูลว่า "แต่รับบี เมื่อไม่นานมานี้เองพวกยิวพยายามจะเอาหิน ขว้างพระองค์แล้วพระองค์ก็ยังจะทรงกลับไปที่นี่อีกหรือ"

ดังนั้นพระองค์จึงทรงบอกพวกเขาตรงๆ ว่า "ลาซารัสตายแล้ว เพราะเห็นแก่พวกท่านเราจึงดีใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้พวกเรา ไปหาเขากันเถิด"

เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงก็พบว่าลาซารัสอยู่ในหลุมฝังศพสี่วันแล้ว หมู่บ้านเบธานีห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไม่ถึง 3 กิโลเมตร ชาวยิวหลายคนมาหา มารธากับมารีย์เพื่อปลอบใจพวกนางที่สูญเสียน้องชาย เมื่อมารธาได้ยินว่า พระเยซูกำลังเสด็จมาก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน

มารธาทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า หากพระองค์ทรงอยู่ที่นี้น้องชาย ของข้าพระองค์คงไม่ตาย แต่ข้าพระองค์รู้ว่าแม้ขณะนี้สิ่งใดๆ ที่ทรงขอ พระเจ้า ก็จะไม่ประทานแก่พระองค์"

ยอห์น 11:7, 8, 14-15, 17-22

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่ามารธารู้หรือเปล่าว่าพระเยซูจะทูลขอต่อพระเจ้าอย่างไร แต่บอกไว้อย่างชัดเจนว่า มารธามีความเชื่อในพระองค์

พระเยซูตรัสกับนางว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก"

มารธาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์ทราบว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในการ เป็นขึ้นจากตายในวันสุดท้าย"

ยอห์น 11:23-24

มารธาไม่รู้สึกประหลาดใจเลยต่อคำตรัสของพระเยซู เธอรู้ดีจากพระคัมภีร์ว่า ทุกคนจะต้องกลับเป็นขึ้นมาจากความตายอีกครั้งหนึ่ง แต่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อยุคแห่ง ความบาปนี้สิ้นสุดเท่านั้น ในเวลานั้นทุกคนจะถูกพิพากษาโดยพระผู้เป็นเจ้า แต่ในเวลานี้ ทุกคนจะต้องพบกับความตายหนึ่งครั้ง

พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราคือผู้ที่ทำให้คนเป็นขึ้นจากตายและให้ชีวิตแก่เขา ผู้ที่เชื่อในเราจะมีชีวิตอยู่แม้ว่าเขาตายไป และไม่ว่าใครที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้หรือไม่?" ยอห์น 11:25-26

พระเยซูตรัสว่า ลาซารัสไม่จำเป็นต้องรอคอยจนถึงวันแห่งการพิพากษาถึงค่อยกลับฟื้นคืนชีวิต พระผู้เป็นเจ้าตรัสทรงเป็นผู้ประทานชีวิตอยู่แล้ว ดังนั้นพระองค์จึงทรงไว้ซึ่งฤทธิ์เดชที่จะประทานชีวิตนั้นคืนให้แก่ลาซารัสในทุกเวลา พระเยซูตรัสว่า "เจ้าเชื่อเช่นนี้หรือไม่?" มาถึงตอนนี้ มารธาก็มีทางเลือกว่า

1. เธอจะไว้วางใจในพระเยซูและเชื่อว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็นความจริง หรือ...
 2. เธอจะถือว่านั่นเป็นการพูดเล่น ๆ เป็นถ้อยคำไร้สาระของคนบ้า
- มารธาได้ตัดสินใจเลือกแล้ว

นางทูลว่า "เชื่อพระเจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จเข้ามาในโลก" ยอห์น 11:27

มารธาไม่เพียงแต่เชื่อพระเยซูเท่านั้น เธอยังยืนยันด้วยว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้

และตรัสถามว่า "พวกท่านวางเขาไว้ที่ไหน?" พวกเขาทูลว่า "มาทอดพระเนตรเถิด พระเจ้าข้า"
พระเยซูร้องไห้ ยอห์น 11:34-35

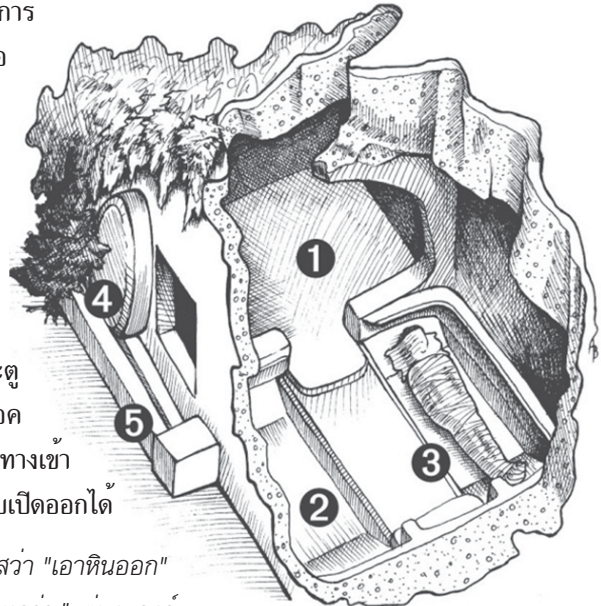
พระคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้ว่าทำไมพระเยซูจึงร้องไห้ แต่การที่พระองค์ร้องไห้ ทำให้เราเห็นว่าพระเยซูทรงเผชิญกับความรู้สึกเช่นเดียวกันกับมนุษย์

แล้วพวกเขาก็พูดว่า "ดูสิ พระองค์ทรงรักเขามากแค่ไหน!" แต่บางคนพูดว่า "พระองค์ผู้ทำให้คนตาบอดเห็นได้ จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?"

อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงสะเทือนพระทัยยิ่งนัก พระองค์เสด็จมาที่อุโมงค์ฝังศพซึ่งเป็นถ้ำที่มีหินก้อนหนึ่งปิด ยอห์น 11:36-38

การฝังศพของชาวยิวในสมัยนั้นโดยทั่วไปจะเป็นการนำร่างของผู้ตายไปเก็บไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเมื่อเวลาผ่านไปก็จะกลายเป็นที่ฝังศพของลูกหลานในรุ่นต่อ ๆ มาด้วย ตามปกติพวกเขาจะใช้ถ้ำตามธรรมชาติ แต่บางครั้งก็มีการเจาะหินแข็งเพื่อทำเป็นอุโมงค์ด้วย อุโมงค์เหล่านี้มีขนาดที่ใหญ่มาก ในบริเวณที่สำหรับการร้องไห้คร่ำครวญนั้น เราสามารถยืนตัวตรง

ได้เลย ❶ ดันในอุโมงค์ จะมีการ
สลักหิน ❷ ทำเป็นชั้นไว้เพื่อ
❸ วางศพ จากนั้นก็สกัดหิน
❹ ทำเป็นรูปล้อ น้ำหนัก
หลายตัน เพื่อปิดทางเข้า
อุโมงค์ให้มิดชิด เมื่อหิน
ปิดปากอุโมงค์นี้วางอยู่
ในร่อง มันจะสามารถเลื่อน
ขยับไปมาได้ แต่เมื่อปิดประตู
อุโมงค์แล้ว มันก็จะ ❺ ดัดล็อก
อยู่ในช่องเล็กๆ ตรงด้านหน้าทางเข้า
เมื่อไม่ให้หินปิดปากอุโมงค์ขยับเปิดออกได้

พระองค์ตรัสว่า "เอาหินออก"

มารธาที่สาวของผู้ตายทูลว่า "แต่พระองค์ --
เจ้าข้า บ่านี้คงมีกลิ่นเหม็น แล้วเพราะเขาอยู่ในอุโมงค์มาสี่วันแล้ว"

ยอห์น 11:39

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าลาซารุสนั้นตายแล้ว และร่างกายของเขาก็กำลังเปื่อยเน่า มารธา
เข้าใจดี จึงรู้สึกถึงเล

จากนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า "เราบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าถ้าเจ้าเชื่อ
เจ้าจะเห็นพระเกียรติสิริของพระเจ้า"

ดังนั้นพวกเขาจึงเอาหินออก แล้วพระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้น
และตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงสดับฟัง
ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์เสมอ แต่ที่ทูลเช่นนี้
ก็เพื่อประโยชน์ของผู้คนซึ่งยืนอยู่ที่นี้ เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรง
ส่งข้าพระองค์มา"

เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระเยซูทรงเรียกด้วยเสียงอันดังว่า "ลาซารุส
ออกมาเถิด!"

ยอห์น 11:40-43

ฝูงชนที่เฝ้ามองดูอยู่คงแทบจะกลืนลมหายใจ พระเยซูของคัมภีร์ทรงพลังยิ่งกว่าความตาย เชียวกหรือ พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำให้คนที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตได้หรือ เสียงหอบหายใจของผู้คนตั้งระงมไปทั่ว

ผู้ตายก็ออกมา มีแถบผ้าลินินพันมือและเท้าของเขา และมีผ้าผืนหนึ่ง
คลุมศีรษะไว้แต่ใบหน้าของเขาไว้

พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เอาผ้าพันศพออกและปล่อยเขาเถิด"

ยอห์น 11:44

ดีที่พระเยซูตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมา" เพราะไม่เช่นนั้น ศพทั้งหมดอาจเป็นขึ้นมาจากความตายพร้อมกันก็ได้ ลาซารัสเป็นขึ้นมาแล้ว มิตรสหายของเขาช่วยกันแก้ผ้าพันศพออกจากตัวเขาเพื่อช่วยให้เขาเดินได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งใหญ่ยิ่ง

ดังนั้นชาวยิวหลายคนที่มาเยี่ยมมารีย์และได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ ก็เชื่อพระองค์ แต่พวกเขาบางคนไปพบพวกฟาริสีและเล่าสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้พวกนั้นฟัง

แล้วบรรดาหัวหน้าปุโรหิตกับพวกฟาริสีจึงเรียก

ประชุมสภาแซนเฮดริน* พวกเขาถามกันว่า "เราทำอะไรได้บ้าง? ชายคนนี้ก็กำลังทำหมายสำคัญหลายอย่าง ถ้าเราปล่อยให้เขาทำแบบนี้ ต่อไปทุกคนก็จะพากันเชื่อเขาแล้ว พวกโรมันก็จะมาเอาทั้งพระวิหารและชาติของเราไป"

* สภาที่กล่าวถึงนี้เรียกว่า สภาแซนฮีดริน ซึ่งประกอบไปด้วยผู้นำยิวจำนวน 71 คน

ดังนั้นตั้งแต่วันนั้นมาพวกเขาจึงวางแผนจะเอาชีวิตของพระองค์

ยอห์น 11:45-48,53

มีบางคนที่ได้เชื่อ แต่บางคนวางแผนร้าย ก็เป็นดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ว่าการที่มีคนเป็นขึ้นมาจากความตายก็ไม่ได้ช่วยให้คนที่ไม่ยอมเชื่อพระคัมภีร์เปลี่ยนใจได้ มหาปุโรหิตและพวกฟาริสีกำลังเผชิญกับความเสียงครั้งใหญ่ พวกเขา กำลังจะสูญเสียอำนาจและศักดิ์ศรีไปแล้ว

เป็นขึ้นมาจากความตาย หรือเวียนว่ายตายเกิด

ลาซาร์สตายไปแล้วจริง ๆ และกลับฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่อย่างอัศจรรย์ในร่างกายเดิม ต่อมาร่างกายนี้ก็ตายไปอีกครั้งโดยไม่ได้กลับฟื้นขึ้นมาอีก

แต่การเป็นขึ้นมาจากความตายตามคำสอนของพระคัมภีร์นั้นแตกต่างออกไป การเป็นขึ้นมาจากความตายเป็นการกลับชีวิตใหม่ในร่างกายใหม่ ซึ่งจะไม่มีวันตายอีก ร่างกายนั้นจะอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ หรือไมก็ในนรก

ส่วนการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งหมายถึง จิตวิญญาณที่ตายแล้วได้หวนกลับมามีชีวิตในโลกอีกครั้งในร่างใหม่ ซึ่งอาจเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ ซึ่งพระคัมภีร์ไม่ได้สอนไว้ เช่นนี้ ตรงกันข้ามพระคัมภีร์ได้สอนไว้อีกอย่างหนึ่ง พระคัมภีร์สอนว่าทุกคนมีชีวิตเพียงแค่วีชีวิตเดียวเท่านั้น

เหมือนที่มนุษย์ถูกกำหนดให้ตายครั้งเดียว หลังจากนั้นต้องพบกับ
การพิพากษา... ฮีบรู 9:27

5 สองวิถีทาง

ขณะที่พระเยซูเสด็จดำเนินไปตามที่ต่าง ๆ ในประเทศนั้น พระองค์มักจะอธิบายคำสอนด้วยการเล่าคำอุปมา คำอุปมาคือเรื่องราวที่แฝงไว้ด้วยบทเรียนสอนใจ

สำหรับบางคนที่มีใจในความชอบธรรมของตนเองและดูถูกคนอื่น ทั้งปวงนั้น พระเยซูตรัสคำอุปมานี้ว่า "ชายสองคนไปที่พระวิหารเพื่ออธิษฐาน คนหนึ่งเป็นฟาริสี และอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี" ลูกา 18:9-10

ในวัฒนธรรมของชาวยิวในสมัยนั้น พวกฟาริสีได้รับการยอมรับว่าเคร่งศาสนามากที่สุด ในทางตรงกันข้าม คนเก็บภาษีจะถูกนับว่าเป็นพวกที่คดโกงมากที่สุด ถึงตอนนี้ คนสองคนที่มาจากพื้นฐานทางด้านศีลธรรมที่ต่างกันอย่างสุดขั้วกำลังยืนอธิษฐานอยู่ที่เดียวกัน

ฟาริสีคนนั้นยืนขึ้นอธิษฐานเกี่ยวกับตนเองว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ๆ ที่เป็นโจรปล้น ทำชั่ว ล่วงประเวณี หรือเป็นอย่างคนเก็บภาษีคนนี้ ข้าพระองค์ก็ถืออดอาหาร ลับดาห์สองครั้ง และถวายสิบลดจากทุกสิ่งที่ได้มา'

"แต่คนเก็บภาชนะนั้นยื่นไกลออกไป เขาไม่กล้า
แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นฟ้า แต่ทุบตีกของตนและพูดว่า
'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาป
ด้วยเถิด'
ลูกา 18:11-13

* การที่เขาถืออดอาหาร
ก็เพื่อทุ่มเทเวลาในการ
อธิษฐาน และเขายัง
ถวายหนึ่งในสิบของรายได้
เพื่อช่วยในการสงเคราะห์

พระเยซูทรงใช้คำอุปมาเพื่อบรรยายถึงเส้นทางชีวิตสองแบบที่คนทั้งหลาย
ดำเนินอยู่ เป็นเส้นทางแบบฟาริสีกับเส้นทางแบบคนเก็บภาชนะ

พวกฟาริสี

วิถีทางของพวกฟาริสีนั้น เป็นแนวปฏิบัติของคนที่ยึดพาในความดีของตนเอง
เพื่อทำตัวให้เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า พระเยซูตรัสถึงคนเหล่านี้ไว้อย่างรุนแรงว่า

"อิสยาห์พูดถูกแล้วเมื่อเผยพระวจนะเกี่ยวกับคนหน้าซื่อใจคด
อย่างพวกเจ้าดังที่มีคำเขียนไว้ว่า "ประชากรเหล่านี้ยกย่องเราแต่ปาก แต่ใจ
ของพวกเขาท่างไกลจากเรา พวกเขาไม่มีการเราโดยเปล่าประโยชน์ คำสอน
ของเขาเป็นเพียงกฎเกณฑ์ที่มนุษย์สอนกันมา' พวกท่านละเลยพระบัญชา
ของพระเจ้าและไปยึดถือธรรมเนียมของมนุษย์"
มาระโก 7:6-8

พวกฟาริสีเชื่อว่า การถือปฏิบัติตามธรรมเนียมของศาสนาที่ตกทอดมาหลายชั่วอายุ
คนนั้นจะทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า คำอธิษฐานและเครื่องบูชาของ
พวกเขานั้น ถึงแม้หลายครั้งจะเป็นไปด้วยใจอ่อนรน แต่ก็ไม่ได้มีความหมายใดๆ มันเป็นเพียง
พิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น มีแต่ถ้อยคำซ้ำๆ ซากๆ ยึดติดอยู่กับรูปแบบและข้อปลีกย่อย
แห่งแสงและมีแต่ความว่างเปล่า แต่พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะได้รับการนมัสการแบบ
หุ่นยนต์ เราได้เห็นมาตั้งแต่ต้นแล้วว่า พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะได้คนที่นมัสการพระองค์
ด้วยความจริงใจ และไว้วางใจในพระองค์เท่านั้น พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไว้ว่า

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะไปโดยการ
ยึดธรรมเนียมที่สืบทอดกันมา...
มาระโก 7:13

พิธีกรรมทางศาสนาของพวกเขาก็ทำให้สังขรณ์แห่งพระวจนะของพระเจ้าเสื่อมไป
พวกเขาทำให้การนมัสการกลายเป็นสูตรสำเร็จตายตัวเพื่อบังคับให้คนประพฤติตาม พระเยซู
ตรัสว่า พิธีกรรมเหล่านี้ไม่สามารถทำให้คนเราได้รับการยอมรับจากพระเจ้าได้เลย เพราะว่า

ความชั่วนั้น...

...มาจากภายในและทำให้มนุษย์ 'เป็นมลทิน'

มาระโก 7:23

สิ่งที่พวกฟาริสีพลัดไปนั่นก็คือ มาตรฐานที่จะทำให้พระเจ้ายอมรับมนุษย์ได้ จะต้องเป็นความสมบูรณ์แบบอย่างครบถ้วนเท่านั้น

คุณความดีแบบสุดยอดของมนุษย์ก็ยังไม่ถือว่าดีพอสำหรับพระเจ้า

คนเก็บภาษี

ในทางกลับกันนั้น คนเก็บภาษีกลับรู้สึกสำนึกว่า

ตนเองเป็นคนบาปหนา เขารู้ตัวว่า

เขาต้องการการอภัยโทษจากพระเจ้าอย่างที่สุด เขาไม่สงสัยเลยว่าตนเองจะต้องพบกับ การลงโทษเป็นแน่ เขารู้ตัวว่าได้กระทำความผิด จึงได้ร้องทูลขอพระเมตตาจากพระเจ้า ซึ่งหมายถึงความรักที่เขาไม่ควรจะได้รับ พระเยซูได้ตรัสถึงคนเก็บภาษีไว้ว่า

"เราบอกท่านว่า คนนี้ต่างหากที่กลับบ้านไปโดยถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม* ต่อหน้าพระเจ้า เพราะทุกคนที่ยกตนเองขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ที่ถ่อมตนลงจะได้รับ การเชิดชูขึ้น" ลูกา 18:14

* กระทำให้ชอบธรรม หมายถึงการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม

น่าสนใจที่พระเยซูทรงโยงความถ่อมใจกับความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าเข้าด้วยกัน บ่อยครั้งความหยิ่งคือสาเหตุที่ขัดขวางไม่ให้คนยอมรับว่าเขาเป็นคนบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ความเย่อหยิ่งคือกับดักที่น่ากลัว ลองคิดว่าจะเป็นเรื่องที่เราเพียงใดที่เราได้รู้จักความจริงแล้วแต่กลับยังต้องพินาศอยู่ในบึงไฟนรก เพียงเพราะว่าเราเย่อหยิ่งเกินไปที่จะยอมรับว่าตนเองเป็นฝ่ายผิด ส่วนพระเจ้าเป็นฝ่ายถูก

ถึงแม้จะมีผู้คนที่ดำเนินตามแนวทางของพวกฟาริสี มากกว่าแนวทางของพวกเก็บภาษี แต่บางครั้งเราก็จะพบว่า มีบางคนที่มีมองเห็นตัวเองว่าเป็นคนบาปหนาอย่างสุดขีดและรู้ตัวว่าเขาสมควรต้องตกนรกอย่างแน่นอน แต่ความจริงนั้น ไม่ว่าเราจะมีชีวิตทางด้านศีลธรรมในซีกใด เราทุกคนก็ต้องการการช่วยกู้ด้วยกันทั้งนั้น ที่สำคัญอย่างยิ่งนั้น พระเยซูได้ทรงสัญญาไว้ว่า...

...และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่มีวันขับไล่เขาไป ยอห์น 6:37

ฉะนั้นพระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทาง
พระองค์ได้อย่างสมบูรณ์... ฮีบรู 7:25

ใช่แล้ว พระเจ้าจะทรงยอมรับแม้แต่คนที่บาปหนักที่สุดที่ไว้วางใจในพระองค์
พระเยซูทรงถูกกล่าวถึงว่าเป็น...

...สหายของคนเก็บภาษีและคนบาป มัทธิว 11:19

ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงชอบความบาปของพวกเขา แต่พระองค์ก็ทรงรักคนบาป
นายแพทย์ลูคาได้บันทึกไว้ว่า...

...บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อเสาะหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด
ลูคา 19:10

วิถีทางแบบฟาริสี	วิถีทางแบบคนเก็บภาษี
มองเห็นตนเองว่าชอบธรรม	มองเห็นตนเองเป็นคนบาป
ไว้วางใจในความดีของตนเอง	ไว้วางใจในคุณความดีของพระเจ้า
ทูลอธิษฐานแบบปราศจากความหมาย	ทูลขอพระเมตตา
เย่อหยิ่ง	ถ่อมใจ
พระเจ้าทรงปฏิเสธไม่ยอมรับ	พระเจ้าทรงยอมรับ

6 ทาส

พระคัมภีร์กล่าวว่า ความบาปจะผูกมัดเราไว้โดยที่เราไม่ค่อยจะรู้ตัว ความจริง
ที่น่าเศร้านั้นก็คือ คนเราทุกคนไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ต่างก็ตกเป็น...

...ทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย... โรม 6:16

บ่อยครั้งที่เราหงุดหงิดท้อใจเพราะความพยายามที่จะเป็นคนดี ยิ่งเราพยายาม
ทำความดีมากเพียงใด ก็ดูเหมือนเราจะล้มเหลวมากเท่านั้น บางครั้งเราจัดกรกับชีวิตบางด้าน
ให้อยู่ในกรอบได้ แต่อีกด้านหนึ่งกลับบกพร่องล้มเหลว ธรรมชาติบาปพยายามที่จะทำการ

ขัดขวางความตั้งใจของเราในทุกด้าน ความบาปได้ล้ามโซ่ผูกมัดชีวิตของมนุษย์ทุกคนไว้แล้ว

นาส

"เราบอกความจริงแก่ท่านว่าทุกคนที่ทำบาป ก็เป็นทาสของบาป"

ยอห์น 8:34

เราไม่เพียงแต่จะตกเป็นทาสของความบาปเท่านั้น พระคัมภีร์ยังกล่าวไว้ด้วยว่า มนุษย์เรตกเป็นทาสของซาตาน มารพยายามที่จะควบคุมบังคับคนเราโดยทางการทดลองใจ และความเย่อหยิ่งที่จะบรรลุเป้าหมายของชีวิต จริง ๆ แล้วซาตานทำงานอย่างหนักเพื่อจะหลอกล่อให้คนเราเชื่อว่าเราเกิดมาเป็นคนดีเช่นเดียวกับคนพาริสีในคำอุปมาเรื่องก่อนหน้านั้น พระคัมภีร์กล่าวว่า คนเราจำเป็นต้อง...

...ได้สติและหลุดพ้นจากกับดักของมารซึ่งได้จับพวกเขาไว้เป็นเชลย

ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

2 ทิโมธี 2:26

แต่การที่คนเรตกเป็นทาสของความบาปและซาตานนั้น ไม่ได้หมายความว่าเรามีข้ออ้างที่จะดำเนินชีวิตชั่วร้ายอย่างไรก็ได้ พระเจ้ายังทรงให้เรารับผิดชอบต่อการกระทำทุกอย่างของเรา

น่าเกลียดน่าชัง

การที่ใครจะตกเป็นทาสของซาตานนั้น เกิดขึ้นได้โดยไม่จำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ลึกลับ แต่พระคัมภีร์ก็เตือนเราไว้เป็นพิเศษไม่ให้เรายุ่งเกี่ยวกับวิญญาณชั่วต่าง ๆ เครื่องข่ายแห่งการหลอกหลวงของมารนั้นกว้างขวางและมีรูปแบบแตกต่างกันมากมาย

อย่าให้ผู้ใดในพวกท่าน... เป็นหมอดูหรือนักคาถาอาคม แปลความหมายกลางบอกเหตุต่างๆ เป็นพ่อมด แม่มด หรือทำเวทมนตร์หรือเป็นคนทรง หรือเป็นหมอฟี หรือไปปรึกษาคนที่ตายแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรังเกียจคนที่ทำสิ่งเหล่านี้ ...

เฉลยธรรมบัญญัติ 18:10-12

ผมจะขอสาธยายถึงกิจกรรมต้องห้ามเหล่านี้ ดังต่อไปนี้:

- ❖ **หมอดู** ประกอบด้วยการทำนายเหตุการณ์ในอนาคต หรือการรู้ถึงข้อมูลที่ซ่อนอยู่ โหราศาสตร์ การอ่านลายมือ การอ่านใบหน้า ศาสตร์เกี่ยวกับตัวเลข การดูโหงวเฮ้ง ดูโชคชะตาราศี การใช้ลูกแก้วทำนาย การโยนเต๋า ใช้เปลือกหอยหรือไฟเพื่อการทำนายดวง โหราศาสตร์ทุกรูปแบบ รวมทั้งการใช้สัญลักษณ์

จักรราศี กิจกรรมทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นการดูดวงทุกแบบ ต่างก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของหมอดูหรือการทำนายทั้งสิ้น

...หมอดูเห็นนิมิตจอมปลอม เขาเล่าความฝันเท็จ และให้คำปลอบใจ

อันเปล่าประโยชน์

เศคาริยาห์ 10:2

- ❖ **นักคาถาอาคม** เป็นการก้าวล้ำจากการดูหมอดูอีกก้าวหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจที่ได้รับจากวิญญาณชั่วเพื่อจุดประสงค์ในการทำนายหรือการใช้เวทมนต์คาถา วิญญาณชั่วจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ หรือได้รับการเชิญให้เข้ามาสิงอยู่ในนักคาถาอาคม และใช้ร่างกายของมนุษย์เพื่อทำตามจุดประสงค์ของมัน

อย่าทำนายโชคชะตาราศี หรือเป็นพอมดมอผี

เลวีนิติ 19:26

- ❖ **ลางบอกเหตุ** เป็นสิ่งที่เชื่อกันว่าสามารถบ่งบอกถึงเหตุการณ์ในอนาคตได้ เช่น บอกถึงบุคลิกภาพในอนาคตของเด็กทารก สิ่งที่ดีถือว่าเป็นลางบอกเหตุ เช่น นิมิต, ความฝัน, อาการของกาย, ลางสังหรณ์, อาการชักกระตุกของกล้ามเนื้อ, การจาม, พฤติกรรมของพืชหรือสัตว์, การต่อสู้กันของนก หรือเสียงเห่าหอนของสัตว์ ความเชื่อทางไสยศาสตร์เกี่ยวกับวันที่เหมาะแก่การแต่งงานหรือการเดินทาง ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของลางบอกเหตุด้วย
- ❖ **พอมดม หรือหมอดูผี** เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจเวทมนต์ ส่วนใหญ่เพื่อการรักษาโรคหรือบรรเทาความเจ็บปวด ที่รู้จักกันทั่วไปได้แก่ การเสกคาถา, การเข้าฌาน, การทำเสน่ห์, การใช้ยาหล่อมประสาทโดยใช้โยคะ เริกกี, การสวดและท่องคาถา เพื่อติดต่อกับวิญญาณชั่ว พระเจ้าทรงห้ามทั้งการใช้มนต์ดำและมนต์ขาว

...พระองค์ทรงเล่นคาถาอาคม ทำนายโชคชะตาราศี ใช้เวทมนตร์

และทรงปรักษาศนาทรงกับหมอดูผี ทรงทำสิ่งชั่วร้ายมากในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า...

2 พงศาวดาร 33:6

- ❖ **การใช้มนต์สะกด** ปกติเป็นการพูดออกมาโดยคิดว่ามีอำนาจลับที่จะทำให้เกิดการปกป้องคุ้มครอง หรือแข่งให้เกิดภัยพิบัติ บางครั้งมีการใช้ปอยผมหรือเศษเล็บในพิธีกรรมด้วย

- ❖ **คนทรงเจ้า เข่าผี** ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างโลกกับอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เนื่องจากพระคัมภีร์บอกไว้แล้วว่า คนที่ยังเป็นอยู่ไม่สามารถติดต่อกับวิญญาณของบรรพบุรุษได้ วิญญาณที่คนทรงติดต่อยุ่่นั้นจึงเป็นวิญญาณชั่ว วิญญาณต่างๆ ที่อ้างว่าเป็นวิญญาณของผู้ตายนั้น จริง ๆ แล้วคือวิญญาณชั่ว แสร้งปลอมตัวมานั่นเอง

อย่าหันไปหาคนทรงหรือหมอผี เพราะพวกเขาจะทำให้เจ้าเป็นมลทิน
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เลวีนิติ 19:31

หลายครั้งที่พิธีกรรมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นจะผสมปนเปเกี่ยวกับข้องอยู่กับความตาย การที่เราเข้าไปมีส่วนกับกิจการเหล่านี้คือการแสวงหาฤทธิ์เดชที่มาจากซาตานซึ่งมันชอบที่จะเรียกร้องความสนใจจากเรา มันใช้ช่องทางเหล่านี้เพื่อทำให้คนตกเป็นทาสของมันมากขึ้น สิ่งเหล่านี้คือพฤติกรรมน่าเกลียดน่าชังซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาไม่ให้เราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

พระเมสสิยาห์เทียมเท็จ

เราต้องจำไว้ว่า ซาตานและเหล่าสมุนที่เป็นวิญญาณชั่วของมันนั้นเป็นจอมลอกลวง พวกมันพยายามลอกเลียนแบบความจริงให้ใกล้เคียงมากที่สุด เพื่อจะลอกลวงผู้คนเป็นอันมาก

พระเยซูตรัสตอบว่า "จงระวัง อย่าให้ใครมาล่อลวงท่าน เพราะ
หลายคนจะมาในนามของเราและอ้างว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และล่อลวงคน
เป็นอันมาก มัทธิว 24:4-5

หนังสือประวัติศาสตร์ทั้งในยุคโนราธและในสมัยปัจจุบันได้บันทึกเรื่องราวของหลายคนที่อวดอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พระคัมภีร์กล่าวว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น และจะทวีมากขึ้นด้วยเมื่อยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายใกล้จะสิ้นสุดลง พระเยซูตรัสว่า

"ในเวลานั้นหากมีใครมาบอกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ
'พระองค์ ทรงอยู่ที่นั่น' อย่าไปเชื่อเลย เพราะพระคริสต์ปลอมและผู้เผยพระวจนะ
เท็จจะปรากฏขึ้นและแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ เพื่อลวง...
ฉะนั้นหากใครมาบอกท่านว่า 'ผู้นั้นอยู่ที่นั่นในถิ่นกันดาร' อย่าออกไป
เลย หรือบอกว่า 'ผู้นั้นอยู่ที่นั่นในท้องซันใน' อย่าเชื่อเลย"

มัทธิว 24:23-24, 26

ยังจำเรื่องราวที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ได้ไหม? เรื่องของสายลับที่ต้องไปพบกับเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งที่มีบริเวณจัดรัสในเมือง เราได้กล่าวไปว่ามันจะต้องมีการใช้หลักฐานบางอย่างเพื่อยืนยันตัวบุคคลว่าเป็นพวกเดียวกัน ซาตานและวิญญาณชั่วก็จะทำการอัครจริยเพื่อเลียนแบบพระเมสสิยาห์ด้วย แต่เราก็ไม่ต้องรู้สึกสับสน พระเมสสิยาห์องค์แท้จริงนั้นสามารถสังเกตได้จากการที่พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จเป็นจริงตามคำเผยพระวจนะที่บันทึกไว้ดั้งเดิมนั้นทุกประการ มีเพียงพระเยชูองค์ที่พระคัมภีร์บันทึกไว้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติครบถ้วน

พระคัมภีร์เตือนเราไว้ว่า...

...โดยฤทธิ์อำนาจของซาตานซึ่งแสดงออกในการอัครจริย หมายสำคัญ และปาฏิหาริย์สารพัดชนิดซึ่งล้วนแต่จอมปลอม และในความชั่วร้ายทุกชนิด อันล่องลวงบรรดาผู้กำลังจะพินาศ พวกเขาพินาศเพราะปฏิเสธที่จะรักความจริง ซึ่งนำไปสู่ความมรต

2 เธสะโลนิกา 2:9-10

การที่คนใดคนหนึ่งหรือวิญญาณใดวิญญาณหนึ่งสามารถทำการอัครจริยอันใหญ่หลวงได้ ไม่ได้หมายความว่ามันเป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้า การรู้จักตั้งข้อสงสัยไว้บ้างถือเป็นเรื่องที่ดี ดังที่เราได้เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้ พระคัมภีร์ได้ให้แนวทางแก่เราไว้เพื่อแยกแยะความจริงออกจากความเท็จ พระวจนะบอกเราไว้ว่า

...อย่าเชื่อหมดทุกวิญญาณ แต่จงทดสอบดูว่าวิญญาณนั้นๆ มาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะมีผู้พยากรณ์เท็จมากมายเข้ามาในโลก 1 ยอห์น 4:1

พระเยซูตรัสว่า

"จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จ เขามาหาพวกท่านในคราบแกะ แต่ภายในคือสุนัขป่าดุร้าย ท่านจะรู้จักเขาโดยผลของเขา กอหนามจะออกผลเป็นองุ่นและพุ่มหนามจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือไม่?"

มัทธิว 7:15-16

พระเยซูตรัสว่า เราสามารถสังเกตผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จได้โดยการพิจารณาดูสิ่งที่เขาสอน และวิถีการดำเนินชีวิตของเขา ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งจะขัดกับคำสอนของพระคัมภีร์ "ผล" จากริมฝีปากและชีวิตของเขาจะบอกเราว่าตัวตนที่แท้จริงของเขาเป็นเช่นไร

7 ถูกทรยศ

พระเยซูทรงใช้เวลาสามปีเพื่อสั่งสอนคนที่ยอมฟังพระองค์ ดูเหมือนนั้นเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานเกินไป เมื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้น นายแพทย์ลูกาเขียนบันทึกไว้ว่า ในตอนนั้นปลายนั้นพระเยซูทรง...

...พาสาวกทั้งสิบสองคนเลี้ยงออกมาและตรัสบอกพวกเขาว่า "พวกเรา กำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทุกอย่างที่บรรดาผู้เผยพระวจนะเขียนไว้ เกี่ยวกับบุตรมนุษย์จะสำเร็จ พระองค์จะถูกมอบให้คนต่างชาติ พวกเขาจะเยาะเย้ย ดูหมิ่น ถ่มน้ำลายรด โปยตี และฆ่าพระองค์ ในวันที่สามพระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่"

ลูกา 18:31-33

ไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่จะสามารถทำนายล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ในช่วงความตายของตนเอง แต่พระเยซูทรงเป็นยิ่งกว่ามนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะทำให้คำพยากรณ์ทั้งสิ้นของผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณได้สำเร็จเป็นจริง

เหล่าสาวกไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลย...

ลูกา 18:34

หลังจากพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จนำหน้าขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม เมื่อเสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายี และเบธานีบนภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนไป พร้อมตรัสสั่งว่า "จงไปที่หมู่บ้านข้างหน้านั้น เมื่อเข้าไปท่านจะพบลูกลา ซึ่งยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลยตัวหนึ่งผูกอยู่ จงแกะเชือก จูงมาที่นี่ หากใครถามท่านว่า 'ปล่อย ลูกลาทำไม?' จงบอกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ต้องการลูกลานี้' "

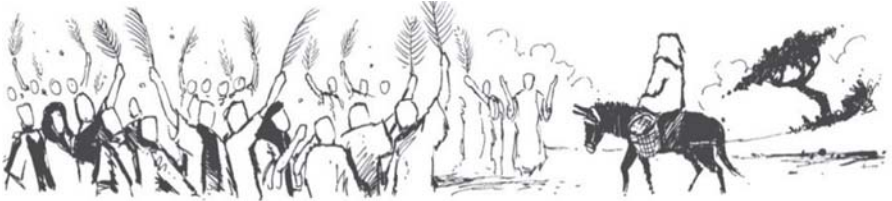
ทั้งสองก็ไปและพบตามที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาไว้ ขณะที่เขากำลังแกะเชือกที่ผูกลูกลา เจ้าของก็ถามว่า "ปล่อยลูกลาทำไม?"

พวกเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการลูกลานี้"

ทั้งสองนำลูกลามาให้พระเยซู เขาเอาเสื่อคลุมของตนปูบนหลังลา ให้พระเยซูประทับ ขณะพระเยซูเสด็จไป ประชาชนก็เอาเสื่อคลุมของตนปูลงบนทาง

เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งเป็นทางลงจากภูเขามะกอกเทศ เหล่าสาวกกลุ่มใหญ่ต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าเสียงดังด้วยความชื่นชมยินดี ในการอัศจรรย์ทั้งหลายที่พวกเขาได้เห็น "สรรเสริญกษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า!" "ขอจงมีสันติสุขในสวรรค์ และพระเกียรติสิริในที่สูงที่สุด!"

ลูกา 19:28-38

ฝูงชนที่ตื่นเต้นได้จัดขบวนพาเหรดนำหน้าพระเยซู ซึ่งตามปกติจะมีไว้เพื่อนักบวชชาวโรมันที่ไปทำสงครามชนะกลับมา พวกเขาปรบมือและโห่ร้องสรรเสริญพระองค์ เพราะหวังใจว่าพระองค์จะทรงช่วยขับไล่ผู้กดขี่ชาวโรมออกไป

พวกเขาได้ทำให้คำเผยพระวจนะที่กล่าวไว้ 500 ปีก่อนหน้านั้นได้สำเร็จเป็นจริง โดยไม่รู้ตัว ผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ได้บันทึกไว้ว่า พระเยซูเจ้าจะทรงได้รับการต้อนรับแบบนั้น

ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย! จงชื่นชมยินดีเหลือล้น ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย!
จงโห่ร้อง ดุเถิด กษัตริย์ของเจ้าเสด็จมาหาเจ้าทรงขอบธรรมและนำความรอดมา
ทรงอ่อนโยนและประทับมาบนหลังลา ทรงลูกลาเสด็จมา เศคาริยาห์ 9:9

แต่ไม่ใช่ทุกคนที่รู้สึกยินดีกับเหตุการณ์นี้ ลูกาบันทึกไว้ว่า:

ฝ่ายฟาริสีบางคนในฝูงชนทูลพระเยซูว่า "ท่านอาจารย์ จงห้ามสาวกของท่าน!" พระองค์ตรัสตอบว่า "เราบอกท่านว่า ถ้าพวกเขานิ่งเสีย ก้อนหินทั้งหลายก็จะเปล่งเสียงร้อง"

เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้และเห็นกรุงเยรูซาเล็ม ก็ทรงร้องไห้ส่งสารกรุงนั้น และตรัสว่า "...วาระนั้นจะมาถึง เมื่อศัตรูของเจ้าก่อเชิงเทินโจมตีและล้อมเจ้าไว้ทุกด้าน

พวกเขาจะเหวี่ยงเจ้าลงกับพื้น ทั้งเจ้ากับลูกหลานภายในกำแพงของเจ้า เขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาเหลือซ้อนทับกันสักก้อน เพราะเจ้า ไม่ได้ตระหนักถึงเวลาที่พระเจ้าเสด็จมาหาเจ้า"

ลูกา 19:39-44

พระเยซูได้ตรัสทำนายถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหลายประการอย่างเจาะจงในปี ค.ศ. 70 ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยในช่วงเวลานั้น แต่ในระยะเวลาไม่ถึง 40 ปี นายพลไทตัสของโรมันก็ได้ยกทัพมาล้อมกรุงเยรูซาเล็ม และทำลายป้อมปราการและพระวิหารจนไม่เหลือก้อนหินที่วางซ้อนทับกันเลยแม้แต่ก้อนเดียว

การวางแผน

อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อ พวกหัวหน้าปุโรหิตกับธรรมาจารย์กำลังหาอุบายที่จะจับพระเยซูมาฆ่า เขาพูดกันว่า "แต่อย่างลางมือช่วงเทศกาลเลยมีฉะนั้นประชาชนจะก่อการจลาจล"

มาระโก 14:1-2

จากมุมมองของฝูงชนที่กำลังโห่ร้องอยู่ในเวลานั้น พวกเขาเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่พระเยซูจะประกาศตัวเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงของอิสราเอล แต่สำหรับพวกผู้นำทางศาสนาที่กำลังวางแผนจะฆ่าพระองค์นั้น พวกเขาถือว่าเป็นสถานการณ์ที่น่าอึดอัดใจอย่างยิ่ง นี่เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้วที่จะกำจัดพระเยซูให้พ้นไป แต่พวกเขากลัวประชาชน เพราะผู้คนกำลังนิยมชมชอบพระองค์เป็นอันมาก

ในช่วงเทศกาลปัสกานั้น กรุงเยรูซาเล็มคลาคล่ำไปด้วยผู้คน หลายคนกำลังคาดหวังและเฝ้าดูการที่พระเยซูจะขับไล่ชาวโรมันออกไป แต่เมื่อเวลาผ่านไปโดยไม่เห็นพระองค์ บ่าวประกาศการเป็นกษัตริย์แต่อย่างใด ความเป็นวีรบุรุษของพระองค์ก็เริ่มเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว

การเลี้ยงปัสกา

พระเยซูทรงบัญชาสาวกสองคนเพื่อให้ไปจัดเตรียมห้องไว้เพื่อการเลี้ยง

พอพลบค่ำพระเยซูเสด็จมาพร้อมกับสาวกทั้งสิบสองคน ขณะที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะอาหารพระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่าคนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือผู้ที่กำลังรับประทานอาหารกับเรา"

เหล่าสาวกก็เสียใจและทูลพระองค์ทีละคนว่า "ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่ ไช้ไหม?"

พระเยซูตรัสว่า "เขาเป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน เป็นคนที่หยิบอาหารจุ่มในชามเดียวกับเรา"

มาระโก 14:17-20

ตอนที่พระเยซูทรงเลือกสาวกสิบสองคนในช่วงสามปีก่อนหน้านั้น พระองค์ทรงทราบแล้วว่ามีคนหนึ่งจะทรยศพระองค์ เป็นไปได้ที่ในขณะนั้นคนทรยศดังกล่าวยังไม่ได้คิดวางแผนการชั่วร้ายใดๆ ไว้ในตอนนั้น แต่คำเผยพระวจนะที่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนล่วงหน้า 1000 ปี ก่อนหน้านั้น ได้สำแดงให้เห็นถึงรากลึกของความบาปที่ชายผู้นี้จะก่อขึ้น ดาวิดได้เขียนไว้ในมุมมองขององค์พระผู้ช่วยให้รอดไว้ว่า

แม้แต่เพื่อนสนิทที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารร่วมกับ
ข้าพระองค์ ยังได้ทรยศหักหลังข้าพระองค์ สดุดี 41:9

ถูกทรยศ

ผู้ทรยศคนนั้นคือ ยูดาส อิสการิโอท ถึงแม้เขาจะเป็นคนเก็บเงินของพวกสาวก แต่เขาก็เป็นคนขโมยด้วย เห็นได้ชัดว่าเขาได้แอบยกยอกเงินไปโดยที่พวกสาวกไม่รู้ตัว แต่พระเยซูทรงทราบ และเห็นได้ชัดว่าซาตานก็รู้เรื่องนี้ด้วย มันกำลังรอโอกาสที่จะโจมตีช่องโหว่ของพระเยซู รอสบโอกาสที่จะขี้ย์พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้ให้ยับเยินตลอดไป บัดนี้ซาตานได้มองเห็นโอกาสของมันแล้ว ยูดาสกำลังยินยอมพร้อมใจ ในขณะที่ขนมปังกำลังถูกส่งต่อไปนั้น มารร้ายก็เริ่มทำการของมัน

ทันทีที่ยูดาสรับขนมปังนั้นซาตานก็เข้าครอบงำเขา... ยอห์น 13:27

นี่คือการครอบงำของซาตาน ยูดาสได้ยินยอมให้มารร้ายใช้ร่างกายของเขา เพื่อทำตามเจตนารมณ์ของมัน

พระเยซูตรัสบอกเขาว่า "ท่านกำลังจะทำอะไรก็ไปทำโดยเร็ว"
แต่ไม่มีสักคนที่ร่วมโต๊ะเสวยเข้าใจว่าทำไมพระเยซูจึงตรัสกับเขาเช่นนี้

ยอห์น 13:27-28

และยูดาสจึงได้ไปพบกับพวกหัวหน้าปุโรหิตและหัวหน้ากองยาม
พระวิหาร และหารือกันว่าเขาจะมอบพระเยซูให้พวกนั้นได้อย่างไร พวกนั้นดีใจ
และตกลงจะให้เงินเขา ลูกา 22:4-5

ชนมปังกับจอก

เรื่องราวของยูดาสนี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่กำลังรับประทานอาหาร ในขณะที่ผู้ทรยศออกไปทำตามแผนการร้ายของตนนั้น พระเยซูก็ทรงรับประทานอาหารของพระองค์ต่อไป นี่เป็นสิ่งที่มีความหมายอย่างยิ่ง

ขณะที่รับประทานอาหารพระเยซูทรงหยิบขนมปัง ทรงขอบพระคุณพระเจ้าแล้วหักส่งให้เหล่าสาวกพร้อมทั้งตรัสว่า "จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา" มาระโก 14:22

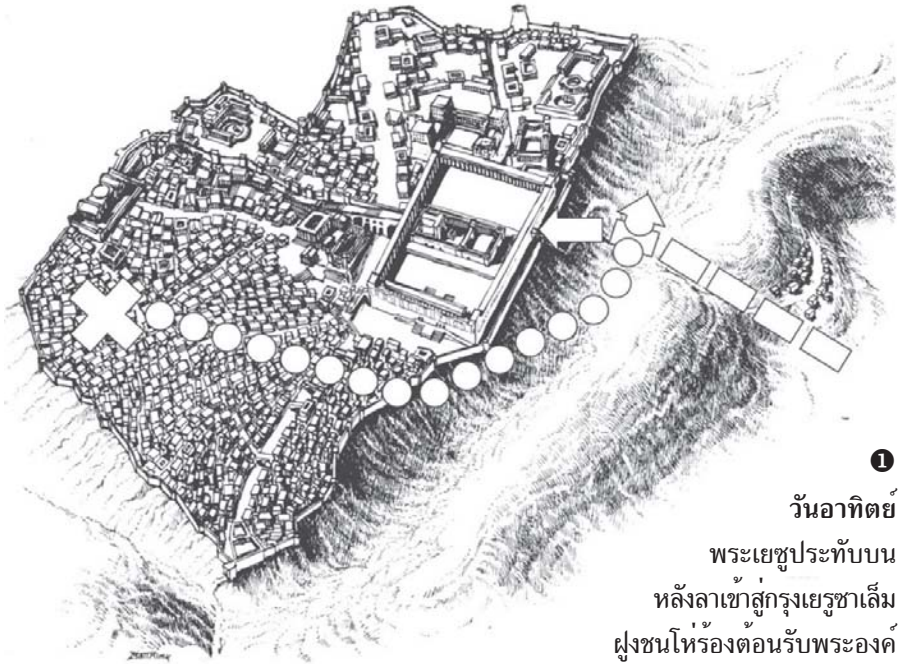
แน่นอน พวกเขาไม่ได้รับประทานเนื้อของพระเยซู แต่พระเยซูตรัสว่า ขนมปังปังสักที่แตกหัก ขนมปังไร้เชื้อนั้น เป็นสัญลักษณ์ถึงถึงพระกายของพระองค์ พวกสาวกคงรู้สึกสับสนอย่างยิ่ง

แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วย ทรงขอบพระคุณพระเจ้าและยื่นให้กับพวกเขา และพวกเขาทุกคนก็ดื่ม พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งหลั่งรินเพื่อคนเป็นอันมาก"

มาระโก 14:23-24

สัญลักษณ์นี้ก็เช่นเดียวกัน พระโลหิตของพระเยซูอีกไม่นานจะถูกหลั่งลงเพื่อคนเป็นอันมาก เราจะได้เห็นถึงความสำคัญของขนมปังและน้ำองุ่นในบทถัดไป

เมื่อร้องเพลงสรรเสริญ*แล้วพวกเขาก็ออกไปยัง | *บทเพลงสรรเสริญ
ภูเขามะกอกเทศ | พระเจ้า
มาระโก 14:26

①

วันอาทิตย์

พระเยซูประทับบน

หลังลาเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม

ฝูงชนโห่ร้องต้อนรับพระองค์

ว่า "โฮซันนา"

② วันจันทร์ถึงวันพุธ

พระเยซูและสาวกสิบสองคนใช้เวลา

อยู่ในเยรูซาเล็มและบ้านเบธานี

③ คืนวันพฤหัสบดี

พระเยซูและสาวกของพระองค์ฉลองเทศกาลปัสก้าร่วมกัน หลังจากร้องเพลงสรรเสริญแล้ว ทั้งหมดจึงออกไปยังสวนเกทเสมานี ซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงภูเขามะกอกเทศ

บทที่ สิบสาม

1. ถูกจับกุม
2. ถูกไต่สวน
3. ถูกเมียนตี
4. ถูกตรึง
5. เป็นขึ้นจากความตาย

1. ถูกจับกุม

พวกเขาหมายถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่าเกทเสมณี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ ขณะที่เราไปอธิษฐาน" พระองค์ทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปกับพระองค์ด้วยทรงเส้าโคก และเป็นทุกขยั้งนัก พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จิตวิญญาณของเราท่วมท้นด้วยความเส้าโคก ทุกขยั้งนักแทบจะตาย จงเผ้าระวังอยู่ที่นี้" พระองค์ทรงดำเนินเลยไปอีกหน้อยหนึ่งแล้วขับลงที่พื้น และทรงอธิษฐานว่าหากเป็นไปได้ขอให้ชั่วโมงนั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์ พระองค์ทรงทูลว่า "อับบา* พระบิดาเจ้าข้า ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอทรงเอาถ้วนี้ไปจากข้าพระองค์ อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์ แต่ขอให้ เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์"

มาระโก 14:32-36

มนุษย์และพระเจ้าในคนเดียวกัน

บางครั้งเมื่อเรานั่งถึงความเป็นพระเจ้าแท้ของพระเยซู ก็เป็นการง่ายที่จะลืมไปว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ด้วยการ ทนทุกข์ไม่ใช่สิ่งที่แปลกประหลาดสำหรับพระเยซู พระองค์

*เป็นคำที่แสดงความรัก
สนิทสนมแบบเดียวกับ
คำว่า พ่อ

ทรงทราบและรู้สึกถึงความเจ็บปวด แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จึงทรงทราบ ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานที่กำลังจะเผชิญในอนาคตด้วย ในภาษาที่ไกล่ชัดดั่งที่ บุตรชายมีต่อพ่อที่รักของตน พระเยซูได้ทรงร้องเรียกว่า "อับบา คุณพ่อขอหาวิธีการอื่น ด้วยเถิด" แต่เมื่อพระองค์ทรงยอมจำนนเจตนารมณ์ของพระองค์ต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ และได้อธิษฐานว่า "ขอให้ เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"

พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสหนึ่งในสาวกสิบสองคนก็ ปรากฏตัวขึ้น มีคนกลุ่มใหญ่ถือดาบถือกระบองมากับเขาด้วย พวกหัวหน้านุโรทิต ธรรมาจารย์ และเหล่าผู้อาวุโสเป็นผู้ส่งคนเหล่านี้มา

ผู้ทรยศได้ตกลงเรื่องอาณัติสัญญาณกับพวกเขาว่า "ผู้ที่เรารูบคือผู้นั้น ให้จับกุมและคุมตัวเขาไป"

มาระโก 14:43-44

พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงเสด็จออกมา และตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการตัวใคร?"

พวกเขาตอบว่า "เยซูชานาชาเรอิ"

พระเยซูตรัสว่า "เราคือผู้นั้น" (และยูดาสผู้ทรยศยืนอยู่กับพวกนั้น)

ยอห์น 18:4-5

คำว่า "ผู้นั้น" ไม่มีปรากฏในต้นฉบับภาษากรีก ที่เพิ่มเข้าไปในภาษาอังกฤษก็เพื่อให้มีความสับสนทางภาษาดีขึ้น แต่กลับกลายเป็นการดึงความสนใจไปจากจุดสำคัญที่พระเยซูตรัสไว้ พระองค์ตรัสตอบคำถามด้วยการเน้นคำว่า "เราคือ" ซึ่งถ้าแปลตามตัวอักษรจะได้ความว่า "บัดนี้เราเป็นพระเจ้า" ดังที่เราได้เห็นไปแล้วว่า คำว่า "เราเป็น" คือพระนามของพระเจ้า และไม่ใช่ใครทั่วไปที่กล่าวถ้อยคำนี้ ซึ่งคงไม่ได้ส่งผลใดๆ แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง

เมื่อพระเยซูตรัสว่า "เราคือผู้นั้น" พวกเขาก็ฝังรอยลึกลงกับพื้น

ยอห์น 18:6

พวกทหารไม่ได้ลึกลงบนพื้นเฉยๆ แต่ถอยกรูดไปด้านหลังก่อนแล้วลึกลง พระเยซูทำให้พวกเขาตัวลอยปลิ่วไปข้างหลังด้วยพลังแห่งพระบารมีของพระองค์ หลังจากที่พวกนั้นหายตกตะลึงและค่อยๆ บัดฝุ่นลุกขึ้นยืนได้แล้ว...

พระเยซูตรัสถามพวกเขาอีกครั้งว่า "พวกท่านต้องการตัวใคร?" และเขาทั้งหลายทูลว่า "เยซูชานาซาเรธ"

ยอห์น 18:7

เราคงแทบจะสัมผัสได้ถึงความกลัวและความยำเกรงของฝูงชน พระเยซูทำให้คนพวกนั้นบั่นบ่วน นี่ไม่ใช่การจับกุมตัวเหมือนที่ผ่านๆ มาเสียแล้ว กำแพงแห่งความมั่นใจของพวกเขาเริ่มร้าวหนักขึ้นไปอีกเมื่อพระเยซูสำแดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงทราบถึงแผนการร่วมมือกันทรยศพระองค์ในครั้งนั้นแล้ว

แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า "ยูดาส ท่านกำลังจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ?"

ลูกา 22:48

ยูดาสตรงเข้ามาหาพระเยซูทันที ทูลว่า "รับบี!" แล้วจับพระองค์

มาระโก 14:45

พวกสาวกที่เหลือทิ้งสิบเอ็ดคนกำลังถูกกระตุ้นให้ลงมือทำอะไรบางอย่างแล้ว ซีโมนมีอาวุธอยู่ในมือ

คนหนึ่งเฝ้าพวกที่อยู่กับพระองค์เอื้อมมือคว้าดาบชักออกมาฟันหูบ่าวของมหาปุโรหิตขาด

มัทธิว 26:51

แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "พอแล้ว!" และทรงแตะต้องหูของคนนั้น และทรงรักษาเขาให้หาย

ลูกา 22:51

เราจะพูดอะไรได้อีก แม้มักอยู่ท่ามกลางความตึงเครียดขนาดนี้ พระเยซูยังทรงนึกถึงผู้อื่น พระองค์ทรงรักษาบาดแผลของมหาปุโรหิต นี่เป็นการกระทำแบบไม่มองการณ์ไกลของเปโตร เขาใจร้อนโดยขาดปัญญา ถ้าจะวัดกันตามสายตามนุษย์แล้ว พวกเขาอาจมีกำลังน้อยกว่าพวกนั้นมาก เราคงอดไม่ได้ที่จะประทับใจในความพยายามของเปโตร อย่างน้อยเขาก็ได้พยายามลงมือแล้ว แต่จริงๆ เปโตรเก่งเรื่องทอดอวนมากกว่าฟันดาบ ถ้าเราเลี้ยงที่คอแล้วไปโดนใบหู ก็แสดงว่ามีมือมีอยู่แค่นั้น

คำถาม และคำถาม

แล้วพระเยซูก็ถามออกไปข้อหนึ่ง เป็นคำถามที่ฟังแล้วคงอึดอัด

พระเยซูตรัสว่า "เราขอการกบฏหรือ? ท่านจึงได้ถือดาบถือกระบองมาจับเรา ทุกวันเรายู่กับพวกท่าน สั่งสอนอยู่ในลานพระวิหารท่านก็ไม่มีจับกุมเรา แต่จะต้องเป็นจริงตามพระคัมภีร์" มาระโก 14:48-49

คำถามจากพระเจ้ามักจะเปิดเผยท่าทีที่แท้จริงภายในใจเราเสมอ ถ้าฝูงชนเหล่านั้นได้หยุดคิดสักหน่อย เขาก็คงรู้ถึงการกระทำที่ไม่คงเส้นคงวาของตนเองดี แต่พวกเขาได้ปักใจที่จะกำจัดพระคริสต์ให้พ้นเสียแล้ว แม้จะได้เห็นฤทธิ์เดชอัศจรรย์ของบรูซผู้ยืนต่อหน้าต่อตา ก็ไม่อาจเปลี่ยนใจพวกเขาได้อีกแม้แต่หน่อย พวกเขากรูสู้กร้าวจึงพากันหนีเอาชีวิตรอดไปในความมืด

แล้วทุกคนก็ทิ้งพระองค์และหนีกันไปหมด มาระโก 14:50

แล้วกองทหารกับผู้บังคับกอง และเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ ยอห์น 18:12

เมื่อเราอ่านเรื่องนี้ก็คงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกถึงความไม่สมเหตุสมผล พระเยซูเพียงพระองค์เดียว แต่กองกำลังที่ส่งไปจับกุมพระองค์นั้นน่าจะมีจำนวนระหว่าง 300-600 คน นอกจากนี้ยังมีพวกเจ้าหน้าที่ของยิว พวกปุโรหิต และบรรดาคนรับใช้ น่าจะเป็นการจัดกำลังที่เกินกว่าเหตุอยู่แล้ว แต่เราคงอดสงสัยไม่ได้ว่าสัก ๆ ในใจแล้วพวกเขาคงรู้สึกหวั่นว่าจะรับมือพระองค์ไม่ไหว พวกเขารีบมัดพระเยซูไว้ ซาดานคงปิติยินดีในเรื่องนี้อย่างล้นพ้น

การหมิ่นประมาทพระเจ้าคือการกระทำใดก็ตามที่ส่งผลเสียต่อคุณลักษณะของพระเจ้า การที่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งจะเรียกตัวเองว่าเป็นพระยาห์เวห์นั้นต้องถือว่าเป็นการหยาบหยามพระเจ้าอย่างยิ่ง แต่พระเยซูไม่ใช่แค่มนุษย์ธรรมดา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ทั้งกายาฟัสและพวกผู้นำยิวคนอื่นๆ ไม่มีใครเชื่อพระองค์เลย ดังนั้น...

...พวกเขาทั้งหมดเห็นพ้องกันว่าพระองค์ควรรับโทษถึงตาย

มาระโก 14:64

แต่มีปัญหายุ่งยากหนึ่ง สภาแซนเฮดรินไม่มีอำนาจที่จะตัดสินลงโทษประหารชีวิตใคร มีเพียงพวกโรมันเท่านั้นที่สามารถทำอย่างนั้นได้ เพราะการเปิดศาลในเวลากลางคืนเป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย สภาแซนเฮดรินจึงนัดประชุมกันอีกครั้งในทันทีที่ดวงอาทิตย์ขึ้นเพื่อดำเนินตามกระบวนการทางกฎหมายในการไต่สวนพระเยซู พระองค์คงจะเหนื่อยจนหมดแรงแล้ว เพราะไม่ได้บรรทมมาตลอดคืน และพวกเขาได้สั่งให้โยยพระองค์อย่างรุนแรงเพื่อแสดงให้เห็นว่าใครคือผู้มีอำนาจที่แท้จริง

จากนั้นที่ประชุมทั้งหมดจึงลุกขึ้น นำพระองค์มาพบปีลาต

ลูกา 23:1

ปอนตัส ปิลาต

ปอนตัส ปิลาต ผู้ว่าราชการเมืองยูเดีย มีสิทธิอำนาจของจักรพรรดิโรมันหนุนหลังอยู่อย่างเต็มที่ เนื่องจากศาลของพวกเขายิวไม่สามารถสั่งลงโทษประหารชีวิตได้ พวกเขาจึงต้องยื่นมือทางการโรมเพื่อการนี้ ปีลาตคือคนที่พวกเขาต้องการ พวกผู้นำในวิหารรู้ว่าเขาเป็นคนหัวอ่อน จึงหาวิธีจูงใจปีลาตบ้างเล็กน้อย

และพ้องว่า "เราพบว่าชายผู้นี้ยุ่งคนในชาติของเรา เขาคัดค้านการเสียดินแดนให้ซีซาร์และอ้างตัวเป็นพระคริสต์ กษัตริย์องค์หนึ่ง" ลูกา 23:2

พระเยซูไม่เคยห้ามสาวกของพระองค์ไม่ให้เสียดินแดน ความจริงแล้วพระองค์ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามเสียอีก นี่เป็นการมุสาแบบซึ่ง ๆ หน้า แต่ส่วนอีกเรื่องหนึ่งนั้นเป็นความจริงที่พระเยซูกล่าวอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์

ดังนั้นปีลาตจึงถามพระเยซูว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?"

พระเยซูตรัสว่า "ใช้อย่างที่ท่านว่า" พระเยซูตรัสว่า "อาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ มีฉะนั้นคนของเราย่อมต่อสู้เพื่อป้องกันไม่ให้พวกยิวจับกุมเรา แต่ที่อาณาจักรของเรามาจากที่อื่น" ลูกา 23:3, ยอห์น 18:36

การครอบครองของพระเยซูเริ่มต้นจากภายในหัวใจ พระองค์ไม่ได้ไต่หาตำแหน่งทางการเมือง

ปีลาตกล่าวว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านก็เป็นกษัตริย์นะสิ!"

พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดถูกที่ว่าเราเป็นกษัตริย์ อันที่จริง เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเราเข้ามาในโลกเพื่อเป็นพยานถึงความจริง ทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเรา"

ปีลาตถามว่า "อะไรคือความจริง?" ยอห์น 18:37-38

ปีลาตถามได้ตรงเป้า แต่เขาไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะรับฟังเรื่องใดๆ เขาไม่รอฟังคำตอบเสียด้วยซ้ำ

ไม่มีความผิด

แล้วก็กลับออกมาหาพวกยิวอีกครั้งและกล่าวว่า "เราพบว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิดตามข้อกล่าวหา" ยอห์น 18:38

ปีลาตไม่ได้วางใจในพวกปุโรหิต ในฐานะผู้ว่าการของโรมัน เขารู้ว่าพวกยิวเกลียดชังเขา และเขาก็มีเหตุผลที่จะเชื่อว่า พวกปุโรหิตไม่ได้สนใจปกป้องประโยชน์ของซีซาร์ แต่อย่างไร สภาแซนเฮดรินคงมีเจตนาซ่อนเร้นบางอย่างที่อยากให้พระเยซูถูกประหาร

แล้วปีลาตจึงประกาศแก่พวกหัวหน้าปุโรหิตและฝูงชนว่า "เราไม่พบมูลเหตุใดๆ ว่าชายผู้นี้ทำผิดตามข้อกล่าวหา"

แต่พวกนั้นยืนยันกรานว่า "เขาใช้คำสอนปลุกปั่นประชาชนทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มตั้งแต่กาลิลีตลอดทางมาจนถึงที่นี่"

ปีลาตได้ฟังเช่นนั้นจึงถามว่าชายผู้นี้เป็นชาวกาลิลีหรือ เมื่อทราบว่าเป็นคนในท้องที่ของเฮโรด เขาจึงส่งพระองค์ไปพบเฮโรด ซึ่งเวลานั้นอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย ลูกา 23:4-7

ปีลาตมีอำนาจที่จะไต่สวนคดีของพระเยซู แต่สถานการณ์เริ่มอึดอัดมากขึ้นเรื่อย ๆ พระเยซูถูกกล่าวหาว่ายุยงให้ผู้คนก่อการกบฏ แล้วเขาจะรายงานต่อผู้บังคับบัญชาในกรุงโรมได้อย่างไร หากพระเยซูเป็นผู้ปลุกปั่นให้เกิดการจลาจลขึ้นมาจริง ๆ คงจะเป็นการง่ายกว่าที่จะโยนเรื่องยุ่ง ๆ ทั้งหมดไปให้เฮโรดรับผิดชอบ ถึงอย่างไรเฮโรดก็ไม่ได้เป็นเพื่อนสนิของเขาดังนั้นปีลาตจึงส่งเรื่องต่อไปยังเฮโรด

เฮโรด อันติพาส

เฮโรด อันติพาส เป็นโอรสของเฮโรดมหาราช เฮโรดเป็นเหมือนหุ่นเชิดที่รัฐบาลโรมตั้งไว้ให้ปกครองเหนือแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดของพระเยซู เขาเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลปัสกาเป็นประจำทุกปี นายแพทย์ลูกาบันทึกไว้ว่า...

เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซูก็ดีใจมาก เพราะอยากเห็นพระองค์มานานแล้ว จากที่ได้ยินมาเฮโรดหวังจะเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง เฮโรดชักถามพระองค์หลายประการ แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสตอบเลย ลูกา 23:8-9

พระเยซูทรงทราบว่าเฮโรดไม่ได้สนใจที่จะรู้จักสัจจะแต่อย่างใด เขาเพียงแค่อยากชมการอัศจรรย์เป็นขวัญตา และได้แสดงอาการดูหมิ่นพระเยซูออกมา แต่พระเยซูไม่ได้สนองตอบเฮโรด พระองค์ทรงสงบนิ่ง

พวกหัวหน้าปุโรหิตและธรรมาจารย์ยืนอยู่ที่นั่น และพองรัง้องพระองค์อย่างเอาเป็นเอาตาย จากนั้นเฮโรดกับเหล่าทหารก็เยาะเย้ยดูหมิ่นพระองค์ เอาเสื้อชุดงามส่งมาให้พระองค์สวม แล้วส่งพระองค์กลับมาทาบิลาต ในวันนั้น เฮโรดกับบิลาตกลายเป็นมิตรกันทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นศัตรูกัน

ลูกา 23:10-12

3 ถูกเบียดเบียน

นับแต่ถูกจับกุมตัว พระเยซูทรงถูกไต่สวนในศาลถึงห้าครั้ง สามครั้งเป็นศาลของพวกยิว และอีกสองครั้งเป็นของโรม ครั้งที่หกต่อหน้าปีลาต จะเป็นครั้งสุดท้ายของพระองค์ มาถึงตอนนั้นชาวใต้แพร่สะพัดไปแล้วทั่วเมือง บัดนี้ไม่ได้มีเพียงแค่มหาปุโรหิตและสภาแซนเฮดรินเท่านั้นที่กล่าวหาพระองค์ ผู้ชนอารมณฺ์แปรปรวนก็ได้เข้ามาร่วมสมทบพวกเขาด้วย ไม่กี่วันก่อนคนเหล่านี้ได้ไต่ฟ้องว่า "ขอ क्षัตริย์จงทรงพระเจริญ" แต่ตอนนี้กลับพากันร้องคำรามอย่างโกรธแค้นว่า "ตรึงเขาเสีย" ปีลาตกำลังตกอยู่ในที่นั่งลำบากยิ่งเขาไต่สวนพระเยซูก็ยิ่งรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ไม่ธรรมดาเกี่ยวกับบุรุษผู้นี้

ปีลาตเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกผู้นำ และประชาชนมาพร้อมหน้ากัน แล้วกล่าวกับพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายนำตัวชายผู้นี้มาพบเรา ในฐานะผู้ยั้งประชาชนให้กบฏ เราได้ไต่สวนต่อหน้าพวกท่านแล้ว และไม่พบมูลเหตุใดๆ ว่าชายผู้นี้ผิดตามข้อกล่าวหาของพวกท่าน เฮโรดก็เช่นกัน เพราะเฮโรดส่งเขากลับมาหาเราดังที่ท่านเห็นอยู่ เขาไม่ได้ทำอะไรที่สมควรรับโทษถึงตาย ฉะนั้นเราจะลงโทษเขาและปล่อยเขาไป" ลูกา 23:13-16

ทั้งเฮโรดและปีลาตต่างก็ไม่พบความผิดใดๆ ในพระเยซูที่จะทำให้ตัดสินประหารชีวิตพระองค์ได้ จริง ๆ แล้วมันดูเหมือนไม่มีใครสามารถกล่าวหาพระองค์ในเรื่องทางอาญาใดๆ ได้เลย ปีลาตหวังจะเอาใจประชาชนจึงพยายามหาทางประนีประนอม ซึ่งจะประกอบไปด้วยสองขั้นตอนด้วยกันคือ

1. เขาจะสั่งให้โยยพระเยซู:

นี่ไม่ใช่การโยยตีแบบธรรมดาทั่วไป แต่ที่ใช้จะเป็นท่อนไม้ที่มีแส้หนังผูกติดอยู่ตรงปลายด้านหนึ่ง แส้หนังแต่ละเส้นจะมีเศษกระดูกหรือโลหะแหลมคมผูกติดตรงปลาย คนที่ถูกลงโทษจะถูกมัดแขนเข้ากับท่อนไม้ที่อยู่เหนือศีรษะ เพื่อเปิดแผ่นหลังให้โดนเชี่ยนได้อย่างเต็มที่ เมื่อแส้ถูกฟาดลงมาแต่ละครั้ง เศษกระดูกและโลหะก็จะเฉือนลึกเข้าไปในเนื้อ เมื่อเขากระชากแส้กลับ มันก็จะเฉือนเศษเนื้อติดออกไปด้วย การโยยตีชนิดนี้เป็นสิ่งที่ทารุณมากจนบางครั้งทำให้นักโทษตายได้เลย

ตามกฎหมายแล้ว การโยยติจะใช้เพื่อลงโทษนักโทษที่ถูกตัดสินคดีจนถึงที่สุดแล้วเท่านั้น ปีลาตจึงกล่าวออกไปว่า พระเยซูไม่ได้มีความผิดอันใด เพราะการเขียนตีของพวกโรมันถือเป็นการลงโทษที่น่าสยดสยองอย่างยิ่ง ปีลาตจึงคิดว่าการลงโทษด้วยการเขียนก็คงพอทำให้คนที่กล่าวหาพระเยซูสามารถยอมรับข้อเสนอดีไปของเขาได้

2. เขาจะปล่อยตัวพระเยซูไป:

เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะปล่อยตัวนักโทษร้ายแรงในช่วงเทศกาลปัสกา เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งไมตรีจิตระหว่างกัน ปีลาตเสนอให้ทำการปล่อยตัวพระเยซูหลังจากที่ถูกโยยติแล้ว แต่ฝูงชนกลับพากันร้องเป็นเสียงเดียวกันว่า

"กำจัดคนนี้เสีย! ปล่อยบารับบัสให้เรา!" (บารับบัสถูกจับเข้าคุกข้อหา
ก่อการจลาจลในกรุงเยรูซาเล็มและฆ่าคน) ลูกา 23:18-19

บารับบัสนั้นมีโทษฐานก่อการกบฏและฆ่าคนอย่างแน่ชัดแล้ว เขากำลังรอคิวที่จะรับโทษประหารชีวิต แต่ตอนนี้ฝูงชนกลับพากันเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระเยซูผู้ปราศจากความผิด และปล่อยตัวบารับบัสนักโทษประหารเสีย

ปีลาตอยากปล่อยพระเยซูจึงพูดโน้มน้าวพวกเขาอีก แต่พวกนั้น
เฝ้าร้องตะโกนว่า "ตรึงเขาที่ไม้กางเขน! ตรึงเขาที่ไม้กางเขน!"

ปีลาตกล่าวกับพวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ทำไม? เขาทำผิดอะไร?
เราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรที่สมควรมีโทษถึงตาย ฉะนั้นเราจะลงโทษและปล่อย
เขา" ลูกา 23:20-22

จากนั้นปีลาตจึงให้เอาตัวพระเยซูไปโยยติ ยอห์น 19:1

พวกทหารเอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระเยซูและ
ให้ทรงเสื้อคลุมสีม่วง แล้วเขาเข้ามาหาพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าและกล่าวว่า
"ข้าแต่กษัตริย์ของชาวยิว ขอจงทรงพระเจริญ!" และพวกเขาตบพระพักตร์ของ
พระองค์ ยอห์น 19:2-3

การเย้ยหยันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคำตัดสินของปีลาต เสื้อคลุมสีม่วงนั้นปกติเป็น
อาภรณ์ของกษัตริย์ ส่วนหนามที่นำมาทำเป็นมงกุฎของจักรพรรดินั้นคือการล้อเลียนที่
โหดร้าย นี่คือการเย้ยหยันอย่างร้ายแรงที่สุด เจ็ดร้อยปีก่อนหน้านั้นผู้เผยพระวจนะอิสยาห์
ได้บันทึกไว้ว่า

เขาถูกมนุษย์คูหมิ่นและทอดทิ้ง... และเราก็ไม่นับถือเขา

อิสยาห์ 53:3

ปีลาตออกมาอีกครั้งหนึ่งและกล่าวกับพวกยิวว่า

"ดูเถิด เรากำลังนำตัวเขาออกมาให้ท่าน ท่านจะรู้ว่าเราไม่พบว่าเขาทำอะไรผิดตามข้อกล่าวหา" เมื่อพระเยซูออกมา พระองค์ทรงสวมมงกุฏหนาม และเสื่อคลุมสีม่วง ปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "เขาอยู่ที่นั่นแล้ว!" ยอห์น 19:4-5

สัก ๆ ในใจแล้ว ปีลาตคงรู้ว่าเขาได้ละเว้นความยุติธรรมไปแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาหวังว่า ชายผู้เลือดอาบ เนื้อตัวชาตวันและสวมมงกุฏหนามผู้นี้ คงจะทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกสงสารขึ้นมาได้บ้าง

ทันทีที่พวกหัวหน้าปุโรหิตและเจ้าหน้าที่เห็นพระองค์ก็ร้องตะโกนว่า "ตรึงกางเขน! ตรึงกางเขน!"

แต่ปีลาตตอบว่า "พวกท่านรับตัวเขาไปตรึงที่ไม้กางเขนเถิด สำหรับเรา เราไม่พบว่าเขาทำอะไรผิด" ยอห์น 19:6

ปีลาตรู้ว่าพวกเขาจะท่าง่ายนั้นไม่ได้ ศาลของพวกยิวไม่มีสิทธิที่จะตัดสินประหารชีวิตใคร

พวกยิวยื่นกรานว่า "เรามีบทบัญญัติและตามบทบัญญัตินั้นเขาต้องตายเพราะเขาอ้างตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า"

เมื่อปีลาตได้ยินเช่นนี้ก็ยิ่งตกใจกลัว จึงกลับเข้ามาในวังและทูลถามพระเยซูว่า "ท่านมาจากไหน?" แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสตอบ ยอห์น 19:7-9

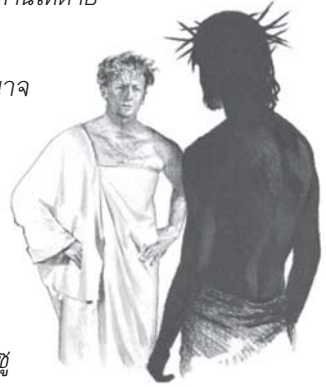
ปีลาตรู้มาก่อนหน้านั้นแล้วว่า พระเยซูมาจากกาลิลี นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เขาส่งพระองค์ไปหาเฮโรด แต่ตอนนี้ปีลาตถามพระองค์อีกครั้งว่าพระองค์มาจากไหน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ปีลาตกำลังรู้สึกเครียดกับใครบางคนที่อ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า! ชาวกรีกเชื่อกันว่า เทพเจ้าจะลงมาจากภูเขาโอลิมปัสเพื่อมาผูกสัมพันธ์กับมนุษย์ บางทีปีลาตอาจคิดว่าพระเยซูคงเป็นหนึ่งในเทพเจ้าเหล่านั้น แน่นนอน นี่ต้องไม่ใช่อาชญากรรมธรรมดาเป็นแน่ แต่วิธีที่พระองค์รับมือกับการขึ้นศาลก็สำแดงให้เห็นถึงความสงบและความมั่นใจชนิดที่ทำให้เขาต้องรู้สึกลำบากใจอย่างยิ่งแล้ว *เยซู ท่านมาจากไหน? แต่...*

พระเยซูไม่ได้ตรัสตอบ ปีลาตกล่าวว่า "ท่านไม่ยอมพูดกับเราหรือ? ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยตัวท่านหรือตรึงท่านให้ตายที่ไม่กางเขนก็ได้?"

พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านไม่อาจมีอำนาจเหนือเราหากเบื้องบนไม่ประทานลงมา..."

นับแต่นั้น ปีลาตก็หาทางปล่อยพระเยซู แต่พวกยิวตะโกนไม่หยุดว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ใครที่อ้างตัวเป็นกษัตริย์ก็เป็นปฏิปักษ์กับซีซาร์"

เมื่อปีลาตได้ยินเช่นนั้นก็นำตัวพระเยซูออกมาและนั่งบนบัลลังก์ พิพากษาในบริเวณที่เรียกกันว่า ลานศิลา (ภาษาอารเมค เรียกว่า กับบาธา) วันนั้นเป็นวันเตรียมของสัปดาห์ปัสกา เป็นเวลาราวเที่ยงวัน ปีลาตกล่าวกับพวกยิวว่า "นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน"

ยอห์น 19:9-14

วันเตรียมนั้นเป็นวันที่พวกเขาต้องฆ่าลูกแกะปัสกา

ปีลาตกล่าวกับพวกยิวว่า "นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน"

แต่พวกเขาร้องตะโกนว่า "เอาตัวเขาไป! เอาตัวเขาไป! ตรึงเขาที่ไม่กางเขน!" ปีลาตถามว่า "จะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านที่ไม่กางเขนหรือ?" พวกหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า "นอกจากซีซาร์แล้วเราไม่มีกษัตริย์"

ยอห์น 19:14-15

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่พวกยิวปฏิเสธความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู พวกเขาได้เลือกเอาซีซาร์ของโรมมาแทนพระเจ้า

แต่พวกเขายังยืนกราน ตะโกนเรียกร้องเสียงดังให้ตรึงพระองค์ที่
ไม้กางเขน และเสียงตะโกนของพวกเขาขณะ ดั่งนั้นปีลาตจึงตัดสินใจที่จะทำตาม
ข้อเรียกร้องของพวกเขา เขาปล่อยคนที่พวกเขาขอ คือนักโทษที่ก่อการกบฏ
และฆ่าคน แล้วมอบพระเยซูให้พวกเขาไปจัดการตามใจชอบ ลูกา 23:23-25

บาร์บัสได้รับการปล่อยตัวแล้ว แต่พระเยซูได้ถูกมอบ...

...ให้พวกเขาไปตรึงที่ไม้กางเขน ยอห์น 19:16

4 ถูกตรึง

ดังนั้นพวกทหารจึงคุมตัวพระเยซูไป พระองค์ทรงแบกกางเขน
ของพระองค์ไปยังสถานแห่งหัวกระโหลก (ซึ่งในภาษาอารเมคเรียกว่า กลโกธา)²
ที่นั่นเขาตรึงพระองค์บนไม้กางเขนกับอีกสองคนขนานข้างและพระเยซูทรง
อยู่ตรงกลาง ยอห์น 19:16-18

การตรึงบนไม้กางเขนเป็นวิธีการลงโทษอย่างเป็นทางการของโรม มีไว้สำหรับทาส
หรืออาชญากรเท่านั้น นี่เป็นวิธีการปกติสำหรับการตัดสินลงโทษ ประวัติศาสตร์ทั่วไปบันทึกไว้ว่า
มีการตรึงคนพร้อมกันนับร้อยคน จากการศึกษาค้นคว้า พบว่ามีการตรึงอยู่หลายรูปแบบ ได้แก่

ตรึงไว้กับลำต้นไม้ เหยื่อจะถูกมัดหลังติดกับต้นไม้ แล้วเอาตะปูตอกตรึงไปตาม
กิ่งก้านสาขาของต้นไม้ นั้น โยเซฟัส นักประวัติศาสตร์ชาวยิวในศตวรรษแรก
บันทึกว่า ทหารโรมันชอบหาความสำราญให้ตนเองโดยการตรึงเชลยศึก
ในท่าแปลกๆ³

ตรึงไว้กับท่อนไม้ที่ตั้งตรง เป็นเสาธรรมดาก็ฝังอยู่กับพื้น มือจะถูกตะปูตรึงไว้
เหนือศีรษะ

ตรึงไว้กับไม้ไขว้กัน ใช้ไม้สองท่อนฝังไว้เป็นมุมทแยงเข้าหากัน ร่างกาย
จะถูกตรึงแผ่ขยายออกไปตามท่อนไม้ โดยที่มือและเท้าถูกตอกตรึงปลายมุมเสา
ทั้งสิ้น⁴

ตรึงไว้กับไม้รูปตัวทีใหญ่ เป็นเสาไม้ที่ไม่มีแผ่นดกขวางอยู่ด้านบน คาดว่า
นี่เป็นไม้กางเขนที่ใช้กันมากที่สุดนอกจากแบบที่ตรึงอยู่กับต้นไม้ แขนจะถูก
เหยียดออกไปด้านข้าง ตามแนวของไม้แผ่นที่ขวางอยู่ด้านบน

ตรึงไว้กับไม้กางเขนรูปตัวที่เล็ก ตามปกติจะเก็บไว้ใช้สำหรับอาชญากรที่มีชื่อเสียงเลวร้าย พร้อมด้วยป้ายแจ้งข้อหาติดอยู่ส่วนบนสุดของไม้กางเขน นี้คือไม้กางเขนแบบที่พระเยซูถูกตรึง

ตามปกติ เหยื่อจะถูกดึงแขนเหยียดออกไปด้านข้างด้วยกายเปลือยเปล่า มือและเท้าจะถูกตรึงไว้ด้วยตะปูที่แทงทะลุตรงข้อมือและข้อเท้า หนึ่งพันปีก่อนหน้านั้น พระยาห์เวห์ได้สั่งให้กษัตริย์ดาวิดเขียนบทสวดที่บ่งชี้ถึงวิธีการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไว้ในบทสวดที่บทนั้นดาวิดบ่งชี้ถึงคำตรัสของพระเจ้าไว้ว่า...

...พวกเขาตีผมและเท้าของข้าพระองค์

สดุดี 22:16

นี่เป็นข้อความที่เขียนไว้เป็นเวลานานก่อนที่อาณาจักรโรมันจะเรืองอำนาจเสียอีก และเป็นเวลาประมาณ 800 ปีก่อนที่โรมันจะยอมรับการตรึงไม้กางเขนเป็นวิธีการลงโทษอย่างเป็นทางการของพวกเขา

จนถึงทุกวันนี้ การตรึงกางเขนถือเป็นวิธีการลงโทษที่โหดร้ายที่สุด การที่ถูกตรึงโดยแขนเหยียดออกไปทั้งสองข้างนั้น ทำให้เกิดแรงกดดันบริเวณกะบังลมจนหายใจด้วยความยากลำบาก ถ้าต้องการหายใจเข้า ผู้ถูกตรึงจะต้องยืดตัวขึ้นโดยการดึงแขนเข้ามา และดันเท้าลงไป เพื่อให้กะบังลมมีช่องว่างพอที่จะทำงาน ซึ่งการดึงและดันแขนขาโดยที่มีตะปูติดตรึงอยู่เช่นนี้จะทำให้เกิดความเจ็บปวดอย่างสุดแสนทรมาน เมื่อนักโทษหมดแรงจนไม่สามารถยับยั้งลำตัวได้อีก เขาก็จะหายใจไม่ออกและตายไปในที่สุด

ปิลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว พวกเขาหลายคนได้อ่านป้ายนี้เพราะที่ซึ่งพระเยซูถูกตรึงไม้กางเขนนั้นอยู่ใกล้กรุงและป้ายนั้นเขียนไว้เป็นภาษาอารเมค ลาตินและกรีก

ยอห์น 19:19-20

จับสลาก

เมื่อพวกเขาตรึงพระเยซูที่ไม้กางเขนแล้วก็นำฉลองพระองค์มาแบ่งเป็นสี่ส่วน ได้ไปคนละส่วน เหลือไว้แต่ฉลองพระองค์ชิ้นในซึ่งไม่มีตะเข็บทอเป็นผืนเดียวตั้งแต่บนจรดล่าง เขาพูดกันว่า "อย่าฉีกแบ่งเลย ให้เราจับสลากกันว่าใครจะได้เสื้อตัวนี้" ทั้งนี้เพื่อจะเป็นจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่า "เขาทั้งหลายเอาเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์มาแบ่งกัน และเอาเสื้อผ้าของข้าพระองค์มาจับฉลาก" พวกเขาทำเช่นนี้แหละ

ยอห์น 19:23-24

การจับสลาก เป็นวิธีการลดแรงกดดันจากการทำงานที่มีมือเปื้อนเลือด เมื่อพวกทหารนั่งอยู่ใต้ไม้กางเขนของพระเยซู และอาจกำลังโยนเหรียญกันในหมวกเหล็กอยู่นั้น พวกเขาไม่มีทางที่จะรู้เลยว่ากำลังทำให้คำเผยพระวจนะเก่าแก่ได้สำเร็จเป็นจริง

ทั้งนี้เพื่อจะเป็นจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่า "เขาทั้งหลายเอาเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์มาแบ่งกัน และเอาเสื้อผ้าของข้าพระองค์มาจับฉลาก" พวกทหารทำเช่นนี้แหละ

ยอห์น 19:24 สดุดี 22:18

การเยาะเย้ย

ขณะที่เวลากำลังผ่านไปช้า ๆ...

...ประชาชนพากันยื่นดูและพวกผู้นำพูดถากถางพระองค์ว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า เป็นผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ก็ให้เขาช่วยตนเองให้รอดเถิด"

พวกทหารก็มาเยาะเย้ยพระองค์ด้วย พวกเขาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ แล้วพูดว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวก็จงช่วยตนเองให้รอดเถิด"

ลูกา 23:35-37

ในสดุดีที่กษัตริย์ดาวิดเขียนเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิยาห์นั้น ท่านได้เผยพระวจนะถึงการเยาะเย้ยแบบนี้ไว้ด้วย

"เขาวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าช่วยเขาสี ในเมื่อพระองค์บิดยินดีในตัวเขาก็ให้พระองค์ช่วยกู้เขาสี"

สดุดี 22:8

ดาวิดบันทึกถ้อยคำของพระเมสสิยาห์ไว้ว่า...

แต่ข้าพระองค์เป็นตัวแทนคน ไม่ใช่คน ผู้คนก็ประณาม ประชาชนก็ดูแคลน คนทั้งปวงที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยัน พวกเขาสำยหน้า สดุดี 22:6-8

ขณะที่พระเยซูถูกแขวนไว้บนกางเขนนั้น คำพยากรณ์ต่าง ๆ สำเร็จเป็นจริงทั้งหมด แม้แต่ส่วนที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อย

กัศนะสองอย่าง

โจรสองคนที่ถูกตรึงพร้อมกับพระเยซูนั้น ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพระเยซูด้วย นายแพทย์ลูกาได้บันทึกไว้ว่า

อาชญากรคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่ที่นั่นพูดสลับประมาทพระองค์ว่า "เจ้าเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? จงช่วยตนเองกับเราให้รอด!"

แต่อีกคนตำหนิเขาว่า "เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ ในเมื่อเจ้าเองก็ต้องโทษสถานเดียวกัน? เราถูกลงโทษอย่างยุติธรรมเพราะเราได้รับสิ่งที่สมควรกับการกระทำของเราแล้ว แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรผิด"

แล้วเขาพูดว่า "พระเยซูเจ้าข้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์"

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"

ลูกา 23:39-43

พระเยซูได้ทรงให้คำมั่นกับโจรคนนั้นว่า เมื่อเขาตายไปแล้ว วิญญาณของเขาจะพบกับพระองค์อีกครั้งในสวรรค์ ที่พระเยซูตรัสตั้งนั้นได้ก็เพราะพระองค์ทรงทราบว่าชายผู้นั้นได้ไว้วางใจให้พระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

เวลานั้นประมาณเที่ยงวัน เกิดมืดมัวไปทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง

ลูกา 23:44

เวลาบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอโลอี เอโลอี ลามาสะบักธานี?" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?"

มาระโก 15:34

อีกครั้งที่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนไว้ 1000 ปีก่อนหน้า เป็นคำพูดของพระเมสสิยาห์ว่า

พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?

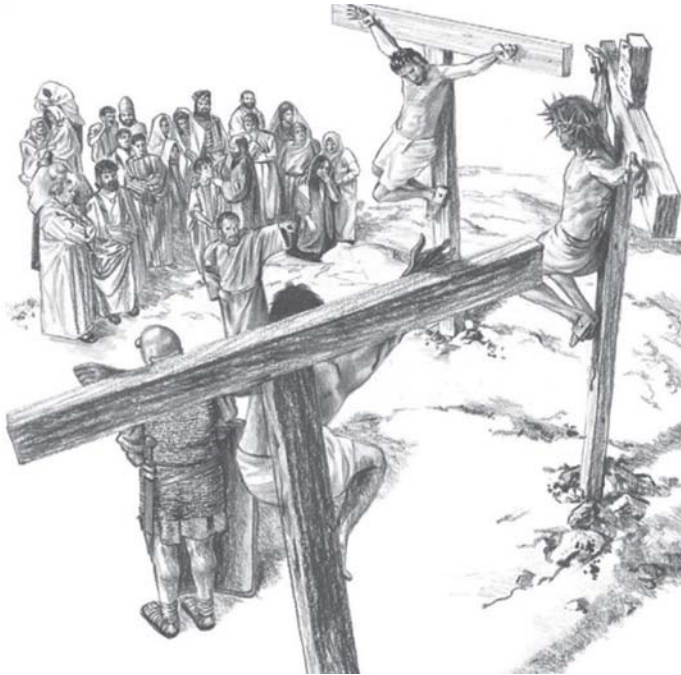
สดุดี 22:1

การที่พระเยซูได้ร้องออกมาเสียงดังเช่นนี้ ไม่ได้เป็นสิ่งที่ไร้เหตุผล เราจะมาพิจารณาถึงความหมายของมันในบทถัดไป

ช่วงเวลาสุดท้ายของพระเยซูบนไม้กางเขนนั้นมีความสำคัญมากจนเราไม่อาจเน้นได้มากพอ พระคัมภีร์กล่าวว่า

พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "พระบิดา ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์..."

และก็ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว"... จากนั้นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และ
สิ้นพระชนม์

ลูกา 23:46 และ ยอห์น 19:30

ม่านในพระวิหารก็ขาดเป็นสองส่วนตั้งแต่บนจรดล่าง

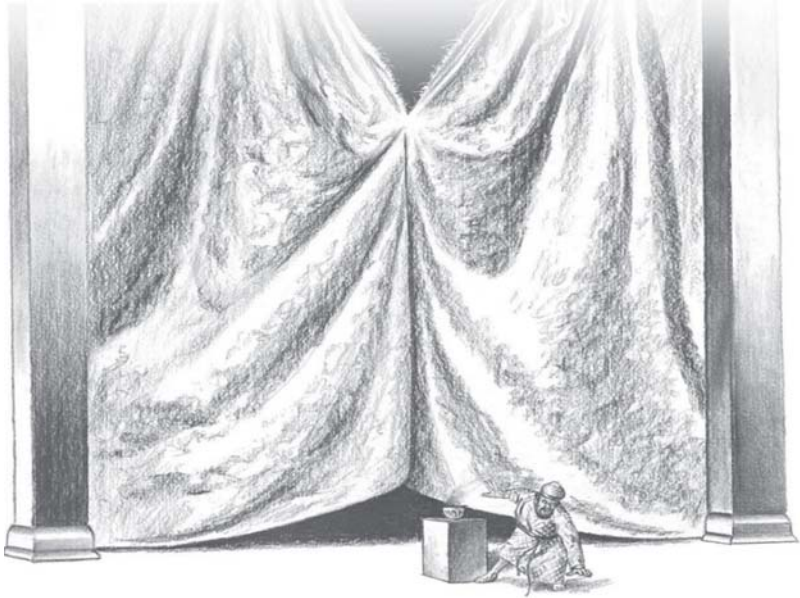
มาระโก 15:38

พระเยซูสิ้นพระชนม์ไปแล้ว ไม่ใช่เรื่องยากที่จะจินตนาการว่า อาณาจักรแห่ง
วิญญาณชั่วคงจะสิงโลดกันอย่างยิ่ง ซาตานและสมุนของมันได้ทำสำเร็จอย่างเหนือความ
คาดหมาย จากมุมมองของพวกมันนั่น พวกมันได้ประหารพระยาห์เวห์ไปแล้ว ผู้ปลดปล่อย
ที่ทรงสัญญาไว้นั้นได้ตายไปแล้ว ซาตานและสมุนของมันได้รอดพ้นจากบึงไฟนรกแล้ว
แล้วมันจริงหรือเปล่า

มีสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาสุดท้ายบนไม้กางเขนนั่น ซึ่งน่าจะทำให้ซาตาน
รู้สึกวุ่นวายใจได้ ทำไมม่านในพระวิหารจึงขาดออกจากกัน ตั้งแต่ด้านบนลงถึงด้านล่าง
และทำไมพระเยซูถึงได้ร้องออกมาว่า "สำเร็จแล้ว" ด้วยเสียงอันดังขนาดนั้น

ผ้าม่านฉีกขาด

โปรดจำไว้ว่า พระวิหารคือแบบจำลองอันถาวรของพลับพลาต้นแบบ ผ้าม่านที่เรา กล่าวถึงนี้เป็นสิ่งที่กั้นระหว่างห้องวิสุทธิสถาน กับห้องอภิสุทธิสถานอันศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยที่ผ้าม่านนี้ขาดออกจากกัน

ประการแรก พระคัมภีร์กล่าวว่าผ้าม่านจะปกปิดไม่ให้มนุษย์ได้มองเห็นห้อง อภิสุทธิสถาน ใครที่มองเห็นสิ่งที่อยู่หลังม่านจะต้องตาย

ประการที่สอง การที่จะฉีกผ้าม่านได้นั้นต้องเป็นงานที่ใหญ่มาก ว่ากันว่าผ้าม่าน มีความสูงจากพื้นถึง 18 เมตร (60 ฟุต) และกว้าง 9 เมตร (30 ฟุต) และมีความหนาเท่ากับ ผ้ามือคน คือประมาณ 10 เซนติเมตร (4 นิ้ว)

ประการที่สาม การที่ผ้าม่านฉีกจากด้านบนลงมาตลอดด้านล่าง เกิดขึ้นได้เพราะ เหตุผลอย่างเดียวกัน นั่นคือพระเจ้าเป็นผู้ฉีกผ้าม่านเอง ไม่ใช่มนุษย์

ตามวิธีการนับของชาวยิวนั้น พระเยซูสิ้นพระชนม์ในชั่วโมงที่เก้า ซึ่งเท่ากับเวลา ประมาณบ่ายสามโมง พระวิหารคงเต็มไปด้วยเหล่าปุโรหิตที่กำลังทำหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน นี่เป็นช่วงเวลาของการถวายเครื่องบูชารอบเย็น ซึ่งต้องฆ่าลูกแกะเพื่อเป็นเครื่องบูชา แต่ก็เป็น

เทศกาลปัสกาด้วย ข่าวเรื่องที่ฝ่าฝืนในวิหารฉีกขาดคงไม่อาจปกปิดไว้ได้ มีหลายคนอยู่ในเหตุการณ์ และสิ่งที่เกิดขึ้นก็เด่นชัดจนยากที่ลืมเลือน เราจะอธิบายถึงความสำคัญของเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ในเวลาอีกไม่นาน

สำเร็จแล้ว!

คำตรัสสุดท้ายของพระเยซูก็เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างน่าสังเกต วลีที่ว่า "สำเร็จแล้ว" เป็นสิ่งที่แปลมาจากคำกรีกหนึ่งคำที่ว่า *เทเทเลสทาย* (*tetelestai*) คำว่า *เทเทเลสทาย* สามารถนำไปใช้หลายรูปแบบ แต่สามรูปแบบต่อไปนี้มีความสำคัญต่อเรื่องราวทั้งหมดนี้มาก⁵

1. *เทเทเลสทาย* เป็นคำที่คนรับใช้ใช้พูดรายงานนายของตนเมื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จแล้ว "งานที่ท่านสั่งให้ข้าพเจ้าทำนั้นได้สำเร็จแล้ว"
2. *เทเทเลสทาย* เป็นคำกรีกที่คุ้นเคยกันดีในวงการค้าขาย บ่งบอกถึงการทำการสำเร็จ เมื่อมีการชำระหนี้สินครบถ้วนแล้ว เมื่อการชำระเงินงวดสุดท้ายเสร็จสิ้นแล้ว เราสามารถกล่าวออกมาได้ว่า *เทเทเลสทาย* ซึ่งหมายถึงว่า "หนี้สินได้จับสิ้นแล้ว" ใบบเสร็จเก่าแก่จากยุคโบราณมีข้อความระบุว่า *เทเทเลสทาย* คือ *ชำระครบถ้วนแล้ว*
3. การเลือกลูกแกะเพื่อใช้เป็นเครื่องบูชาในพระวิหารนั้น ถือเป็นช่วงเวลาที่สำคัญอันหนึ่ง จะมีการออกไปค้นหาในฝูงแกะ และเมื่อเจอลูกแกะตัวที่ไม่มีตำหนิแล้ว เขาจะพูดออกมาว่า "เทเทเลสทาย" -- "งานสำเร็จแล้ว"

ในแง่หนึ่ง พระเยซูทรงร้องออกมาว่า "การงานได้เสร็จสมบูรณ์ และหนี้สินได้ชำระจนครบถ้วนแล้ว ได้พบลูกแกะเพื่อใช้เป็นเครื่องบูชาแล้ว" พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเยซูทรงร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า "สำเร็จแล้ว" นายแพทย์ลูกาบันทึกไว้ว่า...

นายร้อยได้เห็นเหตุการณ์ก็สรรเสริญพระเจ้าและกล่าวว่า "แน่ทีเดียว
ท่านผู้นี้เป็นผู้ชอบธรรม"
ลูกา 23:47

เป็นที่น่าสังเกตว่านายร้อย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลกองทหาร 100 นาย เป็นผู้กล่าวออกมาเมื่อได้ยินเสียงร้องของพระเยซู แน่นนอน นายทหารผู้นี้รู้ดีถึงความแตกต่างระหว่างเสียงลมหายใจแห่งความพ่ายแพ้ กับเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะ

วันนั้นเป็นวันเตรียมและรุ่งขึ้นจะเป็นวันสะบาโตพิเศษ เนื่องจากพวกยิวไม่ต้องการให้ศพค้างบนไม้กางเขนในช่วงวันสะบาโต จึงขอลาตให้ทูลงศพผู้ที่ถูกตรึงให้หักและเอาศพลงมา
ยอห์น 19:31

ทักขา

สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์แห่งเทศกาลปัสกา และวันนี้คือวันที่เป็นจุดสุดยอด เป็นวันที่ลูกแกะจะถูกประหาร มหาปุโรหิตต้องการให้จบ ๆ เรื่องการตรึงไปเสีย เพื่อจะได้ไม่ทำให้เทศกาลเป็อนมลทิน พวกเขาขอให้ทำการทักขาพระเยซูเสีย เพื่อไม่ให้มีแรงยกตัวขึ้นหายใจจะได้ขาดใจตายเร็วขึ้น

ดังนั้นพวกทหารจึงมาทักขาของชายคนแรกที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนด้วยกันกับพระเยซูให้หัก แล้วทักขาของอีกคนหนึ่งให้หักด้วย แต่เมื่อมาถึงพระเยซูพวกเขาพบว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้วจึงไม่ได้ทักขาของพระองค์ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระเยซูโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที

ยอห์น 19:32-34

ทหารโรมันคนหนึ่งที่ถูกฝึกฝนมาอย่างดีในศิลปะการฆ่า ได้อาหอกแทงเข้าสู่หัวใจของพระเยซู การลงโทษประหารต่อหน้าสาธารณชนแบบลวก ๆ นั้นไม่มีทางเกิดขึ้นได้ ทหารรู้ว่าจะต้องแทงเครื่องมือแห่งความตายนั้นเข้าตรงไหน เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีร่องรอยของชีวิตหลงเหลืออยู่อีก พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า มีน้ำและเลือดไหลออกมา ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์บอกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเครื่องหมายบ่งบอกอย่างแน่ชัดว่า ความตายได้เกิดขึ้นแล้ว พระเยซูได้สิ้นพระชนม์ไปอย่างแน่นอนแล้ว

ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ได้เป็นพยานและคำพยานของเขาเป็นความจริง เขารู้ว่าเขาพูดความจริงและเขาเป็นพยานเพื่อว่าท่านทั้งหลายจะเชื่อด้วย

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่า "กระดุกของเขาจะไม่ถูกหักสักชิ้นเดียว" และพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่กล่าวว่า "เขาทั้งหลายจะมองดูผู้ที่พวกเขาได้แทง"

ยอห์น 19:35-37

อีกไม่นาน เราจะได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของเหตุการณ์นี้

5 เป็นขึ้นจากความตาย

วันศุกร์: ตอนบ่ายแก่ๆ

หลังจากนั้นโยเซฟชาวอาริมาเธียได้ไปขอพระศพพระเยซูจากปีลาต โยเซฟเป็นสาวกของพระเยซูแต่ไม่กล้าแสดงตัวเพราะกลัวพวกยิว เมื่อปีลาต

อนุญาตแล้วเขาก็มาเชิญพระศพไป นิโคเดมัสผู้ซึ่งก่อนหน้านี้เคยมาเข้าเฝ้าพระเยซูในเวลากลางคืนก็มาร่วมด้วยพร้อมทั้งนำเครื่องหอม คือมดยอบผสมกับกฤษณาหนักประมาณ 34 กิโลกรัมมา ทั้งสองเชิญพระศพของพระเยซูลงมาแล้วเอาแถบผ้าลินินพันพระศพพร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียมการฝังศพของชาวยิว สถานที่ซึ่งพระเยซูถูกตรึงไม้กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่งและในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่เคยฝังใครมาก่อน เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิวและอุโมงค์ก็อยู่ใกล้ๆ เขาจึงวางพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

ยอห์น 19:38-42

พวกผู้หญิงจากกาลิลีที่มากับพระเยซูตามโยเซฟมาและได้เห็นอุโมงค์ ตลอดจนได้เห็นว่าเขาวางพระศพไว้ในอุโมงค์อย่างไร จากนั้นพวกเขา ก็กลับบ้านไปเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอม แต่พวกเขาหยุดพักในวันสะบาโต อันเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติ

ลูกา 23:55-56

ถึงแม้โยเซฟกับนิโคเดมัสจะเป็นส่วนหนึ่งของสภาแซนเฮดริน แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธหลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นองค์ย่ำเท้าที่แท้จริง ตามธรรมเนียมของชาวยิวนั้น พวกเขาจึงได้ห่อพระศพของพระเยซูด้วยผ้าพันศพผืนยาวพร้อมด้วยเครื่องเทศหนัก 34 กิโลกรัม (ประมาณ 75 ปอนด์) แล้ววางพระศพไว้ในอุโมงค์ จากนั้นจึงเลื่อนหินขนาดใหญ่ลักษณะเหมือนล้อ หนักประมาณ 2 ตัน เพื่อปิดปากอุโมงค์ไว้ พวกผู้หญิงเฝ้าดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นจึงเดินทางกลับบ้านเพื่อไปเตรียมเครื่องเทศไว้สำหรับการฝังศพเป็นครั้งสุดท้าย ตอนนั้นเป็นคืนวันศุกร์

วันเสาร์

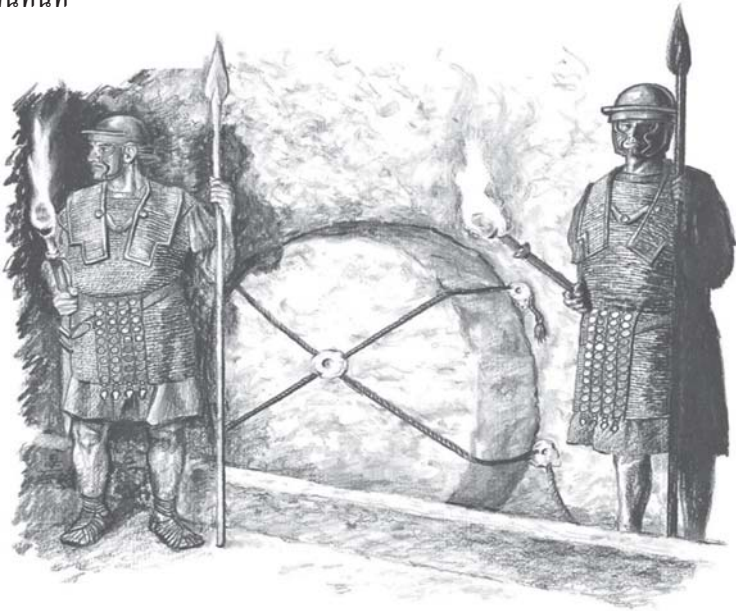
วันรุ่งขึ้นถัดจากวันเตรียมพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีไปพบปีลาต และเรียนว่า "ใต้เท้าขอรับ พวกข้าพเจ้าจำได้ว่าขณะที่เจ้านักล่องลงคนนั้นยังมีชีวิตอยู่พูดว่า 'หลังจากสามวันเราจะเป็นขึ้นมาอีก' ฉะนั้นขอให้เราได้ทำสิ่งให้คนเฝ้าอุโมงค์อย่างแน่นหนาจนถึงวันที่สาม มิฉะนั้นแล้วสาวกของเขาอาจจะมาลักศพไปและบอกประชาชนว่าเขาเป็นขึ้นจากตายแล้ว การล่องลงครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรก"

ปีลาตบอกว่า "เอายามไปเถิด คอยเฝ้าอุโมงค์อย่างแน่นหนาตามที่พวกท่านทำได้" ดังนั้นพวกเขาจึงไปดูแลอุโมงค์ให้แน่นหนาโดยการประทับตราที่หินและวางยามประจำอยู่

มัทธิว 27:62-66

คนเหล่านี้ไม่ใช่กองทหารระดับล่างที่ถูกส่งตัวมาเผ่าอูโมงค์ กองทหารรักษาการณ์ของโรมันนั้นจะประกอบไปด้วยทหารประมาณ 14-16 นาย แต่ละนายได้รับการฝึกฝนให้เผ่าระวังพื้นที่กว้าง 2 เมตร (6 ฟุต) เมื่อรวมกันแล้วกองทหารเหล่านี้จะสามารถต่อสู้ป้องกันตนเองจากการโจมตีของทหารหนึ่งกองพันได้⁶

ปิลาโตได้แนะนำให้มหาปุโรหิตทำการประทับตราอูโมงค์ไว้ โดยการซึ่งเชือกขวางหินปิดปากอูโมงค์แล้วโปะดินผนังไว้ด้วยดินเหนียว จากนั้นจึงใช้แหวนตราประทับเครื่องหมายไว้บนดินเหนียวอีกทีหนึ่ง การเข้ามายุ่งกับก้อนหินที่ปิดอูโมงค์นี้ย่อมจะปรากฏเห็นร่องรอยได้ชัดเจนทันที

วันอาทิตย์

ทหารรักษาการณ์เหล่านี้เข้าประจำการในวันเสาร์ ซึ่งเป็นวันสะบาโตของชาวยิว พอถึงเช้ามีดของวันอาทิตย์...

เกิดแผ่นดินไหวใหญ่เพราะทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งหินออกจากปากอูโมงค์แล้วนั่งบนหินนั้น ลักษณะของทูตนั้น เหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อผ้าขาวเหมือนหิมะ ยามที่เผ่าอยู่กลัวทูตนั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย

มัทธิว 28:2-4

มองแค่แวบเดียวก็เห็นได้แล้วว่า ทหารที่แข็งแกร่งบึกบึนเหล่านี้ไม่มีทางต่อกรกับ ทูตสวรรค์องค์เดียวนี้ได้ ทุกคนเป็นลมไปเพราะความกลัว

แต่ไม่ใช่พวกทหารกลุ่มเดียวเท่านั้นที่สิ้นกำลังใจ อาณาจักรแห่งความชั่วร้ายทั้งหมด คงโกสลายไปด้วย คงไม่ยากที่จะจินตนาการว่าชาตานกำลังตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย คอยร้องออกคำสั่งเหล่าวิญญาณชั่วที่กำลังวิ่งวุ่นไปมาอย่างไร้ระเบียบ นี่เป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่ง ใครจะนึกฝันมาก่อนว่าอุโมงค์จะว่างเปล่า เป็นที่แน่ชัดว่าพระเยซูได้กลับฟื้นคืนชีวิตแล้ว เป็นไปไม่ได้

ในขณะเดียวกันนั้น

...มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และสะโลเมซื้อ เครื่องหอมมาเพื่อชโลมพระศพพระเยซู เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์พอดีดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขามายังอุโมงค์ และถามกันว่า "ใครจะช่วยกลิ้งหินจากปากอุโมงค์?"

แต่เมื่อมองไปก็เห็นหินก้อนนั้นซึ่งใหญ่มากถูกกลิ้งออกไปแล้ว

มาระโก 16:1-4

เห็นได้ชัดว่า มารีย์ชาวมักดาลาได้หันกลับไปด้วยความตกใจและสะดุ้งในทันทีที่เห็น อุโมงค์เปิดอยู่ นางคงสรุปจากสิ่งที่เห็นในตอนนั้นว่า พระศพของพระเยซูถูกทำลายไปแล้ว นางร้องให้สะอึกสะอื้น พลาจวิ่งไปบอกให้แก่พวกสาวก แต่นางมารีย์กับนางสะโลเมได้เข้าไป ดูในอุโมงค์...

เมื่อเข้าไปในอุโมงค์ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมชุดสีขาวนั่งอยู่ ทางขวาพวกนางก็ตกใจกลัว

ผู้นั้นกล่าวว่า "อย่าตื่นตกใจไปเลย พวกเจ้ามาหาพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว! พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ จงดูที่ที่ชาววงพระศพเกิด จงไปบอกพวกสาวกรวมทั้งเปโตรว่า 'พระองค์ กำลังเสด็จไปแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน ท่านจะพบพระองค์ที่นั่นดังที่ พระองค์ได้ตรัสไว้'"

มาระโก 16:5-7

หญิงนั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว พวกนางกลัวแต่ก็ดีใจยิ่งนักและวิ่งไป บอกเหล่าสาวกของพระองค์

ทันใดนั้นพระเยซูมาพบพวกเขาและตรัสทักทายพวกเขา พวกเขา ก็เข้ามาถอดพระบาทของพระองค์และกราบนมัสการพระองค์ แล้วพระเยซู

ตรัสกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังกาลิลี พวกเขาจะพบเราที่นั่น"

มัทธิว 28:8-10

พระองค์เป็นขึ้นมาแล้ว

เมื่อเราอ่านจากบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น⁷ เราคงพอจะเห็นได้ถึงความสับสนและความตื่นเต็นของข่าวที่แพร่ไปในเช้าวันนั้น สำหรับผู้คนที่ได้เห็นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูแล้ว ข่าวที่ได้ยินจากพวกผู้หญิงที่ตื่นใจเหล่านี้ฟังดูแล้วน่าสงสัยยิ่งนัก นายแพทย์ลูคาเขียนไว้ว่า ในตอนแรกนั้น...

...พวกเขาไม่เชื่อผู้หญิงเหล่านี้ เพราะฟังดูเป็นเรื่องเหลวไหล

ลูคา 24:11

เปโตรได้วิ่งไปดูที่อุโมงค์ ยอห์นก็วิ่งไปด้วยและได้แซงเปโตรไปก่อน ไปยืนรออยู่ที่ทางเข้าอุโมงค์

แล้วซีโมนเปโตรซึ่งตามมาข้างหลังก็วิ่งตรงเข้าไปในอุโมงค์ เขาเห็นแถบผ้าลินินวางอยู่ พร้อมกับผ้าพันพระเศียรของพระเยซูพับวางไว้ต่างหาก

ยอห์น 20:6-7

นี่ไม่ใช่ภาพของอุโมงค์ที่ถูกขโมยหรือ ผ้าพันศพที่ใช้เพื่อพันรอบกายพระองค์นั้นยังคงม้วนอยู่ในสภาพราวกับพันพระศพออยู่ แต่กองرابอยู่กับพื้นเพราะไม่มีพระศพออยู่ตรงนั้นแล้ว พระกายของพระองค์แทรกผ่านผ้าพันนั้นออกมา ผ้าพันพระเศียรก็พับไว้ ราวกับว่ามีใครมาจัดระเบียบขี้ข้าวของก่อนจะจากไป พระคัมภีร์กล่าวว่าเปโตรได้เห็น และยอห์นก็เห็นด้วยและได้เชื่อ สำหรับยอห์นแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระเยซูยังทรงพระชนม์อยู่ แต่หัวของเปโตรกำลังหมุน เขาต้องใช้เวลาในการคิด ตอนที่มารีย์ซาวมักดาลากลับมานั้นคงยังเป็นเวลาเช้ามากและ...

...มารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะร้องไห้อยู่นางก้มลงมองเข้าไปในอุโมงค์ เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมชุดสีขาวนั่งอยู่ตรงที่ซึ่งพวกเขาเคยวางพระศพอพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร อีกองค์อยู่เบื้องพระบาท

ทูตทั้งสองถามมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?"

มารีย์ตอบว่า "พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปแล้วและข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"

ยอห์น 20:11-13

อุโมงค์นั้นตั้งอยู่ในสวน นางจึงคิดว่าทูตสวรรค์เหล่านี้คือคนทำสวน มารีย์รู้สึกทุกข์ใจเป็นอันมากจนไม่ได้สังเกตว่าบุรุษเหล่านี้เป็นใคร เราต้องระลึกว่ามารีย์กำลังเสียใจอย่างหนักและนางกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นตลอดช่วงที่สนทนากันนั้น

แล้วมารีย์ก็หันกลับมา และเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ที่นั่นแต่นางไม่ทราบว่าเป็นพระเยซู

พระองค์ตรัสว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม? เจ้ากำลังตามหาใครหรือ?"

มารีย์คิดว่าพระองค์เป็นคนสวนจึงตอบว่า "ท่านเจ้าข้าหากท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกข้าพเจ้าว่าท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ข้าพเจ้าจะได้รับพระองค์ไป"

พระเยซูตรัสกับนางว่า "มารีย์เอ๋ย" ยอห์น 20:14-16

พระเยซูได้ทรงเรียกชื่อนางออกไปในลักษณะที่คุ้นเคย ทำให้ระลึกความทรงจำเก่าๆที่เคยมีอยู่กับคนที่เรารัก มารีย์จดจำพระสุรเสียงของพระองค์ได้ในทันที

มารีย์หันกลับมาหาพระองค์และร้องออกมาเป็นภาษาอารเมคว่า
"รับโยนีนี!" (ซึ่งแปลว่า พระอาจารย์) ยอห์น 20:16

ถึงตอนนี้ นางมีเหตุผลที่จะร้องให้อีกแบบหนึ่งแล้ว นางคงได้โอบพระกายของ
พระองค์ไว้ บางทีนางคงโอบที่พระบาทของพระองค์ ตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันอยู่ในสมัยนั้น

พระเยซูตรัสว่า "อย่าหวังเห็นยิวเราไว้เพราะเรายังไม่ได้กลับไปหา
พระบิดา จงไปหาพวกพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า 'เรากำลังจะกลับไปหา
พระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย ไปหาพระเจ้าของเราและ
พระเจ้าของท่านทั้งหลาย'"

มารีย์ชาวมักดาลาจึงไปแจ้งข่าวแก่เหล่าสาวกว่า "ข้าพเจ้าได้เห็น
องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว!" และเล่าถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสกับนาง

ยอห์น 20:17-18

ทหารรักษาการณ์

ขณะที่เหตุการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้น พวกทหารกำลังวิ่งตามหามหาบุรุษไรหิด ไม่มีทาง
ที่พวกนี้จะกลับไปรายงานปอนตือส ปิลาต

...ยามบางคนเข้าเมืองไปรายงานทุกสิ่งที่เกิดขึ้นต่อพวกหัวหน้า
บุรุษไรหิด เมื่อพวกหัวหน้าบุรุษไรหิดได้หารือและวางแผนกับเหล่าผู้อาวุโสแล้ว เขาก็
มอบเงินก้อนใหญ่ให้พวกทหาร พร้อมทั้งสั่งว่า "พวกเจ้าจงพูดว่า 'ตอนกลางคืน
ขณะที่เรานอนหลับอยู่เหล่าสาวกมาขโมยศพไป' หากความนี้รู้ไปถึงผู้ว่าการ
เราจะพูดแก้ต่างไม่ให้เจ้าเดือดร้อน" ดังนั้นพวกทหารจึงรับเงินและทำตาม
ที่พวกเขาสั่ง เรื่องนี้สื่อกระฉ่อนไปในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้ มีทธิวิ 28:11-15

ต้องใช้เงินก้อนใหญ่ที่เดียวที่จะกล่อมให้ทหารที่ยิ่งทะนงเหล่านี้ยอมพูดว่า พวกเขา
เผลอหลับไป การนอนหลับในขณะที่กำลังเข้าเวรยามอยู่นั้นมีโทษถึงตายทีเดียว แน่نون
เรื่องนี้ไม่จริง แต่เราก็เห็นอีกครั้งหนึ่งว่าซาตานเป็นผู้เคลื่อนไหวอยู่เบื้องหลัง
เหตุการณ์เหล่านี้ มันวิ่งวุ่นไปมาพยายามควบคุมไม่ให้เกิดความเสียหายต่อภารกิจของมัน
ถึงอย่างไรซาตานก็คือ บิดาแห่งการมูสา มันเป็นการดิ้นรนเพื่อรักษาหน้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
ซาตานรู้ตัวแล้วว่ามันกำลังพ่ายแพ้พระเยซู องค์พระคริสต์ได้ทำให้หัวของซาตานฟกช้ำไปแล้ว
ดังที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้นานมาแล้วในสวนเอเดน

ทรงพระชนม์อยู่

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอูโมงค์ได้ว่างเปล่าไปแล้ว แม้แต่ศัตรูของพระเยซูก็ได้ยอมรับข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ความจริงของเรื่องก็คือ พระเยซูได้ฟื้นคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ทรงพระชนม์อยู่จริง มีร่างกายจริง นี่ไม่ใช่การกลับชาติมาเกิด แต่เป็นการฟื้นคืนพระชนม์ ตลอดสามวันพระกายของพระองค์นั้นอยู่อย่างไร้ชีวิต ปราศจากวิญญาณอยู่ในอูโมงค์ แต่โดยการสำแดงถึงฤทธานุภาพเหนือธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ พระเยซูได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วยพระกายใหม่ ดังที่พระเยซูได้ทำนายไว้ล่วงหน้าแล้วในคำสอนของพระองค์

เหตุที่พระบิดาของเราทรงรักเราก็เพราะเราพลีชีวิตของเรา เพียงเพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเราแต่เราพลีชีวิตโดยสมัครใจ เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตและมีสิทธิ์ที่จะรับชีวิตคืนมาอีก... ยอห์น 10:17-18

ทำไมพระเยซูต้องสิ้นพระชนม์?

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่ใช่การตายแบบธรรมดา สำหรับมนุษยชาตินั้น การตายถือเป็นผลของความบาป แต่พระเยซูทรงปราศจากบาป พระองค์จึงไม่จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ ตามกฎของความบาปและความตายนั้น พระเยซูยอมสามารถที่จะดำรงพระชนม์ชีพอยู่บนโลกนี้ได้ตลอดไป แล้วทำไมพระองค์จึงต้องสิ้นพระชนม์? ชาตานไม่ได้ประหารพระองค์ตามใจชอบของมัน พวกยิวหรือพวกโรมันก็ไม่ได้ประหารพระองค์ พระเยซูทรงเลือกที่จะสิ้นพระชนม์ด้วยเต็มพระทัย ทำไมหรือ? บทต่อไปจะตอบคำถามข้อนี้

72 ชั่วโมงที่เปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์

		<p>วันพฤหัสบดี พวงสาวกจัดเตรียมพิธีบัสกา รับประทานบัสกา เดินไปสวนเกษตรเสมานี พระเยซูถูกจับกุมในสวน สาวกพากันหนี</p>
<p>*วันศุกร์ของชาวยิว</p>		<p>วันศุกร์ การไต่สวนครั้งที่ 1 - ต่อหน้าอันนาส พ่อตาของมหาปุโรหิต การไต่สวนครั้งที่ 2 - ต่อหน้ามหาปุโรหิต และสภาแซนเฮดริน การไต่สวนครั้งที่ 3 - ต่อหน้าสภาแซนเฮดริน (เพื่อทำให้ถูกกฎหมาย) เวลา 6.30 น. การไต่สวนครั้งที่ 4 - ต่อหน้าปีลาต การไต่สวนครั้งที่ 5 - ต่อหน้าเฮโรด (พระเยซูถูกเยาะเย้ย) การไต่สวนครั้งที่ 6 - ต่อหน้าปีลาต (พระเยซูถูกโบยตี)</p> <p>เวลา 9.00 น. การตรึงบนกางเขน เที่ยงวัน</p> <p>เวลา 15.00 น. พระเยซูทรงร้องว่า "สำเร็จแล้ว" ม่านในวิหารขาดเวลาบ่ายสามโมง โจรสองคนถูกหักขา สีข้างของพระเยซูถูกแทง โยเซฟชาวอาริมาเธียรອງขอรับเอาพระศพของพระเยซูไปฝัง พระเยซูถูกฝังไว้ในอุโมงค์</p>
<p>วันเสาร์ของชาวยิว</p>		<p>วันเสาร์</p> <p>ทหารยามชาวโรมันถูกร้องขอให้มาเฝ้าอุโมงค์ อุโมงค์ถูกประทับตราไว้</p>
<p>วันอาทิตย์ของชาวยิว</p>		<p>วันอาทิตย์ แผ่นดินไหว - ก้อนหินปิดอุโมงค์ถูกกลิ้งออกโดย ทูตสวรรค์ พวกทหารยามวิ่งหนี พวกผู้หญิงไปยังอุโมงค์ พระเยซูปรากฏแก่มารีย์ และสะโลเม พระเยซูปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลา พระเยซูปรากฏแก่เปโตร</p>

*วันของชาวยิวเริ่มต้นตอนตะวันตกดิน ผ่านช่วงกลางคืนไปจนถึงตะวันตกดินของอีกวันหนึ่ง

บทที่ สิบสี่

1. คนแปลกหน้า
2. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส
 - จากการนมัสตรา้ง กิ่งทอบาเบล–
3. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส
 - จากอับราฮัม กิ่งพีริบัสกา–
4. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส
 - จากพระบัญญัติ กิ่งพลับพลา–
5. คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส
 - จากนิโคเดมัส กิ่งการฟื้นคืนพระชนม์–
6. ท้องพิพากษา
7. ตัวบุคคล การจัดเตรียม และคำสัญญา

1. คนแปลกหน้า

ในวันนั้นสาวกสองคนกำลังจะไปหมู่บ้านเอมมาอูสซึ่งห่างจากกรุงเยรูซาเล็ม ประมาณ 11 กิโลเมตร ทั้งสองสนทนากันเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นขณะที่เขากำลังพูดคุยเรื่องต่างๆ กันอยู่ ณ นั้น พระเยซูเองได้เสด็จมาและทรงดำเนินไปกับพวกเขา แต่ทรงบันดาลให้ทั้งคู่จำพระองค์ไม่ได้

พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "ระหว่างเดินมาตามทาง พวกท่านถกเถียงเรื่องอะไรกันอยู่หรือ?"

ทั้งสองยืนนิ่งหน้าตาโคกเศร้า

ลูกา 24:13-17

ทั้งสองคนนี้ไม่ใช่สาวกวงใน แต่ก็ยังเป็นสาวกของพระเยซู

คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นเพียงแขกเมืองมากกรุงเยรูซาเล็มหรือ จึงไม่รู้เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่นั่นในช่วงนี้?"

"เรื่องอะไรหรือ?" พระองค์ตรัสถาม

ทั้งสองจึงทูลว่า "เรื่องพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ ทรงฤทธิ์อำนาจในวาจาและการกระทำทั้งต่อหน้าพระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง พวกหัวหน้าปุโรหิตกับผู้นำของเรามอบพระองค์ให้รับโทษประหาร พวกเขาตรึงพระองค์ที่ไม่กางเขน แต่พวกเราหวังไว้ว่า พระองค์คือผู้ที่จะมาไถ่ชนชาติอิสราเอล และยิ่งไปกว่านั้น นี่เป็นวันที่สามนับตั้งแต่เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น นอกจากนั้นผู้หญิงบางคนในพวกเรา ยังทำให้เราประหลาดใจคือเช้ามีวันนี้พวกนางไปที่อุโมงค์ แต่ไม่พบพระศพของพระองค์ พวกนางกลับมาบอกเราว่าเห็นนิมิตมีทูตสวรรค์มาบอกว่าพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่แล้วเพื่อนของเราบางคนไปที่อุโมงค์และได้พบเหมือนอย่างที่พวกผู้หญิงบอกไว้ แต่ไม่เห็นพระองค์"

ลูกา 24:18-24

สาวกทั้งสองคนได้เล่าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้นอย่างย่อๆ แน่นนอน นี่ไม่ใช่ข่าวใหม่สำหรับพระเยซู แต่พระองค์ทรงสงบฟังพวกเขาเล่าจนจบ พระองค์มีข่าวที่จะแจ้งแก่เขาทั้งสองด้วย

พระเยซูตรัสกับทั้งสองว่า "พวกท่านช่างเขลาจริงหนอ และจิตใจช่างแข็งข้ำที่จะเชื่อสิ่งทั้งปวงซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้! พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยสิ่งเหล่านั้น แล้วเข้าสู่พระเกียรติสิริของพระองค์ไม่ใช่หรือ?" จากนั้นพระองค์ทรงอธิบายทุกอย่างที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระองค์เอง ให้เขาทั้งสองฟังตั้งแต่โมเสสตลอดจนผู้เผยพระวจนะทั้งปวง ลูกา 24:25-27

พระเยซูตรัสบอกพวกเขาว่า พระเมสสิยาห์นั้นจำเป็นต้องทนทุกข์ ลิ่นพระชนม์แล้ว จะกลับฟื้นคืนชีวิตอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่านั่นเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะได้ทำนายไว้ล่วงหน้าแล้ว โดยบรรดาผู้เผยพระวจนะในโบราณ แน่ใจได้เลยว่าเรื่องนี้ต้องทำให้สาวกประหลาดใจมาก แต่พระองค์ไม่ได้หยุดอยู่เพียงเท่านั้น พระองค์ได้ย้อนกลับไปทบทวนถึงพระคัมภีร์ของชาวยิว และสอนให้พวกเขาารู้ถึงเรื่องราวของพระองค์เอง เริ่มต้นตั้งแต่ตอนแรกของเรื่อง แล้วค่อย ๆ เล่าไปที่ละชั้นทีละตอน ทีละเรื่องราว ตลอดทั้งพระคัมภีร์ นั่นต้องเป็นบทเรียนที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

เมื่อเข้ามาใกล้หมู่บ้านที่เขาทั้งสองจะไปในั้น พระเยซูทรงทำทีว่าจะเลยไป แต่ทั้งคู่ลุกค้ำยันคะยอว่า "แวะอยู่กับเราก่อนเถิด เพราะใกล้ค่ำจนจะหมดวันแล้ว" ดังนั้นพระองค์จึงทรงพักอยู่กับพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงร่วมโต๊ะกับพวกเขา ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณพระเจ้าและหักส่งให้พวกเขา แล้วดาของพวกเขาก็สว่างและจำพระองค์ได้ แล้วพระองค์ทรงหายไประบายดาของพวกเขา

พวกเขาจึงพูดกันว่า "ใจของเราเราร้อนอยู่ภายในไม่ใช่หรือขณะ พระองค์ตรัสกับเรากลางทางและยกพระคัมภีร์มาอธิบายให้เราฟัง?"

ลูกา 24:28-32

พระเจ้าเองได้ทรงจุดประกายไฟแห่งความเข้าใจขึ้นมาในความคิดของเขา ทั้งสองคนตื่นเตนมาก

ทั้งสองลุกขึ้นกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มทันที

ลูกา 24:33

คุณคนนี่ภาพออกว่า สาวกทั้งสองของพระเยซูจะปลื้มปิติเพียงใด เมื่อสนทนากันไปตามทางขณะกลับเข้าไปในเมืองว่าจะเล่าให้สาวกทั้งสิบเอ็ดคน* ฟังอย่างไรดี ตลอดเส้นทางนั้นต้องขึ้นเขาตลอด ทั้งสองคนเร่งรีบเป็นอย่างยิ่ง เขามีข่าวดีมาบอก!

* ยูดาห์ อิสการิโอท ได้ฆ่าตัวตายไปแล้ว

แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเอง กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน"

ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระองค์เองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด"

ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจงอย่าใจทำไม เหตุไฉนความคิดสันทะห์จึงยังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงดูมือของเราและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น"

เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่าย็นตัวอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างหรือ" เขาก็เอาปลาย่างชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาค่าที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส และในหมวดผู้เผยพระวจนะและในหมวดสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ"

ลูกา 24:33-44

พวกยิวแบ่งพระคัมภีร์ออกเป็นสามส่วน คือพระบัญญัติ, บทสดุดี และหนังสือผู้เผยพระวจนะ พระเยซูทรงชี้ถึงพระคัมภีร์แต่ละตอนแล้วสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าข้อความเหล่านี้ชี้ถึงพระองค์อย่างไรบ้าง

จากนั้นพระองค์ทรงเปิดใจเขา เพื่อพวกเขาจะสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ พระองค์ ตรัสบอกพวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่เขียนไว้ คือพระคริสต์ต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม และให้ประกาศการกลับใจใหม่และการอภัยบาปในพระนามของพระองค์แก่มวลประชาชาติเริ่มตั้งแต่ที่เยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายคือพยานของสิ่งเหล่านี้"

ลูกา 24:45-48

พระเยซูตรัสว่า การสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์นั้น เป็นข่าวดีซึ่งต้องป่าวประกาศไปทุกแห่งหน เริ่มต้นที่เยรูซาเล็มก่อน

ก่อนที่เราจะดำเนินเรื่องต่อไป ผมอยากจะหยุดตรงนี้แล้วย้อนกลับไปจุดเริ่มต้น เช่นเดียวกับที่พระเยซูกระทำต่อสาวกของพระองค์ เราอยากเห็นพระเยซูทรงสำแดงพระองค์เองให้แก่เรา คือสิ่งต่างๆ ที่ได้บันทึกไว้ในพระบัญญัติ ข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะ และหนังสือสดุดี จริงๆ แล้วพระเยซูเสด็จมาในโลกเพื่ออะไร และทำไมพระองค์จึงต้องทนทุกข์ และสิ้นพระชนม์ ทั้งๆ ที่ทรงประสงค์ที่จะกลับเป็นขึ้นมาจากความตายอีกครั้งหนึ่ง? ทำไมพระองค์ไม่บอกให้คนเชื่อในพระองค์ไปเลย แล้วข้ามเรื่องการถูกตรึงไปเสียทั้งหมด

การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์มีความหมายอย่างไรกันแน่ ภาพต่อชิ้นสุดท้ายกำลังจะถูกนำมาวางในที่ของมันแล้ว เมื่อคุณเข้าใจในส่วนนี้ คุณก็จะมองเห็นภาพรวมได้

2 คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส

– จากการเนรมิตสร้าง กิงทอบาเบล –

ที่จะตอบคำถามว่า ...ทำไมพระเยซูจึงต้องสิ้นพระชนม์ด้วย? ได้นั้น เราต้องเริ่มที่จุดเริ่มแรก เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงกระทำขณะดำเนินไปตามถนนสู่หมู่บ้านเอมมาอูส

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ยังจำได้ไหมว่า เรื่องราวของเราเริ่มต้นที่โมเสสกับพุ่มไม้ที่มีไฟลุกอยู่ จากที่นั่นเอง ที่องค์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดทรงสำแดงพระนามส่วนบุคคลของพระองค์เองว่า *ยาห์เวห์ พระผู้ดำรงอยู่ได้ด้วยพระองค์เอง*

เรายังได้เรียนรู้ว่า ที่พุ่มไม้ที่มีไฟลุกอยู่นั้น คำว่า บริสุทธิ์ หมายถึง มีลักษณะพิเศษเฉพาะไม่เหมือนใคร จุดนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ ดังที่พระคัมภีร์บอกเราไว้ซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ยาห์เวห์ คือพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เมื่อเราดำเนินเรื่องต่อไป เราก็ได้เห็นอีกหลายอย่างที่เกี่ยวกับลักษณะพิเศษเฉพาะไม่เหมือนใครนี้ เราได้พบว่า

- ❖ *ยาห์เวห์* เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ❖ *องค์พระผู้เป็นเจ้า* ทรงเป็นบุคคล หรือเป็นผู้มีชีวิต ประกอบด้วยบุคลิกภาพและคุณลักษณะ ไม่ใช่พลังจักรวาล หรืออำนาจเบื้องบนที่เป็นนามธรรม
- ❖ *ยาห์เวห์* เป็นกษัตริย์ เป็นองค์ผู้สูงสุด ผู้ครอบครองทุกสรรพสิ่งที่มีอำนาจสูงสุด

- ❖ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงสัพพัญญู ทรงฤทธาภาพทั้งสิ้นและทรงสถิตในทุกแห่งหนได้ในเวลาเดียวกัน
- ❖ พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบ พระองค์ทรงก่อตั้งทั้งกฎฝ่ายวิญญาณและวัตถุขึ้นมา ซึ่งพระองค์ทรงดำรงรักษามันไว้ด้วยความสัตย์ซื่อ
- ❖ ยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ ทรงบริสุทธิ์ในด้านศีลธรรม และปราศจากบาป
- ❖ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงธรรม ทรงยุติธรรมอย่างสมบูรณ์แบบ ในการทำการทุกอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษา ซึ่งทุกคนต้องเสนอรายงานต่อพระพิภค์พระองค์
- ❖ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าผู้ห่วงใย พระองค์ทรงรักทุกคน แม้กระทั่งคนที่ไม่สมควรจะได้รับ
- ❖ ยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าที่ซื่อสัตย์-พระเจ้าผู้ทรงมีประวัติที่เราพึงพาไว้วางใจได้ พระองค์ทรงตรัสสัญญาและทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์
- ❖ พระผู้เป็นเจ้าทรงยิ่งใหญ่ แต่พระองค์ก็ทรงติดต่อสื่อสารกับมนุษย์
- ❖ พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว แต่ทรงเป็นสามบุคคล คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราเห็นได้จากพระลักษณะต่างๆ เหล่านี้รวมกันซึ่งทำให้พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ที่มีพระลักษณะที่พิเศษเฉพาะ พระคัมภีร์กล่าวว่า

ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์สูงส่งเสมอเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้ใดนอกจาก
พระองค์... 1 ซามูเอล 2:2

เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่เราจะต้องเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้า เพราะเราจำเป็นต้องรู้ให้ได้ว่าพระองค์ผู้ทรงถูกต้องอยู่บนกางเขนนั้นคือใคร พระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์คือ พระยาห์เวห์นั่นเอง แล้วทำไมหรือ ทำไมพระองค์จึงทรงเลือกที่จะมารับสภาพเป็นมนุษย์ และรับการทรมานทุกขุทรมานอย่างแสนสาหัสจนถึงความตายเช่นนั้น

ยุคซึ่งเต็มไปด้วยความบาป

คุณคงจำได้ว่า ไม่นานหลังจากการเนรมิตสร้างโลก ซาตานได้นำเหล่าทูตสวรรค์หนึ่งในสามให้ทำการกบฏต่อต้านพระเจ้า เราได้เห็นแล้วว่า การกบฏครั้งนี้เป็นจุดเริ่มของยุคที่ซาตานและความบาปได้ครอบงำโลก เพื่อจะช่วยให้เราเข้าใจถึงธรรมชาติของบาปได้ดีขึ้น

พระคัมภีร์ได้กล่าวเปรียบเทียบไว้อย่างน่าสนใจว่า

- ❖ **ด้านศีลธรรม:** ความบาปคือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความถูกต้องด้านศีลธรรม มันเป็นสิ่งที่ผิด และเป็นความอธรรม
- ❖ **ด้านสังคม:** ความบาปคือการไม่เคารพสิทธิอำนาจ เพราะคนบาปคิดว่าเขารู้มากกว่าพระเจ้า มันเป็นการไม่เชื่อฟัง และการกบฏ
- ❖ **ด้านการแพทย์:** ความบาปเปรียบเหมือนกับโรคร้าย เป็นสภาวะความตาย ฝ่ายวิญญาณ การกระทำบาปคืออาการของสภาวะเจ็บป่วยนั้น
- ❖ **การเกษตร:** ความบาปเปรียบเสมือนกับ "สินค้า" ที่เสื่อมทรามไปแล้ว (แปลตรงตัวคือ "เสีย" หรือ "เน่า")
- ❖ **การทหาร:** ความบาปเปรียบเหมือนนักธนูที่ยิงพลาดเป้าหมาย ความคิดหรือการกระทำใด ๆ ที่ไม่ถึงมาตรฐานความสมบูรณ์แบบถือเป็นการบาปทั้งสิ้น
- ❖ **ด้านกฎหมาย:** ความบาปคือการฝ่าฝืนกฎหมาย พระเจ้าได้ทรงตั้งระเบียบกฎเกณฑ์ไว้ แม้จะเป็นกฎข้อที่เล็กน้อยที่สุดก็ตาม ความบาปคือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

เราพบว่า ยุคแห่งความบาปนี้จะไม่ยั่งยืนตลอดไป แต่โลกจะต้องมาถึงจุดจบโดยพระเจ้าเป็นเจ้าของจะกระทำเอง เพราะว่า....

...พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และพิพากษา

ชนชาติต่างๆ ด้วยความจริงของพระองค์ สดุดี 96:13

อาดัมกับเอวา

เมื่อดำเนินเรื่องราวต่อไป เราพบในทันทีว่า ภายหลังการเนรมิตสร้างนั้นได้เกิดมิตรภาพที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะระหว่างยาห์เวห์กับมนุษย์ พระผู้เป็นเจ้าของเขาไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาให้เป็นแบบหุ่นยนต์ แต่ให้มีเจตนา เพื่อมนุษย์จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ด้วยการตัดสินใจเชื่อฟังดุจดั่งลูกที่เชื่อฟังให้เกียรติเชื่อฟังบิดาของตน

คุณคงจำได้ว่า อาดัมกับเอวาได้เสวยสุขจากประโยชน์ต่างๆ มากมายจากการสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า เพราะพระผู้สร้างผู้เป็นเจ้าของชีวิตของเขาได้ทรงอุทิศตนเพื่ออำนวยความสะดวกแก่พวกเขา มนุษย์ซึ่งปราศจากบาปถูกสร้างขึ้นมาจากพระฉายาของพระเจ้าได้ดำเนินชีวิตในฐานะสหายของพระเจ้าจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบ

แต่ต่อมาอาดัมกับเอวาได้กระทำบาป เนื่องจากสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์สำคัญ

ครั้งนี้ถือเป็นภาพต่อชิ้นสำคัญของเรื่อง พระคัมภีร์จึงใช้ภาษาภาพที่มีพลังมาก เพื่อบรรยายให้เราเข้าใจถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในคราวนั้น

คัตร์

พระคัมภีร์กล่าวว่า มนุษย์ได้เลือกที่จะเชื่อฟังซาตานแทนที่จะเชื่อฟังพระยาห์เวห์ มนุษย์ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในการกบฏต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับซาตาน เขาจึงได้กลายเป็นศัตรูกับพระเจ้าไป

ทางออก

การเลือกอย่างนั้น ทำให้มิตรภาพอันพิเศษระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้ถูกทำลายไป มนุษย์จึงถูกกันออกห่างจากพระเจ้า พระเจ้าทรงดูเหมือนจะอยู่ห่างไกลออกไป

ทาส

ซาตานไม่ใช่เพื่อนที่ปรารถนาดีเหมือนอย่างที่เราเคยเป็น มารร้ายได้บังคับมนุษย์ให้กระทำตามเจตนาร้ายของมันด้วยคำมูสา มนุษย์จึงได้กลายเป็นทาสของซาตาน เพื่อกระทำบาป

หลงทาง

มนุษย์ได้เลือกเดินในเส้นทางที่นำไปสู่ถิ่นทุรกันดารฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้เขาจะพยายามลองดูศาสนาต่างๆ แต่ก็ไม่มีศาสนาใดเลยที่จะสามารถนำเขากลับไปยังพระยาห์เวห์ได้ มนุษย์ได้หลงหาย

เมื่อเขาเลือกทางของตนเอง เขาก็เลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระบัญชาที่พระเจ้ามอบให้เขา เราพบว่าเมื่อใดก็ตามที่เราฝ่าฝืนกฎหมาย เราจะต้องพบกับผลลัพธ์ตามมาเสมอ เช่นเดียวกันในกรณีนี้

กระทำผิด

องค์ยาห์เวห์ได้สลัดผ้าคลุมแห่งมิตรภาพออก และสวมใส่ครุยแห่งผู้พิพากษาแทน ในฐานะผู้พิพากษา พระผู้เป็นเจ้าพบว่ามนุษย์มีความผิดในข้อหาฝ่าฝืนกฎหมายของพระองค์ เป็นการกระทำผิดต่อพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม

ลูกหนี้

กล่าวโดยสรุป พระเจ้าได้ทรงเขียนคำตัดสิน และออกใบแจ้งหนี้ขึ้นมา มนุษย์จึงตกเป็นลูกหนี้ และต้องชำระคืน เพราะว่าบทลงโทษของการทำบาปนั้นคือความตาย

พระเจ้า
ความบาป
มนุษย์
กระทำผิด
ถูกตัดสิน

เพราะกลิ่นสาบของความบาปได้ทำลายชีวิตทุกส่วนของมนุษย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตัดขาดจากมนุษย์ชาติ ความสัมพันธ์สนิทรหว่างมนุษย์กับพระเจ้าได้สิ้นสุดลงแล้ว นั่นคือความตาย

ตาย

มนุษย์ทุกคนในเวลาหนึ่งจึงต้องพบกับความตายฝ่ายร่างกาย วิญญาณจะต้องแยกออกจากร่างกาย ชีวิตของคนจะต้องแยกขาดจากญาติและมิตรสหาย

เมื่อร่างกายตายไปแล้ว ก็จะมีชีวิตครั้งที่สองตามมา มนุษย์จะถูกแยกจากองค์ยาห์เวห์และการสำแดงความรักของพระองค์แบบตลอดไปเป็นนิรันดร์ มนุษย์จะต้องพิพากษาในบึงไฟนรก ซึ่งเป็นสถานที่ที่เตรียมไว้สำหรับซาตานและลูกสมุนของมัน

ความตายทั้งสามด้านบัดนี้ได้ครอบครองชีวิตของมนุษย์ไปแล้ว ซึ่งเขาก็ไม่สามารถจัดการอะไรมันได้ มันเป็นความจริงอันขมขื่นที่แฝงอยู่ ซึ่งทุกคนต้องเผชิญเหมือนกัน และทุกคนกลัวเมื่อนึกถึงเรื่องนี้อย่างมีสติ พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ชัดเจน และอย่างมีสิทธิอำนาจว่า...

...แต่ละคนจะต้องตายเพราะบาปของตนเอง 2 พงศาวดาร 25:4

ภาษาภาพเหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจได้ชัดเจนขึ้นว่าพระเจ้ากับมนุษย์นั้นอยู่ห่างกันเพียงใด เพราะผลจากการทำบาปของอาดัมกับเอวา เราได้สรุปออกมาเป็นคำถามแก่สามประการ ได้แก่:

- ❖ เราจะหลีกเลี่ยงพ้นจากผลของการทำบาป คือโทษทัณฑ์แห่งบาปของเราได้อย่างไร?
- ❖ เราจะรับเอาความชอบธรรมที่เทียบเท่ากับความชอบธรรมของพระเจ้า เพื่อให้เป็นที่ยอมรับและสามารถกลับไปอยู่ในที่ประทับของพระเจ้าได้อย่างไร?
- ❖ เราจะให้ชื่อของเราถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกได้อย่างไร?

ความพยายามดิ้นรนอย่างจนตรอก

ถึงแม้มนุษย์จะถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า พระฉายานั้นก็ได้เสื่อมเสียไปแล้วเพราะความบาป ยังจำได้ใช่ไหมว่า อาดัมกับเอวาได้พยายามปกปิดความบาปนั้น โดยการเอาใบมะเดื่อมาคลุมกายของเขา เราได้เห็นแล้วว่า ถึงแม้องค์ยาห์เวห์จะไม่ยอมรับการกระทำของพวกเขา แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขาให้สิ้นหวัง พระองค์

ได้ทรงจัดเตรียมหนทางไว้ เพื่อให้มนุษย์ได้ฟื้นฟูสภาพกลับสู่ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระองค์ นี่คือนสิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้

หนทางสู่การยอมรับของพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่อาดัมและเอวาซึ่งไม่สามารถทำให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้โดยการปรับปรุงแก้ไขภายนอก เราเองก็ไม่อาจทำให้พระเจ้ายอมรับได้โดยอาศัยพฤติกรรมภายนอกของเรา เราอาจทำให้คนอื่นประทับใจได้โดยรูปร่างภายนอก แต่พระเจ้าทรงทราบว่าตัวตนที่แท้จริงของเราเป็นอย่างไร พระองค์ทรงทราบความคิดภายในเรา สิ่งที่เราคิดและจินตนาการอยู่นั้น

อาดัมกับเอวารูว่า เขาต้องการสิ่งคลุมกาย แต่การใช้ใบมะเดื่อเป็นการแก้ไขปัญหาที่ผิด เขาทั้งสองต้องการ "เสื้อผ้าที่ถูกต้อง" คือการปกคลุมที่พระเจ้าเป็นผู้ทรงจัดเตรียมให้ พระคัมภีร์กล่าวว่า

พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงทำเครื่องนุ่งห่มจากหนังสัตว์ให้อาดัมกับ

ภรรยาสาม

ปฐมกาล 3:21

เราพบว่า สิ่งปกคลุมทางกายนี้เป็นภาพเล็งถึงสิ่งปกคลุมฝ่ายวิญญาณ ใบมะเดื่อนั้นเปรียบเสมือนผ้าชีรัว เป็นความชอบธรรมแบบมนุษย์เพื่อพยายามปกปิดหัวใจที่สกปรกด้วยความบาป ในทางกลับกัน เสื้อผ้าที่ทำจากหนังสัตว์คือเสื้อผ้าสะอาดที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจัดเตรียมไว้ และสะท้อนถึงภาพว่ามนุษย์เป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรพระเจ้า แต่สิ่งนี้มีผลกระทบต่อเราในเวลาอย่างไรบ้าง ง่ายมาก สัตว์ตัวหนึ่งจำเป็นต้องตายไปเพื่อให้อาดัมกับเอวาได้มีเสื้อผ้าที่พระเจ้ายอมรับ พระเยซูก็ทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อให้เราทั้งหลายได้เป็นที่ยอมรับจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเช่นเดียวกัน

ในขณะที่เหล่าสาวกกำลังพยายามที่จะเข้าใจในพระดำรัสของพระเยซูอยู่นั้น มันก็คงมีกระแสดำถามที่พุ่งพรูออกมามากมายว่า *ทำไมองค์ยาห์เวห์จำเป็นต้องให้สัตว์ตัวหนึ่งตายเพื่ออาดัมกับเอวาค่ะ? ทำไมพระเจ้าถึงไม่ปกคลุมกายของเขาคด้วยใบไม้ที่พระองค์ทรงเลือกเอง และทำไมพระเยซูต้องสิ้นพระชนม์เพื่อเราด้วย มีหนทางอื่นอีกไหม*

บางที พระเยซูคงได้เล่าถึงเรื่องราวของคาอินกับอาเบล

จำได้ไหมว่า คาอินและอาเบลได้นำเครื่องบูชาถวายแก่พระเจ้าอย่างไรบ้าง คาอินนำผักมาถวาย ส่วนอาเบลนำสัตว์มาถวายเป็นเครื่องบูชา พระเจ้าไม่ยอมรับเครื่องบูชาของคาอิน แต่ทรงยอมรับเครื่องบูชาของอาเบล ทำไมหรือ

คาอิน

พระคัมภีร์กล่าวว่า คาอินไม่ได้เชื่อพระเจ้า เขามีความคิดของตนเองในเรื่องการกำจัดความบาป และเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน โลกของเราเต็มไปด้วยผู้คนที่มึปรัชญาของตนเองเกี่ยวกับพระเจ้าและวิธีการที่จะทำให้พระองค์ชอบพระทัย ผู้คนนิยมออกแบบพระเจ้าตามใจของตนเอง คาอินคิดเอาเอง และกระทำตามใจของตนเอง แต่เครื่องบูชาที่เขานำมาถวายนั้นไม่ได้เป็นไปตามวิธีการของพระเจ้าในการจัดการกับความบาป ผักไม่มีเลือดที่จะหลั่งออก คาอินเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่า...

...และถ้าไม่มี
การหลั่งเลือด ก็ไม่มี
การอภัยบาป ฮีบรู 9:22

เครื่องบูชาของเขาไม่ได้สะท้อนถึงภาพของสิ่งที่พระเยซูจะทรงกระทำบนไม้กางเขน พระคัมภีร์บอกเราว่า...

อย่าเป็นเหมือนคาอินผู้เป็นฝ่ายมาร... ก็เพราะการกระทำของตน
ชั่วร้ายและการกระทำของน้องชอบธรรม 1 ยอห์น 3:12

ความสัมพันธ์ที่แตกหัก ไม่อาจจะฟื้นคืนสภาพได้โดยอาศัยวิธีการที่คาอินคิดขึ้นมาเอง

อาเบล

ในทางตรงกันข้าม อาเบลไว้วางใจให้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของพระผู้ช่วยให้รอดของตน และพระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาของเขาเพราะมันสะท้อนถึงสิ่งที่พระเยซูจะทรงกระทำบนไม้กางเขน

- ❖ มันเป็นการสะท้อนถึงการลบบาป เช่นเดียวกับที่สัตว์ตัวหนึ่งต้องตายแทนอาเบล เพื่อสะท้อนให้เห็นภาพว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมเครื่องคลุมกายที่ถูกต้อง ให้แก่นมนุษย์ชาติซึ่งเต็มไปด้วยความบาป พระเยซูก็จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์แทนเราเพื่อชำระให้เราสะอาดอย่างแท้จริง พระเยซูทรงกระทำ

มากกว่าการปกคลุมความบาป การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้ทรงขจัดผ้าชีวีตสกปรกของเราออกไป

ตะวันออกไกลจากตะวันตกเพียงใด พระองค์ก็ทรงยกเอาการ
ลวงละเมิดของเราออกไปไกลเพียงนั้น สดุดี 103:12

- ❖ มันเป็นการสะท้อนถึงตัวแทน เช่นเดียวกับที่สัตว์ไร้อายุหนึ่งตัวต้องตายแทน
อาเบล เพื่อสะท้อนให้เห็นภาพว่าพระเจ้าจะทรงชำระหนี้บาปอย่างไร พระเยซู
ผู้ทรงปราศจากบาปก็ทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา ซึ่งเป็นการชำระหนี้บาปที่แท้จริง

ด้วยว่าพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อลบล้างบาปครั้งเดียวเป็นพอ
คือผู้ชอบธรรมตายเพื่อคนอธรรม เพื่อนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า...

1 เปโตร 3:18

มิตรภาพที่เคยเสียไปเพราะความบาป บัดนี้ได้รับการฟื้นฟู
สภาพแล้ว ผ่านทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน

ครั้งหนึ่ง พวกท่าน
เคยแยกขาดจากพระเจ้า
และเป็นศัตรูกับพระองค์
... แต่ บัดนี้
ทรงให้ท่านคืนดีกับพระองค์
โดยการสิ้นพระชนม์ของ
พระคริสต์... โคโลสี 1:21-22

ในฐานะที่เป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมกับเอวา เราถือกำเนิดขึ้นมาในโลกนี้
อย่างศัตรูของพระเจ้า...

...แต่บัดนี้ เพราะการสิ้นพระชนม์ทางกายของพระเยซูบนไม้กางเขนนั้น
เราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกับพระเจ้าแล้ว เราสามารถเป็นสหายกับพระเจ้าได้
อีกครั้ง มิตรภาพที่เคยเสียไปนั้นได้รับการฟื้นฟูสภาพแล้ว

วิถีทางของคาอิน	วิถีทางของอาเบล	พระเยซู
ถวายผักเป็นเครื่องบูชา	ถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชา	ถวายพระองค์เอง
ไม่มีการหลังเลียด	มีการหลังเลียด	มีการหลังเลียด
ไม่มีการยกโทษบาป	มีการยกโทษบาป ¹	มีการยกโทษบาป
ไวใจในความคิดของตนเอง	อาเบลไว้วางใจพระเจ้า	เราต้องไว้วางใจพระเจ้า
พระเจ้าไม่ยอมรับคาอิน เครื่องบูชาของเขา ทำให้คนสับสน	พระเจ้ายอมรับอาเบล เครื่องบูชาของเขา สะท้อนถึงสิ่งที่พระเยซู จะทรงกระทำบนไม้กางเขน	พระเจ้าจะทรงยอมรับเรา การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ทำให้ภาพการเผยพระวจนะ ได้สำเร็จเป็นจริง

โนอาห์

ในสมัยของโนอาห์ ผู้คนต่างเพิกเฉยต่อพระเจ้า
แต่อดค้ำยั้แห่ที่ก็ไม่ได้งดเว้นการพิพากษา เนื่องจากการทำ
พวกเขาที่มีทัศนคติในการดำเนินชีวิตแบบผิด ๆ
พระคัมภีร์กล่าวว่า พวกเขาได้พบ
กับความพินาศ

ในทำนองเดียวกัน
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรง
พิพากษามวลมนุษย์ ไม่ว่าพวกเขา
จะมีความคิดอย่างไรก็ตาม

คนโง่รำพึงอยู่ในใจว่า "ไม่มีพระเจ้า" สดุดี 14:1; 53:1

ผู้ที่วางใจในตัวเองเป็นคนโง่เขลา... สุภาษิต 28:26

อดค้ำยั้แห่ จะทรงยอมให้เราเพิกเฉยและอาจปฏิเสธพระองค์อยู่ชั่วขณะหนึ่ง
แต่ในท้ายที่สุดเราจะต้องเผชิญกับบทสรุปที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือ เราจะต้องจ่าย
โทษทัณฑ์ความบาปของเราโดยความตายชั่ววันรันดร์

จำได้ไหมว่า พระเจ้าทรงช่วยให้โนอาห์ และครอบครัวของท่านรอดปลอดภัย โดยเรือใหญ่ มีเพียงเรือลำเดียว และมีประตูเดียวเท่านั้น ที่จะช่วยให้เราพ้นจากภัยของน้ำท่วมได้ ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็ทรงเป็นหนทางเดียวที่จะนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ เราจะพบกับความปลอดภัยได้เมื่ออยู่ในเรือเท่านั้น เช่นเดียวกัน เราจะรอดปลอดภัยจากการลงโทษเป็นนิตย์ได้ ก็โดยการไว้วางใจในพระเยซูเท่านั้น พระเยซูตรัสว่า

"เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้
นอกจากมาทางเรา" ยอห์น 14:6

มีเพียงทางเดียวที่จะช่วยให้เรารอดจากการพิพากษาได้ คนที่เพิกเฉยต่อหนทางนั้น ก็จะต้องเผชิญกับชะตากรรมเช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมฟังเสียงเตือนของโนอาห์ เรื่องน้ำที่กำลังจะท่วมโลก ซึ่งเป็นการไปถึงความตายชั่วฉับนิรันดร์ พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูทรงเป็นทางเดียวที่จะไปถึงพระเจ้าได้

ทอบาเบล

ยังจำประชาชนที่ทอบาเบลได้ไหม เราได้เห็นถึงความกระตือรือร้นที่ตอบสนอง ตันหาส่วนตัวโดยการสร้างหนทางไปสู่สวรรค์ พวกเขาบอกว่า...

แล้วพวกเขาพูดว่า "มาเถิด ให้เราสร้างเมืองที่มีหอสูงขึ้นถึงฟ้า สำหรับ
พวกเรา เพื่อเราจะได้สร้างชื่อให้กับตนเอง..." จูลماعيل 11:4

ในทางตรงกันข้าม พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเยซู...

ผู้ทรงสภาพพระเจ้า... กลับทรงสละทุกสิ่งมารับสภาพทาสบังเกิด
เป็นมนุษย์และเมื่อทรงปรากฏเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงยอมพระองค์ลงและยอม
เชื่อฟังแม้ต้องตายบนไม้กางเขน!

ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเช็ดชูพระองค์ขึ้นสู่ที่สูงที่สุด และประทานพระนาม
เหนือนามทั้งปวงแก่พระองค์ เพื่อทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลกและใต้
แผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงนมัสการพระนามของพระเยซู และทุกสิ่งจะยอมรับ
ว่าพระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่
พระเจ้าพระบิดา ฟิลิปปี 2:6-11

พระคัมภีร์กล่าวว่า มวลมนุษย์ทุกคนจะต้องตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่งเท่านั้น คือ:

1. เราจะเป็นคนเยอหียังเหมือนชาวบาเบล มุ่งมั่นที่จะสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง และสรรค์สร้างวิธีการของเราเองเพื่อจะไปสู่พระเจ้า หรือ..
2. เราจะถ่อมตัวลง ยอมรับพระนามของพระเยซูว่า พระองค์ทรงเป็นหนทางเดียวที่องค์ยาห์เวห์ทรงยอมรับ

มีเพียงแค่ทางเลือกสองทางนี้เท่านั้น คนที่เลือกเอาหนทางแรก จะไม่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก แต่ถึงกระนั้น ภายหลังจากความตายแล้วทุกคนจะถูกบังคับให้คุกเข่าลงกราบและยอมรับว่าพระเยซูคือองค์ยาห์เวห์

ศาสนา

จำได้ไหมว่า หอบาเบลคือระบบศาสนานั่นแรกที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ เรากล่าวไปแล้วว่า นิยามของคำว่า “ศาสนา” นั้นคือความพยายามของมนุษย์ที่จะเข้าถึงพระเจ้า ด้วยความหวังที่จะได้รับความโปรดปราน หรือปัดเป่าเคราะห์ร้ายออกไป ผู้คนในหอบาเบลใช้แรงงานทาสในการทำอิฐและปูนสอเพื่อก่อสร้างประตูไปสู่พระเจ้า

ในทำนองเดียวกัน ศาสนาก็เป็นเหมือนนายงานที่คอยบังคับให้เราทำการหนัก มันเรียกร้องให้เราทุ่มเทมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้เป็นที่พอใจพระและเทพเจ้า ทั้งวิญญาณชั่วและรูปเคารพต่างๆ แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า หนทางต่างๆ เหล่านี้ไม่อาจสร้างสะพานข้ามหุบเหวที่เกิดขึ้นเพราะความบาปได้เลย

แต่วิธีการของพระคัมภีร์นั้นตรงกันข้ามกับศาสนา พระคัมภีร์กล่าวว่าประตูเดียวที่นำไปถึงพระเจ้าได้นั้น ถูกเปิดออกโดยองค์ยาห์เวห์พระองค์ผู้เป็นเจ้าของ ผู้ซึ่งเสด็จลงมาเยี่ยมเยียนมนุษย์ด้วยพระเมตตาในสภาพขององค์พระเยซูคริสต์ การงานทั้งสิ้นที่จำเป็นต้องทำเพื่อสมานความสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นได้สำเร็จแล้วโดยพระเยซูบนไม้กางเขนนั้น

ถึงแม้ศาสนาในโลกจะอ้างว่ามีหลายประตูที่นำไปถึงพระเจ้าได้ แต่พระเยซูตรัสว่า ชีวิตเรามีเพียงแค่สองทางเท่านั้น

จงเข้าไปทางประตูแคบเกิด เพราะประตูกว้างและทางเดินสายนั้น
 ย่อมนำไปสู่นรก มีคนมากมายเดินทางสายนั้น ส่วนประตูแคบและทางเดินวิบาก
 ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนั้น มีน้อยคนนักที่ได้พบ มัทธิว 7:13-14

ชายและหญิงทุกคนเกิดมาในโลกโดยดำเนินอยู่ในทางกว้างซึ่งนำไปสู่ความพินาศ
 มันเป็นหนทางที่คนนิยม มีผู้คนมากมายดำเนินในทางนั้น แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงเชื่อเชิญเรา
 ที่จะก้าวออกมาจากฝูงชนแล้วก้าวเข้าไปสู่ประตูคับแคบ เพื่อดำเนินในเส้นทางที่นำไปสู่
 ชีวิตนิรันดร์ ผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่งได้เขียนถึงทางเลือกของตนไว้ว่า

ชนชาติทั้งปวงอาจจะดำเนินในนามของเทพเจ้าของตน ส่วนเรา
 จะดำเนินในพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราตลอดนิรันดร์ มีคาห์ 4:5

วิถีทางของ บาเบล	วิถีทางของ ศาสนา	วิถีทางของ โนอาห์	วิถีทางของ พระเยซู
สร้างชื่อเสียงไว้ เพื่อตนเอง ริเริ่มระบบ ศาสนาแรก	มีหลายนาม และหลายหนทาง ที่จะไปถึงพระเหล่านี้ หลายคนลองเข้าไป ทางประตูนี้	มีประตูเดียว และเรือลำเดียว ที่ช่วยให้รอด ปลอดภัยได้ มีน้อยคนที่เข้าไป	มีพระผู้ช่วยให้รอด องค์เดียวคือพระเยซู พระเมสสิยาห์ มีน้อยคนที่ เข้าไปทางประตูนี้
ไว้วางใจในการทำดี ตามแนวศาสนา	ไว้วางใจในการทำดี ตามแนวศาสนา	โนอาห์ไว้วางใจ ในองค์ยาห์เวห์	ต้องไว้วางใจในองค์ พระผู้ช่วยให้รอด
คนกระจัด กระจายไป	ไม่เป็นที่ ยอมรับ	โนอาห์รอด	รอดพ้นจาก การพิพากษา
	สิ่งที่ต้องทำ และห้ามทำ		สำเร็จแล้ว

3 คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส

– จากอับราฮัม ถึงพิธีบัสกา –

ขณะที่พระเยซูได้ทรงอธิบายให้สาวกของพระองค์ฟังว่าพระองค์จะต้องทำให้พระคัมภีร์สำเร็จนั้น มันคงเป็นสิ่งที่ทำให้ดวงตาของสาวกทั้งสองเต็มไปด้วยประกายแห่งความตื่นเต้น ทุกอย่างเริ่มมีเหตุมีผล พระเยซูทรงเล่าต่อ

โสโดม กับโกโมราห์

ยังจำได้ไหมตอนที่อับราฮัมกับโลทมาถึงคานาอันในครั้งแรก แล้วพวกเขาทั้งสองแบ่งที่ดินกัน โดยความโลภโลดได้เลือกเอาแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในพื้นที่นั้น แต่การเลือกของโลดได้นำเขาไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในเมืองโสโดมซึ่งเต็มไปด้วยความบาป พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้า...

...ได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมกับโกโมราห์โดยเผาให้วอดวายเป็น
ถ้ำถ่านเพื่อเป็นตัวอย่างของสิ่งที่จะเกิดแก่คนอธรรม 2 เปโตร 2:6

พระคัมภีร์นิยามคำว่า "คนอธรรม" ว่าเป็นคนที่มิได้ไว้วางใจในพระเยซู³

เช่นเดียวกัน เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองต่างๆ โดยรอบ
ได้ปล่อยตัวมัวเมา ทำผิดศีลธรรมทางเพศและกามวิปริต พวกนี้เป็นตัวอย่างของ
บรรดาผู้ที่รับโทษในไฟนรันดร์ ยูดาห์ 7

พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การพิพากษาลงโทษเมืองเหล่านี้เป็นเสียงเตือนแก่คนทั้งโลกว่า
พระองค์จะต้องลงโทษความบาปทุกอย่าง นี่ไม่ใช่เรื่องที่คนนิยมฟังกันนัก แต่เป็นสิ่งที่
พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจน⁴ มนุษย์กำลังเผชิญกับการถูกแยกขาดจากพระเจ้าเป็นนิตย์
นรันดร์ในบึงไฟนรก

อับราฮัม กับอิสอัค

จำได้ไหมว่า พระเจ้าทรงกำชับอับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านเป็น
เครื่องบูชา พระคัมภีร์กล่าวว่าอิสอัคถูกมัดและนำไปวางไว้บนแท่นบูชา ช่วยเหลือตนเองไม่ได้
เช่นเดียวกับที่อิสอัคหมดหนทางช่วยเหลือตนเองไม่ได้นั้นแหละ เราทุกคนต่างก็ถูกผูกมัด
ด้วยบาป และไม่สามารถช่วยตัวเองให้พ้นจากการลงโทษชั่วนรันดร์ได้เลย และเช่นเดียวกัน
กับที่มีตของอับราฮัมถูกชูขึ้นเหนือร่างของอิสอัค พร้อมทั้งจะนำความตายมาสู่เขา เราทุกคน

ก็เผชิญกับโทษของความบาปที่เงื่อง่าอยู่เหนือชีวิตเรา แต่ชั่วจิตใจเดียวเราก็จะต้องพบพานกับความตายครั้งที่สองแล้ว

ตัวแทนที่เพียงพอ

พระคัมภีร์กล่าวว่า อับราฮัมไว้วางใจในความดีของพระเจ้าที่จะประทานทางออกสำหรับปัญหาใหญ่ของท่าน และพระยาห์เวห์ก็ได้สอดแทรกเข้ามาช่วย ในวินาทีสุดท้ายนั้น พระผู้เป็นเจ้าตรัสจากสวรรค์และห้ามไม่ให้อับราฮัมปักมีดลงมา

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็ได้ทรงสอดแทรกเข้ามาเพื่อช่วยเหลือเราด้วย ดังเช่นที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงจัดเตรียมแพะไว้เพื่อช่วยอิสอัค พระองค์ก็ได้ทรงจัดเตรียมพระเยซูไว้เพื่อช่วยเหลือเรา แพะตัวนั้นได้ตายแทนอิสอัคอย่างไร พระเยซูก็ได้สิ้นพระชนม์แทนเราทั้งหลายเช่นเดียวกันด้วย เราควรต้องตายและถูกลงโทษเพราะบาปของเรา แต่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และรับเอาโทษทัณฑ์แทนเราบนไม้กางเขน พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเรา ถ้าแพะตัวนั้นไม่ได้ตายไป อิสอัคก็คงต้องพินาศแน่แล้ว ถ้าพระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์ เราก็คงต้องพบกับความตายเป็นครั้งที่สอง

ลูกหนี้

ตลอดมาในประวัติศาสตร์ มนุษย์ทุกคนต่างก็ทาบเงาแห่งนี้อยู่ติดตัว คือ หนี้บาปอันใหญ่หลวงที่ทุกคนจะต้องเสนาอรายงาน หนทางเดียวที่จะชำระหนี้หนี้นี้ได้ก็คือ เราต้องพบกับความตายเป็นนิรันดร์นั่นแหละ นั่น มนุษย์เราคือลูกหนี้

จ่ายแล้ว

แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมา การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็ได้ชำระล้างหนี้บาปไปทั้งหมด ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นั่นเป็นเหตุที่พระเยซูทรงร้องออกมาว่า "สำเร็จแล้ว" เทเทเลสหาย! หนี้ได้ถูกชำระแล้ว

ภูเขาโมรียาห์

พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้อับราฮัมถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาบนภูเขาโมรียาห์ หลังจากที่อิสอัครอดตายแล้ว อับราฮัมได้เรียกชื่อภูเขานั้นว่า “พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม” บางคนคงคิดว่า อับราฮัมจะเรียกชื่อภูเขานั้นว่า “พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้แล้ว” แต่เปล่าเลย ท่านเรียกมันว่า “พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม” ราวกับว่าอับราฮัมกำลังมองไปยังหน้าถึงช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ ที่จะมีการถวายเครื่องบูชาอีกครั้งหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาที่จะจัดเตรียมความรอดพ้นจากความตายครั้งที่สอง สองพันปีต่อมาในสถานที่แห่งเดียวกันบนภูเขาโมรียาห์นั่นเอง พระเยซูของคัมภีร์เมสสิยาห์ได้ทรงทำให้คำเผยพระวจนะของอับราฮัมได้สำเร็จเป็นจริงโดยการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอันสมบูรณ์แบบ

เรื่องราวทั้งหมดนี้น่าจะเป็นข่าวดีสำหรับพวกสาวก มันควรจะเป็นข่าวดีสำหรับเราทั้งหลายทุกคน พระคัมภีร์กล่าวว่า

...เพราะทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในอดีตก็เขียนขึ้นเพื่อสอนเรา เพื่อว่าเราจะได้มีความหวังโดยความทรงรอดทนและการให้กำลังใจจากพระคัมภีร์

โรม 15:4

พิธีปลุก

ยังจำเรื่องที่ประชากรอิสราเอลตกเป็นทาสในอียิปต์ได้ไหม พระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขาจากฟาโรห์ด้วยภัยพิบัติยิ่งใหญ่ ภัยพิบัติประการสุดท้ายคือการประหารบุตรหัวปี พระเจ้าตรัสว่า ถ้าคนอิสราเอลกระทำตามพระดำรัสของพระองค์ พวกเขาจะรอดพ้นจากโศกนาฏกรรมครั้งนี้

คุณยังจำได้ไหมว่าคนอิสราเอลนั้นจะต้องฆ่าลูกแกะเป็นเครื่องบูชา *แน่นอน* พระคัมภีร์บอกเราว่า *พระเยซูทรงเป็นลูกแกะของเรา*

แทบเป็นไปได้เลยที่จะบังเอิญว่า นับแต่วันที่พระเยซูประสูติมานั้น พระองค์ทรงถูกเรียกเป็นสัตว์ที่ปราศจากพิษภัยชนิดนี้ มันดูเหมือนว่าพระองค์ทรงถือกำเนิดมาในคอกสัตว์เป็นที่ที่ลูกแกะพำนักอาศัย คนกลุ่มแรกที่มาเฝ้าพระองค์นั้นคือกลุ่มคนเลี้ยงแกะ กลุ่มคนที่เอาใจใส่ดูแลลูกแกะ คอยปกป้องไม่ให้อันตรายใด ๆ มากล้ากรายพวกมันได้ เราได้รับการบอกเล่าว่า เมืองเบธเลเฮมซึ่งเป็นสถานที่เกิดของพระองค์นั้นได้ถูกกำหนดโดยมหาบุโรหิตให้เป็นสถานที่สำหรับเลี้ยงลูกแกะเพื่อจะใช้เป็นเครื่องบูชาในพระวิหาร ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเรียกพระเยซูว่า...

...จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป!

ยอห์น 1:29

ดังนั้น เมื่อเราพบว่าพระเยซูทรงเป็นลูกแกะปัสกา เราจึงไม่ควรประหลาดใจ การเทียบเคียงเรื่องนี้เป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจยิ่ง

จำได้ไหมว่าลูกแกะปัสกานั้นจะต้องไม่มีตำหนิ พระเยซูเป็นผู้ที่ปราศจากบาป ลูกแกะนั้นจะต้องเป็นเพศผู้ พระเยซูทรงเป็นเพศชาย

ลูกแกะปัสกาถูกประหารแทนบุตรหัวปี พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา เป็นตัวแทนของเรา

เลือดนั้นถูกทาไว้บนวงกบประตูบ้าน พระโลหิตของพระเยซูก็ต่อถูกทาไว้บน กางเขนไม้ นั้น

คนอิสราเอลต้องเข้าไปอยู่ในบ้านจนตลอดรุ่งเช้า มีเพียงในบ้านเท่านั้นที่มีความปลอดภัย ในทำนองเดียวกัน โดยทางการไว้วางใจในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำบนไม้กางเขน เท่านั้น ที่เราจะได้รับรอดปลอดภัยจากความตายชั่ววันจันทร์

พระคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาเพื่อพิพากษานั้น ที่ใด ๆ ที่พระองค์ ทรงทอดพระเนตรเห็นเลือด พระองค์ก็จะเสด็จผ่านบ้านหลังนั้นไป ทำไมหรือ? เพราะ ความตายได้มาเยือนที่นั่นแล้วโดยลูกแกะบูชา

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมหนทางเพื่อไม่ให้เกิดการพิพากษา ความบาปได้ตกอยู่กับเรา ในการนั้นการพิพากษาทุกอย่างที่ควรตกอยู่กับเราก็ได้ตกอยู่บน พระเยซู ซึ่งเป็นลูกแกะที่รับบาปแทนเราแล้ว

พระเจ้าได้ทรงบัญชาคนอิสราเอลเป็นพิเศษว่า พวกเขาจะต้องไม่หักกระดูกแกะ ในขณะที่กำลังรับประทานลูกแกะปัสกานั้น ทั้งนี้ เพราะลูกแกะนั้นเป็นภาพเล็งและเป็นเงาของ พระเยซูนั่นเอง กระดูกของพระเยซูก็ไม่ได้ถูกหักด้วยเช่นกัน เมื่อทหารโรมัน...

...มาถึงพระเยซูพวกเขาพบว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้วจึงไม่ได้

ทุบขาของพระองค์

ยอห์น 19:33

ในขณะที่พวกสาวกนั่งฟังทุกถ้อยคำที่พระเยซูทรงอธิบายถึงความสำคัญของ พิธีปัสกาอยู่นั้น พวกเขาก็อัดไม่ได้ที่จะนึกถึงช่วงเวลาที่พักพวกเขาอยู่ในตอนนั้น พระเยซูทรงถูกต้องในวันเดียวกับที่ลูกแกะปัสกาถูกฆ่า พวกเขาไม่มีทางรู้ได้เลยว่า พวกบุโรहितประสงคที่จะประหาร พระองค์ภายหลังเทศกาลปัสกานั้น แต่สุดท้ายแผนการของพระเจ้าก็มีชัยชนะ พระเยซูไม่เพียงแต่

สิ้นพระชนม์ในวันที่กำหนดเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ในเวลาบ่ายสามโมง ซึ่งเป็นเวลาถวายแกะเป็นเครื่องบูชาในพระวิหาร ซึ่งเป็นการถวายบูชาอบเย็นอีกด้วย พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ตรงตามกำหนดการ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงพระองค์ไว้^๖ พระคัมภีร์กล่าวว่า

...เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นลูกแกะปัสกาของเรา ถูกถวายบูชาแล้ว

1 โครินธ์ 5:7

ขนมปังและร่างกาย

ในการเตรียมพิธีปัสกานั้น พระเจ้าพระยาห์เวห์ได้สั่งคนอิสราเอลไว้ว่า...

คืนวันนั้นทุกคนจงกิน... ขนมปังไม่ใส่เชื้อ

อพยพ 12:8

พระคัมภีร์กล่าวถึงเชื้อขนมปังเพื่อเป็นภาพเปรียบถึงการลุกลามของความบาป ในคืนก่อนที่พระเยซูจะถูกตรึงนั้น พระองค์ได้ทรงรับประทานอาหารกับสาวกของพระองค์

และพระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณพระเจ้า แล้วหักส่งให้พวกเขาและตรัสว่า "นี่คือกายของเราซึ่งให้แก่ท่าน จงทำเช่นนี้เป็นการระลึกถึงเรา"

ลูกา 22:19

ขนมปังที่ปราศจากเชื้อเป็นภาพเล็งถึงพระเยซูผู้ปราศจากบาป ขนมปังไร้เชื้อถูกหักต่อหน้าพวกสาวกฉันใด พระเยซูผู้ปราศจากความบาปก็ต้องแตกหักบนไม้กางเขน เพื่อเราฉันนั้น

...พระองค์ทรงหยิบถ้วยและกระทำอย่างเดียวกัน แล้วตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเราซึ่งหลั่งรินออกเพื่อท่าน"

ลูกา 22:20

ตั้งที่ลูกแกะต้องหลังเลือดลงแทนบุตรหัวปี น้ำองุ่นในถ้วยเป็นสัญลักษณ์ของการที่พระเยซูทรงหลังพระโลหิตลงแทนเรา ถ้วยน้ำองุ่นคือสัญลักษณ์เล็งถึงพันธสัญญาใหม่ หรือคำสัญญาใหม่ คำสัญญาสำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ใน...

...หนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก...

วิวรณ์ 21:27

ตัวแทน

จำเรื่องการแข่งกีฬาอีกก็น้ำแข็งได้ไหม เราพบว่าเมื่อผู้เล่นทำผิดกติกา เขาก็จะถูกทำโทษ ผู้ที่ทำผิดจะต้องไปนั่งอยู่ในห้องลงโทษตามเวลากำหนด แต่มีวิธีเสี่ยงที่น่าสนใจในกีฬานี้ เมื่อผู้รักษาประตูทำผิดกติกาจะมีผู้เล่นอีกคนหนึ่งไปนั่งรับโทษแทนเขาในห้องนั้น ผู้รักษาประตูจะถูกสับเปลี่ยนกับตัวแทน

ในทำนองเดียวกัน เราซึ่งเป็นมนุษย์ได้ทำผิดกติกาของพระเจ้า เราถูกกำหนดให้เข้าไปนั่งในห้องทำโทษในนรกตลอดไปเป็นนิตย์ แต่พระเยซูได้ทรงรับโทษนั้นแทนเรา พระองค์ทรงชำระโทษทัณฑ์นั้นแทนเรา เราได้รับการสับเปลี่ยนตัวกับตัวแทน

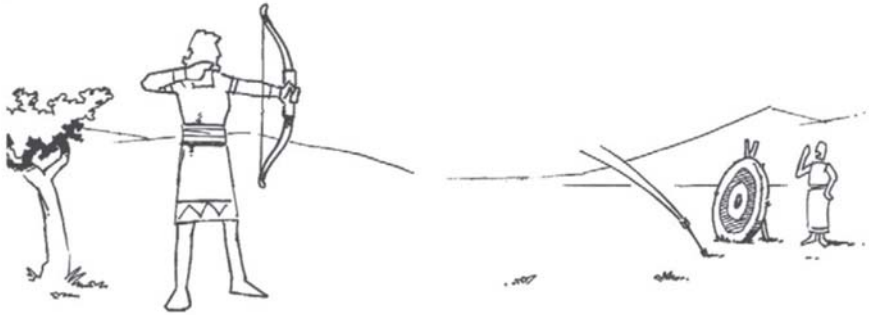
4 คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส

– จากพระบัญญัติ ถึงพลับพลา –

ยังจำพระบัญญัติสิบประการได้ไหม? ประชากรอิสราเอลคิดว่าคงเป็นเรื่องง่ายที่จะทำตามพระบัญญัติ แต่เราพบว่า พวกเขาพยายามกระทำตาม “สิ่งที่ต้องทำและสิ่งที่ห้ามทำ” ซึ่งไม่อาจสมานความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่แตกร้างได้

เพราะในสายพระเนตรพระเจ้า ไม่มีใครเป็นคนดีได้ โดยอาศัยการทำตามกฎในธรรมบัญญัติเท่านั้น หน้าที่ของธรรมบัญญัติก็คือทำให้ทุกคนรู้ว่าตนเป็นคนบาป

โรม 3:20

ทุกวันนี้ หลายคนเชื่อว่าเราสามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้โดยการทำตามรายการสิ่งที่ต้องทำและสิ่งที่ห้ามทำต่าง ๆ แต่เราได้เห็นจากการศึกษาแล้วว่า พระเจ้าทรงคาดหวังมาตรฐานที่ไม่มีที่ติ

เพียงแค่เราทำผิดไปจากมาตรฐานอันสูงส่งของพระเจ้า เราก็ตกจากระดับความสมบูรณ์แบบของพระเจ้าไปเสียแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกที่สามารถรักษากฎหมายของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ นั่นคือ ไม่มีใครเลยนอกจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และพระองค์ก็ไม่เคยหลีกเลี่ยงการประพฤติตามพระบัญญัติ หรือสร้างข้อยกเว้นให้พระองค์เองเลย

1. ตลอดเวลาสามสิบปีกว่าที่พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพบนโลก พระองค์ทรงเชื่อฟังพระบัญญัติโดยไม่มีที่ติ พระองค์ทรงปราศจากบาป
2. เมื่อพระองค์ทรงรับแบกบาปของโลกไว้ที่ตัวพระองค์เอง พระองค์ทรงเชื่อฟังข้อเรียกร้องของพระบัญญัติอย่างครบถ้วน พระองค์ทรงชำระค่าตามบทลงโทษที่กำหนดไว้ นั่นคือความตาย

ความรักและความยุติธรรม

บนทางไปสู่บ้านเอมมาอูสนั้น พระเยซูตรัสบอกสาวกว่า พระองค์จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ ทำไมพระองค์จึงตรัสเช่นนั้น การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในฉากนี้

- ❖ ถ้าองค์พระเจ้าย่ำเท้าแห่งทรงอนุญาตให้ความยุติธรรมของพระองค์เป็นฝ่ายครอบครอง เราก็คงต้องตายเพราะความบาปของเราเอง นั่นคือสิ่งที่ยุติธรรมดีแล้ว แต่ความรักของพระเจ้าจะไม่ยอมเช่นนั้น
- ❖ ในทางตรงกันข้าม ถ้าความรักของพระองค์เป็นสิ่งที่ครอบครอง พระองค์ก็จะทรงเพิกเฉยต่อบาปไปตลอดเป็นนิตย์ แต่นั่นคงเกิดขึ้นไม่ได้เพราะธรรมชาติแห่งความยุติธรรมของพระองค์ ความบาปจำเป็นต้องได้รับการจัดการ

ไม้กางเขน จึงเป็นจุดสมดุลที่สมบูรณ์แบบสำหรับพระลักษณะทั้งสองด้านของพระองค์ ทั้งความรักที่ไม่มีขอบเขตที่ได้สำแดงออก กับความยุติธรรมที่ไม่มีจำกัดได้รับการสนองตอบจากมุมมองของพระเจ้านั้น ความรักกับความยุติธรรมเป็นสิ่งที่ทำให้จำเป็นต้องมีไม้กางเขนเกิดขึ้น

ไม่มีใครได้มีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้คือ การที่เขายอมสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตนเอง ยอห์น 15:13

แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์เองแก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา

โรม 5:8

พระบัญญัติ	พระเยซู
เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะรักษาพระบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์แบบ	ดำเนินชีวิตตามมาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้า ทรงปราศจากบาป
ปรับโทษเราเพราะเป็นคนบาป	รักเราแม้เราจะเคยเป็นคนบาป
สำแดงให้เราเห็นถึงมาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้า คือความสมบูรณ์แบบ	ดำเนินชีวิตตามมาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้า ทรงปราศจากความบาป
ไม่สามารถช่วยเราให้รอดจากโทษของบาปได้	ทรงช่วยเราให้รอดจากโทษของบาปได้

พลับพลา

ลองย้อนนึกถึงเรื่องที่พระเจ้าบัญชาให้โมเสสสร้างพลับพลา มันเป็นโสตทัศนอุปกรณ์อย่างละเอียดเพื่อช่วยให้เราเข้าใจถึงสิ่งที่พระเจ้ากำลังจะกระทำเพื่อเยียวยาความสัมพันธ์อันร้าวฉานกับพระองค์ จำได้ไหมที่พระเจ้าทรงสำแดงการทรงสถิตของพระองค์ท่ามกลางชนอิสราเอลด้วยเสาเมฆในเวลากลางวันและเสาไฟในเวลากลางคืน เสาเหล่านั้นลอยอยู่เหนือหีบพันธสัญญาในห้องอภิสุทธิสถาน

ทางเข้าทางเดียว

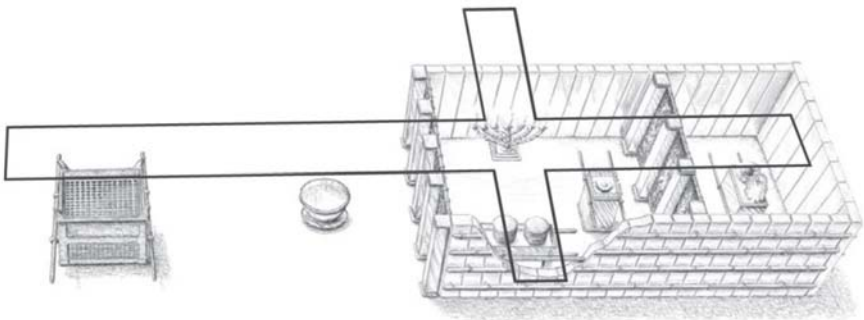
เมื่อมนุษย์เข้ามาเฝ้าพระเจ้าในพลับพลา นั้น สิ่งแรกที่เขาจะเห็นก็คือกำแพงล้อมรอบลานด้านนอก ซึ่งมีทางเข้าเพียงทางเดียวเท่านั้น ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า มีทางเดียวเท่านั้นที่นำเราไปยังพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า

“ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา”

ยอห์น 14:6

แท่นบูชาทองเหลือง

เมื่อเราเข้าไปภายในพลับพลา เครื่องใช้อย่างแรกที่เราจะเห็นก็คือ แท่นบูชาทำด้วยทองเหลือง ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจให้เราว่า ความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าจะเกิดขึ้นได้โดยการถวายโลหิตเป็นเครื่องบูชาเท่านั้น เช่นเดียวกับเราในปัจจุบันนี้ด้วย ความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าจะเกิดขึ้นได้ก็โดยทางพระเยซู ผู้ทรงยอมสละชีวิตเป็นเครื่องบูชาแทนเรานั่นเอง

เมื่อคนอิสราเอลนึกถึงแท่นบูชา พวกเขาจะนึกถึงสถานที่แห่งความตาย ในทำนองเดียวกัน เมื่อคนในสมัยของพระเยซูนึกถึงไม้กางเขน ทุกคนจะคิดถึงวิธีการประหารอย่างเป็นทางการ มันคือสถานที่แห่งความตาย

แม้จะเปรียบเทียบสถานที่แห่งความตายทั้งสองแห่งนี้ดูกันแบบลวก ๆ (คือแทนบูชาทองเหลืองกับไม้กางเขน) มันก็สำแดงให้เราเห็นว่าพระเยซูได้ทำให้สัญลักษณ์เล็งถึงพระองค์ซึ่งปรากฏในการถวายเครื่องบูชาในพลับพลา นั้นได้สำเร็จเป็นจริงแล้วอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

แทนบูชาทองเหลือง	ไม้กางเขน
<p>เครื่องถวายบูชาคือ...</p> <p>... สัตว์จากฝูง</p> <p>... เป็นเพศผู้</p> <p>... ต้องปราศจากตำหนิ</p> <p>... เพื่อให้เป็นที่ยอมรับแทนตัวผู้ถวาย</p> <p>... เพื่อทำการลบบาป (หรือการกลบเกลื่อนบาป)</p> <p>... เป็นเครื่องบูชาด้วยเลือด เลวีนิติ 1:2-5</p>	<p>พระเยซู ...</p> <p>... ทรงเป็นลูกแกะของพระเจ้า</p> <p>... ทรงเป็นเพศชาย</p> <p>... ทรงปราศจากบาป</p> <p>... ทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา</p> <p>... อภัยโทษบาปให้เรา</p> <p>... เป็นเครื่องบูชาด้วยเลือดที่ถวายเพื่อเรา</p>

แทนบูชา เป็นเหมือนโสตทัศนูปกรณ์เพื่อช่วยให้คนอิสราเอลได้เข้าใจว่าการจะกำจัดบาปให้หมดไปนั้นต้องใช้สิ่งใดบ้าง ไม้กางเขนก็เป็นสิ่งเตือนใจเราเช่นกันว่า พระเยซูได้ทรงรับแบกโทษทัณฑ์บาปแทนเราไปแล้ว

ค้นประวัติ

จำได้ไหมว่าพระเจ้าทรงบัญชาโมเสสให้สร้างคัมภีร์ที่จากทองคำบริสุทธิ์เพื่อส่องสว่างแก่วิสถิสถาน นี่เป็นภาพเล็งถึงพระเยซู ผู้ซึ่งตรัสว่า

"เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืดเลย แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต"

ยอห์น 8:12

พระเยซูทรงเป็นความสว่างแห่งชีวิต และพระองค์ทรงประสงค์ที่จะปลดปล่อยประชากรของพระองค์ออกจากความมืดของบาป เข้าสู่ความสว่างแห่งชีวิตนิรันดร์

โต้ชนมบัง

ยังจำได้ไหมที่พระเจ้าบัญชาโมเสสให้สร้างโต๊ะเพื่อวางขนมปัง 12 ก้อน แต่ละก้อนเล็งถึงชนอิสราเอลสิบสองเผ่า นี่เป็นภาพเล็งถึงพระเยซูด้วยเช่นกัน พระองค์ตรัสว่า

"เราเป็นอาหารแห่งชีวิต"

ยอห์น 6:35

ขนมปังทั้งสิบสองก้อนหมายถึง การเลี้ยงดูอย่างเพียงพอสำหรับคนอิสราเอลทุกคน เช่นเดียวกับที่พระเยซู ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิตได้ทรงหยิบยื่นชีวิตนิรันดร์ให้แก่เรา

"เราบอกความจริงแก่ท่านว่าผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต"

ยอห์น 6:47-48

ผ้า幔

ลองคิดดูอีกครั้งถึงเรื่องที่พระเจ้าทรงบัญชาให้โมเสสทำผ้า幔หน้ากั้นระหว่างวิสุทธิสถาน กับอภิสุทธิสถาน มนุษย์ผู้เป็นคนบาปถูกกั้นไว้เพื่อไม่ให้เข้าไปยังที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ห้องสก

ในการทำงานเดียวกัน พระคัมภีร์ก็บอกเราไว้ว่า เราถูกแยกขาดจากพระเจ้า เราถูกกั้นให้เห็นห่างจากพระเจ้าและความรักของพระองค์

แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาแล้ว เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ผ้า幔ก็ฉีกออกเป็นสองชิ้น ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถฉีกผ้า幔ออกได้ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ เพื่อสำแดงให้เห็นว่า พระกายของพระเยซูต้องถูกฉีกออกเพื่อคุณและผม เมื่อเราได้มอบความไว้วางใจไว้กับพระองค์ ความบาปของเราได้รับการอภัย และเราก็สามารถเข้ามาเฝ้าอยู่ที่ประทับของพระองค์ได้ด้วยใจกล้า ความสัมพันธ์ได้รับการรื้อฟื้นกลับคืนมาแล้ว

เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย ในเมื่อเรามั่นใจที่จะเข้าสู่อภิสุทธิสถานโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยหนทางใหม่อันมีชีวิตซึ่งเปิดให้เราผ่านมานั้นคือพระกายของพระองค์ ก็ให้เราเข้าไปใกล้พระเจ้าด้วยใจจริงและมั่นใจอย่างเต็มที่ในความเชื่อ โดยที่จิตใจของเราได้รับการประพรมเพื่อชำระเราให้หมดจดจากจิตสำนึกที่ฟ้องร้องว่าตนผิด และกายของเราได้รับการชำระล้างด้วยน้ำบริสุทธิ์แล้ว

ฮีบรู 10:19-20,22

แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์

เอเฟซัส 2:13

เราไม่ได้ถูกรับกลับเป็นแค่นายของพระเจ้าเท่านั้น พระคัมภีร์บอกเราว่า เราถูกตั้งไว้ในครอบครัวของพระเจ้าในฐานะสมาชิกเต็มตัว พระคัมภีร์กล่าวว่า เราได้รับการเป็นบุตรของพระเจ้า

ในอาณาจักรโรมันในสมัยของพระเยซูนั้น การรับเป็นบุตร คือพิธีการทางกฎหมาย เพื่อรับเป็นบุตรในสังคมยุคปัจจุบัน เมื่อลูกคนใดเกิดขึ้นมาในครอบครัว ก็จะถูกนับว่าเป็นผู้มีสิทธิต่าง ๆ ของครอบครัวโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว คือเป็นทายาทที่ชอบธรรม แต่ในโลกที่ผู้ชายอาจมีภรรยาหลายคน หรือมีเมียเก็บ เมียน้อย หรือมีบุตรกับคนเหล่านั้น บุตรเหล่านั้นจะยังไม่เป็นทายาทที่ชอบธรรม จนกว่าจะมีพิธีรับเป็นบุตรอย่างเป็นทางการเสียก่อน

รับเป็นบุตร

เช่นเดียวกับเราทั้งหลายด้วย ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นคนที่อยู่ห่างไกล จากความรักของพระเจ้า แต่บัดนี้ เราได้เข้ามาเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว เราได้รับการเป็นบุตรของพระเจ้า และเราเป็นทายาทแห่งสวรรค์ เราเป็นสมบัติของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ในเมื่อท่านเป็นบุตร พระเจ้าจึงทรงให้พระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์ เข้ามาในใจเรา พระวิญญาณผู้ทรงร้องเรียกว่า "อับบา พ่อ" ฉะนั้นท่านจึงไม่เป็นทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และเพราะท่านเป็นบุตร พระเจ้าจึงทรงให้ท่านเป็นทายาทด้วย

กาลาเทีย 4:6-7

ฝ่าหีบลบบา

ฝ่าหีบลบบา คือฝ่าพิเศษของหีบพันธสัญญาซึ่งวางตั้งไว้ภายในห้องอภิสุทธิสถาน ตรึงนี้เองที่มหาปุโรหิตจะนำเลือดมาประพรมปีละครั้งในวันลบบา พระเจ้าทรงประทานวิธีแก้คนอิสราเอลที่จะหลีกเลี่ยงจากการพิพากษาเพราะความบาปของพวกเขา โดยการล้างเลือดของลูกแกะที่ปราศจากความผิด

ในทำนองเดียวกัน บัดนี้พระเยซูทรงเป็นฝ่าหีบแห่งการลบบา โดยทางพระโลหิตของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมหนทางแก่เราที่จะหลีกเลี่ยงจากความตายนิรันดรนั้น สำหรับผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์นั้น พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า

"และเราจะไม่จดจำบาปกับการอธรรมของเขาทั้งหลายอีกต่อไป"

เมื่อมีการลบบาแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาลบบาอีกต่อไป

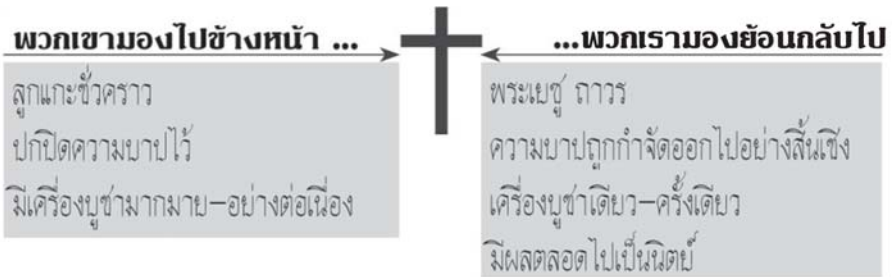
ฮีบรู 10:17-18

โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน ลูกแกะตัวสุดท้ายได้ตายไปแล้ว และไม่จำเป็นต้องมีการถวายเครื่องบูชาแบบนี้อีกต่อไป เพราะว่า...

...เราทั้งหลายจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกาย
ของพระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชาเพียง**ครั้งเดียวเป็นพอ**

วันแล้ววันเล่าที่ปุโรหิตทุกคนยืนปฏิบัติศาสนกิจ ครั้งแล้วครั้งเล่า
ที่เขาถวายเครื่องบูชาแบบเดียวกันซึ่งไม่สามารถลบล้างบาปให้สิ้นไปได้เลย
แต่เมื่อปุโรหิตองค์นี้ถวายเครื่องบูชาลบล้างบาป**ครั้งเดียว**สำหรับตลอดไปแล้ว
ก็ประทับลงที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ฮีบรู 10:10-12

พระเจ้าทรงยอมรับสัตวบูชาก็เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรไปข้างหน้าใน
ประวัติศาสตร์ถึงช่วงเวลาที่จะถวายเครื่องบูชาครั้งสุดท้ายในฐานะที่เป็นเครื่องบูชาครั้งสุดท้าย
ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์นั้น พระองค์ทรงกระทำมากกว่าการปกปิด
ความบาปเป็นเวลาหนึ่งปี แต่พระองค์ทรงล้างบาปให้หมดไปจากกายพระเนตรของพระเจ้า
ตลอดไปเป็นนิรันดร์ บนไม้กางเขนนั้นพระองค์ทรงร้องว่า **"สำเร็จแล้ว"** เทเทเลสทาย เจอลูกแกะ
ตัวสุดท้ายแล้ว

คำพยากรณ์

เราได้เห็นมาแล้วว่า คำเผยพระวจนะในพระคัมภีร์นั้นมีความถูกต้องแม่นยำ
อย่างเด่นชัด พระเยซูเองได้ตรัสไว้ว่า

"อย่าคิดว่าเรามาเพื่อล้มล้างหนังสือพยากรณ์หรือหนังสือผู้เผย
พระวจนะ เราไม่ได้มาล้มล้างแต่มาเพื่อทำให้สำเร็จครบถ้วน" มัทธิว 5:17

วลีที่ว่า **"บทบัญญัติหรือหนังสือผู้เผยพระวจนะ"** เป็นวิธีการของพระคัมภีร์ในการ
กล่าวอ้างถึงพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่ม ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้พระเยซูได้กล่าวต่อไปว่า

"...เราไม่ได้มัลลัมล้างแต่มาเพื่อทำให้สำเร็จครบถ้วน เรบอกความจริงแก่ท่านว่าตราบนฟ้าและดินสูญสิ้นไป แม้อักษรที่เล็กที่สุดสักตัวหนึ่งหรือขีดๆ หนึ่งก็จะมีทางสูญหายจากหนังสือบทบัญญัติจนกว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จครบถ้วน"

มัทธิว 5:17-18

จุดหรือขีด ๆ หนึ่งคือตัวอักษรที่เล็กที่สุด หรือเครื่องหมายในตัวอักษร สิ่งที่พระเยซูตรัสหมายถึง การที่พระองค์จะทำให้ข้อพระคัมภีร์สำเร็จนั้น จะเกิดขึ้นแบบครบถ้วน แม้กระทั่งในรายละเอียดปลีกย่อย ในแง่ของตัวอักษรก็จะหมายถึงจนถึงตัวอักษรที่เล็กที่สุด หรือจุดและขีดในตัวอักษรเลยทีเดียว

ผมยังจำได้ถึงตอนที่พูดคุยกับหมอผ่าตัดคนหนึ่ง ซึ่งเข้าร่วมในชั้นเรียนสำรวจพระคัมภีร์ คล้าย ๆ กับหนังสือที่คุณกำลังอ่านอยู่ในตอนนี้ เขาบอกผมว่า ในตอนแรกเขามองว่าเรื่องราวของการเนรมิตสร้างโลก, อาดัมและเอวา, โนอาห์ ฯลฯ เป็นเพียงแค่นิทานเท่านั้น แต่เมื่อศึกษาต่อไปเรื่อย ๆ เขาเล่าว่าเขามาถึงจุดหนึ่งที่เขายอมรับว่า "เรื่องราวทั้งหมดนี้ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นโดยบังเอิญได้เลย" เขาเล่าว่า ในความคิดของเขานั้น เขาได้ย้อนกลับไปคิดถึงเรื่องราวที่ได้อ่านมาก่อนหน้าและได้ยอมรับว่าเรื่องราวที่เขาเคยสงสัยนั้น เป็นความจริงทั้งสิ้น

เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่า การทำให้คำเผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงนั้น คือวิธีการที่พระเจ้ากระทำให้เรา รู้สึกพิศวงงงงวย เพื่อเราจะได้ยอมรับคำสอนทั้งหมดของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับการไถ่เราให้พ้นจากความตาย

5 คำสอนบนถนนไปเอมมาอูส

– จากนิโคเดมัส ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ –

ในช่วงที่พระเยซูทรงเริ่มทำพันธกิจใหม่ ๆ นั้น พระเยซูได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่ามนุษย์กำลังตกอยู่ในปัญหาใหญ่ จำเป็นต้องมีพระผู้ช่วยให้รอด พระคัมภีร์กล่าวว่า

เราทุกคนหลงเตลิดไปเหมือนแกะแต่ละคนหันไปตามทางของตน...

อิสยาห์ 53:6

หลงทาง

เราเห็นแล้วว่า ตั้งแต่เริ่มแรกมนุษย์ได้เลือกที่จะทำตามทางของตนเอง เลือกดำเนินในเส้นทางที่นำตนเองเข้าไปสู่ถิ่นทุรกันดารฝ่ายวิญญาณ พระคัมภีร์กล่าวว่า มนุษย์กำลังหลงทาง

พบแล้ว

แต่องค์พระเยซูเจ้าได้เสด็จมาตามหาเรา ขณะที่อยู่บนโลก พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเพื่ออธิบายถึงความห่วยของพระเจ้าว่า

"สมมุติว่าพวกท่านคนหนึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัวและตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ละแกะทั้งเก้าสิบเก้าตัวไว้กลางทุ่ง แล้วไปตามหาแกะตัวที่หายไปนั้น จนกว่าจะพบหรือ

เมื่อเขาพบแล้วก็แยกแกะนั้นใส่บ่าด้วยความชื่นชมยินดีและกลับบ้าน จากนั้นเขาก็เรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพร้อมกัน และกล่าวว่า 'มาร่วมยินดีกับเราเถิด เราได้พบแกะตัวที่หายไปนั้นแล้ว' เรบอกท่านว่าทำนองเดียวกันในสวรรค์จะมีความชื่นชมยินดีในคนบาปคนหนึ่ง ซึ่งกลับใจใหม่ มากยิ่งกว่าในคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจใหม่"

ลูกา 15:4-7

เราเห็นแล้วว่า คำว่ากลับใจใหม่ หมายถึง การเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ คำนี้ใช้กันอย่างกว้างขวาง และบ่อยครั้งอาจใช้ปนกันกับคำว่า การกระทำทุกขักริยา หรือการเศร้าโศก⁶ ซึ่งทั้งสองคำนี้ไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรตรงนี้ ประเด็นที่เรากำลังเน้นคือ การเปลี่ยนวิถีการคิดเสียใหม่

- ❖ เราจะยอมรับว่า เราเป็นคนบาปที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้หรือไม่?
- ❖ เราจะหยุดไว้ใจในตนเอง ทั้งความคิดและสติปัญญาของตนเอง แล้วมาไว้วางใจในพระเยซูเจ้าหรือไม่?
- ❖ เราจะเปลี่ยนจากการเชื่อในศาสนาและรูปเคารพของเรา มาเชื่อในองค์ข้าห์เวห์ แต่เพียงผู้เดียวหรือไม่?

คำตอบที่เป็นบวกสำหรับคำถามข้อใดข้อหนึ่งนี้ จำเป็นต้องมี การเปลี่ยนความคิดเข้ามาเกี่ยวข้อง การกลับใจใหม่เชื่อมโยงกับความเชื่อ เมื่อคนใดคนหนึ่งเชื่อ เขาก็จะกลับใจใหม่ เขาจะหันออกจากการไม่เชื่อไปสู่การเชื่อ จากการไว้วางใจในตนเองไปสู่การไว้วางใจในพระเยซูเจ้าจากความเชื่อในศาสนาไปสู่ความเชื่อในพระคริสต์ เขาได้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดจิตใจใหม่แล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่า...

...จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าใน
 คนบาปคนเดียวซึ่งกลับใจใหม่
 ลูกา 15:10

การกลับใจใหม่และความยินดี

สาเหตุของความยินดีในเรื่องนี้ก็ชัดเจนอยู่แล้ว ลองคิดถึงสิ่งที่จะต้องทุ่มเทไป
 พระเยซูตรัสว่า

"เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่คืนนี้ยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ"

ยอห์น 10:11

การที่พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อเรานั้น ต้องมีการเสียสละอย่างประเมินค่ามิได้
 เมื่อพระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้น พระองค์ร้องออกมาว่า

"...พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมทรง
 ทอดทิ้งข้าพระองค์?"
 มาระโก 15:34

พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์ทางกายเท่านั้น ยังมีมิติทางด้านวิญญาณด้วย ความบาป
 ทำให้เกิดจากแยกขาด ในช่วงเวลาวิกฤติบนไม้กางเขนนั้น พระเจ้าพระบิดาได้เมินพระพักตร์
 จากพระบุตรของพระองค์ นั่นคงเป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจแห่งความรักของพระองค์เจ็บปวดยิ่ง
 แต่ในธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของพระองค์นั้น พระเจ้าก็ไม่สามารถทอดพระเนตรดูพระเยซู
 ผู้ทรงแบกรับเอาความบาปของเราไว้ที่พระองค์เอง พระคัมภีร์กล่าวว่า ท้องฟ้าก็มืดไปทั้งๆ
 ที่เป็นเวลาเที่ยงวัน ดูเหมือนพระบิดาไม่ประสงค์ให้โลกได้เห็นความทุกข์ที่พระบุตรของ
 พระองค์กำลังประสบอยู่ เพราะเหตุที่พระเยซูเต็มพระทัยรับแบกบาปของเราไว้ที่พระองค์เอง
 โดยยอมเป็นเหมือนแพะรับบาปและสิ้นพระชนม์แทนเรา พระเจ้าทรงยอมให้เหตุการณ์นี้
 เกิดขึ้น แท้ที่จริงพระองค์ทรงวางแผนไว้เช่นนี้ เรื่องนี้เกิดมาจากความรักของพระองค์

เมื่อคนบาปกลับใจใหม่ เขาก็กำลังตอบสนองต่อความรักนั้น เมื่อคุณนึกถึงสิ่งที่
 พระเยซูต้องเผชิญเพื่อช่วยจัดเตรียมความรอดให้แก่เรานั้น จงไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะเข้าใจว่า
 ทำไมสวรรค์จึงรู้สึกปีติยินดี

นิโคเดมัส

ในการสนทนากับนิโคเดมัสนั้น พระเยซูได้ตรัสถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์
 นิโคเดมัสจำเป็นต้องรับการเปลี่ยนแปลงความคิดเสียใหม่ เขาคิดว่าเขาเป็นคนชอบธรรม
 แต่พระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าเขาเป็นคนบาป เขาต้องหยุดไว้ใจในความชอบธรรมของ

ตนเอง แล้วหันมาไว้วางใจในพระคริสต์ พระเยซูตรัสบอกนิโคเดมัสว่า

"เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียว
ของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะ
พระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเพื่อพิพากษาโลก
แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยทางพระบุตรนั้น" ยอห์น 3:16-17

พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานชีวิตนิรันดร์ไม่เฉพาะแก่นิโคเดมัสเท่านั้น แต่แก่
ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ ดังที่เราทราบแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์
มาโดยตลอด พระองค์ยอมไม่ยอมเสียชื่อเสียงต่อหน้านิโคเดมัส หรือกับเราคนหนึ่งคนใด
เพราะเรื่องนี้เป็นแน่ พระเยซูตรัสต่อไปว่า

"ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์ก็ไม่ถูกพิพากษา แต่ผู้ใดที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษา
อยู่แล้ว เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า"

ยอห์น 3:18

สُبิงไฟ
นัันตส

พระเยซูตรัสว่า มนุษย์เกิดมาในโลกนี้โดย "ถูกปรับโทษอยู่แล้ว"
เราไม่ได้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในที่สุดร่างกายของเราก็ต้องตายไป
ภายหลังจากความตายฝ่ายร่างกายแล้ว เราก็จะต้องพบกับความตายเป็น
ครั้งที่สอง นั่นคือการถูกพิพากษาเป็นนิรันดร์ในบึงไฟนรก

ชีวิต
นัันตส

แต่เมื่อพระเยซูได้ทรงชำระหนี้บาปโดยการยอมสิ้นพระชนม์เสียเอง
พระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์ตลอดไป แต่กลับฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่ เมื่อเรา
ไว้วางใจในพระองค์ เราก็จะกลับมีชีวิตในฝ่ายวิญญาณคือมีชีวิตนิรันดร์
พระคัมภีร์กล่าวว่านี่คือ การบังเกิดใหม่ ในจุดนี้เองที่พระเจ้าiahแห่ไว้ได้บันทึก
ชื่อของผู้เชื่อใหม่ไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก

เมื่อท่านตายแล้วในบาปของท่านและในวิสัยบาป...พระเจ้าได้ทรง
ให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์ พระองค์ทรงรอภัยโทษบาปทั้งสิ้นของเรา

โคโลสี 2:13

แต่เนื่องด้วยความรักใหญ่หลวงที่ทรงมีต่อเรา พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วย
พระเมตตาอันอุดม จึงทรงให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์แม้เมื่อเราได้ตายแล้ว
ในบาป...

เอเฟซัส 2:4-5

รับการไถ่

ทาส

หลายศตวรรษมาแล้วที่มนุษย์เราได้ตกเป็นทาสทำตามความประสงค์ของมารซาตาน ไต่โกหกตอ้อๆ ลอกเลียนความจริง และปฏิเสธการมีอยู่จริงของมีนเอง เพื่อบีบบังคับมนุษย์ให้ทำตามจุดประสงค์ของมัน แต่ถึงจะไม่มีอิทธิพลบีบบังคับจากซาตาน มนุษย์ก็ไม่สามารถดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบได้อยู่แล้ว มนุษย์เรตกเป็นทาสของบาป

รับการไถ่
เป็นอิสระ

แต่พระเยซูได้เสด็จมาและไถ่เราแล้ว เป็นเรื่องยากที่จะซึมซับถึงความหมาย อันสมบูรณ์ของคำๆ นี้ ถ้าเรายังไม่เข้าใจถึงการเกี่ยวโยงของคำนี้กับระบบทาสในสมัยโบราณ ผมขออธิบายดังนี้

ชายผู้มั่งคั่งมักจะไปที่ตลาดค้าทาสเพื่อหาซื้อทาส ที่นั่นจะมีทาสที่ถูกล่ามโซ่ไว้ในสภาพที่ต่ำต้อย สิ้นหวัง แต่ละคนจะถูกขายในราคาขนาดหนึ่ง เมื่อชายคนนี้ชำระเงินตามราคาขายแล้ว ทาสนั้นก็จะเป็นคนของเขา ซึ่งเรื่องนี้ไม่ถือว่าเป็นผิดปกติแต่อย่างใด แต่เรื่องราวกำลังพลิกผันไปอย่างน่าสนใจ มีน้อยครั้งที่เจ้าของใหม่จะพาทาสของเขาออกไปจากตลาด แล้วโซ่ตรวนออก ปล่อยตัวทาสนั้นให้เป็นอิสระ ถ้าเกิดเหตุการณ์ขึ้นแบบนี้จะเรียกกันว่าทาสคนนี้ได้รับการไถ่

นี่คือสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา เราถูกล่ามด้วยโซ่แห่งบาปและซาตาน อยู่ในตลาดทาสแห่งชีวิต เรตกอยู่ในสภาพสิ้นหวัง ไม่อาจปลดปล่อยตัวเองได้ แต่แล้วพระเยซูก็เสด็จมาและซื้อเราไว้ พระองค์ทรงชำระค่าตัวเราด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงนำเราออกมาจากตลาดทาส หักทำลายโซ่ตรวน และปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ

เพราะท่านรู้ว่าพระองค์ได้ทรงไถ่ท่านพ้นจากวิถีชีวิตอันไร้แก่นสาร ซึ่งท่านรับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ พระองค์ไม่ได้ทรงไถ่ท่านด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลาย ได้เช่นเงินหรือทอง แต่ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์ผู้เป็นลูกแกะอันปราศจากตำหนิหรือข้อบกพร่องใดๆ 1 เปโตร 1:18-19

พระคริสต์ได้ทรงไถ่เราพ้นจากคำสาปแช่งของบทบัญญัติ โดยทรงรับ
คำสาปแช่งแทนเรา เนื่องจากมีเขียนไว้ว่า "ผู้ใดถูกแขวนบนต้นไม้ก็ถูก
แช่งสาปแล้ว"

กาลาเทีย 3:13

ในพระเยซู เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับ
การอภัยโทษบาปตามพระคุณอันอุดมของพระเจ้า เอเฟซัส 1:7

ด้วยใจสมัค

ชาวโรมันนั้นถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ตัดสินลงโทษพระเยซู ส่วนพวกผู้นำศาสนาเป็นผู้
กดดันบังคับให้พวกเขากระทำ ตลอดเวลาหลายศตวรรษ ชาวยิวต้องเผชิญกับการข่มเหง
ในแผ่นดินของเขา จนเกิดเรื่องราวน่าโศกเศร้าเสียใจมากมายเพราะความผิดของพวกเขา
ที่ศนะแบบนี้ผิดอย่างสิ้นเชิง ความจริงของเรื่องนั้นคือ ความบาปของคนทั้งโลกต่างหากที่เป็น
ต้นเหตุให้พระเยซูต้องถูกตรึงที่บนกางเขน ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์บ่งบอกไว้อย่างชัดเจนว่า
พระเยซูเองได้ทรงยอมด้วยเต็มพระทัยที่จะสละพระชนมชีพของพระองค์

การฟื้นคืนพระชนม์

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ก็จริง แต่พระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์อยู่ตลอดไป ในสามวัน
พระองค์ได้ทรงกลับฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งหนึ่ง

"เหตุที่พระบิดาของเราทรงรักเราก็เพราะเราพลีชีวิตของเรา เพียงเพื่อ
จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเรา แต่เราพลีชีวิตโดยสมัครใจ
เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตและมีสิทธิ์ที่จะรับชีวิตคืนมาอีก เราได้รับคำบัญชานี้จาก
พระบิดาของเรา" ยอห์น 10:17-18

การเป็นขึ้นมาจากความตาย ถือเป็นการสำแดงโดยฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่ให้เห็นว่า
ธรรมชาติด้านความยุติธรรมของพระเจ้านั้นได้รับการสนองตอบแล้วโดยการที่พระเยซูทรง
สิ้นพระชนม์แทนเรา ค่าจ้างของบาปได้รับการชำระแล้ว และพระเจ้าทรงยอมรับว่ามีการชำระ
จนครบถ้วนแล้ว อุโมงค์ฝังศพไม่อาจยังพระองค์ไว้ได้อีก พระองค์ทรงมีชัยเหนือความตาย
พระเยซูได้ทรงทำลายอำนาจยึดเหนี่ยวของบาปไปแล้ว ทรงทำลายอำนาจของมาร และกำจัด
โทษทัณฑ์อันร้ายแรงของบาปไปแล้ว

บุตรทั้งหลายร่วมสลายโลหิตกันฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย
เพื่อโดยทางความตายนั้นเอง พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย

คือมารเสียได้ และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต
เพราะเหตุกลัวความตาย ฮีบรู 2:14-15

ซาตานคงเต็มล้นไปด้วยความรู้สึกพ่ายแพ้เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมา ซาตานคิดว่าเมื่อมันล่อลวงยูดาส อิสการิโอทให้ทรยศต่อพระเยซูได้แล้ว มันก็เป็นผู้ชนะ แต่บัดนี้มันกำลังพ่ายแพ้ในแผนร้ายของมันเป็นเอง เครื่องมือที่ทรงอำนาจที่สุดของมันคือความตายนั่นได้หมดพิษสงไปแล้ว

การพิพากษาครั้งสุดท้าย

ถึงแม้ซาตานจะยังคงมีอำนาจต่อไปอีกในยุคอันชั่วร้ายนี้ แต่จะมีวันหนึ่งที่พระเจ้ายาห์เวห์จะจับมันแล้วโยนลงไปในนรก หรือที่ทิ้งขยะแห่งจักรวาล

และพญามารที่ล่อลวงพวกเขาก็ถูกโยนลงในบึงไฟกำมะถันที่ลุกโชน
ที่ซึ่ง... พวกมันจะทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันกลางคืนสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ วิวรณ์ 20:10

ซาตานและลูกสมุนของมันจะถูกขังไว้ใน...

...ไฟนรันดร์ที่เตรียมไว้สำหรับมารร้ายกับสมุนของมัน

มัทธิว 25:41

จากนั้น คนที่ปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องยืนอยู่ในห้องพิพากษาของพระเจ้า

แล้วข้าพเจ้าเห็น**พระที่นั่งใหญ่สีขาว** พร้อมทั้งผู้ที่ประทับบนพระที่นั่งนั้น เมื่อพระองค์ทรงปรากฏแผ่นดินโลกและท้องฟ้าก็หายไป ไม่มีที่สำหรับทั้งสองสิ่งนี้แล้ว

และข้าพเจ้าเห็นบรรดาผู้ตายทั้งผู้ใหญ่น้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งหนังสือเล่มต่างๆ เปิดออก หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือ**หนังสือแห่งชีวิต** และผู้ที่ตายแล้วทั้งหมดก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนตามที่บันทึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ทะเลคนตายที่อยู่ในทะเล ความตายและแดนมรณาก็คือคนตายที่อยู่ในนั้นและแต่ละคนถูกพิพากษาตามการกระทำของตนแล้วความตายและแดนมรณาก็ถูกโยนลงในบึงไฟ บึงไฟนี้แหละคือความตาย

ครั้งที่สอง ถ้าผู้ใดไม่ได้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตผู้นั้นต้องถูกทิ้งลงในไฟ

วิวรณ์ 20:11-15

เมื่อเสร็จสิ้นพระที่นั่งใหญ่สีขาวแล้ว ก็จะเกิดยุคใหม่ขึ้น ซึ่งบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ไถ่ไว้จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

...ในพระสัญญาของพระองค์ พวกเรากำลังเผ่ารอฟ้าสวรรค์ใหม่ และโลกใหม่ซึ่งเป็นที่พำนักของความชอบธรรม 2 เปโตร 3:13

ยุคใหม่

ผู้เผยพระวจนะหนึ่งในสี่สิบคนที่ได้ล้มชีมรถึงยุคที่จะมาถึง ได้เขียนไว้ว่า และข้าพเจ้าเห็นฟ้าใหม่และโลกใหม่เพราะฟ้าเดิมและโลกเดิมได้ดับสูญไปแล้ว...

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่นั่งว่า "บัดนี้ที่ประทับของพระเจ้ามาอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะสถิตกับพวกเขา เขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของพระองค์ และพระเจ้าเองจะทรงอยู่กับพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา พระองค์จะทรงช้บน้ำตาทุกๆ หยดของพวกเขา จะไม่มีความตายหรือการคร่ำครวญ หรือการร่ำไห้ หรือความเจ็บปวดครวคร่าอีกต่อไป เพราะระบบเก่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว"

พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นตรัสว่า "เรากำลังสร้างสรรพสิ่งขึ้นใหม่!" และตรัสอีกว่า "จงเขียนสิ่งนี้ลงไปเพราะข้อความเหล่านี้เที่ยงแท้และเชื่อถือได้" วิวรณ์ 21:1,3-5

แต่ท่านมองเห็นนครใหญ่

ข้าพเจ้าไม่เห็นพระวิหารในนครนี้เลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์และพระเมษโปดกคือวิหารแห่งนคร นครนี้ไม่ต้องอาศัยแสง จากดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ เพราะพระเกียรติสิริของพระเจ้าคือแสงสว่าง และพระเมษโปดกคือดวงประทีปแห่งนครนี้

สิ่งใดๆ ที่เป็นมลทิน หรือผู้ทำสิ่งที่น่าละอายหรือโป้ปดมสะจะไม่มีวัน ได้เข้าในนครนั้นเลย เฉพาะผู้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก เท่านั้นจึงจะเข้าได้ วิวรณ์ 21:22-23,27

แต่กว่าจะถึงวันนั้น พระเยซูผู้ทรงเป็นลูกแกะของพระเจ้าได้ตรัสว่า

เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเราผู้นั้นก็จะรอด... ยอห์น 10:9

พระเยซูทรงเป็นประตูเดียวที่นำไปสู่สวรรค์ ไม่มีทางอื่น เช่นเดียวกับที่มีเพียง ทางเดียวที่ทำให้อาเบลสามารถเข้ามาเฝ้าพระเจ้าได้ เช่นเดียวกับเรือของโนอาห์ที่มีเพียง ประตูเดียว เช่นเดียวกับพลับพลาที่มีทางเข้าเพียงทางเดียว และเช่นเดียวกับประตูคอกแกะ ซึ่งมีอยู่เพียงอันเดียว พระเยซูผู้ทรงเป็นเพียงทางเดียวที่นำเราไปถึงพระเจ้า

บางคนเชื่อว่า เราสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้ด้วยผ่านทางศาสนาอื่น ๆ บางทีอาจใช้ หลาย ๆ ศาสนาผสมกัน แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าไม่มีทางอื่นใดที่นำเราไปถึงพระเจ้าได้ นี่อาจจะ ดูเหมือนเป็นการแบ่งพรรคแบ่งพวกตามลัทธิทางการเมืองในยุคปัจจุบัน แต่พระคัมภีร์ ได้กล่าวย้ำถึงเรื่องนี้อยู่ตลอดว่า พระเยซูทรงเป็นเพียงทางเดียวเท่านั้น

ในผู้อื่นไม่มีความรอดเลย เพราะไม่ได้ประทานนามอื่นที่จะช่วย
ให้เราทั้งหลายรอดแก่มนุษย์ทั่วใต้ฟ้า กิจการ 4:12

บางคนอาจเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นการใจแคบ แต่ผมขอบอกว่า นี่คือนสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้ อย่างชัดเจน พระคัมภีร์ยังกล่าวอีกว่า พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราเสริมภาพที่จะปฏิเสธหนทาง ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ก็ได้ แต่เราก็จะต้องจ่ายหนี้บาปนั้นด้วยความตายชั่ววันริบหรี่เอง แน่นนอน บางคนอาจไม่ยอมรับว่ามีพระเจ้าอยู่จริง บางคนก็เพิกเฉยต่อคำสอนของพระคัมภีร์ เสียทั้งหมด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นหนทางที่มีอันตราย

การยอม

ถึงแม้พระเยซูจะตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ไม่มีทางอื่นใดไปถึงพระเจ้าได้ พระองค์ก็ไม่ได้สนับสนุนให้เราใช้กำลังบังคับให้ศาสนาอื่น ๆ มารับเชื่อ แนวทางของพระองค์คือการสั่งสอนความจริง ความจริงจะเปิดเผยให้เราเห็นถึงคำสอนผิด จากนั้นคนทั้งหลายก็จะเป็นไทที่จะตัดสินใจเลือกได้เอง

เมื่อพวกเขาฟังสิ่งที่พระเยซูทรงสอนจากพระบัญญัติ และข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะแล้ว พวกเขา ก็คงได้เห็นถึงคำเตือนและผลลัพธ์ที่จะตามมาจากคำสอนนี้แล้ว พวกเขา มีชีวิตอยู่ในยุคอาณาจักรโรมัน ชาวโรมันยังยอมให้มีศาสนาอื่น ๆ อยู่ในเวลานั้น แต่พวกเขาเริ่มเชื่อว่าซีซาร์เป็นพระเจ้ากันแล้ว พวกเขา ย่อมไม่ต่อต้านการนำเสนอว่าพระเยซูเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะไปถึงพระเจ้า แต่ที่เขาสอนตามอย่างคำสอนของพระเยซูว่า พระองค์ทรงเป็นเพียงทางเดียว ย่อมเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายต่อชีวิตของพวกเขา จากแหล่งข้อมูลนอกเหนือพระคัมภีร์ สาวกรุ่นแรกสืบทอดคน ยกเว้นเพียงคนเดียวเท่านั้น ต่างก็ถูกประหารชีวิตเพราะการสอนอย่างนี้ พวกเขาต้องตายเพื่อสิ่งที่พวกเขารู้ว่าเป็นความจริง สาวกคนที่สืบทอดนั้นถูกเนรเทศ นายแพทย์ลูคาบั้นทิกถึงคำกล่าวของสาวกของคนหนึ่งไว้ว่า

พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้ประกาศแก่คนทั้งปวงและเป็นพยานว่าพระองค์คือผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งให้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ผู้เผยพระวจนะทั้งปวงล้วนยืนยันเกี่ยวกับพระองค์ว่า ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับการอภัยบาปโดยทางพระนามของพระองค์"

กิจการ 10:42-43

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยตัวอย่างที่ชี้ว่าพระเยซูคริสต์เป็นใคร และพระองค์ทรงกระทำอะไร เราอาจพอคาดเดาได้ว่าเมื่อพระเยซูทรงสอนสาวกนั้น พระองค์ทรงใช้ตัวอย่างใด พระองค์อาจอ้างถึงทั้งหมด หรือเพียงบางส่วนของสิ่งที่เราได้พิจารณามาแล้ว เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้ว ผู้คนในท้องถิ่นพากันเงยบหมด คำถามที่ยังค้างคาในใจของพวกเขาก็ยังคงเป็นคำถามเดียวกันที่ค้างคาอยู่ในใจเรา คุณเชื่อในใคร ในตัวเอง ในศาสนาของคุณ ในความคิดของคุณ ในการทำดีของคุณ หรือในข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์แทนคุณแล้ว เพื่อชำระหนี้บาปแทนคุณ

6 ห้องพิพากษา

ตอนนี้ เราได้ตอบคำถามเก่าแก่สองในสามข้อไปแล้ว

1. **คำถาม:** เราจะหลีกเลี่ยงจากการชำระโทษทัณฑ์ของความบาปได้อย่างไร?
คำตอบ: พระเยซูทรงชำระโทษบาปแทนเราแล้ว พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา

2. **คำถาม:** เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าชื่อของเราถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกแล้ว?

คำตอบ: เมื่อเราไว้วางใจในพระเยซู เราก็แน่ใจได้เลยว่า ชื่อของเราได้ถูกบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว

ถึงตอนนี้เราจะเน้นที่คำถามเก่าแก่ข้อที่สาม

3. **คำถาม:** ในฐานะที่เป็นคนบาป เราจะได้รับความชอบธรรมเทียบเท่ากับความชอบธรรมของพระเจ้าได้อย่างไร เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ในสวรรค์ได้? เราจะได้รับเสื้อผ้าที่สะอาดได้อย่างไร?

ถึงแม้หนี้บาปของเราจะได้รับการชำระไปแล้ว เรายังไม่ได้เป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบ เราจำเป็นต้องเข้าใจว่า พระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมได้กระทำให้

คนบาปกลายเป็นคนที่สามารถอยู่จำเพาะพระพักตร์ของพระองค์ได้อย่างไร การที่จะตอบคำถามนี้ได้ เราต้องเรียนรู้ถึงแนวคิดเรื่องหนึ่งที่เรียกว่า *การกระทำให้เป็นผู้ชอบธรรม*

การได้เป็นผู้ชอบธรรม

เราเห็นแล้วว่า พระเจ้าจะไม่ทำสิ่งใดขัดกับกฎของพระองค์เอง พระองค์ทรงรักษากฎเกณฑ์ โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พระเจ้าทรงสามารถที่จะ...

...สำแดงในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรด

ให้ผู้เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

โรม 3:26

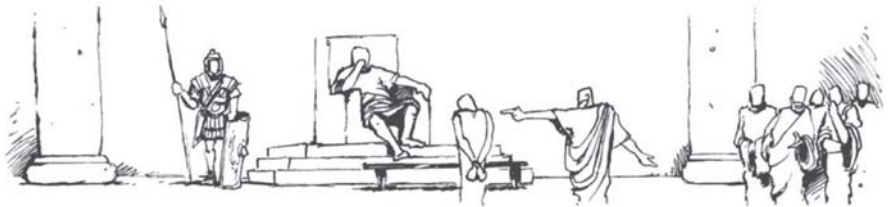
คำว่า ทำให้เป็นผู้ชอบธรรม เป็นศัพท์ทางการศาล ซึ่งใช้ในห้องพิพากษาในสมัยของพระเยซู เราไม่ได้ใช้ศัพท์คำนี้ในชีวิตประจำวันในยุคปัจจุบันนี้อีกแล้ว แต่เมื่อฟังคำอธิบายแล้ว คำนี้ ก็ไม่ใช่สิ่งที่เข้าใจยาก เราจะเริ่มอธิบายถึงคำนี้โดยการจดฉากให้คุณเห็นภาพเสียก่อน

เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มเนรมิตสร้างอาดัมกับเอวาขึ้นมาขึ้น มนุษย์เป็นคนไร้เดียงสา ไม่รู้จักความบาปใดๆ เพราะมนุษย์ปราศจากบาป องค์กรที่เวทีจึงสามารถดำเนินและสนทนา

กับเขาได้เหมือนเป็นสหาย แต่เมื่อมนุษย์ได้ละทิ้งความรู้เดียวสาไปติดตามซาตาน มนุษย์จึงมีธรรมชาติอีกอย่างเกิดขึ้นในตัวคือธรรมชาติบาป มนุษย์ถูกแยกขาดจากพระเจ้า จึงทำให้พระเจ้าสลัดทิ้งมิตรภาพไป และพระองค์ได้สวมใส่ครุยแห่งผู้พิพากษาแทน มนุษย์ถูกนำตัวเข้าสู่ห้องพิพากษาจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ไม่ใช่ในฐานะสหายอีกแล้ว แต่ในฐานะผู้พิพากษา

นี่คือฉากเบื้องหลังพระคัมภีร์ที่ผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ได้บันทึกไว้เมื่อ 500 ปีก่อนสมัยของพระคริสต์ เป็นเรื่องราวที่อธิบายให้เราเข้าใจถึงแนวคิดเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรม เศคาริยาห์เขียนไว้ว่า

แล้วทูตองค์นั้นได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นมหาบุโรหิตโยชูวา ยืนอยู่
ต่อหน้าทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าและซาตาน ยืนอยู่ขวามือของเขา เพื่อกล่าวหาเขา
เศคาริยาห์ 3:1

ลองนึกภาพไปด้วยกันสักครู่หนึ่ง จินตนาการว่าโยชูวากำลังยืนอยู่ในห้องพิพากษาของพระเจ้าอย่างหมดเรี่ยวหมดแรงและคอตก ในฐานะที่เป็นคนเคร่งศาสนา โยชูวาได้ดำเนินชีวิตที่เที่ยงตรง แต่กระนั้นซาตาน^๖ ก็ยืนอยู่ข้าง ๆ ท่าน เพื่อกล่าวร้ายท่านในความบาปเรื่องต่างๆ ทั้งเรื่องลับลับซึ่งโยชูวาเพียงแต่คิดอยู่ในใจด้วย ห้องพิพากษาคงอยู่ในความเงียบ ในขณะที่รายการความบาปต่างๆ กำลังเผยออกมาเรื่อยๆ ข้าร้าย ไม่มีทนายความคนใดที่ลุกขึ้นมาปกป้องโยชูวาเลย ไม่มีใครสามารถปกป้องท่านได้ โยชูวารู้ว่าส่วนใหญ่ที่ซาตานพูดมานั้นเป็นเรื่องจริง แต่มันเป็นสิ่งที่พูดออกมาด้วยการจงใจบิดพริ้วอย่างน่าเกลียด

แต่ในเวลานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ยื่นพระหัตถ์ออกไปแตะโยชูวาด้วยความเมตตา สงสาร ดังเช่นที่พระองค์ทรงกระทำต่อชายที่ป่วยด้วยโรคเรื้อรานั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับซาตานว่า "ซาตาน! องค์พระผู้เป็นเจ้า
ตำหนิเจ้า... ชายผู้นี้เป็นค้อนฟันติดไฟที่ถูกดึงออกจากไฟไม่ใช่หรือ?"

เศคาริยาห์ 3:2

พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของทรงทอดพระเนตรดูโยชูวาด้วยความเมตตาสงสาร แต่ก็เป็นความรักที่กำลังเผชิญกับอุปสรรค เห็นไหม พระคัมภีร์กล่าวว่า

โยชูวานั้นสวมเสื้อผ้าสกปรก.... เศคาริยาห์ 3:3

กระทำผิด

จากภาพเสื้อผ้าสกปรกนั้นสะท้อนว่าโยชูวาเป็นคนบาป ทำนกระทำผิด โดยการฝ่าฝืนพระบัญญัติอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

- ❖ องค์พระเจ้าเป็นเจ้าของไม่อาจปล่อยโยชูวาไปอย่างคนที่ไม่เคยทำความผิดความบาปได้ นั่นเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง
- ❖ ข้อเรียกร้องของพระบัญญัตินั้นต้องได้รับการตอบสนอง โยชูวาจะต้องถูกลงโทษในความบาปของท่าน ต้องอย่างนี้เท่านั้นถึงจะยุติธรรมและเที่ยงตรง

โยชูวากำลังตกอยู่ในปัญหาใหญ่หลวง แต่พระเจ้าไม่ได้อับจนหนทาง พระองค์มีแผนการไว้แล้ว พระเจ้าได้ลุกขึ้นจากบัลลังก์พิพากษา พระองค์ไม่ได้ถอดครุฑของผู้พิพากษาออก แต่ได้สวมเสื้อคลุมของความเป็นเพื่อนทับเข้าไป พระองค์ทรงละจากฟ้าสวรรค์เบื้องสูง แล้วลงมาเป็นพระเยซูผู้ชอบธรรม ยืนเคียงข้างโยชูวาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา พระองค์โดยมีจุดประสงค์เพียงขอเดียว นั่นคือ เพื่อรับเอาโทษที่โยชูวาได้รับนั้นไว้ และชำระโทษทัณฑ์นั้นแทนท่าน จากนั้นองค์พระเจ้า...

...กล่าวว่าแก่บรรดาผู้ยืนอยู่เบื้องหน้าเขาว่า "ถอดเสื้อผ้าสกปรกของเขาก่อนเถิด" เศคาริยาห์ 3:4

เพราะพระเยซูไม่ได้มีบาปของพระองค์เองที่จะต้องแบกรับ พระองค์จึงรับเอาผ้าที่ริ้วแห่งความบาปของโยชูวา และยอมสิ้นพระชนม์แทนท่านเพื่อชำระโทษทัณฑ์บาป จากนั้น พระองค์ตรัสกับโยชูวาว่า

"ดูเถิด เราได้ปลดเปลื้องบาปของเจ้าออกไปแล้ว" เศคาริยาห์ 3:4

บัดนี้ โยชูวาได้เป็นอิสระแล้ว

ร้องขอ

เราจะเล่าเรื่องโยชัวต่ออีกสักครู่หนึ่ง แต่ขอให้ผมได้เน้นถึงความสำคัญของสิ่งที่เราเพิ่งอ่านไปนั้น

ให้เราสมมุติว่า คุณโดนจับในคดีอาญา ผู้พิพากษาจึงตัดสินปรับคุณในอัตราสูงสุดตามกฎหมาย ซึ่งเป็นเงินก้อนใหญ่มาก คุณต้องใช้เวลาทั้งชีวิตจึงจะชำระค่าปรับได้ครบ แต่ทันใดนั้น ผู้พิพากษาก็ลงมาจากบัลลังก์ แล้วยอมสละเงินส่วนตัว เขียนเช็คสั่งจ่ายค่าปรับจนเต็มจำนวนแทนคุณ แน่نون คนที่ยื่นดูการตัดสินคดีคงต้องประหลาดใจมาก แต่ทุกคนก็พอใจในความยุติธรรม ค่าปรับได้รับการชำระแล้ว มีการปฏิบัติตามบทลงโทษของกฎหมายครบถ้วน ไม่มีอะไรต้องชดใช้อีก

คำถามข้อหนึ่งที่เหลืออยู่คือ คุณจะยอมรับเอาการช่วยเหลือของผู้พิพากษาหรือไม่? ถ้าคุณยอมรับการชำระเงินของเขา คุณก็เป็นอิสระและกลับบ้านได้ แต่ถ้าคุณปฏิเสธไม่ยอมรับน้ำใจกว้างขวางของเขา คุณก็จำเป็นต้องจ่ายค่าปรับนั้นด้วยตัวเอง คุณพร้อมที่จะถ่อมใจยอมรับเอาการชำระของเขาหรือไม่ อ้อ คุณจำเป็นต้องรู้ว่าผู้พิพากษาท่านนี้มีความเป็นห่วงคุณมาก ท่านไม่ได้เป็นเพียงผู้พิพากษาเท่านั้นแต่เป็นพ่อของคุณด้วย โดยความรักของท่านที่มีต่อคุณ ท่านต้องให้คุณยอมรับการชำระค่าปรับครั้งนี้ แต่ท่านจะไม่บังคับให้คุณรับ คุณต้องรับเอาด้วยความเต็มใจ

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้ากำลังร้องขอให้ทุกคนยอมรับเอาการชำระหนี้แทน แต่โดยพระคุณของพระองค์ พระองค์จึงไม่ได้บังคับให้ใครทำสิ่งที่ฝืนใจ

ตอนนี้เราจะกลับมาดูเรื่องของโยชัวอีกครั้งหนึ่ง

ความชอบธรรม

ถึงแม้หนี้บาปของโยชัวจะได้รับการชำระหมดแล้ว เขาก็ยังไม่อาจดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ โยชัวไม่ใช่คนสมบูรณ์แบบ จำเป็นต้องอาศัยเสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมที่จะทำให้เขามีความบริสุทธิ์ได้ จะต้องมีการกระทำบางอย่างเพิ่มเติมในห้องพิพากษาของพระเจ้า นี่คือนิสัยที่ต้องทำ

พระเยซูไม่เพียงแต่ทรงรับผิดชอบต่อเรื่องเสื้อผ้าสกปรกของโยชัวเท่านั้น อัครรรยเห็น่อสิ่งอื่นใดคือ พระองค์ทรงเอาเสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมของพระองค์มาคลุมกายโยชัวไว้ โยชัวได้ถูกปกคลุมไว้แล้วด้วยความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

ทูตนั้น... กล่าวกับโยชูวาว่า "ดูเถิด เราได้ปลดเปลื้องบาปของเจ้าออกไปแล้ว และเราจะให้เจ้าสวมเสื้อผ้านางาม"

ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "ขอให้เอาผ้าโพกศีรษะที่สะอาดมาโพกให้เขา" แล้วพวกเขา ก็โพกศีรษะโยชูวาด้วยผ้าสะอาดและแต่งกายให้ขณะที่ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่ใกล้ๆ เศคาริยาห์ 3:4-5

บัดนี้ โยชูวาสามารถกล่าวพร้อมกับผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้แล้วว่า

ข้าพเจ้าปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างใหญ่หลวง จิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าแห่งความรอดให้ข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม...

อิสยาห์ 61:10

อีกครั้งหนึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสวมครุยแห่งการพิพากษา แล้วประทับนั่งที่พระบัลลังก์แห่งการพิพากษา เมื่อพระองค์ทอดพระเนตร ลงมายังโยชูวาซึ่งถูกปกคลุมด้วยความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็ทรงสามารถตรัสด้วยความเชื่อตรงและเที่ยงธรรมได้ว่า "โยชูวาเอ๋ย เธออยู่ในห้องพิพากษาแห่งสวรรค์ และเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าเราอย่างดีพร้อมสมบูรณ์"

องค์ผู้พิพากษาผู้ทรงฤทธิแห่งฟ้าสวรรค์ จึงทรงชูค้อนของพระองค์แล้วทุบลงมาพร้อมกับบ่าวประกาศว่า "ชอบธรรมแล้ว" ณ จุดนี้ ชื่อของโยชูวาจึงถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก

บัดนี้ โยชูวาก็สามารถดำเนินชีวิตอยู่กับพระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบ ในสวรรค์ที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ได้ เขาไม่ต้องอยู่ในห้องพิพากษาอีกต่อไป เขาไม่ต้องเผชิญกับพระที่นั่งใหญ่สีขาวแห่งการพิพากษาในตอนปลายของยุคอันชั่วร้ายนี้อีก เรื่องของโยชูวาก็จบลงเพียงเท่านั้น

ตอนนี้ เราจึงเข้าใจถึงความหมายของคำว่า ทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วว่า หมายถึงการได้รับการบ่าวประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้านั่นเอง

เป็นผู้ชอบธรรม

...คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัย ความเชื่อ...

โรม 3:28

สำหรับผู้ทวงใจในพระเยซูสามารถมั่นใจได้ว่า เมื่อพระผู้เป็นเจ้าของเขาเป็นเจ้าทอดพระเนตรดูชีวิตของเขา พระองค์จะไม่เห็นความบาปของเขาอีกต่อไป ตรงกันข้าม พระองค์จะเห็นเขาคลุมกายด้วยความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์

ลำดับความสำคัญของชีวิต

หนึ่งในผู้เขียน 40 คนได้เป็นพยานว่า สิ่งสำคัญสูงสุดในชีวิตนั้นคือ...

...และอยู่ในพระองค์ ตัวข้าพเจ้าเองไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาโดย
บทบัญญัติ มีแต่ความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความ
ชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าและได้มาโดยความเชื่อ *ฟิลิปปี 3:9*

ไม่ใช่ความชอบธรรมของเราเองที่พระเจ้าทรงนับ แต่เป็นของพระองค์ การดีทั้งสิ้นที่เราทำ ทั้งคำอธิษฐาน คำสัญญาพิเศษ การทำหน้าที่ตามพิธีกรรมทางศาสนา หรือการรักษาพระบัญญัติสิบประการ ก็ไม่สามารถทำให้เราเป็นคนชอบได้ เพราะว่า...

...ไม่มีใครถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยการถือรักษาบทบัญญัติ...

กาลาเทีย 2:16

ในห้องพิพากษาขององค์ข้าห์เว่นั้น ไม่มีใครในพวกเราที่สามารถป่าวประกาศเอาเองว่า "บริสุทธิ์, บริสุทธิ์, บริสุทธิ์, บริสุทธิ์" ได้ ไม่ว่าชีวิตเราจะดีเพียงใดก็ตาม ซึ่งก็เหมือนกับลูกธนูที่เล็งไปยังเป้า เราพลาดไปจากเป้าแห่งความสมบูรณ์แบบ

...เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า...

โรม 3:23

แต่ในพระเยซูนั้น เรามีสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้ทำนายไว้ล่วงหน้าถึง 600 ปีก่อนสมัยพระคริสต์ ท่านได้เขียนไว้ว่า พระเมสสิยาห์นั้น...

...จะได้รับการขนานนามว่า 'พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรม
ของเรา' *เยเรมีย์ 23:6*

สรุป

เรื่องราวของโยชูวาอาจพอสรุปได้ว่า เป็นการแลกเปลี่ยนครั้งยิ่งใหญ่ ซึ่งต้องอาศัยทั้งไม้กางเขนและอุโมงค์ที่ว่างเปล่า

กางเขนที่ว่างเปล่า: พระคัมภีร์กล่าวว่า ...

พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ปราศจากบาปให้เป็นบาปเพื่อเรา...

2 โครินธ์ 5:21

พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้บอกว่า พระเยซูได้กลายเป็นคนบาป คำว่า บาป มีนัยยะบ่งบอกถึงการถวายเครื่องบูชาลบบาป "พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ปราศจากบาปให้เป็นเครื่องบูชาลบบาปเพื่อเรา.." เมื่อพระเยซูทรงรับเอาโทษบาปของเราไว้บนพระองค์เอง พระเจ้าจึงทรงเทพะพิโรธทั้งสิ้นลงมาจากความบาป พระเยซูจึงทรงสามารถกระทำบางอย่างซึ่งเราไม่อาจกระทำได้ พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" ถ้าเราได้ชำระค่าหนี้บาปของเราเอง เราก็คงต้องมานั่งชำระอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์นิรันดร์ คงไม่มีวันที่จะหลุดออกมาได้ว่า "สำเร็จแล้ว" แต่พระเยซูทรงชำระเสร็จสิ้นหมดแล้ว

อุโมงค์ที่ว่างเปล่า: ตอนท้ายของข้อพระคัมภีร์กล่าวต่อไปว่า

...เพื่อในพระองค์เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า

2 โครินธ์ 5:21

ในพระเยซูนั้นเองที่เราได้พบความชอบธรรม ไม่ใช่ความชอบธรรมของเรา เมื่อเราไว้วางใจในพระองค์ เราได้รับการปกคลุมไว้ด้วยความชอบธรรมของพระองค์ เราได้รับการเสริมสร้างให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าในสวรรค์อันสมบูรณ์แบบของพระองค์ นี่คือการแลกเปลี่ยนครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด พระเยซูทรงรับเอาผ้าชีริ้วแห่งบาปของเราและหยิบยื่นเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์แก่เรา คำตอบสำหรับคำถามเก่าแก่ที่เป็นเหมือนเหรียญสองด้านจึงพบได้ในพระคัมภีร์ข้อนี้ ลองอ่านดูอีกครั้ง

พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ปราศจากบาปให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อใน

พระองค์เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า 2 โครินธ์ 5:21

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในฐานะตัวแทนของเรา และการปกคลุมเราด้วยความชอบธรรมของพระองค์นั้น เป็นหัวใจสำคัญของคำสอนเรื่องไม้กางเขนและอุโมงค์ที่ว่างเปล่า

พระเยซูทรงถูกมอบไว้ให้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเรา (ไม้กางเขน
ที่ว่างเปล่า) และทรงคืนพระชนม์เพื่อให้เราเป็นผู้ชอบธรรม (อุโมงค์ที่ว่างเปล่า)
โรม 4:25

นี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า พระกิตติคุณ ซึ่งแปลตรงตัวว่า ชาติ

7 วัตถุประสงค์ การจัดเตรียม และคำสัญญา

ก่อนที่จะเราจะจบบทนี้ไป เราจำเป็นต้องอธิบายอีกประเด็นหนึ่งให้เข้าใจแจ่มชัด
เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความเชื่อ ยังจำได้ไหมว่า...

"อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และความเชื่อนี้พระองค์ทรงถือว่าเป็นความ
ชอบธรรมของเขา" โรม 4:3

พระเจ้าได้ทรงประทานความชอบธรรมให้แก่อับราฮัมล่วงหน้า เพราะพระองค์ทรง
ทอดพระเนตรไปยังหน้าถึงสิ่งที่พระเยซูจะทรงกระทำบนไม้กางเขน หลักการเดียวกันสามารถ
นำมาใช้กับเราได้ด้วย เพียงแต่แทนที่จะมองไปยังหน้า เราต้องมองย้อนกลับไปได้ไม้กางเขน
ในอดีต

คำว่า "ถือว่าเป็นความชอบธรรมของเขา" นี้ ไม่ใช่เขียนไว้สำหรับ
เขาเพียงคนเดียว แต่สำหรับเราทั้งหลายผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงถือว่าเป็น
ผู้ชอบธรรมด้วย สำหรับเราผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของพระองค์ผู้
เป็นเจ้าของเราเป็นขึ้นจากตาย โรม 4:23-24

เราก็สามารถได้รับเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมด้วยเช่นกัน ถ้าเราเชื่อในพระองค์

เชื่อ และวางใจ

โปรดจำไว้ว่า คำว่า เชื่อ ที่มีใช้ในพระคัมภีร์นั้น มีความหมายที่ครบถ้วนมากกว่า
ที่เราใช้กันอยู่ทั่วไป

- ❖ เรากล่าวไปแล้วว่า คำว่า ความเชื่อ การเชื่อ การไว้วางใจและความมั่นใจ มี
ความหมายใจความแบบเดียวกัน ความเชื่อคือการมั่นใจว่าบางสิ่งบางอย่างเป็น
ความจริง ไว้วางใจได้

- ❖ เราเห็นแล้วว่า คำเตือนที่ว่า “อย่าไว้ใจคนแปลกหน้า” นั้นหมายถึงเรื่องของการเชื่อ ก่อนที่คุณจะไว้ใจใคร คุณจำเป็นต้องรู้ถึง

1. **ตัวตนของเขา:** เขาชื่ออะไร, มาจากที่ไหน, และเขาอ้างว่าตัวเองเป็นใคร

2. **ประวัติความเป็นมาของเขา:** เขามีชื่อเสียงอย่างไร เขาไว้ใจได้ไหม

เรากล่าวแล้วว่า พระคัมภีร์เขียนไว้เพื่อให้มนุษย์สามารถทำความรู้จักคุ้นเคยกับองค์ях์เวห์ ในหลายด้านๆ นั้น คุณรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่ารู้จักเพื่อนๆ ของคุณ ถ้าเป็นอย่างนั้น นั่นแหละคือสิ่งที่พระคัมภีร์มุ่งหมายไว้

เชื่ออะไร?

นี่จะนำไปสู่คำถามที่ว่า “การที่เราจะได้รับการอภัยโทษบาป และได้รับความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นให้ เราจะต้องเชื่ออะไรบ้าง?” คำตอบนั้น ทำให้เราต้องย้อนกลับไปถึงประเด็นทั้งสองประการอีกครั้ง

1. **ตัวตนของบุคคลที่เราจะต้องไว้วางใจนั้นเป็นอย่างไร?** ดังที่เราได้เห็นไปแล้วว่า พระคัมภีร์ได้สำแดงให้เห็นพระเจ้าผู้มีลักษณะพิเศษเฉพาะไว้อย่างชัดเจน พระองค์คือ พระเจ้ายาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นผู้สูงสุด เป็นพระผู้สร้าง เป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่ง คือ พระเจ้าองค์นี้เองที่ได้เสด็จเข้ามาในโลกในสภาพขององค์พระเยซูคริสตเจ้า เราจะต้องไว้วางใจในพระองค์และทิ้งพระอื่นใดทั้งสิ้น ทั้งเทพเจ้า เทพี วิญญาณทั้งหลาย บรรพบุรุษ และรูปเคารพต่างๆ มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่สมควรแก่การไว้วางใจของเรา ไม่มีผู้อื่น

เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องจำไว้ว่า นี่ไม่ใช่เพียงแค่การเชื่อในข้อมูลทางประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่เป็นการไว้วางใจในพระองค์ผู้ทรงชีวิตอยู่ เป็นตัวตนขององค์ях์เวห์ ในพระองค์ประกอบด้วยความรัก การทรงนำและการปกป้องคุ้มครอง นี่เป็นความสัมพันธ์ที่มีจุดเริ่มต้น แต่ก็สามารถเติบโตอย่างลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ บนโลกนี้ และต่อเนื่องตลอดไปเป็นนิรันดร์ในสวรรค์

2. **องค์ях์เวห์มีประวัติที่ไว้ใจได้หรือไม่?** การที่จะตอบคำถามข้อนี้ เราต้องพิจารณา ดูสองด้าน

- ก. การจัดเตรียมขององค์ях์เวห์ ณ จุดหนึ่งของกาลเวลาในประวัติศาสตร์ พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อความบาปของเรา สามวันต่อมา พระองค์ได้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราต้องเชื่อทั้งสองเรื่องนี้

ที่เกิดจากความบาป ทุกวิธีการที่เคยลองกระทำนั้นเกี่ยวข้องกับพยายามหรือเร็วแรงอย่างหนึ่งอย่างใดของมนุษย์

แต่บัดนี้

แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่า ความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือกฎบัญญัติธรรมบัญญัติกับพวกผู้เผยพระวจนะเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์แก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน โรม 3:21-22

พระคัมภีร์กล่าวว่า ความรอดนั้น "ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า" และมีไว้สำหรับทุกคนที่เชื่อเท่านั้น

เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่ความรอดโดยการประพฤติ เพื่อจะไม่มีใครรอดได้ เอเฟซัส 2:8-9

ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์

เพราะว่าค่าตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย แต่ของขวัญจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โรม 6:23

โปรดสังเกตว่า ของประทานนี้เป็นการให้เปล่า ถ้าเราต้องทำบางอย่างเพื่อแลกกับของขวัญ มันก็ไม่ได้เป็นของขวัญอีกแล้ว ถ้าเรารู้สึกว่าเราต้องทำบางอย่างเพื่อแลกกับมัน มันก็ไม่ใช่ของขวัญแต่จะเป็นรางวัล แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า ของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์นั้นเป็นสิ่งที่เราได้เปล่า มีไว้สำหรับทุกคนที่เชื่อในข้อเท็จจริงบางอย่างว่าเป็นความจริง

เราเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์яхาห์แท้

เราเชื่อว่า พระเยซูได้สิ้นพระชนม์แทนเรา ทรงชำระหนี้บาปทุกอย่างของเราแล้ว

เราเชื่อว่า ความชอบธรรมของพระเจ้าได้รับการตอบสนองแล้วโดยทางการสิ้นพระชนม์นั้น เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรมายังเรา พระองค์ก็จะไม่เห็นความบาปของเราอีกต่อไป แต่จะเห็นเราถูกปกคลุมด้วยความชอบธรรมของพระเยซู

เราเชื่อว่า ความตายไม่สามารถมีชัยเหนือพระเยซูได้ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงมีชัยเหนือความตาย และเป็นขึ้นมาจากความตายนิรันดร์เพื่อเรา

เราเชื่อว่า พระเจ้าทรงประทานชีวิตนิรันดร์เป็นของขวัญแก่เรา

เราเชื่อว่า พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์

เราเชื่อว่า พระเจ้าทรงบันทึกชื่อของเราไว้ในหนังสือแห่งชีวิตนิรันดร์ของ
พระเมษโปดก

เป็นเพราะความเชื่อ แต่ไม่ใช่การเชื่อแบบไร้เหตุผล มันเป็นความเชื่อที่เกิดจาก
การรู้จักประวัติอันยาวนานและไว้วางใจได้ขององค์ยาห์เวห์

บางคนได้เพิ่มรังสีพิเศษฝ่ายวิญญาณให้แก่ความเชื่อ ทำให้ความเชื่อมีขนาดขึ้นมา
บางคนมีความเชื่อมาก บางคนมีความเชื่อน้อย แต่การคิดอย่างนั้นทำให้เรื่องทั้งหมดเกิด
ความสับสน การเชื่อในพระเยซูก็คล้ายกันกับผู้ชายที่กำลังจมน้ำที่ผมงหัวให้กับหน่วยกู้ภัย
ซึ่งถามว่า "คุณไว้วางใจให้ผมช่วยเหลือคุณไหม?" การผมงหัวจะมากน้อยไม่ใช่เรื่องสำคัญ
ประเด็นไม่ได้อยู่ที่การผมงหัวเสียด้วยซ้ำ ประเด็นสำคัญอยู่ที่ชายที่กำลังจมน้ำคนนั้นได้ยอมรับ
ในความอ่อนแอของตนเอง และไว้วางใจในหน่วยกู้ภัยที่จะช่วยเขาให้รอด ถ้าต่อมาชายที่กำลัง
จมน้ำคนนั้นมาพูดอ้างว่า ที่เขารอดได้นั้นเป็นเพราะเขาผมงหัวแรง ก็คงเป็นเรื่องที่ตลกมาก

เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย เรายอมรับว่าเราเป็นคนบาปที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้
แล้วเข้ามาไว้วางใจให้พระเยซูทรงช่วยเราให้เราจากบาปของเรา มันไม่ใช่ปริมาณของความ
ไว้วางใจหรือที่ทำให้เรารอด แต่เป็นพระเยซูผู้ช่วยให้รอดต่างหาก เป็นการทำงานของพระองค์
ทั้งสิ้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราเลย

เพราะในช่วงประเสริฐนั้น ความชอบธรรมจากพระเจ้าก็ได้รับการ
เปิดเผย เป็นความชอบธรรมซึ่งเริ่มต้นด้วยความเชื่อและนำไปสู่ความเชื่อ...

โรม 1:17

ในขณะที่ผมกำลังเขียนบทนี้อยู่ มีเด็กอายุสิบเอ็ดขวบคนหนึ่งซึ่งหายไปในที่กันดาร
เมื่อสัปดาห์ก่อนเพิ่งถูกพบตัว ในช่วงเวลานั้น เขามองเห็นหลายคนที่กำลังค้นหาเขา แต่เขาเชื่อ
คำสอนของพ่อแม่ ไม่ให้ไว้วางใจคนแปลกหน้า จึงได้หลบซ่อนตัวจากหน่วยกู้ภัยเหล่านั้นเสีย
พระคัมภีร์บอกเราไว้ว่า...

...บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อเสาะหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด

ลูกา 19:10

เราซ่อนตัวจากพระผู้เป็นเจ้าจนทำให้ตัวเองต้องเจ็บตัว พระองค์ไม่ได้เป็นคน
แปลกหน้าอีกต่อไปแล้ว เรารู้ความเป็นมาของพระองค์ เป็นประวัติอันยาวนานและไว้วางใจได้
เราสามารถไว้วางใจพระองค์ได้

บทที่ สิบห้า

1. พระองค์ทรงประสงค์จะให้ข้าพระองค์
ทำสิ่งใด
2. เวลาสะดวก

แต่ไม่ใช่ทุกคนจะเชื่อในสิ่งที่พวกเขาพูด และเป็นจริงดังที่เหล่าสาวกน่าจะได้อาคตเตาเอาไว้ล่วงหน้า นั่นคือ มีการต่อต้านเกิดขึ้น โดยเฉพาะการต่อต้านจากชาวฟาริสีที่เกลียดพระเยซูอย่างแรงกล้า คนหนึ่งชื่อเฮโลซึ่งได้สั่งทหารและจำขังบรรดาผู้ติดตามพระเยซูจำนวนมาก

ขณะเดียวกัน เฮโลยังข่มขู่จะเข่นฆ่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า เฮโลเข้าพบมหาปุโรหิตและขอจดหมายถึงธรรมศาลาต่างๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบใครก็ตามที่ถือ "ทางนั้น" ไม่ว่าชายหรือหญิงจะได้คุมตัวเป็นนักโทษมายังกรุงเยรูซาเล็ม

เมื่อเขาเดินทางมาเกือบถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นก็มีแสงสว่างจากฟ้าสววรรค์ส่อง แฉวยาวรอบตัว เฮโล เขาล้มลงกับพื้นและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับเขาว่า "เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?"

เฮโลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็น ผู้ใด?"

พระองค์ตรัสตอบว่า "เราคือเยซูผู้ซึ่งเจ้ากำลังข่มเหง"

กิจการของอัครทูต 9:1-5

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตที่หนักที่ เฮโลเปลี่ยนไปอย่างสุดโต่งจากหน้ามือเป็นหลังมือ ท่านได้หยุดสั่งทหารบรรดาผู้เชื่อ ทั้งยังได้กลายมาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งเสียเองด้วย สถานการณ์ได้พลิกผันเสียแล้ว ผู้กดขี่กลายเป็นผู้ที่ถูกกดขี่ ครั้งหนึ่งท่านถูกเอาหินขว้างและถูกทิ้งไว้ให้ตาย ท่านถูกเขี่ยนอนอยู่สามครั้ง ถูกโบยตีห้าครั้ง เรือแตกสามครั้ง (ครั้งหนึ่งท่านต้องลอยคออยู่ในทะเลนานยี่สิบสี่ชั่วโมง) สิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อเฮโลได้พยายามจะบอกคนอื่น ๆ ว่าท่านเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ เฮโลท่านนี้เป็นคนเดียวกับท่านอัครทูตเปาโลที่เรารู้จัก และเป็นผู้เขียนข้อพระธรรมส่วนสำคัญของพระคัมภีร์

ตลอดข้อพระธรรมที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ เราจะได้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งคำถามชวนให้คิดอยู่หลายครั้งหลายครา คำถามเหล่านี้ก็เพื่อจะเปิดโปง ชี้ให้เห็นถึงความคิดส่วนที่เป็นความลับของบุคคล และช่วยให้บุคคลคนนั้นได้เผชิญหน้ากับความความเป็นจริง เฮโลเองก็เช่นกัน ท่านได้ประจันหน้ากับพระเจ้าและถูกบ่อนคำถามจากพระองค์

"เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม" กิจการของอัครทูต 9:4

โดยนัยแล้ว พระเจ้ากำลังตรัสกับท่านอยู่ว่า “เขาโล ทำไมเจ้าถึงได้เป็นศัตรูกับเราละ ทั้ง ๆ ที่เจ้าน่าจะเป็นสหายของเราละ?” คำตอบของเขาโลได้เปิดเผยให้เห็นว่าท่านรู้เป็นอย่างดีว่า ผู้ใดกำลังถามคำถามกับท่านอยู่ ท่านได้ตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า”

ถ้าเราเองโชคดีมากเสียจนมีโอกาสดำเนินเข้าเฝ้าต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าบ้าง ผมก็อดรู้สึกไม่ได้ว่า พระองค์ก็คงจะทรงเริ่มการสนทนากับเราด้วยคำถาม การที่ใครสักคนจะมีโอกาสได้ประจันหน้ากับพระเจ้าแบบเขาโลเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อยครั้งนัก ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มบันทึกว่ามีเหตุการณ์ลักษณะนี้เกิดขึ้นกับบุคคลเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ถึงแม้ว่าเราอาจจะไม่ได้มีโอกาสประจันหน้ากับพระเจ้าโดยตรง แต่เราก็ยังสามารถประจันหน้ากับสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงบันทึกเอาไว้ในพระคัมภีร์ได้ พระเจ้าตรัสถามผ่านทางพระคัมภีร์ว่า “เจ้าจะไว้วางใจให้พระเยซู พระเจ้าผู้ทรงสภาพมนุษย์แต่เพียงพระองค์เดียวที่ได้ทรงชำระหนี้บาปของเจ้าแล้ว ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้าหรือไม่?”

อย่าตอบคำถามนี้โดยไม่คิดให้ถี่เสียดีก่อน บางทีคุณอาจจะคิดใคร่ครวญเรื่องนี้มาตลอดจนสามารถให้คำตอบได้แล้ว หรือในทางตรงกันข้าม บางทีคุณอาจยังต้องการเวลาเพิ่มเติมเพื่อจะได้คิดใคร่ครวญให้ถี่เสียดีก่อน

ถ้าหากคุณตอบว่า “ข้าพระองค์ไม่ต้องการจะไว้วางใจพระเยซู” ส่วนที่เหลือของบทนี้ ก็คงจะไม่มี ความหมายต่อคุณสักเท่าใดนัก คุณสามารถอ่านต่อไปได้ แต่ผมอยากจะแนะนำให้คุณข้ามหัวข้อนี้ไปอ่านที่หัวข้อ “เวลาสะดวก” มากกว่า พระคัมภีร์กล่าวว่า ถ้าเราปฏิเสธข้อความแห่งกางเขน เราก็ไม่อาจเข้าใจข้อพระธรรมส่วนที่เหลือได้อย่างถูกต้องเพราะว่า...

...ถูกปิดบังก็ถูกปิดบังไว้จากบรรดาผู้กำลังจะพินาศ

พระของยุคนี้ทำให้จิตใจของผู้ไม่เชื่อมืดบอดไป เพื่อพวกเขา จะไม่สามารถเห็นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐอันทรงพระเกียรติลึกลับของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า

2 โครินธ์ 4:3-4

ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากคุณตอบว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะไว้วางใจพระเยซู” หรือ “ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปของข้าพระองค์แล้ว” ก็ขอให้คุณอ่านต่อไป พระคัมภีร์บทอื่นๆ ได้ถูกเขียนเอาไว้เพื่อผู้คนเช่นคุณ

คุณไว้วางใจพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความจริงใจ ทั้งเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์ และเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของคุณ และได้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมามีอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นแล้ว เมื่อพิจารณาตามสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ คุณก็มั่นใจได้ว่าความบาปของคุณได้รับการอภัยโทษและมิตรภาพระหว่างคุณกับพระเจ้า

ก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่เรียบร้อยแล้ว คุณสามารถมั่นใจได้อย่างเต็มเปี่ยมว่าใบแจ้งหนี้ของคุณได้รับการชำระจนครบถ้วนแล้ว

เมื่อท่านตายแล้วในความบาปของท่านและในวิสัยบาปของท่าน... พระเจ้าได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์ พระองค์ทรงยกโทษบาปทั้งสิ้นของเรา ทรงยกเลิกหนังสือสัญญาที่ผูกมัดเราด้วย กฎเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งขัดขวางและต่อต้านเรา พระองค์ทรงเอาหนังสือนี้ออกไป ตรึงเสี้ยนที่กางเขน

โคโลสี 2:13-14

หนี้บาปของคุณได้ถูกตอกตรึงไว้ที่ไม้กางเขนเมื่อสองพันปีที่แล้ว เนื่องจากคุณไว้วางใจในพระองค์ เวลานี้พระเจ้าจึงตรัสว่า...

"ความบาปและการอธรรมของเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป"

ฮีบรู 10:17

การยกโทษของพระยาห์เวห์นั้นครบถ้วนสมบูรณ์ เลือดผ้าสกปรกโสโครกของคุณได้จางไปแล้ว

เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเพียงใด ความรักของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ก็ยิ่งใหญ่เพียงนั้น ตะวันออกไกลจากตะวันตกเพียงใด พระองค์ก็ทรงยกเอาการลวงละเมิดของเราออกไปไกลเพียงนั้น

สดุดี 103:11-12

เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ การทรงสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว สิ่งเก่าได้ล่วงไป สิ่งใหม่ได้เข้ามา!

2 โครินธ์ 5:17

แทนที่จะต้องประสบกับความตายนิรันดร์ที่ในบึงไฟ พระเยซูตรัสว่า

"อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายเป็นทุกข์ จงวางใจในพระเจ้า และจงวางใจในเราด้วย ในนิเวศของพระบิดาของเรามีห้องมากมาย ถ้าไม่มีเราคงได้บอกพวกท่านแล้ว เรากำลังไปที่นั่นเพื่อเตรียมที่สำหรับพวกท่าน

และเมื่อเราไปเตรียมที่สำหรับพวกท่าน เราจะกลับมารับพวกท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน พวกท่านก็จะได้อยู่ที่นั่นด้วย พวกท่านรู้จักทางไปสู่ที่ซึ่งเรากำลังจะไป"

ยอห์น 14:1-4

ความสัมพันธ์

ในฐานะผู้เชื่อ ชีวิตยังคงต้องดำเนินต่อไป แต่คุณสามารถมั่นใจถึงบั้นปลายชีวิตในสวรรค์ได้ พระเยซูตรัสว่า พระองค์จะทรงจัดเตรียมที่พำนักสำหรับคุณ คุณสามารถพูดออกมาด้วยความเชื่อมั่นว่าคุณเป็นประชากรของสวรรค์แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับพระเจ้าได้ฟื้นคืนสู่สภาพเดิมแล้ว

คุณได้ถือกำเนิดมาในครอบครัวในโลกนี้มาแล้วฉันใด พระคัมภีร์ก็กล่าวว่า คุณก็ได้ถือกำเนิดในครอบครัวของพระเจ้าแล้วฉันนั้น พ่อแม่ของคุณในโลกนี้จะเป็นพ่อแม่ของคุณเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นฉันใด นี่ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทันทีที่คุณถือกำเนิดในครอบครัว

ของพระเจ้าฉันนั้น เมื่อคุณอยู่ในครอบครัวของพระเจ้าแล้วคุณก็จะได้อยู่ที่นั่นตลอดไป เป็นเรื่องสำคัญมากที่คุณจะต้องเข้าใจว่าเมื่อคุณกลับสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าแล้ว คุณก็จะได้อยู่ในสวรรค์ตลอดไป คุณเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้มาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนาม
ของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านจะรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ 1 ยอห์น 5:13

เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าจะความตายหรือชีวิต ไม่ว่าจะทศวรรค์หรือ
วิญญาณชั่ว ไม่ว่าจะ ปัจจุบันหรืออนาคต หรือฤทธิ์อำนาจใดๆ ไม่ว่าจะเบื้องสูงหรือ
เบื้องลึก หรือสิ่งอื่นใดในสรรพสิ่ง ที่พระเจ้าทรงสร้างล้วนไม่สามารถพวักเรา
ไปจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้
โรม 8:38-39

ถึงแม้ว่าเวลานี้คุณจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้าแล้ว (ความสัมพันธ์)
พระคัมภีร์กล่าวว่า คุณก็ยังคงทำบาป เมื่อมีการทำบาปก็มีความแตกต่างในการสามัคคีธรรม
ภายในครอบครัวของคุณ

การสามัคคีธรรม

การสามัคคีธรรมแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ ตัวอย่าง เช่น ถ้าพ่อขอให้ลูกชาย
ทำความสะอาดห้องนอน แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับออกไปข้างนอกกับเพื่อนๆ
เมื่อพ่อกลับมาถึงบ้าน ทุกอย่างก็คงจะไม่ดำเนินไปด้วยดี จะมีกำแพงเกิดขึ้นระหว่างพ่อกับลูก
ถ้าคุณอยู่ที่นั่นคุณก็อาจจะสัมผัสถึงกำแพงนั้นได้เลยทีเดียว เป็นความจริงว่าพ่อกับลูกยังคง
เกี่ยวข้องกัน ความสัมพันธ์ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป แต่การสามัคคีธรรมภายในครอบครัว
ได้เลวลงเสียแล้ว

อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็มีทางออกให้กับการสามัคคีธรรมที่แตกร้าง เมื่อเราทำบาป เราจำเป็นต้องยอมรับข้อเท็จจริงข้อนี้กับพระเจ้า ถ้าเราทำผิดต่อผู้อื่น เราต้องแสวงหาการคืนดีกับเขา เช่นเดียวกันพระเจ้าทรงสัญญาว่า

*ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม
จะทรงอภัยบาปของเราและชำระเราให้พ้นจากความอธรรมทั้งสิ้น*

1 ยอห์น 1:9

การสามัคคีธรรมระหว่างเรากับพระเจ้าจะได้รับการฟื้นฟูทันทีที่เรายอมรับถึงความบาปของเรา

ข้อเท็จจริง

ปราศจากพระเยซู

"ในอาดัม"

กระทำความผิด

ข้าพเจ้าถูกกล่าวโทษและพบว่ามีความผิดที่ฝ่าฝืนพระบัญญัติอันดีเลิศสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

ลูกหนี้

การฝ่าฝืนพระบัญญัติเป็นบาป และความบาปของข้าพเจ้าเป็นเหตุให้เกิดหนี้บาป ซึ่งเป็นผลที่ข้าพเจ้าต้องชดใช้

เกิดมาเป็น
ผู้ที่ไม่เชื่อ...

สู้บึงไฟ
นรันดร์

ความตายของข้าพเจ้าเท่านั้น ที่สามารถชำระหนี้ได้โดยต้องชำระอยู่ชั่ววันรันดร์ที่บึงไฟ

ฉันไม่เชื่อ...

ฉันเชื่อว่ามียหลายทางที่จะทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้ (ถ้าพระเจ้ามีอยู่จริง) พระเยซูก็อาจเป็นหนทางหนึ่ง ถ้าฉันเป็นคนดีและทำอย่างดีที่สุด พระเจ้าก็จะไม่ทรงปฏิเสธฉัน

ทาส

เป็นไปไม่ได้ที่ข้าพเจ้าจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ แม้ในขณะที่ข้าพเจ้าพยายามอย่างหนัก แต่ก็ยังพบว่าตัวเองล้มเหลว ยิ่งไปกว่านั้นซาตานควบคุมให้ข้าพเจ้าทำตามความตั้งใจของมัน ข้าพเจ้าเป็นทาส

ห่างไกล

ความบาปของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าห่างเหินไปจากพระเจ้าและความรักของพระองค์ ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลออกไป

ศัตรู

เมื่อข้าพเจ้าถือกำเนิดเข้ามาในโลกนี้ ข้าพเจ้าก็เข้ อยู่ฝ่ายเดียวกับซาตานซึ่งทำบาปและต่อต้านพระเจ้า

หลงทาง

เมื่อข้าพเจ้าเลือกทางเดินด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าก็ตกอยู่ในถิ่นทุรกันดารฝ่ายจิตวิญญาณ และแผ่เสาะหาความจริง ข้าพเจ้าเป็นเหมือนกับแกะที่หลงไปจากฝูง

"ในพระคริสต์"

ข้อเท็จจริง เพราะพระคริสต์

เป็นการตัดสินใจ เลือกที่จะเชื่อ

...ฉันเชื่อว่า
ฉันเชื่อว่าพระเยซู คือ
องค์พระยาห์เวห์และ
เชื่อว่าพระองค์ทรงสิ้น
พระชนม์บนไม้กางเขน
แทนฉัน เพื่อจ่ายหนี้
บาปให้แก่ฉัน ฉันไว้วางใจว่ามีเพียงองค์
พระผู้ช่วยให้รอด ซึ่ง
เป็นขึ้นมาจากความ
ตายเท่านั้นที่สามารถ
ช่วยฉันให้พ้นจาก
โทษทัณฑ์ของความ
บาปได้

ในฐานะที่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาที่ดีที่สุดสมบูรณ์แบบ พระองค์ประกาศให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชอบธรรม นั่นคือข้าพเจ้าได้รับการพิสูจน์แล้วว่า เป็นผู้บริสุทธิ์ เวลาที่พระองค์ทรงมองข้าพเจ้า ในฐานะผู้ชอบธรรม

หนี้บาปของข้าพเจ้าได้ถูกชำระแล้วบนไม้กางเขนไม่มีหนี้ติดค้าง หนี้ฉันได้รับการชำระจนครบถ้วนถูกลบไป

พระเจ้าทรงประทานชีวิตใหม่ให้แก่ข้าพเจ้า ทั้งชีวิตบนโลกนี้และชีวิตชั่วนิรันดร์ในแผ่นดินสวรรค์

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยเป็นทาส แต่เวลานี้ข้าพเจ้าถูกซื้อโดยพระโลหิตของพระเยซูและถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ข้าพเจ้าไม่เป็นทาสของซาตานอีกต่อไป

ไม่เพียงแต่ที่ข้าพเจ้าได้ถือกำเนิดในครอบครัวของพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้ายังได้ทรงมอบสิทธิโดยสมบูรณ์แห่งการเป็นบุตรให้แก่ข้าพเจ้าอีกด้วย

การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูได้เอาชนะซาตานเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนของมารอีกต่อไป ข้าพเจ้ามีสันติกับพระเจ้า

ในฐานะที่พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี พระองค์ได้ทรงพบตัวข้าพเจ้า และทรงประทานชีวิตใหม่ชีวิตนิรันดร์ การให้อภัย เป้าหมายสำหรับการดำเนินชีวิต อิสระภาพจากความรู้สึกผิด และอื่น ๆ อีกมากมายให้แก่ข้าพเจ้า

เปลี่ยนเหมือนพระฉายาของพระองค์

ขณะที่อ่านหนังสือเล่มนี้ คุณอาจพบว่าตัวของคุณเองรู้สึกรักและประทับใจพระยาห์เวห์ และไว้วางใจในพระองค์อย่างที่คน ๆ หนึ่งจะไว้วางใจเพื่อนของเขาโดยที่ตัวคุณเองก็แทบจะไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำไป

หรือบางทีสัจจะของพระคัมภีร์ได้เปิดดวงตาของคุณ ทั้งยังทำให้คุณรู้สึกและตัดสินใจที่จะไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม คุณก็อาจจะพบว่าสันติสุขได้หลั่งไหลเข้ามาในชีวิตวิญญาณของคุณ ความชื่นชมยินดีอันล้ำลึกได้ครอบครองจิตใจของคุณ บางทีคุณก็อาจจะสัมผัสได้ว่าความรู้สึกผิดและความละอายที่มีอยู่ได้ถูกปลดปล่อยออกไปจากคุณแล้ว หรือบางทีคุณอาจจะไม่รู้สึกละเลย ไม่ว่าจะสิ่งที่คุณได้สัมผัสอยู่เป็นแบบไหนก็ตาม สิ่งที่สำคัญมากก็คือคุณจะต้องรู้ว่าความรู้สึกต่าง ๆ ไม่สำคัญ สิ่งที่สำคัญก็คือเมื่อคุณได้ไว้วางใจพระเยซู พระองค์ไม่ทรงเพียงแต่ช่วยกู้คุณจากโทษบาปของคุณ แต่ยังทรงเริ่มต้นกระบวนการที่เกิดขึ้นในส่วนที่ล้ำลึกที่สุด ในตัวของคุณซึ่งเรียกว่า การชำระให้เป็นผู้บริสุทธิ์อีกด้วย การชำระให้บริสุทธิ์นั้นมีความหมายว่า แยกออก

คุณยังจำถึงวิธีการที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างมนุษย์คนแรกตามอย่างพระฉายาของพระองค์ได้อยู่หรือไม่ เราได้เห็นแล้วว่าเมื่ออาดัมกับเอวาถูกขับไล่จากสวนเอเดน “พระฉายา” นั้นได้ต่างพร้อยเป็นมลทินไป กระนั้นคุณก็ยังคงสามารถมองเห็นบางสิ่งซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างปรากฏอยู่ในหมู่มวลมนุษยชาติได้ ทว่าสิ่งเหล่านั้นก็มีตำหนิเสียหายหมดหวัง อย่างไรก็ตามในชั่วเวลาที่คุณไว้วางใจพระเยซู พระเจ้าก็ทรงปรับคุณให้เข้ากับพระฉายาของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง และพระองค์จะทรงดำเนินกระบวนการนี้จนกว่าคุณจะได้ยื่นต่อหน้าการทรงสถิตของพระองค์ในแผ่นดินสวรรค์ นี่เป็นสิ่งที่แน่นอนยิ่ง พระเจ้าตรัสว่า ผู้เชื่อทุกคน...

...พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระบุตรของ
พระองค์... โรม 8:29

เมื่อคุณมอบความไว้วางใจให้กับพระคริสต์ คุณก็ได้รับความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากโทษบาปทันที แต่คุณยังคงเป็นคนบาปอยู่ เมื่อใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเริ่มต้นทำงานในชีวิตของคุณ เมื่อนั้นพระองค์จะทรงทำงานด้วยเป้าหมายที่จะช่วยเหลือคุณให้รอดพ้นจากอำนาจความบาปได้ในแต่ละวัน

แต่พระองค์ทรงช่วยเหลือเราให้รอดพ้นจากเงื้อมมือแห่งอำนาจความบาปที่คอยฉวยเราให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมันอยู่ตลอดเวลาได้อย่างไร

เราต้องมาถึงจุดที่มองเห็นตัวเองว่าเป็นคนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ฉันใด เราก็จำเป็นต้องมองเห็นตัวเองว่าเป็นทารกฝ่ายจิตวิญญาณที่จำเป็นต้องเติบโต จำเป็นจะต้องถูกปรับให้เข้ากับพระฉายาของพระองค์ฉันนั้น เราจำเป็นต้องเห็นความชอบธรรมของพระองค์ปรากฏอยู่ในชีวิตของเรา

การตระหนักถึงเรื่องนี้ส่งผลไม่ให้เราเป็นคนเกียจคร้านฝ่ายวิญญาณ หรือเป็นคนที่ย่ำแย่เรื่อย ๆ แต่รอคอยให้สิ่งที่ตัวเองหวังเกิดขึ้นโดยไม่ลงมือทำอะไรทั้งนั้น แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น การตระหนักถึงเรื่องนี้ยังช่วยให้เราตัดสินใจเลือกสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเฉลียวฉลาด แต่ก่อนที่เราจะพูดกันถึงประเด็นนี้ ผมอยากจะมั่นใจเสียก่อนว่าความแตกต่างเหล่านี้ชัดเจนดีแล้ว

การทรงนับเป็นผู้ชอบธรรม	การทรงชำระให้บริสุทธิ์
เกิดขึ้นเมื่อเราไว้วางใจในพระคริสต์ จะไม่เกิดซ้ำอีก	เริ่มต้นเมื่อเราเชื่อและดำเนินต่อไปตลอดชีวิต
ขณะที่เรารอดพ้นจากโทษทัณฑ์ของบาป และถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า	กระบวนการที่เรารอดจากอำนาจของความบาปในแต่ละวัน เป็นการก้าวออกจากชีวิตที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง ไปสู่การดำเนินชีวิตที่ขอบธรรมต่อเนื่องเป็นช่วงไป
เป็นการกระทำหน้าที่ผู้พิพากษาของพระเจ้าในห้องพิจารณาคดีแห่งสวรรค์	เป็นพระราชกิจของพระเจ้าในชีวิตประจำวันของเราขณะที่อยู่ในโลกนี้
เราจะรอด “เพิ่มขึ้น” หรือเป็นคนชอบธรรม “มากขึ้น” ไม่ได้อีก	เราได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์มากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ หรือถูกแยกไว้เฉพาะเพื่อให้พระเจ้าทรงใช้
เป็นช่วงขณะที่เราได้เป็นบุตรของพระเจ้า คือ การเป็นบุตร	เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตในฐานะผู้เชื่อ คือ การเป็นสาวก

การทรงนับเป็นผู้ชอบธรรม	การทรงชำระให้บริสุทธิ์
ถาวร: สถานะอย่างเป็นทางการต่อพระพักตร์ของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลงอีกเลย	เปลี่ยนแปลง: การเติบโตอาจจะมากหรือน้อย อาจมีการเสื่อมถอยขึ้น ๆ ลง ๆ บ้าง
ตัวตนใหม่: พระเจ้ามองบรรดาผู้เชื่อว่าเป็นบุตรของพระองค์ที่ได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่ หมายถึงฐานะของเราในพระคริสต์ เราเป็นใคร “ในพระองค์” (ดูหน้า 429) พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องนี้ว่าเป็นการสวมความชอบธรรมของพระองค์เพียงครั้งเดียว	สิทธิอำนาจใหม่: <i>สิ่งใดหรือใครที่จะครอบครองชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปรนเปรอตนเองในความบาปหรือจะใช้ชีวิตเพื่อพระคริสต์</i> เป็นสถานะของเราว่าได้ติดตามพระคริสต์อย่างไรบ้าง พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องนี้ว่าเป็นการชำระให้สะอาด จากการดำเนินชีวิตประจำวันในความบาป
ได้รับเปล่า ๆ: ความรอดตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อศรัทธาในพระคริสต์เท่านั้น การเป็นคนดีไม่ได้ช่วยให้ใครได้รับความรอด	อาจต้องจ่ายด้วยราคาสูงยิ่ง: เราอาจถูกเยาะเย้ย อาจถูกขับออกจากบ้าน หรือแม้กระทั่งอาจถูกฆาตาย เนื่องจากติดตามพระเยซู
พระกิตติคุณยอห์น, โรม บทที่ 1-4, กาลาเทีย	โรม บทที่ 5-8, 12-18, เอเฟซัส, 1 ยอห์น, ยากอบ

ความรับผิดชอบ

ครั้งหนึ่งหลังจากที่ผมสอนบทเรียนนี้ให้กับคู่สามีภรรยา สามีก็พูดว่า “จอห์นครับ ผมรู้ว่าผมเป็นคนบาปที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้” จากนั้นเขาก็สรุปข้อพระคัมภีร์สั้น ๆ เพื่อให้ผมแน่ใจว่าเขาว่าการดำเนินชีวิตที่ดีของเขาไม่ได้ทำให้เขาได้รับการยอมรับจากพระเจ้า เขาสรุปด้วยข้อความที่แสดงถึงความเชื่อศรัทธาในพระเยซูอย่างชัดเจน ในที่สุดเขาก็พูดว่า “จอห์น คุณมีลูก ผมไม่ต้องทำอะไรเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้าอย่างไร ลูก ๆ ของคุณก็ไม่ต้องทำอะไรเพื่อจะได้เป็นสมาชิกครอบครัวของคุณแบบนั้นเหมือนกัน แต่เมื่อเขาเป็นสมาชิก เขาก็มีความรับผิดชอบ” ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า

“ความรับผิดชอบของผมคืออะไรครับ?”

นั่นเป็นคำถามที่สะท้อนให้เห็นความสามารถในความสัมพันธ์ซึ่งเข้าใจได้เป็นอย่างดี เป็นคำถามที่พบคำตอบได้จากพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือทั้งหมด ข้อพระธรรมกล่าวว่าเราสามารถตัดสินใจชีวิตของบุคคลคนหนึ่งได้จากสิ่งที่เป็นศูนย์กลางความสนใจของเขา จากผู้ที่เขาให้ความสนใจ ถ้าคุณรวมความสนใจทั้งหมดเอาไว้ที่ตัวของตนเอง คุณก็จะกลายเป็นคนที่เอาตนเองเป็นศูนย์กลาง ถ้าคุณรวมเอาความสนใจทั้งหมดเอาไว้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า คุณจะพบว่าชีวิตของคุณเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ ในการเป็นผู้เชื่อที่มีความรับผิดชอบนั้น

1. คุณจำเป็นต้องรวมความสนใจทั้งหมดไว้ที่สิ่งที่คุณมีอยู่ในขณะนี้ได้ก็เพราะพระเยซูทรงเป็นเหตุ ซึ่งนั่นก็รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่คุณได้ทำบุญชียาชื่อเอาไว้ในหน้า 349 พระเจ้าทรงประสงค์จะให้คุณชื่นชมยินดีในข้อเท็จจริงที่ว่าความบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว คุณได้รับชีวิตใหม่และพระสัญญาแห่งแผ่นดินสวรรค์
2. คุณจำเป็นต้องรวมความสนใจทั้งหมดไว้ที่การทำตามสนธิสนมกับคุณเคยกับพระเยซู ท่านอัครทูตเปาโลได้เขียนเอาไว้ว่าความมุ่งหมายของท่านก็คือ...

...เห็นว่าทุกสิ่งไร้ค่าเมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่ล้ำเลิศในการที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อพระองค์ข้าพเจ้าได้สละทุกสิ่ง ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเศษขยะเพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และอยู่ในพระองค์ ตัวข้าพเจ้าเองไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาโดยบทบัญญัติ มีแต่ความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าและได้มาโดยความเชื่อ ข้าพเจ้าต้องการรู้จักพระคริสต์...

ฟิลิปปี 3:8-10

เมื่อคุณมุ่งความสนใจไปที่องค์พระผู้เป็นเจ้า คุณก็จะสายตาออกจากตัวเอง และเป็นสุขกับการทำให้พระองค์พอพระทัยและรับใช้ผู้อื่น

3. คุณจำเป็นต้องรวมความสนใจทั้งหมดไว้ที่การไว้วางใจพระองค์ในแต่ละวันในทุกๆ สถานการณ์ เพราะคุณสามารถมั่นใจได้ว่าพระองค์ทรงสามารถดูแลสิ่งต่างๆ ที่คุณเป็นห่วงกังวลได้ พระเยซูได้ตรัสเอาไว้ว่า...

"บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านพักสงบ"

มัทธิว 11:28

เมื่อคุณนำเอาความจริงเหล่านี้ไปปฏิบัติ คุณก็จะเติบโตขึ้นจากทารกฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ พระเจ้าจะทรงปรับคุณให้เข้ากับพระฉายาของพระองค์ ถ้าคุณเริ่มคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นนี้เป็นผลจากวินัยเหล็กที่คุณร้องขอให้กับตนเองแล้วละก็ คุณก็จำเป็นจะต้องเข้าใจว่า...

...พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีในพวกท่านนั้น จะทรงสานต่อให้เสร็จ
สมบูรณ์จนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์... ฟิลิปปี 1:6

เป็นเรื่องไม่ปกติที่ทารกจะเป็นทารกอยู่เรื่อยไปฉับใด มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง ที่บุตรของพระเจ้าจะเป็นทารกฝ่ายวิญญาณอยู่เรื่อยไปฉับนั้น ทว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง จนเกินไป แต่มันไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นแบบนี้เสมอไป ขอให้คุณเอาใจจดจ่ออยู่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงทำในส่วนที่เหลือเอง

คลังทรัพย์แห่งชีวิต

พระคัมภีร์มีคลังทรัพย์แห่งชีวิตอยู่เป็นอันมากซึ่งสามารถช่วยให้เราเอาใจจดจ่อได้โดยไม่วอกแวก

1. **พระเจ้าเอง** เมื่อคุณได้ไว้วางใจในพระเยซู พระคัมภีร์กล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ได้ทรงประทับอยู่ในคุณ พระองค์ทรงอยู่ข้างๆ ตลอดเวลา เพื่อคอยหนุนใจในเวลาที่คุณรู้สึกท้อถอย เพื่อกระตุ้นให้คุณดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ เพื่อว่ากล่าวตักเตือนเวลาที่คุณพลั้งพลาดเข้าไปสู่ความบาป ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสหายที่สัตย์ซื่อ พระองค์จึงได้รับการขนานนามว่าเป็นพระผู้ปลอบประโลม พระผู้ช่วย องค์ที่ปรึกษาทุกๆ พระนามซึ่งเป็นพระนามของพระเจ้า

"แต่องค์ที่ปรึกษาคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมา
ในนามของเราจะทรงสอนสิ่งซึ่งปวงแก่ท่าน และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่ง
ที่เราได้กล่าวกับพวกท่าน" ยอห์น 14:26

เราซึ่งเป็นพ่อแม่รู้สึกดีใจที่ถูกประพடுத்தิริยาดี เป็นเรื่องสำคัญมากที่เราในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้าจะประพடுத்தินให้เป็นที่ยวยเกียรติ ไม่เป็นที่เสื่อมเกียรติต่อพระนามของพระบิดาผู้สถิตอยู่ในสวรรค์

ความรักที่เรามีต่อพระองค์ควรจะเป็นสิ่งที่ผลักดันให้เราเชื่อฟังพระองค์ ซึ่งเป็นไปตามหลักการที่ว่า "ผู้ที่ได้รับการให้อภัยมากก็รักมาก" เราได้รับการให้อภัยมาก เราจึงควรรักพระองค์มากเช่นกัน (ดู ลูกา 7:36-50, ยอห์น 14 และ 15, 2 ยอห์น 6)

2. ความเชื่อศรัทธา กระบวนการเติบโตฝ่ายวิญญาณเกิดขึ้นทีละขั้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เราเรียกการเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นการดำเนินไปกับพระเจ้า เรากลายเป็นสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้าโดยความเชื่อศรัทธาฉันใด เราก็ต้องดำเนินไปกับพระเจ้าโดยความเชื่อศรัทธาฉันนั้น

ดังนั้นในเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็จง
ดำเนินชีวิตในพระองค์ต่อไป ด้วยการหยั่งราก และรับการก่อร่างสร้างขึ้นใน
พระองค์ มันคงขึ้นในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาและเต็มล้นด้วยการ
ขอบพระคุณ โคโลสี 2:6-7

โปรดจดจำว่าความเชื่อศรัทธาตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง ซึ่งพบได้ในพระคัมภีร์ เป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะไม่ดำเนินไปกับพระเจ้าตามความรู้สึก คุณอาจจะตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาการเป็นหวัดคัดจมูก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า คุณไม่ใช่นางหนึ่งหนึ่งของครอบครัวของพ่อแม่ของคุณหรือไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า

บางวันคุณอาจจะไม่รู้สึกว่าตัวคุณเป็นคนฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ความรู้สึกนั้นก็ไม่ได้กำหนดไว้ว่าคุณดำเนินกับพระเจ้าได้ขนาดไหน การดำเนินไปในแต่ละวันของเรานั้นถูกกำหนดด้วยสิ่งที่เราเลือก ถ้าเราฉลาดเลือก องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงปรับเราให้เข้ากับพระฉายาของพระองค์ แต่ถ้าเราเลือกอย่างไม่ฉลาด เราก็จะยังคงเป็นทารกฝ่ายวิญญาณอยู่ต่อไป

3. พระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นขุมกำลังประจำวัน เป็นหนังสือชี้ทาง ผมมีเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งเรียกพระคัมภีร์ว่าเป็น คู่มือขององค์พระผู้ทรงเป็นเจ้าของเรา เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ พระยาห์เวห์จะทรงนำเราเวลาที่ต้องตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ในชีวิต

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการ
สั่งสอน การว่ากล่าวตักเตือน การแก้ไขข้อบกพร่อง และการฝึกฝนในความ
ชอบธรรม เพื่อเตรียมคนของพระเจ้าให้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง

2 ทิโมธี 3:16-17

พระคัมภีร์เปรียบได้กับอาหารฝ่ายวิญญาณ ยิ่งคุณศึกษาพระคัมภีร์มากเท่าไร คุณก็จะเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้น พระเจ้าจะตรัสกับคุณผ่านพระคัมภีร์ ไม่ใช่การตรัสเป็นพระสุรเสียงที่สามารถได้ยินได้ แต่เป็นการตรัสในความคิดของคุณ การอ่านข้อพระธรรม เป็นวิธีการที่คุณจะรู้จักพระองค์ ถ้าปราศจากการบำรุงเลี้ยงอย่างสม่ำเสมอ คุณก็จะยังคงเป็นทารกฝ่ายจิตวิญญาณอยู่เรื่อยไป

ถ้าคุณไม่มีพระคัมภีร์เป็นของตนเอง ขอให้คุณซื้อสักเล่มหนึ่ง เริ่มต้นด้วยการอ่านหนังสือพระกิตติคุณยอห์นทั้งเล่ม พระกิตติคุณฉบับนี้ ประกอบด้วยเนื้อความที่เป็นเรื่องราว จากนั้นอ่านหนังสือเล่มนี้ ทวนอีกรอบ และค้นข้ออ้างอิงทุกข้อในพระคัมภีร์ของคุณ ในช่วงเริ่มต้นอาจจะช้าอยู่บ้าง แต่เมื่อดำเนินไป คุณก็จะประหลาดใจที่ทุกอย่างดำเนินไปอย่างรวดเร็วขึ้นเรื่อยๆ ใช้ปากกาสีขีดเส้นใต้ข้อความ คุณอาจจะพร้อมสำหรับหนังสือกิจการของอัครทูตและหนังสือโรม หลังจากที่คุณอ่านหนังสือโดยพระนามของพระองค์จบรอบที่สองแล้ว ถ้าคุณไม่เข้าใจบางสิ่ง ให้จดสิ่งที่ไม่เข้าใจลงในสมุด และอ่านต่อไปเรื่อยๆ สิ่งต่างๆ เหล่านั้นจะค่อยๆ ประกอบกันจนเป็นภาพที่สามารถเข้าใจได้

4. อธิษฐาน การอธิษฐานเป็นการพูดกับพระยาห์เวห์ คุณไม่จำเป็นต้องก้มศีรษะหลับตา ถึงแม้ว่านั่นอาจจะเป็นการเหมาะสมถ้ามันจะช่วยให้คุณไม่วอกแวกก็ตาม เพราะว่าพระเจ้าทรงล่วงรู้ถึงความคิดของคุณ คุณจึงสามารถอธิษฐานเงียบๆ ในใจเมื่อใดก็ได้และพระองค์ก็ทรงได้ยินคำอธิษฐานเหล่านั้น ไม่จำเป็นที่คุณจะต้องอธิษฐานออกเสียง

อย่ากระวนกระวายในเรื่องใดๆ เลย แต่จงทูลขอทุกสิ่งต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน และการอ้อนวอน พร้อมกับ การขอบพระคุณ แล้วสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจ จะปกป้องความคิดจิตใจของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

ฟิลิปปี 4:6-7

5. ผู้เชื่อคนอื่น ๆ เมื่อคุณไว้วางใจในพระเยซู บางคนก็จะเรียกคุณว่าเป็นคริสเตียน คำว่าคริสเตียนหมายถึง คริสต-ชน หรือ เป็นคนของครอบครัวแห่งพระคริสต์

ที่เมืองอันท็อกอนั้นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

กิจการของอัครทูต 11:26

ความหมายตามพระคัมภีร์ของคำนี้ได้บิดเบือนไปอย่างไร้ที่น่าเชื่อถือ ผู้คนที่อ้างตนว่าถือกำเนิดเป็นคริสเตียนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง การถือกำเนิดในครอบครัว "คริสเตียน" ไม่ได้ทำให้คุณเป็นคริสเตียนไปมากกว่าการถือกำเนิดในโรงพยาบาลแล้วทำให้คุณเป็นแพทย์แต่อย่างใด การถือกำเนิดทางกายภาพไม่ได้มีเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า

ถึงแม้ว่าคำว่าคริสเตียนจะใช้กับทั้งชนชาติ บางชนชาติที่น่าจะได้ชื่อว่าเป็นชนชาติคริสเตียนก็ได้ก่ออาชญากรรมร้ายแรงในนามของพระคริสต์ บางชนชาติก็เสื่อมทรามทางศีลธรรม โดยความเข้าใจที่ถูกต้อง คำๆ นี้สามารถใช้กับผู้ที่ได้ตัดสินใจอย่างมีสติสัมปชัญญะดีแล้วว่าจะไว้วางใจในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

พระคัมภีร์กล่าวว่าเราก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณผ่านทางมิตรภาพกับคริสเตียนที่เชื่อข้อพระธรรมอย่างแท้จริง นี่เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งยวด

และให้เราพิจารณาดูว่าเราจะปลุกใจซึ่งกันและกันให้มุ่งสู่ความรักและการกระทำที่ดีได้อย่างไร

อย่าให้เราขาดการประชุมเหมือนที่บางคนทำเป็นประจำ แต่ให้เราหนุนใจกันมากยิ่งขึ้น และทำเช่นนั้นให้มากยิ่งขึ้นอีกเมื่อเห็นว่าวันนั้น ใกล้เข้ามาทุกที

ฮีบรู 10:24-25

มิตรภาพของคุณกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในบริบทของคริสตจักร อย่างไรก็ตามก็ยังมีข้อควรระวังบางประการ

โปรดจดจำว่าชาตนามาจากทูตแห่งแสงสว่าง มันรักศาสนา เพียงแค่คนพูดถึงพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าเขาคือคริสเตียนแท้ เมื่อพิจารณาถึงความเข้าใจและการปฏิบัติของคริสตจักร ในเรื่องความจริงก็จะพบว่ามีคริสตจักรอยู่หลายประเภท ตั้งแต่คริสตจักรที่ดีไปจนถึงคริสตจักรที่เลว พระคัมภีร์กล่าวว่าก่อนที่จะพระเยซูจะเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สองนั้น จะมีครูแท้และครูเทียมเท็จเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาแล้วพระองค์จะทรงแยกครูแท้ออกจากครูเทียมเท็จ แต่ก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง ขอให้เราหยั่งรู้และแยกแยะให้ออก ให้เราถามคำถามดังต่อไปนี้

- ❖ คริสตจักรเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าแท้ซึ่งได้รับการดลใจโดยปราศจากข้อผิดพลาดในข้อเขียนต้นฉบับหรือไม่ ให้ระวังคนที่พูดว่าพระคัมภีร์เพียงแต่บรรจุพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น
- ❖ คริสตจักรเชื่อพระคัมภีร์ตามตัวอักษรหรือสอนว่าพระธรรมบางตอนเป็นนิทาน (ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์สอนว่ามีนรกซึ่งมีอยู่จริงตามตัวอักษร มารซึ่งมีอยู่จริงตามตัวอักษร สวรรค์ซึ่งมีอยู่จริงตามตัวอักษร ฯลฯ)
- ❖ คริสตจักรเชื่อในเหตุการณ์ต่าง ๆ อาทิ เหตุการณ์การประสูติของพระเยซูผ่านทางหญิงพรหมจารีย์หรือไม่ ให้ระวังผู้ที่กล่าวว่าเหตุการณ์หมายถึงหญิงสาวเท่านั้น ให้ระวังผู้ที่กล่าวว่ามารีย์ไม่ใช่หญิงพรหมจารีย์
- ❖ คริสตจักรเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแท้และทรงเป็นมนุษย์แท้หรือไม่ ให้ระวังผู้ที่กล่าวว่าพระเยซูก็ทรงเป็นเพียงพระเจ้าองค์หนึ่งเท่านั้น และเราทุกคนก็เป็นพระเจ้าเหมือนกัน

- ❖ คริสตจักรมีชื่อเสียงที่ดีหรือไม่ การประชุมแปลกประหลาดหรือไม่มีระเบียบหรือไม่ คริสตจักรยึดถือมาตรฐานสูงส่งในเรื่องศีลธรรมหรือไม่ คริสตจักรดำเนินกิจกรรมที่มีลักษณะเคลือบแคลงชวนให้สงสัยหรือไม่
- ❖ คริสตจักรสอนว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เราเพื่อชำระหนี้บาปของเราหรือไม่ ให้ระวังถ้าคริสตจักรไม่ได้สอนถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน บางคริสตจักรเชื่อว่าคุณจำเป็นต้องรับบัพติศมา ทำการดี หรือเข้าร่วมพิธีกรรมพิเศษบางอย่างจึงจะได้รับความรอด ให้หลีกเลี่ยงกลุ่มคริสตจักรที่มีลักษณะดังที่มานี้
- ❖ คริสตจักรเชื่อในเรื่องตรีเอกานุภาพหรือไม่

ถ้าคริสตจักรมีลักษณะที่น่าสงสัยเพียงเรื่องหนึ่งเรื่องใด ดังที่ได้ระบุไปแล้วข้างต้น ก็มีความเป็นไปได้ที่คริสตจักรนั้นจะมีความผิดเพี้ยนในเรื่องคำสอนอื่นๆ เช่นกัน คำถามเหล่านี้เป็นเครื่องมือซึ่งถึงอาการของปัญหาในระดับลึกกว่านั้นที่คริสตจักรมีอยู่ อย่าได้ไปหลงติดอยู่กับว่านักเทศน์นั้นสุขภาพหรือเทศนาใจได้อย่างดีเยี่ยมเพียงไหน โปรดจดจำว่ามี "คริสเตียน" หรือ "คริสตจักร" จำนวนมากที่ไม่ได้ติดตามพระคัมภีร์ ไม่มีคริสตจักรใดที่เราเรียกได้ว่าเป็นคริสตจักรที่ตีเลิศสมบูรณ์แบบ แต่คำถามเหล่านี้จะช่วยให้คุณพบกับกลุ่มผู้เชื่อที่มีความคิดคล้ายคลึงอย่างแท้จริงได้

ความคิดเกี่ยวกับการเข้าร่วมคริสตจักรอาจจะเป็นประสบการณ์ที่ยากลำบากและทำให้บุคคลต้องงอแงใจลงได้ ขอเพียงให้จดจำว่าเป็นความคิดของพระเจ้าที่จะให้ผู้คนมาพบปะเพื่อเสริมสร้างกำลังให้แก่กันและกัน ผมขอยืนยันว่าเรื่องนี้สำคัญต่อการเติบโตของคุณ พี่น้องผู้เชื่อเป็นความช่วยเหลืออันยิ่งใหญ่ที่จะคอยหนุนใจคุณไปตลอดการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณนี้

6. บทเพลง กษัตริย์ดาวิดได้ทรงประพันธ์บทเพลงหรือบทเพลงสดุดีด้วยวัตถุประสงค์ที่จะหนุนจิตใจของเรา นับจากนั้นเป็นต้นมาผู้เชื่อคนอื่น ๆ ก็ได้ประพันธ์คำร้องอันยอดเยี่ยมเกี่ยวกับพระเจ้า อีกครั้งหนึ่ง โปรดระวังให้ดี มีบทเพลงที่ดีและไม่ดี ใช้การหั่งรู้แยกแยะอย่างที่คุณได้ใช้เมื่อครั้งที่เลือกคริสตจักร พิจารณาว่าคำร้องนั้นเป็นจริงหรือเทียมเท็จ โดยอาศัยสิ่งที่คุณได้ศึกษามา พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือคุณ

7. บอกคนอื่น ๆ บรรดาสาวกได้ไปทุกที่ทุกแห่งเพื่อบอกเล่าข่าวประเสริฐนี้แก่คนอื่น ๆ คุณก็สามารถทำอย่างนี้ได้เช่นกัน เป็นสิ่งที่ชื่นใจที่ได้เห็นเพื่อนเข้าใจเหมือน ๆ กัน แต่โปรดจดจำว่า พระเจ้าทรงประทานเสรีภาพในการตัดสินใจเลือกให้แก่ผู้คน ดังนั้นโปรดเคารพการตัดสินใจเลือกของผู้อื่น บอกเล่าด้วยความอดทน และพูดด้วยความระมัดระวัง

อย่าขัดเยียดให้คนอื่นยอมรับข่าวประเสริฐ พระคัมภีร์บอกให้เราเป็นพยาน ไม่ใช่ทนายความ พยานอธิบายถึงบางสิ่ง แต่ทนายความโต้แย้งและพยายามจูงใจ เพียงแต่ยื่นหนังสือเล่นนินทาให้กับเพื่อน ๆ ของคุณก็อาจจะช่วยให้พวกเขาเข้าใจได้แล้ว

8. ความหวังในอนาคต พระคัมภีร์กล่าวว่าวันหนึ่งพระเยซูจะเสด็จกลับมายังโลกนี้ มีการเผยพระวจนะถึงเรื่องนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

พี่น้องทั้งหลาย เราไม่อยากให้ท่านไม่รู้ความจริงเกี่ยวกับคนที่ล่องลับไป หรือทุกซอกทุกซอเหมือนคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เราเชื่ออยู่ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นอีก เราจึงเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงให้ผู้ที่ล่องลับไปในพระเยซู มากับพระเยซูอีก เราขอบอกท่านตามพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองว่า พวกเราผู้ที่ยังมีชีวิต ผู้ซึ่งเหลืออยู่นงขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะไม่ขึ้นหน้าไปก่อนผู้ที่ล่องลับไปอย่างแน่นอน

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ด้วยพระบัญชา ก็ก้องด้วยเสียงแห่งเทพบดีและเสียงแตรของพระเจ้า และผู้ที่ตายในพระคริสต์ จะเป็นขึ้นก่อน จากนั้นพวกเราผู้ที่ยังมีชีวิตและเหลืออยู่ก็จะถูกรับขึ้นไป ในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อไปเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศและเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดนิรันดร์ ฉะนั้นจงหนุนใจกันด้วยข้อความเหล่านี้เถิด

1 เธสะโลนิกา 4:13-18

อุปสรรค

มีอุปสรรคที่จะทำลายจิตใจที่จดจ่อของคุณและขวางกั้นคุณไม่ให้เติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณ

1. ธรรมชาติมนุษย์ ตัวของเราเองเป็นศัตรูที่เลวร้ายที่สุด พระคัมภีร์กล่าวว่าธรรมชาติมนุษย์อันชั่วร้ายไม่เคยหน่าย มันต้องการเงินมากขึ้น ความสนใจจากคนอื่นมากขึ้น รูปลักษณ์ที่ดีขึ้น สิ่งนี้ที่สวยขึ้นกว่าเดิม สิ่งนั้นที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม ในทำนองนี้เรื่อยไปไม่สิ้นสุด มันอาจจะน่าใจอยู่เพียงชั่วขณะ จากนั้นก็จะต้องการสิ่งอื่นมากขึ้น ธรรมชาติมนุษย์ของเรา จดจ่ออยู่สิ่งเดียว นั่นคือ ตัวของเรา พระคัมภีร์กล่าวว่า

...จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ **อย่าสนองตัณหา (อันชั่วร้าย)**

ของวิสัยบาป

กาลาเทีย 5:16

ดังนั้นเราจะดำเนินชีวิตตามพระวิญญานได้อย่างไร? ก็ต้องย้อนกลับไปที่พระเยซู เมื่อเรารวมความสนใจไว้ที่สิ่งที่ เป็นของพระเจ้า ความปรารถนาของธรรมชาติอันชั่วร้าย ก็จะถูกทดแทนด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย ขอพระคัมภีร์ได้บอกให้เรา...

ประหารโลกีย์วิสัย (หรือธรรมชาติบาป) ของท่าน โคโลสี 3:5

ก่อนที่จะผมจะแต่งงาน ผมเคยมีเพื่อนผู้หญิงอยู่หลายคน ความสัมพันธ์เหล่านั้นเป็น ความสัมพันธ์ที่แท้จริง แต่เมื่อผมแต่งงานแล้ว ความสัมพันธ์ต่าง ๆ เมื่อก่อนนั้นก็จบสิ้นลง ตายสนิท เวลานี้ผมอยู่กับความสัมพันธ์ใหม่ ผมปรารถนาจะทำให้ภรรยาของผมพอใจ เธอเป็นศูนย์รวมความสนใจของผม เป็นเรื่องผิดแน่ถ้าผมจะเอาความคิดไปผูกติดอยู่กับ เพื่อนผู้หญิงในอดีต ในทำนองเดียวกัน ก่อนหน้าที่คุณจะมีเพียงธรรมชาติอันชั่วร้าย ของคุณเท่านั้น ให้คอยปรนเปรอตอบสนองข้อเรียกร้องและความปรารถนาทุกประการ แต่เวลานี้พระเจ้าทรงประสงค์ให้คุณในฐานะผู้เชื่อที่ธรรมชาติอันชั่วร้ายนั้นไว้เบื้องหลัง แล้วหันมาทำให้พระองค์พอพระทัยและรับใช้ผู้อื่นแทน

...ก็ให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่และบาปอันเกาะแน่น ให้เราวิ่ง ด้วยความอดทนบากบั่นไปตามลู่วิ่งที่กำหนดไว้สำหรับเรา ให้เราเพ่งมอง (เอาใจจดจ่ออยู่) ที่พระเยซู... ฮีบรู 12:1-2

ทุกวันนี้ มีคนบอกกับเราว่าเราต้องชุดค้นอดีตเพื่อหาคำตอบให้กับปัญหาของเรา ทุกสิ่งที่ได้กระทำผิดไปต้องได้รับการแก้ไขเสียใหม่ และถ้าหากเราถูกทำร้าย เราก็ต้องได้รับความสงสารในฐานะเหยื่อ ผลลัพธ์สุดท้ายของคำแนะนำทุกประการก็คือเรากลายเป็นคนที่มี ความคิดวนเวียนอยู่กับเรื่องของตนเองตลอดเวลา แต่ตรงกันข้าม พระคัมภีร์บอกให้เรา ลืมตนเองซึ่งรวมถึงอดีตของเรา ถ้ามีใครกระทำผิดต่อเรามาดลอด เราต้องให้อภัย แม้วานั้น ดูแล้วจะเป็นเรื่องที่ทำไต่ยากมากก็ตาม

จงเมตตาและสงสาร เห็นใจกันและกัน ให้อภัยต่อกันเหมือนที่พระเจ้า ทรงอภัยท่านในพระคริสต์ เอเฟซัส 4:32

นี่อาจจะฟังดูแปลกประหลาดอยู่สักหน่อย แต่ในกระบวนการให้อภัยผู้อื่นนั้น เราสัมผัสได้ถึงการเยียวยารักษาที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา

2. ระบบของโลก พระคัมภีร์กล่าวว่าระบบโลกส่งการล่อลวงมาที่เราเพื่อให้เราเบนความสนใจจากพระเยซูไปที่สิ่งอื่นซึ่งเป็นสิ่งชั่วครว เป็นความรับผิดชอบของเราที่จะต้องหยั่งรู้ แยกแยะให้ออกกว่าสิ่งใดบ้างมีแนวโน้มที่จะดึงเรากลับไปสู่รูปแบบเก่า ๆ อันชั่วร้าย และหลีกเลี่ยงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นที่จะทำลายสิ่งที่เป็นศูนย์กลางความสนใจของเรา

เพราะพระคุณของพระเจ้า... สอนให้เราปฏิเสธความอธรรม และโลกีย์ตัณหา และสอนเราให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างคนที่รู้จักควบคุมตนเอง เป็นคนยุติธรรม และอยู่ในทางพระเจ้า ขณะที่เรารอคอยความหวังอันเปี่ยมด้วยพระพร คือการปรากฏพระองค์อย่างทรงพระเกียรติสิริของพระเจ้า องค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ยิ่งใหญ่ของเราคือพระเยซูคริสต์... ทิตัส 2:11-13

3. มาร ถึงแม้ว่าซาตานจะได้พ่ายแพ้ไปแล้ว แต่มันก็ยังคงพยายามที่จะมีอิทธิพลต่อเราอย่างไม่หยุดหย่อน นับตั้งแต่ปฐมกาลเป็นต้นมา ซาตานได้พยายามทำลายเรา พยายามทำให้พระฉายาของพระเจ้าแปดเปื้อนมาโดยตลอด มันต้องการปรับเราให้เข้ากับมัน แทนที่จะยอมให้เราถูกปรับให้เข้ากับพระฉายาของพระยาห์เวห์

พระเจ้ามิได้ทรงขจัดมารออกไปจากชีวิตของเราโดยสิ้นเชิง เมื่อเราได้กลายมาเป็นผู้เชื่อแล้ว ตรงกันข้าม เราเองต้องรับผิดชอบที่จะต่อต้านการล่อลวงของมันและแสวงหากำลังจากพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ดังนั้นแล้วท่านจงยอมจำนนต่อพระเจ้า จงยืนหยัดต่อสู้กับมารและมัน
จะหนีไปจากท่าน ยากอบ 4:7

ซาตานรู้จักใช้อิทธิพลของโลกนี้และธรรมชาติมนุษย์ที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลางมา ล่อลวงเรา และทำให้เราเบี่ยงเบนไปจากสิ่งที่เป็นศูนย์กลางความสนใจของเรา คุณคาดหวังได้เลยว่ามันจะหวนความสงสัยลงในจิตใจของคุณ แม้กระทั่งในเรื่องที่คุณตัดสินใจเลือกที่จะไว้วางใจในพระเยซู มันจะบอกว่าคุณเชื่อศรัทธาของคุณไม่ยิ่งใหญ่พอหรือตั้งข้อสงสัยในตัวคุณ ว่าคุณเข้าใจจริง ๆ แล้วหรือไม่ โปรดจดจำว่ามันได้ทำอย่างนั้นมาแล้วกับอาดัมกับเอวาเช่นกัน ต่อต้านมันและทำในสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ นั่นคือเปิดหาความช่วยเหลือจากพระคัมภีร์

บทสรุป

ตราบนานเท่าที่เราต่อสู้กับศัตรูของการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณทั้ง 3 ประการ และยังคงเพ่งความสนใจทั้งหมดไปที่พระเจ้า รากฐานฝ่ายวิญญาณของเราจะเข้มแข็งขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปรับเราให้เข้ากับพระฉายาของพระองค์

ยังมีอีกหลาย ๆ สิ่งที่เราอาจเขียนถึงในหนังสือเล่มนี้ได้ แต่ถ้าคุณไว้วางใจในพระคริสต์แล้ว ก็เป็นการดีที่จะรู้ว่า พระคัมภีร์ได้เขียนเอาไว้ว่า พระเจ้าจะทรงนำพาคุณไปที่ละก้าว คุณได้เริ่มต้นการเดินทางไกลฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว โปรดให้สายตาของคุณจับจ้องไปที่พระองค์อยู่ตลอดเวลา ให้พระองค์เป็นศูนย์กลางรวมความสนใจของคุณ ศึกษาแผนที่ (คือพระคัมภีร์) อยู่เป็นประจำเส้นทางอาจจะไม่ราบรื่นเสมอไป แต่พระเจ้าจะทรงอยู่กับคุณ พระองค์ได้ทรงประทานสัญญาให้แก่คุณแล้ว ขอให้คุณเดินทางไปด้วยความเรียบง่าย

ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ซึ่งโดยโลหิตแห่งพันธสัญญาอันนิรันดร์ ได้ทรงให้พระเยซูเจ้าของเราผู้เป็นองค์พระผู้เลี้ยงยิ่งใหญ่แห่งฝูงแกะของพระเจ้าเป็นขึ้นจากตายนั้น ทรงให้ท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งอันดี เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ และขอทรงกระทำการในเราทั้งหลายตามที่ชอบพระทัยของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริมีแด่พระองค์เสมอไปเป็นนิรันดร์
อาเมน ฮีบรู 13:20-21

2 เวลาสะดวก

มีหลายคนทีหลังจากได้อ่านพระคัมภีร์และเข้าใจในสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงก็ตัดสินใจที่จะเสี่ยง พวกเขาตัดสินใจที่จะไม่เชื่อ พวกเขาตัดสินใจที่จะ

- ❖ เพิกเฉยต่อเนื้อความ
 - ❖ ปฏิเสธพระคัมภีร์ทันที
 - ❖ ดำเนินชีวิตที่ยิ่ง ๆ ต่อไปจนกระทั่งลืมทุกอย่างไปจนหมดสิ้น
 - ❖ เปลี่ยนเนื้อความของพระคัมภีร์
- ...และหวังว่าพระคัมภีร์คงจะกล่าวไม่ถูกต้อง

เฮโรด อากริปปาได้ทรงเลื่องพระองค์ในลักษณะดังที่กล่าวไปนี้ ในฐานะพระราชนัดดาของกษัตริย์เฮโรดมหาราช พระองค์จะต้องทรงได้ยินข่าวซุบซิบเกี่ยวกับพระเยซูในพระราชวังของพระองค์อยู่เป็นแน่ ไม่ต้องสงสัยว่าสายลับได้รายงานทุกคำพูดที่ผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธได้ตรัสไว้ แต่เฮโรดทรงมีพระสถานะ พระองค์ทรงเป็นบุคคลสำคัญ แทนที่จะได้ทรงถ่อมพระองค์ต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง พระองค์กลับยังคงดำเนินพระชนม์ชีพต่อไปเพื่อตัวพระองค์เอง พระองค์ยังได้ทรงเรียกความนิยมจากประชาชนด้วยสิ่งตัดศีรษะสาวกของพระเยซูคนหนึ่ง ถึงกระนั้นก็ตาม

ในวันนั้น เฮโรดแต่งตัวเต็มยศนั่งบนบัลลังก์และกล่าววปราศรัยต่อประชาชน เขาทั้งหลายร้องตะโกนว่า "นี่เป็นเสียงเทพเจ้า ไม่ใช่เสียงมนุษย์" ทันใดนั้นทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงให้เฮโรดล้มป่วยและถูกหนอนกัดกินจนสิ้นชีพ
กิจการของอัครทูต 12:21-23

พระเจ้าผู้ทรงประกอบด้วยพระคุณจะทรงทนต่อความบาปอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม หลังจากนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาความบาปนั้นตามความเที่ยงธรรมของพระองค์ การพิพากษาอาจมาถึงในชีวิตนี้หรืออาจจะถูกรั้งเอาไว้จนกว่าจะล่วงความตายไปแล้ว แต่การพิพากษานั้นมาถึงแน่ เฮโรดสิ้นพระชนม์ และทรงต้องประทับอยู่ที่บึงไฟอยู่ชั่ววันนิรันดร์ ขอพระธรรมต่อไปนี้ น่าจดจำเป็นอย่างยิ่ง

แต่พระวามะของพระเจ้ายังคงทวียิ่งขึ้นและแพร่กระจายไป

กิจการของอัครทูต 12:24

จงอย่าใจเย็นเกี่ยวกับเนื้อความในพระคัมภีร์หรือสาละวนยุ่งเสียจนไม่อาจสืบค้นเนื้อความในพระคัมภีร์อย่างเต็มที่ คงจะเป็นเรื่องน่าเศร้าโดยแท้ ถ้าหากคุณจะไม่ใช้เวลาค้นหาสิ่งที่คุณจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับความเป็นความตายอย่างเอาจริงเอจัง

ผู้ที่อยู่ร่วมสมัยพระเยซูอีกพระองค์หนึ่งได้แก่ เฮโรด อากริปปาที่สอง ในฐานะที่ทรงเป็นพระราชปนัดดา(เหลน) ของกษัตริย์เฮโรดมหาราช และเป็นพระโอรสของเฮโรด อากริปปา พระองค์น่าจะทรงได้รับทราบเกี่ยวกับพระเยซูเป็นแน่ พระคัมภีร์กล่าวว่า กษัตริย์ อากริปปาทรงล่วงรู้ข้อพระธรรมที่เกี่ยวข้องกับพระเยซูเป็นอย่างดี ท่านอัครทูตเปาโล⁷ ถูกจับตัวและถูกไต่สวนต่อหน้าพระองค์ ในขณะที่ท่านแก้ต่างให้กับตนเองนั้นท่านก็ได้พูดต่อพระองค์เกี่ยวกับพระเยซู

กษัตริย์ทรงคุ้นเคยกับเรื่องเหล่านี้ดี และข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างเปิดเผย ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าไม่มีสิ่งไหนที่พันพระเนตรพระกรรม เพราะสิ่งเหล่านี้มิได้กระทำกันอย่างลับๆ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ฝ่ายพระบาททรงเชื่อเหล่าผู้เผยพระวจนะหรือไม่ ข้าพเจ้าทราบบว่าฝ่ายพระบาททรงเชื่อ"

แล้วอากริปปาก็ตรัสกับเปาโลว่า "เจ้าคิดว่าในเวลาสั้นๆ เท่านั้นเจ้าก็จะชักชวนให้เราเป็นคริสเตียนได้หรือไม่" กิจการของอัครทูต 26:26-28

ดูเหมือนว่ากษัตริย์อากริปปาจะเข้าใจสิ่งที่เปาโลพูดได้เป็นอย่างดีดีมากเสียจนพระองค์ทรงยอมรับว่าท่านเปาโลเกือบจะโน้มน้าวพระทัยได้สำเร็จเสียแล้ว แต่อากริปปาได้ทรงเสียดพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเชื่อ พระองค์ทรงเสียดคำถามเพื่อจะได้มีต้องตัดสินพระทัย เท่าที่เราทราบบก็คืออากริปปามีได้ทรงเชื่อ พระองค์สิ้นพระชนม์ไปทั้งๆ ที่ทรงรู้จักพระกิตติคุณ หากแต่มิได้ทรงเชื่อ นั่นเป็นการตัดสินพระทัยของพระองค์

เปาโลได้แก่ต่างตนเองต่อหน้าเฟลิกัส ผู้ปกครองชาวโรมัน ในสถานการณ์เช่นนี้ ท่านได้ฉวยโอกาสที่จะสาธยายว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ไต่และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งใดเอาไว้

หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกัสมาพร้อม กับตรูซิลลาภรรยาของเขา ซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกตัวเปาโลมาพบและฟังเปาโลพูดถึงความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ขณะเปาโลบรรยายถึงความชอบธรรม การควบคุมตน และการพิพากษาที่จะมาถึง เฟลิกัสก็กลัวและกล่าวว่า "พอแค่นี้ก่อน ท่านไปได้ ไว้มีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก" กิจการของอัครทูต 24:24-25

เฟลิกัสได้เลื่อนการตัดสินใจออกไป เขาต้องการเวลาสะดวกกว่านั้นที่จะตัดสินใจ เป็นการง่ายที่จะทำเช่นนั้น แต่พระคัมภีร์เตือนเราว่าขณะนี้เป็นเวลาที่เราจะต้องตัดสินใจ

...บัดนี้คือวาระแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า...บัดนี้คือวันแห่งความรอด... 2 โครินธ์ 6:2

เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นหรือชีวิตของเราจะถูกพรากไปเร็วเพียงไหน เราจำเป็นต้องตัดสินใจเดี๋ยวนี้ แน่แน่นอนว่าเฟลิกัสกลัว และบางครั้งเราก็รู้สึกกลัวเช่นกัน เรานึกสงสัยว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร นั่นไม่สำคัญหรอก สิ่งที่สำคัญก็คือพระเจ้าทรงคิดอย่างไรต่างหาก ทั้งพระคัมภีร์และบันทึกประวัติศาสตร์ไม่ได้บันทึกเอาไว้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับเฟลิกัส แต่เท่าที่เราทราบบก็คือเขาไม่เคยมีเวลาสะดวกจริงๆ ที่จะเชื่อ

ขณะเดียวกัน เฟลิกส์ก็หวังว่าเปาโลจะให้ลีนบน จึงเรียกตัวเขามา
สนทนากันบ่อยๆ กิจการของอัครทูต 24:26

เฟลิกส์มีแรงจูงใจอื่นแฝงเร้นอยู่ ความสนใจในพระเยซูซึ่งที่ตัวเขาได้ประกาศ
ออกมานั้นได้ถูกบิดเบือนไปเนื่องจากความปรารถนาผลประโยชน์ที่เป็นเงินตรา กระนั้นเขา
ก็ได้พูดถึงพระเยซูกับเปาโลอยู่บ่อยครั้งจริง หลายคน อาจตีความว่าบทสนทนาดังกล่าว
ได้ทำให้เฟลิกส์มีศาสนา หลายคนก็เหมือนกับเฟลิกส์ พวกเขาพูดถึงพระคัมภีร์มาก
แต่พวกเขาใช้อรรถธรรมเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง คนส่วนใหญ่อาจตระหนักได้ถึงความ
ไม่คงเส้นคงวาของคนเหล่านี้ แต่บางคนก็อาจถูกหลอกหลวงได้ คนหน้าไหว้หลังหลอกเช่นนี้
เองที่ทำให้หลายคนยืนยันว่าจะไม่มีวันเชื่อพระคัมภีร์เป็นอันขาด แต่เดี๋ยวก่อน เนื้อความ
ของพระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ ไม่เลยแม้แต่น้อย พระคัมภีร์ก็ยังคงกล่าวถึงสิ่งเดิม
ไม่ว่าผู้คนจะบิดเบือนเนื้อความไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขาก็ตาม ถ้าคุณเป็นคนหนึ่ง
ที่มีแนวโน้มที่จะปฏิเสธพระคัมภีร์เนื่องจากคนแบบเฟลิกส์แล้วละก็ โปรดคิดดูให้ดีอีกครั้ง

ถ้าหากคุณรู้สึกว่าคุณเองยังโอนเอนไปมา ไม่ได้ไม่เข้าใจ แต่ไม่ได้ปฏิเสธในสิ่งที่คุณ
ได้อ่านเสียเต็มที่ทั้งหมดแล้วละก็ ผมขอแนะนำให้คุณสืบค้นพระคัมภีร์ให้ดีกว่านี้อีก
สักนิดก่อนที่จะตัดสินใจ ดังที่เราได้กล่าวมาตั้งแต่ต้นแล้วว่า ขอพระธรรมพูดถึงความเป็นและ
ความตายเอาไว้มากทีเดียว

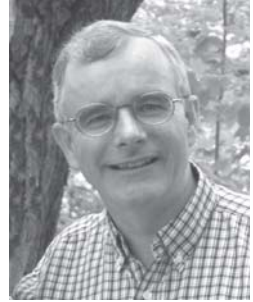
อย่าพึ่งหยุดการสืบค้นของคุณเสียในตอนนี่

ชีวิตของคุณ และชีวิตหลังความตายของคุณ กำลังตกอยู่ในสภาพวิกฤติ

เกี่ยวกับผู้เขียน

จอห์น อาร์ ครอส เป็นผู้ชำนาญการใหญ่ของพันธกิจ กู้ตส์ตี อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล กู้ตส์ตีเป็นพันธกิจเพื่อการเสริมสร้างพระกาย ซึ่งเชี่ยวชาญในการประกาศพระกิตติคุณและสร้างสาวกแบบนำเสนอโลกทัศน์ เพื่อเป้าหมายดังกล่าว กู้ตส์ตีได้พัฒนาอุปกรณ์เสริมการสอน และจัดการฝึกอบรมเพื่อฝึกสอนผู้ที่มีความรู้พื้นฐานในเรื่องพระคัมภีร์อยู่แล้ว

ก่อนที่จะร่วมงานกับ กู้ตส์ตี จอห์นได้ร่วมรับใช้กับองค์การนิวไทรบ์มิชชั่น เป็นเวลา 23 ปี จอห์นเป็นผู้กำกับการผลิตวิดีโอ 6 เรื่องที่ได้รับรางวัล และเขียนหนังสือทั้งหมด 7 เล่ม จอห์นและครอบครัวมาจากประเทศแคนาดา

GoodSeed® International is a not-for-profit organization that exists for the purpose of clearly communications the contents of this book in this language and others. We invite you to contact us if you are interested in ongoing projects or translations.

GoodSeed® International

PO Box 3704

Olds, Alberta T4H 1P5

CANADA

Bus: 403 556 9955

Fax: 403 556 9950

info@goodseed.com

GoodSeed Australia

1800 89 7333

info.au@goodseed.com

GoodSeed Canada

800 442 7333

info.ca@goodseed.com

BonneSemence Canada

Service en français

888 314 3623

info.qc@goodseed.com

GoodSeed UK

0800 073 6340

info.uk@goodseed.com

GoodSeed USA

888 654 7333

info.us@goodseed.com

www.goodseed.com

GoodSeed, The Emmaus Road Message, BonneSemence and the book/leaf design mark are trademarks of GoodSeed International

201204-132-3000